

NAUJASIS TESTAMENTAS

EVANGELIJA PAGAL MATAŲ

- 1:1 Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus, Abraomo sūnaus kilmės knyga.
1:2 Abraomui gimė Izaokas, gi Izaokui gimė Jokūbas, gi Jokūbui gimė Judas ir jo broliai.
1:3 Gi Judui gimė Faresas ir Zara iš Tamaros, gi Faresui gimė Esromas, gi Esromui gimė Aramas.
1:4 Gi Aramui gimė Aminadabas, gi Aminadabui gimė Naasonas, gi Naasonui gimė Salmonas.
1:5 Gi Salmonui gimė Boozas iš Rachabos, gi Boozui gimė Obedas iš Rūtos, gi Obedui gimė Jesė.
1:6 Gi Jesei gimė karalius Dovydas, gi karaliui Dovydui gimė Saliamonas iš Urijo žmonos.
1:7 Gi Saliamonui gimė Roboamas, gi Roboamui gimė Abija, gi Abijai gimė Asa.
1:8 Gi Asai gimė Juozapatas, gi Juozapatui gimė Joramas, gi Joramui gimė Ozijas.
1:9 Gi Ozijui gimė Joatamas, gi Joatamui gimė Achazas, gi Achazui gimė Ezekijas.
1:10 Gi Ezekijui gimė Manasas, gi Manasui gimė Amonas, gi Amonui gimė Jozijas.
1:11 Gi Jozijui gimė Jechonijas ir jo broliai, ištrėmimo į Babelę laikais.
1:12 Gi po ištrėmimo į Babelę Jechonijui gimė Salatielis, gi Salatieliui gimė Zorobabelis.
1:13 Gi Zorobabeliui gimė Abijudas, gi Abijudui gimė Eliakimas, gi Eliakimui gimė Azoras.
1:14 Gi Azorui gimė Sadokas, gi Sadokui gimė Achimas, gi Achimui gimė Elijudas.
1:15 Gi Elijudui gimė Eleazaras, gi Eleazarui gimė Matanas, gi Matanui gimė Jokūbas.
1:16 Gi Jokūbui gimė Juozapas, vyras Marijos, iš kurios buvo pagimdytas Jėzus, vadinamas Kristumi.
1:17 Taigi nuo Abraomo iki Dovydo iš viso buvo keturiolika kartų, nuo Dovydo iki ištrėmimo į Babelę - keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į Babelę iki Kristaus - keturiolika kartų.
1:18 Gi Jėzaus Kristaus gimimas įvyko taip. Jo motina Marija buvo pažadėta į žmonas Juozapui, bet prieš jiems susieinant kartu, jis rado ją nėščią iš Šventosios Dvasios.
1:19 Jos vyras Juozapas, būdamas teisus ir nenorėdamas išstatyti jos viešai pajuokai, ketino slapčia ją atleisti.
1:20 Gi jam tai apsvarsčius, štai Viešpaties angelas buvo parodytas jam sapne, tariantis: „Juozapai, Dovydo sūnau, kad nebūtum įbaugintas priimti Marijos, tavo žmonos, nes Tas, Kuris joje pradėtas yra iš Šventosios Dvasios!
1:21 Ji pagimdys Sūnų ir tu pavadinsi Jį Jėzumi, nes Jis išgelbės Savo tautą iš jos nuodėmių“.
1:22 Gi visa tai atsitiko, kad būtų įvykdytas žodis, kurį Viešpats ištarė per pranašą, sakydamas:
1:23 „Štai mergelė taps nėščia ir pagimdys Sūnų, ir Jis bus pavadintas Emanueliu, išvertus tai reiškia: ‘Dievas kartu su mumis’“.
1:24 Pažadintas iš miego Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties angelas jam įsakė. Jis priėmė savo žmoną,
1:25 bet neturėjo su ja lytinių santykių, iki ji pagimdė savo Pirmagimį Sūnų, Kurį jis pavadino Jėzumi.

- 2:1 Karaliaus Erodo dienomis, kai Jėzus buvo pagimdytas Judėjos Betliejuje, štai į Jeruzalę atvyko astrologai iš Rytų,
2:2 klausinėdami: „Kur yra Jis, pagimdytasis Žydų Karalius? Juk mes matėme Jo žvaigždę Rytuose ir atvykome Jį pagarbinti“.
2:3 Tai išgirdęs, karalius Erodas buvo sukrėstas, o drauge su juo ir visa Jeruzalė.
2:4 Sukvietęs visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto aiškintojus, jis ėmė klausinėti jų, kur turėtų būti gimdomas Kristus.
2:5 Gi jie sakė jam: „Judo žemės Betliejuje, nes per pranašą taip parašyta:
2:6 ‘Ir tu, Judo žemės Betliejau, jokiū būdu nesi mažiausias tarp Judo vadų, nes iš tavęs kils Tas, Kuris eina priešakyje, Kuris ganyš Mano tautą Izraelį’“.
2:7 Tada Erodas slapta pasikvietęs astrologus, sužinojo iš jų tikslų laiką, kada jiems buvo parodyta

NAUJASIS TESTAMENTAS

žvaigždė.

2:8 Jis siuntė juos į Betliejų, sakydamas: „Kai būsite nuvesti, kad smulkiai išklausinėtumėte apie Vaikelį. Ir kai tik Jį surastumėte, praneškite man, kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau“.

2:9 Gi išklausę karalių jie buvo išvesti. Ir štai žvaigždė, kurią jie matė Rytuose, ėjo pirma jų, kol atėjusi sustojo virš tos vietos, kur buvo Vaikelis.

2:10 Išvydę žvaigždę jie labai džiaugėsi, nes Dievas juos pradžiugino.

2:11 Įėję į namus, jie rado Vaikelį su Jo motina Marija ir, parpuolę ant žemės Jį pagarbino. Atvėrę savo lobynus jie davė Jam dovanų: aukso ir smilkalų, ir miros.

2:12 Kadangi Dievas sapne apreiškė jiems, kad negrįžtų pas Erodą, tai jie sugrįžo į savo šalį kitu keliu.

2:13 Gi jiems sugrįžus, štai Viešpaties angelas buvo parodytas Juozapui sapne, tariantis:

„Pažadintas, imk Vaikelį ir Jo motiną, bėk į Egiptą ir pasilik ten, iki tau įsakysiu, nes Erodas ruošiasi ieškoti Vaikelio, kad Jį nužudytų“.

2:14 Pažadintas nakčia, Juozapas pasiėmė Vaikelį ir Jo motiną ir iškeliavo į Egiptą.

2:15 Ten jis pasiliko iki Erodo mirties, kad būtų įvykdytas žodis, kurį Viešpats ištarė per pranašą, sakydamas: „Iš Egipto pašaukiau Mano Sūnų“.

2:16 Kai Erodas suprato, kad per astrologus Dievas niekais pavertė jo įsakymą, jis buvo labai įsiutintas ir, pasiuntęs, išžudė visus berniukus Betliejuje bei visose jo apylinkėse, dviejų metų ir mažesnius, pagal tikslų laiką, kurį buvo sužinojęs iš astrologų.

2:17 Tuomet jis įvykdė žodį, kurį Dievas buvo ištaręs per pranašą Jeremiją, sakydamas:

2:18 „Balsas buvo išgirstas Ramoje, laidotuvių giesmė, rauda ir labai garsi dejonė. Tai Rachelė aprauda savo vaikus ir neprašo, kad kas ją paguostų, nes jų nebėra“.

2:19 Gi Erodui mirus, štai Viešpaties angelas buvo parodytas sapne Juozapui Egipte,

2:20 sakantis: „Pažadintas, imk Vaikelį ir Jo motiną, ir keliauk į Izraelio žemę, nes yra mirę tie, kurie planuoja sąmokslą prieš Vaikelio gyvybę“.

2:21 Taigi pažadintas, jis pasiėmė Vaikelį ir Jo motiną, ir atkeliavo į Izraelio žemę.

2:22 Bet, išgirdęs, kad Archelajas viešpatauja Judėjoje vietoje savo tėvo Erodo, jis buvo įbaugintas, kad į ten nebekeliautų. Gi gavęs sapne apreiškimą, jis nukeliavo į Galilėjos sritį

2:23 ir atvykęs apsigyveno Nazareto mieste, kad būtų įvykdytas žodis, kurį Dievas ištarė per pranašus: „Jį vadins Nazariečiu“.

3:1 Gi tomis dienomis pasirodo Jonas Krikštytojas, kuris Judėjos dykumoje skelbia,

3:2 sakydamas: „Atgailaukite, nes prisiartino dangaus aukštybių karalystė“.

3:3 Juk jis yra tas, apie kurį Dievas skelbia per pranašą Izaiją, sakantį: „Dykumoje šaukiančio balsas: ‘Paruoškite Viešpačiui kelią, tiesius darykite Jo takus’“.

3:4 Gi pats Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru ir buvo susijuosęs savo strėnas odiniu diržu. Jo maistas buvo skėriai ir laukinių bičių medus.

3:5 Tuomet Jeruzalė, visa Judėja ir visa Jordano apylinkė ėjo pas jį.

3:6 Žmonės atvirai išpažino savo nuodėmes ir per Joną jie buvo krikštijami panardinant Jordano upėje.

3:7 Gi pamatęs, kad daug fariziejų ir sadukiejų ateina pas jį krikštytis, jis sakė jiems: „Jūs, angių palikuonys, kas patarė jums bėgti nuo ateinančios rūstybės?!

3:8 Taigi duokite vaisių, vertų atgailos.

3:9 Kad negalvotumėte sakyti savyje: ‘Mūsų tėvas Abraomas’. Juk aš jums sakau, kad Dievas gali prikelti Abraomui vaikų iš šitų akmenų.

3:10 Gi kirvis jau pridėtas prie medžių šaknų, todėl kiekvieną medį, kuris neduoda gerų vaisių Dievas kerta ir į ugnį meta.

3:11 Aš jus krikštiju panardindamas vandenyje, dėl to, kad atgailavote. Bet Tas, Kuris ateina po manęs yra galingesnis už mane. Aš nesu vertas nė Jo sandalų pakelti. Jis jus krikštys

NAUJASIS TESTAMENTAS

panardindamas Šventojoje Dvasioje ir ugnyje.

3:12 Jo rankoje vėtyklė, ir Jis kruopščiai išvalys Savo grendymą. Kviečius surinks į aruodą, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi“.

3:13 Tuomet Jėzus iš Galilėjos ateina iki Jordano pas Joną, kad panardinant vandenyje per Joną Jis būtų pakrikštytas.

3:14 Gi Jonas mėgino Jį sulaikyti, sakydamas: „Tai aš per Tave turėčiau būti pakrikštytas panardinant vandenyje, o Tu ateini pas mane?“

3:15 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Šį kartą tebūna taip, nes dabar yra tinkamas laikas, kad būtų įvykdytas visas teisingumas“. Tada Jonas sutinka.

3:16 Kai Jėzus buvo pakrikštytas panardinant vandenyje, Jis tuojau pat pakilo iš vandens. Ir štai Dievas atvėrė Jam dangaus aukštybes ir Jis išvydo Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn lyg balandį ir nusileidžiančią į Jį.

3:17 Ir štai balsas iš dangaus aukštybių taria: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, Kuriuo esu patenkintas“.

4:1 Tada per Dvasią Dievas Jėzų atvedė į dykumą, kad per Velnią Jis būtų bandomas.

4:2 Išpaskinavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų po to Jis išalko.

4:3 Prie Jo prisiartino gundytojas ir tarė: „Jeigu Tu esi Dievo Sūnus, liepk, kad šitie akmenys pavirstų duonos papločiais“.

4:4 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Parašyta: ‘Žmogus maitinsis ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, išėinančiu iš Dievo burnos’“.

4:5 Tada Velnias paima Jį į šventąjį miestą ir pastato ant šventyklos krašto

4:6 ir sako Jam: „Jeigu Tu esi Dievo Sūnus, meskis žemyn, nes parašyta: ‘Savo angelams Dievas įsakys dėl Tavęs ir jie neš Tave ant rankų, kad Tu nesusitrenktum kojos į akmenį’“.

4:7 Jėzus jam vėl atsakė: „Be to parašyta: ‘Tu negundysi Viešpaties, tavo Dievo’“.

4:8 Velnias vėl paima Jį į labai aukštą kalną ir rodo visas pasaulio karalystes bei jų šlovę

4:9 ir sako Jam: „Visa tai aš Tau duosiu, jeigu tik parpuolęs pagarbintum mane“.

4:10 Tada Jėzus jam sako: „Tu pasitrauk Šėtone! Juk parašyta: ‘Viešpatį, tavo Dievą tegarbinsi ir Jam vieninteliui tetarnausi’“.

4:11 Tuomet Velnias Jį palieka, ir štai angelai prisiartino ir Jam tarnavo.

4:12 Gi išgirdęs, kad Jonas pasodintas į kalėjimą, Jėzus pasitraukė į Galilėją.

4:13 Palikęs Nazaretą, Jis atėjo ir apsigyveno Kafarnaume, prie jūros, Zabulono ir Neftalio srityse,

4:14 kad Jis įvykdytų tai, ką Dievas yra ištaręs per pranašą Izaiją, sakydamas:

4:15 „Zabulono žemė ir Neftalio žemė prie pajūrio kelio, anapus Jordano, pagonių Galilėja.

4:16 Tamsoje sėdinti tauta pamatė didžią Šviesą ir gyvenantiems mirties šalyje ir šešėlyje patekėjo Šviesa“.

4:17 Nuo to laiko Jėzus pradėjo pamokslauti ir skelbti: „Atgailaukite, nes prisiartino dangaus aukštybių karalystė“.

4:18 Gi vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą Jėzus pamatė du brolius - Simoną vadinamą Petru ir jo brolių Andriejų, metančius tinklą į jūrą, nes jie buvo žvejai.

4:19 Tuomet Jis sako jiems: „Eikite čionai, sekite paskui Mane ir Aš padarysiu jus žmonių žvejais!“

4:20 Gi tuojau pat palikę tinklus, jie nusekė paskui Jį.

4:21 Eidamas iš ten toliau, Jis pamatė kitus du brolius - Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolių Joną, burlaivyje kartu su savo tėvu Zebediejumi taisančius savo tinklus, ir Jis pašaukė juos.

4:22 Gi tuojau pat palikę burlaivį ir savo tėvą, jie nusekė paskui Jį.

4:23 Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Gerąją Naujieną ir gydydamas bet kokią ligą ir bet kokią negalę tautoje.

4:24 Ir pasklido Jo žinia po visą Siriją. Žmonės atvedė Jam visus sergančius, įvairių ligų ir kančių kamuojamus, demonų apsėstus, lunatikus, paralyžiuotus, ir Jis išgydė juos.

NAUJASIS TESTAMENTAS

4:25 Paskui Jį sekė didelės minios iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruzalės, Judėjos ir anapus Jordano.

5:1 Gi pamatęs minias, Jis užlipo į kalną. Jam atsisėdus, prie Jo priėjo mokiniai.

5:2 Ir atvėręs burną, Jis mokė juos, sakydamas:

5:3 „Palaiminti tie, kurie Dvasiai yra elgetos, nes jiems priklauso dangaus aukštybių karalystė.

5:4 Palaiminti tie, kurie gedi, nes Dievas juos paguos.

5:5 Palaiminti nuolankieji, nes jie paveldės žemę.

5:6 Palaiminti tie, kurie alksta ir trokšta teismo, nes Dievas juos pasotins.

5:7 Palaiminti gailestingieji, nes Dievas jų pasigailės.

5:8 Palaiminti tie, kurių širdys tyros, nes jie regės Dievą.

5:9 Palaiminti taikingieji, nes Dievas juos pavadins Savo sūnumis.

5:10 Palaiminti tie, kurie buvo persekiojami dėl teismo, nes jiems priklauso dangaus aukštybių karalystė.

5:11 Palaiminti esate, jei dėl Manęs jūs būtumėt šmeižiami, persekiojami ir visaip užgauliojami, kurie apie jus kalba melą.

5:12 Būkite linksmi ir šokinėkite iš džiaugsmo, nes didelis jūsų atlygis dangaus aukštybėse. Juk taip persekiojo ir iki jūsų buvusius pranašus.

5:13 Jūs esate žemės druska. Gi jeigu tik druska būtų padaryta beskonė, kame ją reiktų pasūdyti? Ji niekam jau nebenaudinga, tik išmesti laukan, kad būtų žmonių mindoma.

5:14 Jūs esate pasaulio šviesa. Neįmanoma paslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno viršaus.

5:15 Juk neuždega žiburio ir nededa po saiku, bet stato jį ant žibintuvo, ir jis šviečia visiems, kurie yra namuose.

5:16 Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, esantį dangaus aukštybėse.

5:17 Kad nemanytumėte, jog Aš atėjau atšaukti Įstatymo ar Pranašų, Aš atėjau ne atšaukti, bet įvykdyti.

5:18 Iš tiesų sakau jums: jei dangus ir žemė išnyktų, tai nei viena jota ir nei vienas brūkšnelis niekada neišnyktų iš Įstatymo, iki visa tai įvyktų.

5:19 Jeigu tik kas sulaužytų vieną šitų mažiausių įsakymų ir taip mokytų žmones, tą Dievas pavadins mažiausiu dangaus aukštybių karalystėje, gi kuris juos vykdytų ir jų mokytų, šitą Dievas pavadins didžiu dangaus aukštybių karalystėje.

5:20 Juk Aš sakau jums, jeigu tik jūsų teisumas nepranoktų Rašto aiškintojų ir fariziejų teismo, jūs niekaip nebeįeitumėte į dangaus aukštybių karalystę“.

5:21 Jūs girdėjote, kad protėviams Dievas ištarė: ‘Nežudysi’, gi kuris nužudytų, turės atsakyti teisme.

5:22 Bet Aš jums sakau, kad kiekvienas, kuris supykdo savo brolių be priežasties, turės atsakyti teisme. Gi kuris pasakytų savo broliui: ‘Niekam tikęs žmogau’, turės stoti prieš sinedrioną, o kuris pasakytų: ‘Kvaily’, tas bus įmestas į pragaro ugnį.

5:23 Jeigu neštum savo dovaną prie aukuro ir ten tau Dievas primintų, kad tavo brolis turi ką nors prieš tave,

5:24 palik savo dovaną ten prie aukuro, eik, kad Dievas pirmiau sutaikytų tave su tavo broliu, ir tik tada sugrižęs aukok Jam savo dovaną.

5:25 Nedelsdamas susitark su savo priešininku kol dar esi su juo kelyje į teismą, kad priešininkas neperduotų tavęs teisėjui, o teisėjas neperduotų tavęs teismo nuosprendžių vykdytojui ir tu būsi įmestas į kalėjimą.

5:26 Iš tiesų sakau tau, niekuomet neišeitum iš ten iki tol, kol atiduotum paskutinį kvadransą.

5:27 Jūs girdėjote, kad protėviams Dievas ištarė: ‘Nesulaužysi santuokos ištikimybės’.

5:28 Gi Aš jums sakau: kiekvienas, kuris žiūri į moterį jos geisdamas, jau svetimoteriavo su ja savo širdyje.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 5:29 Jeigu tavo dešinė akis veda tave į nuodėmę, tu išplėšk ją ir mesk šalin, juk naudingiau tau netekti vienos savo kūno dalies, nei kad visą tavo kūną Dievas įmestų į pragarą.
- 5:30 Ir jeigu tavo dešinė ranka veda tave į nuodėmę, tu nukirsk ją ir mesk šalin, juk naudingiau tau netekti vienos savo kūno dalies, nei kad visą tavo kūną Dievas įmestų į pragarą.
- 5:31 Gi Dievas ištarė: 'Jei kuris atleistų savo žmoną, teduoda jai skyrybų raštą'.
- 5:32 O Aš jums sakau, jei kuris atleistų savo žmoną ne dėl nesantuokinių lytinių santykių, tas verčia ją laužyti santuokos ištikimybę ir jeigu tik kuris atleistąją vestų - svetimoteriauja.
- 5:33 Be to jūs girdėjote, kad protėviams Dievas ištarė: 'Nesulaužysi priesaikos, bet įvykdysi Viešpačiui duotas priesaikas'.
- 5:34 Gi Aš jums sakau: iš viso neprisiekite nei dangumi, nes jis yra Dievo sostas,
- 5:35 nei žeme, nes ji yra Jo kojų pakojis, nei Jeruzale, nes ji yra didžiojo Karaliaus miestas.
- 5:36 Kad tu neprisiektum nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti balto arba juodo.
- 5:37 Gi tebūnie jūsų žodis 'Taip' - taip, 'Ne' - ne, o kas viršaus, tai iš Piktojo.
- 5:38 Jūs girdėjote, kad protėviams Dievas ištarė: 'Akį vietoj akies ir dantį vietoj danties'.
- 5:39 Gi Aš jums sakau: nesipriešinkite piktam žmogui, ir kuris suduos tau delnu per dešinę skruostą, atsuk jam ir kitą.
- 5:40 Norinčiam tau atkeršyti ir atimti tavo apatinį rūbą, palik jam ir viršutinį rūbą.
- 5:41 Ir kuris tave vers kartu nueiti vieną mylią, eik kartu su juo dvi.
- 5:42 Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti, kad nebūtum nugręžtas.
- 5:43 Jūs girdėjote, kad Dievas ištarė: 'Mylėsi savo artimą ir nekęsi savo priešo'.
- 5:44 Gi Aš jums sakau: mylėkite savo priešus, laiminkite jus prakeikiančius, darykite gera nekenčiantiems jūsų ir melskitės Dievui už jus užgauliojančius ir persekiojančius,
- 5:45 kad būtumėte sūnūs savo Tėvo, Kuris yra dangaus aukštybėse, nes Jis leidžia Savo saulei tekėti virš blogųjų ir gerųjų, ir siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų.
- 5:46 Juk jeigu jūs mylėtumėte tik tuos, kurie jus myli, kokį atlygį turite? Argi ne tą patį daro ir mokesčių rinkėjai?
- 5:47 Ir jeigu apsikabintumėte vien tik jūsų brolius, tai ką geriau darote nei kiti? Argi taip nedaro ir mokesčių rinkėjai?
- 5:48 Taigi būkite nepriekaištingi, lygiai taip pat kaip ir jūsų Tėvas, Kuris yra dangaus aukštybėse, nepriekaištingas.
- 6:1** Saugokitės, kad neduotumėte išmaldos žmonių akivaizdoje, kai jie atidžiai jus stebi, priešingu atveju, negausite atlygio iš savo Tėvo, Kuris yra dangaus aukštybėse.
- 6:2 Gi jei tu duotum išmaldą, kad netrimituotum sinagogose ir siaurose gatvelėse, kaip tai daro apsimetėliai, kad būtų žmonių šlovinami. Iš tiesų sakau jums, jie jau atsiima visą savo atlygį.
- 6:3 Kai tu duodi išmaldą, tegul tavo kairė ranka nežino, ką duoda tavo dešinė,
- 6:4 kad tavo išmalda būtų slaptoje, o tavo Tėvas, Kuris mato slaptoje, tau atlygins viešai.
- 6:5 Ir jei tu melstumeisi Dievui, nebūk kaip apsimetėliai, kurie mėgsta melstis Dievui stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad pasirodytų žmonėms. Iš tiesų sakau jums, kad jie jau atsiima visą savo atlygį.
- 6:6 Gi kai Tu melstumeisi Dievui, įeik į savo slaptą kambarį ir uždaręs duris, melskis savo Dievui Tėvui, Kuris yra slaptoje, o tavo Tėvas, Kuris mato slaptoje, tau atlygins viešai.
- 6:7 Melsdamiesi Dievui, kad nekartotumėte to paties per tą patį, kaip daro pagonys, juk jie mano, kad bus Dievo išklaudyti dėl žodžių gausumo.
- 6:8 Taigi, kad nebūtumėte tokie kaip jie, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia, dar prieš jums Jo prašant.
- 6:9 Gi Dievui melskitės taip: 'Tėve mūsų, Kuris esi dangaus aukštybėse, tebūnie pašventintas Tavo vardas,
- 6:10 teateinie Tavo karalystė, tebūnie įvykdyta Tavo valia kaip danguje, taip ir ant žemės!

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:11 Kasdieninės mūsų duonos duok mums šiandien

6:12 ir atleisk mums mūsų skolas, kaip ir mes atleidžiame mūsų skolininkams.

6:13 Ir kad neįvestum mūsų į išbandymą, bet išgelbėk mus nuo Piktojo. Nes Tavo yra karalystė, jėga ir šlovė per amžius. Amen’.

6:14 Juk jeigu tik jūs atleistumėte žmonėms jų prasižengimus, tai jūsų dangiškasis Tėvas atleis ir jums.

6:15 Gi jeigu tik jūs neatleistumėte žmonėms jų prasižengimų, tai ir jūsų Tėvas neatleis jūsų prasižengimų.

6:16 Kai jūs pasninkautumėte, nebūkite kaip piktaveidžiai apsimetėliai, kurie perkreipia savo veidus taip, kad žmonėms pasirodytų, jog jie pasninkauja. Iš tiesų sakau jums, jie jau atsiima visą savo atlygį.

6:17 Gi tu pasninkaudamas, patepk savo galvą ir nuprausk savo veidą,

6:18 kad ne žmonėms pasirodytum pasninkaujantis, bet tavo Tėvui, Kuris yra slaptoje, o tavo Tėvas, matantis slaptoje, tau atlygins viešai.

6:19 Nekaupkite sau indėlių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia.

6:20 Gi kaupkite sau indėlius danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia,

6:21 nes kur yra jūsų indėlis, ten bus ir jūsų širdis.

6:22 Kūno žiburys yra akis. Gi jeigu tik tavo akis būtų sveika, visas tavo kūnas bus pilnas šviesos.

6:23 Bet jeigu tik tavo akis būtų nesveika, visas tavo kūnas bus pilnas tamsos. Gi jeigu tavyje esanti šviesa yra tamsa, tai kokia turėtų būti tamsa?

6:24 Nei vienas negali vergauti dviems šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs, o kitą niekins. Negalite vergauti Dievui ir Mamonai.

6:25 Todėl sakau jums: nesirūpinkite savo siela, ką valgytumėte arba ką gertumėte, nei savo kūnu, kuo apsirengtumėte. Argi siela ne vertingesnė už maistą o kūnas - už drabužį?

6:26 Atidžiai įsižiūrėkite į dangaus paukščius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į aruodus renka, bet jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne vertingesni už juos?

6:27 Gi kuris iš jūsų nerimaudamas gali pridėti prie savo ūgio bent vieną uolektį?

6:28 Ir apie kokį drabužį jūs mąstote? Atidžiai apžiūrėkite kaip auga lauko lelijos: nei jos sunkiai dirba nei verpia,

6:29 bet sakau jums, kad net Saliamonas visoje savo šlovėje būdamas, neapsirengė kaip viena iš šitų.

6:30 Gi jeigu Dievas taip aprenkia lauko žolę, šiandien esančią, o rytoj metamą į krosnį, argi ne daug geriau aprens jus, kurie Juo nepasitikite?

6:31 Todėl, kad nebūtumėte susirūpinę ir nesakytumėte: ‘Ką mes valgytume?’, arba: ‘Ką mes gertume?’, arba: ‘Kuo mes apsirengtume?’

6:32 Juk visų šitų dalykų ieško pagonys. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia.

6:33 Gi pirma ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisingumo, o visa tai Jis pridės jums.

6:34 Taigi, kad nebūtumėte susirūpinę rytdiena, nes rytdiena pasirūpins savimi. Juk kiekvienai dienai užtenka savo rūpesčių.

7:1 Neteiskite, kad nebūtumėt teisiami.

7:2 Juk kokiame teisme teisiatė, tokiam ir jūs būsite teisiami, ir kokiame saike seikėjate, tuo pačiu saiku Dievas ir jums atseikės.

7:3 Gi kokį mažą krislelį tu įžvelgi savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?

7:4 Arba kaip gali sakyti savo broliui: ‘Leisk, kad išimčiau krislelį iš tavo akies’, bet, štai tavo akyje rąstas?

7:5 Apsimetėli! Pirma išsiimk rąstą iš savo akies, o tuomet aiškiai matysi, kaip išimti krislelį iš tavo brolio akies“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 7:6 Kad jūs neduotumėte to kas šventa šunims ir nemėtytumėte savo perlų kiaulėms, kad jos nesutryptų jų savo kojomis ir atgręžtos jūsų nesuplėšytų į gabalus.
- 7:7 Prašykite, ir Dievas jums duos, ieškokite, ir jūs rasite, belskite, ir Jis jums atidarys!
- 7:8 Juk kiekvienas prašantis gauna, ieškantis randa ir beldžiančiam Dievas atidarys.
- 7:9 Argi atsirastų iš jūsų žmogus, kurio sūnus paprašytų duonos, o jis paduotų jam akmenį?
- 7:10 O jeigu prašytų žuvies, ar jis paduos jam gyvatę?
- 7:11 Tad jeigu jūs, blogi būdami, galite duoti savo vaikams gerų dovanų, juo labiau jūsų Tėvas, Kuris yra dangaus aukštybėse, duos gerų dovanų tiems, kurie Jį prašo.
- 7:12 Taigi visa, ko norėtumėte, kad jums darytų žmonės, taip ir jūs jiems darykite, nes tai yra Įstatymas ir Pranašai.
- 7:13 Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į pražūtį ir didieji įeina pro juos,
- 7:14 o ankšti vartai ir susiaurintas kelias veda į gyvenimą ir tik mažieji jį atranda.
- 7:15 Gi saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailiuose, bet viduje yra plėšrūs vilkai.
- 7:16 Juos atpažinsite iš jų vaisių. Argi kas skina vynuogių kekes nuo erškėčių arba figas nuo usnių?
- 7:17 Taip kiekvienas geras medis veda gerus vaisius, gi blogas medis veda blogus vaisus.
- 7:18 Geras medis negali vesti blogų vaisių, nei blogas medis vesti gerų vaisių.
- 7:19 Kiekvieną medį, kuris neveda gerų vaisių, Dievas iškerta ir meta į ugnį.
- 7:20 Taigi jūs atpažinsite juos iš jų vaisių.
- 7:21 Ne kiekvienas, sakantis Man 'Viešpatie, Viešpatie', įeis į dangaus aukštybių karalystę, bet tik tas, kuris vykdo Mano Tėvo valią, Kuris yra dangaus aukštybėse.
- 7:22 Didieji Man sakys aną dieną: 'Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavuoju vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavuoju vardu, argi nepadarėme didžiū stebuklų Tavuoju vardu?'
- 7:23 Ir tada Aš jiems pareikšiu: 'Aš niekuomet jūsų nepripažinau. Eikite šalin nuo Manęs Įstatymo laužytojai'.
- 7:24 Taigi kiekvieną, kuris tik girdi šituos Mano žodžius ir juos vykdo, Aš prilyginsiu išmintingam vyrui, kuris pastatė savo namą ant uolos.
- 7:25 Prapliupo liūtis, ištvino upės, pūtė vėjai ir buvo nukreipti link ano namo, bet jis nesugriuvo, nes jo pamatas buvo padėtas ant uolos.
- 7:26 O kiekvieną, kuris girdi šituos Mano žodžius ir jų nevykdo, Dievas prilygins kvailam vyrui, kuris pastatė savo namą ant smėlio.
- 7:27 Prapliupo liūtis, ištvino upės, pūtė vėjai ir smogė anam namui, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo staigus“.
- 7:28 Ir kai Jėzus baigė šituos žodžius, minios buvo nustebintos Jo mokymu.
- 7:29 Juk Jis mokė juos kaip turintis valdžią, o ne kaip Rašto aiškintojai.
- 8:1 Gi kai Jėzus nusileido nuo kalno, paskui Jį sekė didelės minios.
- 8:2 Ir štai priėjo raupsuotasis, pagarbino Jį ir sako: „Viešpatie, jeigu tik norėtum, Tu gali mane apvalyti“.
- 8:3 Jėzus ištiesė ranką ir palietė jį tardamas: „Aš noriu, būk apvalytas“, ir nedelsdamas apvalė jo raupsus.
- 8:4 Tuomet Jėzus įsako jam: „Žiūrėk, kad niekam nepasakotum apie tai, bet eik, parodyk save kunigui ir paaukok Dievui Mozės nurodytą dovaną kaip paliudijimą jiems“.
- 8:5 Gi Jėzui įėjus į Kafarnaumą, priėjo prie Jo šimtininkas, maldaudamas:
- 8:6 „Viešpatie, mano berniukas paguldytas namuose paralyžiuotas ir baisiai kankinamas“.
- 8:7 Jėzus jam taria: „Aš nueisiu ir išgydysiu jį“.
- 8:8 Šimtininkas, paragintas atsakyti, kalbėjo: „Viešpatie, aš nesu vertas, kad Tu įeitum po mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano berniukas bus išgydytas.“
- 8:9 Juk ir aš esu pavaldus žmogus, turiu sau pavaldžių kareivių. Sakau vienam: 'Eik', ir jis eina,

NAUJASIS TESTAMENTAS

kitam: 'Ateik', ir jis ateina, o savo vergui: 'Padaryk tai', ir jis daro“.

8:10 Gi tai išgirdęs, Jėzus stebėjosi ir tarė einantiems iš paskos: „Iš tiesų sakau jums, net Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo.

8:11 Todėl sakau jums, kad ateis didelės minios žmonių iš rytų ir vakarų, ir Dievas paguldys jas pusiausėda dangaus aukštybių karalystėje kartu su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu,

8:12 o karalystės sūnus Jis išmes į juodžiausią tamsą, ten bus raudojimas ir dantų griežimas“.

8:13 Šimtininkui Jėzus tarė: „Eik, ir tebūnie tau padaryta taip, kaip patikėjai“. Ir tą pačią valandą berniukas buvo išgydytas.

8:14 Atėjęs į Petro namus, Jėzus pamatė jo uošvę, paguldytą ir kenčiančią nuo karštligės.

8:15 Jėzus palietė jos ranką ir karštligė paliko ją. Jis pakėlė ją iš ligos patalo ir toji patarnavo jiems.

8:16 Gi vakarui atėjus, žmonės atvedė pas Jėzų daug demonų apsėstųjų. Jis išvarė dvasias žodžiu ir išgydė visus sergančius,

8:17 kad būtų įvykdytas žodis, kurį Dievas ištarė per pranašą Izaiją, sakydamas: „Jis pasiėmė mūsų negalias ir nešė mūsų ligas“.

8:18 Pamatęs aplink Save dideles minias, Jėzus įsakė plaukti į kitą krantą.

8:19 Vienas Rašto aiškintojas priėjęs prie Jo tarė: „Mokytojau, aš seksiu paskui Tave, kad ir kur tik Tu eitum!“

8:20 Tuomet Jėzus jam sako: „Lapės turi olas, padangių paukščiai - lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos padėti“.

8:21 Gi kitas Jo mokinys prašė: „Viešpatie, leisk man pirma nueiti ir palaidoti savo tėvą“.

8:22 Bet Jėzus jam atsakė: „Tu sek paskui Mane ir palik mirusiesiems laidoti savo mirusiuosius“.

8:23 Jėzus įlipo į burlaivį ir mokiniai nusekė paskui Jį.

8:24 Ir štai jūroje kilo tokia smarki audra, kad bangos užliejo burlaivį, o Jėzus miegojo.

8:25 Mokiniai pripuolę ėmė Jį žadinti, šaukdami: „Viešpatie, gelbėk mus, mes žūvame!“

8:26 O Jis jiems sako: „Kodėl jūs tokie bailūs, mažatikiai?!“ Tuomet Jis atsikėlė, sudraudė vėjus bei jūrą, ir pasidarė visiškai tylu.

8:27 O žmonės stebėjosi ir kalbėjo: „Kas gi yra Šitas, kad net vėjai ir jūra Jam paklūsta?“

8:28 Kai Jis atvyko į kitą jūros krantą, į Gergesėnų kraštą, Jam priešais iš kapų rūsių išėjo du demonų apsėstieji, labai pavojingi, kad niekas negalėjo praeiti anuo keliu.

8:29 Ir štai, jie garsiai šaukė, sakydami: „Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau, Dievo Sūnau? Ar atėjai čionai pirma laiko mūsų kankinti?“

8:30 Gi toli nuo jų buvo ganoma didelių kiaulių banda.

8:31 Tada demonai ėmė Jį maldauti: „Jeigu mus išvarai, tai leisk sueiti į kiaulių bandą“.

8:32 Ir Jis jiems tarė: „Eikite“. Gi išėję, jie suėjo į kiaulių bandą. Ir štai visa banda kiaulių metėsi nuo statau šlaito į jūrą ir prigėrė vandenyse.

8:33 Gi tie, kurie ganė bandą pabėgo ir nuėję į miestą pranešė apie tai, kas įvyko, ir apie demonų apsėstuosius.

8:34 Ir štai visas miestas išėjo pasitikti Jėzaus ir, Jį pamatę, maldavo, kad Jis pasišalintų iš jų krašto.

9:1 Įlipęs į burlaivį, Jėzus persikėlė į kitą jūros krantą ir atėjo į gimtąjį miestą.

9:2 Ir štai Jam neša paralyžiuotąjį, paguldytą ant gulto. Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: „Būk drąsus, vaike, tavo nuodėmės yra atleistos!“

9:3 O štai kai kurie Rašto aiškintojai svarstė savyje: „Šitas Dievą niekina“.

9:4 Žinodamas jų mintis Jėzus tarė: „Kodėl piktai mąstote savo širdyse?“

9:5 Kas gi lengviau pasakyti: 'Tavo nuodėmės yra atleistos', ar pasakyti: 'Kelkis ir vaikščiook'?!

9:6 Gi kad jūs žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi galią žemėje atleisti nuodėmes, - tada Jis sako paralyžiuotajam: - Tepakelia tave Dievas, imk savo gultą ir eik į savo namus“.

9:7 Jis buvo pakeltas ir nuėjo į savo namus.

9:8 Tai pamačiusios minios stebėjosi ir šlovino Dievą, suteikusį tokią galią žmonėms.

NAUJASIS TESTAMENTAS

9:9 Eidamas iš ten Jėzus pamatė mokesčių surinkimo vietoje sėdintį žmogų, vadinamą Matu, ir taria jam: „Sek paskui Mane“. Šitas atsikėlė ir nusekė paskui Jį.

9:10 Kai Jėzus gulėjo pusiausėda Savo namuose už stalo, štai atėjo daug mokesčių rinkėjų bei nusidėjėlių, kurie gulėjo pusiausėda už stalo drauge su Jėzumi ir su Jo mokiniais.

9:11 Tai pamatę, fariziejai, tarė Jo mokiniams: „Kodėl jūsų Mokytojas valgo su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais?“

9:12 Gi tai išgirdęs, Jėzus jiems tarė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet sergantiesiems.

9:13 Eikite ir ištyrinėkite ką reiškia žodžiai: ‘Aš myliu gailestingumą, o ne auką’. Juk Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių atgailai“.

9:14 Tada prieina prie Jo Jono mokiniai, klausdami: „Kodėl mes ir fariziejai ilgas dienas pasninkaujame, gi Tavo mokiniai nepasninkauja?“

9:15 Jėzus jiems atsakė: „Negali vestuviniškai raudoti, kol kartu su jais yra jaunikis. Gi ateis dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir tada jie pasninkaus.

9:16 Niekas seno drabužio nelopo naujos nebalintos drobės lopu, nes toks lopas atplėšia drabužio gabalą ir išplėšia dar didesnę skylę.

9:17 Niekas nepila jauno vyno į senus odinius vynmaišius, nes priešingu atveju, vynas suplėšo odinius vynmaišius ir išsilieja, o odiniai vynmaišiai nueina niekais. Jaunas vynas pilamas į naujus odinius vynmaišius, ir abeji bus išsaugoti“.

9:18 Jam taip bekalbant, štai priėjo vienas vadovas ir pagarbino Jį, tardamas: „Ką tik numirė mano duktė, bet Tu atėjęs, uždėk ant jos Savo ranką ir ji atgis“.

9:19 Dievas pakėlė Jėzų ir Jis kartu su Savo mokiniais nuėjo paskui vadovą.

9:20 Ir štai moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu, priėjusi Jam iš nugaros, palietė Jo drabužio kutą.

9:21 Mat ji savyje sakė: „Jeigu tik palytėčiau Jo drabužį, būsiu išgelbėta“.

9:22 Gi Jėzus, Dievo paragintas atsisuko atgal ir, pamatęs moterį, tarė: „Būk drąsi, dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave!“ Ir tą pačią akimirką moteris buvo išgelbėta.

9:23 Atėjęs į vadovo namus ir pamatęs fleitininkus bei šurmuliuojančią minią,

9:24 Jėzus jiems sako: „Pasitraukite, nes mergaitė ne mirusi, bet miega“, tačiau jie tyčiojosi iš Jo.

9:25 Gi išvaręs minią, Jis įėjo vidun, sugriebė mergaitę už rankos ir ją prikėlė.

9:26 Garsas apie tai pasklido po visą aną kraštą.

9:27 Jėzui iš ten išeinant, du neregijai sekė paskui Jį garsiai šaukdami ir tardami: „Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!“

9:28 Gi kai Jis įėjo į namus, aklieji priėjo prie Jo, o Jėzus jų klausia: „Ar tikite, kad Aš galiu tai padaryti?“ Jie atsakė: „Taip, Viešpatie!“

9:29 Tada Jis palietė jų akis, sakydamas: „Tebūnie tai padaryta pagal jūsų tikėjimą“.

9:30 Ir jų akys buvo atvertos. Jėzus jiems griežtai įsakė: „Žiūrėkite, kad niekas apie tai nesužinotų“.

9:31 Gi tie išėję išgarsino Jį visame aname krašte.

9:32 Jiems išeinant, štai pas Jį atvedė demono apsėstą nebylų žmogų.

9:33 Ir kai demonas buvo išvarytas, nebylys prakalbo, o minios stebėjosi, sakydamos: „Dar niekada Izraelyje nebuvo taip apreikštas Dievas“.

9:34 Gi fariziejai kalbėjo: „Jis išvaro demonus jų valdovo galia“.

9:35 Jėzus apėjo visus miestus ir kaimus, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Gerąją Naujieną ir gydydamas bet kokią žmonių ligą bei negalią.

9:36 Gi kai Jis pamatė minias, dėl jų Jis buvo apimtas gailesčio, nes jos buvo išsekintos ir išsklaidytos, lyg avys, kurios neturi piemens.

9:37 Tuomet Jis tarė Savo mokiniams: „Derlius tikrai gausus, bet darbininkai tik keli,

9:38 todėl raginu jus, maldaukite pjūties Šeimininką, kad Jis siųstų darbininkų į Savo pjūtį“.

10:1 Pasišaukęs dvylika Savo mokinių, Jis suteikė jiems galią išvarinėti netyrąsias dvasias ir gydyti

NAUJASIS TESTAMENTAS

bet kokią ligą bei negalią.

10:2 Gi dvylikos apaštalų vardai yra šitie: pirmas Simonas, vadinamas Petru, ir jo brolis Andriejus, Zebediejaus sūnus Jokūbas, ir jo brolis Jonas,

10:3 Pilypas ir Bartolomiejus, Tomas, ir mokesčių rinkėjas Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, ir Lebiejus, pravardžiuojamas Tadu,

10:4 Simonas Kananietis, ir išdavęs Jį, Judas Iskarijotas.

10:5 Šiuos dvylika Jėzus išsiuntė, įsakydamas jiems: „Kad nenuėitumėte pas pagonis ir neįžengtumėte į samariečių miestą,

10:6 bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis.

10:7 Keliaudami skelbkite, sakydami: ‘Prisiartino dangaus aukštybių karalystė!’

10:8 Išgydykite sergančiuosius, apvalykite raupsuotuosius, prikelkite mirusiuosius, išvarkite demonus. Nemokamai gavote, nemokamai ir duokite!

10:9 Kad neturėtumėte nei aukso, nei sidabro, nei varinių pinigų savo diržuose,

10:10 nei kelionmaišio kelionei, nei dviejų marškinių, nei sandalų, nei lazdos, nes darbininkas vertas savo maisto.

10:11 Gi jeigu tik jūs įeitumėte į kokį nors miestą ar kaimą, ištirkite kas jame yra vertas ir pasilikite ten iki jūs išeitumėte.

10:12 Įeidami į namus, pasveikinkite juos.

10:13 Ir jeigu tik namai būtų verti, teateinie į juos jūsų ramybė. O jeigu nebūtų verti, jūsų ramybė tebūnie jums sugrąžinta.

10:14 Ir jeigu tik kas jūsų nepriimtų, ir neklausytų jūsų žodžių, išeidami iš tokių namų ar tokio miesto, nusikratykite ir dulkes nuo savo kojų.

10:15 Iš tiesų sakau jums, kad teismo dieną Dievas bus labiau pakantesnis Sodomų ir Gomorų žemei negu tam miestui.

10:16 Štai Aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite atsargūs kaip gyvatės ir nekenksmingi kaip balandžiai.

10:17 Gi saugokitės žmonių, nes jie perduos jus sinedrionams ir plaks savo sinagogose rimbais.

10:18 Dėl Manęs jie ves jus pas valdytojus ir karalius, kad liudytumėte jiems ir pagonims.

10:19 Gi kai jie jus perduos, kad nesirūpintumėte, kaip arba ką kalbėtumėte, nes tą valandą Dievas jums duos, ką turėtumėte kalbėti.

10:20 Nes ne jūs kalbate, bet jūsų Tėvo Dvasia kalba per jus.

10:21 Gi brolis išduos brolių mirčiai ir tėvas - vaiką, o vaikai bus sukurstyti prieš tėvus ir nužudys juos.

10:22 Jūs būsite visų persekiojami dėl Mano vardo, bet kas liks ištikimas iki galo, tą Dievas išgelbės.

10:23 Tuomet kai jus persekios šitame mieste, jūs bėkite į kitą. Iš tiesų sakau jums: nespėsite pereiti visų Izraelio miestų, iki ateis Žmogaus Sūnus.

10:24 Mokinys nėra viršesnis už mokytoją, nei vergas už savo šeiminką.

10:25 Pakanka mokiniui prilygti savo mokytojui, o vergui prilygti savo šeiminkui. Jeigu Šeimos Galvą jie pavadino Belzebulu, tai juo labiau Jo šeimyną.

10:26 Taigi nebūkite jų įbauginti. Juk nieko nėra uždegto, ko neatidengtų Dievas, ir nieko paslėpto, ko Jis nepastebėtų.

10:27 Ką jums kalbu tamsoje, sakykite šviesoje, ir ką jūs girdite, skelbkite nuo plokščiastogių.

10:28 Ir nebūkite įbauginti tų, kurie žudo kūną, bet negali nužudyti sielos. Gi verčiau tesukelia baimę Tas, Kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare.

10:29 Argi ne du žvirbliai parduodami už asariją? Ir nė vienas iš jų nenukris žemėn be jūsų Tėvo valios.

10:30 Gi net visi jūsų galvos plaukai yra suskaičiuoti.

10:31 Taigi nebūkite jų įbauginti, juk jūs vertesni už daugybę žvirblių.

NAUJASIS TESTAMENTAS

10:32 Kiekvienas, kuris tik viešai išpažins, kad yra Manyje, žmonių akivaizdoje, ir Aš išpažinsiu, kad esu jame, Savo Tėvo, Kuris yra dangaus aukštybėse akivaizdoje.
10:33 Gi kuris tik pripažintų Mane netinkamu žmonių akivaizdoje, ir Aš pripažinsiu tą netinkamu, Savo Tėvo, Kuris yra dangaus aukštybėse akivaizdoje.
10:34 Kad nemanytumėte, jog Aš atėjau atnešti žemėn ramybės. Aš atėjau atnešti ne ramybės, bet kalavijo.
10:35 Juk atėjau atskirti žmogaus nuo jo tėvo, dukters nuo jos motinos, marčios nuo jos anytos.
10:36 Žmogaus namiškiai taps jam priešais.
10:37 Tas, kuris yra labiau prisirišęs prie tėvo ar motinos nei prie Manęs, tas nėra Man tinkamas, ir tas, kuris yra labiau prisirišęs prie sūnaus ar dukters nei prie Manęs, tas nėra Man tinkamas.
10:38 Ir kuris nepriima savo kryžiaus ir neseka paskui Mane, tas nėra Man tinkamas.
10:39 Atradęs savo sielą, praras ją, o praradęs savo sielą dėl Manęs, atras ją.
10:40 Priimantis jus, Mane priima, o Mane priimantis, priima Tą, Kuris Mane siuntė.
10:41 Priimantis pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo atlygį, o priimantis teisųjį dėl to, kad jis teisingas, gaus teisingo atlygį.
10:42 Ir jeigu tik kuris paduotų vienam šitų mažųjų taurę šalto vandens, vien dėl to, kad jis mokinytis, - iš tiesų sakau jums, - tas niekuomet neprarastų savo atlygio“.

11:1 Baigęs duoti nurodymus Savo dvylikai mokinių, Jėzus iš ten iškeliavo mokyti ir skelbti į kitus miestus.

11:2 Gi Jonas išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, siuntė du savo mokinius

11:3 Jo paklausti: „Ar Tu esi Tas, Kuris ateina, ar mes laukiame kito?“

11:4 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, tarė jiems: „Nuėję praneškite Jonui apie tai, ką girdite ir matote:

11:5 aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami ir elgetoms skelbiama Geroji Naujiena.

11:6 Ir palaimintas tas, kuris nepapiktintų Manęs“.

11:7 Gi jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: „Ko išėjote į dykumą pamatyti? Ar vėjo linguojamos nendrės?

11:8 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apvilktą žmogaus? Štai švelniais drabužiais vilkintys gyvena karalių rūmuose.

11:9 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, Aš sakau jums, didesnio nei pranašas.

11:10 Juk jis yra tas, apie kurį parašyta: ‘Štai Aš siunčiu pirma Tavęs Mano pasiuntinį, kuris paruoš Tau kelią, akivaizdoje Tavo’.

11:11 Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų Dievas nebuvo pakėlęs didesnio nei Jonas Krikštytojas, bet ir mažiausias dangaus aukštybių karalystėje yra didesnis už jį.

11:12 Gi nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus aukštybių karalystė kenčia smurtą, ir smurtininkai ją jėga ima.

11:13 Juk visi Pranašai ir Įstatymas kalbėjo pagal įkvėpimą iki Jono.

11:14 Ir jeigu norite tai priimti, jis yra Elijas, kuris pasirengęs ateiti.

11:15 Kas turi ausis išgirsti, teišgirsta.

11:16 „Gi su kuo galėčiau palyginti šitą kartą? Ji panaši į mažus vaikus, kurie sėdi turgaus aikštėje ir šaukia savo draugams,

11:17 sakydami: ‘Mes jums grojome fleitomis, bet jūs nešokote, mes jums giedojome laidotuvių giesmes, bet jūs nedaužėte sau į krūtinę’.

11:18 Juk atėjo Jonas nei valgantis, nei geriantis, bet jie sako: ‘Jis demono apsėstas’.

11:19 Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis, o jie sako: ‘Štai žmogus besotis ir girtuoklis, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių mylimasis’. Bet išmintį Dievas vertina pagal jos vaikų nuopelnus“.

11:20 Po to Jis pradėjo barti miestus, kuriuose buvo padaryti didžiausi Jo stebuklai, nes jie

NAUJASIS TESTAMENTAS

neatgailavo:

11:21 „Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes jeigu Tyre ir Sidone būtų įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie senai būtų atgailavę su ašutine ir pelenuose.

11:22 Todėl sakau jums: Tyrui ir Sidonui teismo dieną Dievas bus labiau pakantesnis negu jums!

11:23 Ir tu, Kafarnaume, išaukštintas iki dangaus, būsi nustumtas žemyn iki mirusiųjų pasaulio, nes jeigu Sodomose būtų įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jos būtų išlikusios iki šiandien.

11:24 Tačiau sakau jums, kad Sodomų žemei teismo dieną Dievas bus labiau pakantesnis negu tau“.

11:25 Aną valandą, paragintas atsakyti, Jėzus tarė: „Aš pritariu Tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad Tu paslėpei tai nuo išmintingųjų ir protingųjų, ir apreiškei kūdikiams!

11:26 Iš tiesų, Tėve, taip išsipildė Tavo troškimas.

11:27 Visa Man perdavė Mano Tėvas. Niekas neatpažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas neatpažįsta, tik Sūnus, ir tas, kuriam Sūnus norėtų Jį apreikšti.

11:28 Ateikite pas Mane visi, kurie jaučiate nuovargį ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu.

11:29 Užkelkite ant savęs Mano jungą ir mokykitės iš Manęs, nes Aš esu nuolankus ir paklusnios širdies, ir jūs rasite savo sieloms ramybę.

11:30 Juk Mano jungas patogus, ir Mano našta nesunki“.

12:1 Anuo metu šabo dieną Jėzus buvo vedamas per užsėtus javų laukus. Gi Jo mokiniai išalko ir pradėjo skabyti varpas, ir valgyti.

12:2 Tai pamatę fariziejai Jam sakė: „Tu pažiūrėk, Tavo mokiniai daro tai, ko Dievas neleidžia daryti šabo dieną“.

12:3 Jis tarė jiems: „Argi neskaitėte, ką darė Dovydas, kai jis pats ir kartu su juo esantys vyrai buvo išalkę?

12:4 Kaip jis įėjo į Dievo namus ir valgė Dievui paaukotos padėtinės duonos, kurios neleidžiama valgyti nei jam, nei kartu su juo esantiems, o vien tik kunigams.

12:5 Ar neskaitėte Įstatyme, kad šabo dieną kunigai šventykloje pažeidžia šabą ir nenusikalsta?

12:6 Bet sakau jums, kad Tas, Kuris čia yra, svarbesnis nei šventykla.

12:7 Gi jeigu būtumėte supratę, ką reiškia: ‘Aš noriu gailestingumo, o ne aukos’, nebūtumėte pasmerkę nekaltų.

12:8 Juk Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats“.

12:9 Iš ten išėjęs, Jis atėjo į jų sinagogą.

12:10 Ir štai ten buvo žmogus padžiūvusia ranka. Jie paklausė Jėzų, kad galėtų apkaltinti, sakydami: „Ar Dievas leidžia gydyti šabo dieną?“

12:11 Gi Jis atsakė jiems: „Jeigu tik kuris iš jūsų turėtų vieną avį, ir ta šabo dieną įkristų į duobę, argi jos nečiuptų ir neištrauktų?

12:12 Taigi kiek daug vertingesnis už avį žmogus? Todėl Dievas leidžia daryti gera šabo dieną“.

12:13 Tuomet Jis sako žmogui: „Ištiesk savo ranką“. Tas ištiesė, o Jėzus ją atkūrė, ir ji tapo sveika kaip kita.

12:14 Gi fariziejai išėjo ir nusprendė, kad Jį reikėtų pražudyti.

12:15 Tai sužinojęs, Jėzus pasitraukė iš ten. Didelės minios sekė paskui Jį, ir Jis visus juos išgydė,

12:16 bet griežtai įsakė, kad jie nepadarytų Jo žinomu.

12:17 Kad būtų įvykdytas žodis, kurį Dievas ištarė per pranašą Izaiją, sakydamas:

12:18 „Štai Mano Tarnas, Kurį Aš išsirinkau, Mano Mylimasis, kuriuo patenkinta Mano siela. Aš įdėsiu į Jį Savo Dvasią ir Jis paskelbs pagonims Mano sprendimą.

12:19 Jis nesiginčys, nei triukšmingai reikalaus, nei kažkas gatvėse girdės Jo balsą.

12:20 Jis nenulauš įlūžusios nendrės ir neužgesins rusenančio lininio dagties, iki tol kol būtų įvykdytas Dievo sprendimas.

12:21 Ir Jo vardu vilsis pagonys“.

12:22 Tuomet buvo atvestas pas Jį demonų apsėstasis, kuris buvo aklas ir nebylys. Jėzus jį išgydė, ir

NAUJASIS TESTAMENTAS

aklasis nebylys prakalbo bei praregėjo.

12:23 Ištisos minios stebėjosi ir kalbėjo: „Ar tik nebus Jis Dovydo Sūnus?“

12:24 Gi tai išgirdę, fariziejai sakė: „Šitas išvaro demonus demonų valdovo Belzebulo galia“.

12:25 Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: „Kiekviena suskaldyta karalystė bus sunaikinta ir bet koks padalintas miestas ar namas nebus paliktas.

12:26 Jeigu Šėtonas išvaro Šėtoną, save patį yra padalijęs, kaip tuomet jis išlaikys savo karalystę?

12:27 Ir jeigu Aš išvarau demonus Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.

12:28 Gi jeigu Aš išvarau demonus Dievo Dvasios galia, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

12:29 Arba kaip gali kas nors įeiti į galiūno namus ir pasiglemžti jo daiktus, jeigu jis pirmiau nesurištų galiūno? Tik tuomet jis apiplėš jo namus.

12:30 Nesantis kartu su Manimi yra prieš Mane ir kartu su Manimi nerenkantis veltui eikvoja jėgas.

12:31 Todėl sakau jums, kad bet kokią nuodėmę ir piktžodžiavimą Dievas atleis žmonėms, bet piktžodžiavimo Dvasiai Jis neatleis.

12:32 Ir jeigu kuris tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, Dievas jam atleis, bet kuris tartų žodį prieš Šventąją Dvasią, tam Jis neatleis, nei šiame, nei ateinančiame amžiuje.

12:33 Arba jeigu jūsų medis būtų geras, tai ir jo vaisius būtų geras, arba jeigu jūsų medis būtų blogas, tai ir jo vaisius būtų blogas, nes medis atpažįstamas iš vaisiaus.

12:34 Angių palikuonys! Kaip jūs galite kalbėti teisingus žodžius, būdami blogi? Juk burna kalba tai, ko pertekusi širdis.

12:35 Geras žmogus iš gero širdies lobyno išneša geruosius dalykus, o blogas žmogus iš blogo lobyno išneša bloguosius.

12:36 Gi sakau jums: teismo dieną žmonės turės atsiskaityti už kiekvieną bevaisį žodį, kurį jeigu tik ištartų.

12:37 Juk dėl tavo žodžių tu būsi Dievo pripažintas nekaltu, ir dėl tavo žodžių Jis tave pasmerks“.

12:38 Tuomet kai kurie Rašto aiškintojai ir fariziejai sakė: „Mokytojau, mes norime, kad parodytum atpažinimo ženklą!“

12:39 Gi Jis jiems atsakė: „Pikta ir svetimautoja karta reikalauja atpažinimo ženklo, bet Dievas neduos jai atpažinimo ženklo, tik pranašo Jonos ženklą.

12:40 Juk kaip Jona tris dienas ir tris naktis išbuvo banginio pilve, taip ir Žmogaus Sūnus tris dienas ir tris naktis išbus žemės širdyje.

12:41 Vyrai nineviečiai atsistos teisme kartu su šia karta ir ją pasmerks, nes jie atgailavo, išgirdę Jonos pamokslą, o štai Tas, Kuris čia yra, svarbesnis nei Jona.

12:42 Pietų karalienę Dievas pastatys teisme kartu su šia karta ir ta ją pasmerks, nes ji atėjo nuo žemės pakraščių išgirsti Saliamono išminties, o štai Tas, Kuris čia yra, svarbesnis nei Saliamonas.

12:43 Gi kai netyroji dvasia išėitų iš žmogaus, ji eina per bevandenės vietas, ieškodama poilsio, ir neranda.

12:44 Tada ji sako: ‘Aš sugrįšiu į savo namus, iš kur išėjau’, ir sugrįžusi randa juos neužimtus, iššluotus ir papuoštus.

12:45 Tuomet ji eina, pasiima su savimi septynias kitas dvasias, blogesnes už save, ir įėjusios jos ten įsikuria. Ir ano žmogaus paskutinės dienos tampa dar blogesnės nei prieš tai buvusios. Taip atsitiks ir šiai piktai kartai“.

12:46 Gi Jam vis dar tebekalbant minioms, štai Jo motina ir broliai stovėjo lauke ir norėjo su Juo pasikalbėti.

12:47 Tuomet kažkas Jam pasakė: „Štai Tavo motina ir broliai stovi lauke ir nori su Tavimi pasikalbėti“.

12:48 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, tarė tam, kuris tai pranešė: „Kas yra Mano motina ir kas yra Mano broliai?“

NAUJASIS TESTAMENTAS

12:49 Ir ištiesęs ranką į Savo mokinius, tarė: „Štai šitie yra Mano motina ir Mano broliai.

12:50 Juk kiekvienas, kuris vykdytų dangaus aukštybėse esančio Mano Tėvo valią, tas yra Mano brolis, sesuo ir motina“.

13:1 Gi tą dieną, išėjęs iš namų, Jėzus sėdėjo prie jūros.

13:2 Prie Jo buvo surinktos didelės minios žmonių, tiek, kad Jis ėlipų į burlaivį ir atsisėdo, o visa daugybė žmonių stovėjo ant kranto.

13:3 Jis daug jiems kalbėjo palyginimais: „Štai sėjėjas išėjo sėti.

13:4 Jam besėjant, vieni grūdai juk nukrito palei kelią, ir atskridę paukščiai juos sulesė.

13:5 Gi kiti nukrito į uolingas vietas, ten, kur buvo nedaug žemės, ir greitai sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.

13:6 Bet saulei patekėjus daigai buvo išdeginti ir, neturėdami šaknų, jie buvo sudžiovinti.

13:7 Gi kiti nukrito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir nustelbė juos.

13:8 Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių: vieni juk šimteriopą, gi kiti šešiasdešimteriopą, o kiti trisdešimteriopą.

13:9 Kas turi ausis girdėti, teišgirsta“.

13:10 Mokiniai priėję paklausė Jį: „Kodėl jiems kalbi palyginimais?“

13:11 Tuomet, paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Jums Dievas leido pažinti dangaus aukštybių karalystės paslaptis, o aniems neleido.

13:12 Juk kuris turi, tam Dievas duos ir padaugins, gi kuris neturi, iš to Jis atims ir tai, ką jis turi.

13:13 Aš jiems kalbu palyginimais, nes jie žiūrėdami nemato, klausydami negirdi ir nesupranta,

13:14 kad Dievas jiems įvykdytų Izaijo pranašystės žodžius: ‘Kad jūs girdėtumėt ausimis, bet nesuprastumėt, žiūrėtumėt akimis, bet nepamatytumėt.

13:15 Šitos tautos širdis juk buvo nutukinta. Jie sunkiai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad nepamatytų akimis ir neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir nesugrįžtų pas Mane, o Aš jų neišpirkčiau’.

13:16 Gi palaimintos jūsų akys, nes jos mato, ir jūsų ausys, nes girdi.

13:17 Iš tiesų sakau jums: didieji pranašai ir teisieji troško pamatyti tai, ką jūs matote, bet nepamatė, ir išgirsti tai, ką jūs girdite, bet neišgirdo.

13:18 Taigi supraskite palyginimą apie sėjėją.

13:19 Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie karalystę ir nesupranta, ateina Piktasis ir pagrobia tai kas buvo pasėta jo širdyje, šitas yra pasėtasis prie kelio.

13:20 Gi pasėtasis į uolingas vietas tai tas, kuris girdi žodį ir tuojau pat su džiaugsmu jį priima,

13:21 bet jis neturi savyje šaknies ir ištvėria neilgai. Kilus sunkiam išmėginimui arba persekiojimui dėl žodžio, jis tuojau pat yra papiktinamas.

13:22 Gi pasėtasis tarp erškėčių tai tas, kuris girdi žodį, bet šio amžiaus rūpesčiai ir turtų apgaulė nustelbia žodį, ir jis tampa bevaisis.

13:23 O pasėtasis į gerą žemę tai tas, kuris girdi ir supranta žodį, kuris tuojau pat neša vaisių ir duoda derlių: vienas juk šimteriopą, gi kitas šešiasdešimteriopą, o kitas trisdešimteriopą“.

13:24 Jis pateikė jiems kitą palyginimą, sakydamas: „Dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su žmogumi, kuris pasėjo savo lauke gerą sėklą.

13:25 Gi žmonėms užmigus, atėjo jo priešas, pasėjo tarp kviečių nelabąsias svidres ir nuėjo.

13:26 Bet kai augalija išaugo ir subrandino derlių, tuomet buvo parodytos ir nelabosios svidrės.

13:27 Namų šeimininko vergai atėjo ir klausė: ‘Valdove, argi ne gerą sėklą pasėjai savo lauke? Bet iš kur tada atsirado nelabosios svidrės?’

13:28 Gi jis atsakė: ‘Tai padarė priešiškas žmogus’. Vergai paklausė: ‘Ar nori, kad mes nuėję jas išrankiotume?’

13:29 Bet jis atsakė: ‘Ne, kad rankiodami nelabąsias svidres, neišrautumėte kartu su jomis ir kviečių.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 13:30 Palikite vienus ir kitus augti drauge ir iki pat pjūties. Pjūties metu aš įsakysiu pjovėjams: 'Pirmiausia išrankiokite nelabąsias svidres ir suriškite jas į pėdus iki jos bus sudegintos, gi kviečius surinkite į mano aruodą'“.
- 13:31 Kitą palyginimą Jis pateikė jiems, sakydamas: „Dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su garstyčios grūdėliu, kurį žmogus paėmęs pasėjo savo lauke.
- 13:32 Juk jis yra mažesnis nei visos kitos sėklos, bet kai Dievas jį užaugina jis tampa medžiu, didesniu už daržo augalus, todėl atskrenda padangių paukščiai ir susisuka lizdus jo šakose“.
- 13:33 Kitą palyginimą Jis pateikė jiems, sakydamas: „Dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su raugu, kurį paėmusi moteris įmaišė trijuose miltų saikuose, kol jis visa įraugino“.
- 13:34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms palyginimais ir be palyginimo Jis jiems nekalbėjo,
- 13:35 kad Jis įvykdytų žodį, kuris buvo ištartas per pranašą, sakantį: „Aš atversiu savo burną palyginimais ir išstariu nuo pasaulio sukūrimo laikytus paslapyje žodžius“.
- 13:36 Tuomet, paleidęs minias, Jėzus nuėjo į namus. Prie Jo priėjo mokiniai, sakydami: „, Detaliai išaiškink mums palyginimą apie nelabąsias svidres lauke“.
- 13:37 Paragintas atsakyti, Jis tarė jiems: „Sėjantysis gerą sėklą yra Žmogaus Sūnus.
- 13:38 Gi laukas - tai pasaulis, gera sėkla - karalystės sūnūs, o nelabosios svidrės - Piktosios sūnūs.
- 13:39 Jas pasėjęs priešas - Velnias. Pjūtis - tai pasaulio pabaiga, o pjovėjai - angelai.
- 13:40 Taigi, kaip išrenkamos nelabosios svidrės ir sudeginamos ugnyje, taip bus ir šio pasaulio pabaigoje.
- 13:41 Žmogaus Sūnus išsiųs Savo angelus ir tie išrankios iš Jo karalystės visus susitrenkimo akmenis bei tuos, kurie daro neteisybę,
- 13:42 ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus raudojimas ir dantų griežimas.
- 13:43 Tada teisieji spindės kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Turintis ausis girdėti, teišgirsta.
- 13:44 Dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su lauke paslėptu lobiu, kurį žmogus rado ir vėl giliai paslepė. Iš to džiaugsmo jis eina, parduoda visa, ką tik turi, ir nusiperka tą lauką.
- 13:45 Vėl dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su žmogumi pirkliu, ieškančiu vertingų perlų.
- 13:46 Radęs vieną nepaprastai brangų perlą, jis nuėjęs pardavė visus, kuriuos tik turėjo, ir jį nusipirko.
- 13:47 Vėl dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su tinklu, metamu į jūrą ir užgriebiančiu įvairių rūšių žuvų.
- 13:48 Kai tinklas buvo pripildytas, žmonės jį išvilko į krantą, ir atsisėdę gerąsias žuvis surinko į indus, o blogąsias numetė šalin.
- 13:49 Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai ir atskirs piktuosius nuo teisiųjų,
- 13:50 ir įmes juos į ugnies krosnį. Ten bus raudojimas ir dantų griežimas“.
- 13:51 Jėzus paklausė jų: „Ar supratote visus šituos palyginimus?“ Jie atsake: „Taip, Viešpatie“.
- 13:52 Tuomet Jis tarė jiems: „Todėl kiekvieną Rašto aiškintoją, kuris buvo išmokytas apie dangaus aukštybių karalystę, galima palyginti su žmogumi, namų šeimininku, kuris išneša iš savo lobyno naujus ir senus daiktus“.
- 13:53 Ir baigęs šituos palyginimus, Jėzus išvyko iš ten.
- 13:54 Jis atvyko į Savo tėviškę ir mokė žmones jų sinagogoje, taip, kad jie buvo nustebinti ir klausinėjo: „Iš kur Šitam tokia išmintis ir nuostabūs stebuklai?“,
- 13:55 Argi ne Šitas yra dailidės sūnus? Argi ne Jo motiną vadina Marija? O Jokūbas, Jozė, Simonas ir Judas argi ne Jo broliai?
- 13:56 Ir Jo seserys - argi jos ne visos yra mūsų akivaizdoje? Iš kur tuomet Šitam visa tai?“
- 13:57 Ir jie taip Jį piktino. Gi Jėzus jiems tarė: „Pranašas nebūna be garbės, nebent savo tėviškėje ir savo namuose“.
- 13:58 Ir Jis ten nepadarė didelių stebuklų dėl jų netikėjimo.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 14:1 Anuo metu tetrarchas Erodas išgirdo gandą apie Jėzų
14:2 ir savo tarnams sakė: „Tai Jonas Krikštytojas, kurį Dievas prikėlė iš mirusiųjų ir todėl jame veikia stebuklingos galios“.
- 14:3 Juk Erodas buvo suėmęs Joną, sukaustęs jį ir pasodinęs į kalėjimą dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados.
- 14:4 Nes Jonas jam sakė: „Dievas neleidžia tau jos turėti“.
- 14:5 Erodas troško jį nužudyti, bet buvo įbaugintas minios, nes žmonės laikė jį pranašu.
- 14:6 Erodo gimimo dienos iškilmėse Erodiados duktė šoko svečiams ir įsiteikė Erodui.
- 14:7 Todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti viską, ko tik jei jį pareikalautų.
- 14:8 Gi ši, savo motinos sukurstyta, tarė: „Duok man čionai ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą“.
- 14:9 Karalius buvo nuliūdintas, bet dėl savo priesaikų ir dėl drauge gulinių pusiausėda už stalo įsakė duoti.
- 14:10 Jis pasiuntė nukirsti kalėjime Jonui galvą.
- 14:11 Jo galva buvo atnešta ant lėkštės ir paduota mergaitei, o ši nunešė ją savo motinai.
- 14:12 Jono mokiniai atėję pasiėmė jo lavoną, palaidojo ir nuėję pranešė Jėzui.
- 14:13 Tai išgirdęs, Jėzus burlaiviu nuplaukė iš ten į nuošalią vietą, kad pabūtų vienas. Tačiau minios apie tai sužinojo ir iš miestų pėsčiomis nusekė paskui Jį.
- 14:14 Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didelę minią, ir apimtas gailesčio Jis išgydė jų ligonius.
- 14:15 Gi atėjus vakarui, priėjo Jo mokiniai, sakydami: „Vieta nuošali ir valanda jau vėlyva. Paleisk žmones, kad, nuėję į kaimus, jie nusipirktų sau maisto“.
- 14:16 Bet Jėzus jiems atsakė: „Jiems nereikia iš čia eiti. Jūs duokite jiems valgyti“.
- 14:17 Mokiniai Jam sako: „Mes čia nieko neturime, tik penkis duonos papločius ir dvi žuvis“.
- 14:18 Gi Jis tarė: „Atneškite Man juos čionai“.
- 14:19 Įsakęs minioms prigulti pusiausėda ant žolės, Jis paėmė penkis duonos papločius ir dvi žuvis, pakėlė akis į dangų, palaimino, ir sulaužęs juos davė mokiniams, o mokiniai - minioms.
- 14:20 Visi valgė ir buvo pasotinti, o mokiniai surinko dvylika pilnų pintinių likusių kąsnelių.
- 14:21 Gi valgančiųjų buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų, neskaitant moterų ir vaikų.
- 14:22 Ir tuojau pat Jėzus privertė Savo mokinius įlipti į burlaivį ir pirma Jo plaukti į kitą jūros pusę, kol Jis paleistų minias.
- 14:23 Paleidęs minias, Jis užkopė nuošaliai į kalną melstis Dievui. Atėjus vakarui, Jis buvo ten vienas.
- 14:24 Gi burlaivis jau buvo jūros viduryje, blaškomas bangų, nes pūtė priešpriešinis vėjas.
- 14:25 Ketvirtos nakties sargybos metu, Jėzus atėjo pas juos, žingsniuodamas jūros paviršiumi.
- 14:26 Pamatę Jį žingsniuojantį jūros paviršiumi, mokiniai buvo sukrėsti. Jie sakė: „Tai šmėkla!“, ir iš baimės pradėjo garsiai šaukti.
- 14:27 Jėzus tuojau pat jiems tarė: „Būkite drąsūs, tai Aš Esu, nebijokite!“.
- 14:28 Gi Petras, paragintas atsiliepti, Jam tarė: „Viešpatie, jeigu Tu esi, įsakyk man ateiti pas Tave vandenu paviršiumi!“
- 14:29 Jis tarė: „Ateik“. Petras išlipo iš burlaivio ir žingsniavo vandenu paviršiumi eidamas pas Jėzų.
- 14:30 Bet matydamas audringą vėją, buvo jo įbaugintas ir, pradėjęs skęsti, garsiai sušuko, sakydamas: „Viešpatie, gelbėk mane!“.
- 14:31 Tuojau pat ištiesęs ranką Jėzus nutvėrė jo ranką ir sako jam: „Mažatiki, kodėl suabejojai?!“
- 14:32 Jiems įlipus į burlaivį, vėjas nutilo.
- 14:33 Gi tie, kurie buvo burlaivyje, priėję pagarbino Jį, sakydami: „Tikrai Tu esi Dievo Sūnus“.
- 14:34 Ir perplaukę jūrą jie atvyko į Genezareto kraštą.
- 14:35 Atpažinę Jėzų, anos vietos vyrai, pasiuntė pasiuntinius į visas to krašto apylinkes, ir atgabeno pas Jį visus sergančius.
- 14:36 Ir tie maldavo Jį, kad leistų paliesti bent Jo drabužio kutą. Ir visi, kurie tik palietė, buvo išgelbėti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 15:1 Tuomet prie Jėzaus prieina Rašto aiškintojai ir fariziejai iš Jeruzalės ir klausia:
15:2 „Kodėl Tavo mokiniai laužo vyresniųjų tradiciją? Juk prieš valgydami duoną jie neplauna rankų?“
15:3 Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „O kodėl jūs dėl savo tradicijos laužote Dievo įsakymą?
15:4 Juk Dievas įsakė, sakydamas: ‘Gerbk savo tėvą ir motiną’ ir: ‘Blogai kalbančiam apie tėvą ar motiną, tebūnie įvykdytas mirties nuosprendis’.
15:5 O jūs sakote: ‘Kiekvienas, kuris tartų tėvui arba motinai: „Tai, kas tau būtų naudinga iš manęs gauti, yra dovana Dievui“,
15:6 tas galėtų neapdovanoti savo tėvo nei savo motinos’. Taip jūs laikydamiesi savo tradicijos Dievo įsakymą padarėte negaliojantį.
15:7 Apsimetėliai! Teisingai apie jus pranašavo Izaijas, sakydamas:
15:8 ‘Šita tauta artinasi prie Manęs savo burna ir garbina Mane savo lūpomis, bet jos širdis toli nuo Manęs nutolusi.
15:9 Gi veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių doktrinų ir įsakymų“.
15:10 Sušaukęs minią Jis tarė: „Išgirskite ir supraskite!
15:11 Ne tai, kas įeina į burną, suteršia žmogų, bet žmogų suteršia tai, kas išeina iš burnos“.
15:12 Tuomet prisitartinę mokiniai Jam tarė: „Ar žinai, kad fariziejai buvo papiktinti, išgirdę tuos žodžius?“
15:13 Gi Jis, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Kiekvieną sodinuką, kurio nesodino Mano dangiškas Tėvas, Jis išraus su šaknimis.
15:14 Palikite juos. Jie akli aklųjų vedliai. O jeigu tik aklasis akląjį vestų, jie abu įkris į duobę“.
15:15 Tuomet Petras, paragintas atsakyti, Jam tarė: „Detaliai išaiškink mums šitą palyginimą“.
15:16 Gi Jėzus atsakė: „Negi ir jūs vis dar esate nesupratingi?
15:17 Argi nesuprantate, kad visa, kas patenka į burną, eina į pilvą ir išmetama išvietėn?
15:18 Gi kas išeina iš burnos, išeina iš širdies, ir tai suteršia žmogų.
15:19 Juk iš širdies išeina pikti samprotavimai, žmogžudystės, sutuoktinių neištikimybės, nesantuokiniai lytiniai santykiai, vagystės, melagingi liudijimai, pasityčiojimai iš Dievo.
15:20 Tai suteršia žmogų, o valgymas neplautomis rankomis žmogaus nesuteršia“.
15:21 Iš ten išėjęs Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono sritį.
15:22 Ir štai iš to krašto atėjo moteris kanaanietė ir garsiai šaukė Jam, sakydama: „Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! Mano dukrą labai kankina demonas“.
15:23 Bet Jis neatsakė jai nė žodžio. Tuomet priėję mokiniai ėmė Jį prašyti, sakydami: „Paleisk ją, nes ji garsiai šaukia mums iš paskos“.
15:24 Bet Jis, paragintas atsakyti, tarė: „Ne. Aš siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“.
15:25 Tuomet ji priėjusi Jį pagarbino, sakydama: „Viešpatie, padėk man!“
15:26 Gi paragintas atsakyti, Jis tarė: „Negerai imti vaikų duoną ir mesti šunų šuniams“.
15:27 Bet ji tarė: „Taip, Viešpatie, juk ir šunys ėda trupinėlius, krintančius nuo jų šeimininkų stalo!“
15:28 Tada Jėzus, paragintas atsakyti, jai tarė: „O, moterie, didelis tavo tikėjimas! Tebūnie tau padaryta taip, kaip tu nori“. Ir tą pačią valandą jos dukra buvo išgydyta.
15:29 Iš ten išėjęs Jėzus atkeliavo prie Galilėjos jūros ir užlipęs aukštyn į kalną ten sėdėjo.
15:30 Tuomet prie Jo susirinko didelės minios, kurios atsigabeno su savimi raišų, aklų, nebylių, luošų ir daugybę kitokių, ir jie buvo greitai suguldyti prie Jėzaus kojų, o Jis išgydė juos.
15:31 Minios apstulbo, matydamos nebylius tariančius žodžius, luošius sveikus, raišius vaikščiojančius, o akluosius matančius ir šlovino Izraelio Dievą.
15:32 Gi pasišaukęs Savo mokinius, Jėzus tarė: „Gaila Man minios, nes jau tris dienas jie pasilieka su Manimi ir neturi nieko, ką galėtų suvalgyti. Aš nepaleisiu jų alkanų, kad jie nebūtų išsekinti kelyje“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 15:33 Mokiniai Jam atsako: „Iš kur mums gauti dykumoje tiek daug duonos, kad pamaitintume tokią didelę minią?“
- 15:34 Tuomet Jėzus klausia: „Kiek papločių jūs turite?“ Gi jie atsakė: „Septynis. Ir kelias mažas žuvelės“.
- 15:35 Ir Jis įsakė minioms prigulti pusiausėda ant žemės.
- 15:36 Paėmęs septynis papločius ir žuvis, Jis padėjo, laužė ir davė Savo mokiniams, gi mokiniai - miniai.
- 15:37 Visi valgė ir buvo pasotinti. Ir jie surinko septynias pilnas pintines likusių kąsnelių.
- 15:38 Gi valgančiųjų buvo keturi tūkstančiai vyrų, neskaitant moterų ir vaikų.
- 15:39 Paskui, paleidęs minias, Jis įlipo į burlaivį ir nuplaukė į Magdalos sritį.
- 16:1** Atėjo fariziejai bei sadukiejai ir mėgindami reikalavo Jį, kad parodytų jiems atpažinimo ženklą iš dangaus.
- 16:2 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Kai ateina vėlus vakaras, jūs sakote: ‘Bus gražus oras, nes dangus rausta’,
- 16:3 o anksti rytą: ‘Šiandien bus bjaurus oras, nes rausta apniukęs dangus’. Apsimetėliai! Juk jūs žinote kaip atpažinti dangaus veidą, bet laikų atpažinimo ženklų nesugebate atskirti?
- 16:4 Pikta ir svetimautoja karta reikalauja atpažinimo ženklo, bet Dievas neduos jai atpažinimo ženklo, išskyrus pranašo Jonos ženklą“. Ir, palikęs juos, Jis nuėjo šalin.
- 16:5 Persikėlė į kitą jūros krantą Jo mokiniai prisiminė, kad jie buvo pamiršę pasiimti duonos.
- 16:6 Bet Jėzus jiems tarė: „Būkite atidūs ir saugokitės fariziejų bei sadukiejų raugo!“
- 16:7 O jie savyje svarstė: „Tai todėl, kad nepasiėmėme duonos“.
- 16:8 Tai supratęs, Jėzus jiems tarė: „Mažatikiai! Apie ką svarstote savyje, ar kad nepasiėmėte duonos?
- 16:9 Argi dar nesuprantate ir ar neprisimenate penkių papločių, kurie buvo išdalinti penkiems tūkstančiams ir kokias dideles pintines kąsnelių jūs surinkote?
- 16:10 Arba septynių papločių, kurie buvo išdalinti keturiems tūkstančiams ir kokias dideles pintines kąsnelių jūs surinkote?
- 16:11 Kaipgi nesuprantate, kad kalbėjau jums ne apie duoną? Fariziejų ir sadukiejų raugo saugokitės“.
- 16:12 Tuomet jie suprato, kad Jis liepė saugotis ne duonos raugo, bet fariziejų ir sadukiejų mokslo.
- 16:13 Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus paklausė Savo mokinių, sakydamas: „Kuo žmonės Mane, Žmogaus Sūnų, laiko?“
- 16:14 Gi jie atsakė: „Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, dar kiti Jeremiju arba vienu iš pranašų“.
- 16:15 Jis paklausė: „O jūs kuo Mane laikote?“
- 16:16 Tuomet Simonas Petras, paragintas atsakyti, tarė: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“.
- 16:17 Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Palaimintas esi tu Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet Mano Tėvas, Kuris yra dangaus aukštybėse.
- 16:18 Aš tau sakau: tu esi Petras, ir ant šitos uolos Aš pastatysiu Mano bažnyčią, ir mirusiųjų pasaulio vartai jos nenugalės.
- 16:19 Tau duosiu dangaus aukštybių karalystės raktus, ir jeigu tik ką uždraustum žemėje, bus uždrausta ir dangaus aukštybėse, ir jeigu tik ką leistum žemėje, bus leista ir dangaus aukštybėse“.
- 16:20 Tuomet Jis įsakė Savo mokiniams niekam nesakyti, kad Jis yra Jėzus Kristus.
- 16:21 Nuo tada Jėzus pradėjo aiškinti Savo mokiniams, kad Jis privalo eiti į Jeruzalę ir dideles kančias iškentėti nuo vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, būti nužudytas ir trečią dieną prikeltas.
- 16:22 Tada Petras, nusivedęs Jį į šalį, pradėjo Jam prieštarauti, sakydamas: „Viešpatie, Dievas tebūnie tau maloningas! Niekada Tau tai teneatsitinka“.
- 16:23 Bet nugręžtas, Jis tarė Petru: „Pasitrauk nuo Manęs, Šėtone! Tu Man esi suklypimo akmuo,

NAUJASIS TESTAMENTAS

nes nemąstai taip, kaip mąsto Dievas, bet kaip žmonės“.

16:24 Tuomet Jėzus Savo mokiniams sakė: „Jeigu kas nori eiti paskui Mane, teatsižada savęs, teima savo kryžių ir teseka paskui Mane.

16:25 Juk jeigu kas norėtų išsaugoti savo sielą, tas ją praras, gi kas prarastų savo sielą dėl Manęs, tas ją atras.

16:26 Gi kokia būtų žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, bet jo sielą nubaustų Dievas?

Arba kokią išpirką žmogus duos mainais už savo sielą?

16:27 Juk Žmogaus Sūnus yra pasirengęs ateiti Savo Tėvo šlovėje kartu su Savo angelais, ir tuomet Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus.

16:28 Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių nepatirtų mirties, kol pamatytų Žmogaus Sūnų ateinantį su Savo karališka valdžia“.

17:1 Po šešių dienų Jėzus pasiima Petrą, Jokūbą, ir jo brolių Joną ir užsiveda juos vienus į labai aukštą kalną.

17:2 Ten Jį Dievas neatpažįstamai pakeitė jų akivaizdoje. Jo veidas suspindėjo kaip saulė, o Jo drabužiai tapo balti kaip šviesa.

17:3 Ir štai Dievas parodė jiems Mozę ir Eliją, besikalbančius su Juo.

17:4 Tuomet Petras, paragintas atsiliepti, tarė Jėzui: „Viešpatie, gera mums čia būti! Jeigu tik Tu nori, tai mes galėtume pastatyti čia tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui“.

17:5 Vis dar jam tebekalbant, štai pilnas šviesos debesis padengė juos šešėliu, ir štai iš debesies prabilo balsas, sakantis: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, Kuriuo Aš esu patenkintas, Jo klausykite“.

17:6 Tai išgirdę, mokiniai puolė veidais į žemę, nes jie buvo labai įbauginti.

17:7 Bet Jėzus priėjo, palietė juos ir tarė: „Tepakelia jus Dievas, nebijokite!“

17:8 Gi pakėlė akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vienintelį Jėzų.

17:9 Jiems leidžiantis žemyn nuo kalno, Jėzus įsakė, tardamas: „Kad niekam nepasakotumėte apie regėjimą, iki kol Žmogaus Sūnus prisikeltų iš mirusiųjų“.

17:10 Tuomet Jo mokiniai Jį vėl paklausė: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, kad visų pirma privalo ateiti Elisas?“

17:11 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Iš tiesų Elisas ateina visų pirma ir viską atstatys.

17:12 Bet Aš jums sakau, kad Elisas jau atėjo, ir jie jo neatpažino, bet padarė su juo ką tik panorėjo. Taip nuo jų yra pasirengęs kentėti ir Žmogaus Sūnus“.

17:13 Tuomet mokiniai suprato, kad Jis kalbėjo jiems apie Joną Krikštytoją.

17:14 Jiems atėjus prie minios, priėjo prie Jo žmogus ir puldamas prieš Jį ant kelių, sako:

17:15 „Viešpatie, pasigailėk mano sūnaus! Jis yra lunatikas ir baisiai kankinasi, dažnai įpuola į ugnį, ir dažnai į vandenį.

17:16 Aš atvedžiau jį pas Tavo mokinius, bet jiems nebuvo suteikta galia jį išgydyti“.

17:17 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, tarė: „O netikinti, ir ištvirkinta karta! Kaip ilgai turėsiu būti kartu su jumis? Kaip ilgai turėsiu klausyti jūsų skundo? Atveskite jį čionai pas Mane!“

17:18 Jėzus sudraudė demoną, ir tas išėjo iš berniuko, ir tą pačią akimirką jis buvo pagydytas.

17:19 Tuomet mokiniai priėjo prie Jėzaus vieni ir paklausė: „Kodėl mums nebuvo suteikta galia jį išvartyti?“

17:20 Gi Jėzus jiems atsakė: „Dėl jūsų netikėjimo. Juk iš tiesų sakau jums, jeigu tik jūs turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį, jūs tarsite šitam kalnui: ‘Persikelk iš čia į tenai’, ir jis persikels. Ir nieko jums nebus neįmanomo.

17:21 Bet šita veislė neišeina be maldos ir pasninko“.

17:22 Kai jie buvo sugražinami į Galilėją, Jėzus tarė: „Žmogaus Sūnus perduodamas į žmonių rankas,

17:23 ir jie nužudys Jį, bet trečią dieną Dievas Jį prikels“. Dėl to jie buvo labai nuliūdinti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

17:24 Jiems atėjus į Kafernaumą, prie Petro priėjo renkantys didrachmas ir paklausė: „Ar jūs Mokytojas nemoka didrachmų?“

17:25 Jis atsakė: „Taip“. Ir kai jis įėjo į namus, Jėzus pirmas jį paklausė, sakydamas: „Kaip tau atrodo, Simonai? Iš ko žemės karaliai ima mokesčius ar duoklę: iš savo sūnų ar iš svetimųjų?“

17:26 Petras Jam atsako: „Iš svetimųjų“. Jėzus jam tarė: „Taigi sūnūs yra laisvi.

17:27 Bet kad jų nepapiktintume, nuvestas prie jūros, užmesk meškerę, paimk pirmą užkibusią žuvį ir atvėręs jos žiotis, rasi staterą. Paimk ją ir atiduok jiems už Mane ir už save“.

18:1 Tą valandą prie Jėzaus priėjo mokiniai, klausdami: „Kuris gi yra svarbesnis dangaus aukštybių karalystėje?“

18:2 Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė jį tarp jų

18:3 ir tarė: „Iš tiesų sakau jums, jeigu tik Dievas jūs nepakeistų ir jūs nebūtumėte kaip vaikučiai, niekaip neįeitumėte į dangaus aukštybių karalystę.

18:4 Gi kuris nusizemintų kaip šitas vaikutis, tas yra svarbesnis dangaus aukštybių karalystėje.

18:5 Kuris jeigu tik priimtų tokį vieną vaikutį dėl Mano vardo, Mane priima.

18:6 O kuris pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažųjų, kurie Mane tiki, tam yra naudingiau, kad ant jo kaklo būtų pakabintas asilo sukamų girnų akmuo ir jis būtų paskandintas jūros gelmėse.

18:7 Vargas pasauliui dėl suklypimo akmenų! Juk suklypimo akmenys neišvengiami, tačiau vargas tam žmogui, per kurį suklypimas ateina!

18:8 Gi jeigu tavo ranka arba koja veda tave į suklypimą, tu nukirsk jas ir mesk šalin. Geriau tau būti suluošintu arba šlubu ir įeiti į gyvenimą, negu su dviejomis rankomis arba su dviejomis kojomis būti įmestam į amžiną ugnį.

18:9 Ir jeigu tavo akis veda tave į suklypimą, tu išplėšk ją ir mesk šalin. Geriau tau būti vienakiu ir įeiti į gyvenimą, negu su dviejomis akimis būti įmestam į ugnies pragarą.

18:10 Saugokitės, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažųjų, nes, sakau jums, kad jų angelai dangaus aukštybėse, visuomet mato Mano dangaus aukštybėse esančio Tėvo veidą.

18:11 Juk Žmogaus Sūnus atėjo išgelbėti to, kuris pražuvęs.

18:12 Kaip jums atrodo? Jeigu tik koks nors žmogus turėtų šimtą avių ir viena iš jų būtų paklaidinta, argi jis nepaliktų devyniasdešimt devynių ir nuėjęs į kalnus neieškotų tos, kuri yra klaidinama?

18:13 Ir jeigu tik ji būtų surasta - iš tiesų sakau jums - jis džiaugtųsi dėl jos labiau, nei dėl devyniasdešimt devynių, kurios nebuvo paklaidintos.

18:14 Taigi tokia yra jūsų dangaus aukštybėse esančio Tėvo valia, kad nepražūtų nė vienas iš šitų mažųjų.

18:15 Jeigu tik tavo brolis tau nusidėtų, eik, perspėk jį prie keturių akių. Ir jeigu tik jis tavęs paklausytų, tu būsi laimėjęs savo brolių.

18:16 Bet jeigu nepaklausytų, tu pasiimk kartu su savimi dar vieną arba du, kad kiekvienas žodis būtų patvirtintas dviejų arba trijų liudytojų burna.

18:17 Jeigu tik jis nepaklausytų ir jų, tu pasakyk bažnyčiai. O jeigu nepaklausytų nė bažnyčios, tebūnie jis tau kaip pagonis ir mokesčių rinkėjas.

18:18 Iš tiesų sakau jums: jeigu tik ką uždraustumėte žemėje, bus uždrausta ir danguje, ir jeigu tik ką leistumėte žemėje, bus leista ir danguje.

18:19 Vėl sakau jums: jeigu du iš jūsų susitartų žemėje dėl kokio nors dalyko ir jo paprašytų, jiems Mano Tėvas, Kuris yra dangaus aukštybėse, jį suteiks.

18:20 Juk kur du arba trys surinkti dėl Manojų vardo, ten ir Aš esu tarp jų“.

18:21 Tuomet Petras priėjo prie Jo ir tarė: „Viešpatie! Kiek kartų turiu atleisti savo broliui jeigu jis man nusidėtų? Ar iki septynių kartų?“

18:22 Jėzus jam atsako: „Aš nesakau tau iki septynių kartų, bet iki septyniasdešimt septynių kartų.

18:23 Todėl dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su žmogumi karaliumi, kuris norėjo

NAUJASIS TESTAMENTAS

suvesti sąskaitas su savo vergais.

18:24 Kai jis pradėjo suvedinėti sąskaitas, buvo atvestas pas jį vienas skolininkas, skolingas jam dešimt tūkstančių talentų.

18:25 Bet kai tas neturėjo iš ko gražinti skolą, valdovas įsakė parduoti jį, jo žmoną, vaikus ir visa ką jis turėjo, kad būtų atlyginta skola.

18:26 Tuomet vergas parpuolė prieš jį ant žemės ir pagarbino, sakydamas: 'Valdove, būk man kantrus, ir aš tau gražinsiu visus pinigus'.

18:27 Apimtas gailesčio, valdovas paleido tą vergą ir dovanojo jo skolą.

18:28 Gi išėjęs, tas vergas surado vieną savo bendradarbį vergą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir pagriebęs jį smaugė, sakydamas: 'Sugražink man tai, ką esi skolingas'.

18:29 Tuomet bendradarbis vergas parpuolė prie jo kojų ant žemės ir maldavo, sakydamas: 'Būk man kantrus ir aš tau gražinsiu visus pinigus'.

18:30 Tačiau tas nenorėjo pasigailėti, bet nuėjęs ėmetė jį į kalėjimą, iki tol, kol jam būtų gražinta visa skola.

18:31 Matydami, kas atsitiko, kiti vergai, jo bendradarbiai buvo labai nuliūdinti. Jie nuėjo ir pranešė savo valdovui apie tai kas įvyko.

18:32 Tuomet, iškvietęs jį, valdovas sako: 'Piktasis verge! Visą aną skolą aš tau dovanojau, kadangi tu manęs maldavai.

18:33 Argi neprivalėjai ir tu pasigailėti vergo, savo bendradarbio, kaip ir aš pasigailėjau tavęs?'

18:34 Tuomet užrūstintas valdovas perdavė jį kankintojams iki tol, kol jam būtų gražinta visa skola.

18:35 Taip ir Mano dangiškasis Tėvas pasielgs su jumis, jeigu kiekvienas iš širdies neatleistumėte savo broliui jo nusižengimų'.

19:1 Pabaigęs šituos žodžius, Jėzus iškeliavo iš Galilėjos ir atėjo į Judėjos sritį, į kitą Jordano pusę.

19:2 Paskui Jį sekė didelės minios žmonių, ir Jis ten juos išgydė.

19:3 Prie Jo priėjo fariziejai ir mėgindami Jį paklausė: „Ar Dievas leidžia vyrui dėl bet kokios priežasties atleisti savo žmoną?“

19:4 Gi Jėzus, pragintas atsakyti, jiems tarė: „Argi neskaitėte, kad Kūrėjas iš pradžių 'sukūrė juos, vyrišką ir moterišką lytį?',

19:5 ir pasakė: 'Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, bus prilipdytas prie savo žmonos, ir du bus vienas kūnas'.

19:6 Taip kad nuo šiol jie nebėra du, bet vienas kūnas. Todėl ką Dievas suporavo, žmogus teneperskiria'.

19:7 Tuomet jie klausia Jo: „O ką įsakė Mozė? Duoti skyrybų raštą ir žmoną atleisti“.

19:8 Gi Jis jiems sako: „Mozė dėl jūsų širdies kietumo leido jums atleisti savo žmonas, bet nuo pat pradžios taip nebuvo.

19:9 Gi Aš sakau jums: kuris atleisti savo žmoną, - jei ne dėl nesantuokinių lytinių santykių, - ir vestų kitą, svetimoteriauja. Ir tas, kuris atleistąją vedė, svetimoteriauja'.

19:10 Jo mokiniai sako Jam: „Jeigu tokie vyro ir žmonos reikalai, tai naudingiau nevesti“.

19:11 Gi Jėzus jiems atsakė: „Ne visi supranta šituos žodžius, bet tik tie, kuriems Dievas yra leidęs tai suprasti.

19:12 Juk yra eunuchų, kurie gimė tokie iš motinos iščių. Yra eunuchų, kuriuos iškastravo žmonės. Ir yra eunuchų, kurie patys atsisakė santuokos dėl dangaus aukštybių karalystės. Sugebantis suprasti, tesupranta'.

19:13 Tuomet pas Jį buvo atvesti vaikučiai, kad Jis uždėtų ant jų rankas ir pasimelstų Dievui, bet mokiniai draudė jiems.

19:14 Gi Jėzus tarė: „Leiskite vaikučius ir nedrauskite jiems ateiti pas Mane, juk būtent tokių yra dangaus aukštybių karalystė'.

19:15 Ir kai Jėzus uždėjo ant jų rankas, Dievas Jį iš ten išvedė.

NAUJASIS TESTAMENTAS

19:16 Ir štai vienas, prie Jo priėjęs, klausė: „Gerasis Mokytojai! Ką gera turėčiau padaryti, kad gaučiau amžinąjį gyvenimą?“
19:17 Bet Jis jam atsakė: „Kodėl vadini Mane Geruoju? Nė vienas nėra Gerasis, jeigu ne vienas Dievas. O jeigu nori įeiti į gyvenimą, vykdyk įsakymus“.
19:18 Tas paklausė: „Kuriuos?“ Gi Jėzus atsako: „Nežudysi“, „Nesulaužysi santuokinės ištikimybės“, „Nevogsi“, „Neliudysi melagingai“,
19:19 „Gerbk savo tėvą ir motiną“ ir „Mylėsi savo artimą kaip save patį“.
19:20 Jaunuolis Jam sako: „Visa tai aš vykdžiau nuo savo jaunystės. Ko dar man trūksta?“
19:21 Jėzus atsakė: „Jeigu nori būti tobulas, eik, parduok savo nuosavybes ir išdalink elgetoms, ir turėsi indėlį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui Mane“.
19:22 Išgirdęs šituos žodžius, jaunuolis buvo nuliūdintas ir nuėjo šalin, nes jis turėjo daug nuosavybės.
19:23 Tada Jėzus tarė Savo mokiniams: „Iš tiesų sakau jums, kad turtingasis sunkiai įeis į dangaus aukštybių karalystę.
19:24 Gi dar kartą jums sakau: lengviau yra kupranugarį prakišti pro adatos skylutę, nei turtingąjį įvesti į Dievo karalystę“.
19:25 Tai išgirdę, Jo mokiniai buvo labai nustebinti. Jie klausia: „Taigi kas gali išgelbėti?“
19:26 Gi pažvelgęs aukštyn Jėzus jiems tarė: „Žmonėms tai neįmanoma, bet Dievui viskas įmanoma“.
19:27 Tada Petras, paragintas atsakyti, Jį paklausė: „Štai mes visus palikome ir nusekėme paskui Tave. Kas mums bus už tai?“
19:28 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų sakau jums, kad jūs kurie sekėte paskui Mane, dvasiniame atgimime, kai tik Žmogaus Sūnus atsisėstų Savo šlovės soste ir jūs atsisėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio giminių.
19:29 Ir kiekvienas, kuris paliko namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl Mano vardo, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą.
19:30 Gi didieji, kurie yra pačiame priekyje, bus paskutiniai, o tie, kurie yra paskutiniai, bus pačiame priekyje“.

20:1 „Juk dangaus aukštybių karalystė panaši į žmogų, namų šeimininką, kuris anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui.
20:2 Gi sutaręs su darbininkais po denarą už dieną, jis pasiuntė juos į savo vynuogyną.
20:3 Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė turgaus aikštėje kitus, stovinčius be darbo,
20:4 ir tarė jiems: ‘Eikite ir jūs į vynuogyną, ir tiek kiek priderėtų, aš jums sumokėsiu’. Ir jie nuėjo.
20:5 Vėl išėjęs apie šeštą ir devintą valandą, jis taip pat padarė.
20:6 Gi išėjęs apie vienuoliktą valandą, jis rado kitus stovinčius be darbo ir sako jiems: ‘Ko čia stovite visą dieną be darbo?’
20:7 Jie atsako jam: ‘Kad niekas mūsų nepasamdė’. Jis tarė jiems: ‘Eikite ir jūs į vynuogyną, ir tiek kiek priderėtų, aš jums sumokėsiu’.
20:8 Gi atėjus vakarui vynuogyno šeimininkas įsako prievaizdai: ‘Pakviesk darbininkus ir išmokėk jiems darbo užmokestį, pradėdamas nuo paskutiniųjų ir baigdamas pirmaisiais’.
20:9 Atėję pasamdytieji apie vienuoliktą valandą, gavo po denarą.
20:10 Gi tie, kurie atėjo pirmieji, manė gausią didesnę darbo užmokestį, bet ir jie gavo po denarą.
20:11 Gavę jie pradėjo reikšti nepasitenkinimą namų šeimininkui,
20:12 sakydami: ‘Šitie paskutiniai tedirbo vieną valandą, bet tu padarei juos lygius mums, kentusiems dienos našta ir kaitrą’.
20:13 Bet paragintas atsakyti, vienam iš jų, jis tarė: ‘Drauge, aš tavęs nenuskriaudžiau! Argi ne už denarą tu susiderėjai su manimi?’
20:14 Imk tavąjį darbo užmokestį ir eik. Aš noriu ir šitam paskutiniam duoti tiek pat, kiek tau.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 20:15 Argi Dievas neleidžia man daryti tai ką noriu su tuo, kas mano? Ar todėl tavo akis pavydi, kad aš esu geras?
- 20:16 Taip paskutiniai bus pačiame priekyje, o esantys pačiame priekyje bus paskutiniai, nes didieji yra pašaukti, bet mažieji yra išrinkti“.
- 20:17 Keliaudamas į Jeruzalę, Jėzus pasiėmė atskirai nuo kitų dvylika mokinių ir kelyje kalbėjo jiems:
- 20:18 „Štai, mes kylame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams ir Rašto aiškintojams, o tie nuteis Jį mirti.
- 20:19 Jie perduos Jį pagonims, kad tie iš Jo tyčiotųsi, plaktų rimbais ir nukryžiuotų ant kryžiaus, bet trečią dieną Jis prisikels“.
- 20:20 Tuomet prie Jėzaus priėjo Zebediejaus sūnų motina kartu su savo sūnumis ir, garbindama Jį, ėmė kažko Jo prašyti.
- 20:21 Gi Jėzus paklausė jos: „Ko tu nori?“ Ji tarė: „Įsakyk, kad šitie abu mano sūnūs Tavo karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, o kitas kairėje“.
- 20:22 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, tarė: „Jūs nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš geriu, ir krikšte, kuriame Aš esu nardinamas, būti nardinami? Jie atsako: „Galime“.
- 20:23 Tuomet Jis sako jiems: „Mano taurę tikrai gersite ir krikšte, kuriame Aš nardinamas jūs būsite nardinami, bet vietą Mano dešinėje ar Mano kairėje ne Aš duodu. Tai bus tiems, kuriems Mano Tėvas yra paruošęs“.
- 20:24 Tai išgirdę, kiti dešimt mokinių pasipiktino tais dviem broliais.
- 20:25 Gi Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: „Jūs žinote, kad pagonių valdovai yra jų viešpačiai ir didieji juos valdo.
- 20:26 Bet tarp jūsų neturi taip būti. Jeigu tik kuris iš jūsų norėtų būti didis, tebūnie jūsų tarnas,
- 20:27 ir jeigu tik kuris iš jūsų norėtų būti pačiame priekyje, jis tebūnie jūsų vergas.
- 20:28 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad Jį aptarnautų, bet Pats patarnauti ir Savo sielos atiduoti kaip išpirkos už daugelį“.
- 20:29 Jiems išeinant iš Jericho, paskui Jį sekė didelė minia.
- 20:30 Ir štai palei kelią sėdi du neregiai. Išgirdę, kad Jėzus eina pro šalį, jie ėmė garsiai šaukti, sakydami: „Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!“
- 20:31 Gi minia įspėjo, kad jie tylėtų, bet tie dar garsiau šaukė, sakydami: „Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!“
- 20:32 Jėzus sustojo, pašaukė juos ir paklausė: „Ko norite, kad Aš jums padaryčiau?“
- 20:33 Jie Jam atsako: „Viešpatie, kad būtų atvertos mūsų akys“.
- 20:34 Gi gailėsčio apimtas, Jėzus palietė jų akis. Jie tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jį.

- 21:1** Ir kai jie prisiartinio prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę prie Alyvmedžių Kalno, tada Jėzus pasiuntė du mokinius,
- 21:2 liepdamas jiems: „Kai Dievas jus nuves į priešais esantį kaimą, tuojau pat rasite pririštą asilę ir kartu su ja asiliuką. Atriškite ir atveskite juos Man.
- 21:3 Ir jeigu tik kažkas jums ką sakytų, tarkite: ‘Jų reikia Viešpačiui, ir Jis tuojau pat juos sugrąžins atgal’“.
- 21:4 Gi visa tai atsitiko, kad būtų įvykdytas žodis, ištartas per pranašą, sakantį:
- 21:5 „Sakykite Siono dukrai: ‘Štai pas tave atkeliauja tavo Karalius. Jis nuolankus ir sėdi ant asilės, lydimas asiliuko, nešulinio gyvulio jauniklio’“.
- 21:6 Mokiniai buvo nuvesti ir padarė taip, kaip Jėzus jiems buvo įsakęs.
- 21:7 Jie atvedė asilę su asiliuku ir uždėjo ant jos savo apsiaustus, o Jis ant jų atsisėdo.
- 21:8 Gi didžiausia minia tiesė savo drabužius ant kelio, kiti kirto medžių šakas ir klojo jas ant kelio.
- 21:9 Iš priekio ir iš paskos einančios minios garsiai šaukė: „Osana Dovydo Sūnui! Palaimintas Ateinantis Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 21:10 Jam įėjus į Jeruzalę, Dievas sujudino visą miestą ir žmonės klausinėjo: „Kas yra Šitas?“
- 21:11 O minios sakė: „Tai Pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto“.
- 21:12 Įėjęs į Dievo šventyklą, Jėzus išvarė visus parduodančius ir perkančius šventykloje, apvertė pinigų keitėjų stalus bei parduodančių karvelius suolus,
- 21:13 ir sako jiems: „Parašyta: ‘Mano namus Jis pavadins maldos namais’, bet jūs padarėte juos plėšikų lindyne“.
- 21:14 Šventykloje prie Jo priėjo aklieji ir raišieji, o Jis išgydė juos.
- 21:15 O aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai, pamatę nuostabius dalykus, kuriuos Jis padarė, ir vaikus, garsiai šaukiančius šventykloje: „Osana Dovydo Sūnui!“, labai pasipiktino
- 21:16 ir tarė Jam: „Ar Tu girdi, ką šitie sako?“ Jėzus atsako jiems: „Taip. Argi niekada neskaitėte: ‘Iš kūdikių ir iš tų, kurie žinda krūtį burnos Tu paruošei Dievui gyrių?’“
- 21:17 Ir, palikęs juos, Jis išėjo iš miesto į Betaniją ir ten nakvojo.
- 21:18 Gi anksti rytą grįždamas į miestą Jėzus buvo išalkęs.
- 21:19 Ir pamatęs šalia kelio vienintelį figmedį, priėjo prie jo, bet nerado ant jo nieko, vien tik lapus. Tuomet sako jam: „Nuo šiol, per amžinybę, kad ant tavęs neaugtų vaisius!“ Ir Jis figmedį tuojau pat išdžiovino.
- 21:20 Tai pamatę mokiniai stebėjosi, sakydami: „Kaip tą figmedį Jėzus taip greitai išdžiovino?“
- 21:21 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Iš tiesų sakau jums, jeigu tik jūs turėtumėte tikėjimą ir jums nebūtų sukeltos abejonės, jūs padarysite ne tik tai, ką Aš padariau su figmedžiu, bet net jei įsakytumėte šitam kalnui: ‘Būk pakeltas ir įmestas į jūrą’, ir taip įvyks.
- 21:22 Ir visa, ko tik maldoje prašytumėte tikėdami, gausite“.
- 21:23 Kai Jėzus atėjo į šventyklą ir pradėjo mokyti, priėjo prie Jo aukštieji kunigai bei tautos vyresnieji ir klausia: „Kieno įgaliotas Tu tai darai? Ir kas Tau suteikė šitą valdžią?“
- 21:24 Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Ir Aš užduosiu jums vieną klausimą, ir jeigu tik Man atsakytumėte, tai ir Aš pasakysiu kieno įgaliotas tai darau.
- 21:25 Iš kur buvo Jono krikštas? Iš dangaus ar iš žmonių?“ Ir jie svarstė tarpusavyje, sakydami: „Jeigu tik mes sakytume: ‘Iš dangaus’, Jis mums sakys: ‘Taigi kodėl juo nepatikėjote?’
- 21:26 Bet jeigu tik mes sakytume: ‘Iš žmonių’, mes bijome minios, nes visi laiko Joną pranašu“.
- 21:27 Tuomet, paraginti atsakyti, Jėzui jie tarė: „Mes nežinome“. Jis tarė: „Tai ir Aš nesakysiu jums, kieno įgaliotas tai darau“.
- 21:28 „Kaip jūs manote? Žmogus turėjo du vaikus. Priėjęs prie pirmojo jis tarė: ‘Vaike, eik ir dirbk šiandien mano vynuogyne!’
- 21:29 Šitas, paragintas atsakyti, jam tarė: ‘Aš nenoriu’, bet po to jis buvo paragintas pakeisti nuomonę ir nuėjo.
- 21:30 Priėjęs prie antrojo tėvas pasakė tą patį. Tas, paragintas atsakyti, jam tarė: ‘Einu šeimininke’, bet nenuėjo.
- 21:31 Kuris iš tų dviejų įvykdė tėvo valią?“ Jie atsako Jam: „Pirmasis“. Jėzus jiems taria: „Iš tiesų sakau jums, kad mokesčių rinkėjai ir prostitutės pirma jūsų eina į Dievo karalystę.
- 21:32 Juk Jonas atėjo pas jus teisumo keliu, bet jūs netikėjote juo. Gi mokesčių rinkėjai ir prostitutės juo tikėjo. Bet jūs, tai matydami, nė po to nepriėmėte paraginimo atgailauti, kad tikėtumėte juo.
- 21:33 Pasiklausykite kito palyginimo. Buvo kažkoks žmogus, namų šeimininikas, kuris įveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame vynuogių spaustuvą bei pastatė bokštą, išnuomojo jį žemdirbiams ir iškeliaavo į tolimą šalį.
- 21:34 Gi kai priartėjo vaisių metas, jis pasiuntė savo vergus pas žemdirbius, kad paimtų jo vaisių dalį.
- 21:35 Bet žemdirbiai, pagriebę jo vergus: vieną sumušė, gi kitą nužudė, o kitą užmėtė akmenimis.
- 21:36 Jis vėl pasiuntė kitus vergus, daugiau nei pirma, bet žemdirbiai su šitais pasielgė taip pat, kaip ir su anais.

NAUJASIS TESTAMENTAS

21:37 Gi galiausiai jis pasiuntė pas juos savo sūnų, sakydamas: 'Jie gerbs mano sūnų'.
21:38 Bet pamatę sūnų žemdirbiai ėmė tarpusavyje tartis: 'Tai paveldėtojas, ateikite čionai, kad mes nužudytume jį ir užvaldytume jo paveldą!'
21:39 Pagriebę jie išmetė jį iš vynuogyno ir nužudė.
21:40 Tai ką gi vynuogyno šeimininkas atvykęs padarys tiems žemdirbiams?''
21:41 Jie atsako Jam: „Jis žiauriai nužudys piktadarius, o vynuogyną išnuomos kitiems žemdirbiams, kurie metui atėjus atiduos jam jo vaisius“.
21:42 Jėzus jiems tarė: „Ar niekada neskaitėte Raštuose: 'Akmenį, kurį statantys pripažino netinkamu, Dievas padarė kertiniu Akmeniu. Šitas atėjo nuo Viešpaties ir Jis yra nuostabus mūsų akims'?
21:43 Todėl sakau jums, kad Dievas atims iš jūsų Savo karalystę ir atiduos tautai, kuri neša jos vaisius.
21:44 Ir kas kris ant Šito Akmens tą Jis sudaužys, o ant kurio Jis užgriūtų, tą Jis sutrins į dulkes“.
21:45 Išgirdę Jo palyginimus aukštieji kunigai bei fariziejai suprato, kad Jis kalba apie juos.
21:46 Bet kai jie stengėsi Jį suimti, buvo minių įbauginti, nes jos laikė Jį pranašu.

22:1 Paragintas atsakyti, Jėzus ir vėl kalbėjo jiems palyginimais, tardamas:

22:2 „Dangaus aukštybių karalystę galima palyginti su žmogumi karaliumi, kuris kėlė savo sūnui vestuves.

22:3 Jis siuntė savo vergus, kad jie sušauktų pakviestuosius į vestuves, bet tie nepanoro ateiti.

22:4 Tuomet jis vėl siuntė kitus vergus, tardamas: 'Sakykite pakviestiesiems: „Štai aš paruošiau geriausią valgį, mano jaučiai ir nupenėti gyvuliai papjauti, ir visokie skanėstai paruošti. Ateikite čionai į vestuves!''

22:5 Bet kviečiamieji jo nepaisė ir jie nuėjo kas sau: vienas - į savąjį lauką, kitas - prekiauti,

22:6 o kiti vergus sučiupę išniekino ir nužudė.

22:7 Gi tai išgirdęs, karalius buvo užrūstintas ir, pasiuntęs kariuomenes, sunaikino tuos žmogžudžius, o jų miestą sudegino.

22:8 Tada jis sako savo vergams: 'Juk vestuvės paruoštos, bet pakviestieji nebuvo verti.

22:9 Taigi eikite į kelių kryžkeles ir, kuriuos tik surastumėte, kvieskite į vestuves'.

22:10 Vergai išėjo į kelius ir surinko visus, kuriuos tik rado, bloguosius gi ir geruosius. Ir vestuvių menė buvo pripildyta žmonių, kurie pusiausėda gulėjo už stalų.

22:11 Gi kai karalius įėjo pamatyti tų, kurie pusiausėda gulėjo už stalų, ten jis pamatė žmogų, neapsivilkusį vestuvių drabužio

22:12 ir tarė jam: 'Drauge! Kaip tu čionai įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?' Ir taip jis buvo nutildytas.

22:13 Tada karalius įsakė tarnams: 'Suriškite jam kojas bei rankas, paimekite jį ir išmeskite į juodžiausią tamsą, ten bus raudojimas ir dantų griežimas'.

22:14 Juk didieji yra pakviesti, bet mažieji - išrinkti“.

22:15 Tuomet fariziejai buvo nuvesti ir tarėsi, kaip galėtų paspėsti spąstus, kad Jį sugautų kalboje.

22:16 Jie siuntė pas Jį savo mokinius kartu su erodininkais, kurie sakė: „Mokytojau, mes žinome, kad Tu esi teisingas ir mokai Dievo kelio laikydamasis tiesos ir Tau nerūpi nė vieno žmogaus nuomonė, nes Tu neatsižvelgi į asmenis!

22:17 Taigi pasakyk mums: ką Tu manai? Ar Dievas leidžia duoti duoklę Cezariui ar ne?''

22:18 Gi Jėzus, atpažinęs jų sąmokslą, tarė: „Kodėl gundote Mane, apsimetėliai?!

22:19 Parodykite Man duoklės pinigą“. Gi jie atnešė Jam denarą.

22:20 Tuomet Jėzus jų klausia: „Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?''

22:21 Jie atsako Jam: „Cezario“. Tada Jis taria jiems: „Taigi, kas Cezario, atiduokite Cezariui, o kas Dievo - Dievui“.

22:22 Tai išgirdę, jie stebėjosi ir palikę Jį išsiskirstė.

NAUJASIS TESTAMENTAS

22:23 Tą pačią dieną priėjo prie Jo sadukiejai, kurie sako, kad nėra mirusiųjų prisikėlimo, klausdami:
22:24 „Mokytojau! Mozė pasakė: ‘Jeigu tik kuris vyras mirtų bevaikis, jo brolis ves našlę jo žmoną, ir pažadins savo broliui palikuonį’.
22:25 Gi pas mus buvo septyni broliai. Pirmasis vedęs mirė ir, neturėdamas palikuonio, paliko žmoną savo broliui.
22:26 Taip pat ir antrasis, ir trečiasis, iki septintojo.
22:27 Visų paskiausiai numirė ir moteris.
22:28 Taigi kurio iš septynių ji bus žmona mirusiųjų prisikėlime? Juk visi jie yra ją turėję“.
22:29 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Jūs esate klaidinami ir nepažinę Raštų nei stebuklingos Dievo jėgos.
22:30 Juk mirusiųjų prisikėlime nei kas veda, nei ką ištekina, bet visi yra kaip Dievo angelai dangaus aukštybėse.
22:31 O apie mirusiųjų prisikėlimą ar neskaitėte, ką Dievas jums yra ištaręs, sakydamas:
22:32 ‘Aš Esu Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo’. Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvenančiųjų“.
22:33 Tai išgirdusios minios buvo stulbinamos Jo mokymo.
22:34 Gi fariziejai, išgirdę, kad Jėzus nutildė sadukiejus, buvo suburti prieš Jį,
22:35 ir vienas iš jų, išmanantis Įstatymą, mėgindamas Jį, paklausė, sakydamas:
22:36 „Mokytojau! Koks įsakymas yra svarbiausias Įstatyme?“
22:37 Jėzus jam atsakė: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu’.
22:38 Šitas yra pirmasis ir svarbiausias įsakymas.
22:39 Antrasis - lygus jam: ‘Mylėsi savo artimą, kaip save patį’.
22:40 Ant šitų dviejų įsakymų Dievas yra pastatęs visą Įstatymą ir Pranašus“.
22:41 Kol fariziejai tebebuvo suburti, Jėzus jų paklausė, sakydamas:
22:42 „Ką jūs manote apie Kristų? Kieno Jis Sūnus?“ Jie atsako: „Dovydo“.
22:43 Jis klausia jų: „Kaip gi tuomet Dovydas, Dvasios įkvėptas, vadina Jį Viešpačiu, sakydamas:
22:44 ‘Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis Mano dešinėje, kol Aš paguldyčiau Tavo priešus tarsi pakojį Tau po kojomis’?
22:45 Tad jeigu Dovydas vadina Jį Viešpačiu, kaip tuomet Jis yra jo sūnus?“
22:46 Ir nė vienas negalėjo Jam atsakyti nė žodžio, ir nuo tos dienos niekas daugiau jau nebedrįso Jo klausinėti.

23:1 Tuomet Jėzus kalbėjo minioms ir Savo mokiniams,
23:2 sakydamas: „Į Mozės vietą atsisėdo Rašto aiškintojai ir fariziejai.
23:3 Todėl visa, ką jie įsakytų jums vykdyti, vykdykite ir tvirtai to laikykitės, bet kaip jie elgiasi jūs nesieltkite, nes jie kalba, bet nedaro.
23:4 Juk jie riša sunkias ir nepakeliamas naštas, ir krauna žmonėms ant pečių, bet patys nenori jų nė pirštu pajudinti.
23:5 Gi visus savo darbus jie daro, kad būtų žmonių pastebėti. Jie platina savo filakterijus ir ilgina savo drabužių kutus.
23:6 Jie mėgsta garbingiausią vietą pokyliuose, pirmąsias vietas sinagogose,
23:7 pasveikinimus turgaus aikštėse ir, kad žmonės juos vadintų: ‘Rabi, Rabi’.
23:8 Bet kad jūs nebūtumėte žmonių vadinami ‘Rabi’, nes vienas yra jūsų Mokytojas - Kristus, gi jūs visi esate broliai.
23:9 Ir kad nė vieno žemėje nevadintumėte savo tėvu, nes vienas yra jūsų Tėvas, Kuris - dangaus aukštybėse.
23:10 Ir kad kitų nevadintumėte mokytojais, nes vienas yra jūsų Mokytojas - Kristus.

NAUJASIS TESTAMENTAS

23:11 Gi jūsų svarbiausias, tebus jūsų tarnas.

23:12 Nes kuris save aukštins, tą Dievas pažemins, o kuris save pažemins, tą Dievas išaukštins“.

23:13 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs užrakinote žmonėms dangaus aukštybių karalystę ir nei patys į ją neįeiniate, nei į ją įeinantiems jūs neleidžiate įeiti.

23:14 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs suryjate našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiatės Dievui, todėl jūsų laukia dar didesnis pasmerkimas.

23:15 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs apeinate ratu jūrą ir sausumą, kad padarytumėte vieną žmogų atsivertėliu, ir kai tik tai įvyktų, padarote jį pragaro sūnumi, dukart blogesniu už jus pačius.

23:16 Vargas jums, akli vedliai, kurie sakote: ‘Jeigu kas prisiektų šventykla, tai niekis, bet jei kas prisiektų šventyklos auksu, tas įpareigotas’!

23:17 Kvaili ir akli! Juk kas yra svarbesnis, auksas ar šventykla, kuri pašventina auksą?

23:18 Arba sakote: ‘Jeigu tik kas prisiektų aukuru, tai niekis, bet jei kas prisiektų ant jo esančia dovana, tas įpareigotas’.

23:19 Kvaili ir akli! Juk kas yra svarbesnis, dovana ar aukuras, kuris pašventina dovaną?

23:20 Taigi kas prisiekia aukuru, tas prisiekia juo ir visomis ant jo padėtomis dovanomis.

23:21 Ir kas prisiekia šventykla, prisiekia ja ir Tuo, Kuris joje gyvena.

23:22 O kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir Tuo, Kuris jame sėdi.

23:23 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs mokate dešimtinę nuo mėtų, krapų bei kmyną, o praleidote, kas Įstatyme svarbiau: teisingumą, gailestingumą ir tikėjimą. Tai privaloma vykdyti ir anų nepraleisti.

23:24 Akli vedliai, jūs iškošiate uodą, bet praryjate kupranugarį!

23:25 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs valote taurės ir dubens išorę, bet jūsų vidus pilnas plėšikavimo ir nesaikingumo.

23:26 Aklas fariziejau! Pirmiau išvalyk taurės ir dubens vidų, kad būtų švari ir jų išorė.

23:27 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs esate panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš išorės juk atrodo gražūs, bet viduje pilni numirėlių kaulų ir visokio nešvarumo.

23:28 Taip ir jūs iš išorės juk esate rodomi žmonėms teisūs, bet viduje esate pilni veidmainystės ir teisėtumo pažeidimo.

23:29 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs statote pranašams mauzoliejus, puošiate teisiųjų paminklus

23:30 ir sakote: ‘Jeigu mes būtume gyvenę savo protėvių dienomis, tai nebūtume kartu su jais pralieję pranašų kraujo’.

23:31 Taip jūs patys prieš save liudijate, kad esate sūnūs tų, kurie žudė pranašus.

23:32 Todėl pripildykite savo tėvų saiką.

23:33 Gyvatės, angių palikuonys! Kaip jūs galėtumėte išsisukti nuo pragaro bausmės?

23:34 Todėl štai Aš siunčiu pas jus pranašų, išminčių ir Rašto aiškintojų. Vienus iš jų žudysite ir nukryžiuosite ant kryžiaus, kitus plaksite savo sinagogose rimbais ir persekiosite iš miesto į miestą,

23:35 kad ant jūsų kristų visas teisus kraujas, praliejamas žemėje, nuo teisingo Abelio kraujo iki kraujo Barachijo sūnaus Zacharijo, kurį jūs nužudėte tarp šventyklos ir aukuro.

23:36 Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šitą kartą.

23:37 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmėtai akmenimis tuos, kurie pas tave pasiūsti.

Kiek kartų Aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet jūs nenorėjote.

23:38 Štai jūsų namus Dievas palieka tuščius.

23:39 Juk sakau jums, kad nuo dabar Manęs nebematysite, kol netartumėte: ‘Palaimintas Tas, Kuris ateina Viešpaties vardu!’“

24:1 Išėjęs iš šventyklos, Jėzus ėjo tolyn. Tuomet priėjo Jo mokiniai, rodydami Jam šventyklos

NAUJASIS TESTAMENTAS

pastatus.

24:2 Gi Jėzus jiems tarė: „Ar matote šituos pastatus? Iš tiesų sakau jums: čia nebus paliktas akmuo ant akmens, kuris nebus nuverstas žemyn“.

24:3 Jam besėdint ant Alyvmedžių Kalno, prie Jo priėjo vien tik Jo mokiniai, klausdami: „Tu pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks Tavojo atėjimo ir pasaulio pabaigos atpažinimo ženklas?“

24:4 Tuomet, paragintas atsakyti, Jėzus jiems tarė: „Saugokitės, kad kas nors jūsų nesuklaidintų.

24:5 Juk daugelis ateis prisidengdami Mano vardu ir sakys: ‘Aš Esu Kristus’ ir daugelį jie sukklaidins.

24:6 Gi jūs išgirsite apie karus ir karų gandus. Saugokitės, kad jie nesukeltų jums nerimo, nes visa tai privalo įvykti. Bet tai dar ne pabaiga.

24:7 Bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Įvairiose vietose bus badmečių, maro epidemijų ir žemės drebėjimų.

24:8 Gi visa tai tik gimdymo kančių pradžia.

24:9 Tuomet atiduos jus kankinimui, žudys jus. Jūs būsite visų tautų nekenčiami dėl Mano vardo.

24:10 Ir daugelį tai papiktins. Tuomet vieni kitus išduos ir vieni kitus persekios.

24:11 Bus pakelta daug netikrų pranašų ir jie sukklaidins daugelį.

24:12 Ir dėl didinamos neteisybės, daugelio meilė bus atšaldyta.

24:13 Gi kas liks ištikimas iki galo, tas bus išgelbėtas.

24:14 Kai bus paskelbta ši karalystės Geroji Naujiena visoje gyvenamoje žemėje kaip liudijimas visoms tautoms, ir tada ateis pabaiga.

24:15 Gi kai tik jūs pamatytumėte nusiaubimo šlykštybę, apie kurią buvo paskelbta per pranašą Danielių, stovinčią šventoje vietoje, skaitantis tesuvokia,

24:16 kurie Judėjoje, tebėga tuomet į kalnus,

24:17 kurie ant plokščiastogio, tenenulipa žemyn pasiimti ko nors iš savo namų,

24:18 o kuris lauke, tenegrįžta atgal pasiimti savo drabužių.

24:19 Vargas nėsčioms ir maitinančioms krūtimi tomis dienomis!

24:20 Bet melskitės Dievui, kad jums netektų bėgti žiemą ar šabo metu.

24:21 Juk tuomet bus didelis suspaudimas, kokio nebuvo nuo pasaulio pradžios iki dabar ir tokio daugiau nebebus.

24:22 Ir jei tų dienų nesutrumpintų Dievas, nebūtų išgelbėtas nė vienas kūnas. Bet dėl išrinktųjų tas dienas Jis sutrumpins.

24:23 Jeigu tik kažkas jums tuomet tartų: ‘Štai, čia Kristus’, arba ‘Čionai!’, kad jūs netikėtumėte.

24:24 Juk bus pakelti netikri kristūs ir netikri pranašai, ir darys didžius įrodymo ženklus bei stebuklus, taip kad sukklaidintų, jeigu įmanoma, net išrinktuosius.

24:25 Štai Aš jums visa tai paskelbiau iš anksto.

24:26 Gi jeigu tik kas jums saktų: ‘Štai Jis dykumoje’, kad neitumėte, ‘Štai Jis slaptuose kambariuose’, kad netikėtumėte.

24:27 Juk kaip žaibas tvyksteli iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.

24:28 Nes jeigu tik kur būtų lavonas, ten bus surinkti ir ereliai.

24:29 Tuoju pat po tų suspaudimo dienų bus aptemdyta saulė, mėnulis nebeduos savo šviesos, žvaigždės kris iš dangaus, ir bus supurtytos dangaus aukštybių galybės.

24:30 Tuomet danguje Dievas parodys Žmogaus Sūnaus atpažinimo ženklą ir visos žemės giminės mušis į krūtinę kai pamatys Žmogaus Sūną, ateinantį dangaus debesyse su galia ir didžia šlove.

24:31 Jis pasiųs Savo angelus su skardžiu trimito garsu, ir jie surinks Jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito.

24:32 Gi supraskite palyginimą apie figmedį: juk kai tik jo šaka suminkštėtų ir išleistų lapus, jūs žinote, kad arti vasara.

24:33 Taip pat ir jūs, kai tik visa tai pamatytumėte, žinokite, kad Jis yra arti, prie durų.

24:34 Iš tiesų sakau jums: šita karta nepraeis, kol visa tai įvyktų.

NAUJASIS TESTAMENTAS

24:35 Dangus ir žemė išnyks, bet Mano žodžiai niekuomet neišnyktų.
24:36 Gi tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, tik vienintelis Mano Tėvas.
24:37 Taip kaip buvo Nojaus dienomis, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.
24:38 Juk kaip dienomis prieš tvaną žmonės valgo, geria, veda ir teka. Taip buvo iki tos dienos kai Nojus įžengė į arką.
24:39 Jie nesuprato to iki tol, kol atėjo tvanas ir visus pašalino, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas.
24:40 Tuomet du bus lauke: vieną Jis paima, o kitą palieka.
24:41 Dvi mala malūne: vieną Jis paima, o kitą palieka.
24:42 Todėl budėkite, nes nežinote, kurią valandą ateina jūsų Viešpats.
24:43 Supraskite ir tai: jeigu namų šeimininkas būtų žinojęs, kurią nakties sargybą ateina vagis, jis būtų budėjęs ir neleidęs įsilaužti į savo namus.
24:44 Todėl ir jūs būkite pasiruošę, nes Žmogaus Sūnus ateina tą valandą, kurią nemanote.
24:45 Taigi kas yra tas ištikimas ir protingas vergas, kurį šeimininkas paskyrė tarnauti savo šeimynai, kad jis duotų jiems maistą tinkamu laiku?
24:46 Palaimintas tas vergas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį.
24:47 Iš tiesų sakau jums: jis paskirs jį valdyti visų savo turtų.
24:48 Bet jeigu tik blogasis vergas tartų savo širdyje: 'Mano šeimininkas neskuba sugrįžti',
24:49 ir pradėtų mušti savo bendradarbius vergus, valgyti bei gerti kartu su pasigeriančiais,
24:50 to vergo šeimininkas sugrįš tą dieną, kurią jis nelaukia ir valandą, kurios jis nežino.
24:51 Jis perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį kartu su apsimetėliais. Ten bus raudojimas ir dantų griežimas.

25:1 Tuomet dangaus aukštybių karalystė bus palyginta su dešimtimi mergaičių, kurios, pasiėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio.
25:2 Gi penkios iš jų buvo išmintingos ir penkios kvailos.
25:3 Kvailosios pasiėmė savo žibintus, bet nepasiėmė su savimi alyvmedžių aliejaus.
25:4 Išmintingosios kartu su savo žibintais pasiėmė savo induose ir alyvmedžių aliejaus.
25:5 Jaunikiui užtrunkant, visos pradėjo snūduriuoti ir užmigo.
25:6 Vidurnaktį pasigirdo šauksmas: 'Štai jaunikis ateina, išeikite jo pasitikti!'
25:7 Tuomet visos anos mergaitės buvo prikeltos ir ruošė savo žibintus.
25:8 Gi kvailosios tarė išmintingosioms: 'Duokite mums savo alyvmedžių aliejaus, nes mūsų žibintai yra gesinami'.
25:9 Bet išmintingosios atsakė, tardamos: 'Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau eikite pas pardavėjus ir nusipirkite'.
25:10 Kai jos nuėjo pirkti, atėjo jaunikis, ir kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuvių pokylį, ir jaunikis užrakino duris.
25:11 Gi vėliau ateina ir likusios mergaitės, prašydamos: 'Šeimininke, šeimininke, atidaryk mums!'
25:12 Bet, paragintas atsiliepti, jis sako: 'Iš tiesų sakau jums, aš jūsų nepažįstu'.
25:13 Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos, kurią Žmogaus Sūnus ateina.
25:14 Bus taip, kaip su žmogumi, kuris iškeliaudamas į tolimą šalį, pasišaukė savo vergus ir perdavė jiems savo turtus.
25:15 Vienam jis davė penkis talentus, kitam gi - du, kitam gi - vieną, kiekvienam pagal jo asmeninius sugebėjimus, ir tuojau pat iškeliauvo į tolimą šalį.
25:16 Gi tas, kuris gavo penkis talentus buvo Dievo nuvestas ir ėmė mainyti juos ir uždirbo kitus penkis talentus.
25:17 Panašiai ir tas, kuris gavo du talentus, uždirbo kitus du.
25:18 Bet tas, kuris gavo vieną talentą, nuėjęs jį užkasė, žemėje paslėpdamas savo šeimininko sidabrą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 25:19 Po ilgo laiko sugrįžta tų vergų šeimininkas ir reikalauja iš jų atskaitos.
- 25:20 Ir atėjo tas, kuris buvo gavęs penkis talentus. Jis atnešė kitus penkis talentus ir tarė: 'Šeimininke, tu patikėjai man penkis talentus, štai aš uždirdbau kitus penkis!'
- 25:21 Šeimininkas atsakė: 'Gerai, gerasis ir ištikimasis verge! Mažuose dalykuose tu buvai ištikimas, aš tau pavesiu didelius. Įeik į savo šeimininko džiaugsmą'.
- 25:22 Gi ir tas, kuris buvo gavęs du talentus, atėjęs tarė: 'Šeimininke, tu patikėjai man du talentus, štai, aš uždirdbau kitus du!'
- 25:23 Jo šeimininkas jam tarė: 'Gerai, gerasis ir ištikimasis verge! Mažuose dalykuose tu buvai ištikimas, aš tau pavesiu didelius. Įeik į savo šeimininko džiaugsmą'.
- 25:24 Priėjęs tas, kuris buvo gavęs vieną, tarė: 'Šeimininke, pažįstu tave, kad tu esi griežtas žmogus! Tu pjauni, kur nesėjai ir renki ten, kur nebarstei.
- 25:25 Aš buvau įbaugintas, todėl nuėjęs paslėpiau tavo talentą žemėje. Štai, imk, kas tavo'.
- 25:26 Jo šeimininkas, paragintas atsakyti, jam tarė: 'Blogas ir tingus verge! Tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau ir renku ten, kur nebarsčiau.
- 25:27 Taigi privalėjai duoti mano sidabrą pinigų keitėjams, kad grįžęs aš atsiimčiau, kas mano, su didelėmis palūkanomis.
- 25:28 Todėl atimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt talentų.
- 25:29 Juk kiekvienam, kuris turi, bus duota ir padauginta, gi iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi.
- 25:30 O netinkamą vergą, išmeskite į juodžiausią tamsą. Ten bus raudojimas ir dantų griežimas'.
- 25:31 Gi kai Žmogaus Sūnus ateis Savo šlovėje ir kartu su Juo visi šventi angelai, tuomet Jis atsisės Savo šlovės soste.
- 25:32 Jo akivaizdoje bus surinktos visos tautos, o Jis atskirs jas vienas nuo kitų, taip kaip piemuo atskiria avis nuo ožių.
- 25:33 Juk avis Jis pastatys Savo dešinėje, gi ožius - kairėje.
- 25:34 Tuomet Karalius tars stovintiems Jo dešinėje: 'Ateikite čionai, Mano Tėvo palaimintieji ir paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!
- 25:35 Juk Aš badavau, o jūs Man davėte pavalgyti, Aš troškau, o jūs Mane pagirdėte, Aš buvau nepažįstamas, o jūs Mane priėmėte kaip svečią,
- 25:36 Aš buvau nuogas, o jūs Mane aprengėte, Aš sirgau, o jūs Mane aplankėte, Aš buvau kalėjime, o jūs atėjote pas Mane'.
- 25:37 Tuomet teisieji, paraginti atsakyti, Jo klausė, tardami: 'Viešpatie, kada gi mes matėme Tave badaujantį ir pamaitinome ar ištroškusį ir pagirdėme?
- 25:38 Kada gi mes matėme Tave nepažįstamą ir priėmėme kaip svečią, ar nuogą ir aprengėme?
- 25:39 Kada gi mes matėme Tave sergantį ar kalėjime ir atėjome pas Tave?'
- 25:40 Tada Karalius, paragintas atsakyti, jiems tars: 'Iš tiesų sakau jums: kiek tik padarėte vienam šitų Mano mažųjų brolių, Man padarėte'.
- 25:41 Tuomet Jis tars ir stovintiems kairėje: 'Eikite šalin nuo Manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta Velniui ir jo angelams!
- 25:42 Juk Aš badavau, bet jūs Man nedavėte pavalgyti, Aš troškau, bet jūs Manęs nepagirdėte,
- 25:43 Aš buvau nepažįstamas, bet jūs Manęs nepriėmėte kaip svečio, Aš buvau nuogas, bet jūs Manęs neaprengėte, Aš sirgau ir buvau kalėjime, bet jūs Manęs neaplinkėte'.
- 25:44 Tuomet jie, paraginti atsakyti, Jo klausė, tardami: 'Viešpatie, kada gi mes matėme Tave badaujantį arba trokštantį, ar nepažįstamą, ar nuogą, ar sergantį, ar kalėjime ir Tau nepatarnavome?'
- 25:45 Tada Karalius, paragintas atsakyti, jiems taria: 'Iš tiesų sakau jums: kiek tik nepadarėte vienam šitų mažųjų ir Man nepadarėte'.
- 25:46 Todėl šitie nueis į amžinąją kančią, o teisieji į amžinąjį gyvenimą“.

26:1 Ir kai Jėzus pabaigė kalbėti visus šituos žodžius, Jis tarė Savo mokiniams:

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 26:2 „Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Pascha ir Žmogaus Sūnus bus perduodamas nukryžiuoti ant kryžiaus“.
- 26:3 Tuomet aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir tautos vyresnieji buvo surinkti į vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajafu kiemą
- 26:4 ir tarėsi, kaip jie galėtų suimti Jėzų klausa ir, kad Jį nužudytų.
- 26:5 Bet jie sakė: „Tik ne per šventę, kad tautoje nekiltų sąmyšis“.
- 26:6 Gi Jėzui būnant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose,
- 26:7 ir Jam gulint pusiausėda už stalo, prie Jo priėjo moteris, kuri atsinešė alebastrinį labai brangios miros indelį ir išpylė mirą Jam ant galvos.
- 26:8 Tai pamatę Jo mokiniai pasipiktino, sakydami: „Kam toks švaistymas?“
- 26:9 Juk buvo galima mirą brangiai parduoti ir išdalyti pinigų elgetoms“.
- 26:10 Bet tai sužinojęs, Jėzus jiems tarė: „Kam skaudinate moterį? Juk ji Man padarė gerą darbą.
- 26:11 Elgetų jūs visuomet turite su savimi, gi Mane ne visuomet turite.
- 26:12 Išpildama tą mirą ant Mano kūno, ji paruošė Mane balzamavimui.
- 26:13 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur jei tik būtų skelbiama šita Geroji Naujiena, jos atminimui bus skelbiama ir tai, ką ji padarė“.
- 26:14 Tuomet vienas iš dvylikos, vadinamas Judu Iskariotu, buvo nuvestas pas aukštuosius kunigus.
- 26:15 Jis klausė: „Ką man duosite, jeigu Jį jums išduosiu?“ Gi tie pasiūlė jam trisdešimt sidabrinų monetų.
- 26:16 Ir nuo tada jis ieškojo patogios progos, kad Jį galėtų išduoti.
- 26:17 Gi pirmąją Neraugintos Duonos dieną mokiniai priėjo prie Jėzaus ir klausia: „Kur nori, kad Tau paruoštume valgyti Paschos avinėlį?“
- 26:18 Jis atsakė: „Eikite į miestą pas tokį žmogų ir sakykite jam: ‘Mokytojas sako: „Mano metas arti. Pas tave švenčiu Paschą kartu su Savo mokiniais’“.
- 26:19 Mokiniai padarė, kaip Jėzus įsakė, ir paruošė Paschos avinėlį.
- 26:20 Gi atėjus vėlyvam vakarui, Jis gulėjo pusiausėda už stalo kartu su dvylika.
- 26:21 Jiems bevalgant, Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų Mane išduos“.
- 26:22 Jie buvo be galo nuliūdinti ir kiekvienas ėmė klausinėti Jo: „Nejaugi aš, Viešpatie?!“
- 26:23 Gi Jis, paragintas atsakyti, tarė: „Mane išduos tas, kuris įmerkęs kartu su Manimi dubenyje ranką.
- 26:24 Juk Žmogaus Sūnus išeina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau jam būtų buvę, jeigu jis nebūtų pagimdytas“.
- 26:25 Jo išdavėjas Judas, paragintas atsakyti, paklausė: „Nejaugi aš, Mokytojau?“ Jėzus sako jam: „Tu pats atsakei“.
- 26:26 Gi jiems valgant, Jėzus paėmė duoną, palaimino, sulaužė, dalijo mokiniams, ir sakė: „Imkite, valgykite, tai yra Mano kūnas“.
- 26:27 Paėmęs taurę, padėkojo ir davė jiems, tardamas: „Gerkite iš jos visi,
- 26:28 nes tai yra Mano Naujosios Sandoros kraujas, už daugelį išliejamas nuodėmių atleidimui.
- 26:29 Gi sakau jums, kad nuo dabar nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada kartu su jumis gersiu jį naują Savo Tėvo karalystėje“.
- 26:30 Ir sugiedoję šlovės himną, jie išėjo į Alyvmedžių Kalną.
- 26:31 Tada Jėzus jiems sako: „Šią naktį jūs visi dėl Manęs būsite papiktinti, nes parašyta: ‘Aš ištiksiu Ganytoją, ir kaimenės avys bus išsklaidytos’.
- 26:32 Bet po to, kai būsiu prikeltas, Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją“.
- 26:33 Gi Petras, paragintas atsakyti, Jam tarė: „Jeigu net visi jie dėl Tavęs bus papiktinti, aš niekuomet nebūsiu papiktintas“.
- 26:34 Jėzus jam tarė: „Iš tiesų sakau tau, kad šią naktį, dar prieš gaidžiui giedant, tu tris kartus Manęs išsižadėsi“.
- 26:35 Petras Jam sako: „Jei man reikėtų net mirti kartu su Tavimi, aš niekuomet Tavęs

NAUJASIS TESTAMENTAS

neišsižadėsiu“. Taip pat kalbėjo ir visi mokiniai.

26:36 Tuomet Jėzus kartu su jais ateina į vietą, vadinamą Getsemane, ir sako mokiniams: „Sėdėkite čia, kol Aš nuėjęs ten melsčiausi Dievui“.

26:37 Ir pasiėmęs Petrą bei abu Zebediejaus sūnus, Jis buvo liūdesio ir sielvarto apimtas.

26:38 Tada Jis sako jiems: „Mano siela nuliūdusi iki mirties. Pasilikite čia ir budėkite kartu su Manimi“.

26:39 Ir paėjęs šiek tiek pirmyn, Jis parpuolė veidu į žemę ir meldėsi Dievui, sakydamas: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane šita taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“

26:40 Jis sugrįžta pas mokinius ir randa juos miegančius, ir sako Petriui: „Negalėjote nė vienos valandos pabudėti kartu su Manimi?“

26:41 Budėkite ir melskitės Dievui, kad nebūtumėte sugundyti. Dvasia juk atsidavusi, bet kūnas silpnas“.

26:42 Vėl, nuėjęs antrą kartą, Jis meldėsi Dievui, sakydamas: „Mano Tėve, jeigu ši taurė negali Manęs aplenkti, jeigu tik ne, kad Aš ją išgerčiau, tebūnie įvykdyta Tavo valia!“

26:43 Ir sugrįžęs vėl randa juos miegančius, nes jų akys buvo užmerktos.

26:44 Palikęs juos, Jėzus vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi Dievui tardamas tuos pačius žodžius.

26:45 Tada Jis sugrįžta pas Savo mokinius ir jiems sako: „Vis dar miegate ir ilsitės. Štai priartėjo valanda, ir Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas.

26:46 Kelkitės, kad eitume. Štai Mano išdavėjas prisiartino“.

26:47 Jam dar tebekalbant, štai atėjo Judas, vienas iš dvylikos, o kartu su juo didelė minia, ginkluota kardais ir lazdomis, pasiūsta aukštųjų kunigų ir tautos vyresniųjų.

26:48 Jo išdavėjas nurodė jiems atpažinimo ženklą, sakydamas: „Kurį aš pabučiuočiau, tai Tas. Jį ir suimkite“.

26:49 Ir tuojau pat priėjęs prie Jėzaus, jis tarė: „Sveikas, Rabi“, ir pabučiavo Jį.

26:50 Gi Jėzus jam tarė: „Drauge, kodėl tu čia?!“ Tada jie priėjo, čiupo Jėzų ir Jį suėmė.

26:51 Ir štai vienas iš buvusių kartu su Jėzumi ištiesė ranką, ištraukė iš makšties savo kalaviją, smogė vyriausiojo kunigo vergui ir atkirto jam ausį.

26:52 Tuomet Jėzus jam sako: „Gražink savo kalaviją į ten, kur jis buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus.

26:53 Ar tu manai, kad Aš negaliu prašyti Savo Tėvą ir Jis tuojau pat nepastatytų šalia Manęs daugiau nei dvylika legionų angelų?

26:54 Gi kaip tada būtų įvykdyti Raštai, liudijantys, kad taip turi atsitikti?“

26:55 Tą valandą Jėzus tarė minioms: „Kaip prieš plėšiką išėjote su kardais ir lazdomis suimti Mane? Aš per dieną sėdėjau priešais jus šventykloje mokydamas, bet Manęs nesuėmėte.

26:56 Bet visa tai atsitiko, kad būtų įvykdyti pranašų Raštai“. Tada visi mokiniai Jį palikę pabėgo.

26:57 Gi suėmę Jėzų, nuvedė Jį pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo surinkti Rašto aiškintojai ir vyresnieji.

26:58 O Petras iš tolo sekė paskui Jį iki vyriausiojo kunigo kiemo ir įjėjęs vidun sėdėjo kartu su tarnais, kad pamatytų kaip viskas baigsis.

26:59 Aukštieji kunigai bei vyresnieji ir visas sinedrionas ieškojo melagingo liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų Jį nužudyti,

26:60 bet nerado, nors buvo atėjusių daug melagingų liudytojų, bet ir jie nieko nerado. Gi galiausiai atėjo du melagingi liudytojai

26:61 ir tarė: „Šitas sakė: ‘Aš galiu sugriauti Dievo šventyklą ir per tris dienas ją atstatyti’“.

26:62 Tuomet atsistojo vyriausiasis kunigas ir Jo paklausė: „Tu nieko neatsakai? Ar negirdi, ką šitie prieš Tave liudija?“

26:63 Bet Jėzus tylėjo. Vyriausiasis kunigas, paragintas atsakyti, Jam tarė: „Aš saikdinu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu esi Kristus, Dievo Sūnus?“

26:64 Jėzus jam sako: „Tu pats tai pasakei. Bet Aš sakau jums: nuo dabar jūs matysite Žmogaus

NAUJASIS TESTAMENTAS

Sūnų sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“.

26:65 Tuomet vyriausiasis kunigas perplėšė savo drabužius ir sušuko: „Jis paniekino Dievą. Ar dar reikia mums liudytojų? Štai dabar jūs išgirdote Jo piktžodžiavimą!

26:66 Ką jūs manote?“ Gi jie, paraginti atsakyti, tarė: „Jis vertas mirties“.

26:67 Tada jie ėmė spjaudyti Jam į veidą ir daužyti kumščiais. Gi kiti mušė delnais per veidą,

26:68 sakydami: „Pranašauk mums, Kristau! Kuris Tave mušė?“

26:69 Gi Petras sėdėjo kieme. Viena jauna vergė priėjo prie jo ir sako: „Ir tu buvai kartu su Jėzumi Galilėjiečiu“.

26:70 Bet jis visų akivaizdoje tai paneigė, sakydamas: „Aš nepažįstu To, apie Kurį tu kalbi“.

26:71 Išeinantį gi vartų link, jį pamatė kita jauna vergė ir sako ten esantiems: „Šitas buvo kartu su Jėzumi Nazariečiu“.

26:72 Jis ir vėl paneigė, prisiekdamas: „Aš nepažįstu To Žmogaus“.

26:73 Gi po trumpo laiko priėjo kiti ten stovėjęsijie ir sakė Petru: „Tu tikrai esi vienas iš jų, nes tavo tarmė tave išduoda“.

26:74 Tada jis pradėjo save prakeikinti ir prisiekinėti: „Aš nepažįstu Šito Žmogaus“. Ir tuoju pat pragydo gaidys.

26:75 Tuomet Petru buvo priminti Jėzaus žodžiai: „Prieš gaidžiui giedant, tu tris kartus Manęs išsižadėsi“. Jis išėjo laukan ir karčiai verkė.

27:1 Gi ankstyvam rytui išaušus visi aukštieji kunigai ir tautos vyresnieji nusprendė, kad Jėzus turi būti nužudytas.

27:2 Jie surišo Jį ir nuvedę perdavė valdytojui Poncijui Pilotui.

27:3 Tuomet Jo išdavikas Judas, matydamas, kad Jėzus pasmerktas, apimtas gailėsčio sugrąžino trisdešimt sidabrinių monetų aukštiesiems kunigams bei vyresniesiems,

27:4 sakydamas: „Nusidėjau, išdavęs nekaltą kraują“. Bet tie atsakė: „Koks mūsų reikalas? Tu pats žiūrėkis“.

27:5 Nusviedęs šventykloje sidabrines monetas, jis pasišalino ir nuėjęs pasikorė.

27:6 Gi aukštieji kunigai paėmę sidabrines monetas sakė: „Jų negalima mesti į šventyklos išdą, nes tai kraujo kaina“.

27:7 Pasitarę jie nupirko už jas Puodžiaus Lauką svetimšaliams laidoti.

27:8 Todėl tas sklypas iki dabar vadinamas ‘Kraujo Laukas’.

27:9 Tada buvo įvykdytas žodis, kurį Dievas ištarė per pranašą Jeremiją, sakydamas: „Ir paėmė iš Izraelio sūnų trisdešimt sidabrinių monetų, įkainotojo kainą, Kuris buvo įkainotas

27:10 ir davė jas už Puodžiaus Lauką, kaip Viešpats man įsakė“.

27:11 Gi Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje. Valdytojas Jį klausia: „Ar Tu esi žydų Karalius?“ Bet Jėzus sako: „Tu tai sakai“.

27:12 Per aukštuosius kunigus ir vyresniusius kaltinamas, Jis nieko neatsakė.

27:13 Tuomet Pilotas klausia: „Ar negirdi, kiek daug jie prieš Tave liudija?“

27:14 Bet Jis neatsakė jam nei į vieną klausimą, todėl valdytojas labai stebėjosi.

27:15 Per šventę valdytojas turėjo paprotį paleisti miniai vieną kalinį, kurio ji norėjo.

27:16 Gi tuo metu jie turėjo pagarsėjusį kalinį, vadinamą Barabu.

27:17 Pilotas klausė surinktųjų: „Kurį norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų, vadinamą Kristumi?“

27:18 Juk jis žinojo, kad Jėzų jie buvo perdavę iš pavydo.

27:19 Gi kai jis sėdėjo teisėjo kėdėje, jo žmona siuntė pas jį pasakyti: „Nieko nedaryk Šitam Teisiajam, nes šiandien sapne labai dėl Jo kentėjau“.

27:20 Bet aukštieji kunigai ir vyresnieji įtikino minias, kad jos prašytų paleisti Barabą, o Jėzų pražudytų.

27:21 Tada valdytojas, paragintas atsakyti, paklausė jų: „Kurį iš dviejų norite, kad jums

NAUJASIS TESTAMENTAS

paleisčiau?“ Jie sakė: „Barabą“.

27:22 Pilotas paklausė: „Taigi ką man daryti su Jėzumi, vadinamuoju Kristumi?“ Tuomet Jie visi jam šaukia: „Tebūnie Jis nukryžiuotas ant kryžiaus!“

27:23 Gi valdytojas klausė: „Ką bloga Jis padarė?“ Bet jie dar labiau šaukė, sakydami: „Tebūnie Jis nukryžiuotas ant kryžiaus!“

27:24 Matydamas, kad iš to nėra jokios naudos, bet kyla vis didesnis ir didesnis triukšmas, Pilotas paėmė vandens ir minios akivaizdoje nusiplovė rankas, sakydamas: „Aš nekaltas dėl Šito Teisiojo kraujo. Jūs patys žiūrėkitės!“

27:25 Tuomet visa tauta buvo paraginta atsakyti. Ji ėmė šaukti: „Jo Kraujas tebūnie prieš mus ir prieš mūsų vaikus!“

27:26 Tada jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs rimbu perdavė, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

27:27 Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų į pretorijų ir surinko prie Jo visą kohortą.

27:28 Tie nurengė Jį ir apsiautė purpuriniu apsiaustu.

27:29 Nupynę erškėčių vainiką, uždėjo Jam ant galvos, o į Jo dešinę įspraudė nendrę, ir parpuolę prieš Jį ant kelių tyčiojosi, sakydami: „Sveikas, žydų Karaliau!“

27:30 Jie spjaudė ant Jo ir paėmę nendrę daužė Jam per galvą.

27:31 Pasityčioję iš Jo, jie nusiautė nuo Jo apsiaustą, apvilko Jo Paties drabužiais ir nuvedė Jį, kad būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

27:32 Gi išeidami jie surado žmogų kirėnietį, vardu Simoną. Šitą privertė, kad jis neštų Jėzaus kryžių.

27:33 Atėję į vietą, vadinamą Golgota, kuri reiškia Kaukolės Vieta,

27:34 davė Jam gerti acto, sumaišyto su tulžimi, bet paragavęs Jis nepanorėjo jo gerti.

27:35 Nukryžiaavę Jį ant kryžiaus, pasidalijo Jo drabužius, mesdami burtą, kad būtų įvykdytas žodis, kurį Dievas ištarė per pranašą: „Jie pasidalijo Mano drabužius ir dėl Mano apdaro metė burtą“.

27:36 Ir ten sėdėdami saugojo Jį.

27:37 Virš Jo galvos pakabino užrašytą Jo kaltinimą: „Šitas yra Jėzus, žydų Karalius“.

27:38 Tuomet kartu su Juo buvo nukryžiuoti ir du plėšikai, vienas iš dešinės o kitas iš kairės.

27:39 Gi einantys pro šalį koneveikė Jėzų, kraipydami galvas

27:40 ir sakydami: „Tu, Kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai, išgelbėk Save! Jeigu Tu esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!“

27:41 Panašiai tyčiojosi aukštieji kunigai kartu su Rašto aiškintojais ir vyresniaisiais, kalbėdami:

27:42 „Kitus išgelbėjo, bet Pats Savęs išgelbėti negali! Jeigu Jis Izraelio Karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus ir mes Juo patikėsime.“

27:43 Jis pasitikėjo Dievu, teišgelbsti Tas dabar Jį, jeigu nori Jis Jį išgelbėti, nes Jis sakė: ‘Dievo esu Sūnus’“.

27:44 Taip pat Jam prikaišiojo ir kartu su Juo nukryžiuoti plėšikai.

27:45 Nuo šeštos iki devintos valandos visą šalį gaubė tamsa.

27:46 Gi apie devintą valandą Jėzus sušuko garsiu balsu: „Eli, Eli, lama sabachtani?“ Tai yra: „Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Tu Mane palikai?“

27:47 Kai kurie iš ten stovėjusių, tai išgirdę, sakė: „Šitas šaukiasi Elijo“.

27:48 Ir tuojau pat vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, pamirkė acte ir užmovęs ant nendrės Jį girdė.

27:49 Gi kiti kalbėjo: „Palik Jį, kad mes galėtume pamatyti, ar ateina Elijas Jo išgelbėti“.

27:50 Jėzus vėl garsiai sušuko ir išleido dvasią.

27:51 Ir štai šventyklos uždangą Dievas perplėšė pusiau nuo viršaus iki apačios, Jis sudrebino žemę ir suskaldė uolas.

27:52 Jis atvėrė kapus ir prikėlė daugelio užmigdytų šventųjų kūnus.

27:53 Išėję iš kapų po Jo prisikėlimo, jie įėjo į šventąjį miestą ir Jis parodė juos daugeliui.

NAUJASIS TESTAMENTAS

27:54 O šimtininkas ir tie, kurie kartu su juo saugojo Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa tai, kas įvyko, buvo labai įbauginti ir sakė: „Tikrai Šitas buvo Dievo Sūnus!“

27:55 Ten buvo daug moterų, kurios stebėjo iš tolo. Jos sekė paskui Jėzų nuo Galilėjos ir Jam patarnavo.

27:56 Tarp jų buvo Marija Magdalena ir Jokūbo bei Jozės motina Marija ir Zabediejaus sūnų motina.

27:57 Gi atėjus vakarui, atvyko turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris ir pats buvo Jėzaus mokinys.

27:58 Šitas nuėjęs pas Pilotą, paprašė Jėzaus kūno. Tuomet Pilotas įsakė atiduoti kūną.

27:59 Juozapas paėmė kūną ir įvyniojo Jį į švarų lininį audinį

27:60 ir paguldė Jį savo naujame kapo rūsyje, kurį buvo iškirtęs uoloje. Paskui užrito kapo rūsio įėjimą dideliu akmeniu ir nuėjo.

27:61 Ten buvo Marija Magdalena ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais kapo rūšį.

27:62 Gi rytoj dieną, kuri buvo po Pasiruošimo Dienos, buvo surinkti pas Pilotą aukštieji kunigai ir fariziejai,

27:63 sakantys: „Valdove, mums buvo priminta, kad Tas suvedžiotojas dar gyvas būdamas kalbėjo: ‘Po trijų dienų Dievas Mane prikels!’

27:64 Todėl įsakyk saugoti kapo rūšį iki trečios dienos, kad nakties metu atėję Jo mokiniai, nepavogtų Jo ir nesakytų tautai: ‘Dievas Jį prikėlė iš mirusiųjų’. Paskutinis melas bus blogesnis už pirmąjį“.

27:65 Pilotas jiems atsakė: „Štai jums sargyba. Eikite ir saugokite, kaip išmanote“.

27:66 Gi jie buvo nuvesti ir užantspaudavę akmenį, kartu su sargyba saugojo kapo rūšį.

28:1 Po šabo, auštant pirmajai savaitės dienai, Marija Magdalena ir kita Marija atėjo apžiūrėti kapo rūsio.

28:2 Ir štai kilo didelis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas, nužengęs iš dangaus, priėjęs nurito akmenį nuo įėjimo, ir sėdėjo ant jo.

28:3 Gi jo išvaizda buvo kaip žaibas, o drabužis baltas lyg sniegas.

28:4 Angelo išgąsdinti sargybiniai buvo sukrėsti ir tapo lyg negyvi.

28:5 Tuomet angelas, paragintas atsakyti, tarė moterims: „Nebijokite, aš žinau, kad ieškote Jėzaus, Kuris buvo nukryžiuotas ant kryžiaus.

28:6 Jo čia nėra, nes Dievas Jį prikėlė, taip kaip Jis buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur Viešpats gulėjo,

28:7 ir skubiai nuvestos, pasakykite Jo mokiniams: Dievas Jį prikėlė iš mirusiųjų. Štai Jis eina pirma jūsų į Galilėją, ten Jį pamatysite, o aš tai jums pasakiau“.

28:8 Apimtos baimės ir didelio džiaugsmo, jos greitai išėjo iš kapo rūsio ir nubėgo pranešti Jo mokiniams.

28:9 Gi kai josėjo pranešti Jo mokiniams, štai Jėzus ateina joms priešais ir sako: „Sveikos!“ Jos priėjusios apkabino Jo kojas ir pagarbino Jį.

28:10 Tada Jėzus joms tarė: „Nebijokite! Eikite ir praneškite Mano broliams, kad jie keliautų į Galilėją ir ten jie Mane pamatys“.

28:11 Joms bėeinant, štai kai kurie iš sargybinių atėję į miestą pranešė aukštiesiems kunigams apie visa, kas atsitiko.

28:12 Buvo sukviesti vyresnieji ir pasitarę davė kareiviams daug pinigų,

28:13 tardami: „Sakykite: ‘Nakties metu, kai mes buvome užmigdyti, Jo mokiniai atėjo ir Jį iš mūsų pavogė’.

28:14 O jeigu apie tai būtų pranešta valdytojui, mes jį įtikinsime ir apsaugosime jus nuo rūpesčių“.

28:15 Gi paėmę pinigus, jie padarė taip, kaip buvo pamokyti. Ir šitas žodis buvo išplatintas tarp žydų iki pat šios dienos.

NAUJASIS TESTAMENTAS

28:16 Gi vienuolika mokinių Dievas nuvedė į Galilėją, ant kalno, kurį jiems buvo nurodęs Jėzus.

28:17 Jį pamatę, jie pagarbino Jį, tačiau kai kurie svyravo.

28:18 Tuomet priėjęs Jėzus jiems tarė: „ Dievas davė Man visą valdžią danguje ir ant žemės.

28:19 Kai Dievas nuves, jūs padarykite mokinius visas tautas, krikštykite jas panardindami vadenyje vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios,

28:20 mokykite jas vykdyti visa tai, ką esu jums įsakęs. Ir štai Aš kartu su jumis esu per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen“.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

1:1 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, Gerosios Naujienos pradžia.

1:2 Kaip parašyta pranašuose: „Štai Aš siunčiu pirma Tavo pasiuntinį, kuris akivaizdoje Tavo paruoš Tau kelią“.

1:3 Balsas šaukiančiojo dykumoje: „Paruoškite Viešpaties kelią, tiesius darykite Jo takus“.

1:4 Dykumoje pasirodė Jonas. Jis krikštija panardindamas vandenyje ir skelbia atgailos krikštą nuodėmėms atleisti.

1:5 Tuomet ėjo pas jį visa Judėjos šalis bei jeruzaliečiai. Žmonės atvirai išpažindavo savo nuodėmes ir per Joną jie visi buvo krikštijami panardinant Jordano upėje.

1:6 Gi Jonas vilkėjo kupranugario vilną apdaru ir buvo susijuosęs juosmenį odiniu diržu. Jis valgo skėrius bei laukinį medų.

1:7 Ir jis skelbė, sakydamas: „Man iš paskos ateina Galingesnis už mane, Kuriam nesu vertas pasilenkęs atrišti Jo sandalų dirželio.“

1:8 Juk aš jus krikštijau panardindamas vandenyje, gi Jis jus krikštys panardindamas Šventojoje Dvasioje“.

1:9 Ir atsitiko tomis dienomis, kad atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto ir per Joną Jis buvo pakrikštytas panardinant Jordane.

1:10 Ir tuojau pat, išnirdamas iš vandens, Jis pamatė perplėšiamas dangaus aukštybes ir Dvasią lyg balandį nužengiančią žemyn į Jį.

1:11 O iš dangaus aukštybių ataidėjo balsas: „Tu esi Mano Mylimasis Sūnus, Kuriuo Aš patenkintas“.

1:12 Ir tuoj pat Dvasia Jį išveda į dykumą.

1:13 Dykumoje Jis prabuvo keturiasdešimt dienų ir per Šėtoną buvo bandomas. Ten Jis buvo kartu su žvėrimis, ir angelai Jam tarnavo.

1:14 Gi po to, kai Jonas buvo pasodintas į kalėjimą, Jėzus atėjo į Galilėją skelbdamas Dievo karalystės Gerąją Naujieną

1:15 ir sakydamas: „Dievo paskirtas laikas yra atėjęs ir Jo karalystė priartėjusi. Atgailaukite ir tikėkite Gerąja Naujiena“.

1:16 Gi vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą, Jėzus pamatė Simoną ir Andriejų, jo brolių, metančius tinklą į jūrą, mat jie buvo žvejai.

1:17 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Eikite čionai, Man iš paskos! Aš padarysiu jus, kad jūs būtumėte žmonių žvejais“.

1:18 Ir tuojau pat palikę savo tinklus, jie nusekė paskui Jį.

1:19 Paėjęs iš ten truputį toliau, Jis pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolių Joną, betaisančius burlaivyje tinklus,

1:20 ir tuojau pat Jis pašaukė juos. Palikę savo tėvą Zebediejų burlaivyje drauge su samdiniais, jie nuėjo paskui Jį.

1:21 Tada jie įeina į Kafernaumą. Ir tuojau pat, šabo dienomis, Jėzus įėjo į sinagogą ir mokė.

1:22 Žmonės buvo apstulbinti Jo mokymu, nes Jis mokė juos kaip turintis valdžią, o ne kaip Rašto aiškintojai.

1:23 Jų sinagogoje buvo netyrosios dvasios apsėstas žmogus. Ji šaukė,

1:24 sakydama: „Oi! Kas mums ir Tau, Jėzau Nazarieti? Ar atėjai mūsų pražudyti? Aš pažįstu Tave, Tu esi - Dievo Šventasis!“

1:25 Bet Jėzus sudraudė dvasią, tardamas: „Dieve, nutildyk ją! Tu išeišk iš jo!“

1:26 Tuomet ji draskydama netyroji dvasia baisiai sušuko ir išėjo iš jo.

1:27 Visi buvo taip apstulbinti, kad ėmė tarpusavyje svarstyti, sakydami: „Kas yra Šitas? Koks čia naujas mokymas? Jis įsakinėja su valdžia net netyrosioms dvasioms, ir tos Jam paklūsta“.

1:28 Gi Jo žinia tuojau pat pasklido po visą Galilėjos apylinkę.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 1:29 Ir tuojau pat išėję iš sinagogos jie su Jokūbu ir Jonu atėjo į Simono ir Andriejaus namus.
1:30 Gi Simono uošvė buvo paguldyta karščiuojanti, ir jie tuojau pat Jam apie ją pasako.
1:31 Prisiartinęs Jis paėmė ją už rankos ir pakėlė. Karštingė tuojau pat ją paliko ir ji jiems patarnavo.
1:32 Gi atėjus vakarui, kai saulė nusileido, pas Jį gabenos visus ligonius ir demonų apsėstus.
1:33 Ir visas miestas buvo surinktas prie durų.
1:34 Jis išgydė daug sergančių įvairiomis ligomis ir išvarė daug demonų. Jis neleido demonams kalbėti, nes jie pažinojo Jį.
1:35 Labai anksti, dar nakties metu, Jėzus atsikėlęs išėjo. Jis nuėjo į nuošalią vietą ir ten meldėsi Dievui.
1:36 Simonas ir buvę drauge su juo nusekė paskui Jį.
1:37 Ir, suradę Jį, sakė Jam: „Visi Tave ieško“.
1:38 Bet Jis jiems tarė: „Eikime į gretimus miestelius, kad ir ten skelbčiau, juk tam esu atėjęs“.
1:39 Ir Jis keliavo po visą Galilėją, skelbdamas jų sinagogose ir išvarinėdamas demonus.
1:40 Pas Jį ateina raupsuotasis, atsiklaupia prieš Jį ir sako: „Jeigu tik norėtum, Tu gali mane apvalyti“.
1:41 Gi gailėsčio apimtas, Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir taria jam: „Aš noriu, būk apvalytas“.
1:42 Ir Jam tai ištarus, raupsai tuojau pat nuo jo pasitraukė, kadangi Jėzus apvalė jį.
1:43 Jis tuojau pat jį išsiuntė.
1:44 Bet prieš tai sako jam: „Žiūrėk, kad niekam nieko nepasakotum. Eik, parodyk save kunigui ir kaip paliudijimą jiems paaukok Dievui dovaną už savo apvalymą, kurią įsakė Mozė“.
1:45 Gi jis išėjęs pradėjo plačiai skelbti ir skleisti žinią apie tą įvykį taip, kad Jėzus jau nebegalėjo viešai įeiti į miestą. Jis laikėsi už miesto, nuošaliose vietose, tačiau žmonės iš visų pusių ėjo pas Jį.
- 2:1 Po keleto dienų Jėzus vėl atėjo į Kafarnaumą, ir buvo paskleista žinia, kad Jis namuose.
2:2 Ir tuojau pat buvo surinktos didelės minios, kad nebeliko vietos nei palei duris, o Jis skelbė jiems žodį.
2:3 Tuomet pas Jį ateina keturiose, nešantys paralyžiuotą žmogų.
2:4 Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praardė virš tos vietos kur Jis buvo stogą ir prakasę nuleidžia žemyn šiaudinį gultą, ant kurio buvo paguldytas paralyžiuotasis.
2:5 Gi pamatęs jų tikėjimą, Jėzus sako paralyžiuotajam: „Vaike, tavo nuodėmės tau atleistos!“
2:6 Gi ten buvo keletas Rašto aiškintojų, kurie sėdi ir svarsto savo širdyse:
2:7 „Kodėl Šitas taip kalba? Jis Dievą niekina! Kas gali atleisti nuodėmes? Tik vienas Dievas!“
2:8 Jėzus, tuojau pat atpažino Savo dvasioje, kad jie savyje taip svarsto ir paklausė jų: „Kodėl taip svarstote savo širdyse?
2:9 Kas yra lengviau, pasakyti paralyžiuotam: ‘Tavo nuodėmės atleistos’, ar pasakyti: ‘Kelkis, imk savo šiaudinį gultą ir vaikščiok’?
2:10 Gi, kad žinotumėte jūs, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje valdžią atleisti nuodėmes. Jis sako paralyžiuotajam:
2:11 Aš sakau tau: ‘Kelkis, imk savo šiaudinį gultą ir eik į savo namus’“.
2:12 Ir Jėzus tuojau pat jį pakėlė. Pasiėmęs šiaudinį gultą, visiems matant jis išėjo. Visi buvo apstulbinti ir ėmė šlovinti Dievą, sakydami: „To dar niekuomet nesame matę“.
2:13 Jėzus vėl nuėjo palei jūrą, o visa minia ėjo pas Jį, ir Jis juos mokė.
2:14 Praeidamas pro šalį, Jis pamatė Levį, Alfiejaus sūnų, sėdintį palei mokesčių surinkimo vietą, ir jam taria: „Sek paskui Mane“.
2:15 Kai Jėzus Levio namuose gulėjo pusiausėda prie stalo, drauge su Jėzumi ir Jo mokiniais prie stalo pusiausėda gulėjo daug mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių. Juk jų buvo daug ir jie sekė paskui Jį.
2:16 O Rašto aiškintojai ir fariziejai pamatę Jį valgantį drauge su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais, klausinėjo Jo mokinių: „Kodėl Jis valgo ir geria drauge su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais?“
2:17 Tai išgirdęs Jėzus jiems sako: „Gydytojo reikia ne sveikstantiesiems, bet sergantiesiems. Aš

NAUJASIS TESTAMENTAS

neatėjau šaukti atgailai teisiųjų bet nusidėjėlių“.

2:18 Jono ir fariziejų mokiniai pasninkauja. Jie ateina ir sako Jam: „Kodėl Jono ir fariziejų mokiniai pasninkauja, gi Taviעי mokiniai nepasninkauja?“

2:19 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Negali vestuvinininkai pasninkauti, nes drauge su jais yra jaunikis. Kol jaunikis drauge su jais, jie negali pasninkauti.

2:20 Gi ateis dienos, kai jaunikis nuo jų būtų atimtas, ir tada, tomis dienomis jie pasninkaus.

2:21 Niekas nesiuva nebalintos drobės lopo ant seno drabužio, gi priešingu atveju, nebalintos drobės lopus atplėšia gabalą nuo senojo ir įplyšimas tik padidėja.

2:22 Ir niekas nepila naujo vyno į senus odinius vynmaišius, gi priešingu atveju, naujas vynas suplėšo odinius vynmaišius ir išliejamas, ir odiniai vynmaišiai pražus. Todėl naują vyną pila tik į naujus odinius vynmaišius“.

2:23 Šabo dienomis Jėzus ėjo per javų laukus, ir Jo mokiniai eidami ėmė skabyti javų varpas.

2:24 Tuomet fariziejai jam tarė: „Žiūrėk, šabo dienomis, jie daro tai, ko Dievas neleidžia?“

2:25 O Jis jiems sakė: „Ar niekada neskaitėte, ką padarė Dovydas, kai jis stokojo ir buvo išalkęs jis ir tie, kurie buvo drauge su juo?“

2:26 Kaip prie vyriausiojo kunigo Abiataro jis ėjo į Dievo namus ir valgė Dievui paaukotos padėtinės duonos, kurios Jis neleidžia niekam valgyti, tik kunigams, ir davė tiems, kurie buvo drauge su juo?“

2:27 Ir Jis tarė jiems: „Šabas padarytas žmogui, o ne žmogus šabui.

2:28 Taigi Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats“.

3:1 Tuomet Jėzus vėl ėjo į sinagogą, o ten buvo žmogus, turintis išdžiovintą ranką.

3:2 Jie atidžiai stebėjo Jėzų, ar Jis gydys šį šabo dienomis, kad galėtų Jį apkaltinti.

3:3 O Jis sako žmogui, turinčiam išdžiovintą ranką: „Stokis į vidurį!“

3:4 Tada Jėzus jų paklausė: „Ar šabo dienomis Dievas leidžia daryti gera ar daryti bloga? Gelbėti sielą ar pražudyti?“ Gi tie tylėjo.

3:5 Rūsčiai juos apžvelgęs ir nuliūdintas dėl jų širdžių kietumo, Jis sako žmogui: „Ištiesk savo ranką“. Tuomet jis ištiesė, o Jėzus atkūrė jo ranką ir ji tapo sveika kaip kita.

3:6 Tada fariziejai išėjo ir su erodininkais tuojau pat sušaukė prieš Jį pasitarimą, kaip galėtų Jį pražudyti.

3:7 Bet Jėzus drauge su savo mokiniais pasitraukė prie jūros. Paskui Jį sekė didelė minia iš Galilėjos ir iš Judėjos,

3:8 ir iš Jeruzalės, ir iš Idumėjos, ir iš anapus Jordano, ir iš Tyro bei Sidono apylinkių. Pas Jį atėjo didelė minia žmonių, nes jie buvo girdėję, kokius didelius darbus Jis daro.

3:9 Jėzus liepė Savo mokiniams, kad dėl minios Jam paruoštų nedidelį laivelį, kad minia Jo nesuspaustų.

3:10 Kadangi Jis buvo daugelį išgydęs, tai tie, kurie turėjo negalių veržėsi prie Jo, kad galėtų Jį paliesti.

3:11 Ir netyrosios dvasios, kai tik Jį pamato, parpuola prieš Jį ir šaukia, sakydamos: „Tu esi Dievo Sūnus“.

3:12 Bet Jis griežtai joms įsako, kad nepadarytų Jo žinomu.

3:13 Tuomet Jėzus užkopia į kalną ir pasišaukia tuos, kuriuos Jis norėjo, ir tie atėjo pas Jį.

3:14 Ir Jis paskyrė dvylika, kad jie būtų drauge su Juo, kad juos siųstų skelbti,

3:15 kad jie turėtų valdžią gydyti ligas ir išvarinėti demonus.

3:16 Simoną, kurį Jis praminė Petru,

3:17 ir Zebediejaus sūnų Jokūbą, ir Jokūbo brolių Joną, kuriuos Jis praminė Boanerges, tai yra „griaustinio sūnūs“,

3:18 Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą, Tada, Simoną kanaanietį,

3:19 ir Judą Iskariotą, kuris ir išdavė Jį.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 3:20 Jiems įėjus į namus, vėl susirenka minia, kad jie negali net pavalgyti duonos.
3:21 Tai išgirdę, Jėzaus artimieji, išėjo Jo sulaikyti, nes sakė: „Jis yra išprotėjęs“.
3:22 O iš Jeruzalės atėję žemyn Rašto aiškintojai, sakė: „Jis turi Belzebulą, ir kad per velnių kunigaikštį išvaro demonus“.
3:23 Tuomet pasišaukęs juos, Jėzus kalbėjo palyginimais: „Kaipgi gali Šėtonas išvaryti Šėtoną?
3:24 Juk jeigu tik karalystė būtų suskaldyta, tokia karalystė nebūtų palikta.
3:25 Ir jeigu tik namai patys savyje būtų suskaldyti, tie namai nebūtų palikti.
3:26 Ir jeigu Šėtonas sukilo prieš save ir buvo padalintas, jis nebūtų paliktas, bet gauna galą.
3:27 Niekas negali įjėjęs į galiūno namus pasiglemžti jo daiktų, jei tik pirmiau nesurištų galiūno. Tik tada jis apiplėš jo namus.
3:28 Iš tiesų sakau jums, kad visas nuodėmes žmonių sūnams Dievas atleidžia, net piktžodžiovimus, kokiais jie bepiktžodžiautų.
3:29 Gi jeigu kuris piktžodžiautų prieš Šventąją Dvasią, tam neatleidžiama per amžinybę, bet jis yra kaltas ir pasmerktas per amžius“.
3:30 Mat jie sakė: „Jis turi netyrąją dvasią“.
3:31 Tuomet ateina Jo broliai ir Jo motina ir, lauke stovėdami, siuntė pas Jį, Jį kviesdami.
3:32 O aplink Jį sėdėjo minia, kai jie Jam pranešė: „Štai Tavo motina bei tavo broliai yra lauke ir ieško Tave“.
3:33 Tada Jis atsakė jiems, tardamas: „Kas yra Mano motina ar Mano broliai?“
3:34 Ir, apžvelgęs visus aplinkui Jį ratu sėdinčius, taria: „Štai Mano motina ir Mano broliai!
3:35 Juk kuris vykdytų Dievo valią, tas Mano brolis, Mano sesuo ir motina“.

- 4:1 Ir Jis vėl pradėjo mokyti pajūryje. Prie Jo Dievas surinko didelę minią taip, kad Jis įlipo į burlaivį ir sėdėjo ant vandens, o visa minia buvo palei jūrą ant kranto.
4:2 Jis mokė juos daugelio dalykų palyginimais, ir mokydamas jiems kalbėjo:
4:3 „Klausykite! Štai sėjėjas išėjo sėti.
4:4 Ir atsitiko, kad jam besėjant vieni grūdai krito palei kelią, atskrido padangių paukščiai ir juos sulesė.
4:5 Kiti krito į akmenuotą dirvą, kur buvo nedaug žemės, ir tuoj pat sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio.
4:6 Tačiau patekęs saulei daigai buvo išdeginti ir, kadangi neturėjo šaknies, buvo sudžiovinti.
4:7 Kiti nukrito į erškėčius, erškėčiai užaugo ir juos nustelbė, ir jie nedavė derliaus.
4:8 Dar kiti nukrito į gerą dirvą ir stiebdamiesi aukštyn bei bręsdami davė derlių: vieni trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, o dar kiti šimteriopą“.
4:9 Tuomet Jis tarė jiems: „Kas turi ausis girdėti, teišgirsta“.
4:10 Gi tuo laiku kai Jis buvo vienas, tie, kurie buvo aplink Jį drauge su dvylika, paklausė Jo apie palyginimą.
4:11 Ir Jis atsakė jiems: „Jums Dievas yra leidęs pažinti Savo karalystės paslaptį, bet tiems, kurie lauke, viskas sakoma palyginimais,
4:12 kad ‘žiūrintys žiūrėtų, bet nepamatytų, ir girdintys girdėtų, bet nesuvoktų, kad jie nesugrįžtų pas Mane, o Aš neatleisčiau jų nuodėmių’“.
4:13 Ir Jis klausia jų: „Argi nesate supratę šito palyginimo? Tai kaip visus palyginimus suprasite?
4:14 Sėjėjas sėja žodį.
4:15 Gi pas tuos, kurie yra palei kelią, kur sėjėjas sėja žodį, ir kai tik jie išgirstų, tuojau pat ateina Šėtonas ir išplėšia jų širdyse pasėtąjį žodį.
4:16 Panašiai yra ir su tais, kurie sėjami į akmenuotas vietas, ir kai tik jie išgirstų žodį, tuoj pat su džiaugsmu jį priima,
4:17 bet neturi savyje šaknies, ir yra trumpalaikiai. Kilus sunkiam išmėginimui ar persekiojimui dėl žodžio, jie tuoj pat papiktinami.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:18 O tie, kurie į erškėčius sėjami, tokie girdi žodį,
4:19 bet šio pasaulio rūpesčiai ir turtų apgaulė bei kiti troškimai įsiskverbia ir nustelbia žodį, ir jis tampa bevaisis.
4:20 Kiti yra tie, kurie pasėti į gerą dirvą, kurie girdi žodį ir priima jį, ir duoda vaisių: vieni trisdešimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, dar kiti šimteriopą“.
4:21 Ir Jis kalbėjo jiems: „Argi žiburys atnešamas tam, kad būtų pastatytas po saiku ar po lova? Ar ne tam, kad būtų padėtas ant žibintuvo?
4:22 Juk nėra nieko paslėpta, ko Dievas nepadarytų matomu, taip pat nėra kas buvo uždengta, nebent tam, kad Jis tai išskeltų į viešumą.
4:23 Jei kas turi ausis girdėti, teišgirsta“.
4:24 Jis sakė jiems: „Įsidėmėkite, ką girdite. Kokiame saike seikėjate, tokiam ir jums Dievas atseikės, o jums, kurie tai girdite Jis pridės.
4:25 Juk turinčiam Dievas duos, o iš neturinčio Jis atims ir tai, ką tas turi“.
4:26 Jis kalbėjo: „Su Dievo karalyste yra taip, kaip su žmogumi, kuris bertų į dirvą sėklą.
4:27 Ar jis miegotų, ar būtų keliamas, naktį ar dieną, tačiau sėkla sudygtų ir būtų užauginta jam nežinant kaip.
4:28 Juk žemė savaime subrandina vaisių: pirma želmenį, po to varpą, paskui pribrendusį grūdą varpoje.
4:29 Gi kai tik derlius subręstų, žmogus tuoj pat ima pjautuvą, nes yra atėjusi pjūtis“.
4:30 Jėzus tęsė: „Kam prilygintume Dievo karalystę? Arba kokių palyginimų ją pavaizduotume?
4:31 Ji kaip garstyčios grūdelis, kuris būtų pasėtas į žemę. Jis yra mažiausias iš visų sėklų žemėje,
4:32 bet kai tik jį pasėtų, jis užauga, tampa didesnis už visus daržo augalus, ir išleidžia dideles šakas, taip, kad jo pavėsyje padangių paukščiai gali susisukti lizdus“.
4:33 Ir daugeliu tokių palyginimų Jis skelbė jiems žodį tiek, kiek jie įstengė suprasti.
4:34 Gi be palyginimo Jis jiems nekalbėjo, tačiau Savo mokiniams atskirai nuo kitų viską detaliam aiškino.
4:35 Tą pačią dieną, atėjus vakarui, Jis įsako mokiniams, kad jie persikeltų į kitą krantą.
4:36 Paleidę minią, jie pasiima Jį, kadangi Jis buvo burlaivyje. Gi kartu su juo buvo ir kiti laiveliai.
4:37 Tuomet pakyla stiprus vėjo sukūrys, ir bangos taip daužėsi į burlaivį, kad jis jau buvo semiamas.
4:38 O Jėzus buvo burlaivio gale, miegantis ant priegalvio. Mokiniai pažadina Jį ir Jam sako: „Mokytojau, argi Tau nerūpi, kad mes žūstame?!“
4:39 Ir pažadintas Jis sudraudė vėją ir įsakė jūrai: „Nutilk! Tebūnie jam užčiaupta burna!“ Tuojau pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai tylu.
4:40 O Jis jiems tarė: „Kodėl jūs tokie baikštūs? Kodėl netikite?“
4:41 Jie buvo labai įbauginti ir klausinėjo vieni kitų: „Kas gi yra Šitas, kad net vėjas ir jūra Jam paklūsta?“

- 5:1** Ir jie persikėlė į kitą jūros krantą, į Gadarėnų šalį.
5:2 Jam išlipus iš burlaivio, tuojau pat Jį pasitiko iš kapų išėjęs netyrosios dvasios apsėstas žmogus.
5:3 Jis gyveno kapų rūsiuose ir niekas neįstengė nė grandinėmis jo surakinti.
5:4 Daugelį kartų jis buvo pančiojamas pančiais ir surakinamas grandinėmis, bet netyroji dvasia suplėšydavo grandines ir sulaužydavo geležinius kojų pančius, ir niekas negalėjo jo sutramdyti.
5:5 Be perstojo, naktį ir dieną, kalnuose ir kapuose, jis klykdamas žaloja save akmenimis.
5:6 Gi iš tolo pamatęs Jėzų, jis pribėgo, nusilenkė Jam
5:7 ir garsiu balsu surikęs, tarė: „Kas man ir Tau, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Maldauju Tavęs, Dieve, kad nekankintum manęs“.
5:8 Juk Jis buvo jai įsakęs: „Išeik, netyroji dvasia, iš to žmogaus!“
5:9 Jėzus jos klausė: „Koks tavo vardas?“ Tuomet netyroji dvasia atsakė, tardama: „Mano vardas

NAUJASIS TESTAMENTAS

Legionas, nes mūsų daug“.

5:10 Tuomet dvasia labai maldavo Jį, kad neišsiųstų jų už tos šalies ribų.

5:11 Gi ten, pakalnėje, buvo ganoma didelė kiaulių banda.

5:12 Visi demonai maldavo Jį, sakydami: „Pasiųsk mus į kiaules, kad į jas įeitume“.

5:13 Ir Jėzus iškart jiems leido. Netyrosios dvasios išėjo ir įėjo į kiaules, ir banda galvotrūkiškai metėsi nuo stataus šlaito į jūrą. Gi kiaulių buvo apie du tūkstančiai, ir jos buvo paskandintos jūroje.

5:14 O ganantys kiaules pabėgo ir pranešė tai mieste ir kaimuose. Žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko.

5:15 Tada jie ateina pas Jėzų ir mato demonų apsėstąjį, tą, kuris turėjo legioną, sėdintį aprengtą, ir esantį sveiko proto, ir jie buvo įbauginti.

5:16 Mačiusieji papasakojo jiems tai, kas nutiko demonų apsėstajam, ir apie kiaules.

5:17 Ir jie pradėjo Jėzų prašyti, kad Jis pasišalintų iš jų apylinkių.

5:18 Jėzui lipant į burlaivį, buvęs demonų apsėstasis maldavo Jį, kad jis galėtų pasilikti drauge su Juo.

5:19 Gi Jėzus jam neleido ir sako: „Eik namo pas saviškius ir pranešk jiems, kiek daug Viešpats tau padarė ir kaip tavęs pasigailėjo.

5:20 Ir nuėjęs jis pradėjo Dekapolyje skelbti, kiek daug jam yra padaręs Jėzus, ir visi stebėjosi.

5:21 Jėzui vėl persikėlus burlaiviu į kitą krantą, palei Jį buvo surinkta didžiulė minia, o Jis buvo prie jūros.

5:22 Ir štai ateina vienas iš sinagogos vadovų, vardu Jayras, ir pamatęs Jį puola Jam palei kojas

5:23 ir labai Jį maldauja, sakydamas: „Mano dukrelė yra ant mirties slenksčio. Ateik, kad uždėtum ant jos Savo rankas, kad ji būtų išgelbėta ir ji bus gyva“.

5:24 Tada Jėzus nuėjo drauge su juo. Paskui Jį sekė didžiulė minia ir iš visų pusių Jį spaudė.

5:25 O kažkokia moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu

5:26 ir daug iškentėjusi nuo daugelio gydytojų bei išleidusi viską, ką turėjo, tačiau jai nė kiek nepagerėjo, bet darėsi vis blogiau,

5:27 išgirdusi apie Jėzų ir prisiartinusi minioje Jam iš už nugaros palietė Jo apsiaustą.

5:28 Juk ji kalbėjo: „Jeigu tik aš prisiliesčiau prie Jo drabužių, Jis mane išgelbės“.

5:29 Ir tuojau pat jos kraujo šaltinį Jis išdžiovinęs, ir ji pajuto kūne, kad Jėzus yra ją pagydes nuo tos negalios.

5:30 O Jėzus tuojau pat Savyje suvokęs, kad iš Jo išėjo jėga, buvo atgręžtas minioje ir paklausė: „Kas palietė Mano drabužius?“

5:31 Jo mokiniai Jam sakė: „Tu matai, kaip minia Tave spaudžia iš visų pusių, o Tu klausai: ‘Kas Mane palietė?’“

5:32 Bet Jėzus dairėsi aplinkui, kad pamatytų tą, kuri tai padarė.

5:33 Gi moteris, išgąsdinta ir drebėdama, žinodama, kas jai atsitiko, atėjo ir parpuolusi prieš Jį, pasakė Jam visą tiesą.

5:34 O Jis jai tarė: „Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik ramybėje ir būk išgijusi iš savo negalės“.

5:35 Jam dar tebekalbant, ateina keli iš sinagogos vadovo namų ir praneša: „Tavo duktė numirė, kam dar vargini Mokytoją?“

5:36 Gi kai Jėzus išgirdo jų tariamą žodį, Jis sako sinagogos vadovui: „Nebijok, vien tik tikėk“.

5:37 Jis nei vienam neleido eiti drauge su Juo, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo brolių Joną.

5:38 Jis ateina į sinagogos vadovo namus, ir mato didelį sąmyšį bei raudančius ir klykiančius žmones.

5:39 Tuomet įėjęs vidun Jis sako: „Kodėl triukšmaujate ir raudate? Vaikelis nemirė, bet miega“.

5:40 Bet jie tyčiojosi iš Jo. Gi išvaręs visus lauk, Jis pasiima vaikelio tėvą, motiną ir drauge su Juo atėjusius, ir įeina ten, kur buvo paguldytas vaikelis.

5:41 Ir pačiupęs vaikelio ranką, Jis taria jai: „Talita kumi“. Išvertus tai reiškia: „Mergaite, sakau tau,

NAUJASIS TESTAMENTAS

kelkis“.

5:42 Mergaitė tuojau pat atsikėlė ir vaikščiojo. Jai buvo dvylika metų. Ir jie buvo be galo nustebinti.

5:43 Jėzus griežtai įsakė, kad niekas to nesužinotų, ir liepė duoti jai valgyti.

6:1 Ir iš ten išėjęs, Jis atkeliavo į Savo tėviškę. Jo mokiniai taip pat seka paskui Jį.

6:2 Atėjus šabo dienai Jis pradėjo mokytį sinagogoje. Daugelis Jį girdinčiųjų buvo nustebinti. Jie sakė: „Iš kur Jam tai? Ir kokia išmintis Jam duota? Ir tokie stebuklai daromi Jo rankomis!

6:3 Argi Šitas ne dailidė, Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis? Ir argi Jo seserys negyvena čia drauge su mumis?“ Ir jie buvo papiktinti dėl Jo.

6:4 Gi Jėzus jiems sakė: „Pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje, tarp savo giminaičių ir savo namuose“.

6:5 Ir Jis negalėjo ten padaryti jokio stebuklo, išskyrus tai, kad uždėjo rankas ant keleto sergančių ir juos išgydė.

6:6 Jėzus stebėjosi dėl jų netikėjimo. Jis ėjo per aplinkinius kaimus mokydamas.

6:7 Tuomet Jis pasišaukia dvylika, ir pradėjo juos siųsti po du. Jis suteikė jiems valdžią išvarinėti netyrąsias dvasias.

6:8 Ir įsakė jiems, kad be lazdos į kelionę nieko neimtų: nei kelionmaišio, nei duonos, nei varinių pinigų dirže,

6:9 bet kad būtų apauti sandalais ir neapsivilkę dviejų tunikų.

6:10 Taip pat Jis sakė jiems: „Jeigu tik į kurios namus įeitytumėte, ten pasilikite, kol išeitytumėte iš ten.

6:11 Ir jei kas jūsų nepriimtų ir jūsų neklausytų, iš ten išeidami nusikratykite dulkes nuo kojų kaip liudijimą jiems. Iš tiesų sakau jums, kad teismo dieną Dievas bus pakantesnis Sodomoms ir Gomoroms negu tam miestui“.

6:12 Ir išėję jie skelbė, kad žmonės atgailautų.

6:13 Jie išvarė daug demonų ir daugelį sergančių tepė aliejumi bei gydė.

6:14 Ir išgirdo apie Jėzų karalius Erodas, nes Jo vardas buvo išgarsėjęs, ir sakė: „Joną Krikštytoją, Dievas prikėlė iš mirusiųjų, todėl jame veikia stebuklingos galios“.

6:15 Kiti sakė: „Tai Jis yra Elisas“. Gi kiti sakė: „Jis yra pranašas arba kaip vienas iš pranašų“.

6:16 Bet tai išgirdęs Erodas sakė: „Šitas yra Jonas, kuriam aš nukirtau galvą. Dievas jį prikėlė iš mirusiųjų“.

6:17 Juk pats Erodas pasiuntė ir suėmė Joną bei sukaustė jį kalėjime dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados, nes buvo ją vedęs.

6:18 Juk Jonas Erodiui sakė: „Dievas neleidžia tau turėti savo brolio žmoną“.

6:19 Gi Erodiada jautė jam priešiškamą ir norėjo jį nužudyti, bet negalėjo,

6:20 nes Erodas bijojo Jono, žinodamas, kad jis teisus ir šventas vyras, ir jį saugojo. Jis noriai Jo klausydavosi ir paklausęs, jis daug ką darė.

6:21 Pasitaikius palankiai progai, kai Erodas per savo gimtadienį iškėlė pokylį savo didikams, tūkstantininkams ir Galilėjos įžymiesiems,

6:22 Erodiados duktė įėjusi šoko ir įsiteikė Erodiui bei drauge su juo gulintiems pusiausėda prie stalo svečiams. Tuomet karalius tarė mergaitei: „Prašyk manęs, ko tik norėtum, ir aš duosiu tau“.

6:23 Ir jis prisiekė jai: „Ko tik manęs prašytum, duosiu tau, kad ir pusę savo karalystės“.

6:24 Gi ji išėjusi paklausė savo motiną: „Ko man prašyti?“ Ši atsakė: „Jono Krikštytojo galvos“.

6:25 Ir tuojau pat skubiai įėjusi pas karalių ji paprašė, sakydama: „Aš noriu, kad tuojau pat man duotum ant padėklo Jono Krikštytojo galvą“.

6:26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl savo priesaikų ir dėl drauge su juo gulinčių pusiausėda prie stalo svečių, jis nenorėjo jos prašymo atmesti.

6:27 Taigi tuoj pat karalius pasiuntė budelį ir įsakė atnešti Jono galvą. Gi nuėjęs į kalėjimą tas nukirto jam galvą,

6:28 ir atnešęs jo galvą ant padėklo, padavė ją mergaitei, o mergaitė padavė ją savo motinai.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 6:29 Tai išgirde, Jono mokiniai atėjo, pasiėmė jo lavoną ir palaidojo kape.
- 6:30 Tuomet apaštalus Dievas surenka pas Jėzų ir jie papasakojo Jam visa, ką nuveikė ir ko mokė.
- 6:31 O Jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į nuošalią, negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite“. Juk buvo daug ateinančių bei nueinančių, ir jie neturėjo galimybės net pavalgyti.
- 6:32 Tuomet jie vieni išplaukė burlaiviu į negyvenamą vietą.
- 6:33 Bet minios pamatė juos išplaukiančius, ir daugelis Jį atpažinę iš visų miestų pėsčiomis subėgo į ten pirma jų ir susirinko pas Jį.
- 6:34 Išlipęs į krantą Jėzus pamatė didžiulę minią, ir Jį apėmė gailestis, nes jie buvo kaip avys, neturinčios piemens. Ir Jis pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.
- 6:35 Kai diena jauėjo į pabaigą, prie Jo prisiartino mokiniai ir sako: „Čia nuošali vieta, ir valanda jau vėlyva.
- 6:36 Paleisk juos, kad nuėję į aplinkinius kaimelius ir miestelius nusipirktų sau maisto, nes jie neturi ką galėtų suvalgyti“.
- 6:37 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Jūs duokite jiems valgyti“. Tuomet mokiniai Jo klausia: „Ar mes turėtume eiti, kad nupirktume duonos už du šimtus denarų ir duotume jiems valgyti?“
- 6:38 Gi Jis sako: „Kiek duonos jūs turite? Eikite ir pažiūrėkite“. Ir sužinoję jie sako: „Penkis papločius ir dvi žuvis“.
- 6:39 Tuomet Jis įsakė jiems susodinti visus būriais ant žalios žolės.
- 6:40 Ir žmonės susėdo eilėmis po šimtą ir po penkiasdešimt.
- 6:41 Paėmęs penkis papločius ir dvi žuvis, Jis pažvelgė į dangų, palaimino, sulaužė papločius ir davė juos Savo mokiniams, kad šie paduotų žmonėms. Taip pat Jis padalino visiems ir abi žuvis.
- 6:42 Jie visi valgė ir buvo pasotinti.
- 6:43 Ir jie pririnko dvylika pilnų pintinių duonos ir žuvų likučių.
- 6:44 O valgiusiųjų duoną buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų.
- 6:45 Ir tuojau pat Jis privertė Savo mokinius lipti į burlaivį ir plaukti pirma Jo į kitą krantą, į Betsaidą, iki tol, kol Jis paleistų minią.
- 6:46 Ir atsisveikinęs su jais, Jėzus nuėjo į kalną melstis Dievui.
- 6:47 Vakarui atėjus, burlaivis buvo jūros viduryje, o Jis vienas ant kranto.
- 6:48 Jis matė, kaip juos vargina irklavimas, nes pūtė jiems priešpriešinis vėjas. Apie ketvirtą nakties sargybą Jėzus ateina pas juos žingsniuodamas jūros paviršiumi ir norėdamas juos aplenkti.
- 6:49 Gi pamatę Jį žingsniuojantį jūros paviršiumi, mokiniai pamanė, kad tai šmėkla, ir ėmė šaukti.
- 6:50 Juk matydami Jį žingsniuojantį jūros paviršiumi jie buvo sukrėsti. Bet Jėzus tuojau pat prabilo į juos, sakydamas: „Būkite drąsūs, tai Aš Esu, nebijokite!“
- 6:51 Kai Jis įlipo pas juos į burlaivį vėjas nurimo. Mokiniai buvo didžiai apstulbinti ir tarpusavyje stebėjosi,
- 6:52 mat nebuvo supratę duonos stebuklo, nes jų širdis buvo užkietinta.
- 6:53 Persikėlę į kitą krantą jie atvyko į Genezareto kraštą ir ten nuleido inkarą.
- 6:54 Jiems išlipus iš burlaivio, žmonės tuoj pat atpažino Jėzų.
- 6:55 Jie apibėgo visą tą apylinkę, ir pradėjo iš visur ant šiaudinių gultų nešti sergančiuosius ten, kur girdėjo Jį esant.
- 6:56 Ir į kur Jėzus užeidavo - į kaimus, miestus ar ūkius, - žmonės turgaus aikštėse guldė sergančiuosius ir maldavo Jį, kad jie galėtų paliesti bent Jo drabužio kraštą. Ir visi, kurie tik Jį lietė, buvo išgelbėti.

- 7:1 Pas Jėzų buvo surenkami fariziejai ir kai kurie Rašto aiškintojai, atėję iš Jeruzalės.
- 7:2 Pamatę kai kuriuos Jo mokinius valgančius duoną suteptomis, tai yra, neplautomis rankomis, jie priekaištavo.
- 7:3 Juk fariziejai ir visi žydai, tvirtai laikydami protėvių tradicijų, nevalgo, jeigu tik nenusiplautų

NAUJASIS TESTAMENTAS

rankų.

7:4 Taip pat sugrįžę iš turgaus, jeigu tik nenusiplautų rankų, jie nevalgo. Be to, yra daug kitų protėvių tradicijų, kurias jie yra perėmę ir kurių tvirtai laikosi, kaip antai taurių, puodelių, varinių indų ir gultų plovimo.

7:5 Tada fariziejai ir Rašto aiškintojai Jo klausia: „Kodėl Tavo mokiniai nesilaiko protėvių tradicijos, bet valgo duoną neplautomis rankomis?“

7:6 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Teisingai apie jus, veidmainius, pranašavo pranašas Izaijas, kaip parašyta: ‘Ši tauta gerbia Mane savo lūpomis, bet jos širdis toli nuo Manęs nutolusi.

7:7 Taigi veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių doktrinų ir įsakymų’.

7:8 Juk palikdami Dievo įsakymą, jūs tvirtai laikotės žmonių tradicijos, kaip antai puodelių, taurių plovimo, ir daug kitų panašių dalykų darote“.

7:9 Taip pat sakė jiems: „Jūs gudriai apeinate Dievo įsakymą, kad galėtumėte išsaugoti savo tradiciją.

7:10 Juk Mozė pasakė: ‘Gerbk savo tėvą ir motiną’ ir: ‘Blogai kalbančiam apie tėvą ar motiną, tebūnie įvykdytas mirties nuosprendis’.

7:11 Gi jūs sakote: ‘Jeigu tik žmogus pasakytų savo tėvui ar motinai: Tai, ką tu turėtum iš manęs gauti ir tai, kas tau būtų naudinga yra Korban, dovana Dievui’,

7:12 ir taip jūs jau nebeleidžiate jam nieko padaryti dėl savo tėvo ar savo motinos.

7:13 Dėl savo perduotos tradicijos Dievo žodį darote negaliojančiu ir daug panašių dalykų darote“.

7:14 Tuomet sušaukęs visą minią, Jėzus sakė: „Paklauskite Manęs visi ir supraskite.

7:15 Nėra nieko, kas iš išorės patekęs į žmogų, galėtų jį suteršti, bet žmogų suteršia tai, kas išeina iš jo.

7:16 Jei kas turi ausis girdėti, teišgirsta“.

7:17 Ir kai Jėzus palikęs minią įėjo į namus, Jo mokiniai Jį ėmė klausinėti apie palyginimą.

7:18 O Jis sako jiems: „Ar iki tiek jūs esate be supratimo, jog nesuvokiate, kad visa kas įeina į žmogų iš išorės, negali jo suteršti?

7:19 Juk tai nepatenka į jo širdį, bet į pilvą, ir išeina laukan į išvietę, ir taip išvalomas visas maistas“.

7:20 Ir Jis pasakė: „Kas iš žmogaus išeina, tai suteršia žmogų.

7:21 Juk iš vidaus, iš žmonių širdies išeina pikti samprotavimai, sutuoktinių neištikimybės, nesantuokiniai lytiniai santykiai, žmogžudystės,

7:22 vagystės, godumas, ištvirkimai, klasta, palaidas gyvenimo būdas, pavydi akis, burnojimas prieš Dievą, išdidumas, kvailumas.

7:23 Visos šios blogybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų“.

7:24 Jėzus pakilo iš ten ir nukeliavo į Tyro bei Sidono sritis. Įėjęs į vienus namus, Jis norėjo, kad niekas to nesužinotų, bet Jam nepavyko to nulėpti.

7:25 Viena moteris, kurios dukrelė turėjo netyrąją dvasią, apie Jį išgirdusi atėjo ir parpuolė palei Jo kojas.

7:26 Gi ta moteris buvo graikė, kilimo sirofinikietė. Ji prašė Jėzaus, kad Jis išvartų iš jos dukters demoną.

7:27 Bet Jėzus jai tarė: „Leisk pirmiau pamaitinti vaikus. Juk negerai imti vaikų duoną ir mesti šunyčiams“.

7:28 Moteris Jam atsakė: „Taip, Viešpatie, bet ir šunyčiai po stalu ėda vaikučių trupinėlius!“

7:29 Tuomet Jėzus jai tarė: „Dėl šito pasakymo eik, demonas yra išėjęs iš tavo dukrelės“.

7:30 Parėjusi į savo namus, ji randa demoną išėjusį, o dukrelę paguldytą lovoje.

7:31 Ir vėl išėjęs iš Tyro bei Sidono sričių, Jėzus atėjo prie Galilėjos jūros, į Dekapolio ribų vidurį.

7:32 Pas Jėzų atveda kurčią ir sunkiai kalbantį žmogų ir prašo, kad Jis uždėtų ant jo Savo ranką.

7:33 Pasivedęs jį į šalį nuo minios, Jėzus įkišo savo pirštus į jo ausis, ir paspjovęs palietė jo liežuvį.

7:34 Pakėlęs akis į dangų, atsiduso ir sako jam: „Efata!“ , tai yra: „Tebūnie atverta!“

NAUJASIS TESTAMENTAS

7:35 Ir tuojau pat buvo atvertos jo ausys, atrištas jo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo aiškiai.

7:36 Jėzus įsakė jiems, kad niekam apie tai nepasakotų, bet kuo labiau Jis drausdavo, tuo dar labiau jie tai garsino.

7:37 Žmonės buvo be galo nustebinti ir sakė: „Jis visa gerai padarė. Jis daro kurčius girdinčius ir nebylius kalbančius“.

8:1 Tomis dienomis, esant labai didelei ir neturinčiai ko valgyti miniai, Jėzus pasišaukė Savo mokinius ir sako jiems:

8:2 „Gaila Man minios, nes žmonės jau tris dienas pasilieka su Manimi ir neturi ką galėtų suvalgyti.

8:3 Ir jeigu tik juos paleisčiau į jų namus alkanus, kelyje jie būtų susilpninti. Juk kai kurie iš jų yra atėję iš toli“.

8:4 Tuomet mokiniai Jam atsakė: „Kaip kas nors galėtų šituos pasotinti duona čia dykumoje?“

8:5 Jėzus jų klausė: „Kiek papločių turite?“ Ir jie atsakė: „Septynis“.

8:6 Tuomet Jis įsakė miniai prigulti pusiausėda ant žemės. Paėmęs septynis papločius, padėkojo, sulaužė, ir davė Savo mokiniams, kad tie išdalintų miniai, ir jie išdalijo.

8:7 Jie dar turėjo kelias mažas žuveles. Palaiminęs, Jėzus įsakė išdalyti ir jas.

8:8 Gi jie valgė ir buvo pasotinti, ir surinko septynias pintines likusių maisto kąsnelių.

8:9 O valgiusiųjų buvo apie keturis tūkstančius. Paskui Jėzus juos paleido.

8:10 Ir tuojau pat, drauge su Savo mokiniais Jis įlipo į burlaivį, ir atplaukė į Dalmanutos srities ribas.

8:11 Čia išėjo fariziejai ir pradėjo Jam prieštarauti. Gundydami Jį, jie reikalauja iš Jo atpažinimo ženkle iš dangaus.

8:12 Atsidusęs iš pačių dvasios gelmių, Jis taria: „Kodėl ši karta reikalauja atpažinimo ženkle? Iš tiesų sakau jums: šiai kartai Dievas neduos atpažinimo ženkle“.

8:13 Ir palikęs juos, Jis vėl įlipo į burlaivį ir išplaukė į kitą krantą.

8:14 O mokiniai pamiršo pasiimti duonos. Jie teturėjo su savimi burlaivyje tik vieną paplotį.

8:15 Jėzus jiems griežtai įsakė, tardamas: „Būkite atidūs, saugokitės fariziejų raugo ir Erodo raugo!“

8:16 Tuomet jie tarpusavyje svarstė, sakydami: „Neturime duonos“.

8:17 Tai pastebėjęs, Jėzus jiems sako: „Kodėl svarstote, kad neturite duonos? Argi vis dar nesuvokiate ir nesuprantate? Ar jūsų širdis vis dar tebėra užkietinta?“

8:18 Turėdami akis nematote ir turėdami ausis argi negirdite. Ir argi neprisimenate,

8:19 kai penkis papločius sulaužiau penkiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių maisto kąsnelių jūs pririnkote?“ Jie sako jam: „Dvylika“.

8:20 „Gi kai septynis keturiems tūkstančiams, kiek pilnų pintinių maisto kąsnelių jūs pririnkote?“ Ir jie atsako: „Septynias“.

8:21 Tuomet Jis jų klausia: „Ir vis dar nesuprantate?“

8:22 Ir Jėzus ateina į Betsaidą. Žmonės atveda Jam akląjį, ir prašo Jo, kad jį paliestų.

8:23 Paėmęs akląjį už rankos, Jėzus išvedė jį iš kaimo. Ir spjovęs jam ant akių ir uždėjęs ant jo Savo rankas klausė jo: „Ar ką nors matai?“

8:24 Pažvelgęs jis tarė: „Matau žmones kaip medžius, regiu juos vaikščiojančius“.

8:25 Po to, Jėzus dar kartą uždėjo rankas jam ant akių ir jo regėjimas buvo atstatytas. Jis sugrąžino jam regėjimą, ir tas viską aiškiai matė.

8:26 Ir išsiuntė jį į jo namus, sakydamas: „Neužeik į kaimą, nei kam nors apie tai kaime pasakok“.

8:27 Jėzus ir Jo mokiniai išėjo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje Jis paklausė Savo mokinių, sakydamas jiems: „Kuo žmonės Mane laiko?“

8:28 Gi jie atsakė: „Jonu Krikštytoju, kiti - Eliju, dar kiti - vienu iš pranašų“.

8:29 Tada Jis klausia jų: „O jūs kuo Mane laikote?“ Ir Petras, paragintas atsakyti, Jam taria: „Tu esi Kristus“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

8:30 Tuomet Jėzus griežtai juos įspėjo, kad niekam apie Jį nepasakotų.
8:31 Ir Jis pradėjo juos mokyti, kad žmogaus Sūnus privalo daug iškentėti, būti vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų atmetas, nužudytas, ir po trijų dienų prisikelti.
8:32 Šituos žodžius Jis kalbėjo atvirai. Tuomet Petras nusivedęs Jį į šalį, pradėjo Jam prieštarauti.
8:33 Gi Jėzus, Dievo paragintas atsisuko atgal ir pažvelgęs į Savo mokinius, sudraudė Petrą, sakydamas: „Pasitrauk nuo Manęs, Šėtone, nes tu nemąstai kaip Dievas, bet kaip žmonės!“
8:34 Ir pasišaukęs minią bei Savo mokinius jiems pasakė: „Jeigu kas nori eiti paskui Mane, teatsizada savęs, teima savo kryžių ir teseka paskui Mane.
8:35 Juk jeigu kas norėtų išsaugoti savo sielą, tas ją praras, gi kas prarastų savo sielą dėl Manęs ir Gerosios Naujienos, tas ją išgelbės.
8:36 Gi kokią naudą turėtų žmogus, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, bet jo sielą nubaustų Dievas?
8:37 Arba kokią išpirką žmogus duos mainais už savo sielą?
8:38 Juk jei kuris būtų sugédintas dėl Manęs ir Mano žodžių šioje svetimaujančioje ir nuodėmingoje kartoje, tą sugédins ir Žmogaus Sūnus, kai tik Jis ateitų Savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais“.

9:1 Ir Jėzus kalbėjo jiems: „Iš tiesų sakau jums, kad yra kai kurie iš čia stovinčių, kurie niekuomet neragautų mirties, kol pamatytų Dievo karalystę atėjusią su galia“.
9:2 Taigi po šešių dienų, Jėzus pasiima Petrą, Jokūbą bei Joną ir užsiveda juos vienus nuošaliai į labai aukštą kalną, ir ten, jų akivaizdoje Dievas neatpažįstamai Jį pakeitė.
9:3 Tuomet Jo drabužiai pradėjo spindėti kaip labai baltas sniegas, jie buvo tokie, kad joks skalbėjas žemėje nebegalėtų jų taip išbaltinti.
9:4 Ir ten Dievas jiems parodė Eliją su Moze, ir jie kalbėjosi su Jėzumi.
9:5 Tuomet Petras, paragintas atsiliepti, sako Jėzui: „Viešpatie, gera mums čia būti! Gal pasistatytume čia tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui?“
9:6 Juk jis nežinojo, ką galėtų pasakyti, nes jie buvo apimti baimės.
9:7 Tuomet užėjo debesys, pridengiantis juos šešėliu, o iš debesies prabilo balsas, sakantis: „Šitas yra Mano Mylimasis Sūnus, Jo klausykite“.
9:8 Ir staiga, apsižvalgę, jie jau nė vieno nebematė šalia savęs, vien tik Jėzų.
9:9 Gi besileidžiant jiems nuo kalno, Jėzus įsakė, kad jie niekam nepasakotų apie tai ką matė, iki tol, kol Žmogaus Sūnus prisikeltų iš numirusių.
9:10 Ir jie tvirtai laikėsi šito paliepimo, bet tarpusavyje svarstė, ką reiškia „prisikelti iš numirusių“.
9:11 Jie klausinėjo Jį, sakydami: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, kad visų pirma privalo ateiti Elijas?“
9:12 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Iš tiesų Elijas atėjęs pirma viską atstatys. Bet kodėl apie Žmogaus Sūnų yra taip parašyta? Todėl kad Jis turėtų daug iškentėti ir kad būtų paniekintas.
9:13 Taigi jums sakau, kad Elijas yra atėjęs, ir jie pasielgė su juo kaip tik panorėjo, kaip apie jį yra parašyta“.
9:14 Sugrįžęs pas Savo mokinius, Jėzus pamatė aplink juos didelę minią ir Rašto aiškintojus besiginčijančius su jais.
9:15 Kai tik visa minia Jį pamatė, ji buvo labai nustebinta, ir pribėgdama prie Jo sveikino Jį.
9:16 Tuomet Jėzus paklausė Rašto aiškintojų: „Dėl ko su jais ginčijatės?“
9:17 Ir vienas iš minios, paragintas atsakyti, tarė Jam: „Mokytojau, aš atvedžiau pas Tave savo sūnų, turintį nebylią dvasią.
9:18 Ir kur tik ji sugriebtų, ji plėšo jį į gabalus, jis apsiputoja, griežia dantimis ir ji atima jam jėgas. Aš sakiau Tavo mokiniams, kad ją išvartytų, bet jie neturėjo galios“.
9:19 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „O netikinti karta! Kaip ilgai turėsiu būti kartu su jumis? Kaip ilgai turėsiu klausyti jūsų skundo? Atveskite jį pas Mane!“
9:20 Ir jie atvedė jį pas Jėzų. Pamačiusi Jį, dvasia tuojau pat ėmė jį plėšyti į gabalus. Jis parpuolė ant žemės ir apsiputojęs raičiojosi.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 9:21 Jėzus paklausė jo tėvą: „Kaip seniai jam taip darosi?“ Tas atsakė: „Nuo kūdikystės.
9:22 Dvasia dažnai įmesdavo jį į ugnį ir į vandenį, kad jį pražudytų. Bet jei ką nors gali padėti, tai apimtas gailėsčio, padėk mums“.
- 9:23 Gi Jėzus jam tarė: „Ar gali tikėti? Viskas įmanoma tikinčiam“.
- 9:24 Ir tuojau pat vaiko tėvas verkdamas sušuko: „Tikiu! Viešpatie, atėik į pagalbą mano netikėjimui!“
- 9:25 Gi pamatęs susibėgančią minią, Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, sakydamas jai: „Nebyli ir kurčia dvasia, įsakau tau, išėik iš jo ir daugiau į jį nebeįėik!“
- 9:26 Ir dvasia garsiai šaukdama bei smarkiai jį plėšydama į gabalus išėjo. Jis pasidarė tarsi negyvas, taip kad daugelis sakė: „Jis mirė“.
- 9:27 Gi Jėzus sugriebęs už rankos jį pakėlė, ir jis atsistojo.
- 9:28 Ir kai Jėzus įėjo į namus, Jo mokiniai atskirai Jo klausė: „Kodėl mums nebuvo suteikta galia ją išvaryti?“
- 9:29 O Jis atsakė jiems: „Šita rūšis negali išėiti niekaip kitaip, kaip tik maldoje ir pasninke“.
- 9:30 Ir iš ten išėję jie keliavo per Galilėją, kadangi Jėzus nenorėjo, kad kas nors apie tai žinotų.
- 9:31 Jis mokė savo mokinius ir jiems sakė: „Žmogaus Sūnus yra atiduodamas į žmonių rankas, ir jie nužudys Jį. Nužudytas Jis trečią dieną prisikels iš numirusių“.
- 9:32 Bet jie šitų žodžių nesuprato ir bijojo Jo vėl klausti.
- 9:33 Ir Jis atėjo į Kafernaumą. Būdamas namuose Jėzus klausė jų: „Dėl ko ginčijotės kelyje?“
- 9:34 Gi jie tylėjo. Juk kelyje jie ginčijosi, kuris esąs svarbesnis.
- 9:35 Atsisėdęs Jis pašaukė dvylika ir sako jiems: „Jei kas nori būti pirmas, tas bus iš visų paskutinis ir visų tarnas“.
- 9:36 Tada paėmęs vaikelį pastatė jį tarp jų ir, apsikabinęs jį, tarė jiems:
- 9:37 „Kuris jeigu tik priimtų vieną štai tokį vaikelį dėl Mano vardo, Mane priima, o kuris jeigu tik Mane priimtų, ne Mane priima, bet Tą, Kuris Mane siuntė“.
- 9:38 Jonas Jam pasakė: „Mokytojau, mes matėme vieną žmogų, kuris neseka paskui mums, bet Tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, kadangi jis neseka paskui mus“.
- 9:39 Bet Jėzus atsakė: „Nedrauskite jam. Juk nėra nei vieno, kuris padarytų stebuklą dėl Mano vardo ir galėtų tuojau pat Mane keikti.“
- 9:40 Taigi tas, kas nėra prieš jus, tas yra už jus.
- 9:41 Juk kas paduotų jums atsigerti taurę vandens dėl to, kad esate Kristaus, iš tiesų sakau jums, tas niekuomet neprarastų savo atlygio.
- 9:42 O kas pastūmėtų į nuodėmę vieną iš šitų mažųjų, kurie Mane tiki, tam būtų nepalyginamai geriau, kad ant jo kaklo būtų pakabintas asilo sukamų girnų akmuo ir jis būtų įmestas į jūrą.
- 9:43 Ir jeigu tik tavo ranka vestų tave į nuodėmę, tu nukirsk ją. Geriau tau būti suluošintu ir įeiti į gyvenimą, negu su dviejomis rankomis būti įmestam į pragarą, į neužgesinamą ugnį,
- 9:44 kur kirminas jų nemiršta ir Dievas ugnies neužgesina.
- 9:45 Ir jeigu tik tavo koja vestų tave į nuodėmę, tu nukirsk ją. Geriau tau būti šlubu ir įeiti į gyvenimą, negu su dviejomis kojomis būti įmestam į pragarą, neužgesinamą ugnį,
- 9:46 kur kirminas jų nemiršta ir Dievas ugnies neužgesina.
- 9:47 Ir jeigu tik tavo akis vestų tave į nuodėmę, išlupk ją. Geriau tau būti vienakiu ir įeiti į Dievo karalystę, negu su dviejomis akimis būti įmestam į ugnies pragarą,
- 9:48 kur kirminas jų nemiršta ir Dievas ugnies neužgesina.
- 9:49 Juk kiekvienas bus pasūdytas ugnimi, ir kiekviena auka bus pasūdyta druska.
- 9:50 Druska yra gera, bet jei druska prarastų savo sūrumą, kuo gi ją pasūdysite? Turėkite savyje druskos ir gyvenkite taikoje vieni su kitais“.

10:1 Ir iš ten pakilęs, Jis ateina į Judėjos ribas, į kitą Jordano krantą. Aplink Jį vėl buvo surenkamos minios, ir Jis vėl juos mokė, kaip buvo pratęs.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 10:2 Tada atėjo pas Jį fariziejai ir mėgindami Jo klausė: „Ar Dievas leidžia vyrui atleisti savo žmoną?“
- 10:3 Gi Jis, paragintas atsakyti, paklausė jų: „Ką jums įsakė Mozė?“
- 10:4 Tie atsakė: „Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir atleisti“.
- 10:5 O Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Dėl jūsų širdies kietumo parašė jums Mozė tokį įsakymą.
- 10:6 Gi nuo sutvėrimo pradžios Dievas sukūrė juos, ‘vyriską ir moterišką lytį’.
- 10:7 ‘Todėl žmogus paliks savo tėvą ir motiną, ir Dievas prilipdys jį prie jo žmonos,
- 10:8 ir jie du bus vienas kūnas’. Taip, kad jie jau daugiau nebėra du, bet vienas kūnas.
- 10:9 Todėl ką Dievas suporavo, žmogus teneperskiria“.
- 10:10 Namuose Jo mokiniai vėl klausė Jį apie tai.
- 10:11 Tuomet Jis sako jiems: „Jeigu tik kas atleistų savo žmoną ir vestų kitą, tas jos atžvilgiu svetimoteriauja.
- 10:12 Ir jeigu tik moteris atleistų savo vyrą ir būtų ištekinta už kito, ji svetimauja“.
- 10:13 Žmonės nešė Jam mažus vaikus, kad Jis juos paliestų, tačiau Jo mokiniai draudė tiems, kurie juos nešė.
- 10:14 Gi Jėzus tai pamatęs, pasipiktino ir tarė jiems: „Leiskite mažus vaikus atnešti pas Mane ir nesulaikykite jų, nes būtent tokių yra Dievo karalystė.
- 10:15 Iš tiesų sakau jums: jeigu tik kas nepriimtų Dievo karalystės kaip mažas vaikas, tas niekada neįeity į ją“.
- 10:16 Ir apkabinęs vaikus, Jis dėjo ant jų Savo rankas ir juos laimino.
- 10:17 Jėzui išeinant į kelią, pribėgo vienas, puolė prieš Jį ant kelių ir klausė Jį: „Gerasis Mokytojau! Ką gera turėčiau padaryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“
- 10:18 Gi Jėzus jo paklausė: „Kodėl vadini Mane Geruoju? Nė vienas nėra Gerasis, tik vienas Dievas.
- 10:19 Tu žinai įsakymus, kad nelaužytum santuokinės ištikimybės, nežudytum, nevogtum, melagingai neliudytum, neapiplėštum, gerbtum savo tėvą ir motiną“.
- 10:20 Gi jaunuolis, paragintas atsakyti, Jam tarė: „Mokytojau, viso to aš laikiausi nuo pat savo jaunystės!“
- 10:21 Pažvelgęs į jį, Jėzus pamilo jį ir jam tarė: „Vieno tau trūksta: eik, parduok ką turi, ir išdalink elgetoms, ir turėsi indėlį danguje. Po to ateik ir paėmęs kryžių sek paskui Mane“.
- 10:22 Gi išgirdęs šituos žodžius jaunuolis paniuro. Jis buvo nuliūdintas ir nuėjo šalin, nes turėjo daug nuosavybės.
- 10:23 O Jėzus apsižvalgė ir sako Savo mokiniams: „Kaip sunkiai tie, kurie turi turtus, įeis į Dievo karalystę!“
- 10:24 Gi mokiniai buvo apstulbinti dėl tokių Jo žodžių. Tada Jėzus vėl jiems tarė: „Vaikeliai, kaip sunku yra tiems, kurie pasitiki turtais, įeiti į Dievo karalystę!
- 10:25 Lengviau yra kupranugarį įvesti pro adatos skylutę, nei turtingąjį įvesti į Dievo Karalystę“.
- 10:26 Gi mokiniai buvo dar labiau apstulbinti ir tarpusavyje kalbėjosi: „O kas gali išgelbėti?“
- 10:27 Gi žvelgdamas aukštyn Jėzus jiems tarė: „Žmonėms tai neįmanoma, bet ne Dievui, nes Dievui viskas įmanoma“.
- 10:28 Tada Petras pradėjo sakyti Jam : „Štai mes visus palikome ir nusekėme paskui Tave“.
- 10:29 Jėzus, paragintas atsakyti, tarė: „Iš tiesų sakau jums: nėra nei vieno, kuris paliko namus ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar žmoną, ar vaikus, ar laukus dėl Manęs ir Gerosios Naujienos,
- 10:30 ir kuris jau dabar, šiuo laiku, negautų šimteriopai namų ir brolių, ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir laukų kartu su persekiojimais, o ateinančiame amžiuje - amžinojo gyvenimo.
- 10:31 Gi didieji, kurie yra pačiame priekyje, bus paskutiniai, o tie, kurie yra paskutiniai, bus pačiame priekyje“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

10:32 Gi jie buvo kelyje, kylantys aukštyn į Jeruzalę. Jėzus ėjo priešakyje, o mokiniai buvo apstulbinti ir sekdami paskui baiminosi. Ir vėl paėmęs dvylika, Jis pradėjo jiems pasakoti, kas Jam turės atsitikti:

10:33 „Štai mes kylame aukštyn į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams ir Rašto aiškintojams, o tie nuteis Jį mirti ir atiduos pagonims.

10:34 Tuomet tie tyčiosis iš Jo, nuplaks Jį rimbais, apspjaudys ir nužudys, bet trečią dieną Jis prisikels“.

10:35 Prie Jėzaus prieina Zebediejaus sūnūs Jokūbas bei Jonas ir sako: „Mokytojau, mes norime, kad Tu padarytum mums tai, ko tik mes Tavęs paprašytume“.

10:36 Gi Jis paklausė jų: „Ko norite, kad jums padaryčiau?“

10:37 Jie tarė Jam: „Leisk mums, kad Tavo šlovėje sėdėtume vienas Tau iš dešinės, o kitas Tau iš kairės“.

10:38 Bet Jėzus jiems tarė: „Jūs nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš geriu, ir krikšte, kuriame Aš esu nardinamas, būti nardinami?“

10:39 Tuomet jie atsakė Jam: „Galime“. Gi Jėzus jiems tarė: „Taurę, kurią Aš geriu, jūs tikrai gersite ir krikšte, kuriame Aš esu nardinamas, jūs būsite nardinami,

10:40 bet vietą sėdėti Man iš dešinės ir Man iš kairės ne Aš duodu. Tai bus duota tiems, kuriems tai yra paruošta“.

10:41 Tai išgirde, kiti dešimt pradėjo pykti ant Jokūbo ir Jono.

10:42 Gi Jėzus, pasikvietęs juos, tarė: „Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi pagonių valdovais yra jų viešpačiai ir didieji juos valdo.

10:43 Bet tarp jūsų neturi taip būti. Jeigu tik kuris iš jūsų norėtų būti didis, tebūnie jūsų tarnas,

10:44 ir jeigu tik kuris iš jūsų norėtų būti pačiame priekyje, jis tebūnie visų vergas.

10:45 Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad Jį aptarnautų, bet Pats patarnauti ir Savo sielą atiduoti kaip išpirką už daugelį“.

10:46 Ir jie ateina į Jerichą. Kai Jis su Savo mokiniais ir didele minia išeidinėjo iš Jericho, prie kelio sėdėjo aklasis, Bartimiejus, Timiejaus sūnus, prašydamas išmaldos.

10:47 Išgirdęs, kad čia yra Jėzus Nazarietis, jis pradėjo šaukti, sakydamas: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

10:48 Ir daugelis jam draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

10:49 Jėzus sustojo ir įsakė pašaukti jį. Ir jie pašaukia akląjį, jam sakydami: „Būk drąsus, kelkis, Jis tave šaukia“.

10:50 Gi jis, nusimetęs savo apsiaustą ir atsistojęs atėjo pas Jėzų.

10:51 Jėzus, paragintas atsakyti, jo klausia: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Aklasis Jam tarė: „Rabuni, kad praregėčiau“.

10:52 Tada Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave“. Gi tuoj pat jis praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

11:1 Besiartinant prie Jeruzalės, palei Betfagę ir Betaniją, prie Alyvmedžių Kalno, Jėzus siunčia du Savo mokinius,

11:2 sakydamas jiems: „Eikite į priešais jus esantį kaimą, ir įeidami į jį iškart rasite pririštą asiliuką, ant kurio joks žmogus dar nebuvo užsėdęs. Atriškite jį ir atveskite.

11:3 O jeigu tik kas nors jums sakytų: ‘Kodėl tai darote?’, sakykite: ‘Jo reikia Viešpačiui, ir Jis tuojau pat jį čionai grąžins’“.

11:4 Gi nuėję jie rado skersgatvyje asiliuką, pririštą lauke prie vartų, ir atriša jį.

11:5 Ir kai kurie iš ten stovinčiųjų klausė: „Ką darote? Kodėl atrišate asiliuką?“

11:6 Gi jie atsakė jiems taip, kaip Jėzus buvo įsakęs, ir tie leido jiems eiti.

11:7 Ir jie atvedė asiliuką pas Jėzų, ir uždėjo ant jo savo apsiaustus, o Jis užsėdo ant jo.

NAUJASIS TESTAMENTAS

11:8 Daugelis ant kelio tiesė savo apsiaustus, gi kiti kirto nuo medžių lapuotas šakas ir klojo jas ant kelio.

11:9 Iš priekio ir iš paskos einantys garsiai šaukė: „Osana! Palaimintas, Kuris ateina Viešpaties vardu!“

11:10 Palaiminta mūsų tėvo Dovydo karalystė, ateinanti Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“

11:11 Taip Jėzus įžengė į Jeruzalę ir į šventyklą. Visa apžiūrėjęs, Jis drauge su dvylika išėjo į Betaniją, nes buvo jau vėlyva valanda.

11:12 Rytojaus dieną, kai jie išėjo iš Betanijos, Jėzus išalko.

11:13 Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, Jis priėjo pažiūrėti, gal ką nors ant jo ras, bet priėjęs prie jo nerado nieko, tik lapus, nes nebuvo figų metas.

11:14 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Per amžinybę niekas tenevalgo nuo tavęs vaisiaus“. Jo mokiniai tai girdėjo.

11:15 Ir jie ateina į Jeruzalę. Jėzus įėjo į šventyklą ir pradėjo varyti lauk parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis išvartė pinigų keitėjų stalus ir balandžių pardavėjų suolus

11:16 ir neleido, kad kas nors neštų kokį nors daiktą per šventyklą.

11:17 Jis mokė, sakydamas jiems: „Argi neparašyta: ‘Mano namus Jis pavadins maldos namais’, bet jūs padarėte juos plėšikų lindyne“.

11:18 Tai išgirdo Rašto aiškintojai bei aukštieji kunigai ir ėmė ieškoti, kaip galėtų Jį pražudyti. Juk jie bijojo Jėzaus, nes Savo mokymu Jis labai stebino minią.

11:19 Atėjus vakarui, Jis išėjo iš miesto.

11:20 Anksti rytą, eidami pro šalį, jie pamatė figmedį, kuris buvo išdžiovintas iki pat šaknų.

11:21 Tuomet Petruui buvo priminta ir Jis sako Jėzui: „Rabi, žiūrėk! Figmedis, kurį Tu prakeikei, išdžiovintas“.

11:22 Tada Jėzus, paragintas atsakyti, jiems taria: „Turėkite Dievo tikėjimą.

11:23 Juk iš tiesų sakau jums: kas tartų šitam kalnui: ‘Būk pakeltas ir įmestas į jūrą’ ir jo širdyje nebūtų sukelta abejonė, bet jis patikėtų, kad vyksta tai, ką jis sako, tai bus jam taip, ką tik jis besakytų.

11:24 Todėl sakau jums: visa, ko tik meldžiate ir prašote Dievo, tikėkite, kad tai gaunate, ir jūs turėsite tai.

11:25 Ir kai stovėtumėte melddamiesi Dievui, atleiskite, jei turite ką prieš ką nors, kad ir jūsų Tėvas, esantis dangaus aukštybėse, jums atleistų jūsų nusižengimus.

11:26 Bet jei jūs neatleidžiate, tai ir jūsų Tėvas, esantis dangaus aukštybėse, neatleis jūsų nusižengimų“.

11:27 Tuomet jie vėl ateina į Jeruzalę. Jam vaikščiojant šventykloje pas Jį ateina aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir vyresnieji

11:28 ir sako Jam: „Kieno įgaliotas Tu tai darai? Kas Tau suteikė valdžią, kad tai darytum?“

11:29 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Ir Aš užduosiu jums vieną klausimą, atsakykite Man, ir Aš jums pasakysiu, kieno įgaliotas tai darau.

11:30 Iš kur buvo Jono krikštas? Iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man“.

11:31 Ir jie tarpusavyje svarstė: „Jeigu tik mes sakytume: ‘Iš dangaus’, Jis mums sakys: ‘Taigi kodėl nepatikėjote juo?’

11:32 Bet jeigu tik mes sakytume: ‘Iš žmonių?’“ Juk jie bijojo tautos, nes visi laikė Joną tikru pranašu.

11:33 Todėl jie, paraginti atsakyti, taria Jėzui: „Mes nežinome“. Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, jiems sako: „Tai ir Aš jums nesakysiu, kieno įgaliotas tai darau“.

12:1 Ir Jėzus pradėjo jiems kalbėti palyginimais. „Vienas žmogus pasodino vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame vynuogių spaustuvą bei pastatė bokštą, išnuomojo jį žemdirbiams ir iškeliavo į tolimą šalį.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 12:2 Gi kai priartėjo nustatytas metas, jis pasiuntė pas žemdirbius vergą, kad tas paimtų jo vaisių dalį.
- 12:3 Bet tie pagriebę jį žiauriai sumušė ir išsiuntė tuščiomis.
- 12:4 Ir vėl jis pas juos pasiuntė kitą vergą. Tą jie apmėtė akmenimis, sužeidė jį į galvą ir paniekinę išsiuntė.
- 12:5 Po to vėl jis pasiuntė kitą, bet tą jie nužudė ir daugelį kitų. Vienus žiauriai mušė, o kitus žudė.
- 12:6 Gi turėjo jis dar vieną - mylimąjį sūnų. Tą jis pasiuntė pas juos paskutinį, sakydamas: 'Jie gerbs mano sūnų'.
- 12:7 Tuomet žemdirbiai ėmė tarpusavyje tartis: 'Šitas yra paveldėtojas. Ateikite čionai, kad nužudytume jį, ir paveldas bus mūsų'.
- 12:8 Pagriebę jie išmetė jį iš vynuogyno ir nužudė.
- 12:9 Tad ką gi padarys vynuogyno šeimininkas? Jis ateis ir nužudys žemdirbius, o vynuogyną atiduos kitiems.
- 12:10 Ar jūs neskaitėte šitos Rašto vietos: 'Akmenį, kurį statytojai pripažino netinkamu, Dievas padarė kertiniu Akmeniu.
- 12:11 Šitas atėjo nuo Viešpaties ir Jis yra nuostabus mūsų akims'? "
- 12:12 Jie stengėsi Jį suimti, bet bijojo minios. Jie juk suprato, kad šį palyginimą Jėzus pasakė apie juos. Tad, palikę Jį, nuėjo.
- 12:13 Ir jie pasiunčia pas Jėzų kai kuriuos fariziejus ir erodininkus, kad tie sugautų Jį kalboje.
- 12:14 Gi šie atėję Jam sako: „Mokytojau, mes žinome, kad Tu esi teisingas ir Tau nerūpi nė vieno žmogaus nuomonė, nes Tu neatsižvelgi į asmenis, bet mokai Dievo kelio laikydamasis tiesos. Ar Dievas leidžia duoti duoklę Cezariui, ar ne? "
- 12:15 Ar mes turėtume duoti, ar neduoti? " Gi žinodamas jų veidmainystę, Jis tarė: „Kodėl Mane gundote? Atneškite Man denarą, kad jį pamatyčiau“.
- 12:16 Jie atnešė. Ir Jis klausia jų: „Kieno šitas atvaizdas ir įrašas? " O jie atsakė Jam: „Cezario“.
- 12:17 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Kas Cezario, atiduokite Cezariui, o kas Dievo - Dievui“.
- Ir jie stebėjosi Juo.
- 12:18 Tada pas Jį ateina sadukiejai, kurie sako, kad nėra prisikėlimo iš mirusiųjų. Ir jie paklausė Jo, sakydami:
- 12:19 „Mokytojau! Mozė mums parašė: 'Jeigu tik kieno nors brolis mirtų ir paliktų žmoną, bet nepaliktų vaikų, kad jo brolis vestų jo žmoną ir pažadintų savo broliui palikuonį'.
- 12:20 Buvo septyni broliai. Pirmasis vedė žmoną, bet mirdamas nepaliko palikuonio.
- 12:21 Ir antrasis ją paėmė vedė ir numirė, bet taip pat nepaliko palikuonio. Taip pat ir trečiasis.
- 12:22 Ją paėmė ir vedė septyni, bet nepaliko palikuonio. Visų paskiausiai numirė ir moteris.
- 12:23 Taigi prisikėlime iš mirusiųjų, kai jie prisikeltų, kurio jų ji bus žmona? Juk visi septyni ją turėjo kaip žmoną“.
- 12:24 Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Ar ne per tai jūs esate paklaidinti, nepažinę Raštų nei stebuklingos Dievo jėgos.
- 12:25 Juk mirusiųjų prisikėlime nei kas veda, nei ką ištekina, bet jie yra kaip angelai dangaus aukštybėse.
- 12:26 Gi dėl mirusiųjų, kad jie prikeliami, ar nesate skaitę Mozės knygos ritinyje, kaip Mozei Dievas pasakė iš erškėčių krūmo, tardamas: 'Aš Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo'?
- 12:27 Jis nėra Dievas mirusiųjų, bet Dievas gyvenančiųjų. Taigi jūs labai klaidinami“.
- 12:28 Ir prisiartinęs vienas Rašto aiškintojų, girdėjęs besiginčijančių kalbą ir pamatęs, kad Jėzus jiems gerai atsakė, paklausė Jį: „Koks įsakymas yra visų svarbiausias? “
- 12:29 Tuomet Jėzus jam atsakė: „Svarbiausias iš visų įsakymų yra: 'Klausyk, Izraeli, Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats,
- 12:30 tad mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visomis

NAUJASIS TESTAMENTAS

savo jėgomis', - šitas yra svarbiausias įsakymas.

12:31 Ir antrasis panašus į jį: 'Mylėsi savo artimą, kaip save patį'. Nėra kito įsakymo, svarbesnio už šituodu“.

12:32 Tuomet Rašto aiškintojas Jam tarė: „Gerai, Mokytojau, tu pasakei tiesą, nes yra vienintelis Dievas ir nėra kito be Jo.

12:33 Ir mylėti Jį visa širdimi, visu supratimu, visa siela, visomis jėgomis bei mylėti savo artimą kaip save patį yra svarbiau už visas deginamąsias aukas ir kitokias aukas“.

12:34 Jėzus pamatęs, kad jis protingai atsakė, tarė jam: „Tu esi netoli nuo Dievo karalystės“. Ir niekas daugiau nebedrįso Jo klausinėti.

12:35 Mokydamas šventykloje, Jėzus buvo paragintas atsakyti. Jis klausė: „Kodėl Rašto aiškintojai sako, kad Kristus yra Dovydo Sūnus?“

12:36 Juk pats Dovydas Šventosios Dvasios įkvėptas pasakė: 'Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis Mano dešinėje, kol Aš paguldysiu Tavo priešus tarsi pakoji Tavo kojų?'

12:37 Taigi pats Dovydas vadina Jį Viešpačiu, tai kaip Jis yra jo sūnus?“ Ir didelė minia noriai Jo klausėsi.

12:38 Mokydamas Jis kalbėjo: „Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti apsirengę ilgiais drabužiais ir pasveikinimus turgaus aikštėse,

12:39 pirmąsias vietas sinagogose, ir garbingiausias vietas pokyliuose.

12:40 Jie ryja našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiasi Dievui, todėl šitie gaus dar griežtesnį nuosprendį“.

12:41 Atsisėdęs priešais išdinę, Jėzus stebėjo, kaip minia meta varinius pinigus į išdinę. Daugelis turtingųjų metė gausiai.

12:42 Atėjo viena elgetaujanti našlė ir įmetė dvi smulkias varines monetas, tai yra kvadrantą.

12:43 Tuomet pasišaukęs Savo mokinius, Jėzus sako jiems: „Iš tiesų sakau jums, kad ši elgetaujanti našlė įmetė daugiau už visus, metusius į išdinę.

12:44 Juk visi metė iš to, kas atlieka, bet ji iš savo nepritekliaus įmetė visus pinigus, kuriuos tik turėjo, visą savo pragyvenimą“.

13:1 Ir išeinant Jam iš šventyklos, vienas iš Jo mokinių Jam sako: „Mokytojau, pažiūrėk, kokie akmenys ir kokie pastatai!“

13:2 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Ar matai šituos didžiulius pastatus? Čia nebus palikta akmens ant akmens, kuris nebūtų nuverstas žemyn“.

13:3 Gi Jam besėdint ant Alyvmedžių Kalno, priešais šventyklą, Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus asmeniškai klausė Jį:

13:4 „Pasakyk mums, kada tai įvyks, ir koks bus atpažinimo ženklas? Kada visa tai turėtų būti įvykdyta?“

13:5 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, pradėjo kalbėti: „Saugokitės, kad kas nors jūsų nesuklaidintų.

13:6 Juk daugelis ateis prisidengdami Mano vardu ir sakys: 'Aš Esu', ir daugelį jie suklaidins.

13:7 Gi kai tik jūs išgirstumėte apie karus ir karų gandus, nebūkite įbauginti. Juk visa tai privalo įvykti, bet tai dar ne pabaiga.

13:8 Nes bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Įvairiose vietose bus žemės drebėjimų, badmečių, neramumų. Tai gimdymo skausmų pradžia.

13:9 Gi saugokitės jūs patys, nes jie perduos jus sinedrionams ir plaks sinagogose rimbais. Dėl Manęs jūs būsite statomi prieš valdytojus ir karalius kaip liudijimas jiems.

13:10 Bet pirmiausia visoms tautoms turi būti paskelbta Geroji Naujiena.

13:11 Gi kai išdavikai jus vestų pas juos, jūs nesirūpinkite ir neplanuokite iš anksto, ką jūs kalbėtumėte, bet kalbėkite tik tai, ką tą valandą Dievas jums duotų. Juk ne jūs kalbėsite, bet Šventoji Dvasia.

13:12 Gi brolis išduos brolių mirčiai ir tėvas - vaiką, o vaikai bus sukurstyti prieš tėvus ir nužudys

NAUJASIS TESTAMENTAS

juos.

13:13 Jūs per visus būsite nekenčiami dėl Mano vardo, bet kas liks ištikimas iki galo, tą Dievas išgelbės.

13:14 Gi kai tik jūs pamatytumėte nusiaubimo šlykštybę, apie kurią buvo paskelbta per pranašą Danielių, stovinčią ten, kur jos neturi būti, skaitantis tesuvokia, ir tuomet tie, kurie Judėjoje, tebėga į kalnus.

13:15 Gi tas, kuris yra ant plokščiaastogio, tenenulipa žemyn į namus ir tenejeina pasiimti ko nors iš savo namų,

13:16 o tas, kuris yra laukuose, tenegrįžta atgal pasiimti savo apsiausto.

13:17 Gi Vargas nėsčioms ir maitinančioms krūtimi tomis dienomis!

13:18 Bet melskitės Dievui, kad jums netektų bėgti žiemą.

13:19 Juk tomis dienomis bus didelis suspaudimas, kokio nebuvo nuo Dievo sukurtos kūrinijos pradžios iki dabar ir tokio niekuomet nebus.

13:20 Ir jei Dievas tų dienų nesutrumpintų, Jis neišgelbėtų jokio kūno, bet dėl išrinktųjų, kuriuos išsirinko, Jis tas dienas yra sutrumpinęs.

13:21 Ir jeigu tik kažkas jums tuomet sakytų: 'Štai, čia Kristus', arba 'Štai ten!', kad jūs netikėtumėte.

13:22 Juk bus paketi netikri kristūs ir netikri pranašai, ir padarys didžius įrodymo ženklus bei stebuklus, taip kad suklaidintų, jeigu įmanoma, net išrinktuosius.

13:23 Gi jūs saugokitės! Štai Aš jums visa tai paskelbiau iš anksto.

13:24 Bet tomis dienomis, po ano suspaudimo bus aptemdyta saulė, mėnulis nebeduos savo šviesos,

13:25 žvaigždės kris iš dangaus, ir bus supurtytos dangaus galybės.

13:26 Ir tada žmonės pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su galia ir didžia šlove.

13:27 Jis pasiųs Savo angelus, ir jie surinks Jo išrinktuosius iš keturių žemės pusių, nuo žemės pakraščio iki dangaus pakraščio.

13:28 Gi supraskite palyginimą apie figmedį: juk kai tik jo šaka suminkštėtų ir išleistų lapus, jūs žinote, kad arti vasara.

13:29 Taip pat ir jūs, kai tik visa tai pamatytumėte vykstant, žinokite, kad Jis yra arti, prie durų.

13:30 Iš tiesų sakau jums: šita karta nepraeis, kol visa tai įvyktų.

13:31 Dangus ir žemė išnyks, bet Mano žodžiai niekuomet neišnyktų.

13:32 Gi tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus, tik Tėvas.

13:33 Saugokitės, budėkite ir melskitės Dievui, nes jūs nežinote, kada yra tinkamas laikas.

13:34 Bus kaip su žmogumi, kuris iškeliavo į tolimą šalį, paliko savo namus, suteikė savo vergams įgaliojimus ir kiekvienam paskyrė jo darbą, o vartų prižiūrėtoju išakė, kad budėtų.

13:35 Todėl budėkite, nes nežinote, kurią valandą pareina namų šeimininkas: vėlai vakare, ar vidurnakty, ar gaidžiui giedant, ar anksti ryte,

13:36 kad nelauktai sugrįžęs jis nerastų jūsų miegančių.

13:37 Gi ką sakau jums, Aš sakau visiems - budėkite!"

14:1 Gi po dviejų dienų turėjo būti Paschos ir Neraugintos duonos šventė. Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai ieškojo būdo, kaip Jėzų klasta suimti, kad galėtų Jį nužudyti.

14:2 Bet jie sakė: „Ne per šventę, kad tautoje nekiltų sąmyšis“.

14:3 Jėzui esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir gulint pusiausėda už stalo, atėjo moteris, kuri atsinešė alebastrinį labai brangaus tikro nardo aliejaus indelį. Sudaužiusi indelį, ji išliejo aliejų ant Jo galvos.

14:4 Gi kai kurie ten esantys pasipiktino ir tarpusavyje kalbėjosi: „Kam taip eikvoti aliejų?“

14:5 Juk jį buvo galima parduoti už daugiau nei tris šimtus denarų ir išdalyti elgetoms“. Ir jie priekaištavo jai.

14:6 Gi Jėzus tarė: „Palikite ją. Kam ją skaudinate? Ji Man padarė gerą darbą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 14:7 Juk elgetų visuomet turėsite su savimi, ir kada tik panorėtumėt, galite jiems gera daryti, gi Mane ne visuomet turite.
- 14:8 Ji padarė, ką turėjo padaryti. Ji iš anksto patepė Mano kūną laidotuvėms.
- 14:9 Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur būtų skelbiama šita Geroji Naujiena, jos atminimui bus skelbiama ir tai, ką ji padarė“.
- 14:10 Judas Iskariotas, vienas iš dvylikos, nuėjo pas aukštuosius kunigus, kad Jį išduotų jiems.
- 14:11 Tai išgirdę, jie buvo pradžiuginti ir pažadėjo jam sidabrinių. Ir jis ėmė ieškoti patogios progos, kad galėtų Jėzų išduoti.
- 14:12 Gi pirmą Neraugintos Duonos dieną, kai buvo pjaunamas Paschos avinėlis, Jo mokiniai klausia Jį: „Kur nori, kad nuėję Tau paruoštume valgyti Paschos avinėlių?“
- 14:13 Jis pasiunčia du Savo mokinius, ir sako jiems: „Eikite į miestą, ir ten jus sutiks žmogus, nešinas vandens ąsočiu. Sekite paskui jį
- 14:14 ir, kur tik jis įeity, sakykite namų šeimininkui: ‘Mokytojas klausia: kur yra svečių kambarys? Kur su Savo mokiniais Aš galėčiau valgyti Paschos avinėlių?’
- 14:15 Ir jis parodys jums didelį viršutinį kambarį, išklotą kilimais ir paruoštą. Ten ir paruoškite mums“.
- 14:16 Jo mokiniai išėjo ir atėję į miestą rado taip, kaip Jėzus jiems buvo sakęs, ir jie paruošė Paschos avinėlių.
- 14:17 Ir atėjus vakarui Jis ateina su dvylika.
- 14:18 Tuomet, kai jie gulėjo pusiausėda už stalo ir valgė, Jėzus pasakė: „Iš tiesų sakau jums, kad vienas iš jūsų, valgantis drauge su Manimi, išduos Mane“.
- 14:19 Jie pradėjo liūdėti ir vienas po kito Jo klausiti: „Nejaugi aš?“ Ir kitas: „Nejaugi aš?“
- 14:20 Gi Jis, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Vienas iš dvylikos, įmerkiantis drauge su manimi į dubenį.
- 14:21 Juk Žmogaus Sūnus, iš tiesų išeina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas! Geriau būtų jam, jei tas žmogus nebūtų buvęs pagimdytas“.
- 14:22 Jiems bevalgant, Jėzus paėmė duoną ir palaiminęs sulaužė ją, davė mokiniams ir tarė: „Imkite ir valgykite: tai yra Mano kūnas“.
- 14:23 Paskui paėmęs taurę padėjo ir padavė jiems, ir jie visi išgėrė iš jos.
- 14:24 Ir Jis tarė jiems: „Tai yra Mano Naujosios Sandoros kraujas, išliejamas už daugelį.
- 14:25 Iš tiesų sakau jums: Aš jau nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kai gersiu jį naują Dievo karalystėje“.
- 14:26 Ir pagiedoję šlovės himną, jie išėjo į Alyvmedžių Kalną.
- 14:27 Tada Jėzus jiems sako: „Šią naktį jūs visi dėl Manęs būsite papiktinti, nes parašyta: ‘Aš ištiksiu Ganytoją, ir kaimenės avys bus išsklaidytos’.
- 14:28 Bet po to, kai būsiu prikeltas, Aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją“.
- 14:29 Gi Petras Jam tarė: „Net jei visi kiti būtų papiktinti, bet tik ne aš“.
- 14:30 Bet Jėzus jam sako: „Iš tiesų sakau tau: šiandien, šią naktį, dar gaidžiui dukart nepragydu, tu tris kartus Manęs išsižadėsi“.
- 14:31 Gi Petras dar su didesniu ryžtu tvirtino: „Jei man reikėtų net mirti drauge su Tavimi, aš niekuomet Tavęs neišsižadėsiu“. Taip pat kalbėjo ir visi mokiniai.
- 14:32 Ir jie ateina į vietą, vadinamą Getsemane. Tuomet Jėzus sako Savo mokiniams: „Sėdėkite čia, iki tol, kol Aš melsčiausi Dievui“.
- 14:33 Ir pasiėmęs su Savimi Petrą, Jokūbą ir Joną, Jėzus pradėjo baimintis ir sielvartauti.
- 14:34 Jis sako jiems: „Mano siela labai nuliūdusi, iki mirties. Pasilikite čia ir budėkite“.
- 14:35 Ir paėjęs šiek tiek pirmyn, parpuolė ant žemės ir meldėsi Dievui, kad, jei įmanoma, ta valanda šalia Jo praeitų.
- 14:36 Jis sakė: „Aba, Tėve, Tau viskas įmanoma, pranešk pro mane šitą taurę! Tačiau teįvyksta ne ko Aš noriu, bet Tu“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 14:37 Po to Jėzus sugrįžta ir randa juos miegančius. Jis klausia Petro: „Simonai, tu miegi? Neįstengei pabudėti vienos valandos?
- 14:38 Budėkite ir melskitės, kad neįžengtumėte į pagundą. Dvasia iš tiesų pasiruošusi, bet kūnas silpnas“.
- 14:39 Tada Jis vėl nuėjo ir meldėsi Dievui, sakydamas tuos pačius žodžius.
- 14:40 Sugrįžęs Jis vėl rado juos miegančius, nes jų akys buvo užmerktos, ir jie nežinojo, ką galėtų Jam atsakyti.
- 14:41 Ir Jis ateina trečią kartą ir sako jiems: „Vis dar miegate ir ilsitės? Gana! Atėjo valanda! Štai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas.
- 14:42 Kelkitės, kad eitume. Štai Mano išdavėjas prisiartino“.
- 14:43 Ir tuojau pat, Jam dar tebekalbant, prieina Judas, vienas iš dvylikos, o drauge su juo didelė minia, ginkluota kalavijais ir lazdomis, pasiūsta aukštųjų kunigų, Rašo aiškintojų ir tautos vyresniųjų.
- 14:44 Gi Jo išdavėjas buvo nurodęs jiems sutartinį ženklą, sakydamas: „Kurį aš pabučiuočiau, tai Tas. Jį suimkite ir saugiai nuveskite“.
- 14:45 Ir tuojau pat prisiartinęs prie Jėzaus, jis tarė: „Rabi, Rabi!“, ir pabučiavo Jį.
- 14:46 Tuomet jie čiupo Jį rankomis ir suėmė.
- 14:47 Ir vienas iš šalia stovinčiųjų, išsitraukė kalaviją, smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam ausį.
- 14:48 O Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Kaip prieš plėšiką išėjote su kardais ir lazdomis suimti Manęs?
- 14:49 Kiekvieną dieną Aš buvau su jumis šventykloje mokydamas, bet Manęs jūs nesuėmėte. Tačiau tai atsitiko, kad būtų įvykdyti Raštai“
- 14:50 Tada palikę Jį visi mokiniai pabėgo.
- 14:51 Tik kažkoks jaunuolis, susisupęs savo nuogą kūną lininiu audeklu, sekė Jam iš paskos. Tuomet jauni vyrai jį čiumpa,
- 14:52 bet jis paliko lininį audeklą ir nuogas pabėgo nuo jų.
- 14:53 Ir jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą. Pas jį susirenka visi aukštieji kunigai, vyresnieji ir Rašo aiškintojai.
- 14:54 O Petras iš tolo nusekė paskui Jį iki vyriausiojo kunigo vidinio kiemo. Ten jis atsisėda su tarnais ir šildosi prie ugnies.
- 14:55 Gi aukštieji kunigai ir visas sinedrionas ieškojo prieš Jėzų melagingo liudijimo, kad galėtų Jį nužudyti, bet nerado.
- 14:56 Juk daugelis melagingai liudijo prieš Jį, bet jų liudijimai nebuvo vienodi.
- 14:57 Tuomet kai kurie atsistojo ir melagingai liudijo prieš Jį, sakydami:
- 14:58 „Mes girdėjome Jį sakant: ‘Aš sugriausiu šitą žmogaus rankomis pastatytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne žmogaus rankų darbo’“.
- 14:59 Bet ir šitas jų liudijimas taip pat nebuvo vienodas.
- 14:60 Tuomet vyriausiasis kunigas atsistojo į vidurį ir Jo paklausė: „Ar Tu neatsakai nieko į tai, ką šitie prieš Tave liudija?“
- 14:61 Bet Jėzus tylėjo ir nieko neatsakė. Tuomet vyriausiasis kunigas vėl Jo paklausė, tardamas: „Ar Tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?“
- 14:62 Gi Jėzus atsakė: „Aš Esu, ir jūs pamatysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Galybės dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse“.
- 14:63 Tuomet vyriausiasis kunigas perplėšė savo drabužius ir paklausė: „Kam mums dar reikia liudytojų?
- 14:64 Jūs išgirdote piktžodžiavimą? Kaip jums atrodo?“ Gi jie visi nusprendė Jį esant vertą mirties.
- 14:65 Tada kai kurie pradėjo ant Jo spjaudyti, dangstyti Jam veidą, daužyti kumščiais ir Jam sakyti: „Pranašauk!“ Po to tarnai Jį mušė delnais per veidą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

14:66 Petruui esant žemai kieme, ateina viena vyriausiojo kunigo tarnaitė.

14:67 Pamačiusi besišildantį Petrą ir įsižiūrėjusi į jį sako: „Ir tu buvai drauge su Nazariečiu Jėzumi“.

14:68 Gi jis paneigė, sakydamas: „Aš nepažįstu To, apie Kurį tu kalbi“. Jis išėjo laukan į prieškiemį, ir pragydo gaidys.

14:69 Pamačiusi jį, tarnaitė vėl pradėjo sakyti šalia stovėjusiems: „Šitas yra iš jų“.

14:70 Gi jis vėl tai neigė. Kiek vėliau šalia stovintieji vėl tarė Petruui: „Tu tikrai esi vienas iš jų, juk ir tu esi galilėjietis, ir tavo tarmė tave išduoda“.

14:71 Bet jis pradėjo save prakeikinti ir prisiekinėti: „Aš nepažįstu Šito Žmogaus, apie Kurį jūs kalbate“.

14:72 Gaidys pragydo antrą kartą. Ir Petruui buvo priminti Jėzaus žodžiai: „Prieš gaidžiui giedant du kartus, tu tris kartus Manęs išsižadėsi“. Ir jis puolė raudoti.

15:1 Ir tuojau pat, ankstų rytą, aukštieji kunigai drauge su vyresniaisiais, Rašto aiškintojais ir visu sinedrionu surengę pasitarimą ir, surišę Jėzų, nuvedė Jį ir perdavė Pilotui.

15:2 Pilotas paklausė Jį: „Ar Tu esi žydų Karalius?“ Gi Jėzus, paragintas atsakyti, tarė: „Tu pats tai sakai“.

15:3 Aukštieji kunigai Jį daug kuo kaltino.

15:4 Gi Pilotas vėl Jo klausė, sakydamas: „Tu nieko neatsakai? Pažiūrėk, kiek daug jie prieš Tave liudija?“

15:5 Bet Jėzus daugiau nieko neatsakė, todėl Pilotas stebėjosi.

15:6 Gi per tą šventę jis paleisdavo jiems vieną kalinį, kurio jie prašydavo.

15:7 Buvo vienas kalinys, vardinamas Barabu, sukaustytas kartu su maišto bendrininkais, kurie maišto metu buvo įvykdę žmogžudystę.

15:8 Tuomet minia, garsiai šaukdama, pradėjo prašyti Piloto, kad padarytų taip, kaip jis visuomet jiems darydavo.

15:9 Gi Pilotas paklausė: „Ar norite, kad paleisčiau jums žydų Karalių?“

15:10 Juk jis žinojo, kad aukštieji kunigai Jėzų buvo perdavę iš pavydo.

15:11 Bet aukštieji kunigai sukurstė minią reikalauti, kad verčiau jis paleistų jiems Barabą.

15:12 Gi Pilotas, paragintas atsakyti, vėl jų klausė: „Taigi ką norite, kad padaryčiau Tam, Kurį jūs vadinatė žydų Karaliumi?“

15:13 Tada jie vėl šaukė: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“

15:14 Gi Pilotas jų klausė: „Ką bloga Jis padarė?“ Bet jie dar garsiau šaukė: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“

15:15 Norėdamas, kad minia būtų patenkinta, Pilotas paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakė rimbu ir atidavė, kad būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

15:16 Kareiviai nusivedė Jį į vidinį kiemą, tai yra pretorijų, ir sušaukė visą kohortą.

15:17 Tuomet jie apvelka Jį purpurine mantija ir, nupynę erškėčių vainiką, uždeda jį.

15:18 Ir jie pradėjo Jį sveikinti: „Sveikas, žydų Karaliau!“

15:19 Jie daužė Jo galvą nendre ir spjaudė ant Jo, ir priklaupdami garbino Jį.

15:20 Pasityčioję iš Jo, kareivai nuvilko nuo Jo mantiją, apvilko Jo Paties drabužiais. Po to, jie išveda, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus.

15:21 Tuomet jie priverčia kažkokį Simoną Kirėnietį, Aleksandro ir Rufo tėvą, kuris grįžta iš laukų ir eina pro šalį, kad jis neštų Jo kryžių.

15:22 Ir jie veda Jį į Golgotą, į vietą, kuri išvertus reiškia: „Kaukolės Vieta“.

15:23 Kareiviai davė Jam gerti su mira sumaišyto vyno, bet Jis jo nepriėmė.

15:24 Nukryžiuavę Jį ant kryžiaus, jie dalijosi Jo drabužius, mesdami dėl jų burtą, kas ką turėtų pasiimti.

15:25 Gi buvo trečia valanda, kai nukryžiuavo Jį ant kryžiaus.

NAUJASIS TESTAMENTAS

15:26 Ir buvo užrašytas Jo kaltinimo užrašas: „Žydų Karalius“.

15:27 Drauge su Juo jie nukryžiuoja ir du plėšikus: vieną Jam iš dešinės, o kitą iš kairės.

15:28 Taip buvo įvykdytas Raštas, kuris sako: „Ir Jis buvo priskaičiuotas prie nepaisančių įstatymų“.

15:29 O praeinantys pro šalį piktžodžiavo Jam kraipydami savo galvas ir sakydami: „Ak! Tu, Kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai,

15:30 išgelbėk Save ir nuženk nuo kryžiaus“.

15:31 Panašiai tyčiojosi ir aukštieji kunigai drauge su Rašto aiškintojais ir vyresniaisiais, kalbėdami tarpusavyje: „Kitus išgelbėjo, bet Pats Savęs išgelbėti negali!

15:32 Tegul Kristus, Izraelio Karalius, nužengia dabar nuo kryžiaus, kad mes pamatytume ir įtikėtume“. Ir tie, kurie buvo drauge su Juo nukryžiuoti, keikė Jį.

15:33 Gi šeštai valandai atėjus, visą šalį gaubė tamsa iki devintos valandos.

15:34 O atėjus devintai valandai Jėzus sušuko garsiu balsu, sakydamas: „Eloi, Eloi, lama sabachtani?“ , kas išvertus reiškia: „Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Tu Mane palikai?!“

15:35 Kai kurie iš ten stovinčių, tai išgirdę, sakė: „Žiūrėk, Šitas šaukiasi Elijo“.

15:36 Tuomet vienas nubėgęs ir primirkęs kempinę acto, užmovė ją ant nendrės ir girdė Jį, sakydamas: „Leiskite, kad pamatytume, ar ateina Elijas Jo nuimti“.

15:37 Gi Jėzus garsiai sušukęs išleido dvasią.

15:38 Tada Dievas perplėšė pusiau nuo viršaus iki apačios šventyklos uždangą.

15:39 Šimtininkas, stovėjęs priešais ir matęs, kad Jis taip garsiai sušukęs išleido dvasią, tarė: „Tikrai Šitas Žmogus buvo Dievo Sūnus“.

15:40 Ten buvo ir moterys, stebinčios iš tolo, tarp kurių buvo Marija Magdaliėtė, Marija - Jokūbo Mažojo ir Jozės motina, bei Salomė.

15:41 Kai Jėzus buvo Galilėjoje, jos sekė paskui Jį ir Jam tarnavo. Ten buvo ir daug kitų moterų, kurios atėjo drauge su Juo aukštyn į Jeruzalę.

15:42 Vakarui atėjus, kadangi tai buvo Pasiruošimas, tai yra diena prieš šabą,

15:43 atvyko Juozapas iš Arimatejos, garbingas sinedriono narys, kuris ir pats laukė Dievo karalystės. Jis įsidrąsinęs įėjo pas Pilotą, ir paprašė Jėzaus kūno.

15:44 Gi Pilotas stebėjosi, kad Jis jau buvo miręs. Jis pasišaukęs šimtininką paklausė jo, ar seniai Jis yra miręs.

15:45 Sužinojęs tai iš šimtininko, jis padovanojo Juozapui kūną.

15:46 Nupirkęs lininį audinį ir, nuėmęs Jėzų nuo kryžiaus, Juozapas įvyniojo Jį į lininį audeklą, ir paguldė į kapo rūšį, kuris buvo iškaltas uoloje. Po to užritino ant kapo rūšio įėjimo akmenį.

15:47 Marija Magdaliėtė ir Jozės motina Marija, matė, kur Jis buvo guldomas.

16:1 Šabui praėjus, Marija Magdaliėtė, Marija, Jokūbo motina ir Salomė nupirko kvėpalų, kad nuėjusios galėtų Jį patepti.

16:2 Labai anksti ryte, pirmąją savaitės dieną, saulei tekant jos ateina prie kapo.

16:3 Tuomet jos kalbėjosi tarpusavyje: „Kas mums nuritins akmenį nuo kapo rūšio įėjimo?“

16:4 Ir pažvelgusios, jos mato, kad akmuo nuristas. Juk jis buvo labai didelis.

16:5 Įėjusios į kapo rūšį jos pamatė jaunuolį, sėdintį dešinėje pusėje, vilkintį ilgą baltą drabužį, ir jos buvo įbaugintos.

16:6 Gi jis joms sako: „Nebūkite įbaugintos! Jūs ieškote nukryžiuoto ant kryžiaus Jėzaus Nazariečio. Dievas Jį prikėlė, Jo čia nėra. Štai vieta, kur Jį paguldė.

16:7 Bet eikite, pasakykite Jo mokiniams ir Petru, kad Jis pirma jūsų eina į Galilėją. Ten Jį pamatysite, kaip Jis yra jums sakęs“.

16:8 Ir skubiai išėjusios jos bėgo nuo kapo rūšio. Juk jas buvo apėmęs drebulyš ir nuostaba, todėl jos niekam nieko nesakė, nes bijojo.

16:9 Gi Jėzų, Kuris prisikėlė pirmos savaitės dienos ankstų rytą, Dievas pirmiausia parodė Marijai

NAUJASIS TESTAMENTAS

Magdalietai, iš kurios Jėzus buvo išvaręs septynis demonus.

16:10 Ta, nuvesta, pranešė kartu su Juo buvusiesiems, kurie sielvartavo ir raudėjo.

16:11 Tie išgirdę, kad Jis yra gyvas ir Dievas jai pačiai buvo Jį parodęs, netikėjo.

16:12 Po to Dievas Jį parodė dviem iš jų, kai jie keliavo į kaimą, tačiau kitokiu pavidalu.

16:13 Ir tie nuėję pranešė tai likusiems, bet net jais anie netikėjo.

16:14 Vėliau Dievas parodė Jį vienuolikai, kai jie gulėjo pusiausėda už stalo. Jėzus barė juos už jų netikėjimą ir širdies kietumą, nes jie netikėjo tais, kurie buvo matę Jį prikeltą.

16:15 Tuomet Jis įsakė jiems: „Kai būsite vedami per visą pasaulį, skelbkite Gerąją Naujieną visai kūrinijai.

16:16 Įtikėjusį ir pakrikštytą panardinimu vandenyje Dievas išgelbės, gi neįtikėjusį Jis pasmerks.

16:17 Gi įtikėjusius lydės šie atpažinimo ženklai: Mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis,

16:18 ims gyvates, ir jeigu išgertų ką nors nuodingo, tai jiems niekaip nepakenks. Jie dės rankas ant sergančių, ir tie pasveiks“.

16:19 Taigi, po to, kai Viešpats jiems ištarė tai, Dievas Jį paėmė į dangų ir Jis atsisėdo Dievo dešinėje.

16:20 Gi tie išėjo ir skelbė visur, Viešpačiui veikiant drauge su jais ir patvirtinant žodį atpažinimo ženklais, kurie juos lydėjo. Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

- 1:1 Kadangi daugelis ėmėsi surašyti pasakojimą apie tai, kas pas mus buvo įvykdyta,
1:2 kaip mums perdavė tie, kurie nuo pradžios savo akimis tai matė ir tapo Žodžio tarnais,
1:3 tai įtakojo ir mane, viską dar kartą iširti ir tiksliai, paeiliui surašyti tau, labai gerbiamas Teofiliau,
1:4 kad atpažintum tikrumą žodžių, kurių tu buvai išmokytas!
1:5 Judėjos karaliaus Erodo dienomis gyveno kažkoks kunigas, vardu Zacharijas, iš Abijos skyriaus, o jo žmona buvo iš Aarono dukterų, vardu Elžbieta.
1:6 Gi jie abu buvo teisūs Dievo akivaizdoje, nepriekaištingai vykdydami visus Viešpaties įsakymus bei potvarkius.
1:7 Jie neturėjo vaikų, nes Elžbieta buvo nevaisinga, ir abu jau buvo sulaukę senyvo amžiaus.
1:8 Taigi atėjus jo skyriaus eilei, ir jam einant Dievo akivaizdoje kunigo pareigas,
1:9 pagal kunigų tarnystės paprotį, burtas teko jam, įėjus į Viešpaties šventyklą, smilkyti smilkalus.
1:10 Tuo metu, smilkymo valandą, visa žmonių daugybė lauke meldžiasi Dievui.
1:11 Gi jam buvo parodytas Viešpaties angelas, stovintis smilkalų aukuro dešinėje pusėje.
1:12 Pamatęs angelą, Zacharijas buvo sukrėstas ir jį apėmė baimė.
1:13 Bet angelas jam tarė: „Nebijok, Zacharijau, nes tavo prašymą Dievas išklausė! Tavo žmona Elžbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį pavadinsi Jonu.
1:14 Tau bus džiaugsmas ir džiūgavimas, ir jo gimimas pradžiugins daugelį,
1:15 nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje. Kad jis niekada negertų nei vyno, nei stipraus gėrimo. Ir nuo pat motinos iščių Dievas jį pripildys Šventąja Dvasia,
1:16 ir daugelį Izraelio sūnų jis nukreips į Viešpatį, jų Dievą.
1:17 Su Elijo dvasia ir jėga jis eis pirmyn, akivaizdoje Viešpaties, kad nukreiptų tėvų širdis į vaikus ir neklusniuosius į teisiųjų mąstyseną, kad parengtų Viešpačiui paruoštą tautą“.
1:18 Tuomet Zacharijas paklausė angelo: „Pagal ką aš tai atpažinsiu? Juk aš esu senis, ir mano žmona jau nebejauna“.
1:19 Angelas, paragintas atsakyti, jam tarė: „Aš esu Gabrielius, stovintis Dievo akivaizdoje. Jis mane siuntė, kad ištarčiau tau šiuos žodžius ir praneščiau tau šią gerąją naujieną.
1:20 Ir štai tu būsi nebylys ir negalintis kalbėti iki pat tos dienos, kai tai įvyktų, nes nepatikėjai mano žodžiais, kuriuos Dievas įvykdys savo laiku“.
1:21 Tuo tarpu tauta laukė Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje.
1:22 Gi išėjęs jis negalėjo jiems prakalbėti, ir jie suprato, kad jis šventykloje matė regėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylus.
1:23 Taip buvo užbaigtos jo tarnavimo dienos ir jis sugrįžo į savo namus.
1:24 Gi po šitų dienų jo žmona Elžbieta tapo nėščia ir penkis mėnesius slėpėsi, sakydama:
1:25 „Taip man padarė Viešpats šiomis dienomis: Jis aplankė mane, kad pašalintų mano negarbę, kurią turėjau tarp žmonių“.
1:26 Gi šeštąjį mėnesį angelas Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinamas Nazaretu,
1:27 pas mergelę, sužieduotą su vyru vardu Juozapas, iš Dovydo namų, o mergelės vardas buvo Marija.
1:28 Atėjęs pas ją, angelas tarė: „Sveika, malonėmis apdovanotoji. Viešpats drauge su tavimi. Palaiminta tu esi tarp moterų“.
1:29 Gi jį pamačiusi, Marija buvo labai sutrikdyta dėl jo žodžių ir galvojo, ką toks pasveikinimas reiškia.
1:30 O angelas jai tarė: „Nebijok, Marija, juk tu radai malonę pas Dievą.
1:31 Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi Sūnų, Kurį pavadinsi Jėzumi.
1:32 Jis bus didis ir Jį vadins Aukščiausiojo Sūnumi. Viešpats Dievas duos Jam Jo tėvo Dovydo

NAUJASIS TESTAMENTAS

sostą.

1:33 Jis valdys Jokūbo namus per amžius, ir Jo karalystei nebus galo“.

1:34 Tuomet Marija paklausė angelą: „Kaip tai bus, nes aš nepažįstu vyro?“

1:35 Angelas, paragintas atsakyti, jai tarė: „Šventoji Dvasia įeis į tave ir Aukščiausiojo jėga apgaubs tave šešėliu, todėl Tas Šventasis, Kuris dabar pradedamas, bus vadinamas Dievo Sūnumi.

1:36 Štai tavo giminaitė Elžbieta, kuri vadinama nevaisinga, pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šis mėnuo jai yra šeštasis,

1:37 nes Dievui nėra jokio neįvykdomo dalyko“.

1:38 Tada Marija tarė: „Štai aš Viešpaties vergė, tebūnie įvykdyta man pagal tavo žodį“. Ir angelas nuo jos pasitraukė.

1:39 Tomis dienomis Marija pakilo ir Dievas ją skubiai nuvedė į kalnuotą vietovę, į Judo miestą.

1:40 Ji įėjo į Zacharijo namus ir pasveikino Elžbietą.

1:41 Vos tik Elžbieta išgirdo Marijos sveikinimą, šoktelėjo kūdikis jos iščiose ir Dievas Elžbietą pripildė Šventąja Dvasia.

1:42 Ji garsiu balsu sušuko: „Palaiminta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo iščių vaisius!

1:43 Iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateitų pas mane?

1:44 Štai vos tik tavo pasveikinimas pasiekė mano ausis, kūdikis mano iščiose šoktelėjo džiūgaudamas.

1:45 Palaiminta patikėjusi, kad bus įvykdyta tai, ką Viešpats jai paskelbė“.

1:46 Tuomet Marija tarė: „Mano siela aukština Viešpatį,

1:47 ir mano dvasia šokinėja iš džiaugsmo akivaizdoje Dievo, mano Gelbėtojo,

1:48 nes Jis įdėmiai pažvelgė į Savo vergės nuolankumą. Štai nuo dabar vadins mane palaiminta visos kartos,

1:49 nes didingų dalykų padarė man Galingasis, ir šventas yra Jo vardas.

1:50 Per kartų kartas Jis gailėtingas tiems, kurie pagarbiai Jo bijosi.

1:51 Jo ranka laimėjo pergalę ir išsklaidė tuos, kurie išdidžiai mąsto savo širdyse.

1:52 Jis nuvertė valdovus nuo sostų ir išaukštino nuolankiuosius.

1:53 Alkstančius gėrybėmis pripildė, o turtinguosius tuščiomis išvarė.

1:54 Jis atėjo į pagalbą Savo vaikui Izraeliui, kad primintų jam Savąjį gailėtingumą,

1:55 kaip Jis yra ištaręs mūsų protėviams - Abraomui ir jo Palikuoniui per amžinybę“.

1:56 Tuomet Marija pasiliko su Elžbieta apie tris mėnesius ir po to sugrįžo į savo namus.

1:57 Elžbietai atėjo laikas gimdyti ir ji pagimdė sūnų.

1:58 Kai jos kaimynai ir giminės išgirdo, kad Savo didį gailėtingumą parodė jai Viešpats, džiaugėsi drauge su ja.

1:59 Aštuntąją dieną jie atėjo apipjaustyti vaikelio apyvarpę ir norėjo jį pavadinti jo tėvo vardu - Zacharijas.

1:60 Bet jo motina, paraginta atsakyti, tarė: „Ne! Jis bus pavadintas Jonu“.

1:61 O jie jai sakė: „Nėra nei vieno tavo giminėje, kuris būtų vadinamas šiuo vardu“.

1:62 Tuomet jie galvomis linkčiojo jo tėvui, kaip jis norėtų pavadinti jį.

1:63 Jis paprašė rašymo lentelės ir duodamas vardą, užrašė tardamas: „Jo vardas Jonas“. Ir jie visi nustebė.

1:64 Tuoju pat Dievas atvėrė jo burną, atrišo liežuvį, ir jis prakalbo, šlovindamas Dievą.

1:65 Visus jų kaimynystėje gyvenančius apėmė baimė ir apie visus šiuos įvykius buvo pasakojama visoje kalnuotoje Judėjos vietovėje.

1:66 Visi, kurie išgirdo, dėjosai tai į savo širdis, sakydami: „Kas gi bus šis vaikelis?“ Ir Viešpaties ranka buvo drauge su juo.

1:67 Vaikelio tėvą Zachariją Dievas pripildė Šventąja Dvasia ir jis pranašavo, sakydamas:

1:68 „Tebūna pagarbintas Viešpats, Izraelio Dievas, nes aplankė Savo tautą ir ją atpirko.

1:69 Jis pakėlė mums Išgelbėjimo Ragą Savo vaiko Dovydo namuose,

NAUJASIS TESTAMENTAS

1:70 kaip nuo amžinybės Jis skelbė Savo šventųjų pranašų burna,
1:71 kad išgelbės mus nuo mūsų priešų ir nuo rankos visų tų, kurie mūsų nekenčia.
1:72 Jis parodė mūsų protėviams gailestingumą ir priminė Savo šventąją sandorą,
1:73 priesaiką, kuria prisiekė mūsų tėvui Abraomui, kad Jis leis mums,
1:74 išvaduotiems iš mūsų priešų rankos, be baimės Jam tarnauti
1:75 dievotai ir teisiai Jo akivaizdoje per visas mūsų gyvenimo dienas.
1:76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu, nes tu eisi pirma Viešpaties veido Jam kelių paruošti,
1:77 kad Jo tauta pažintų išgelbėjimą per jų nuodėmių atleidimą,
1:78 ir gailestingą mūsų Dievo širdį. Todėl ir aplankė mus Aušra iš aukštybės,
1:79 kad apšviestų gyvenančius tamsoje ir mirties šešėlyje, kad nukreiptų mūsų kojas į ramybės kelią“.
1:80 Gi vaikelis augo ir Dievas stiprino jo dvasią. Jis gyveno negyvenamose vietose iki pat savo viešo pasirodymo Izraeliui dienos.

2:1 Gi tomis dienomis išėjo Cezario Augusto įsakas, kad būtų užregistruoti visi apgyvendintos žemės gyventojai.
2:2 Toks pirmasis surašymas įvyko Kvirinui valdant Siriją.
2:3 Todėl visi keliavo, kad būtų užregistruoti, kiekvienas į savo miestą.
2:4 Taip pat ir Juozapas iš Galilėjos, iš Nazareto miesto, ėjo į Judėją, į Dovydo miestą, kuris vadinamas Betliejumi, nes jis buvo iš Dovydo namų ir giminės.
2:5 Jis ėjo užsirašyti drauge su Marija, pažadėta jam į žmonas moterimi, kuri buvo nėščia.
2:6 Jiems ten esant, jai atėjo laikas gimdyti.
2:7 Ji pagimdė savo Pirmagimį Sūnų, suvystė Jį, ir paguldė ēdžiose, nes jiems nebuvo vietos svečių kambaryje.
2:8 Tame krašte, po atviru dangumi, gyveno piemenys, kurie, eidami nakties sargybas, saugo savo kaimenę.
2:9 Ir štai prisiartinio prie jų Viešpaties angelas. Tuomet iš visų pusių juos apšvietė Viešpaties šlovė ir juos apėmė didelė baimė.
2:10 Bet angelas jiems tarė: „Nebijokite! Štai aš jums skelbiu gerąją naujieną, didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai.
2:11 Šiandien Dovydo mieste jums buvo pagimdytas Gelbėtojas, Kuris yra Viešpats, Kristus.
2:12 Štai jums atpažinimo ženklas: rasite Kūdikį, suvystytą ir paguldytą ēdžiose“.
2:13 Ir staiga prie angelo pasirodė gausi dangaus kareivija, garbinanti Dievą:
2:14 „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė ir geranoriškumas žmonėse“.
2:15 Kai angelai nuo jų pasitraukė dangun, žmonės piemenys tarpusavyje kalbėjosi: „Tuoju pat eikime į Betliejų, kad pamatytume tai, kas įvyko, ir Gimusįjį, apie Kurį Viešpats mums paskelbė“.
2:16 Nuskubėję jie rado gi Mariją, Juozapą ir Kūdikį, paguldytą ēdžiose.
2:17 Juos pamatę jie papasakojo apie tai, kas įvyko ir apie tai, kas jiems buvo paskelbta apie Šį Vaikelį.
2:18 Tuomet visi, kurie tai išgirdo, stebėjosi tuo, kas per piemenis jiems buvo papasakota.
2:19 Gi Marija neužmiršo visų tų žodžių, mąstydamą apie juos savo širdyje.
2:20 Piemenys grįžo atgal, šlovindami ir girdami Dievą už visa tai, ką buvo išgirdę ir pamatę, kaip Jis buvo jiems paskelbęs.
2:21 Praėjus aštuonioms dienoms, kai reikėjo apipjaustyti Vaikelį, Jam buvo duotas Jėzaus vardas, kurį, dar prieš Jo pradėjimą iščiose, Dievas buvo įvardijęs per angelą.
2:22 Pasibaigus Mozės Įstatymo numatytiems jų apsivalymo dienoms, jie nunešė Jį aukštyn į Jeruzalę, kad perduotų Viešpačiui, -
2:23 kaip parašyta Viešpaties Įstatyme: „Kiekvienas atveriantis iščias vyriškos lyties kūdikis, bus

NAUJASIS TESTAMENTAS

vadinamas pašvęstu Viešpačiui“,

2:24 ir kad aukotų auką pagal tai, kas pasakyta Viešpaties Įstatyme: „Porą purplelių arba du karvelių jaunikius“.

2:25 Ir štai Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teišus ir atsidavęs Dievui žmogus, kuris laukė Izraelio paguodos ir Šventoji Dvasia buvo jame.

2:26 Per Šventąją Dvasią jam buvo apreikšta, kad jis nepamatys mirties pirmiau, negu pamatytų Viešpaties Kristų.

2:27 Dvasios vedamas jis atėjo į šventyklą. Tėvams įnešus Kūdikį Jėzų, kad pasielgtų su Juo taip, kaip Įstatymas reikalauja,

2:28 Simeonas paėmė Jį į savo rankas ir pagarbinęs Dievą tarė:

2:29 „Dabar, Valdove, leidi, pagal Savo žodį, Tavo vergui su ramybe išeiti,

2:30 nes mano akys išvydo Tavo Išganingąjį,

2:31 Kurį paruošei visų tautų akivaizdoje,

2:32 šviesą pagonims apšviesti ir Tavo tautos Izraelio šlovę“.

2:33 Juozapas ir Jėzaus motina stebėjosi tuo, kas buvo apie Jį kalbama.

2:34 Simeonas juos palaimino ir tarė Marijai, Jo motinai: „Štai, Šitą Dievas paskiria daugelio Izraelyje nuopoliui ir atsikėlimui. Jis yra atpažinimo ženklas, kuriam prieštarauja.

2:35 Gi tavo pačios sielą persmeigs kalavijas, kad Dievas atskleistų daugelio širdžių mintis“.

2:36 Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio duktė iš Asero giminės. Ji buvo labai sena ir po savo mergystės išgyveno septynis metus drauge su vyru.

2:37 Ji buvo maždaug aštuoniasdešimt keturių metų sulaukusi našlė, kuri neatsitraukė nuo šventyklos, tarnaudama Dievui naktį ir dieną pasninkais bei maldomis.

2:38 Ir ji, tuo pačiu metu prisiartinusi, viešai dėkojo Viešpačiui ir kalbėjo apie Kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalėje atpirkimo.

2:39 Ir kai jie įvykdė visus įsakymus, kaip reikalavo Viešpaties Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą.

2:40 Gi Vaikelis augo, Dievas stiprino Jį dvasioje, pripildydamas išminties. Ir Dievo malonė buvo ant Jo.

2:41 Jo tėvai kasmet keliaudavo į Jeruzalę, į Paschos šventę.

2:42 Tuo laiku, kai Jėzui buvo dvylika metų, pagal šventės paprotį jie atkeliavo aukštyn į Jeruzalę.

2:43 Pasibaigus šventės dienoms ir jiems grįžtant atgal, Vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet Juozapas ir Jo motina to nepastebėjo.

2:44 Gi pamanę, kad Jėzus yra keliauninkų draugijoje, jie, nuėję dienos kelią, ieškojo Jo tarp giminaičių ir pažįstamų.

2:45 Bet nesuradę, Jo ieškodami, jie sugrįžo atgal į Jeruzalę.

2:46 Ir po trijų dienų rado Jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, jų besiklausantį ir juos beklausinėjantį.

2:47 Gi visi, kurie Jo klausėsi, stebėjosi Jo supratimu ir atsakymais.

2:48 Pamatę Jį, tėvai buvo nustebinti, ir Jo motina Jam tarė: „Vaike, kodėl mums taip padarei!? Štai Tavo tėvas ir aš nuliūdinti ieškojome Tavęs“.

2:49 O Jis atsakė: „Kam Manęs ieškojote? Ar nežinojote, kad Aš privalau būti Savo Tėvo reikaluose?“

2:50 Bet jie nesuprato to pasakymo, kurį Jis jiems ištarė.

2:51 Tuomet Jis iškeliavo drauge su jais ir atvyko į Nazaretą, ir buvo jiems klusnus. Jo motina saugojo visus šituos žodžius savo širdyje.

2:52 Jėzus augo išmintimi, amžiumi ir palankumu Dievo bei žmonių akyse.

3:1 Gi penkioliktais Cezario Tiberijaus valdymo metais, Poncijui Pilotui esant Judėjos valdytoju, o Erodiui esant Galilėjos tetrarchu ir jo broliui Pilypui - Iturėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchu, o

NAUJASIS TESTAMENTAS

Lisanijui - Abilenės tetrarchu,

3:2 Anui ir Kajafui esant vyriausiais kunigais, atėjo Dievo žodis Zacharijo sūnui Jonui dykumoje.

3:3 Jis ėjo per visą Pajordanę, skelbdamas atgailos krikštą panardinant vandenyje, kad nuodėmės būtų atleistos,

3:4 kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygos ritinyje, sakančio: „Dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Paruoškite Viešpaties kelią, darykite lygius Jo takus!’

3:5 Kiekviena praraja bus užpilta, ir kiekvienas kalnas bei kalva bus nulyginta. Kreivi keliai bus ištiesinti, o nelygūs keliai bus išlyginti.

3:6 Ir kiekvienas kūnas regės Dievo išgelbėjimą“.

3:7 Taigi Jonas kalbėjo ateinančioms minioms, kad jos per jį būtų pakrikštytos panardinant vandenyje: „Jūs, angių palikuonys, kas patarė jums bėgti nuo ateinančios rūstybės?!

3:8 Todėl duokite vaisių, vertų atgailos. Ir kad negalvotumėt sakyti savyje: ‘Mūsų tėvas Abraomas’. Juk sakau jums, kad Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui.

3:9 Gi kirvis jau pridėtas prie medžių šaknų, todėl kiekvieną medį, kuris neduoda gerų vaisių Dievas kerta ir į ugnį meta.

3:10 Minios jį klausinėjo, sakydamos: „Ką gi mums daryti?“

3:11 Gi jis, paragintas atsakyti, taria: „Turintis dvejus marškinius, teduoda neturinčiam, o turintis maisto, taip pat tedaro“.

3:12 Taip pat atėjo ir mokesčių rinkėjai, kad Jonas pakrikštytų juos panardindamas vandenyje. Jie klausė jo: „Mokytojau, ką mums daryti!“

3:13 Tuomet jis tarė jiems: „Nereikalaukite daugiau, išskyrus tai, kaip jums nustatyta“.

3:14 Gi jo klausinėjo ir kariai, sakydami: „O ką mums daryti?“ Ir jis atsako jiems: „Kad nė prieš vieną nesmurtautumėt, ir kad nei vieno melagingai neapšmeižtumėt - tenkintės savo alga“.

3:15 Gi tautai laukiant ir svarstant savo širdyse apie Joną, ar tik ne jis Kristus,

3:16 Jonas visiems atsakė, tardamas: „Aš juk jus krikštiju panardindamas vandenyje, bet po manęs ateina galingesnis už mane, aš nesu vertas nė Jo sandalų dirželio atrišti, Jis krikštys jus panardindamas Šventoje Dvasioje ir ugnyje.

3:17 Jo rankoje vėtyklė, ir Jis kruopščiai išvalys Savo grendymą, kviečius surinks į aruodą, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi“.

3:18 Taigi jis dar ir kitus daug ragino, skelbdamas tautai Gerąją Naujieną.

3:19 Gi tetrarchas Erodas, kuris per Joną buvo kaltinamas dėl jo brolio Pilypo žmonos Erodijados ir dėl visų piktų darbų, kuriuos Erodas buvo padaręs,

3:20 pridėjo prie tų visų ir tai, kad uždarė Joną į kalėjimą.

3:21 Tuomet kai visa tauta buvo pakrikštyta panardinant vandenyje, atsitiko tai, kad kai Jėzus buvo pakrikštytas ir meldėsi Dievui, Dievas atvėrė dangų,

3:22 ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu lyg balandis nužengė į Jį, o iš dangaus ataidėjo balsas, sakantis: „Tu esi Mano mylimasis Sūnus, Kuriuo Aš patenkintas“.

3:23 Pats Jėzus buvo apie trisdešimties metų, kai Jis pradėjo Savo veiklą. Jis buvo, kaip apie Jį manė, sūnus Juozapo, Helio,

3:24 Matato, Levio, Melchio, Janajo, Juozapo,

3:25 Matatijo, Amoso, Naumo, Heslio, Nagajo,

3:26 Maato, Matatijo, Semeino, Josecho, Judos,

3:27 Joanano, Resos, Zorobabelio, Salatielio, Nerio,

3:28 Melchio, Adijo, Kosamo, Elmodamo, Ero,

3:29 Jozės, Eliezero, Jorimo, Matato, Levio,

3:30 Simeono, Judo, Juozapo, Jonamo, Eliakimo,

3:31 Melejo, Menos, Matatos, Natano, Dovydo,

3:32 Jesės, Jobedo, Boožo, Salmono, Naasono,

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:33 Aminadabo, Aramo, Esromo, Fareso, Judo,
3:34 Jokūbo, Izaoko, Abraomo, Taros, Nachoro,
3:35 Serucho, Ragaujo, Faleko, Ebero, Salos,
3:36 Kainamo, Arfaksado, Semo, Nojaus, Lamecho,
3:37 Matuzalio, Enocho, Jareto, Maleleelio, Kainano,
3:38 Eno, Seto, Adomo, Dievo.

4:1 Gi būdamas pilnas Šventosios Dvasios, Jėzus grįžo nuo Jordano ir Dvasia Jį vedė į dykumą,
4:2 kad keturiasdešimt dienų per Velnią būtų bandomas. Ir tomis dienomis jis nieko nevalgė, o kai jos buvo užbaigtos, po to Jis buvo išalkęs.
4:3 Tuomet Velnias jam tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, įsakyk šitam akmeniui, kad jis pavirstų duona“.
4:4 O Jėzus atsakė jam, tardamas: „Parašyta: ‘Žmogus maitinsis ne vien duona, bet kiekvienu Dievo žodžiu’“.
4:5 Tada Velnias, užvedęs Jį į aukštą kalną, per vieną akimirką parodė Jam visas pasaulio karalystes.
4:6 Ir Velnias Jam tarė: „Duosiu Tau visą šitą valdžią su jų šlove, nes ji man atiduota, o aš duodu ją tam, kuriam tik panorėčiau.
4:7 Taigi jei tik parpuolęs Tu pagarbintum mane, jos visos bus Tavo“.
4:8 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Tu pasitrauk Šėtone! Juk parašyta: ‘Viešpatį, tavo Dievą garbinsi ir Jam vieninteliu tarnausi’“.
4:9 Tuomet Velnias nuvedė Jį į Jeruzalę, pastatė ant šventyklos krašto ir tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, meskis nuo šitos vietos žemyn,
4:10 nes parašyta: ‘Dievas įsakys Savo angelams saugoti Tave,
4:11 ir jie neš Tave ant rankų, kad nesusitrenktum kojos į akmenį’“.
4:12 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Ištarta: ‘Negundysi Viešpaties, tavo Dievo’“.
4:13 Ir baigęs gundymą, Velnias atsitraukė nuo Jo iki patogaus laiko.
4:14 Su Dvasios jėga Jėzus sugrįžo į Galilėją, ir garsas apie Jį pasklido po visą apylinkę.
4:15 Jis mokė jų sinagogose, ir buvo visų šlovinamas.
4:16 Tuomet Jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugintas. Šabo dienomis, kaip buvo pratęs, Jis nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti.
4:17 Ir Jam buvo paduotas pranašo Izaijo knygos ritinys. Atvyniojęs ritinį, Jis surado vietą, kur parašyta:
4:18 „Viešpaties Dvasia ant Manęs, per Ją Jis patepė Mane skelbti Gerąją Naujieną elgetoms. Jis pasiuntė Mane išgydyti tų, kurių širdis sudaužyta, skelbti belaisviams laisvę ir akliesiems praregėjimą, išleisti į laisvę tuos, kurie sugniuždyti,
4:19 skelbti Viešpaties palankumo metų“.
4:20 Suvyniojęs knygos ritinį, Jėzus sugrąžino jį tarnautojui ir atsisėdo. Ir visų sinagogoje esančių akys buvo įsmeigtos į Jį.
4:21 Gi Jis pradėjo jiems sakyti: „Šiandien šie Rašto žodžiai, kuriuos ką tik girdėjote, yra įvykdyti“.
4:22 Tuomet visi Jam liudijo bei stebėjosi maloniais žodžiais, kurie sklido iš Jo burnos. Jie kalbėjo: „Argi Šitas ne Juozapo Sūnus?!“
4:23 O Jėzus jiems atsakė: „Jūs, be abejo, Man ištarsite šią patarlę: ‘Gydytojau, Save pagydyk!’ - padaryk ir čia, Savo tėviškėje, tai, ką girdėjome įvykus Kafernaume“.
4:24 Tada Jis tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad nė vienas pranašas nėra priimtas savo tėviškėje“.
4:25 Bet sakau jums tiesą: „Daug našlių buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai tris metus ir šešis mėnesius Dievas buvo uždaręs dangų, kai didelis badas atėjo į visą šalį,
4:26 bet nė pas vieną iš jų Dievas nepasiuntė Elijo, tik pas našlę moterį, į Sidono miestą Sareptą.
4:27 Taip pat daug raupsuotųjų buvo Izraelyje pranašo Elizejaus laikais, bet nė vieno iš jų Dievas neapvalė, tik sirą Naamaną“.
4:28 Visi esantys sinagogoje, tai girdėdami, buvo pripildyti pykčio.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:29 Pakilę jie išvarė Jį iš miesto. Jie nuvedė Jį iki stataus šlaito to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, kad galėtų nustumti Jį žemyn.
- 4:30 Bet Jėzus, praėjęs tarp jų, nuėjo sau.
- 4:31 Jis nuėjo žemyn į Galilėjos miestą Kafernaumą, ir šabo dienomis mokė žmones.
- 4:32 Žmonės buvo labai nustebinti Jo mokymo, nes Jo žodis buvo su valdžia.
- 4:33 Sinagogoje buvo žmogus, turintis netyrąją velnio dvasią. Jis garsiu balsu sušuko,
- 4:34 sakydamas: „Oi! Kas mums ir Tau, Jėzau Nazarieti? Ar atėjai mūsų pražudyti? Aš pažįstu Tave, Tu esi - Dievo Šventasis!“
- 4:35 Bet Jėzus sudraudė jį, sakydamas: „Dieve, nutildyk jį! Tu išei iš jo!“ Nusviedęs žmogų į vidurį, demonas išėjo iš jo, nė kiek jo nesužeidęs.
- 4:36 Visi buvo nustebinti ir svarstė tarpusavyje, sakydami: „Kas tai per žodis! Jis su įgaliojimu ir valdžia įsakinėja netyrosioms dvasioms, ir tos išseina“.
- 4:37 Garsas apie Jį sklido po visą tą apylinkę.
- 4:38 Išėjęs iš sinagogos, Jis įėjo į Simono namus. Gi Simono uošvė buvo kamuojiama stiprios karštligės, ir jie prašė Jėzaus jai padėti.
- 4:39 Prisiartinęs prie jos, Jėzus sudraudė karštligę, ir ta ją paleido. Ji tuojau pat atsikėlė ir jiems patarnavo.
- 4:40 Gi saulei leidžiantis, visi tie, kurie turėjo sergančių įvairiomis ligomis, atvedė juos pas Jėzų, o Jis dėjo ant kiekvieno iš jų rankas ir išgydė juos.
- 4:41 Taip pat iš daugelio Jis išvarinėjo demonus, kurie garsiai šaukdami sakė: „Tu esi Kristus, Dievo Sūnus!“ Bet Jėzus jiems draudė ir neleido kalbėti, nes jie žinojo, kad Jis yra Kristus.
- 4:42 Gi atėjus dienai, Jis išėjo ir buvo nuvestas į negyvenamą vietą. Minios Jo ieškojo ir, atėjusios pas Jį, bandė sulaikyti Jį, kad jų nepaliktų.
- 4:43 Bet Jėzus jiems tarė: „Ir kitiems miestams Aš privalau skelbti Gerąją Dievo karalystės Naujieną, nes tam esu siųstas“.
- 4:44 Ir Jis skelbė Galilėjos sinagogose.
- 5:1** Gi kartą, kai minia veržėsi prie Jo klausyti Dievo žodžio, Jis stovėjo prie Genezareto užutiekio
- 5:2 ir pamatė palei užutiekio krantą stovinčius du burlaivius. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė savo tinklus.
- 5:3 Įlipęs į vieną burlaivį, kuris buvo Simono, Jėzus paprašė jį truputį atsistumti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias iš burlaivio.
- 5:4 Gi baigęs kalbėti, Jis tarė Simonui: „Plauk į gilumą, ir užmeskite savo tinklus valksmui“.
- 5:5 Simonas, paragintas atsakyti, Jam tarė: „Vadove, visą naktį sunkiai dirbė, mes nieko nesugavome, bet dėl Tavo žodžio užmesiu tinklą!“
- 5:6 Ir tai padarę jie sugavo didelę daugybę žuvų, kuri plėšė jų tinklą.
- 5:7 Tada jie pamojo savo bendrininkams, buvusiems kitame burlaivyje, kad atplauktų ir jiems padėtų. Tie atplaukė ir pripildė abu burlaivius taip, kad juos pradėjo gramzdinti.
- 5:8 Tai matydamas, Simonas Petras parpuolė prie Jėzaus kojų ir sakė: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu nuodėmingas vyras!“.
- 5:9 Juk jį ir visus, drauge su juo buvusius buvo apėmusi nuostaba dėl to laimikio žuvų, kurias jie sugavo,
- 5:10 taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono bendrininkai. Tada Jėzus tarė Simonui: „Nebijok! Nuo šiol tu gyvuos žmones žvejosi“.
- 5:11 Išvilkę savo burlaivius į sausumą ir viską palikę, jie nusekė paskui Jį.
- 5:12 Jam esant viename mieste, štai atėjo vyras, visas raupsuotas. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė ant žemės ir Jo maldavo, sakydamas: „Viešpatie, jeigu tik norėtum, Tu gali mane apvalyti!“
- 5:13 Jėzus, ištiesęs ranką palietė jį, sakydamas: „Aš noriu, būk apvalytas“. Ir raupsai tuojau pat nuo jo pasitraukė.

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:14 Jėzus jam įsakė: „Niekam apie tai nepasakok, bet eik, parodyk save kunigui ir kaip paliudijimą jiems paaukok Dievui dovaną už savo apvalymą, kurią nurodė Mozė“.

5:15 Tačiau žinia apie Jį buvo skleidžiama vis plačiau, ir didelės minios buvo renkamos Jo pasiklausyti bei per Jį buvo pagydomos nuo savo ligų.

5:16 Gi Jis pasitraukdavo į negyvenamas vietas ir meldavosi Dievui.

5:17 Vieną dieną, kai Jėzus mokė, ten sėdėjo fariziejai ir Įstatymo mokytojai, kurie buvo atkeliavę iš visų Galilėjos ir Judėjos kaimų bei Jeruzalės. Ir ten buvo Viešpaties jėga, kad gydytų žmones.

5:18 Ir štai vyrai ant gulio atneša paralyžiuotą žmogų. Jie stengėsi jį įnešti ir paguldyti priešais Jėzų.

5:19 Bet dėl minios neradę pro kur galėtų įnešti, jie užlipo ant namo stogo ir, praardę čerpes, nuleido jį ant gulio žemyn į vidurį priešais Jėzų.

5:20 Pamatęs jų tikėjimą, Jis tarė jam: „Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos“.

5:21 Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai pradėjo svarstyti, sakydami: „Kas yra Šitas? Jis Dievą niekina! Kas gali atleisti nuodėmes? Tik vienas vienintelis Dievas“.

5:22 Gi Jėzus, atpažinęs jų mintis ir paragintas atsakyti, tarė: „Ką svarstote savo širdyse?

5:23 Kas yra lengviau, pasakyti: ‘Tavo nuodėmės tau atleistos’, ar pasakyti: ‘Kelkis ir vaikščiok’?

5:24 Gi, kad žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje valdžią atleisti nuodėmes. Tada Jis sako paralyžiuotajam: ‘Aš sakau tau: kelkis, imk savo gultą ir eik į savo namus’“.

5:25 Tas tuojau pat atsikėlęs jų akivaizdoje, pasiėmė gultą ir, šlovindamas Dievą, nuėjo į savo namus.

5:26 Juos visus apėmė nuostaba, jie šlovino Dievą, ir apimti baimės, kalbėjo: „Šiandien matėme neįtikėtinų dalykų“.

5:27 Po to išėjęs Jis pamatė mokesčių rinkėją, vardu Levį, sėdintį prie mokesčių surinkimo vietos, ir jam tarė: „Sek paskui mane“.

5:28 Tas viską paliko ir atsikėlęs nusekė paskui Jį.

5:29 Tuomet Levis savo namuose iškėlė Jam didelį pokylį. Drauge su jais už stalo pusiausėda gulėjo gausus būrys mokesčių rinkėjų ir kitų svečių.

5:30 Bet jų Rašto aiškintojai ir fariziejai reiškė nepasitenkinimą prieš Jo mokinius, sakydami: „Kodėl jūs valgote ir geriate drauge su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais?“

5:31 Ir Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Gydytojo reikia ne sveikiems, bet sergantiejiems.

5:32 Aš atėjau šaukti atgailai ne teisiųjų, bet nusidėjėlių“.

5:33 Tada jie sakė Jam: „Kodėl Jono mokiniai dažnai pasninkauja ir meldžiasi, taip pat ir fariziejų mokiniai, Tavieji gi valgo ir geria?“

5:34 Jėzus jiems tarė: „Ar galite vestuviniukus priversti pasninkauti, kol drauge su jais yra jaunikis?

5:35 Gi ateis dienos, kai jaunikis nuo jų bus atimtas, ir tada, tomis dienomis jie pasninkaus“.

5:36 Jėzus dar pasakė jiems palyginimą: „Niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuva jo ant susidėvėjusio, nes priešingu atveju, naujajį jis suplėšo, ir susidėvėjusiam netinka lopas iš naujojo.

5:37 Ir niekas nepila jauno vyno į senus odinius vynmaišius, gi priešingu atveju, jaunas vynas praplėš odinius vynmaišius ir išsilies, o odiniai vynmaišiai pražus.

5:38 Todėl jaunas vynas pilamas tik į naujus odinius vynmaišius, ir tada abeji bus išsaugoti.

5:39 Ir nė vienas, išgėręs seno vyno, tuojau pat nenori naujo. Todėl jis sako: ‘Senasis geresnis’“.

6:1 Tai atsitiko šabo dieną, kai Jėzus ėjo per javų laukus, o Jo mokiniai skabė javų varpas, trynė jas tarp delnų ir valgė.

6:2 Gi kai kurie iš fariziejų jiems tarė: „Kodėl darote tai, ko Dievas neleidžia daryti šabo dienomis?“

6:3 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Ar neskaitėte, ką padarė Dovydas, kai buvo išalkęs jis ir tie, kurie buvo drauge su juo?

6:4 Kaip jis ėjo į Dievo namus, paėmė ir valgė Dievui paaukotos padėtinės duonos, kurios niekam neleistina valgyti, tik kunigams, ir davė tiems, kurie buvo drauge su juo?“

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:5 Ir Jis tarė jiems: „Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats“.

6:6 Gi atsitiko taip, kad kitą šabą Jis įėjo į sinagogą ir mokė. Ten buvo žmogus, kurio dešinė ranka buvo sudžiūvusi.

6:7 Rašto aiškintojai ir fariziejai atidžiai stebėjo Jėzų, ar Jis gydys jį šabo dieną, kad galėtų Jį apkaltinti.

6:8 Bet Jis žinodamas jų mintis, tarė žmogui, kuris turėjo sudžiūvusią ranką: „Kelkis ir stok į vidurį“. Tas pakilo ir atsistojo.

6:9 Tada Jėzus jiems tarė: „Aš paklausiu jūsų: ar šabo dienomis Dievas leidžia daryti gera ar daryti bloga? Gelbėti sielą ar pražudyti?“

6:10 Ir, apžvelgęs visus aplinkui, tarė tam žmogui: „Ištiesk savo ranką“. Tas taip padarė, o Jėzus atkūrė jo ranką ir ji tapo sveika kaip kita.

6:11 Tuomet jie buvo pripildyti įniršio ir tarėsi tarpusavyje, ką galėtų Jėzui padaryti.

6:12 Gi atsitiko taip, kad tomis dienomis, Jėzus išėjo į kalną melstis Dievui. Ten Jis praleidžia visą naktį melddamasis Dievui.

6:13 Dienai atėjus, Jis pasišaukė Savo mokinius ir iš jų išsirinko dvylika, kuriuos Jis pavadino apaštalais:

6:14 Simoną, kurį Jis pavadino Petru, jo brolių Andriejų, Jokūbą, Joną, Pilypą, Baltramiejų,

6:15 Matą, Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju,

6:16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskariotą, kuris tapo išdaviku.

6:17 Ir nusileidęs su jais žemyn, Jis sustojo lygioje vietoje. Ten buvo gausybė Jo mokinių ir didelė minia žmonių iš visos Judėjos, Jeruzalės, iš Tyro ir Sidono pajūrio. Jie atėjo Jo pasiklausti ir, kad būtų išgydyti nuo savo ligų.

6:18 Buvo išgydomi net tie, kurie buvo kankinami per netyrąsias dvasias.

6:19 Visa minia stengėsi Jį paliesti, nes iš Jo ėjo stebuklinga jėga ir visus gydė.

6:20 Tuomet, pakėlęs akis į Savo mokinius Jis tarė: „Palaiminti, elgetos, nes jūsų yra Dievo karalystė.

6:21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes Dievas jus pasotins. Palaiminti, kurie dabar raudate, nes jūs juoksite.

6:22 Palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekęstų ir kai atskirtų jus, ir jus šmeižtų, ir atmestų jūsų vardą kaip blogą dėl Žmogaus Sūnaus.

6:23 Džiaukitės tą dieną ir šokinėkite iš džiaugsmo, nes štai jūsų atlygis didelis danguje. Juk tą patį jų protėviai darė pranašams.

6:24 Bet vargas jums, turtingieji, nes jūs jau dabar atsiimate savo paguodą!

6:25 Vargas jums, kurie dabar esate pripenėti iki soties, nes kęsite alkį! Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes jūs gedėsite ir verksite.

6:26 Vargas jums, kai visi žmonės apie jus gerai kalbėtų, nes jų protėviai taip darė netikriems pranašams.

6:27 Bet jums, kurie klausotės, sakau: mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia,

6:28 laiminkite tuos, kurie jus prakeikia, ir melskitės Dievui už tuos, kurie jus įžeidinėja.

6:29 Smogiančiam tau per skruostą, pasiūlyk ir antrąjį, o tam, kuris atima tavo apsiaustą, kad netrukdytum paimti ir tavo marškinių.

6:30 Gi duok kiekvienam, kuris tavęs prašo, ir iš to, kuris ima tai, kas tavo, nereikalauk to atgal.

6:31 Ir kaip norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs darykite jiems.

6:32 Nes jeigu mylite mylinčius jus, tai koks jūsų atlyginimas? Juk ir nusidėjėliai myli juos mylinčius.

6:33 Ir jeigu tik jūs darytumėte gera tiems, kurie jums gera daro, tai koks jūsų atlyginimas? Juk ir nusidėjėliai tą patį daro.

6:34 Ir jeigu tik skolintumėte tiems, iš kurių tikitės susigrąžinti, tai koks jūsų atlyginimas? Juk ir

NAUJASIS TESTAMENTAS

nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad susigražintų tiek pat.

6:35 Bet mylėkite savo priešus ir darykite gera, ir skolinkite nieko nesitikėdami susigražinti.

Tuomet jūsų atlygis bus didelis, ir jūs būsite Aukščiausiojo sūnūs, nes Jis geras nedėkingiesiems ir piktiesiems.

6:36 Todėl būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas.

6:37 Neteiskite, kad nebūtumėte teisiai, nesmerkite, kad nebūtumėte pasmerkti. Atleiskite, ir jums bus atleista.

6:38 Duokite, ir Dievas jums duos. Jis duos jums į glėbį saiką gerą, prikimštą ir perpilamą per kraštus. Juk koku saiku seikite Jam, tokiu pat Jis atseikės ir jums“.

6:39 Tuomet Jėzus pasakė jiems palyginimą: „Juk negali aklas vesti aklą? Argi ne abu įkris į duobę?

6:40 Mokinys nėra viršesnis už savo mokytoją. Todėl kiekvienas, gerai išmokytas mokinys, bus kaip jo mokytojas.

6:41 Gi kokį mažą krislelį tu įžvelgi savo brolio akyje, bet nepastebi rąsto savojoje?

6:42 Arba kaip gali sakyti savo broliui: ‘Broli! Leisk, kad aš išimčiau krislelį iš tavo akies’, - pats nematydamas savo akyje esančio rąsto? Apsimetėli! Pirma išsiimk rąstą iš savo akies, o tuomet aiškiai matysi, kaip išimti krislelį iš tavo brolio akies“.

6:43 Juk nėra gero medžio, kuris veda blogą vaisių, nei blogo medžio, kuris veda gerą vaisių.

6:44 Nes kiekvieną medį Dievas atpažįsta iš jo vaisiaus. Juk nuo erškėčių niekas nerenka figų, nei nuo gervuogių krūmo nenujauna vynuogių kekės.

6:45 Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno išneša tai, kas gera, o blogas žmogus iš blogo lobyno išneša tai, kas bloga. Juk jo burna kalba apie tai, ko pertekusi širdis.

6:46 Gi kodėl vadinate Mane: ‘Viešpatie, Viešpatie’, o nedarote to, ką įsakau?!

6:47 Taigi kiekvienas, kuris ateina pas Mane, girdi Mano įsakymus ir juos vykdo, - Aš parodysiu jums, į ką jis panašus:

6:48 jis panašus į namą statantį žmogų, kuris iškasė gilią duobę ir padėjo pamatą ant uolos. Gi užėjus potvyniui išsiliejo iš krantų upė, bet ji neįstengė to namo pajudinti, nes jo pamatas buvo pastatytas ant uolos.

6:49 Gi tas, kuris išgirdo, bet nevykdo, panašus į žmogų, kuris pastatė namą be pamato, ant žemės. Išsiliejus iš krantų upei, jis bematant sugriuvo, todėl to namo griuvimas buvo staigus“.

7:1 Gi kai žmonėms klausantis, Jėzus baigė visus Savo pamokymus, Jis įėjo į Kafernaumą.

7:2 Vienas šimtininko branginamas vergas sirgo, ir buvo ant mirties slenksčio.

7:3 Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pasiuntė pas Jį žydų vyresniusius, prašydamas, kad Jis ateitų ir išgelbėtų jo vergą.

7:4 Gi atėję pas Jėzų, jie nedelsdami Jo prašė, sakydami: „Jis vertas, kad jam tai padarytum,

7:5 nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagogą“.

7:6 Tuomet Jėzus ėjo su jais. Tačiau Jam esant netoli tų namų, šimtininkas pasiuntė pas Jį draugus, sakydamas: „Viešpatie, nebūk varginamas, nes aš nesu vertas, kad Tu įeitum po mano stogu!

7:7 Dėl to ir nelaikiau savęs vertu ateiti pas Tave, bet tik tark žodį, ir mano berniuką Dievas išgydys.

7:8 Juk ir aš esu pavaldus žmogus, turiu sau pavaldžių kareivių. Sakau vienam: ‘Eik’, ir jis eina, kitam: ‘Ateik’, ir jis ateina, o savo vergui: ‘Padaryk tai’, ir jis daro“.

7:9 Gi tai išgirdęs, Jėzus stebėjosi juo ir atgręžtas į einančią paskui Jį minią, tarė: „Iš tiesų sakau jums, net Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo“.

7:10 Sugrįžę į namus, pasiūstieji rado sirgusį vergą pasveikusį.

7:11 Kiek vėliau, Jėzus iškeliavo į miestą, vadinamą Nainu. Drauge su Juo keliavo daugelis Jo mokinių ir didelė minia.

7:12 Gi kai Jis prisiartino prie miesto vartų, štai nešė numirėlį, vienintelį motinos sūnų, o ji buvo našlė. Drauge su ja iš miesto ėjo nemaža minia.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 7:13 Ją pamatęs, Viešpats buvo apimtas gailėsčio ir tarė jai: „Neraudok“.
- 7:14 Tuomet priėjęs Jis palietė neštuvus. Nešėjai sustojo, o Jis tarė: „Jaunuoli, sakau tau: būk prikeltas!“.
- 7:15 Mirusysis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Tada Jėzus atidavė jį motinai.
- 7:16 Gi visus apėmė pagarbi baimė ir jie šlovino Dievą, sakydami: „Didį pranašą Dievas pakėlė tarp mūsų“ ir: „Dievas aplankė Savo tautą“.
- 7:17 Ta žinia apie Jį pasklido po visą Judėją ir visą apylinkę.
- 7:18 Visa tai pranešė Jonui jo mokiniai.
- 7:19 Tuomet Jonas, pasišaukęs du savo mokinius, pasiuntė juos pas Jėzų, sakydamas: „Ar Tu esi Ateinantysis, ar mes laukiam kito?“
- 7:20 Gi atėję pas Jį, tie vyrai tarė: „Jonas Krikštytojas mus pasiuntė pas Tave, sakydamas: ‘Ar Tu esi Ateinantysis, ar mes laukiam kito?’“
- 7:21 Tą valandą Jėzus išgydė daugelį nuo ligų, negalių, piktųjų dvasių ir daugeliui aklyjū dovanėjo regėjimą.
- 7:22 Tada Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Kai Dievas jus nuves, praneškite Jonui apie tai, ką girdėjote ir matėte: aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotuosius Dievas apvalo, kurtieji girdi, mirusiuosius Jis prikelia ir elgetoms skelbiama Geroji Naujiena.“
- 7:23 Ir palaimintas tas, kuris nepapiktintų Manęs“.
- 7:24 Gi kai Jono pasiuntiniai nuėjo, Jėzus pradėjo kalbėti minioms apie Joną: „Ko išėjote į dykumą pamatyti? Ar vėjo linguojamos nendrės?“
- 7:25 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apvilktos žmogaus? Štai tie, kurie puošnius drabužius vilki ir prabangiai gyvena, yra karalių rūmuose.
- 7:26 Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašas? Taip, sakau jums, didesnio nei pranašas.
- 7:27 Juk jis yra tas, apie kurį parašyta: ‘Štai Aš siunčiu pirma Tavo Mano pasiuntinį, kuris paruoš Tau kelią, akivaizdoje Tavo’.
- 7:28 Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nėra nė vieno didesnio pranašo už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias Dievo karalystėje didesnis už jį.
- 7:29 Jį išgirdusi visa tauta ir mokesčių rinkėjai pripažino, kad Dievas teisingas, ir buvo pakrikštyti Jono krikštu panardinant vandenyje.
- 7:30 Gi fariziejai ir Įstatymo žinovai atstūmė jiems siųstą Dievo sprendimą, ir todėl per Joną nebuvo pakrikštyti panardinant vandenyje.
- 7:31 Tuomet Viešpats tarė: „Gi su kuo galėčiau palyginti šios kartos žmones? Į ką jie panašūs?“
- 7:32 Jie panašūs į mažus vaikus, kurie sėdi turgaus aikštėje ir vieni kitiems šaukia, sakydami: ‘Mes jums grojome fleitomis, bet jūs nešokote, mes jums giedojome laidotuvių giesmes, bet jūs neraudojote’.
- 7:33 Juk atėjo Jonas Krikštytojas nei duonos valgantis, nei vyno geriantis, bet jūs sakote: ‘Jis demono apsėstas’.
- 7:34 Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis, o jūs sakote: ‘Štai žmogus besotis ir girtuoklis, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių mylimasis’.
- 7:35 Bet išmintį Dievas vertina pagal jos vaikų nuopelnus“.
- 7:36 Gi vienas fariziejus prašė Jo, kad Jis valgytų drauge su juo. Įėjęs į fariziejaus namus Jėzus pusiausėda prigulė prie stalo.
- 7:37 Ir štai moteris, žinoma mieste nusidėjėlė, sužinojusi, kad Jėzus prigulęs pusiausėda už stalo fariziejaus namuose, atsinešė alebastrinį indelį miros tepalo
- 7:38 ir, verkdamas priėjo Jam iš užpakalio ir atsistojo prie Jo kojų. Tuomet ji pradėjo vilgyti jas ašaromis, šluostyti savo galvos plaukais, bučiuoti Jo kojas ir tepti jas mira.
- 7:39 Gi fariziejus, kuris buvo Jį pasikvietęs, tai matydamas savyje svarstė, sakydamas: „Jei Šitas būtų pranašas, atpažintų, kas ir kokio ta moteris, kuri Jį liečia, nes ji - nusidėjėlė“.
- 7:40 Tada Jėzus, paragintas atsakyti, jam tarė: „Simonai, turiu tau kai ką pasakyti“. Gi jis sako:

NAUJASIS TESTAMENTAS

„Sakyk, Mokytojau!“

7:41 „Buvo kažkoks skoliniojas. Jis turėjo du skolininkus: vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas - penkiasdešimt.

7:42 Gi jiems neturint iš ko sugrąžinti, jis dovanojo abiem. Taigi pasakyk, kuris iš jų labiau jį mylės?“

7:43 Simonas, paragintas atsakyti, tarė: „Manau, kad tas, kuriam jis daugiau dovanojo“. Gi Jėzus jam tarė: „Tu teisingai nusprende!“

7:44 Ir, Dievo atgręžtas į moterį, Jis tarė Simonui: „Matai šitą moterį? Aš įėjau į tavo namus, tu nedavei Man vandens kojoms nusiplauti. Gi ji Mano kojas suvilgė savo ašaromis ir jas nušluostė savo galvos plaukais.

7:45 Tu Manęs nepabučiavai. Gi ši, nuo to laiko, kai Aš įėjau, nesiliauja bučiavusi Mano kojų.

7:46 Tu aliejumi Man galvos nepatepei. Gi ji mira patepė Man kojas.

7:47 Todėl sakau tau: jos gausios nuodėmės atleistos, nes ji pamilo Didįjį. Kam mažai atleidžiama, tas mažai myli“.

7:48 Jis tarė jai: „Tavo nuodėmės atleistos“.

7:49 Tuomet tie, kurie drauge su Juo buvo prigulę pusiausėda prie stalo, pradėjo savyje svarstyti: „Kas yra Šitas, Kuris net nuodėmes atleidžia?“

7:50 Tuomet Jėzus tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik ramybėje“.

8:1 Po to Jėzus ėjo per kiekvieną miestą ir kaimą, pamokslaudamas ir skelbdamas Dievo karalystės Gerąją Naujieną. Drauge su Juo buvo dvylika,

8:2 ir kai kurios moterys, kurios buvo išgydytos nuo piktuųjų dvasių bei negalių: Marija, vadinama Magdaliete, iš kurios išėjo septyni demonai,

8:3 ir Erodo ūkvedžio Chūzo žmona Joana, Zuzana, ir daug kitų, kurios Jam patarnavo iš to, kas joms priklausė.

8:4 Besirenkant gausiai miniai ir žmonėms iš visų miestų einant pas Jį, Jėzus kalbėjo palyginimu:

8:5 „Sėjėjas išėjo sėti savo sėklos. Jam besėjant, vieni grūdai krito palei kelią, buvo sutrypti, ir dangaus paukščiai juos sulesė.

8:6 Kiti grūdai krito ant uolos ir sudygę buvo išdžiovinti, nes nebuvo drėgmės.

8:7 Kiti grūdai krito tarp erškėčių, ir tie kartu su jais išaugę, nustelbė juos.

8:8 Dar kiti grūdai krito į gerą žemę, išdygo, ir davė šimteriopą vaisių“. Tai ištaręs, Jis sušuko: „Kas turi ausis girdėti, teišgirsta!“

8:9 Gi Jo mokiniai klausė Jį, sakydami: „Ką reiškia šis palyginimas?“

8:10 Jėzus atsakė: „Jums Dievas leido pažinti Savo karalystės paslaptis, kitiems jos skelbiamos palyginimais, kad ‘žiūrėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų’“.

8:11 Gi palyginimas štai ką reiškia: sėkla yra Dievo žodis.

8:12 Palei kelią pasėtieji tai tie, kurie girdi, po to ateina Velnias ir išrauna žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir Dievas jų neišgelbėtų.

8:13 Ant uolos pasėtieji tai tie, kurie kai išgirstų žodį su džiaugsmu priima, bet neturi šaknies. Kurį laiką jie tiki, bet gundymo metu atsitraukia.

8:14 Tarp erškėčių nukritę tai tie, kurie išgirdo, bet juos, einančius gyvenimo keliu nusmelkia rūpesčiai, turtas bei malonumai ir jie neduoda subrendusio vaisiaus.

8:15 Gi geroje žemėje nukritę tai tie, kurie išgirdo žodį, saugo jį tinkamoje ir geroje širdyje ir duoda vaisių kantrumu.

8:16 Nei vienas, uždegęs žiburį, neuždengia jo indu ir nekiša po lova, bet stato jį ant žibintuvo, kad įeinantys matytų šviesą.

8:17 Juk nėra nieko slapto, kas netaptų matomu, nei nieko paslėpto, ko Dievas nepadarytų žinomu ir neiškeltų į viešumą.

8:18 Taigi žiūrėkite, kaip klausotės. Juk kuris tik turėtų, tam Dievas duos, gi kuris neturėtų, iš to Jis

NAUJASIS TESTAMENTAS

atims ir tai, ką jis mano turįs“.

8:19 Tuomet pas Jėzų atėjo motina ir Jo broliai, bet dėl minios negalėjo su Juo susitikti.

8:20 Kažkas Jam pranešė: „Štai Tavo motina ir Tavo broliai stovi lauke ir nori Tave pamatyti“.

8:21 O Jis paragintas atsakė jiems, tardamas: „Mano motina ir mano broliai yra tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo“.

8:22 Vieną dieną Jėzus drauge su savo mokiniais įlipo į burlaivį ir liepė, kad jie persikeltų į kitą jūros pusę. Ir jie buvo išvesti į atvirą jūrą.

8:23 Gi jiems beplaukiant, Jėzus užmigo. Tuo metu ant jūros nužengė vėjo sukury, juos užliejo bangos ir jie atsidūrė pavojuje.

8:24 Gi pripuolę jie ėmė Jį žadinti, šaukdami: „Mokytojau, mokytojau, mes žūstame!“ Prikeltas Jis sudraudė vėją ir šelstančias bangas. Jos nurimo, ir pasidarė tyku.

8:25 O Jėzus tarė jiems: „Kur jūsų tikėjimas?“ Gi apimti baimės ir nustebę jie vieni kitų klausinėjo: „Kas gi yra Šitas, kad įsako net vėjams ir vandeniui, ir tie Jam paklūsta?!“.

8:26 Jie atplaukė į Gadarėnų kraštą, tą, kuris yra priešingame Galilėjai krante.

8:27 Gi Jėzui išlipus į krantą, Jį pasitiko kažkoks vyras iš miesto. Jau ilgą laiką jis buvo demonų apsėstas, nedėvėjo drabužių ir negyveno namuose, bet kapuose.

8:28 Pamatęs Jėzų ir sušukęs, jis parpuolė prieš Jį ir garsiu balsu tarė: „Kas man ir Tau, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Aš maldauju Tavęs, kad nekankintum manęs!“

8:29 Juk Jis buvo įsakęs netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus. Dvasia dažnai jį sugriebdavo ir, nors jį saugojo surakintą grandinėmis ir supančiotą geležiniais kojų pančiais, jis viską sutraukydavo, ir per demoną jis buvo varomas į dykumą.

8:30 Jėzus jo paklausė, sakydamas: „Koks tavo vardas?“ O jis atsakė: „Legionas“. Mat į jį buvo įėję daug demonų.

8:31 Ir Legionas prašė Jėzų, kad Jis neįsakytų jiems eiti į bedugnę.

8:32 Gi ten ant kalno buvo ganoma didelė banda kiaulių. Demonai prašė Jį, kad leistų jiems įeiti į jas. Ir Jėzus jiems leido.

8:33 Tada demonai, išėję iš žmogaus, įėjo į kiaules. Banda metėsi žemyn nuo stataus šlaito į jūrą ir buvo paskandinta.

8:34 Gi pamatę, kas buvo padaryta, ganantys kiaules pabėgo ir pranešė apie tai mieste ir kaimuose.

8:35 Tada žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko ir, atėję prie Jėzaus, rado žmogų, iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų, aprengtą ir sveiko proto. Ir jie buvo apimti baimės.

8:36 Gi mačiusieji papasakojo jiems tai, kaip Jėzus išgelbėjo demonų apsėstąjį.

8:37 Tuomet visa Gadarėnų krašto minia paprašė, kad Jėzus pasišalintų nuo jų, nes juos buvo apėmusi didelė baimė. Gi Jėzus sugrįžo atgal ir įlipo į burlaivį.

8:38 Vyras, iš kurio buvo išėję demonai, maldavo, kad galėtų pasilikti su Juo, bet Jėzus liepė jam eiti, sakydamas:

8:39 „Grįžk į savo namus ir papasakok, kiek daug tau padarė Dievas“. Ir jis nuėjo ir skelbė po visą miestą, kiek daug jam padarė Jėzus.

8:40 Kai Jėzus sugrįžo, minia Jį priėmė su džiaugsmu, nes visi Jo laukė.

8:41 Ir štai atėjo vyras, vardu Jayras, jis buvo sinagogos vadovas. Parpuolęs prie Jėzaus kojų, jis maldavo Jį ateiti į jo namus.

8:42 Mat jo vienintelė, maždaug dvylikos metų dukra, buvo ant mirties slenksčio. Jam einant, minios spaudė Jį iš visų pusių.

8:43 Tuomet moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu ir išleidusi gydytojams visą savo turtą, bet kurios nė vienas neįstengė išgydyti,

8:44 prisitartinusi Jam iš už nugaros palietė Jo drabužio kutą. Ir bematant kraujas liovėsi plūdes.

8:45 Jėzus paklausė: „Kas Mane palietė?“ Gi visiems besiginant Petras ir drauge su juo esantys tarė: „Mokytojau, minios Tave iš visų pusių spaudžia, o Tu klausai: ‘Kas Mane palietė!’“

8:46 Tačiau Jėzus tarė: „Mane kažkas palietė, nes pajutau iš Manęs išėjusią jėgą“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

8:47 Moteris, pamačiusi, kad neliko nepastebėta, drebėdama atėjo ir parpuolusi prie Jėzaus kojų, visos tautos akivaizdoje, papasakojo, dėl kokios priežasties ji palietė ir kaip tuoj pat buvo išgydyta.
8:48 Tuomet Jėzus jai tarė: „Būk drąsi, dukra! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik ramybėje!“
8:49 Dar Jam tebekalbant, ateina kažkas iš sinagogos vadovo namų ir jam praneša: „Tavo duktė numirė. Nevargink Mokytojo“.
8:50 Tai išgirdęs, Jėzus atsakė jam, tardamas: „Nebijok, tik tikėk, ir ji bus išgelbėta“.
8:51 Atėjęs į namus, Jis neleido niekam įeiti, tik Petruui, Jokūbui, Jonui ir mergaitės tėvui bei motinai.
8:52 Gi visi apraudojo ją ir mušėsi sau į krūtinę. Bet Jis tarė: „Neraudokite, ji nenumirė, bet miega“.
8:53 Bet jie tyčiojosi iš Jo, žinodami, kad ji numirė.
8:54 Tuomet Jėzus visus juos išvarė lauk, ir pačiupęs ją už rankos, sušuko, sakydamas: „Mergaite, būk prikelta!“
8:55 Jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau pat atsikėlė. Jėzus įsakė duoti jai valgyti.
8:56 Jos tėvai buvo apstulbinti, bet Jis įsakė jiems niekam nesakyti, kas buvo įvykę.

9:1 Sukvietęs dvylika Savo mokinių, Jėzus suteikė jiems jėgą ir valdžią prieš visus demonus ir gydyti ligas.
9:2 Po to Jis pasiuntė juos skelbti Dievo karalystės ir gydyti silpstančiųjų.
9:3 Jis įsakė jiems: „Nieko neimkite kelionei: nei lazdų, nei kelionmaišio, nei duonos, nei sidabro. Neturėkite nei dviejų tunikų.
9:4 Į kuriuos tik namus įeitumėt, ten pasilikite. Ir iš ten keliaukite toliau.
9:5 Ir jei kas jūsų nepriimtų, išeidami iš to miesto, nusikratykite net dulkes nuo savo kojų kaip liudijimą prieš juos“.
9:6 Gi išėję jie keliavo per kaimus, visur skelbdami Gerąją Naujieną ir gydydami.
9:7 Tetrarchas Erodas išgirdo apie viską, kas per Jėzų daroma ir suglumo, nes kai kurie kalbėjo, esą Joną Dievas prikėlė iš mirusiųjų,
9:8 gi kai kurie, kad Dievas parodė Eliją, dar kiti, kad prisikėlęs vienas iš senųjų pranašų.
9:9 Erodas sakė: „Jonui aš nukirsdinau galvą, bet Kas yra Šitas, apie Kurį girdžiu tokius dalykus?“ Ir jis labai norėjo Jėzų pamatyti.
9:10 Sugrįžę apaštalai papasakojo Jėzui visa, ką buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, Jis pasitraukė į nuošalią ir negyvenamą vietovę, esančią netoli miesto, vadinamo Betsaida.
9:11 Gi minios, tai sužinojusios, nusekė paskui Jį. Priėmęs žmones, Jis kalbėjo jiems apie Dievo karalystę ir gydė tuos, kuriems reikia gydymo.
9:12 Diena pakrypo vakarop. Priėję dvylika tarė Jam: „Paleisk minią, kad nuėję į aplinkinius miestelius bei kaimelius susirastų nakvynę ir maisto. Juk mes esame čia, nuošalioje vietoje“.
9:13 Bet Jėzus jiems tarė: „Jūs duokite jiems valgyti“. Gi jie atsakė: „Mes nieko daugiau neturime, tik penkis duonos papločius ir dvi žuvis. Nebent mes būtume nuvesti ir nupirktume maisto visiems šitiems žmonėms“.
9:14 Juk ten buvo apie penki tūkstančiai vyrų. Tuomet Jis įsakė Savo mokiniams: „Teprigula jie pusiausėda eilėmis po penkiasdešimt“.
9:15 Ir jie taip padarė, kad visi prigulė pusiausėda.
9:16 Tuomet, paėmęs penkis duonos papločius bei dvi žuvis, Jis pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė mokiniams, kad šie paduotų žmonėms.
9:17 Visi valgė ir buvo pasotinti. Po to dar buvo surinkta dvylika pintinių jiems likusių kąsnelių.
9:18 Tai atsitiko, kai Jėzus nuošaliai meldėsi Dievui ir jo mokiniai buvo drauge su Juo. Tuomet Jis paklausė jų, sakydamas: „Kuo minios Mane laiko?“
9:19 Gi jie, paraginti atsakyti, tarė: „Jonu Krikštytoju, kiti gi - Eliju, dar kiti gi sako, kad prisikėlė vienas iš senovinių pranašų“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 9:20 Tuomet Jis paklausė: „O jūs kuo Mane laikote?“ Gi Petras, paragintas atsakyti, tarė: „Dievo Pateptuoju“.
- 9:21 Jėzus griežtai juos įspėjo įsakydamas, kad niekam to nepasakotų.
- 9:22 Jis pasakė jiems: „Žmogaus Sūnus privalo daug iškentėti, būti vyresniųjų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų atmetas, nužudytas, ir trečią dieną prikeltas“.
- 9:23 Tuomet Jis kalbėjo visiems: „Jei kas nori eiti paskui Mane, tas teatsizada savęs, teima kasdien savo kryžių ir teseka paskui Mane.“
- 9:24 Juk jeigu kas norėtų išsaugoti savo sielą, tas ją praras, gi kas prarastų savo sielą dėl Manęs, tas ją išgelbės.
- 9:25 Gi kokią naudą gautų žmogus, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, bet save pražudytų arba jį nubaustų Dievas?
- 9:26 Juk jei kuris būtų sugėdintas dėl Manęs ir Mano žodžių, tą sugėdins ir Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis Savo Tėvo ir šventųjų angelų šlovėje“.
- 9:27 Gi tiesą sakau jums, kad yra kai kurie iš čia stovinčių, kurie niekuomet nepatirtų mirties, kol pamatytų Dievo karalystę“.
- 9:28 Praslinkus maždaug aštuonioms dienoms po šitų žodžių, atitiko tai, kad Jėzus pasiėmė Petrą, Joną bei Jokūbą ir užkopė į kalną melstis Dievui.
- 9:29 Tuomet, kai Jis meldėsi Dievui, Jo veido išvaizda pasikeitė, o Jo drabužis tapo baltas ir spindintis.
- 9:30 Ir štai du vyrai kalbėjosi su Juo. Tai buvo Mozė ir Elisas.
- 9:31 Dievas juos parodė šlovėje ir jie kalbėjo apie Jo išėjimą, kuris turi įvykti Jeruzalėje.
- 9:32 Gi Petrą ir su juo esančius buvo apėmęs miegas. Pabudę jie pamatė Jo šlovę ir stovinčius šalia Jo du vyrus.
- 9:33 Šiems nuo Jėzaus tolystant, atsitiko tai, kad Petras Jam tarė: „Mokytojau, gera mums čia būti! Mes galėtume pastatyti čia tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui“. Jis nežinojo, ką kalbąs.
- 9:34 Jam tai besakant, užėjo debesis, kuris pridengė juos šešėliu. Juos apėmė baimė, kai paniro į debesį.
- 9:35 O iš debesies pasigirdo balsas: „Šitas yra Mano Mylimasis Sūnus, Jo klausykite“.
- 9:36 Balsui nuskambėjus Jėzus buvo rastas vienas. O jie tylėjo ir tomis dienomis niekam nieko nepasakojo apie tai, ką buvo regėję.
- 9:37 Kitą dieną, jiems nusileidus nuo kalno, atsitiko tai, kad Jėzų pasitiko didelė minia.
- 9:38 Ir štai vyras iš minios sušuko, sakydamas: „Mokytojau, prašau tave, pažvelk į mano sūnų, nes jis yra man vienintelis!“
- 9:39 Ir kuomet dvasia jį pačiumpa, jis staiga ima šaukti, o jos plėšomas net apsiptoja. Jį iškankinusi ji tik vargais negalais nuo jo atstoja.
- 9:40 Aš prašiau Tavo mokinių, kad ją išvartytų, bet jiems nebuvo suteikta galia“.
- 9:41 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, tarė: „O netikinti ir ištvirkinta karta! Kaip ilgai turėsiu būti kartu su jumis ir jus kęsti? Atvesk čionai savo sūnų!“
- 9:42 Dar Jam besitarianant, demonas pradėjo jį kankinti ir tąsyti. Tuomet Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, išgydė vaiką ir sugrąžino jį tėvui.
- 9:43 Ir visi buvo apstulbinti dėl galingos Dievo jėgos. Gi visiems stebintis tuo, ką Jėzus padarė, Jis Savo mokiniams pasakė:
- 9:44 „Gerai įsidėmėkite šituos žodžius, juk Žmogaus Sūnus turi būti atiduodamas į žmonių rankas“.
- 9:45 Bet mokiniai šito pasakymo nesuprato, - nes tai buvo nuo jų paslėpta, kad jo nesuvoktų, - o klausti Jį apie tai jie bijojo.
- 9:46 Tuomet tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų esąs svarbesnis.
- 9:47 Žinodamas jų širdžių mintis, Jėzus paėmė vaikelį ir pasistatęs jį šalia Savęs,
- 9:48 tarė jiems: „Kuris jeigu tik priimtų šitą vaikelį dėl Mano vardo, Mane priima, o kuris jeigu tik

NAUJASIS TESTAMENTAS

Mane priimtų, priima Mane Siuntusį. Juk kuris tarp jūsų mažiausias, tas yra didis“.

9:49 Gi Jonas, paragintas atsakyti, tarė: „Mokytojau, mes matėme vieną žmogų, kuris Tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, kadangi jis neseka paskui mus“.

9:50 O Jėzus jam tarė: „Nedrauskite jam, nes kas nėra prieš mus, tas už mus“.

9:51 Priartėjus dienoms, kai Jėzus turėjo būti paimtas į dangų, Jis ryžtingai nukreipė Savo žingsnius, kad keliautų į Jeruzalę.

9:52 Tuomet Jis išsiuntė pirma Savęs pasiuntinius. Nuėję jie užsuko į vieną samariečių kaimą, kad visa Jam paruoštų.

9:53 Bet jie nepriėmė Jėzaus, nes Jis keliavo į Jeruzalę.

9:54 Tai pamatę Jo mokiniai Jokūbas ir Jonas tarė: „Viešpatie, ar nori, kad įsakytume ugniai nusileisti iš dangaus ir juos sunaikinti, kaip Elijas padarė?“

9:55 Bet Jis, Dievo atgręžtas, juos sudraudė, sakydamas: „Nežinote, kokios dvasios esate.

9:56 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių sielų, bet išgelbėti“. Ir jie nuėjo į kitą kaimą.

9:57 Gi tai atsitiko, kai jiems einant keliu, vienas žmogus Jam pasakė: „Viešpatie, aš seksiu paskui Tave, kad ir kur tik Tu eitum!“

9:58 O Jėzus jam atsakė: „Lapės turi olas, padangių paukščiai - lizdus, gi Žmogaus Sūnus neturi kur galvos padėti“.

9:59 Gi kitam Jis tarė: „Sek paskui Mane“. Bet tas atsakė: „Viešpatie, leisk man pirmiau eiti ir palaidoti savo tėvą!“

9:60 Bet Jėzus jam tarė: „Palik mirusiesiems laidoti savo mirusiuosius, o tu eik ir visur skelbk Dievo karalystę“.

9:61 Dar vienas sakė: „Viešpatie, aš seksiu paskui Tave, bet leisk man pirmiau nueiti į mano namus ir atsisveikinti!“

9:62 O Jėzus jam atsakė: „Nei vienas, kuris uždeda savo ranką ant arklų ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei“.

10:1 Po to Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt ir išsiuntė juos po du pirma Savęs į kiekvieną miestą ir vietą, kur Jis pats ketino vykti.

10:2 Jis sakė jiems: „Derlius tikrai gausus, bet darbininkai tik keli. Todėl raginu jus, maldaukite pjūties Šeiminingą, kad Jis siųstų darbininkų į Savo pjūtį“.

10:3 Eikite! Štai Aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų.

10:4 Nesineškite nei pinigėlių, nei kelionmaišio, nei sandalų ir nieko kelyje kad nesveikintumėte.

10:5 Gi į kuriuos namus jūs tik įeitumėte, pirmiausia tarkite: ‘Ramybė šiems namams’.

10:6 Ir jei ten būtų ramybės sūnus, jūsų ramybė tegul ilsės ant jo, o jei ne, - sugrįš pas jus.

10:7 Tuomet pasilikite tuose namuose, valgykite ir gerkite tai, kas duodama, nes darbininkas vertas savo užmokesčio. Nepereikite iš namų į namus.

10:8 Gi jei į kurį miestą įeitumėte ir jus priimtų, valgykite tai, kas jums siūloma.

10:9 Gydykite jame esančius ligonius, ir sakykite jiems: ‘Jums prisiartino Dievo karalystė’.

10:10 Gi jei į kurį miestą įeitumėte ir jūsų nepriimtų, išeikite į jo gatves ir sakykite:

10:11 ‘Mes nusikratome prieš jus net jūsų miesto dulkes, prilipusias mums prie kojų. Tačiau žinokite tai, kad jums prisiartino Dievo karalystė’.

10:12 Gi sakau jums, kad aną dieną Dievas bus labiau pakantesnis Sodomų ir Gomorų žemei negu tam miestui.

10:13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes jeigu Tyre ir Sidone būtų įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie senai būtų atgailavę su ašutine ir pelenuose.

10:14 Todėl sakau jums: Tyriui ir Sidonui teismo dieną Dievas bus labiau pakantesnis negu jums!

10:15 Ir tu, Kafarnaume, kuris esi išaukštintas iki dangaus, būsi nustumtas žemyn iki mirusiųjų pasaulio.

10:16 Kas jūsų klauso, tas Manęs klauso. Kas jus pripažįsta netinkamai, tas Mane pripažįsta

NAUJASIS TESTAMENTAS

netinkamu. O kas Mane pripažįsta netinkamu, tas pripažįsta netinkamu Tą, Kuris Mane siuntė“.

10:17 Tuomet septyniasdešimt su džiaugsmu sugrįžo, sakydami: „Viešpatie, Tavasis vardas mums pavergia net demonus!“

10:18 Gi Jėzus jiems tarė: „Aš mačiau Šetoną, kaip žaibą nukritusį iš dangaus.

10:19 Štai Aš suteikiu jums valdžią užminti ant gyvačių bei skorpionų, ir ant visos priešo jėgos, kad niekas jokiais būdais jums nepakenktų.

10:20 Tačiau džiaukitės ne tuo, kad dvasios jums pavergiamos, bet verčiau džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti dangaus aukštybėse“.

10:21 Tą valandą Jėzus pradžiugo dvasioje ir tarė: „Aš pritariu Tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, nes Tu paslėpei tai nuo išmintingųjų ir protingųjų, ir apreiškėi kūdikiams! Iš tiesų, Tėve, taip išsipildė Tavo troškimas“.

10:22 Tuomet, Dievo atgręžtas į mokinius, Jis tarė: „Visa Man perdavė Mano Tėvas. Niekas neatpažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas neatpažįsta, tik Sūnus, ir tik tas, kuriam Sūnus norėtų Jį apreikšti“.

10:23 Ir, Dievo atgręžtas į mokinius, Jis jiems asmeniškai pasakė: „Palaimintos akys, reginčios tai, ką jūs regite.

10:24 Juk sakau jums: didieji pranašai ir karaliai troško pamatyti tai, ką jūs matote, bet nepamatė, ir išgirsti tai, ką jūs girdite, bet neišgirdo“.

10:25 Ir štai atsistojo vienas Įstatymo žinovas ir, mėgindamas Jį, sako: „Mokytojau! Ką padaręs aš paveldėsiu amžinąjį gyvenimą?“

10:26 Gi Jėzus jo paklausė: „Kas parašyta Įstatyme? Kaip tu skaitai?“

10:27 Tuomet šis, paragintas atsakyti, tarė: „Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu, ir savo artimą, kaip save patį“.

10:28 O Jėzus jam tarė: „Teisingai atsakei. Tai vykdyk, ir gyvensi“.

10:29 Bet norėdamas pateisinti save tas, paklausė Jėzų: „O kas yra mano artimas?“

10:30 Tuomet tęsdamas Jėzus tarė: „Kažkoks žmogus leidosi žemyn iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir palikę pusgyvį nuėjo.

10:31 Gi atsitiktinai tuo keliu leidosi žemyn kažkoks kunigas, bet, pamatęs jį, apėjo kita kelio puse.

10:32 Panašiai ir levitas, priėjęs tą vietą ir jį pamatęs, apėjo kita kelio puse.

10:33 Bet kažkoks keliaujantis samarietis užtiko jį, ir pamatęs pasigailėjo.

10:34 Priėjęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus ir vyno. Po to užkėlė jį ant savo nešulinio gyvulio, nugabeno į užeigą ir rūpinosi juo.

10:35 Kitą dieną iškeldamas jis išsiėmė du denarus ir padavė juos užeigos šeimininkui, tardamas: ‘Pasirūpink juo, o jei ką išleistum viršaus, grįždamas tau sugrąžinsiu’.

10:36 Taigi, kuris iš šitų trijų tau atrodo tapęs artimu tam, kuris pateko į plėšikų rankas?“

10:37 Gi Įstatymo žinovas atsakė: „Tas, kuris pasielgė su juo gailestingai“. Tada Jėzus jam tarė: „Eik ir tu taip pat daryk“.

10:38 Jiems bekeliaujant, Jėzus užsuko į kažkokį kaimą. Viena moteris, vardu Morta, pakvietė Jį pasisvečiuoti savo namuose.

10:39 Ji turėjo seserį, kurią vadina Marija. Ši, prisėdusi prie Jėzaus kojų klausėsi Jo žodžio.

10:40 Gi Morta, apsunkinta ilgai trunkančio patarnavimo, priėjo prie Jėzaus ir tarė: „Viešpatie, ar Tau nerūpi, kad mano sesuo paliko mane vieną patarnauti!? Todėl pasakyk jai, kad man padėtų“.

10:41 Gi Jėzus, paragintas atsakyti, jai tarė: „Morta, Morta, tu esi apimta nerimo ir esi varginama dėl daugelio dalykų,

10:42 bet tereikia vienintelio! Marija pasirinko gerąją dalį, tą, kuri nebus iš jos atimta“.

11:1 Tai atsitiko tuomet, kai vienoje vietoje Jėzus meldėsi Dievui. Jam baigus melstis, kažkuris iš Jo mokinių paprašė: „Viešpatie, išmokyk mus melstis Dievui, kaip ir Jonas išmokė savo mokinius!“

11:2 Tuomet Jėzus tarė jiems: „Kai melstumėtės Dievui, sakykite: ‘Tėve mūsų, Kuris esi dangaus

NAUJASIS TESTAMENTAS

aukštybėse, tebūnie pašventintas Tavo vardas. Teateinie Tavo karalystė. Tebūnie įvykdyta Tavo valia kaip danguje, taip ir ant žemės!

11:3 Kasdieninės mūsų duonos duok mums kiekvieną dieną

11:4 ir atleisk mums mūsų nuodėmes, kaip ir mes atleidžiame mūsų skolininkams. Ir kad neįvestum mūsų į išbandymą, bet išgelbėk mus nuo Piktojo’.

11:5 Tuomet Jis tarė jiems: „Kuris iš jūsų turėtų draugą ir, nueitų pas jį vidurnaktį, ir saktų jam: ‘Drauge, paskolink man tris papločius duonos,

11:6 nes mano draugas iš kelionės atvyko pas mane, bet aš neturiu nieko ką galėčiau jam pasiūlyti’?

11:7 O anas iš vidaus, paragintas atsiliepti, tartų: ‘Nevargink manęs! Durys jau uždarytos, o aš ir mano vaikučiai jau lovoje, negaliu keltis ir tau duoti’.

11:8 Aš sakau jums: jei jis nesikels ir neduos jam duonos dėl to, kad jis yra jo draugas, tačiau dėl jo įkyrumo prikeltas jis duos tiek, kiek jis nori.

11:9 Todėl ir Aš sakau jums: prašykite, ir Dievas jums duos, ieškokite, ir jūs rasite, belskite, ir Jis jums atidarys.

11:10 Juk kiekvienas prašantis gauna, ieškantis randa ir beldžiančiam Dievas atidarys.

11:11 Gi kuris iš jūsų, būdamas tėvas, duonos prašančiam sūnui paduos akmenį? Jei jis prašys žuvies, ar vietoj žuvies paduos jam gyvatę?

11:12 Arba jei jis prašytų kiaušinio, ar paduos jam skorpioną?

11:13 Taigi jei jūs, būdami blogi, mokate duoti savo vaikams gerų dovanų, tai juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus duos Šventąją Dvasią tiems, kurie Jo prašo“.

11:14 Kartą Jėzus buvo beišvaręs nebylumo demoną. Demonui išėjus, nebylys prakalbo, ir minios stebėjosi.

11:15 Bet kai kurie iš jų sakė: „Jis išvaro demonus demonų valdovo Belzebulo galia“.

11:16 Gi kiti, mėgindami, reikalavo iš Jo atpažinimo ženkle iš dangaus.

11:17 Bet Jėzus, žinodamas jų mintis, tarė jiems: „Kiekviena suskaldyta karalystė sunaikinama, ir namai griaujami.

11:18 Jeigu Šėtonas išvaro Šėtoną, save patį yra padalijęs, kaip tuomet jis išlaikys savo karalystę? O jūs sakote, kad Aš išvarau demonus Belzebulo galia.

11:19 Jeigu Aš išvarau demonus Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai.

11:20 Gi jeigu Aš išvarau demonus Dievo pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

11:21 Kol apginkluotas galiūnas saugotų savo kiemą, tol jo nuosavybė saugi.

11:22 Bet kai jį užpuola stipresnis, kad nugalėtų, jis atima visus jo ginklus, kuriais tas pasitikėjo, ir išdalina tai, ką iš jo pagrobė.

11:23 Nesantis kartu su Manimi yra prieš Mane ir kartu su Manimi nerenkantis veltui eikvoja jėgas.

11:24 Gi kai netyroji dvasia išeitų iš žmogaus, ji eina per bevandenės vietas, ieškodama poilsio, ir neranda. Ji sako: ‘Aš sugrįšiu į savo namus, iš kur išėjau’.

11:25 Ir sugrįžusi randa juos iššluotus ir papuoštus.

11:26 Tuomet ji eina, pasiima septynias kitas dvasias, blogesnes už save, ir įėjusios jos ten įsikuria. Ir ano žmogaus paskutinė būseną pasidaro dar blogesnė nei prieš tai buvusioji“.

11:27 Jėzui bekalbant apie tai, kažkokia moteris iš minios Jam garsiai sušuko: „Palaimintos įščios išnešiojusios Tave, ir krūtys, kurias Tu žindai!“

11:28 Bet Jis tarė: „Tikčiau sakant, palaiminti tie, kurie Dievo žodį girdi ir jį vykdo“.

11:29 Gi kai buvo renkamos minios, Jis pradėjo kalbėti: „Šita karta yra bloga karta. Ji reikalauja atpažinimo ženkle, bet Dievas neduos jai atpažinimo ženkle, tik pranašo Jonos ženklą.

11:30 Juk kaip Jona tapo atpažinimo ženklu nineviečiams, taip ir Žmogaus Sūnus bus šiai kartai.

11:31 Pietų karalienę Dievas pastatys teisme kartu su šia karta ir ta ją pasmerks, nes ji atėjo nuo žemės pakraščių išgirsti Saliamono išminties, o štai Tas, Kuris čia yra, svarbesnis nei Saliamonas.

11:32 Vyrai nineviečiai atsistos teisme kartu su šia karta ir ją pasmerks, nes jie atgailavo, išgirdę

NAUJASIS TESTAMENTAS

Jonos pamokslą, o štai Tas, Kuris čia yra, svarbesnis nei Jona.

11:33 Juk niekas uždegto žiburio nededa į slėptuvę ar po saiku, bet stato jį ant žibintuvo, kad įeinantys matytų šviesą.

11:34 Kūno žiburys yra akis. Gi jeigu tik tavo akis būtų sveika, visas tavo kūnas bus pilnas šviesos. Bet jeigu tavo akis būtų nesveika, visas tavo kūnas bus pilnas tamsos.

11:35 Todėl stebėk, ar tavyje esanti šviesa nėra tamsa.

11:36 Taigi, jei visas tavo kūnas pilnas šviesos ir neturi jokios tamsios dalies, jis visas bus pilnas šviesos, tarsi žiburio spindulių būtum apšviestas“.

11:37 Gi Jėzui tebekalbant, kažkoks fariziejus prašė, kad Jis papietautų su juo. Įėjęs Jis prigulė pusiausėda už stalo.

11:38 Tai pamatęs fariziejus nustebo, kad Jėzus prieš pietus nebuvo apiplautas.

11:39 Gi Viešpats jam tarė: „Dabar, jūs, fariziejai, valote taurės ir dubens išorę, bet jūsų vidus pilnas plėšikavimo ir klastos.

11:40 Kvailiai, argi Tas, Kuris sukūrė išorę, nėra sukūręs ir vidaus!?

11:41 Verčiau tai, kas yra viduje, atiduokite kaip išmaldą ir štai tuomet, viskas bus jums švaru.

11:42 Bet vargas jums, fariziejai! Nes jūs mokate dešimtinę nuo mėtų, rūtų ir visų kitų žalumynų, bet nekreipiate dėmesio į Dievo teisingumą ir meilę. Tų privalu tvirtai laikytis ir anų nepraleisti.

11:43 Vargas jums, fariziejai! Nes jūs mėgstate pirmąsias vietas sinagogose ir pasveikinimus turgaus aikštėse.

11:44 Vargas jums, apsimetėliai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Nes jūs esate lyg nematomi kapai, kuriuos žmonės nepastebėdami mindžioja“.

11:45 Tada kažkuris Įstatymo žinovas Jam tarė: „Mokytojau, tai kalbėdamas Tu ir mus įžeidi!“

11:46 Gi Jėzus atsakė: „Vargas ir jums, Įstatymo zinovai! Nes jūs apkraunate žmones nepakeliamomis naštomis, bet patys jų nenorite nė vienu pirštu paliesti.

11:47 Vargas jums! Nes jūs statote pranašams mauzoliejus, o jūsų protėviai juos nužudė.

11:48 Taigi jūs liudijate, kad pritariate savo protėvių darbams. Nes tie juos nužudė, o jūs statote jiems mauzoliejus.

11:49 Todėl ir Dievo išmintis pasakė: ‘Aš siųsiu jiems pranašų bei apaštalų, ir vienus iš jų tie žudys, o kitus persekios,

11:50 kad iš šios kartos būtų išreikalautas visų pranašų kraujas, kuris buvo pralietas nuo pasaulio sukūrimo,

11:51 nuo Abelio kraujo iki kraujo Zacharijo, nužudyto tarp aukuro ir šventyklos’. Taip, Aš sakau jums: jis bus išreikalautas iš šios kartos!

11:52 Vargas jums, Rašto aiškintojai, nes jūs atėmėte pažinimo raktą! Jūs patys neįėjote ir įeinantiems užkirtote kelią“.

11:53 Gi Jam tai tebekalbant, Rašto aiškintojai ir fariziejai pradėjo smarkiai Jį pulti ir kamantinėti dėl daugelio dalykų,

11:54 tykodami Jo ir siekdami ką nors pagauti iš Jo burnos, kad galėtų Jį apkaltinti.

12:1 Tuo tarpu, kai buvo surinkta daugiatūkstantinė minia taip, kad vieni kitus trypė, Jėzus pradėjo kalbėti pirmiausia Savo mokiniams: „Saugokite save nuo fariziejų raugo, kuris yra veidmainystė.

12:2 Gi nieko nėra uždengto, ko neatidengtų Dievas, ir nieko paslėpto, ko Jis nepastebėtų.

12:3 Todėl tai, ką kalbėjote tamsoje, bus išgirsta šviesoje, ir ką šnabždėjote į ausį nuošaliuose kambariuose, bus paskelbta nuo plokščiastogių.

12:4 Bet sakau jums, mano mylimiesiems: nebūkite įbauginti tų, kurie žudo kūną, bet po to negali nieko daugiau padaryti.

12:5 Gi Aš priminsiu jums apie Tą, Kuris turėtų sukelti baimę: tesukelia baimę Tas, Kuris nužudęs turi galią įmesti į pragarą. Taip, sakau jums, Tas tesukelia baimę.

12:6 Ar ne penki žvirbliai parduodami už du asarijus? Tačiau nė vienas iš jų nėra Dievo akivaizdoje

NAUJASIS TESTAMENTAS

pamirštas?

12:7 Gi Dievas suskaičiavo net visus jūsų galvos plaukus. Todėl nebijokite, nes jūs vertesni už daugybę žvirblių.

12:8 Taip pat jums sakau: kiekvienas, kuris viešai išpažintų, kad yra Manyje, žmonių akivaizdoje, tai ir Žmogaus Sūnus viešai išpažins, kad yra jame, Dievo angelų akivaizdoje.

12:9 Gi kuris pripažins Mane netinkamu žmonių akivaizdoje, ir Aš pripažinsiu tą netinkamu Dievo angelų akivaizdoje.

12:10 Ir kiekvienam, kuris tars žodį prieš Žmogaus Sūną, Dievas tam atleis, bet kuris niekins Šventąją Dvasią, tam Jis neatleis.

12:11 Ir kai jus vestų į sinagogas, pas valdytojus ir valdžias, nesirūpinkite iš anksto, kaip ar ką pasiteisindami atsakytumėte, ar tu, ką turėtumėte kalbėti,

12:12 nes Šventoji Dvasia tą pačią valandą pamokys jus, ką privalote kalbėti“.

12:13 Kažkas iš minios Jam tarė: „Mokytojau, įsakyk mano broliui pasidalinti su manimi palikimą!“

12:14 Bet Jėzus jam atsakė: „Žmogau, kas Mane paskyrė jūsų teisėju ar dalytoju?!“

12:15 Tuomet Jėzus jiems pasakė: „Žiūrėkite, saugokitės godumo, nes žmogaus gyvybė nepriklauso nuo jo turtų pertekliaus“.

12:16 Ir Jis pasakė jiems palyginimą: „Kažkokio turtingo žmogaus laukas davė gausų derlių,

12:17 Tuomet jis svarstė savyje, sakydamas: ‘Ką turėčiau daryti? Juk neturiu kur sukrauti savo derliaus?’

12:18 Ir jis tarė: ‘Štai ką padarysiu: aš sugriausiu savo saugyklas ir pastatysiu didesnes. Ten surinksiu visus savo javus ir gėrybes.

12:19 Tuomet sakysiu savo sielai: ‘Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų. Ilsėkis, valgyk, išgerk ir būk linksminama!’“

12:20 Bet Dievas jam tarė: ‘Kvaily, šią naktį iš tavęs Aš pareikalausiu tavo sielos! Kam gi atiteks tai, ką paruošei!?’

12:21 Taip atsitinka tam, kuris kaupia turtus sau, bet nėra turtėjantis per Dievą“.

12:22 Tada Jėzus kalbėjo Savo mokiniams: „Todėl sakau jums: nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgytumėte arba ką gertumėte, nei savo kūnu, kuo apsirengtumėte.

12:23 Argi siela ne vertingesnė už maistą, o kūnas - už drabužį?

12:24 Išmokite iš varnų: nei jie sėja, nei pjauna, nei į aruodus renka, bet Dievas juos maitina. Argi jūs ne vertingesni už paukščius?

12:25 Gi kuris iš jūsų nerimaudamas gali pridėti prie savo ūgio bent vieną uolektį?

12:26 Taigi jei jūs neįstengiate padaryti net mažo dalyko, kodėl rūpinatės kitais dalykais?

12:27 Atidžiai stebėkite kaip auga lauko lelijos: nei jos sunkiai dirba nei verpia, bet sakau jums, kad net Saliamonas visoje savo šlovėje būdamas, neapsirengė kaip viena iš šitų.

12:28 Gi jeigu Dievas taip aprenkia lauko žolę, šiandien esančią, o rytoj metamą į krosnį, argi ne daug geriau aprens jus, kurie Juo nepasitikite?

12:29 Todėl neieškokite, ką galėtumėte suvalgyti arba ką išgerti, kad tai nesukeltų jums nerimo.

12:30 Juk visų šitų dalykų ieško pasaulio tautos. Gi jūsų Tėvas žino, kad viso to jums reikia.

12:31 Bet jūs ieškokite Dievo karalystės, o visa tai Jis pridės jums.

12:32 Nebijok, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvas malonėjo duoti jums karalystę.

12:33 Parduokite tai, ką jūs turite, ir išdalinkite tai, kaip išmaldą. Paruoškite sau piniginių, kurios nesudūlija, nenykstantį indėlį dangaus aukštybėse, kur vagis neprieina nei kandys nesuėda.

12:34 Nes kur yra jūsų indėlis, ten bus ir jūsų širdis.

12:35 Tebūna sujuostos jūsų strėnos ir jūsų žibintai uždegti.

12:36 Jūs patys, būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo šeimininko, kuomet jis grįš iš vestuvių, kad jam parvykus ir pasibeldus, tuoj pat atidarytų.

12:37 Palaiminti tie vergai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums: jis

NAUJASIS TESTAMENTAS

susijuos, suguldys juos pusiausėda už stalo ir priėjęs patarnaus jiems.

12:38 Ir jeigu jis grįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, palaiminti tie vergai.

12:39 Taigi supraskite štai ką: jei namų šeimininkas žinotų, kurią valandą ateina vagis, tai būtų budėjęs ir neleidęs jam įsilaužti į savo namus.

12:40 Todėl ir jūs būkite pasiruošę, nes Žmogaus Sūnus ateina tą valandą, kurią nemanote“.

12:41 Tada Petras paklausė: „Viešpatie, ar šį palyginimą sakai mums, ar ir visiems?!“

12:42 Viešpats atsakė: „Taigi kas yra tas ištikimas ir išmintingas ūkvedys, kurį šeimininkas paskyrė tarnauti savo šeimynai, kad tinkamu laiku jiems duotų maistą?“

12:43 Palaimintas tas vergas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį.

12:44 Iš tiesų sakau jums: jis paskirs jį valdyti visų savo turtų.

12:45 Bet jeigu tik vergas tartų savo širdyje: ‘Mano šeimininkas neskuba sugrįžti’, ir pradėtų mušti tarnus ir tarnaites, valgyti bei gerti, kad būtų nugirdytas,

12:46 tai to vergo šeimininkas sugrįš tą dieną, kurią jis nelaukia ir valandą, kurios jis nežino, perkirs jį pusiau ir paskirs jam dalį kartu su neištikimaisiais.

12:47 Gi tas vergas, kuris suprato savo šeimininko valią, bet nepasiruošė ir jo valios nevykdė, gaus daug kirčių.

12:48 Bet tas, kuris nesuprato, ir padarė tai, kas verta kirčių, gaus tik keletą kirčių. Nes kiekvienam, kuriam daug duota, iš to bus daug pareikalauta, ir kuriam daug patikėta, iš to bus daug išieškota.

12:49 Aš atėjau sviesti į žemę ugnies ir noriu, kad ji jau būtų uždegta.

12:50 Bet krikšto panardinimu Aš turiu būti panardintas, ir kaip esu slegiamas, kol tai būtų užbaigta!

12:51 Jūs manote, kad atėjau atnešti žemėn taikos? Ne, sakau jums, bet greičiau nesantaikos.

12:52 Juk nuo dabar penki vienuose namuose bus perskirti, trys prieš du ir du prieš tris.

12:53 Tėvas bus atskirtas nuo sūnaus, o sūnus nuo tėvo, motina nuo dukros, o dukra nuo motinos, anyta nuo savo marčios, o marti nuo savo anytos“.

12:54 Tuomet Jėzus kalbėjo ir minioms: „Jeigu pamatytumėt iš vakarų kylantį debesį, tuojau pat sakote: ‘Ateina liūtis’, ir taip atsitinka.

12:55 O kai pučia pietų vėjas, sakote: ‘Bus kaitra’, ir taip įvyksta.

12:56 Apsimetėliai! Jūs žinote kaip atpažinti žemės ir dangaus veidą, tai kodėl gi neatpažįstate šio laiko?

12:57 Kodėl gi patys nenusprendžiate, kas teisinga?

12:58 Kai su savo priešininku eini pas valdovą, pasistenk dar kelyje su juo susitarti, kad jis tave išlaisvintų ir nenumtų pas teisėją, o teisėjas neperduotų tavęs teismo nuosprendžių vykdytojui, o teismo nuosprendžių vykdytojas neįmestų tavęs į kalėjimą.

12:59 Aš sakau tau, kad niekuomet neišeitum iš ten, iki tol, kol neatiduotum paskutinio leptono.

13:1 Tuo pačiu metu priėjo kai kurie ir pasakojo Jam apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su jų aukomis.

13:2 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Ar jūs manote, kad tie galilėjiečiai buvo labai nusidėję už visus kitus galilėjiečius, kad būtent jie taip nukentėjo?“

13:3 Ne, sakau jums! Bet jeigu neatgailautumėt, visi panašiai pražūsite.

13:4 Arba anie aštuoniolika, ant kurių užgriuvo Siloamo bokštas ir juos užmušė, - gal jūs manote, kad jie buvo didesni nusidėjėliai nei visi kiti Jeruzalės gyventojai?

13:5 Ne, sakau jums! Bet jeigu neatgailautumėte, visi panašiai pražūsite.

13:6 Tada Jėzus pasakė palyginimą: „Kažkoks žmogus turėjo savo vynuogyne pasodintą figmedį. Jis atėjęs ieškojo ant jo vaisiaus, bet nerado.

13:7 Tuomet jis tarė vynuogyno darbininkui: ‘Štai jau treji metai, kai ateinu ieškodamas ant šio figmedžio vaisiaus ir nerandu. Nukirsk jį, kam jis žemę alina?’

NAUJASIS TESTAMENTAS

13:8 O anas jam atsakė: ‘Šeimininke! Palik jį dar ir šiais metais, kad galėčiau aplink jį sukasti žemę ir patręšti mėšlu.

13:9 Gi jeigu jis duotų vaisių, - gerai, o jei ne, tai iškirsi jį’“.

13:10 Šabo dieną Jėzus mokė vienoje iš sinagogų.

13:11 Ir štai ten buvo moteris, aštuoniolika metų turinti ligų dvasią. Ji buvo susikūpinusi ir visiškai negalėjo išsitiesti.

13:12 Gi Jėzus, pamatęs ją, pasišaukė ir tarė: „Moterie, tu esi išlaisvinta iš savo negalės!“

13:13 Tuomet Jis uždėjo ant jos rankas, ji tuojau pat buvo ištiesinta ir ėmė šlovinti Dievą.

13:14 Gi sinagogos vadovas, paragintas atsakyti ir pykdamas, kad Jėzus išgydė ją šabo dieną, tarė miniai: „Pridera dirbti šešias dienas. Tad ateikite jomis ir būkite gydomi, o ne šabo dieną“.

13:15 Tada Viešpats jam atsakė: „Apsimetėli! Kuris iš jūsų šabo dieną neatrisha savo jaučio ar asilo nuo ėdžių ir nenuveda jo pagirdyti?

13:16 Gi štai šitą moterį, Abraomo dukterį, Šėtonas laikė sukaustęs aštuoniolika metų. Ar nereikėjo ją išlaisvinti iš šitos nelaisvės šabo dieną?“

13:17 Jam tai kalbant, visi tie, kurie Jam prieštaravo buvo sugėdinti, o minia džiaugėsi visais per Jį padarytais šlovingais darbais.

13:18 Tuomet Jėzus tarė: „Į ką panaši Dievo karalystė? Arba su kuo ją palyginsiu?

13:19 Ji panaši į garstyčios grūdėlį, kurį ėmė žmogus ir pasėjo savo darže. Kai jis užaugo, tapo dideliu medžiu ir padangių paukščiai susisuko lizdus jo šakose“.

13:20 Jis vėl tarė: „Su kuo palyginsiu Dievo karalystę?

13:21 Ji panaši į raugą, kurį paėmusi moteris įmaišė trijuose saikuose miltų, kol jis visa įraugino“.

13:22 Keliaudamas į Jeruzalę Jėzus ėjo per miestus bei kaimus ir mokė.

13:23 Gi kažkas paklausė Jį: „Viešpatie, ar Dievas gelbsti tik mažuosius?!“ O Jis atsakė jiems:

13:24 „Stenkitės įeiti per siaurus vartus. Sakau jums: didieji ieškos kaip įeiti, bet negalės.

13:25 Kai namų Šeimininkas būtų prikeltas ir užrakintų duris, jūs, stovėdami lauke pradėtumėte belsti į duris ir sakyti: ‘Viešpatie, Viešpatie, atidaryk mums!’ O jis atsakys: ‘Aš nepažįstu jūsų. Iš kur jūs?’

13:26 Tuomet pradėsite sakyti: ‘Mes valgėme ir gėrėme Tavo akivaizdoje, Tu mokei mūsų gatvėse’.

13:27 Bet Jis tars: ‘Sakau jums: Aš nepažįstu jūsų. Iš kur jūs esate? Pasitraukite nuo manęs jūs visi, darantys neteisybę’.

13:28 Ten bus verksmas ir dantų griežimas, kai pamatytumėt Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, o jūs būtumėte išmetami laukan.

13:29 Ir ateis žmonės iš rytų, vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir bus paguldyti pusiausėda prie stalo Dievo karalystėje.

13:30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pačiame priekyje, ir yra esančių pačiame priekyje, kurie bus paskutiniai“.

13:31 Tą pačią dieną atėjo kai kurie fariziejai ir Jam sako: „Tu išeik ir keliauk iš čia, nes Erodas nori Tave nužudyti“.

13:32 Bet Jis jiems atsakė: „Kai būsite nuvesti, tai pasakykite tam lapei: ‘Štai šiandien ir rytoj išvarinėju demonus ir baigiu gydyti, o trečią dieną bus užbaigta’.

13:33 Tačiau šiandien, rytoj ir poryt turiu keliauti, nes Dievas neleidžia, kad pranašas žūtų ne Jeruzalėje.

13:34 Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmėtai akmenimis tuos, kurie pas tave pasiūsti. Kiek kartų Aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, bet jūs nenorėjote.

13:35 Štai jūsų namus Dievas palieka tuščius. Iš tiesų sakau jums, kad nuo dabar Manęs nebematysite, kol netarsite: ‘Palaimintas Tas, Kuris ateina Viešpaties vardu!’“

14:1 Kartą šabo dieną Jėzus atėjo į kažkokio fariziejų vadovo namus valgyti duonos, o jie atidžiai

NAUJASIS TESTAMENTAS

stebėjo Jį.

14:2 Ir štai ten, Jo akivaizdoje buvo kažkoks vandenlige sergantis žmogus.

14:3 Tuomet, paragintas atsakyti, Jėzus kreipėsi į Įstatymo žinovus ir fariziejus, tardamas: „Ar Dievas leidžia gydyti šabo dieną?“

14:4 Gi tie tylėjo. Tada Jėzus paėmęs jį išgydė ir paleido.

14:5 Jėzus jų paklausė: „Jei kurio iš jūsų asilas ar jautis įkristų į duobę, argi tuojau pat neištrauktų jo šabo dieną?“

14:6 Ir jie negalėjo Jam dėl tų žodžių prieštarauti.

14:7 Atidžiai stebėdamas, kaip pakviestieji renkasi pirmąsias vietas, Jėzus pasakė jiems palyginimą:

14:8 „Jei kas nors tave pakviestų į vestuves, kad nebūtum paguldytas pusiausėda prie stalo pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesto garbingesnio už tave,

14:9 ir atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvietė, netartų tau: ‘Užleisk vietą šitam’. Tuomet būtum sugėdintas ir turėtum prigulti už stalo paskutinėje vietoje.

14:10 Bet kai būtum pakviestas, nuėjęs prigulk paskutinėje vietoje, kad tas, kuris tave pakvietė, atėjęs galėtų pasakyti: ‘Drauge, palipk aukščiau!’ Tuomet tau bus garbė akivaizdoje tų, kurie kartu su tavimi guli pusiausėda prie stalo.

14:11 Nes kiekvieną, kuris save aukština, Dievas pažemins, o tą, kuris save pažemina, Dievas išaukštins“.

14:12 Tada Jėzus tarė ir tam, kuris Jį pakvietė: „Jei ruoštum pietus ar vakarienę, nekviesk savo draugų nei savo brolių, nei savo giminaičių, nei savo turtingų kaimynų, kad jie savo ruožtu nepakviestų tavęs, ir tau nebūtų atlyginta.

14:13 Bet jei ruoštum puotą, pasikviesk elgetų, luošių, raišių, aklių

14:14 ir būsi palaimintas, nes jie negali tau atsilyginti. Tuomet tau Dievas atlygins teisiųjų prisikėlime.

14:15 Gi tai išgirdęs kažkuris iš gulinčių su juo pusiausėda prie stalo, Jam tarė: „Palaimintas tas, kuris valgys duoną Dievo karalystėje“.

14:16 Tuomet Jėzus jam pasakė: „Kažkoks žmogus paruošė didelius pietus ir pakvietė daugelį.

14:17 Atėjus pietų metui, jis siuntė savo vergą pasakyti pakviestiesiems: ‘Ateikite, nes jau viskas paruošta’.

14:18 Bet jie visi kaip vienas pradėjo atsiprašinėti. Pirmasis jam tarė: ‘Aš nusipirkau žemės sklypą ir būtinai turiu eiti jį apžiūrėti. Prašu tave, priimk mano atsiprašymą’.

14:19 Tuomet kitas tarė: ‘Aš nusipirkau penkias poras jaučių ir einu jų išmėginti. Prašu tave, priimk mano atsiprašymą’.

14:20 Dar kitas tarė: ‘Aš vedžiau žmoną, todėl negaliu ateiti’.

14:21 Vergas sugrįžęs viską pranešė šeimnininkui. Tuomet užrūstintas namų šeimnininkas tarė savo vrgui: ‘Skubiai eik į miesto gatves ir skersgatvius ir vesk čionai elgetas, luošus, šlubus ir aklius’.

14:22 Ir vergas vėl pranešė: ‘Šeimnininke, kaip tu įsakei, - padaryta, bet vis dar yra vietos’.

14:23 Tuomet šeimnininkas tarė vrgui: ‘Eik į kelius bei patvorius ir priversk juos ateiti, kad mano namai būtų pripildyti.

14:24 Todėl sakau jums, kad nei vienas iš anų pakviestųjų vyrų neragaus mano pietų“.

14:25 Gi prie Jo buvo renkamos didžiulės minios. Tada atgręžtas į jas, Jis tarė:

14:26 „Jei kas nors ateina pas Mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių, seserų, taip pat ir savo sielos, tas negali būti Mano mokinys.

14:27 Ir kas neneša savo kryžiaus ir neseka paskui Mane, tas negali būti Mano mokinys.

14:28 Juk kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs nepaskaičiuoja išlaidų, ar jis turi iš ko užbaigti?

14:29 Kad kartais, padėjus pamatą ir neįstengus iki galo užbaigti, visi tie, kurie tai stebėjo nepradėtų tyčiotis iš jo,

14:30 sakydami: ‘Šis žmogus pradėjo statyti, bet neįstengė užbaigti’.

NAUJASIS TESTAMENTAS

14:31 Arba koks karalius, prieš pradėdamas kariauti su kitu karaliumi, pirmiau atsisėdęs nepasitaria, ar, turėdamas dešimt tūkstančių karių bus pajėgus pasipriešinti tam, kuris ateina prieš jį su dvidešimčia tūkstančių?

14:32 Gi jeigu ne, tai, anam dar toli esant, siunčia pasiuntinius ir tariasi dėl taikos.

14:33 Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris neatsižada visų savo nuosavybių, negali būti Mano mokinys.

14:34 Druska - naudinga. Bet jeigu tik druska būtų padaryta beskonė, kame ją reiktų pasūdyti?

14:35 Ji nebetinka nei dirvai, nei mėšlui. Žmonės ją išmeta laukan. Kas turi ausis girdėti, tas teišgirsta!“

15:1 Tuomet prie Jėzaus artinosi visi mokesčių rinkėjai ir nusidėjėliai Jo pasiklausyti.

15:2 Todėl fariziejai ir Rašto aiškintojai murmėjo, sakydami: „Šitas priima nusidėjėlius ir valgo kartu su jais“.

15:3 Gi Jis papasakojo jiems tokį palyginimą:

15:4 „Kuris iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir praradęs vieną iš jų, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neina paskui pražuvusią tol, kol ją surastų?

15:5 Suradęs su džiaugsmu ją užsideda sau ant pečių

15:6 ir, sugrįžęs namo, sukviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: ‘Džiaukitės kartu su manimi, nes radau savo pražuvusią avį’.

15:7 Sakau jums, taip pat ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atgailos.

15:8 Arba jei kuri moteris turėdama dešimt drachmų vieną pamestų, ar ji neužsidega žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško iki tol, kol ją surastų?

15:9 Ją suradusi sukviečia savo drauges ir kaimynes, sakydama: ‘Džiaukitės kartu su manimi, nes suradau drachmą, kurią buvau pametusi’.

15:10 Taip pat sakau jums, kad Dievo angelai džiaugiasi dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio“.

15:11 Tada Jis tęsė toliau: „Vienas žmogus turėjo du sūnus.

15:12 Kartą jaunesnysis tarė savo tėvui: „Tėve, duok man priklausančią turto dalį!“ Ir tėvas padalino sūnams tai, ką turėjo pragyvenimui.

15:13 Praėjus kelioms dienoms, jaunesnysis sūnus viską susirinko, iškeliavo į užsienį, į tolimą šalį ir ten palaidai gyvendamas, išvaistė savo tur tą.

15:14 Gi kai viską išvaistė, toje šalyje kilo didžiulis badas, ir jis pradėjo stokoti.

15:15 Jis buvo nuvestas pas vieną tos šalies pilietį, kuris jį priglaudė ir pasiuntė į savo laukus ganyti kiaulių.

15:16 Ir jis geidė prikimšti savo pilvą bent pupmedžio ankštimis, kurias ėdė kiaulės, bet ir tų niekas jam nedavė.

15:17 Tuomet atėjęs į protą, jis tarė: ‘Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš mirštu iš bado!

15:18 Kelsiuos, eisiu pas savo tėvą ir sakysiu jam: Tėve, nusidėjau dangaus ir tavo akivaizdoje!

15:19 Jau nebesu vertas, kad būčiau vadinamas tavo sūnumi, laikyk mane vienu iš savo samdinių’.

15:20 Ir pakilęs jis iškeliavo pas savo tėvą. Gi jam dar toli esant, jo tėvas pamatė jį ir, apimtas gailesčio, pribėgęs puolė jam ant kaklo ir švelniai pabučiavo.

15:21 Tuomet sūnus jam tarė: ‘Tėve, nusidėjau dangaus ir tavo akivaizdoje! Jau nebesu vertas, kad būčiau vadinamas tavo sūnumi’.

15:22 Bet tėvas įsakė savo vergams: ‘Išneškite ilgą, patį geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite ant piršto žiedą ir apaukite kojas sandalais.

15:23 Atvedę paaukokite nupenėtą veršį, kad pavalgę mes būtume pralinksinti,

15:24 nes šitas mano sūnus buvo miręs, bet atgijo, buvo pražuvęs, bet Dievas jį surado’. Ir jie buvo pralinksinti.

15:25 Gi tuo metu vyresnysis jo sūnus buvo laukuose. Grįždamas ir jau būdamas netoli namų jis

NAUJASIS TESTAMENTAS

išgirdo muzikos ir šokių garsus.

15:26 Pasikvietęs vieną savo tarną, jis paklausė, kas čia vyksta.

15:27 Tas atsakė: 'Tavo brolis sugrįžo, todėl tavo tėvas paaukėjo nupenėtą veršį, nes atgavo jį sveiką'.

15:28 Tuomet jis buvo supykdytas ir nenorėjo eiti į vidų. Tėvas išėjo ir ėmė jį kviesti vidun.

15:29 Gi jis paragintas atsakė savo tėvui: 'Štai jau šitiek metų tau vergauju ir nė karto tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nedavei nei ožiuko, kad su savo draugais būčiau pralinksminas.

15:30 Bet kai tik sugrįžo šitas tavo sūnus, kuris prarijo tai, ką turėjai pragyvenimui su prostitutėmis, o tu paaukėjai už jį nupenėtą veršį'.

15:31 Gi tėvas atsakė: 'Vaike, tu visada esi kartu su manimi, ir visa, ką turiu, yra tavo!

15:32 Juk tai turėjo pralinksinti ir pradžiuginti, nes šis tavo brolis buvo miręs, bet atgijo, buvo pražuvęs, bet Dievas jį surado'".

16:1 Gi Jėzus kalbėjo ir Savo mokiniams: „Buvo kažkoks turtingas žmogus, kuris turėjo prievaizdą. Ir tas buvo jam apskūstas, kad švaisto jo turtą.

16:2 Tuomet šeimininkas pasišaukė jį ir tarė: 'Ką aš girdžiu apie tave? Pateik mano namų valdymo ataskaitą, nes jau nebegalėsi valdyti namų'.

16:3 Tada prievaizdas svarstė savyje: 'Ką turėčiau daryti? Juk mano šeimininkas atima iš manęs namų valdymą. Kasti nepajėgiu, prašyti išmaldos man gėda.

16:4 Jau supratau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, jei būčiau atleistas iš namų valdymo pareigų'.

16:5 Pasišaukęs po vieną savo šeimininko skolininkus, klausė pirmojo: 'Kiek esi skolingas mano šeimininkui?'

16:6 Šis atsakė: 'Šimtą saikų alyvų aliejaus'. Tuomet namų valdytojas jam tarė: 'Imk savo skolos raštą, sėsk ir greitai rašyk: penkiasdešimt'.

16:7 Paskui klausė kitą: 'O kiek tu skolingas?' Tas atsakė: 'Šimtą saikų kviečių'. Tuomet namų valdytojas jam tarė: 'Imk savo skolos raštą ir rašyk: aštuoniasdešimt'.

16:8 Šeimininkas pagyrė neteisųjį ūkvedį, kad jis protingai pasielgė. Mat šio pasaulio sūnūs savo kartoje protingesni už Šviesos sūnus.

16:9 Ir Aš jums sakau: darykitės bičiulių neteisiosios Mamonos dėka, kad, kai tik mirtumėt, jie priimtų jus į amžinąsias buveines.

16:10 Kas patikimas mažame dalyke, tas patikimas ir dideliame, o kas bus neteisingas mažame, tas neteisingas ir dideliame.

16:11 Todėl jei nepasirodėte patikimi tvarkydami nuodėmingąją Mamoną, tai kas jums patikės tikruosius turtus?

16:12 Ir jeigu nepasirodėte patikimi su svetimu daiktu, tai kas jums duos tai, kas jūsų?

16:13 Nė vienas namų vergas negali vergauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekęs, o kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs, o kitą niekins. Negalite vergauti Dievui ir Mamonai.

16:14 Gi visa tai girdėjo mėgstantys pinigų fariziejai ir šaipėsi iš Jo.

16:15 Todėl Jėzus jiems pasakė: „Jūs žmonių akivaizdoje pateisinate save, bet Dievas pažįsta jūsų širdis. Nes tai, kas žmonėse didinga, Dievo akivaizdoje yra šlykštybė.

16:16 Įstatymas ir Pranašai buvo iki Jono. Nuo to laiko skelbiama Dievo karalystė, ir kiekvienas į ją veržiasi.

16:17 Lengviau dangui ir žemei išnykti, negu vienam Įstatymo brūkšneliui prapulti.

16:18 Kiekvienas, atleidžiantis savo žmoną ir vedantis kitą, svetimoteriauja. Ir kiekvienas, kuris veda vyro atleistąją, svetimoteriauja.

16:19 Gi buvo kažkoks turtingas žmogus. Jis vilkėjo purpurinę mantiją bei plonos drobės drabužius ir kasdien buvo ištaigingai linksmintas.

16:20 O prie jo vartų buvo paguldytas žaizdomis padengtas kažkoks elgeta, vardu Lozorius.

NAUJASIS TESTAMENTAS

16:21 Jis troško, kad jį pamaitintų bent trupiniais, kurie nukrisdavo nuo turtuolio stalo, bet tik šunys atbėgdavo ir laižė jo žaizdas.

16:22 Gi atėjo laikas ir elgeta mirė. Jis buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas.

16:23 Kęsdamas kančias mirusiųjų pasaulyje, jis pakėlė savo akis ir iš tolo pamato Abraomą ir jo prieglobstyje - Lozorių.

16:24 Tuomet jis ėmė šaukti, sakydamas: 'Tėve Abraomai, pasigailėk manęs! Atsiųsk Lozorių, kad suvilgytų vandenyje savo piršto galiuką ir atvėsintų mano liežuvį, nes esu kankinamas šioje liepsnoje'.

16:25 Bet Abraomas tarė: 'Tebūnie tau priminta, vaike, kad tu gyvendamas atsiėmei savo gėrybės, o Lozorius blogybes! Taigi dabar čia jis guodžiamas, o tu kankinamas.

16:26 Be viso šito, tarp mūsų ir jūsų yra atverta plati bedugnė, kad norintys negalėtų nei iš čia pereiti pas jus, nei iš ten, kad persikeltų pas mus'.

16:27 Tada jis tarė: 'Tad meldžiu tave, tėve, kad nusiųstum Lozorių į mano tėvo namus,

16:28 nes aš turiu penkis brolius! Tepaliudija jiems, kad ir jie nepatektų į šią kančios vietą'.

16:29 Abraomas atsakė: 'Jie turi Mozę ir Pranašus, tegul jų klauso'.

16:30 O jis tarė: 'Ne, tėve Abraomai! Bet jei tik kas iš numirusių būtų nuvestas pas juos, jie atgailautų'.

16:31 Tuomet Abraomas jam tarė: 'Jeigu jie neklauso Mozės ir Pranašų, tai nebus įtikinti, jei kas ir iš numirusių prisikeltų'“.

17:1 Tuomet Jėzus pasakė Savo mokiniams: „Suklupimo akmenų neįmanoma išvengti, bet vargas tam žmogui, per kurį jie ateina!

17:2 Jam būtų naudingiau, kad ant jo kaklo būtų pakabintas asilo sukamų girnų akmuo, o jis būtų įmestas jūron, negu kad padėtų suklupimo akmenį vienam iš šitų mažųjų.

17:3 Žiūrėkite savęs! Jeigu tik tavo brolis tau nusidėtų, įspėk jį, ir jeigu tik jis atgailautų, atleisk jam.

17:4 Ir jeigu septynis kartus per dieną tau nusidėtų ir septynis kartus per dieną kreiptųsi į tave, sakydamas: 'Aš atgailauju', tu atleisk jam“.

17:5 Tada apaštalai tarė Viešpačiui: „Sustiprink mūsų tikėjimą“.

17:6 O Viešpats atsakė: „Jeigu turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, jūs saktumėte šitam šilkmedžiui: 'Būk išrautas su šaknimis ir pasodintas jūroje', - ir jis paklustų jums.

17:7 Gi kas iš jūsų, turėdamas ariantį ar ganantį vergą, jam grįžus iš lauko sakys: 'Ateik ir tuojau pat prigulk pusiausėda prie stalo'?

17:8 Argi nesakys jam: 'Paruošk man ką nors, kad pavakarieniaučiau. Susijuosk ir man patarnauk, kol aš valgyčiau ir gerčiau, o po to tu valgysi ir gersi'?

17:9 Argi vergui dėkoja, kad jis įvykdė tai, kas jam įsakyta? Nemanau.

17:10 Taip ir jūs, kai įvykdytumėte visa tai, kas jums įsakyta, sakykite: 'Esame nenaudingi vergai. Padarėme tai, ką privalėjome padaryti'“.

17:11 Kai Jėzus keliavo į Jeruzalę, Jis ėjo tarp Samarijos ir Galilėjos.

17:12 Jam įėjus į kažkokį kaimelį, Jį pasitiko dešimt raupsuotų vyrų. Jie stovėjo atokiai

17:13 ir garsiai šaukė: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!“

17:14 Pamatęs juos, Jis tarė: „Kai būsite nuvesti, parodykite save kunigams“. Ir beedami jie buvo apvalyti.

17:15 Gi vienas iš jų, pamatęs, kad buvo išgydytas, sugrįžo garsiai šlovindamas Dievą

17:16 ir dėkodamas parpuolė veidu žemyn Jėzui prie kojų. Tas vyras buvo samarietis.

17:17 Tuomet Jėzus, paragintas atsakyti, paklausė: „Argi ne dešimt Dievas apvalė? Gi kur dar devyni?“

17:18 Ar neatsirado nė vieno, kuris sugrįžęs atiduotų Dievui šlovę, išskyrus šitą svetimtautį.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 17:19 Ir Jėzus tarė jam: „Atsikėlęs, eik! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“.
- 17:20 Gi per fariziejus paklaustas, kada ateina Dievo karalystė, Jėzus atsakė jiems, tardamas: „Dievo karalystė neateina žmonėms stebint.
- 17:21 Juk niekas nesakys: ‘Štai čia!’ arba ‘Štai ten!’ Nes štai Dievo karalystė yra tarp jūsų“.
- 17:22 Ir Jis tarė mokiniams: „Ateis dienos, kai norėsite išvysti bent vieną Žmogaus Sūnaus dieną, bet nepamatsite.
- 17:23 Tuomet jums sakys: ‘Štai čia’ arba, ‘Štai ten’. Kad nenukeitumėte šalin ir nebėgtumėt paskui juos.
- 17:24 Nes kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno padangės krašto iki kito, taip bus ir Žmogaus Sūnus Savo dieną.
- 17:25 Bet pirmiau Jis turi daug iškentėti ir būti šios kartos atmestas.
- 17:26 Ir kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis.
- 17:27 Jie valgė, gėrė, vedė ir jos buvo ištekinamos iki tos dienos kai Nojus įžengė į arką. Tuomet atėjo tvanas ir visus sunaikino.
- 17:28 Taip pat, kaip buvo ir Loto dienomis: jie valgė, gėrė, pirko turguje, pardavinėjo, sodino, statė.
- 17:29 Gi tą dieną, kai Lotas išėjo iš Sodomų miestų, Dievas iš dangaus liejo ugnį bei sierą ir juos visus sunaikino.
- 17:30 Taip bus ir tą dieną, kai Dievas parodys Žmogaus Sūną.
- 17:31 Gi tas, kuris bus tą dieną ant plokščiastogio, o jo daiktai namuose, tenenulipa žemyn jų pasiimti. Taip pat ir tas, kuris laukuose, tenegrižta atgal.
- 17:32 Prisiminkite Loto žmoną.
- 17:33 Jeigu tik kas trokštų išsaugoti savo sielą, tas ją praras, gi kas prarastų ją, tas ją išgelbėtų nuo mirties.
- 17:34 Sakau jums: tą naktį du bus vienoje lovoje, vieną Jis paims, o kitą paliks.
- 17:35 Bus dvi kartu malančios girmomis: vieną Jis paima, o kitą palieka.
- 17:36 Bus du lauke, ir vieną Jis paims, kitą paliks“.
- 17:36 Tuomet jie, paraginti atsakyti, paklausė Jo: „Kur, Viešpatie?!“ Gi Jis atsakė jiems: „Kur lavonas, ten bus surinkti grifai“.
- 18:1 Jėzus pasakė jiems palyginimą apie tai, kad reikia visada melstis Dievui ir nenusiminti,
- 18:2 tardamas: „Kažkuriame mieste buvo kažkoks teisėjas, nebijantis Dievo ir nepaisantis žmogaus.
- 18:3 Gi tame mieste buvo našlė, kuri vis eidavo pas jį, prašydama: ‘Apgink mane nuo mano priešininko!’
- 18:4 Jis kurį laiką nenorėjo, bet po to tarė sau: ‘Nors aš Dievo nebijau ir žmogaus nepaisau,
- 18:5 bet kadangi šita našlė kelia man rūpestį, aš apginsiu ją, kad vėl neateitų ir galų gale manęs nenuvargintų“.
- 18:6 Tuomet Viešpats tarė: „Išgirskite, ką sako neteisisis teisėjas.
- 18:7 Taigi ar Dievas neapgins savo išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi dieną ir naktį, nors kol kas Jis yra jiems pakantus?
- 18:8 Sakau jums: Jis apgins jų teises greitai. Bet ar atėjęs Žmogaus Sūnus ras žemėje tikėjimą?“
- 18:9 Gi tiems, kurie pasitikėjo savuoju teisumu, o kitus niekino, Jėzus pasakė palyginimą:
- 18:10 „Du žmonės nuėjo aukštyn į šventyklą melstis Dievui: vienas - fariziejus, o kitas - mokesčių rinkėjas.
- 18:11 Fariziejus buvo pastatytas ir taip savyje meldėsi Dievui: ‘Dieve, dėkoju Tau, kad nesu kaip kiti žmonės - godūs, neteisingi, svetimautojai, - arba kaip šis mokesčių rinkėjas.
- 18:12 Aš pasninkauju dukart iki šabo dienos, duodu dešimtinę iš visko, ką įsigyju’.
- 18:13 O mokesčių rinkėjas, atokiai stovėdamas, negalėjo nei akių į dangų pakelti, tik mušdamasis sau į krūtinę, sakė: ‘Dieve, būk gailėstingas man, nusidėjėliui’.
- 18:14 Sakau jums: šitas nuėjo į savo namus pripažintas nekaltu, o ne anas. Nes kiekvieną, kuris

NAUJASIS TESTAMENTAS

save aukština, tą Dievas pažemins, o kuris save pažemina, tą Dievas išaukštins“.

18:15 Tuomet žmonės nešė Jėzui kūdikius, kad Jis juos paliestų. Jo mokiniai, tai matydami, jiems draudė.

18:16 Gi Jėzus pasikvietęs juos, tarė : „Leiskite mažus vaikus atneši pas Mane ir netrukdykite jiems, nes būtent tokių yra Dievo karalystė.

18:17 Iš tiesų sakau jums: jeigu tik kas nepriimtų Dievo karalystės kaip mažas vaikas, tas niekada neįeis į ją“.

18:18 Kažkoks vadovas Jį paklausė, sakydamas: „Gerasis Mokytojau! Ką turėčiau padaryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?“

18:19 Gi Jėzus jo paklausė: „Kodėl vadini Mane Geruoju? Nė vienas nėra Gerasis, jeigu ne vienas Dievas.

18:20 Tu žinai įsakymus, kad ‘nelaužytum santuokinės ištikimybės, nežudytum, nevogtum, melagingai neliudytum, gerbtum savo tėvą ir motiną’“.

18:21 Vadovas Jam atsakė: „Visa tai vykdžiau nuo savo jaunystės“.

18:22 Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: „Vieno tau trūksta: parduok visa, ką turi, ir išdalink elgetoms, ir turėsi indėlių danguje. Po to ateik čionai ir sek paskui Mane! “

18:23 Gi išgirdęs šituos žodžius, jis labai nuliūdo, nes buvo labai turtingas.

18:24 Matydamas jį labai nuliūdusį, Jėzus tarė: „Kaip sunkiai tie, kurie turi turtų, įeis į Dievo karalystę!

18:25 Lengviau yra kupranugarį prakišti pro adatos skylutę, nei turtingąjį įvesti į Dievo karalystę“.

18:26 Girdėjusieji tai, paklausė: „O kas gali išgelbėti?“

18:27 Jis atsakė: „Kas neįmanoma žmonėms, įmanoma Dievui“.

18:28 Tada Petras tarė: „Štai mes visus palikome ir nusekėme paskui Tave“.

18:29 Jėzus atsakė jiems: „Iš tiesų sakau jums: nėra nei vieno, kuris paliko namus ar tėvus, ar brolius, ar žmoną, ar vaikus dėl Dievo karalystės

18:30 ir kuris jau šiuo metu negautų daug kartų daugiau, o ateinančioje amžinybėje amžinojo gyvenimo“.

18:31 Tuomet Jėzus pasikvietė dvylika ir tarė: „Štai mes kylame aukštyn į Jeruzalę, ir ten bus įvykdyta visa, ką Dievas per pranašus parašė apie Žmogaus Sūnų.

18:32 Nes Jis bus perduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas.

18:33 Tie nuplaks Jį rimbais ir nužudys, bet trečią dieną Jis prisikels“.

18:34 Tačiau jie iš viso šito nieko nesuprato. Šito pasakymo prasmė buvo nuo jų paslėpta, ir jie nesuvokė, apie ką buvo tariama.

18:35 Gi Jam artinantis prie Jericho, pakelėje sėdėjo kažkoks neregys ir elgetavo.

18:36 Išgirdęs pro šalį einančios minios klegesį, jis pradėjo klausinėti, kas čia vyksta.

18:37 Jam pranešė, kad pro šalį eina Jėzus Nazarietis.

18:38 Tuomet jis ėmė šaukti, sakydamas: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

18:39 Einantys priekyje draudė jam sakydami, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

18:40 Gi Jėzus buvo sustabdytas ir įsakė jį atvesti. Jam prisiartinus, paklausė jo,

18:41 sakydamas: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Neregys atsakė: „Viešpatie, kad praregėčiau!“

18:42 Tuomet Jėzus jam tarė: „Praregėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave“.

18:43 Jis tuoj pat praregėjo ir sekė paskui Jį, šlovindamas Dievą. Tai pamačiusi visa tauta atidavė garbę Dievui“.

19:1 Įžengęs Jerichą, Jėzus ėjo per jį.

19:2 Ir štai ten buvo vyras, vardu Zachiejus, mokesčių rinkėjų viršininkas ir turtuolis.

19:3 Jis troško pamatyti Jėzų, kas Jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes buvo žemo ūgio.

19:4 Tad pabėgėjęs priekinėje jis įlipo į šilkmedį, kad Jį galėtų pamatyti, nes Jis turėjo greta jo praeiti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 19:5 Ir kai Jėzus atėjo į tą vietą, pakėlęs akis aukštyn ir, pamatęs jį, tarė: „Zachiejau! Skubiai lipk žemyn, nes šiandien turiu pasilikti tavo namuose“.
- 19:6 Tuomet jis skubiai nulipo žemyn ir džiaugsmingai priėmė jį.
- 19:7 Tai matydami, visi ėmė murmėti, sakydami: „Pas nuodėmingą vyrą Jis užėjo nakvoti“.
- 19:8 Gi Zachiejus buvo pastatytas ir tarė Viešpačiui: „Štai Viešpatie, pusę savo turto atiduodu elgetoms ir, jei ką nors grasindamas iš ko esu reikalavęs, gražinu keturgubai“.
- 19:9 Tuomet Jėzus jam tarė: „Šiandien į šiuos namus atėjo išgelbėjimas, nes ir jis yra Abraomo sūnus.
- 19:10 Juk Žmogaus Sūnus atėjo suieškoti ir išgelbėti to, kuris pražuvęs.
- 19:11 Jiems klausantis, Jis tęsdamas pasakė palyginimą. Mat Jis buvo arti Jeruzalės, ir žmonės manė, jog tuoj pat bus parodyta Dievo karalystė.
- 19:12 Taigi Jis kalbėjo: „Kažkoks kilmingas žmogus buvo Dievo nuvestas į tolimą šalį, kad gautų karaliaus valdžią ir po to sugrįžtų.
- 19:13 Pašaukęs dešimt savo vergų, davė jiems dešimt minų, ir tarė: ‘Leiskite jas į apyvirtą, kol sugrįšiu’.
- 19:14 Bet piliečiai jo nekenė ir nusiuntė jam iš paskos pasiuntinius, sakydami: ‘Mes nenorime, kad šitas mus valdytų’.
- 19:15 Gavęs karaliaus valdžią, jis sugrįžo ir įsakė iškviešti tuos vergus, kuriems buvo davęs sidabrą, kad sužinotų, kiek kuris uždirbo.
- 19:16 Tuomet atėjo pirmasis, sakydamas: ‘Valdove, tavo mina uždirbo dešimt minų!’
- 19:17 Šis atsakė: ‘Gerai, gerasis verge! Kadangi buvai ištikimas labai mažame dalyke, tu gauni valdyti dešimt miestų’.
- 19:18 Ir antrasis atėjo, sakydamas: ‘Valdove, tavo mina uždirbo penkias minas!’
- 19:19 Taip pat ir šitam jis pasakė: ‘Ir tu valdyk penkis miestus’.
- 19:20 Atėjo dar vienas ir sako: ‘Valdove! Štai tavo mina, kurią laikiau suvyniotą į skepetą.
- 19:21 Nes aš bijojau tavęs, kadangi esi griežtas žmogus. Tu imi tai, ko nepadėjai, ir pjauni tai, ko nesėjai’.
- 19:22 Tuomet šeimininkas jam sako: ‘Pagal tavo paties burnos žodžius teisiu tave, blogasis verge! Tu žinotai, kad aš griežtas žmogus, imantis tai, ko nepadėjau ir pjaunantis tai, ko nesėjau.
- 19:23 Tai kodėl nepadėjai mano sidabro ant pinigų keitėjų stalo, kad sugrįžęs atsiimčiau jį su didelėmis palūkanomis?’
- 19:24 Šalia stovėjusiems jis įsakė: ‘Atimkite iš jo miną ir duokite tam, kuris turi dešimt minų’.
- 19:25 O tie atsakė jam: ‘Valdove, jis jau turi dešimt minų!’
- 19:26 Nes sakau jums, kad kiekvienam, kuris turi, Dievas duos, o iš to, kuris neturi, Jis atims ir tai, ką turi.
- 19:27 O tuos mano priešus, nenorėjusius, kad juos valdyčiau, atveskite čia ir nužudykite mano akivaizdoje”.
- 19:28 Tai pasakęs, Jėzus ėjo visų priešakyje kildamas aukštyn į Jeruzalę.
- 19:29 Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos, prie vadinamo Alyvmedžių kalno, Jis pasiuntė du Savo mokinius,
- 19:30 sakydamas: „Eikite į priešais jus esantį kaimą ir įeidami rasite pririštą asiliuką, ant kurio joks žmogus dar niekada nebuvo sėdėjęs. Atriškite jį ir atveskite.
- 19:31 Ir jeigu tik kažkas jūsų paklaustų: ‘Kodėl jį atrišate?’, sakykite taip: ‘Jo reikia Viešpačiui’.
- 19:32 Gi pasiūstieji nuėjo ir rado taip, kaip Jėzus buvo jiems sakęs.
- 19:33 Atrišant asiliuką, šeimininkai jų klausė: „Kodėl atrišate asiliuką?“
- 19:34 Tuomet jie atsakė: „Jo reikia Viešpačiui“.
- 19:35 Ir jie atvedė asiliuką pas Jėzų, užmetė ant jo savo apsiaustus ir užsodino Jėzų ant asiliuko.
- 19:36 Jam jojant, žmonės tiesė ant kelio savo apsiaustus.
- 19:37 Besiartinant prie Alyvmedžių kalno šlaito, visa mokinių daugybė pradėjo garsiai džiūgauti ir

NAUJASIS TESTAMENTAS

garbinti Dievą už visus galingus darbus, kuriuos jie buvo matę.

19:38 Jie šaukė: „Tebūnie palaimintas Karalius, Kuris ateina Viešpaties vardu! Ramybė danguje, šlovė aukštybėse!“

19:39 Kai kurie fariziejai iš minios Jam sakė: „Mokytojau, sudrausk Savo mokinius!“

19:40 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Sakau jums: jei šitie nutiltų, tai akmenys šauks“.

19:41 Prisiartinęs ir pamatęs miestą, Jėzus verkė dėl jo,

19:42 sakydamas: „Jei tu, bent šiandien atpažintum, kas tau atneša ramybę! Tačiau, tai paslėpta nuo tavo akių.

19:43 Nes ateis tau dienos, kai tavo priešai apjuos tave sustiprintu pylimu ir apsups tave, ir suspaus tave iš visų pusių.

19:44 Jie sulygins tave su žeme ir tavo vaikus tavyje, ir nepaliks tavyje akmenis ant akmenis, nes neatpažinai savo aplankymo meto“.

19:45 Jėzus įėjo į šventyklą ir pradėjo varyti laukan parduodančius ir perkančius,

19:46 sakydamas jiems: „Parašyta: ‘Mano namai yra maldos namai’, bet jūs padarėte juos plėšikų lindyne“.

19:47 Ir Jis kasdien mokė šventykloje. O aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir tautos vyriausieji siekė Jį pražudyti,

19:48 bet nesugalvojo, ką galėtų padaryti, nes visi žmonės neatsitraukdami Jo klausėsi.

20:1 Vieną iš tų dienų, kai Jėzus mokė žmones šventykloje ir skelbė Gerąją Naujieną, prie Jo prisartino aukštieji kunigai, Rašto aiškintojai ir vyresnieji.

20:2 Jie klausė Jo, sakydami: „Pasakyk mums, kokia valdžia Tu tai darai? Ir kas yra Tas, Kuris Tau davė šitą valdžią?“

20:3 Jėzus atsakydamas jiems tarė: „Aš irgi užduosiu jums vieną klausimą. Pasakykite Man:

20:4 ar Jono krikštas panardinant vandenyje buvo iš dangaus, ar iš žmonių?“

20:5 Tuomet jie svarstė tarpusavyje, sakydami: „Jeigu tik mes sakytume: ‘Iš dangaus’, Jis sakys: ‘Taigi kodėl juo nepatikėjote?’

20:6 Bet jeigu tik sakytume: ‘Iš žmonių’, visa tauta mus užmėtys akmenimis, nes žmonės įtikinti, kad Jonas buvo pranašas“.

20:7 Ir jie atsakė, kad nežino, iš kur.

20:8 Tada Jėzus jiems tarė: „Tai ir Aš nesakysiu jums, kokio valdžia tai darau“.

20:9 Jėzus pradėjo pasakoti žmonėms tokį palyginimą: „Kažkoks žmogus įveisė vynuogyną, išnuomojo jį žemdirbiams ir ilgam laikui iškeliavo į tolimą šalį.

20:10 Priartėjus nustatytam metui, jis pasiuntė pas žemdirbius vergą, kad tie atiduotų jam priklausančią vynuogyno derliaus dalį. Tačiau žemdirbiai žiauriai sumušė jį ir išvarė tuščiomis.

20:11 Jis vėl siuntė kitą vergą, bet ir tą jie žiauriai sumušė, išniekino ir išvarė jį tuščiomis.

20:12 Tuomet jis vėl siuntė trečią, bet jie ir šitą sužeidė išmetė laukan.

20:13 Tada vynuogyno šeimininkas tarė: ‘Ką turėčiau daryti? Aš siūsiu savo mylimąjį sūnų: galbūt pamatę jie gerbs jį’.

20:14 Gi pamatę jį žemdirbiai ėmė tarpusavyje tartis, sakydami: ‘Šitas yra paveldėtojas. Ateikite čionai, kad mes nužudytume jį, ir paveldas būtų mūsų’.

20:15 Tuomet jie išmetė jį iš vynuogyno ir nužudė. Tad ką gi jiems padarys vynuogyno šeimininkas?

20:16 Jis ateis ir nužudys žemdirbius, o vynuogyną atiduos kitiems“. Tai girdėjusieji tarė: „Teneįvyksta tai!“

20:17 Gi Jėzus atidžiai juos stebėdamas, tarė: „O ką tada reiškia šie užrašyti Rašto žodžiai: ‘Akmenį, Kurį statytojai pripažino netinkamu, Dievas padarė kertiniu akmeniu’?

20:18 Ir kas kris ant Šito Akmens tą Jis sudaužys, o ant kurio Jis užgrįtų, tą Jis sutrins į dulkes“.

20:19 Aukštieji kunigai ir Rašto žinovai norėjo dar tą pačią valandą Jį suimti, bet buvo įbauginti

NAUJASIS TESTAMENTAS

žmonių. Juk jie suprato, kad šį palyginimą Jėzus taikė jiems.

20:20 Todėl jie atidžiai stebėjo Jį ir siuntė šnipus, kurie apsimitinėjo, jog esą teisūs, kad nutvertų kokią Jo žodį ir galėtų Jį perduoti valdytojo valdžiai ir galiai.

20:21 Taigi jie paklausė Jo, sakydami: „Mokytojau, mes žinome, kad Tu kalbi ir mokai teisingai. Tu neatsižvelgi į asmenis, bet mokai laikydamasis Dievo tiesos kelio!

20:22 Ar Dievas mums leidžia duoti duoklę Cezariui ar ne?

20:23 Gi pastebėjęs jų klausimą, Jis tarė jiems: „Kodėl Mane gundote?

20:24 Parodykite Man denarą. Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?“ Jie atsakė Jam: „Cezario“.

20:25 Tuomet Jis tarė jiems: „Taigi, kas Cezario, atiduokite Cezariui, o kas Dievo - Dievui“.

20:26 Taip jie negalėjo tautos akivaizdoje sugauti Jo kalboje. Stebėdamiesi Jo atsakymu, jie nutilo.

20:27 Tuomet pas Jį atėjo sadukiejų, kurie sako, kad nėra mirusiųjų prisikėlimo, ir Jį paklausė,

20:28 sakydami: „Mokytojau! Mozė mums parašė: ‘Jeigu tik kieno brolis, turėdamas žmoną, mirtų bevaikis, kad jo brolis vestų jo žmoną ir pažadintų savo broliui palikuonį’.

20:29 Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis vedė moterį ir mirė bevaikis.

20:30 Tuomet antrasis vedė žmoną, ir tas mirė bevaikis.

20:31 Paskui ją vedė trečiasis. Taip atsitiko su visais septyniais - jie mirė nepalikę vaikų.

20:32 Gi po jų visų numirė ir moteris.

20:33 Taigi kurio iš septynių ji bus žmona mirusiųjų prisikėlime? Juk ji buvo visų septynių žmona“.

20:34 O Jėzus, paragintas atsakyti, jiems tarė: „Šio pasaulio sūnūs veda ir dukterys ištekinamos,

20:35 bet tie, kurie bus palaikyti vertais pasiekti aną pasaulį ir mirusiųjų prisikėlimą, nei ves, nei bus ištekinamos.

20:36 Jie jau nebegali mirti, nes būdami prisikėlimo vaikai, yra kaip angelai ir yra Dievo vaikai.

20:37 Gi kad Dievas prikelia mirusiuosius, nurodė ir Mozė pasakojime apie erškėčių krūmą, kai jis vadina Viešpatį Dievu Abraomo, Dievu Izaoko ir Dievu Jokūbo.

20:38 Taigi Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvenančiųjų, nes visi jam gyvena“.

20:39 Tuomet kai kurie Rašto aiškintojai, paraginti atsakyti, tarė: „Mokytojau, Tu gerai pasakei!“

20:40 Ir daugiau jie nedrįso nieko Jo klausti.

20:41 Gi Jis paklausė jų: „Kodėl jie sako, kad Kristus yra Dovydo sūnus?

20:42 Net pats Dovydas Psalmių knygos ritinyje sako: ‘Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis Mano dešinėje,

20:43 kol Aš paguldyčiau Tavo priešus tarsi pakojį Tau po kojomis’.

20:44 Taigi Dovydas vadina Jį Viešpačiu, kaip tuomet Jis yra jo sūnus?“

20:45 Visai tautai besiklausant, Jėzus tarė Savo mokiniams:

20:46 „Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti ilgais drabužiais, būti sveikinami turgaus aikštėse, užimti pirmąsias vietas sinagogose ir garbingiausias vietas pokyliuose.

20:47 Jie suryja našlių namus ir dėl akių ilgai meldžiasi Dievui, todėl jų laukia dar didesnis pasmerkimas“.

21:1 Gi pažvelgęs aukštyn Jėzus pamatė turtuolius, metančius savo dovanas į iždinę.

21:2 Jis pamatė ir kažkokią elgetaujančią našlę, įmetančią ten du smulkius varinius pinigėlius.

21:3 Tuomet Jis tarė: „Iš tiesų sakau jums, kad ši elgetaujanti našlė įmetė daugiau už visus.

21:4 Juk visi šitie metė dovanų Dievui iš to, kas atlieka, bet ji iš savo nepritekiaus įmetė viską, ką turėjo pragyvenimui“.

21:5 Ir kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji išpuošta gražiais akmenimis bei paaukotomis dovanomis, Jis tarė:

21:6 „Ateis dienos, kai iš to, ką matote, nebus paliktas akmuo ant akmens, kuris nebus nuverstas žemyn“.

21:7 Tuomet jie klausė Jo, sakydami: „Mokytojau, kada tai įvyks!? Ir koks bus atpažinimo ženklas, kai visa tai turėtų įvykti?“

NAUJASIS TESTAMENTAS

21:8 Jėzus jiems atsakė: „Saugokitės, kad kas nors jūsų nesuklaidintų, nes daugelis ateis prisidengdami Mano vardu ir sakys: ‘Aš Esu!’ ir: ‘Nustatytas laikas jau priartėjo!’, kad nebūtumėte paskui juos nuvesti.

21:9 Gi kai tik jūs išgirstumėte apie karus ir neramumus, kad tai jūsų neįbaugintų, nes visa tai privalo įvykti. Bet tai dar ne pabaiga“.

21:10 Tada Jis kalbėjo jiems: „Bus pakelta tauta prieš tautą ir karalystę prieš karalystę.

21:11 Įvairiose vietose bus didelių žemės drebėjimų, badmečių, maro epidemijų, bus baisių reginių gi ir reikšmingų atpažinimo ženklų iš dangaus.

21:12 Bet prieš tai jie pakels prieš jus rankas ir dėl Mano vardo jus persekios, perduodami į sinagogas ir kalėjimus, ves pas karalius ir valdytojus.

21:13 Tai bus jums proga liudyti.

21:14 Taigi įsidėkite sau į širdis, kad iš anksto negalvotumėte, kaip ginsitės teisme,

21:15 nes Aš jums duosiu iškalbą ir išmintį, kuriai negalės prieštarauti nei priešintis nė vienas jūsų priešininkas.

21:16 Gi jūs būsite išduodami per tėvus, brolius, giminaičius ir mylimuosius, ir kai kuriuos iš jūsų jie nužudys.

21:17 Ir jūs būsite visų nekenčiami dėl Mano vardo,

21:18 bet nė plaukas nuo jūsų galvos nenukris.

21:19 Savo ištikimybe iš anksto paruoškite savo sielas.

21:20 Ir kai tik pamatytumėte Jeruzalę apsupamą kariuomenių, tada žinokite, kad prisiartino jos suniokojimas.

21:21 Tada tie, kurie bus Judėjoje, tebėga į kalnus, o kurie mieste, teišėina iš jo, o tie, kurie laukuose, teneina į jį.

21:22 Nes tai bus pelnytos bausmės dienos, kad būtų įvykdyta visa, kas užrašyta.

21:23 Bet vargas nėščioms ir maitinančioms krūtimi tomis dienomis! Mat šalį ištiks didelė nelaimė, o šią tautą - rūstybė.

21:24 Žmonės kris nuo kalavijo ašmenų ir bus vedami nelaisvėn į visas tautas, o Jeruzalė per pagonis bus trypiama, kol būtų užbaigti pagonių laikai.

21:25 Tuomet bus atpažinimo ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje sielvartaus neradamos išeities tautos, jūrai šniokščiant ir banguojant.

21:26 Žmonės alps iš baimės, nuogaustaudami dėl dalykų, kurie užklumpa pasaulį. Juk Dievas supurtys dangaus galybes

21:27 ir tada jie pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su jėga ir didžia šlove.

21:28 Gi kai tai pradės vykti, atsitieskite ir pakelkite savo galvas, nes artinasi jūsų atpirkimas“.

21:29 Ir Jis pasakė jiems palyginimą: „Stebėkite figmedį ir visus medžius.

21:30 Kai tik jie išleistų pumpurus, jūs patys matote ir suprantate, kad vasara jau visai čia pat.

21:31 Taip ir jūs, kai tik pamatytumėte tai vykstant, žinokite, kad Dievo karalystė jau visai čia pat.

21:32 Iš tiesų sakau jums: šita karta nepraeitų, kol visa tai įvyktų.

21:33 Dangus ir žemė išnyks, bet Mano žodžiai niekuomet neišnyktų.

21:34 Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apsunkintos nesaikingumo, girtuoklystės ir kasdieninių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai.

21:35 Nes kaip žabangai ji užgrius ant visų gyvenančių visos žemės paviršiuje.

21:36 Todėl budėkite ir visuomet prašykite, kad būtumėte palaikyti vertais išvengti viso to, kas įvyks, ir būtumėte pastatyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje“.

21:37 Gi dienomis Jėzus buvo šventykloje ir mokė, o naktis išėjęs leido vadinamajame Alyvmedžių kalne.

21:38 Ir nuo ankstaus ryto visa tauta ėjo pas Jį į šventyklą Jo pasiklausyti.

22:1 Gi artėjo Neraugintos duonos šventė, vadinama Pascha.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 22:2 Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai ieškojo, kaip galėtų nužudyti Jėzų, mat jie bijojo tautos.
- 22:3 Tuomet Šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Iskariotu, vieną iš dvylikos.
- 22:4 Tas nuėjęs kalbėjosi su aukštaisiais kunigais ir šventyklos apsaugos viršininkais, kaip galėtų jiems Jėzų išduoti.
- 22:5 Tie buvo pradžiuginti ir pažadėjo duoti jam sidabrinių pinigų.
- 22:6 Judas pažadėjo ir ieškojo palankios progos išduoti jiems Jėzų, miniai nematant.
- 22:7 Gi atėjo Neraugintos duonos diena, kai reikėjo aukoti Paschos avinėlį.
- 22:8 Tuomet Jėzus pasiuntė Petrą bei Joną, sakydamas: „Kai Dievas jus nuves, paruoškite mums Paschos avinėlį, kad mes jį valgytume“.
- 22:9 Jie paklausė: „Kur nori, kad mes paruoštume?“
- 22:10 Gi Jis atsakė jiems: „Štai jums įėjus į miestą, jus pasitiks žmogus, moliniu vandens indu nešinas. Sekite paskui jį iki tų namų, į kuriuos jis įeis.
- 22:11 Tada sakysite namų šeimininkui: ‘Mokytojas tavęs klausia: kur svečių kambarys, kuriame galėčiau su mokiniais valgyti Paschos avinėlį?’
- 22:12 Ir jis parodys jums didelį nuklotą kilimais aukštutinį kambarį. Ten ir paruoškite“.
- 22:13 Nuėję jie rado viską, kaip Jis sakė, ir paruošė Paschos avinėlį.
- 22:14 Atėjus valandai, Jis prigulė pusiausėda prie stalo, ir dvylika apaštalų drauge su Juo.
- 22:15 Tuomet Jis tarė jiems: „Aš trokšte troškau valgyti drauge su jumis šį Paschos avinėlį prieš kentėdamas,
- 22:16 nes sakau jums: nebevalgysiu jo, iki tol, kol Pascha nebūtų užbaigta Dievo karalystėje“.
- 22:17 Ir paėmęs taurę, Jis padėkojo ir tarė: „Imkite tai ir pasidalinkite tarpusavyje.
- 22:18 Sakau jums: nebegersiu vynmedžio vaisiaus, kol neateitų Dievo karalystė“.
- 22:19 Ir, paėmęs duoną, Jis padėkojo, laužė ją, ir padavė jiems, sakydamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas, tai darykite Manajam prisiminimui“.
- 22:20 Lygiai taip pat po vakarienės ir taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora Mano kraujyje, kuris už jus išliejamas.
- 22:21 Bet štai, Mane išduodančiojo ranka yra kartu su Manaja ant stalo.
- 22:22 Juk Žmogaus Sūnus eina, kaip Jam iš anksto nulemta, bet vargas tam žmogui, per kurį Jis išduodamas!“
- 22:23 Tada jie pradėjo vienas kito klausinėti, kas gi iš jų yra tas, kuris tai ketina padaryti.
- 22:24 Gi tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų esąs svarbesnis.
- 22:25 Tuomet Jėzus jiems pasakė: „Tautų karaliai viešpatauja joms ir tie, kurie jas valdo, vadinami geradariais.
- 22:26 Bet jūs tokie nebūkite. Kas tarp jūsų vyresnis, tebūna kaip jaunesnis, o tas, kuris vadovauja, kaip tas, kuris tarnauja.
- 22:27 Juk kuris svarbesnis: ar tas, kuris guli pusiausėda už stalo, ar tas, kuris patarnauja? Argi ne tas, kuris guli pusiausėda už stalo? Bet Aš tarp jūsų esu kaip Tas, Kuris patarnauja.
- 22:28 Jūs esate tie, kurie nuolat pasiliekatė drauge su Manimi Mano išbandymuose,
- 22:29 todėl Aš jums perduodu Mano karalystę, kaip ir Man yra perdavęs Tėvas,
- 22:30 kad Mano karalystėje jūs valgytumėte ir gertumėte už Mano stalo ir sėdėtumėte sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių“.
- 22:31 Tuomet Viešpats tarė: „Simonai, Simonai! Štai Šėtonas išsireikalavo, kad persijotų jus kaip kviečius.
- 22:32 Gi Aš prašiau už tave, kad tavo tikėjimas nesiliautų, ir tu, kai pagaliau sugrįši atgal, stiprink savo brolius“.
- 22:33 Tačiau Petras Jam tarė: „Viešpatie, aš pasiruošęs kartu su Tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!“
- 22:34 Tuomet Jėzus atsakė: „Sakau tau, Petrai, šiandien, anksčiau nei gaidys pragys, tu tris kartus išsiginsi, kad Mane pažįsti“.
- 22:35 Ir Jis paklausė juos: „Ar jūs ko nors stokojote, kai jus siunčiau be piniginių, be kelionmaišio

NAUJASIS TESTAMENTAS

ir be sandalų?“ Gi jie atsakė: „Nieko“.

22:36 Tuomet Jis jiems tarė: „Bet dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją, taip pat ir kelionmaišį, o kas neturi kalavijo, teparduoda savo viršutinį rūbą ir tenusiperka.

22:37 Nes sakau jums, kad Manyje Dievas privalo įvykdyti tai, kas parašyta: ‘Ir Jis buvo priskaitytas prie tų, kurie nesilaiko Įstatymo’. Juk tai, kas parašyta apie Mane, jau eina į pabaigą“.

22:38 Ir jie tarė: „Viešpatie, štai, čia du kalavijai“. Jis tarė jiems: „Pakanka“.

22:39 Tuomet Jėzus išėjo ir, kaip buvo pratęs, Dievas Jį nuvedė į Alyvmedžių kalną. Gi paskui Jį nusekė ir mokiniai.

22:40 Atėjęs į vietą, Jis tarė jiems: „Melskitės Dievui, kad nekiltų pagunda“.

22:41 Tada Jis buvo atitolintas nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs meldėsi Dievui,

22:42 sakydamas: „Tėve! Jei nori, pranešk pro Mane šitą taurę! Tačiau tebūna įvykdyta Tavo valia, bet ne Mano“.

22:43 Tuomet Jam buvo parodytas angelas iš dangaus, stiprinantis Jį.

22:44 Vidinės kančios apimtas, Jis dar karščiau meldėsi Dievui. Jo prakaitas buvo kaip dideli kraujo lašai, varvantys žemėn.

22:45 Pakilęs po maldos, Jis atėjo pas mokinius ir rado juos sielvarto užmigdytus.

22:46 Jis tarė jiems: „Kodėl miegate? Kelkitės ir melskitės Dievui, kad nekiltų pagunda“.

22:47 Jam dar tebekalbant, štai pasirodė minia ir vienas iš dvylikos, vadinamas Judu. Jisėjo priekyje jų ir prisiartinio prie Jėzaus, kad Jį pabučiuotų.

22:48 Bet Jėzus jam tarė: „Judai, pabučiavimu išduodi žmogaus Sūnų?“

22:49 Esantieji aplink Jį, matydami, kas bus, paklausė: „Viešpatie, ar mums kirsti kalavijų?“

22:50 Tuomet vienas iš jų smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešinę ausį.

22:51 Bet Jėzus, paragintas atsakyti, tarė: „Leiskite Mane prie jo!“. Ir palietęs vergo ausį, išgydė ją.

22:52 Gi atėjusiems aukštiesiems kunigams, šventyklos apsaugos viršininkams ir vyresniesiems Jis pasakė: „Kaip prieš plėšiką išėjote prieš Mane su kalavijais ir lazdomis.

22:53 Kai kasdien buvau su jumis šventykloje, jūs neištiesėte rankų prieš Mane, bet šita yra jūsų valanda ir tamsos valdžia.

22:54 Suėmę Jėzų, jie nusivedę įvedė į vyriausiojo kunigo namus. O Petras sekė iš tolo.

22:55 Susikūrę ugnį kiemo viduryje, jie susėdo. Petras sėdėjo tarp jų.

22:56 Viena jauna tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį palei ugnį ir atidžiai išsižiūrėjusi į Petrą tarė: „Šitas irgi buvo kartu su Juo“.

22:57 Tuomet jis išsigynė Jėzaus, sakydamas: „Moterie, aš nepažįstu Jo!“

22:58 Truputį vėliau, kažkas kitas, jį pamatęs, tarė: „Ir tu esi iš jų“. Bet Petras atsakė: „Ne, žmogau, nesu“.

22:59 Maždaug vienai valandai praėjus, kažkuris kitas atkakliai tvirtino, sakydamas: „Tikrai šitas buvo su Juo, nes ir jis galilėjietis!“

22:60 Bet Petras atsakė: „Žmogau, aš nežinau, apie ką tu sakai!“ Ir tuoj pat, dar jam tebekalbant, pragydo gaidys.

22:61 Tuomet Viešpats buvo atgręžtas ir pažvelgė į Petrą. Ir Petras prisiminė ką Viešpats jam buvo sakęs: „Anksčiau nei gaidys pragys, tu tris kartus Manęs išsiginsi“.

22:62 Ir išėjęs laukan Pertas karčiai pravirko.

22:63 Jėzų saugantys vyrai tyčiojosi iš Jo ir žiauriai mušė.

22:64 Uždenę akis, jie daužė Jam per veidą ir klausinėjo, sakydami: „Pranašauk, kas tas, kuris Tave mušė!“

22:65 Ir dar daug ką Jam piktžodžiaudami kalbėjo.

22:66 Dienai atėjus, buvo sušaukta vyresniųjų taryba, aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai. Atvedę Jėzų į sindrioną, jie klausė:

22:67 „Jei Tu esi Kristus, tai pasakyk mums?“. Tuomet Jėzus atsiliepė: „Jeigu jums pasakyčiau, niekaip nepatikėtumėte.

NAUJASIS TESTAMENTAS

22:68 Ir jeigu jūsų paklausčiau, Man taip pat neatsakytumėte, nei Mane paleistumėte.

22:69 Nuo dabar Žmogaus Sūnus sėdi Dievo galybės dešinėje“.

22:70 Tuomet jie visi klausė: „Taigi Tu esi Dievo Sūnus?“ Gi Jis atsakė: „Jūs sakote, kad Aš Esu“.

22:71 Ir jie tarė: „Ar bereikia mums liudijimo? Juk mes patys išgirdome iš Jo Paties burnos“.

23:1 Tada visa jų daugybė pakilo ir nuvedė Jėzų pas Pilotą.

23:2 Gi jie pradėjo Jį kaltinti, sakydami: „Mes nustatėme, kad Šitas veda iš kelio tautą ir draudžia duoti Cezariui duoklę, tvirtindamas, kad Jis Pats esąs Karalius Kristus“.

23:3 Pilotas Jį paklausė, sakydamas: „Ar Tu esi žydų Karalius?“ Jėzus, paragintas atsakyti, jam patvirtino: „Tu tai sakai“.

23:4 Tuomet Pilotas tarė aukštiesiems kunigams ir minioms: „Aš nerandu šiame Žmoguje jokios kaltės“.

23:5 Gi jie atkakliai tvirtino, sakydami: „Jis kursto tautą, mokydamas visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos iki čia“.

23:6 Išgirdęs apie Galilėją, Pilotas paklausė, ar Tas Žmogus yra galilėjietis.

23:7 Sužinojęs, kad Jis iš Erodo valdų, Pilotas nusiuntė Jį pas Erodą, kuris pats tomis dienomis irgi buvo Jeruzalėje.

23:8 Erodas, pamatęs Jėzų, buvo labai pradžiugintas. Juk jis jau seniau troško Jį pamatyti, nes buvo daug apie Jį girdėjęs ir tikėjosi išvysti per Jį daromą kokį nors stebuklą.

23:9 Gi jis klausinėjo Jo daug klausimų, bet Jėzus nė į vieną jam neatsakė.

23:10 Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai stovėjo ir įnirtingai Jį kaltino.

23:11 Tuomet Erodas su savo kariais Jėzų paniekino ir pasityčiojo iš Jo. Po to aprenge Jį puošniu drabužiu ir pasiuntė atgal Pilotui.

23:12 Tą pačią dieną Pilotas ir Erodas tapo draugais, nes iki tol jie buvo vienas kitam priešiški.

23:13 Tuomet Pilotas sukviėtė aukštuosius kunigus, vadovus, tautą

23:14 ir tarė: „Jūs atvedėte man Šitą Žmogų teigdami, kad Jis kursto tautą. Bet štai aš, Jį kruopščiai apklausiau jūsų akivaizdoje ir neradau Šitame Žmoguje nė vienos jūsų nurodytos kaltės.

23:15 Ir Erodas nerado, nes aš siunčiau jus pas jį. Štai net jis neįvykdė Jam mirties bausmės, nes Jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties,

23:16 tad nubaudęs Jį paleisiu“.

23:17 Kadangi per šventę Pilotas turėjo paleisti jiems vieną kalinį,

23:18 jie visi kartu ėmė šaukti, sakydami: „Tu pašalink Šitą! Paleisk mums Barabą!“

23:19 Barabas buvo įmestas į kalėjimą už kažkokį mieste kilusį maištą ir žmogžudystę.

23:20 Taigi norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į Juos.

23:21 Bet jie šaukė, sakydami: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus! Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“

23:22 Tuomet jis trečią kartą tarė jiems: „Ką bloga Jis padarė? Aš neradau Jame jokio pagrindo, dėl ko Jis būtų vertas mirties, todėl nubaudęs Jį paleisiu“.

23:23 Bet jie garsiai šaukė ir nesiliovė reikalauti, kad Jis būtų nukryžiuotas ant kryžiaus, ir jų bei aukštųjų kunigų balsai ėmė viršų.

23:24 Taigi Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą.

23:25 Tuomet jis paleido jiems tą, kuris buvo įmestas į kalėjimą už maištą ir žmogžudystę, tą, kurio jie reikalavo, o Jėzų atidavė jų valiai.

23:26 Vėsdami Jį, jie nutvėrė kažkokį Simoną, kirėnietį, einantį iš laukų, ir uždėjo jam kryžių, kad neštų jį paskui Jėzų.

23:27 Paskui Jį ėjo didelė minia žmonių ir moterų, kurios sielvartaudamos mušė save į krūtinę ir apraudojo Jį.

23:28 Gi atgręžtas į jas, Jėzus tarė: „Jeruzalės dukros! Raudokite ne dėl Manęs, bet dėl savęs ir dėl savo vaikų.

23:29 Nes štai ateina dienos, kuriomis sakys: ‘Palaimintos nevaisingosios ir iščios, kurios negimdė,

NAUJASIS TESTAMENTAS

ir krūtys, kurios nežindė’.

23:30 Tada ims sakyti kalnams: ‘Griūkite ant mūsų’ ir kalvoms: ‘Paslėpkite mus’.

23:31 Nes jeigu šitaip daro žaliaam medžiui, tai kas turėtų atsitikti sausam?’

23:32 Gi kartu su Juo buvo vedami žudyti ir kiti du piktadariai.

23:33 Atėję į vietą, vadinamą „Kaukole“, jie nukryžiuavo Jį ant kryžiaus ir piktadarius - vieną iš dešinės, o kitą iš kairės.

23:34 Tuomet Jėzus tarė: „Tėve! Atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro“. Ir mesdami burką jie pasidalijo Jo drabužius.

23:35 O žmonės stovėjo ir stebėjo. Vadovai kartu su jais šaipydami, kalbėjo: „Kitus gelbėjo, tegul Pats išsigelbėja, jeigu Šitas yra Kristus, Dievo Išrinktasis“.

23:36 Iš Jo tyčiojosi ir kareiviai, prieidami prie Jo, siūlydami Jam acto

23:37 ir sakydami: „Jei Tu esi žydų Karalius - išgelbėk Save“.

23:38 Gi virš Jo buvo ir užrašas, užrašytas graikiškomis, lotyniškėmis ir hebrajiškėmis raidėmis: „Šitas yra žydų Karalius“.

23:39 Tuomet vienas iš pakabintųjų piktadarių piktžodžiavo Jam, sakydamas: „Jei Tu esi Kristus, išgelbėk Save ir mus“.

23:40 Gi kitas, paragintas atsakyti, nepritarė jam, tardamas: „Ar tu nebijai Dievo, pats būdamas taip pat nuteistas?‘

23:41 Juk mes nuteisti teisingai ir verti to, ką gauname už savo darbus, bet Šitas Žmogus nieko blogo nepadarė“.

23:42 Ir jis tarė Jėzui: „Viešpatie, prisimink mane, kai tik Tu ateitum į Savo karalystę!“

23:43 Tuomet Jėzus jam tarė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien su Manimi tu būsi rojuje“.

23:44 Gi buvo maždaug šešta valanda, kai visoje žemėje pasidarė tamsu, ir taip buvo iki devintos valandos.

23:45 Tuomet Dievas aptemdė saulę, o šventyklos vidinę uždangą perplėšė pusiau.

23:46 Jėzus garsiu balsu sušuko, tardamas: „Tėve, į Tavo rankas atiduosiu Savo dvasią!“ Ir tai pasakęs, atidavė dvasią.

23:47 Šimtininkas, pamatęs, kas atsitiko, pagarbino Dievą, sakydamas: „Tikrai Šitas Žmogus buvo teišus“.

23:48 Ir visos minios, kurios buvo susirinkusios, matydamos tai, kas įvyko, pasuko atgal, mušdamosi sau į krūtinę.

23:49 Gi visi Jėzaus pažįstami ir moterys, kurios sekė paskui Jį nuo Galilėjos, stovėjo ir iš tolo visa tai stebėjo.

23:50 Ir štai buvo vyras, vardu Juozapas, teismo tarybos narys, geras ir teišus vyras,

23:51 kuris nepritarė teismo tarybos darbui. Jis buvo iš žydų miesto Arimatėjos ir laukė Dievo karalystės.

23:52 Šitas nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno.

23:53 Nuėmęs Jį nuo kryžiaus, įvyniojo į lininį audinį ir paguldė uoloje iškirstame kapo rūsyje, kuriame dar niekas niekada nebuvo gulėjęs.

23:54 Tai buvo Pasiruošimo diena, ir artinosi šabas.

23:55 Tuomet moterys, kurios buvo atėjusios su Jėzumi iš Galilėjos, atsekė iš paskos, stebėjo kapo rūšį ir matė kaip Juozapas paguldė Jo kūną.

23:56 Sugrįžusios jos paruošė kvėpalų ir tepalų, o per šabą, kaip įsakyta, ilsėjosi.

24:1 Gi pirmąją savaitės dieną, labai anksti ryte, nešinos paruoštais kvėpalais jos ir kai kurios kitos moterys kartu su jomis atėjo prie kapo rūšio.

24:2 Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo rūšio angos,

24:3 ir įėjusios vidun nerado Viešpaties Jėzaus kūno.

24:4 Moterys dėl to buvo apstulbintos, ir štai prie jų prisiartino du vyrai spindinčiais drabužiais.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 24:5 Gi jos išsigando ir nuleido veidus žemyn, o tie vyrai tarė joms: „Kodėl ieškote gyvenančiojo tarp mirusiųjų?”
- 24:6 Nėra Jo čia, bet Dievas Jį prisikėlė! Prisiminkite, ką Jis jums kalbėjo dar būdamas Galilėjoje.
- 24:7 Jis sakė: „Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nuodėmingų žmonių rankas ir nukryžiuotas ant kryžiaus, bet trečią dieną Jis prisikels”“.
- 24:8 Tuomet joms buvo priminti Jėzaus žodžiai
- 24:9 ir, sugrįžusios nuo kapo rūšio, visa tai pranešė vienuolikai ir visiems kitiems.
- 24:10 Tai buvo Marija Magdaliėtė, Joana, Jokūbo motina Marija, ir kitos kartu su jomis, kurios pasakojo tai apaštalams.
- 24:11 Bet jų žodžiai jiems buvo parodyti kaip paistalas, ir jie moterimis netikėjo.
- 24:12 Tuomet Petras pakilo ir nubėgo prie kapo rūšio ir pasilenkęs pamatė tik gulinčias drobules. Jis grįžo atgal, stebėdamasis savyje tuo, kas įvyko.
- 24:13 Ir štai tą pačią dieną du iš jų ėjo į kaimą, vadinamą Emausu, esantį šešiasdešimt stadijų nuo Jeruzalės.
- 24:14 Jie kalbėjosi apie visa tai, kas buvo įvykę.
- 24:15 Jiems besikalbant ir besvarstant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo drauge su jais.
- 24:16 Bet jų akys buvo uždengtos, kad jie Jo neatpažintų.
- 24:17 Gi Jis paklausė jų: „Apie ką jūs eidami kalbatės? Kodėl esate nuliūdę?”
- 24:18 Tuomet vienas iš jų, vardu Kleopas, paragintas atsakyti, tarė: „Ar Tu esi vienintelis, Kuris keliauji į Jeruzalę ir nežinai kas joje šiomis dienomis atsitiko?”
- 24:19 Jėzus paklausė: „Kas būtų?” Jie tarė jam: „Jėzų Nazaretį, Kuris buvo vyras pranašas, galingas darbu ir žodžiu Dievo bei visos tautos akyse,
- 24:20 aukštieji kunigai ir mūsų vadovai Jį pasmerkė ir nukryžiuavo ant kryžiaus.
- 24:21 Bet mes vylėmės, kad Jis bus Tas, Kuris atpirks Izraelį. Taigi šiandien jau trečia diena, kai visa tai įvyko.
- 24:22 Be to, kai kurios mūsų šėkės moterys mus nustebino. Anksti rytą jos buvo nuėjusios prie kapo rūšio.
- 24:23 Jos nerado Jėzaus kūno, bet sugrįžusios pasakojo, kad regėjusios angelus, kurie sakė, jog Jis gyvas.
- 24:24 Taip pat kai kurie iš mūsų nuėjo prie kapo rūšio ir rado taip, kaip moterys sakė, bet Jo Paties nematė”“.
- 24:25 Tada Jis jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nenuovokios jūsų širdys tikėti visu tuo, ką ištarė pranašai!
- 24:26 Argi neprivalėjo Kristus šito kentėti ir įeiti į Savo šlovę?”
- 24:27 Ir, pradėjęs nuo Mozės, ir visų Pranašų, Jis detaliam aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie Jį parašyta.
- 24:28 Taip jie priartėjo prie kaimo, į kurį ėjo, o Jis dėjosi einąs toliau.
- 24:29 Bet jie sulaukė Jį, sakydami: „Pasilik su mumis, nes tuoj vakaras, ir diena jau baigiasi”“.
- Jis įėjo į kaimą ir pasiliko su jais.
- 24:30 Ir kai Jis buvo paguldytas pusiausėda prie stalo, paėmė duoną, palaimino ją, laužė ir davė jiems,
- 24:31 tuomet jų akys buvo atvertos, ir jie pažino Jėzų, bet Jis tapo jiems nematomas.
- 24:32 Ir jie vienas kitam sakė: „Argi mūsų širdys nebuvo uždegtos mumyse, kai Jis kalbėjo mums kelyje ir kai detaliam aiškino mums Raštus?”
- 24:33 Jie tuojau pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten jie rado surinktus kartu vienuolika ir kitus su jais.
- 24:34 Tie sakė: „Viešpats tikrai prikeltas ir pasirodė Simonui”“.
- 24:35 Tuomet jie pasakojo, kas atsitiko kelyje, ir kaip Jis buvo jų atpažintas, kai laužė duoną.
- 24:36 Dar jiems apie tai tebekalbant, pats Jėzus atsistojo tarp jų, sakydamas: „Ramybė jums”“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 24:37 Baimės apimti ir išsigandę, jie tarėsi matą dvasią.
24:38 O Jis paklausė: „Kodėl jūs sutrikdyti? Ir kodėl jūsų širdyse kyla abejonės?
24:39 Apžiūrėkite Mano rankas ir Mano kojas, nes tai Aš Esu! Palieskite Mane ir pamatykite, nes dvasia neturi kūno nei kaulų, kaip matote Mane turint“.
24:40 Tai pasakęs, Jis parodė jiems rankas ir kojas.
24:41 Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: „Ar turite čia ką nors valgoma?“
24:42 Gi jie padavė Jam gabalą keptos žuvies ir korį medaus.
24:43 Jis paėmęs tai valgė jų akivaizdoje.
24:44 Tuomet Jis tarė jiems: „Tie žodžiai, kuriuos jums ištariau dar būdamas su jumis, kurie parašyti apie Mane Mozės Įstatyme, Pranašuose ir Psalmėse, visi privalo būti įvykdyti“.
24:45 Tada Jis atvėrė jų protą, kad jie galėtų suprasti Raštus,
24:46 ir tarė jiems: „Taip parašyta, kad Kristus turėjo kentėti ir trečią dieną prisikelti iš mirusiųjų
24:47 ir, kad pradėdant nuo Jeruzalės, Jo vardu visoms tautoms bus skelbiama atgaila ir nuodėmių atleidimas.
24:48 Gi jūs esate šitų dalykų liudytojai.
24:49 Ir štai Aš siunčiu jums Savo Tėvo pažadą. Jūs pasilikite Jeruzalės mieste, kol apsivilktumėte jėga iš aukštybių“.
24:50 Tuomet Jėzus išvedė juos iki Betanijos ir, iškėlęs rankas juos palaimino.
24:51 Laimindamas, Jis buvo atskirtas nuo jų ir pakeltas į dangų.
24:52 Jie pagarbino Jį ir su dideliu džiaugsmu sugrįžo į Jeruzalę.
24:53 Jie nuolat buvo šventykloje, garbindami ir girdami Dievą. Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

- 1:1 Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo Žodis.
1:2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.
1:3 Visi per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nei vienas, kuris yra atsiradęs.
1:4 Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių Šviesa.
1:5 Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa Jos nenugalėjo.
1:6 Buvo Dievo siųstas žmogus, jo vardas - Jonas.
1:7 Šitas atėjo kaip liudytojas, kad paliudytų apie Šviesą, kad visi per jį įtikėtų.
1:8 Jis nebuvo Šviesa, bet buvo siųstas, kad paliudytų apie Šviesą.
1:9 Buvo tikroji Šviesa, Kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį.
1:10 Pasaulyje Jis buvo, ir pasaulis per Jį atsirado, bet pasaulis Jo neatpažino.
1:11 Jis atėjo pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė.
1:12 Gi kurie Jį priėmė, Jis suteikė tiems išskirtinę teisę tapti Dievo vaikais, tiems, kurie tiki Jo varda,
1:13 kurie ne iš kraujo, ne iš kūno norų, ne iš vyro norų, bet Dievo pagimdyti.
1:14 Ir Žodis tapo kūnu, ir apsigyveno palapinėje - mumyse, ir mes matėme Jo šlovę, šlovę kaip Tėvo Viengimio, Kuris pilnas malonės ir tiesos.
1:15 Jonas apie Jį liudija. Jis garsiai šaukė, sakydamas: „Šitas yra Tas, apie Kurį aš kalbėjau: ‘Po manęs Ateinantysis, pirma manęs yra buvęs, nes Jis buvo pirmesnis už mane’.
1:16 Iš Jo pilnatvės mes visi gavome malonę dėl Jo malonės,
1:17 nes Įstatymą Dievas davė per Mozę, malonė ir tiesa atėjo per Jėzų Kristų.
1:18 Dievo niekas niekuomet nėra matęs, tik Viengimis Sūnus, Tėvo prieglobstyje esantis, - Tas apie Jį papasakojo“.
1:19 Ir toks yra Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės siuntė kunigų ir levitų, kad paklaustų jį: „Kas tu esi?“
1:20 Jis prisipažino neprieštaraudamas ir patvirtino: „Aš nesu Kristus“.
1:21 Ir jie klausė jo: „Tuomet kas? Gal tu esi Elijas?“ O jis sako: „Nesu aš“. „Ar tu esi pranašas?“
Bet jis atsakė: „Ne“.
1:22 Tuomet jie tarė jam: „Kas tu esi, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką tu sakai apie save?“
1:23 Jis iškilmingai pareiškė: „Aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Ištiesinkite Viešpaties kelią’, kaip skelbė pranašas Izaijas“.
1:24 O atsiųstieji buvo iš fariziejų.
1:25 Jie klausė jo: „Tai kas gi tu, kad krikštiji panardindamas vandenyje, jeigu nesi Kristus, nei Elijas, nei pranašas?“
1:26 Jonas jiems atsakė, tardamas: „Aš krikštiju panardindamas vandenyje, gi tarp jūsų stovėjo Jis - Tas, Kurio jūs nepažįstate.
1:27 Jis yra Tas, Kuris po manęs ateina, Kuris pirma manęs buvo, Kuriam aš nesu vertas atrišti sandalo dirželio“.
1:28 Tai atsitiko Betabaroje, anapus Jordano, kur Jonas krikštija panardindamas vandenyje.
1:29 Kitą dieną, Jonas matydamas pas jį ateinantį Jėzų, sako: „Štai Dievo Avinėlis, Kuris pašalina pasaulio nuodėmę.
1:30 Šitas yra Tas, apie Kurį sakiau: ‘Po manęs ateina Vyras, Kuris buvo pirma manęs, nes Jis yra už mane pirmesnis’.
1:31 Aš Jo nepažinojau, bet tam, kad Dievas parodytų Jį Izraeliui, aš atėjau krikštyti panardindamas

NAUJASIS TESTAMENTAS

vandenyje“.

1:32 Jonas paliudijo, sakydamas: „Aš mačiau Dvasią lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus, ir Ji pasiliko Jame.

1:33 Aš Jo nepažinojau, bet Tas, Kuris mane siuntė krikštyti panardinant vandenyje, man sakė: ‘Ant Kurio jei tu pamatytum Dvasią nusileidžiančią ir pasiliekančią Jame, Šitas yra Tas, Kuris krikštija panardinamas Šventojoje Dvasioje’.

1:34 Aš mačiau ir paliudijau, kad Šitas yra Dievo Sūnus“.

1:35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai.

1:36 Pažvelgęs į ateinantį Jėzų jis taria: „Štai Dievo Avinėlis“.

1:37 Išgirdę jį, sakantį tuos žodžius, du jo mokiniai nusekė paskui Jėzų.

1:38 Gi Jėzus, Dievo atgręžtas ir pamatęs juos einančius iš paskos, klausia jų: „Ko ieškote?“ Jie gi atsakė Jam: „Rabi, - kuris išvertus reiškia „Mokytojau!“ - kur Tu gyveni?“

1:39 Jis jiems taria: „Ateikite ir pamatykite“. Jie nuėjo ir pamatė kur Jis gyvena, ir tą dieną pas Jį pasiliko. Gi buvo maždaug dešimta valanda.

1:40 Vienas iš dviejų, išgirdusių Jono žodžius ir nusekusių paskui Jėzų buvo Andriejus, Simono Petro brolis.

1:41 Šitas pirmas suranda savo brolių Simoną ir jam sako: „Mes radome Mesiją“, kuris išvertus reiškia: „Kristus“.

1:42 Ir jis atvedė jį pas Jėzų. Gi pamatęs atvestąjį, Jėzus tarė: „Tu esi Simonas, Jonos sūnus, kurį jūs vadinsite Kefas“, kuris išvertus reiškia „Petras“.

1:43 Kitą dieną Jėzus panorė keliauti į Galilėją. Jis suranda Pilypą ir sako jam: „Sek paskui Mane“.

1:44 Gi Pilypas buvo iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro miesto.

1:45 Tuomet Pilypas suranda Natanaelį ir sako jam: „Mes radome Jėzų, apie Kurį rašė Mozė Įstatyme ir Pranašai, Juozapo sūnų iš Nazareto“.

1:46 Bet Natanaelis jo paklausė: „Ar iš Nazareto gali būti kas nors geras?“ Pilypas jam atsako: „Ateik ir pamatyk“.

1:47 Pamatęs pas Jį ateinantį Natanaelį, Jėzus pasako apie jį: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos“.

1:48 Natanaelis Jo klausia: „Iš kur Tu mane pažįsti?“ Jėzus jam atsakė: „Prieš pakviečiant tave Pilypui, Aš mačiau tave stovintį po figmedžiu“.

1:49 Natanaelis atsakė Jam, tardamas: „Rabi, Tu esi Dievo Sūnus, Tu esi Izraelio Karalius“.

1:50 Jėzus atsakė: „Tu tiki dėl to, kad pasakiau tau: ‘Aš mačiau tave stovintį po figmedžiu?’ Tu pamatysi dar didesnių dalykų už šituos“.

1:51 Ir sako jam: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: nuo dabar jūs matysite atvertą dangų ir Dievo angelus pakylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus“.

2:1 Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo vestuvių puota. Ten buvo ir Jėzaus motina.

2:2 Gi į vestuvių puotą buvo pakviestas ir Jėzus, ir Jo mokiniai.

2:3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina Jam praneša: „Jie nebeturi vyno“.

2:4 Jėzus jai atsako: „Kas Man ir tau? Moterie, dar neateina Mano valanda!“

2:5 Jo motina taria tarnams: „Ką Jis beįsakytų jums, darykite“.

2:6 Gi ten buvo padėti šeši akmeniniai vandens indai, skirti žydų ritualiniam apsiplovimui, talpinantys po du ar tris saikus vandens.

2:7 Jėzus jiems įsako: „Pripildykite indus vandens“. Ir jie pripildė juos sklidinai.

2:8 Tada Jėzus jiems taria: „Dabar pasemkite ir nuneškite puotos tvarkytojui“. Ir jie nunešė.

2:9 Puotos tvarkytojas paragavo vynu paversto vandens, bet nežinojo iš kur jis yra, gi pasėmusieji

NAUJASIS TESTAMENTAS

- vandenį tarnai žinojo. Tuomet puotos tvarkytojas pasišaukia jaunikį
- 2:10 ir sako jam: „Kiekvienas žmogus pirmiau padeda gerąjį vyną, o kai svečiai nugirdomi, tuomet prastesnį, gi tu išsaugojai gerąjį vyną iki šiol“.
- 2:11 Tokią atpažinimo ženklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje ir taip parodė Savo šlovę, ir Jo mokiniai įtikėjo Jį.
- 2:12 Po to Jis, Jo motina, Jo broliai ir Jo mokiniai nusileido žemyn į Kafarnaumą ir ten pasiliko keletą dienų.
- 2:13 Artėjant žydų Paschai, Jėzus nukeliavo aukštyn į Jeruzalę.
- 2:14 Šventykloje Jis rado parduodančius jaučius, avis, ir karvelius, bei sėdinčius pinigų keitėjus.
- 2:15 Pasidaręs iš virvučių rimbą, Jis išvarė juos visus iš šventyklos, avis ir jaučius, išbarstė pinigų keitėjų monetas ir apvertė jų stalus.
- 2:16 O karvelius pardavinėjantiems Jis tarė: „Pasiimkite šituos iš čia, ir Mano Tėvo namų nedarykite prekybos namais“.
- 2:17 Gi Jo mokiniams Dievas priminė, kad yra parašyta: „Uolumas dėl Tavo namų suėdė Mane“.
- 2:18 Tuomet žydai Jam tarė: „Kokį atpažinimo ženklą Tu mums rodai, kad taip elgiesi?“
- 2:19 Jėzus jiems atsakė: „Sugriaukite šitą šventyklą ir per tris dienas Aš ją prikelsiu iš numirusių“.
- 2:20 Tada žydai sakė: „Šitą šventyklą statė keturiasdešimt šešerius metus, o Tu ją prikelsi iš numirusių per tris dienas?“
- 2:21 Bet Jėzus kalbėjo apie Savo kūno šventyklą.
- 2:22 Gi kai Jis buvo prikeltas iš numirusiųjų, Jo mokiniams Dievas priminė, kad šituos žodžius Jėzus kalbėjo jiems, ir jie patikėjo Raštu, ir Jėzaus ištartu žodžiu.
- 2:23 Gi kai Jis buvo Jeruzalėje, Paschos šventėje, daugelis įtikėjo Jo vardą, matydami atpažinimo ženklus, kuriuos Jis darė.
- 2:24 Pats Jėzus jais nepasitikėjo, nes apie visus Jis viską žinojo,
- 2:25 Jam nereikėjo, kad kas paliudytų apie žmogų, nes Jis Pats žinojo, kas yra žmoguje.
- 3:1** Buvo gi fariziejus, vardu Nikodemas, žydų vadovas.
- 3:2 Šitas atėjo naktį pas Jėzų ir Jam tarė: „Rabi! Mes žinome, kad Tu esi mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes nė vienas negali daryti tokių atpažinimo ženklų, kuriuos Tu darai, jeigu Dievas nebūtų su Juo“.
- 3:3 Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jeigu tik kurio Dievas nepagimdytų iš naujo, tas negali matyti Jo karalystės“.
- 3:4 Nikodemas Jam sako: „Kaip žmogus gali gimti senis būdamas? Negali jis antrą kartą įeiti į savo motinos iščias ir būti pagimdytas?“
- 3:5 Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jeigu tik kurio Dievas nepagimdytų iš vandens ir Dvasios, tas negali įeiti į Jo karalystę.“
- 3:6 Pagimdytas iš kūno yra kūnas, o pagimdytas iš Dvasios yra dvasia.
- 3:7 Kad nesistebėtum, jog tau pasakiau: ‘Dievas turi jus pagimdyti iš naujo’.
- 3:8 Dvasia dvelkia kur nori ir Jos balsą tu girdi, bet nežinai iš kur Ji ateina ir kur eina. Taip yra su kiekvienu, kuris pagimdytas iš Dvasios“.
- 3:9 Nikodemas atsiliepdamas Jam tarė: „Kaip tai gali įvykti?“
- 3:10 Jėzus jam atsakė: „Tu esi Izraelio mokytojas ir šito nesupranti?“
- 3:11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, mes kalbame apie Tą, Kurį pažįstame ir liudijame apie Tą, Kurį esame matę, bet jūs nepriimate mūsų liudijimo.
- 3:12 Jeigu netikite, kai kalbu apie žemiškuosius dalykus, tai kaip tikėsite, jei kalbėčiau jums apie dangiškuosius?

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 3:13 Niekas nėra pakilęs į dangų, tik nužengęs iš dangaus, - Žmogaus Sūnus, Esantysis danguje.
- 3:14 Kaip Mozė dykumoje iškėlė gyvatę, taip privalo būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus,
- 3:15 kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.
- 3:16 Juk Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė Savo Viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.
- 3:17 Juk Dievas nesiuntė Savo Sūnaus į pasaulį tam, kad Jis pasaulį teistų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.
- 3:18 Gi to, kuris Jį tiki Dievas neteisias, bet tą, kuris netiki, jau yra nuteisęs, nes netiki Dievo Viengimio Sūnaus vardo.
- 3:19 Gi teismo nuosprendis yra toks: Šviesa yra atėjusi į pasaulį, bet žmonės labiau pamilo tamsą nei Šviesą, nes jų darbai buvo pikti.
- 3:20 Juk kiekvienas, kuris užsiima blogais darbais, neapkenčia Šviesos ir neateina pas Šviesą, kad jo darbai nebūtų atskleisti.
- 3:21 Gi vykdomas tiesą ateina pas Šviesą, kad Ji atskleistų jo darbus, kadangi jie yra atlikti Dieve“.
- 3:22 Po to Jėzus ir Jo mokiniai atėjo į Judėjos kraštą ir, ten su jais apsistojęs, Jis krikštijo panardindamas vandenyje.
- 3:23 Gi Enone, netoli Salimo, krikštijo panardindamas ir Jonas, nes ten buvo gilūs vandenys, ir žmonės ėjo pas juos, o tie krikštijo juos panardindami vandenyje.
- 3:24 Jonas juk dar nebuvo įmestas į kalėjimą.
- 3:25 Kilo ginčas tarp Jono mokinių ir žydų dėl ritualinio apsivalymo.
- 3:26 Jie atėjo pas Joną ir jam tarė: „Rabi! Tas, Kuris buvo su tavimi anapus Jordano ir apie Kurį tu esi paliudijęs, štai Šitas krikštija panardindamas vandenyje ir visi eina pas Jį“.
- 3:27 Jonas atsakydamas tarė: „Žmogus negali nieko gauti, jeigu jam tai nebūtų duota iš dangaus.
- 3:28 Jūs patys man liudijate, kad aš sakiau: ‘Aš nesu Kristus, bet esu siųstas pirma Jo’.
- 3:29 Kas turi nuotaką, tas yra jaunikis. Gi jaunikio draugas stovėdamas ir klausydamas jo, jaunikio balsu džiaugiasi. Taigi šitas mano džiaugsmas jau yra išstobulintas.
- 3:30 Aną Dievas turi didinti, mane gi mažinti.
- 3:31 Tas, Kuris ateina iš aukštybių yra už visus viršesnis, kuris yra iš žemės, iš žemės yra ir apie žemiškus dalykus kalba. Tas, Kuris ateina iš dangaus yra už visus viršesnis.
- 3:32 Ką Jis yra matęs ir girdėjęs, apie tai Jis liudija, bet niekas Jo liudijimo nepriima.
- 3:33 O kas Jo liudijimą priima, tas patvirtina, kad Dievas sako tiesą.
- 3:34 Juk Kurį Dievas siuntė, Tas kalba Dievo žodžius, nes Dievas teikia Dvasią saiku nematuodamas.
- 3:35 Tėvas myli Sūnų ir visa yra atidavęs į Jo rankas.
- 3:36 Tas, kuris tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, gi kuris Sūnui nepaklūsta, gyvenimo nematys, bet ant jo pasilieka Dievo rūstybė“.
- 4:1 Tuomet kai Viešpats sužinojo, jog fariziejai išgirdo, kad Jis turi daugiau mokinių nei Jonas ir krikštija panardindamas vandenyje,
- 4:2 nors Pats Jėzus nekrikštijo panardindamas vandenyje, bet Jo mokiniai,
- 4:3 Jis paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją.
- 4:4 Gi Jam reikėjo eiti per Samariją.
- 4:5 Tuomet Jis ateina į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli žemės sklypo, kurį Jokūbas davė savo sūnui Juozapui.
- 4:6 Gi ten buvo Jokūbo šulinys. Kelionėje pavargęs, Jėzus sėdėjo prie šulinio. Buvo maždaug šešta valanda.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:7 Moteris iš Samarijos ateina pasisemti vandens. Jėzus jai sako: „Duok Man gerti“.
- 4:8 Tuo tarpu Jo mokiniai buvo nuėję į miestą, kad nupirktų maisto.
- 4:9 Moteris samarietė Jo klausia: „Kaip Tu, būdamas žydas, prašai mane, moterį samarietę, gerti? Juk žydai nebendrauja su samariečiais“.
- 4:10 Jėzus jai atsakė: „Jeigu tu pažintum Dievo dovaną ir Kas yra Tas, Kuris tau sako: ‘Duok Man gerti’, tu prašytum Jo, ir Jis tau duotų gyvenimą teikiančio vandens“.
- 4:11 Moteris Jam sako: „Pone, Tu neturi net semtuvo, o šulinys gilus! Gi iš kur Tu turi gyvenimą teikiančio vandens?“
- 4:12 Tu gi nesi didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris paliko mums šitą šulinį, ir gėrė iš jo pats, jo sūnūs, ir jo gyvuliai?“
- 4:13 Jėzus jai atsakė: „Kiekvienas, kuris geria šitą vandenį, vėl trokš.“
- 4:14 Gi kuris gertų vandens, kurį Aš jam duosiu, nebetroksčiau daugiau per amžinybę, bet vanduo, kurį jam duosiu, bus jame versme vandens, trykštančio amžinajam gyvenimui“.
- 4:15 Moteris Jam sako: „Pone, duok man to vandens, kad nebetroksčiau ir nebeateičiau čionai semtis!“
- 4:16 Jėzus jai sako: „Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čionai“.
- 4:17 Moteris atsakė: „Aš neturiu vyro“. Jėzus jai sako: „Gerai pasakei: ‘Neturiu vyro’,
- 4:18 juk jau esi turėjusi penkis vyrus, ir tas, kurį dabar turi, nėra tavo vyras. Tu pasakei tiesą“.
- 4:19 Moteris Jam tarė: „Pone, matau, kad Tu esi pranašas!“
- 4:20 Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, o jūs sakote, kad ta vieta, kur reikia garbinti yra Jeruzalėje“.
- 4:21 Jėzus jai sako: „Tikėk Manimi, moterie! Ateina valanda, kai garbinsite Tėvą ne ant šito kalno ir ne Jeruzalėje.
- 4:22 Jūs garbinate Tą, Kurio nepažįstate, mes garbiname Tą, Kurį pažįstame, nes išgelbėjimas yra iš žydų.
- 4:23 Bet ateina valanda, ir dabar ji yra, kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, juk būtent tokių, Jį garbinančių, Tėvas ieško.
- 4:24 Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys privalo garbinti dvasioje ir tiesoje“.
- 4:25 Moteris Jam sako: „Žinau, kad ateina Mesijas, vadinamas Kristumi. Kai Jis ateitų, Jis mums viską paskelbs“.
- 4:26 Jėzus jai sako: „Jis - tai Aš Esu, Kuris su tavimi kalbu“.
- 4:27 Pasibaigus pokalbiui sugrįžo Jo mokiniai. Jie nustebė, kad Jis kalbėjo su moterimi, tačiau nė vienas nepaklausė: „Ką Tu Sau galvoji?“ arba: „Ką su ja kalbi?“
- 4:28 Tuomet palikusi savo ąsotį, moteris nuėjo į miestą ir sako žmonėms:
- 4:29 „Eikite čionai! Pamatykite Žmogų, Kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Argi ne Šitas yra Kristus?“
- 4:30 Tuomet jie, išėję iš miesto, ėjo pas Jį.
- 4:31 Gi mokiniai Jį prašė, sakydami: „Rabi, valgyk“.
- 4:32 Jis jiems tarė: „Aš turiu valgyti maistą, kurio jūs nežinote“.
- 4:33 Tuomet mokiniai vieni kitų klausinėjo: „Nejaugi kas nors atnešė Jam valgyti?“
- 4:34 Jėzus jiems tarė: „Mano maistas yra, kad vykdyčiau valią To, Kuris Mane siuntė ir užbaigčiau Jo darbą.
- 4:35 Argi jūs nesakote: ‘Dar keturi mėnesiai ir ateina pjūtis’? Štai Aš sakau jums: ‘Pakelkite akis ir pamatykite laukus, nes jie jau boluoja pjūčiais’.
- 4:36 Jau pjovėjas darbo užmokestį gauna ir renka derlių amžinajam gyvenimui, kad kartu džiaugtųsi sėjėjas ir pjovėjas.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:37 Juk šitas žodis yra teisingas: 'Vienas yra sėjėjas, o kitas pjovėjas'.
- 4:38 Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus į kuriį jūs neįdėjote pastangų, kiti sunkiai darbo, o jūs tik esate jų triūso dalininkais“.
- 4:39 Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl žodžio moters, kuri liudija: „Jis pasakė man viską, ką esu padariusi“.
- 4:40 Atėję pas Jėzų, samariečiai prašė Jį pas juos pasilikti. Ir Jis pasiliko ten dvi dienas.
- 4:41 Tuomet dar daugiau žmonių įtikėjo dėl Jo žodžio.
- 4:42 Gi moteriai jie sakė: „Dabar mes tikime ne dėl tavo kalbos. Juk mes patys išgirdome ir pažinome, kad Šitas tikrai yra Kristus, pasaulio Gelbėtojas“.
- 4:43 Po dviejų dienų Jis išėjo iš ten ir atėjo į Galilėją.
- 4:44 Juk Pats Jėzus liudijo: „Pranašas negerbiamas savo tėviškėje“.
- 4:45 Tuomet kai Jis atėjo į Galilėją, galilėjiečiai Jį priėmė, nes buvo matę visus atpažinimo ženklus, kuriuos Jis padarė per šventę Jeruzalėje, nes ir patys buvo į tą šventę nuėję.
- 4:46 Taigi Jėzus vėl atkeliavo į Galilėjos Kaną, kur buvo vandenį pavertęs vynu. Kafernaume buvo vienas artimas karaliui žmogus, kurio sūnus sirgo.
- 4:47 Išgirdęs, kad Jėzus iš Judėjos atvyksta į Galilėją, jis atkeliavo pas Jį ir prašė, kad ateitų ir išgydytų jo sūnų, nes tas buvo ant mirties slenksčio.
- 4:48 Tuomet Jėzus jam tarė: „Jeigu tik jūs nepamatytumėte atpažinimo ženklų ir stebuklų, niekaip nepatikėtumėte“.
- 4:49 Artimas karaliui žmogus Jo prašo: „Viešpatie, atei anksčiau nei numirs mano vaikas!“
- 4:50 Jėzus jam taria: „Eik, tavo sūnus gyvas“. Žmogus patikėjo Jėzaus jam ištartais žodžiais ir iškeliavo.
- 4:51 Gi jį, keliaujantį namo, pasitiko jo vergai ir pranešė: „Tavo vaikas gyvas“.
- 4:52 Tuomet jis sužinojo iš jų kurią valandą pagėrėjo jo vaiko savijauta, nes jie pranešė: „Vakar septintą valandą jam atslūgo karštis“.
- 4:53 Gi kai vaiko tėvas sužinojo, kad tai buvo ta valanda, kurią Jėzus pasakė jam: „Tavo sūnus gyvas“, įtikėjo jis ir visi jo namai.
- 4:54 Tai buvo antrasis atpažinimo ženklas, kurį Jėzus vėl padarė, sugrįžęs iš Judėjos į Galilėją.
- 5:1** Po to buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo aukštyn į Jeruzalę.
- 5:2 Gi Jeruzalėje prie Avių vartų yra maudykla, hebrajiškai vadinama Betezda, turinti penkis atvirus prieangius su kolonomis.
- 5:3 Juose gulėjo didelė daugybė ligonių, aklų, šlubų, su padžiūvusiomis galūnėmis, laukiančių vandens sujudėjimo.
- 5:4 Nes tuo metu, kai virš maudyklos leisdavosi angelas ir sujudindavo jos vandenį, vandeniui subangavus, pirmas įlipęs į maudyklą pasveikdavo, kad ir kokios ligos jis būtų buvęs užvaldytas.
- 5:5 Gi ten buvo kažkoks žmogus, sergantis trisdešimt aštuonerius metus.
- 5:6 Šitą pamatęs gulintį ir sužinojęs, kad jau ilgą laiką jis serga, Jėzus jo klausia: „Ar nori pasveikti?“
- 5:7 Ligonis Jam atsakė: „Pone, aš neturiu žmogaus, kuris, kai tik angelas sujudintų vandenį, mane įmestų į maudyklą, gi kol aš ateinu, kitas greičiau už mane į ją nužengia!“
- 5:8 Jėzus jam sako: „Kelkis, pakelk savo šiaudinį čiužinį ir vaikščiok“.
- 5:9 Ir beregint tas žmogus pasveiko, jis pakėlė savo šiaudinį čiužinį ir vaikščiojo. Gi ta diena buvo šabas.
- 5:10 Tuomet žydai priekaištavo išgydytajam: „Šiandien šabas, todėl Dievas neleidžia tau kelti šiaudinio čiužinio“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:11 Jis atsakė: „Tas, Kuris mane išgydė, liepė man: ‘Pakelk savo šiaudinį čiužinį ir vaikščiok’“.

5:12 Taigi jie klausė jo: „Kas yra Tas žmogus, Kuris pasakė tau: ‘Pakelk savo šiaudinį čiužinį ir vaikščiok’?“

5:13 Gi išgydytasis nežinojo kas Jis, kadangi Jėzus pasitraukė nuo minios, esančios toje vietoje.

5:14 Po to Jėzus jį surado šventykloje ir tarė: „Štai tu esi sveikas. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų tau kas dar blogiau“.

5:15 Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad jį išgydė Jėzus.

5:16 Dėl to žydai persekiojo Jėzų ir siekė Jį nužudyti, nes tai Jis darė per šabą.

5:17 Gi Jėzus jiems sakė: „Mano Tėvas iki šiol dirba, ir Aš dirbu“.

5:18 Dėl to žydai dar labiau troško Jį nužudyti, nes Jis ne tik pažeidinėjo šabą, bet ir Dievą vadino Savo Tėvu, darydamas Save lygiu Dievui.

5:19 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, Sūnus nieko negali daryti iš Savęs, o tik tai, ką matytų darant Tėvą. Juk tai, ką Jis darytų, tą patį daro ir Sūnus.“

5:20 Nes Tėvas myli Sūną ir rodo Jam visa, ką Pats daro, ir parodys Jam darbus, didesnius už šituos, kad jūs stebėtumėtės.

5:21 Juk kaip Tėvas prikelia mirusiuosius ir įkvepia gyvybę, taip ir Sūnus įkvepia gyvybę tiems, kuriems nori.

5:22 Tėvas nei vieno neteisio, bet visą teismą yra pavedęs Sūnui,

5:23 kad visi garbintų Sūną, kaip garbina Tėvą. Kas negarbina Sūnaus, tas negarbina ir Jį siuntusio Tėvo.

5:24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad Mano žodį girdintis, ir Tą, Kuris Mane siuntė tikintis, turi amžinąjį gyvenimą ir neina į teismą, bet iš mirties yra perėjęs į gyvenimą.

5:25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad ateina valanda, ir dabar ji jau yra, kai mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir tie, kurie paklus, bus gyvi.

5:26 Juk kaip Tėvas turi gyvybę Pats Savyje, taip ir Sūnui Jis davė turėti gyvybę Pačiame Savyje.

5:27 Jis suteikė Jam valdžią teisti, nes Jis - Žmogaus Sūnus.

5:28 Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kai visi esantys kapuose išgirs Jo balsą

5:29 ir tie, kurie darė gera išeis gyvenimo prisikėlimui, gi kurie darė bloga - teismo prisikėlimui.

5:30 Aš iš Savęs negaliu daryti nieko. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir Mano teismas teisingas, nes Aš ieškau ne Savo valios, bet valios Mane siuntusiojo Tėvo.

5:31 Jeigu tik Aš apie Save Patį liudyčiau, Mano liudijimas nebūtų tikras.

5:32 Yra Kitas, Kuris apie Mane liudija, ir Aš žinau, kad Jo liudijimas apie Mane yra tikras.

5:33 Jūs siuntėte pasiuntinius pas Joną ir jis paliudijo apie Tiesą.

5:34 Gi ne iš žmogaus Aš priimu liudijimą, bet tai kalbu tam, kad jūs būtumėte išgelbėti.

5:35 Jonas buvo uždegtas ir šviečiantis žibintas, bet jūs tik akimirka norėjote džiūgauti jo šviesoje.

5:36 Tačiau Aš turiu pranašesnę liudijimą nei Jono. Juk darbai, kuriuos Man pavedė Tėvas, kad juos užbaigčiau, patys darbai, kuriuos Aš darau, liudija apie Mane, kad Mane siuntė Tėvas.

5:37 Ir Mane siuntęs Tėvas Pats paliudijo apie Mane. Jūs niekada nesate nei Jo balso girdėję, nei Jo pavidalo matę.

5:38 Ir neturite Jo žodžio jумыse pasiliekančio, todėl kad netikite Tuo, Kurį Jis siuntė.

5:39 Ištyrinėkite Raštus, nes jūs viliatės juose turį amžinąjį gyvenimą. Net Raštai apie Mane liudija,

5:40 bet jūs nenorite ateiti pas Mane, kad turėtumėte gyvenimą.

5:41 Šlovės iš žmonių Aš nepriimu.

5:42 Bet apie jus Aš žinau viską, kad neturite savyje Dievo meilės.

5:43 Aš atėjau Savo Tėvo vardu, bet jūs Manęs nepriimate. Jeigu tik kitas ateitų savo paties vardu, tą jūs priimtumėte.

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:44 Kaip jūs galite tikėti, priimdami vieni iš kitų šlovę, o šlovės, kuri ateina iš vienintelio Dievo, neieškote?

5:45 Nemanykite, kad Aš jus kaltinsiu akivaizdoje Tėvo. Jus kaltinantis yra Mozė, į kurį esate sudėję savo viltis.

5:46 Juk jeigu jūs tikite Moze, jūs tikite Manimi, nes jis rašė apie Mane.

5:47 Bet jeigu jūs netikite jo Raštais, tai kaip jūs patikėsite Mano žodžiais?“

6:1 Po šitų žodžių Jėzus nuvyko į kitą Galilėjos, arba Tiberiados jūros krantą.

6:2 Jam iš paskos sekė didelė minia, nes žmonės matė Jo stebuklus, kuriuos Jis darė ligoniams.

6:3 Gi Jėzus užkopė į kalną ir ten sėdėjo kartu su Savo mokiniais.

6:4 Artėjo žydų šventė Pascha.

6:5 Tuomet Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad didelė minia ateina pas Jį, tarė Pilypui: „Kur mes pirkime duonos, kad pavalgytų šitie?“

6:6 Jis klausė bandydamas Pilypą, nes Jis Pats juk žinojo, ką ketina daryti.

6:7 Pilypas Jam atsakė: „Už du šimtus denarų nupirktos duonos neužteks, kad kiekvienas iš jų gautų nors mažą kąsnelį“.

6:8 Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, Jam sako:

6:9 „Čia yra vienas berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos paplotėlius ir dvi žuveles, bet kas tai yra tokiai daugybei?“

6:10 Gi Jėzus tarė: „Liepkite žmonėms prigulti pusiausėda“. Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi prigulė pusiausėda maždaug penki tūkstančiai vyrų.

6:11 Po to Jėzus paėmė duonos paplotėlius ir padėkojęs išdalino mokiniams, o mokiniai - gulintiems pusiausėda, vėliau taip pat ir žuveles, kiek kas norėjo.

6:12 Kai jie buvo pavalgydinti iki soties, Jėzus sako Savo mokiniams: „Surinkite likusius gabalėlius, kad nė vienas neprapultų“.

6:13 Taigi jie surinko penkių miežinės duonos paplotėlių gabaliukus, kurie buvo atlikę nuo valgiusių ir pripildė dvylika pilnų pintinių.

6:14 Pamatę Jėzaus padarytą atpažinimo ženklą, žmonės sakė: „Šitas tikrai yra Pranašas, ateinantis į pasaulį“.

6:15 Jėzus suprato, kad jie ruošiasi ateiti ir pagriebti Jį, kad paskelbtų karaliumi, todėl vėl sugrįžo Pats vienas į kalną.

6:16 Gi kai atėjo vėlus vakaras, Jo mokiniai nusileido žemyn prie jūros

6:17 ir sulipę į burlaivį, jie plaukė į kitą jūros krantą, į Kafarnaumą. Jau buvo tamsu, o Jėzus dar nebuvo pas juos atėjęs.

6:18 Dievas gi žadino jūrą stipriai pučiančiu vėju.

6:19 Nusiryę maždaug dvidešimt penkias ar trisdešimt stadijų, jie mato Jėzų, žingsniuojantį jūros paviršiumi ir besiartinantį prie burlaivio. Ir jie buvo įbauginti.

6:20 Gi Jėzus jiems taria: „Tai Aš Esu, nebijokite“.

6:21 Jie norėjo Jį paimti į burlaivį, bet burlaivis tuojau pat priartėjo prie kranto, į kurį jie plaukė.

6:22 Kitą dieną minia, kuri buvo priešingame jūros krante, suprato, kad ten nebuvo kito burlaivio, tik tas, į kurį sėdo Jo mokiniai ir, kad Jėzus su jais neįlipo į burlaivį, bet mokiniai išplaukė vieni.

6:23 Gi iš Tiberiados atplaukė ir kiti burlaiviai netoli tos vietos, kur, Viešpačiui padėkojus, žmonės buvo valgę duonos.

6:24 O kai minia pamatė, kad nei Jėzaus, nei Jo mokinių ten nėra, žmonės sėdo į burlaivius ir nuplaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus.

6:25 Ir, suradę Jį kitame jūros krante, jie klausė: „Rabi, kada čionai atvykai!“

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 6:26 Jėzus jiems atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, ieškote Manęs ne todėl, kad matėte atpažinimo ženklus, bet todėl, kad jūs valgėte duonos paplotėlius ir buvote pasotinti.
- 6:27 Darbuokitės ne dėl pražūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui. Jo duos jums Žmogaus Sūnus, Kurį Dievas Tėvas yra patvirtinęs Savo antspaudu“.
- 6:28 Tuomet jie paklausė: „Ką mums daryti, kad mes dirbtume Dievo darbus?“
- 6:29 Jėzus atsakė: „Šitas yra Dievo darbas, kad jūs tikėtumėte Tą, Kurį Jis siuntė“.
- 6:30 Tuomet jie Jam tarė: „Kokį atpažinimo ženklą Tu padarysi, kad mes pamatytume ir Tavimi patikėtume? Ką Tu darai?“
- 6:31 Mūsų tėvai dykumoje valgė maną, kaip parašyta: ‘Jis davė jiems valgyti duonos iš dangaus’“.
- 6:32 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, ne Mozė davė jums duonos iš dangaus, bet Mano Tėvas duoda jums iš dangaus tikrąją duoną.
- 6:33 Juk Dievo duona yra nužengiantis iš dangaus ir duodantis pasauliui gyvybę“.
- 6:34 Jie Jam tarė: „Viešpatie, duok mums tos duonos visuomet!“
- 6:35 Gi Jėzus jiems atsakė: „Aš Esu gyvenimo duona, kad ateinantis pas Mane, niekuomet nebealktų, ir tikintis Mane, niekuomet nebetrokštų, niekuomet.
- 6:36 Bet Aš jums sakiau: nors jūs esate Mane matę, tačiau netikite.
- 6:37 Kiekvienas, kurį Man duoda Tėvas, ateis pas Mane, ir ateinančio pas Mane, Aš niekuomet neišvaryčiau laukan,
- 6:38 nes Aš nužengiau iš dangaus, kad vykdyčiau ne Savo valią, bet valią To, Kuris Mane siuntė.
- 6:39 Gi Mane siuntusio Tėvo valia yra ta, kad Aš nepražudyčiau nė vieno, kurį Jis Man yra davęs, bet prikelsiu jį paskutiniąją dieną.
- 6:40 Tokia yra To, Kuris Mane siuntė valia, kad kiekvienas, kuris mato Sūnų ir Jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną“.
- 6:41 Taigi žydai murmėjo prieš Jį, nes Jis pasakė: „Aš Esu duona, nužengusi iš dangaus“.
- 6:42 Jie klausinėjo: „Argi Šitas Jėzus nėra Juozapo sūnus? Juk mes pažįstame Jo tėvą ir motiną. Kaipgi Jis gali sakyti: ‘Aš nužengiau iš dangaus?’“
- 6:43 Jėzus jiems atsakė: „Nemurmėkite tarpusavyje.
- 6:44 Niekas negali ateiti pas Mane, jeigu Mane siuntęs Tėvas jo nepatrauktų, ir tą Aš prikelsiu paskutiniąją dieną.
- 6:45 Pranašuose parašyta: ‘Ir visi bus mokomi Dievo’. Todėl kiekvienas, kuris išgirdo iš Tėvo, ir išmoko, ateina pas Mane.
- 6:46 Ne todėl kad kas nors yra matęs Tėvą, tik Tas, Kuris iš Dievo yra, Tas yra matęs Tėvą.
- 6:47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas tiki Mane, tas turi amžinąjį gyvenimą.
- 6:48 Aš Esu gyvenimo duona.
- 6:49 Jūsų tėvai dykumoje valgė maną ir mirė.
- 6:50 Šita duona yra nužengianti iš dangaus, kad kiekvienas jos valgytų ir nenumirtų.
- 6:51 Aš Esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Jeigu tik kas nors valgytų šitos duonos, gyvens per amžinybę. Gi duona, kurią Aš duosiu, yra Mano kūnas, kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę“.
- 6:52 Tuomet žydai ėmė tarpusavyje ginčytis, sakydami: „Kaip Šitas gali duoti mums valgyti Savo kūną?“
- 6:53 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jeigu nevalgytumėte Žmogaus Sūnaus kūno ir negertumėte Jo kraujo, jūs neturite savyje gyvybės.
- 6:54 Valgantis Mano kūną ir geriantis Mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną.
- 6:55 Juk Mano kūnas tikrai yra maistas, ir Mano kraujas tikrai yra gėrimas.
- 6:56 Valgantis Mano kūną ir geriantis Mano kraują, tas pasilieka Manyje, ir Aš jame.

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:57 Kaip Mane siuntė Gyvasis Tėvas, ir Aš gyvenu per Tėvą, taip ir valgantis Mane, gyvens per Mane.

6:58 Šita yra duona nužengusi iš dangaus, - ne taip, kaip jūsų tėvai valgė maną ir mirė. Valgantis šitą duoną - gyvens per amžinybę“.

6:59 Šituos žodžius Jis pasakė mokydamas sinagogoje, Kafarnaume.

6:60 Tai išgirde, daugelis Jo mokinių sakė: „Griežti yra šitie žodžiai. Kas gali Jo klausytis?“

6:61 Gi Jėzus, žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, jiems tarė: „Ar tai jus piktina?“

6:62 O kas būtų, jeigu pamatytumėte Žmogaus Sūnų pakylantį ten, kur Jis buvo anksčiau?

6:63 Dvasia įkvepia gyvybę, kūnas neduoda jokios naudos. Žodžiai, kuriuos jums tariau, yra Dvasia ir gyvenimas.

6:64 Bet kai kurie iš jūsų netiki“. Juk Jėzus nuo pat pradžios žinojo, kurie netiki ir kuris Jį išduos.

6:65 Tuomet Jis kalbėjo: „Dėl to Aš sakiau jums, kad niekas negali ateiti pas Mane, jeigu jam nebūtų duota Mano Tėvo“.

6:66 Todėl daug Jo mokinių pasitraukė ir daugiau su Juo nebevaikščiojo.

6:67 Tuomet Jėzus tarė dvylikai: „Nejaugi ir jūs norite pasitraukti?“

6:68 Simonas Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime!? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.

6:69 Ir mes įtikėjome, ir pažinome, kad Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus“.

6:70 Jėzus jiems atsakė: „Ar ne Aš išsirinkau jus, dvylika? Bet vienas iš jūsų yra Velnias“.

6:71 Jis kalbėjo gi apie Judą, Simono sūnų - Iskarijotą. Juk šitas, vienas iš dvylikos, ketino Jį išduoti.

7:1 Po tų įvykių Jėzus vaikščiojo po Galilėją, nes Jis nenorėjo vaikščioti po Judėją, kadangi žydai troško Jį nužudyti.

7:2 Gi buvo arti žydų šventė, vadinama Palapinių švente.

7:3 Taigi Jo broliai Jam kalbėjo: „Keliauk iš čia į Judėją, kad ir Tavo mokiniai pamatytų darbus, kuriuos Tu darai.

7:4 Juk nė vienas, kuris siekia viešumo, nieko nedaro slapta. Jeigu Tu tokius darbus darai, parodyk Save pasauliui“.

7:5 Mat net Jo broliai Juo netikėjo.

7:6 Tuomet Jėzus jiems sako: „Mano laikas dar neatėjo, gi jums laikas visada yra tinkamas.

7:7 Pasaulis negali jūsų nekęsti, Manęs gi jis nekenčia, nes Aš liudiju apie jį, kad jo darbai pikti.

7:8 Jūs eikite į šitą šventę, Aš kol kas į šitą šventę neisiu, nes Mano laikas dar neatėjo“.

7:9 Gi tai jiems pasakęs, Jis pasiliko Galilėjoje.

7:10 Bet kai Jo broliai nuėjo, tada ir Jis nuėjo į šventę, bet neviešai, o tarsi slapčia.

7:11 Tuomet šventėje žydai Jo ieškojo ir kalbėjo: „Kur Tas?“

7:12 Ir minios murmėjo dėl Jo. Juk vieni sakė: „Jis geras“. Gi kiti kalbėjo: „Ne. Be to, Jis klaidina žmones“.

7:13 Tačiau nė vienas nekalbėjo apie Jį viešai, nes bijojo žydų.

7:14 Gi šventei įpusėjus, Jėzus nuėjo į šventyklą ir ėmė mokyti.

7:15 Žydai stebėjosi, sakydami: „Iš kur Šitas nesimokęs žino Raštus?“

7:16 Jėzus jiems tarė: „Manasis mokslas nėra Mano, bet To, Kuris Mane siuntė.

7:17 Jeigu tik kas nors norėtų vykdyti Jo valią, tas supras, ar šitas mokymas iš Dievo, ar Aš tuščiai kalbu iš Savęs.

7:18 Kas tuščiai kalba iš savęs, ieško savo šlovės, gi Kuris ieško Jo Siuntėjo šlovės, Šitas sako tiesą, ir nėra Jame neteisybės.

7:19 Argi ne Mozė jums yra davęs Įstatymą? Bet nė vienas iš jūsų Įstatymo nevykdo. Kodėl norite

NAUJASIS TESTAMENTAS

Mane nužudyti?“

7:20 Žmonės atsakė: „Tu demono apsėstas. Kas nori Tave nužudyti?“

7:21 Jėzus jiems tarė: „Aš padariau vieną darbą, o jūs visi stebitės.

7:22 Mozė jums davė apipjaustymą, ne todėl kad jis yra iš Mozės, bet iš protėvių, ir dėl to jūs apipjaustote žmogų per šabą.

7:23 Jeigu žmogus apipjaustomas per šabą, kad nebūtų sulaužytas Mozės Įstatymas, tai kodėl pykstate ant Manęs, kad per šabą išgydžiau visą žmogų?

7:24 Nespręskite pagal išorę, bet darykite teisingą išvadą“.

7:25 Tuomet kai kurie Jeruzalės gyventojai ėmė klausinėti : „Ar tai ne Šitas, Kurį nori nužudyti?

7:26 Ir štai Jis drąsiai kalba, bet niekas nieko Jam nesako. Nejaugi vadovai nusprendė, kad Šitas iš tikrųjų yra Kristus?

7:27 Bet mes žinome iš kur Šitas yra, gi kai ateis Kristus, niekas nežinos iš kur Jis“.

7:28 Tuomet Jėzus, mokydamas Šventykloje, šaukė sakydamas: „Jūs Mane pažįstate ir žinote iš kur esu, ir kad ne Pats nuo Savęs atėjau, bet tikras yra Tas, Kuris Mane siuntė, Kurio jūs nepažįstate.

7:29 Gi Aš Jį pažįstu, nes esu iš Jo ir Jis Mane siuntė“.

7:30 Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos, nes dar nebuvo atėjusi Jo valanda.

7:31 Daugelis iš minios įtikėjo Jį ir sakė: „Gi kai Kristus ateitų, argi Jis padarys už šiuos didesnių atpažinimo ženklų, kuriuos Šitas padarė?“

7:32 Kai fariziejai išgirdo, kad minios šitaip apie Jį kalba, jie, ir aukštieji kunigai siuntė šventyklos sargybinius, kad tie Jį suimtų.

7:33 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą laiką esu kartu su jumis ir po to eisiu pas Tą, Kuris Mane siuntė.

7:34 Jūs ieškosite Manęs, bet nerasite, nes kur Aš būsiu, jūs negalite nueiti“.

7:35 Tuomet žydai ėmė kalbėtis tarpusavyje: „Kur Šitas ketina keliauti, kad mes Jo nerasime? Negi Jis ketina keliauti pas išsklaidytuosius tarp graikų ir mokyti graikus?

7:36 Ką reiškia šitas Jo pasakymas: ‘Jūs ieškosite Manęs, bet nerasite, nes kur Aš būsiu, jūs negalite nueiti?’“

7:37 Gi paskutiniąją didžiosios šventės dieną, Jėzus stovėjo ir šaukė, sakydamas: „Jeigu tik kuris trokštų, teateina pas Mane ir tegeria.

7:38 Kuris tiki Mane, kaip Raštas sako: ‘Iš jo vidaus tekės gyvenimą teikiančio vandens upės’“.

7:39 Gi Jis kalbėjo apie Dvasią, Kurią turėjo priimti Jį tikintieji. Juk Šventoji Dvasia dar nebuvo nužengusi, nes Dievas dar nebuvo pašlovinęs Jėzaus.

7:40 Tuomet daugelis iš minios išgirdę tuos žodžius kalbėjo: „Šitas tikrai yra Pranašas“.

7:41 Kiti sakė: „Šitas yra Kristus“, dar kiti gi sakė: „Juk ne iš Galilėjos Kristus ateina?

7:42 Ar Raštas nesakė, kad Kristus kyla iš Dovydo palikuonių ir iš Betliejaus miestelio, kur gyveno Dovydas?“

7:43 Taigi minioje kilo nesutarimas dėl Jo.

7:44 Gi kai kurie iš jų norėjo Jį sučiupti, bet nė vienas nepakėlė prieš Jį rankos.

7:45 Tuomet pas aukštuosius kunigus bei fariziejus atėjo šventyklos sargybiniai, o anie jų klausė: „Kodėl jūs Jo neatvedėte?“

7:46 Sargybiniai atsakė: „Niekuomet taip nekalbėjo joks žmogus, kaip Šitas“.

7:47 Fariziejai jų klausė: „Nejaugi ir jūs esate suklaidinti?

7:48 Nejaugi įtikėjo Jį kas nors iš vadovų ar fariziejų?

7:49 Bet šita minia, nesuprantanti Įstatymo, prakeikta yra“.

7:50 Vienas iš jų, Nikodemas, tas, kuris buvo atėjęs nakties metu pas Jėzų, sako jiems:

NAUJASIS TESTAMENTAS

7:51 „Nejaugi mūsų Įstatymas teisia žmogų, jei pirmiau jis nebūtų išklaudytas, kad sužinotų, ką jis daro?“

7:52 Jie atsakė jam: „Nejaugi ir tu iš Galilėjos esi? Tu išstirk ir pamatyk, kad Dievas nėra pakėlęs pranašo iš Galilėjos“.

7:53 Ir tuomet Dievas juos išskirstė, kiekvieną į savo namus.

8:1 Gi Jėzus buvo Dievo nuvestas į Alyvmedžių Kalną.

8:2 Anksti ryte Jis vėl atėjo į šventyklą. Visa tautaėjo pas Jį, ir Jis atsisėdęs juos mokė.

8:3 Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai atveda pas Jį moterį, kurią jie buvo užklupę svetimaujant, ir, pastatę ją viduryje,

8:4 Jam sako: „Mokytojau! Šita moteris leidosi suvedžiojama ir buvo užklupta su įkalčiais.

8:5 Gi Mozė Įstatyme mums būtent tokias įsakė užmėtyti akmenimis. Ką Tu sakai?“

8:6 Jie tai sakė, gundydami Jį, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus pasilenkęs rašė pirštu ant žemės.

8:7 Kai jie klausinėjo Jo ir laukė ką Jis pasakys, Jėzus atsitiesė ir tarė jiems: „Kuris iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta į ją akmenį“.

8:8 Ir po to, vėl pasilenkęs, Jis rašė ant žemės.

8:9 Gi tai išgirdę ir per sąžinę kaltinami, jie vienas po kito išėjo, pradedant vyresniaisiais ir užbaigiant paskutiniaisiais. Buvo paliktas tik Jėzus ir viduryje stovinti moteris.

8:10 Atsitiesęs, ir nė vieno nematydamas, tik moterį, Jėzus jai tarė: „Moterie, kur tavo kaltintojai? Nė vienas tavęs nepasmerkė?“

8:11 Gi ji atsiliepė: „Nė vienas, Viešpatie!“ Jėzus jai tarė: „Ir Aš tavęs nepasmerkiu, eik ir daugiau nebeusidėk“.

8:12 Tuomet Jėzus vėl jiems kalbėjo, sakydamas: „Aš Esu pasaulio Šviesa, sekantis paskui Mane niekada nebevaikščios tamsoje, bet turės gyvenimo Šviesą“.

8:13 Tada fariziejai Jam sakė: „Tu apie Save Patį liudiji, - Tavo liudijimas nėra tikras“.

8:14 Jėzus jiems tarė: „Net jei Aš apie Save Patį liudyčiau, Mano liudijimas yra tikras, todėl kad Aš žinau iš kur atėjau ir kur einu. Gi jūs nežinote iš kur Aš ateinu ir kur einu.

8:15 Jūs teisiatė pagal kūną, Aš neteisiu nė vieno.

8:16 Gi net jeigu Aš teisčiau, Mano teismas teisingas, nes Aš nesu vienas, bet Aš ir Mane siuntęs Tėvas.

8:17 Net jūsų Įstatyme yra parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas yra tikras.

8:18 Aš Esu liudijantis apie Save Patį, ir apie Mane liudija Mane siuntęs Tėvas“.

8:19 Tuomet jie klausė Jo: „Kur yra Tavo Tėvas?“ Jėzus atsakė: „Jūs nepažįstate nei Manęs, nei Mano Tėvo. Jeigu pažintumėte Mane, tai pažintumėte ir Mano Tėvą“.

8:20 Šiuos žodžius Jėzus ištarė mokydamas šventyklos išdinėje, ir niekas Jo nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi Jo valanda.

8:21 Tuomet Jėzus vėl jiems kalbėjo: „Aš išeinu, o jūs ieškosite Manęs ir mirsite savo nuodėmėje. Kur Aš einu, jūs negalite nueiti“.

8:22 Tada žydai ėmė klausinėti: „Nejaugi Jis nusižudys, nes sako: ‘Kur Aš einu jūs negalite nueiti’?“

8:23 O Jėzus jiems atsakė: „Jūs esate iš žemai, Aš iš aukštai. Jūs esate iš šio pasaulio, Aš nesu iš šio pasaulio.

8:24 Todėl Aš sakiau jums, kad mirsite savo nuodėmėse. Juk jei tik jūs nepatikėtumėte, kad Aš Esu, - mirsite savo nuodėmėse“.

8:25 Tada Jie klausė: „Kas Tu esi?“ Jėzus atsakė: „Tas, apie Kurį nuo pradžios jums skelbiu.

8:26 Daug turiu ką apie jus kalbėti ir teisti, bet sakantis tiesą yra Mano Siuntėjas, ir ką išgirdau iš

NAUJASIS TESTAMENTAS

Jo, tai skelbiu pasauliui“.

8:27 Jie nesuprato, kad Jis kalbėjo jiems apie Tėvą.

8:28 Tada Jėzus jiems tarė: „Jeigu Žmogaus Sūnų jūs būtumėte išaukštinę, tuomet suprastumėte kas Aš Esu ir kad nieko nedarau iš Savęs, bet skelbiu tai, kaip Mane išmokė Mano Tėvas.

8:29 Mano Siuntėjas yra kartu su Manimi, Tėvas nepaliko Manęs vieno, nes Aš visuomet darau Jam patinkančius darbus“.

8:30 Jam taip kalbant, daugelis įtikėjo Jį.

8:31 Tuomet Jėzus kalbėjo įtikėjusiems Jį žydams: „Jei tik jūs pasiliktumėte Mano žodyje, tikrai esate Mano mokiniai

8:32 ir jūs pažinsite tiesą, ir tiesa išlaisvins jus“.

8:33 Jie Jam atsakė: „Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam nesame vergavę, tai kodėl Tu sakai: ‘Jūs tapsite laisvi’?“

8:34 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad kiekvienas darantis nuodėmę yra nuodėmės vergas.

8:35 Juk vergas nepasilieka namuose per amžinybę, o Sūnus pasilieka per amžinybę.

8:36 Gi jei tik Sūnus jus išlaisvintų, jūs tikrai būsite laisvi.

8:37 Aš žinau, kad jūs esate Abraomo palikuonys. Bet jūs norite Mane nužudyti, nes Mano žodžiui nėra jummyse vietos.

8:38 Aš kalbu apie tai, ką esu matęs pas Savo Tėvą. O jūs darote tai, ką esate matę pas savo tėvą“.

8:39 Jie Jam atsakė: „Mūsų Tėvas yra Abraomas“. Jėzus jiems tarė: „Jeigu iš tikrųjų jūs būtumėte Abraomo vaikai, jūs darytumėte Abraomo darbus.

8:40 Gi dabar jūs norite nužudyti Mane, Žmogų, Kuris kalbėjo jums tiesą, tą, kurią Aš išgirdau iš Dievo. Šitaip Abraomas nedarė.

8:41 Jūs darote savo tėvo darbus“. Tuomet jie tarė Jam: „Mes nesame pagimdyti iš paleistuvystės ir turime vieną Tėvą - Dievą“.

8:42 Jėzus jiems tarė: „Jeigu Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte Mane, nes Aš nuo Dievo išėjau ir atėjau. Juk ne nuo Savęs Aš atėjau, bet Jis Mane siuntė.

8:43 Kodėl jūs nesuprantate, ką jums sakau? Todėl, kad negalite Mano žodžių išgirsti.

8:44 Jūs esate iš tėvo Velnio ir norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat pradžios buvo žmogžudys ir neišstovėjo tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kiekvieną kartą, kai tik jis kalbėtų melą, iš savęs kalba, nes jis yra melagis ir savojo melo tėvas.

8:45 Gi todėl kad Aš kalbu tiesą, jūs netikite Manimi.

8:46 Kuris iš jūsų gali Mane apkaltinti, kad esu nusidėjęs? Gi jei tiesą sakau, kodėl jūs Manimi netikite?

8:47 Kas iš Dievo yra, tas Dievo žodžius girdi. Jūs negirdite todėl, kad nesate iš Dievo“.

8:48 Tuomet žydai Jam tarė: „Ar mes neteisingai sakome, kad Tu esi samarietis ir demono apsėstas?“

8:49 Jėzus atsakė: „Aš nesu demono apsėstas. Aš gerbiu Savo Tėvą, o jūs Mane niekinate.

8:50 Aš nieieškau Sau šlovės, bet yra Tas, Kuris ieško ir teisia.

8:51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jei tik kas nors vykdytų Mano žodį, tas nepamatytų mirties per amžinybę“.

8:52 Tuomet žydai Jam sakė: „Dabar mes žinome, kad Tu esi demono apsėstas. Abraomas mirė ir pranašai, o Tu sakai: ‘Jei tik kas nors vykdytų Mano žodį, tas neragaus mirties per amžinybę’.

8:53 Nejaugi Tu esi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, tą, kuris mirė? Ir pranašai mirė. Kuo Tu Save laikai?“

8:54 Jėzus atsakė: „Jei tik Aš Save šlovinu, Mano šlovė yra niekas. Mane šlovina Mano Tėvas, apie

NAUJASIS TESTAMENTAS

Kurį jūs sakote, kad Jis yra jūsų Dievas.

8:55 Tačiau jūs Jo nepažįstate, gi Aš Jį pažįstu. Ir jei tik Aš sakyčiau, kad Jo nepažįstu, būčiau toks pats, kaip jūsų melagis. Bet Aš Jį pažįstu ir Jo žodį vykdau.

8:56 Jūsų tėvas Abraomas šokinėjo iš džiaugsmo, kad matysiąs Manąją dieną. Jis pamatė, ir Dievas jį pradžiugino“.

8:57 Tuomet žydai Jam sakė: „Dar neturi penkiasdešimt metų, o esi matęs Abraomą?“

8:58 Jėzus jiems tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, pirmiau nei buvo Abraomas, Aš Esu“.

8:59 Tuomet jie pakėlė akmenis, kad mestų į Jį. Tačiau Jėzų Dievas paslėpė. Praeidamas tarp jų Jis išėjo iš šventyklos ir nuėjo tolyn.

9:1 Ir eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, aklą nuo gimimo.

9:2 Jo mokiniai Jį paklausė, sakydami: „Rabi! Kas nusidėjo, - šitas ar jo tėvai, - kad jis buvo pagimdytas aklas?“

9:3 Jėzus atsakė: „Nei šitas nusidėjo, nei jo tėvai, bet kad jame būtų apreikšti Dievo darbai.

9:4 Man reikia dirbti Mano Siuntėjo darbus, kol yra diena. Ateina naktis, kai niekas negali dirbti.

9:5 Iki tol, kol būčiau pasaulyje, esu pasaulio Šviesa.

9:6 Tai pasakęs, Jis spjovė ant žemės ir, padaręs purvą iš seilių, užtepė purvą ant aklojo akių

9:7 ir jam tarė: „Eik ir nusiprausk Siloamo maudykloje“, kuris išvertus reiškia: „Pasiųstasis“.

Tuomet jis nuėjo, nusiprausė ir sugrįžo regintis.

9:8 Kaimynai ir tie, kurie anksčiau matydavo jį aklą, kalbėjo: „Ar ne šitas sėdėjo ir prašė išmaldos?“

9:9 Vieni sakė: „Tai jis“, gi kiti: „Jis tik panašus į jį“. Anas sakė: „Tai aš esu“.

9:10 Tuomet jie klausinėjo jį: „Kaip tau buvo atvertos akys?“

9:11 Tas atsakė: „Žmogus, vadinamas Jėzumi, padarė purvo ir juo užtepė mano akis, ir man tarė: ‘Eik į Siloamo maudyklą ir nusiprausk’, gi nuėjęs, aš nusiprausiau ir praregėjau“.

9:12 Tada jie paklausė: „Kur Jis?“ Tas atsakė: „Aš nežinau“.

9:13 Jie nuvedė buvusį neregį pas fariziejus.

9:14 O ta diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė jam akis, buvo šabas.

9:15 Tuomet jie, ir fariziejai, vėl klausė jį, kaip šis praregėjo. Gi jis atsakė jiems: „Jis uždėjo man ant akių purvo, aš nusiprausiau ir regiu“.

9:16 Kai kurie iš fariziejų kalbėjo: „Šitas Žmogus nėra iš Dievo, nes Jis nesilaiko šabo“. Kiti kalbėjo: „Kaip gali nuodėmingas žmogus daryti štai tokius atpažinimo ženklus?“ Ir jie tarpusavyje nesutarė.

9:17 Jie vėl klausia neregį: „Ką tu pats manai apie Jį, kadangi Jis atvėrė tau akis?“ Gi jis atsakė: „Jis yra Pranašas“.

9:18 Tačiau žydai juo netikėjo, kad jis buvo aklas ir praregėjo, kol pašaukė praregėjusiojo tėvus

9:19 ir paklausė jų, sakydami: „Ar šitas jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad jis buvo pagimdytas aklas? Tai kaip jis dabar regi?“

9:20 Jo tėvai jiems atsakė: „Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis buvo pagimdytas aklas,

9:21 bet kaip jis dabar regi, mes nežinome, nei kas atvėrė jam akis, nežinome. Jis pilnametis, jo klauskite. Tegul pats apie save jis kalba“.

9:22 Jo tėvai taip kalbėjo, nes bijojo žydų. Juk žydai buvo susitarę, kad jei tik kas nors pripažintų Jėzų Kristumi, tas būtų atskirtas nuo sinagogos.

9:23 Todėl jo tėvai pasakė: „Jis pilnametis, klauskite jį patį“.

9:24 Tuomet jie antrą kartą pasišaukė žmogų, kuris buvo aklas ir tarė jam: „Atiduok šlovę Dievui! Mes žinome, kad Šitas Žmogus yra nuodėmingas“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 9:25 Tas atsakė: „Ar Jis nuodėmingas, aš nežinau. Vieną žinau, kad buvau aklas, o dabar regiu“.
- 9:26 Gi jie vėl klausė: „Ką Jis tau padarė? Kaip Jis atvėrė tau akis?“
- 9:27 Jis jiems atsakė: „Aš jums jau sakiau, bet jūs neišgirdote? Ką norite vėl išgirsti? Gal ir jūs norite tapti Jo mokiniais?“
- 9:28 Tuomet jie iškeikė jį ir tarė: „Tu esi Jo mokinyš, gi mes - Mozės mokiniai.
- 9:29 Mes žinome, kad Dievas yra kalbėjęs Mozei, gi iš kur yra Šitas, mes nežinome“.
- 9:30 Žmogus jiems tarė: „Juk Jis yra Nuostabasis! Net jeigu jūs nežinote iš kur Jis, tačiau Jis atvėrė man akis.
- 9:31 Gi mes žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjusių, bet jeigu tik kas nors pagarbiai bijotų Jo ir vykdytų Jo valią, tą Jis išklauso.
- 9:32 Nuo amžinybės negirdėta, kad kas nors atvertų aklo gimusio akis.
- 9:33 Jeigu Šitas nebūtų iš Dievo, Jis nieko negalėtų padaryti“.
- 9:34 Jie tarė jam: „Tu visas esi pagimdytas nuodėmėse ir mus mokai?“ Ir jie išvarė jį laukan.
- 9:35 Jėzus, išgirdęs, kad jie išvarė jį laukan, surado jį ir tarė: „Tu tiki Dievo Sūnų?“
- 9:36 Tas atsakė: „Kas Jis, Viešpatie, kad aš Jį tikėčiau?!“
- 9:37 Gi Jėzus jam tarė: „Tu esi Jį matęs, ir Jis yra Tas, Kuris su tavimi kalba“.
- 9:38 Tuomet žmogus sušuko: „Tikiu, Viešpatie!“, ir pagarbino Jį.
- 9:39 O Jėzus pasakė: „Aš atėjau į šį pasaulį daryti teismo, kad neregintys praregėtų, o regintys taptų akli“.
- 9:40 Kartu su Juo esantys fariziejai, tai išgirdę, paklausė: „Nejaugi ir mes akli?“
- 9:41 Jėzus jiems atsakė: „Jeigu būtumėte akli, neturėtumėte nuodėmės, gi dabar sakote: ‘Mes regime’, todėl jūsų nuodėmė pasilieka“.

- 10:1** „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas įeina į avių kiemą ne pro vartus, bet įlipa kažkokiu kitu keliu, tas vagis ir plėšikas.
- 10:2 Gi kas pro vartus įeina, tas yra avių ganytojas.
- 10:3 Šitam vartininkas atidaro, ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias avis pavardžiui ir jas išveda.
- 10:4 Ir kai tik savąsias avis jis išvartytų, jis eina jų priešaky, o avys seka paskui jį, nes yra pažinę jo balsą.
- 10:5 Gi paskui svetimą jos niekuomet nesektų, bet nuo jo bėgs, nes neatpažįsta svetimųjų balso“.
- 10:6 Jėzus pasakė jiems šitą palyginimą, bet buvusieji su Juo nesuprato Jo pasakytų žodžių.
- 10:7 Tuomet Jėzus kalbėjo jiems vėl: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad Aš Esu avių vartai.
- 10:8 Visi, kurie pirma Manęs atėjo, yra vagys ir plėšikai, bet avys jų neklausė.
- 10:9 Aš Esu vartai. Jeigu tik kas nors pro Mane įeitų, tą Dievas išgelbės, ir jis įeis, išeis, ir ganyklą ras.
- 10:10 Vagis neateina tik tam, kad vogtų, bet, kad skerstų ir visiškai sunaikintų. Aš atėjau, kad jos gyvenimą turėtų, kad su pertekliumi turėtų.
- 10:11 Aš Esu geras Ganytojas. Geras Ganytojas už avis atiduoda Savo sielą.
- 10:12 Gi samdinys, ir tas, kuris nėra ganytojas, kuriam avys nėra savos, mato ateinantį vilką, palieka avis ir bėga, o vilkas griebia avis, ir išsklaido.
- 10:13 Samdinys bėga, nes jis - samdinys, ir avys jam nerūpi.
- 10:14 Aš Esu geras Ganytojas. Aš pažįstu Manąsias ir per Manąsias esu atpažįstamas.
- 10:15 Kaip Mane pažįsta Tėvas, taip ir Aš pažįstu Tėvą, ir už avis Aš atiduodu Savo sielą.
- 10:16 Aš turiu ir kitų avių, kurios nėra iš šito kiemo. Ir tas Aš turiu atvesti, ir jos klausys Mano balso, ir bus viena kaimenė, vienintelis Ganytojas.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 10:17 Todėl Tėvas Mane myli, nes Aš atiduodu Savo sielą, kad ją vėl priimčiau.
- 10:18 Niekas neatima jos iš Manęs, bet Aš Pats ją atiduodu. Aš turiu laisvę ją atiduoti, ir turiu laisvę vėl ją priimti. Tokį įsakymą Aš gavau iš Savo Tėvo“.
- 10:19 Tuomet tarp žydų vėl kilo nesutarimas dėl šitų žodžių.
- 10:20 Gi daugelis iš jų sakė: „Jis demono apsėstas ir kalba nesąmones. Kam Jo klausote?“
- 10:21 Kiti sakė: „Tai ne demono apsėstojo žodžiai. Ar gali demonas atverti neregiamis akis?“
- 10:22 Gi Jeruzalėje buvo šventyklos atnaujinimo iškilmės. Buvo žiema.
- 10:23 Jėzus vaikščiojo šventykloje, Saliamono kolonadoje.
- 10:24 Apstoję ratu, žydai Jo klausinėjo: „Kaip ilgai laikysi mūsų sielas nežinomybėje? Jeigu Tu esi Kristus, pasakyk mums atvirai“.
- 10:25 Jėzus jiems atsakė: „Aš jums sakiau, bet jūs netikite. Darbai, kuriuos Aš darau Savo Tėvo vardu, šitie liudija apie Mane.
- 10:26 Bet jūs netikite, nes jūs nesate Manosios avys, kaip jums Aš ir sakiau.
- 10:27 Manosios avys klauso Mano balso ir Aš jas pažįstu, o jos seka paskui Mane
- 10:28 Aš duodu joms amžinąjį gyvenimą, kad jos nepražūtų per amžinybę, ir niekas jų neišplėš iš Mano rankos.
- 10:29 Mano Tėvas, Kuris Man jas davė, yra už visus galingesnis, ir niekas negali jų išplėsti iš Mano Tėvo rankos.
- 10:30 Aš ir Tėvas esame Vienas“.
- 10:31 Tuomet žydai vėl pakėlė akmenis, kad Jį užmėtytų akmenimis.
- 10:32 Jėzus jų paklausė: „Daug gerų darbų esu jums parodęs iš Savo Tėvo. Už kurį darbą jūs užmėtysite Mane akmenimis?“
- 10:33 Žydai Jam atsakė, tardami: „Ne už gerą darbą mes užmėtysime Tave akmenimis, bet už Dievo niekinimą, nes Tu, būdamas žmogus, laikai Save Dievu“.
- 10:34 Jėzus jiems atsakė: „Ar jūsų Įstatyme neparašyta: ‘Aš tariau: jūs esate dievai’?“
- 10:35 Jeigu Dievas pavadino dievais tuos, kuriems skirtas Jo žodis, o Raštas negali būti atšauktas,
- 10:36 tai kaip jūs sakote Tam, Kurį Tėvas pašventino ir siuntė į pasaulį: ‘Tu Dievą niekini’, nes Aš pasakiau: ‘Esu Dievo Sūnus’?
- 10:37 Jeigu Aš nedarau Savo Tėvo darbų, netikėkite Manimi.
- 10:38 Bet jei darau, tai, nors Manimi ir netikėtumėte, tikėkite darbais, kad pažintumėte ir tikėtumėte, jog Tėvas yra Manyje ir Aš Jame“.
- 10:39 Tuomet jie vėl norėjo Jį suimti, bet Jis ištrūko jiems iš rankų.
- 10:40 Jėzus vėl nukeliavo į kitą pusę Jordano, į vietą, kur Jonas anksčiau krikštijo panardindamas vandenyje ir ten pasiliko.
- 10:41 Daug žmonių atėjo pas Jį ir kalbėjo: „Juk Jonas nepadarė nė vieno atpažinimo ženklo, bet visi žodžiai, kuriuos sakė Jonas apie Šitą, buvo tiesa“.
- 10:42 Ir daugelis ten Jį įtikėjo.
- 11:1** Gi buvo kažkoks ligonis, Lozorius iš Betanijos, iš Marijos, ir jos sesers Mortos, miestelio.
- 11:2 Marija buvo ta, kuri patepė Viešpatį mira ir nušluostė savo plaukais Jo kojas, kurios brolis Lozorius sirgo.
- 11:3 Tuomet seserys siuntė pas Jį pasiuntinius, sakydamos: „Viešpatie! Štai tas, kurį Tu myli, serga“.
- 11:4 Gi tai išgirdęs, Jėzus tarė: „Šita liga ne mirčiai, bet Dievo šlovei, kad per ją būtų pašlovintas Dievo Sūnus“.
- 11:5 Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 11:6 Tačiau, kai išgirdo, kad Lozorius serga, tuomet dar dvi dienas Jis pasiliko toje vietoje, kurioje buvo.
- 11:7 Po to mokiniams Jis sako: „Noriu, kad vėl eitume į Judėją“.
- 11:8 Mokiniai Jam atsako: „Rabi! Visai neseniai žydai norėjo užmėtyti Tave akmenimis, o Tu vėl ten eini?“
- 11:9 Jėzus tarė: „Ar ne dvylika valandų turi diena? Jei tik kas nors vaikščiotų dieną, tas nesuklumpa, nes jis mato šio pasaulio Šviesą.
- 11:10 O jeigu tik kas nors vaikščiotų naktį - suklumpa, nes jame nėra Šviesos“.
- 11:11 Tai pasakęs, Jis pridūrė: „Mūsų mylimąjį Lozorių Dievas užmigdė, bet Aš einu, kad jį pažadinčiau“.
- 11:12 Tuomet Jo mokiniai tarė: „Viešpatie, jei Dievas jį užmigdė, tai Jis ir išgelbės!“
- 11:13 Tačiau Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, gi anie galvojo, kad Jis kalba apie miego poilsį.
- 11:14 Tuomet Jėzus atvirai jiems pasakė: „Lozorius mirė,
- 11:15 ir Aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, - dėl jūsų, kad jūs tikėtumėte, ir mes eitume pas jį“.
- 11:16 Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kartu su juo esantiems mokiniams: „Eikime ir mes, kad drauge su Juo mirtume“.
- 11:17 Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau keturias dienas gulintį kapo rūsyje.
- 11:18 Gi Betanija buvo netoli Jeruzalės, maždaug penkiolika stadijų atstumu.
- 11:19 Daug žydų buvo atėję pas Mortą ir Mariją, kad paguostų jas dėl brolio.
- 11:20 Gi kai tik Morta išgirdo, kad ateina Jėzus, ji pasitiko Jį, o Marija sėdėjo namie.
- 11:21 Tuomet Morta tarė Jėzui: „Viešpatie, jei Tu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs!
- 11:22 Bet net dabar žinau, kad ko tik prašytum Dievą, Dievas Tau duos“.
- 11:23 Jėzus jai sako: „Tavo brolis prisikels iš numirusių“.
- 11:24 Morta Jam sako: „Aš žinau, kad jis prisikels mirusiųjų prisikėlime, paskutinę dieną“.
- 11:25 Jėzus jai tarė: „Aš Esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Kas tiki Mane, net jei mirtų, gyvens.
- 11:26 Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, kad daugiau nebemirtų per amžinybę. Ar Mane tiki?“
- 11:27 Ji sako Jam: „Taip, Viešpatie! Aš esu įtikėjusi, kad Tu esi Kristus, Dievo Sūnus, Tas, Kuris į šį pasaulį ateina“.
- 11:28 Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pašaukė savo seserį Mariją, patyliukais pranešdama: „Mokytojas ateina ir šaukia tave“.
- 11:29 Kai tik ji tai išgirdo, ji buvo skubiai pakelta ir ėjo pas Jį.
- 11:30 Gi Jėzus dar nebuvo įėjęs į miestelį, bet tebebuvo toje vietoje, kur Jį pasitiko Morta.
- 11:31 Žydai, kurie buvo su Marija namuose ir ją guodė, pamatę ją skubiai pakylant ir išeinant, nusekė paskui ją, sakydami: „Ji eina prie kapo rūsio, kad ten raudotų“.
- 11:32 Kai tik Marija atėjo ten, kur buvo Jėzus, ir Jį pamatė, ji puolė prie Jo kojų, sakydama: „Viešpatie, jei Tu būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs!“
- 11:33 Gi kai Jėzus pamatė ją raudančią ir su ja atėjusius žydus raudančius, Jis pasipiktino dvasioje ir susijaudino.
- 11:34 Tuomet Jis paklausė: „Kur jį paguldėte?“ Jie sako Jam: „Viešpatie, atėik ir pažiūrėk!“
- 11:35 Jėzus apsiašarojo.
- 11:36 Tuomet žydai kalbėjo: „Štai kaip Jis jį mylėjo“.
- 11:37 Gi kai kurie iš jų sakė: „Ar Šitas, Kuris atvėrė neregiiui akis, negalėjo padaryti, kad jis nemirtų?“
- 11:38 Vėl Savyje pasipiktinęs, Jėzus ateina prie kapo rūsio. Tai buvo ola, užrista akmeniu.
- 11:39 Jėzus liepia: „Nuriskite akmenį“. Mirusiojo sesuo Morta Jam sako: „Viešpatie, jis jau dvokia!

NAUJASIS TESTAMENTAS

Juk jau keturios dienos, kai jis guli kape“.

11:40 Jėzus jai taria: „Ar nesakiau tau, kad jei tik tikėtum, pamatysi Dievo šlovę?“

11:41 Taigi jie nurito akmenį nuo ten, kur buvo gulintis mirusysis. Tuomet Jėzus pakėlė akis aukštyn ir tarė: „Tėve, dėkoju Tau, kad Tu Mane išgirdai!

11:42 Gi Aš žinojau, kad Tu visuomet Mane girdi. Tačiau Aš pasakiau tai dėl aplinkui stovinčios minios, kad jie patikėtų, jog Tu Mane siuntei“.

11:43 Tai pasakęs, Jis garsiu balsu sušuko: „Lozoriau, eik čionai, laukan!“

11:44 Ir mirusysis išėjo. Jo kojos ir rankos buvo apraišiotos laidojimo drobulėmis, o veidas buvo apvyniotas skara. Jėzus jiems liepia: „Išlaisvinkite jį ir leiskite jam eiti“.

11:45 Tuomet daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo Jį.

11:46 Gi kai kurie iš jų nuėjo pas fariziejus ir papasakojo jiems, ką Jėzus padarė.

11:47 Tada aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė sinedrioną ir svarstė: „Ką mes darysime? Šitas Žmogus daro daug atpažinimo ženklų.

11:48 Jeigu taip Jį paliktume, visi Jį įtikės, ateis romėnai ir užgrobs mūsų vietą bei tautą“.

11:49 Gi vienas iš jų, Kajafas, tais metais buvęs vyriausiuoju kunigu, jiems tarė: „Jūs nieko nesuprantate

11:50 ir neprotaujate, kad mums naudingiau, jog vienas Žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta pražūtų“.

11:51 Gi jis tai pasakė ne iš savęs, bet būdamas tais metais vyriausiuoju kunigu, ištare pranašystę, kad Jėzus turės mirti už tautą,

11:52 ir ne tik už tautą, bet, kad per Jį būtų surinkti išsklaidytieji Dievo vaikai.

11:53 Nuo tos dienos jie nusprendė Jį nužudyti.

11:54 Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet nuvyko iš ten į vietovę netoli dykumos, į miestą, vadinamą Efraimu, ir ten pasiliko kartu su Savo mokiniais.

11:55 Buvo arti žydų Pascha. Daug krašto žmonių prieš Paschą keliavo aukštyn į Jeruzalę, kad atliktų apsivalymo apeigas.

11:56 Jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami šventykloje, vieni kitiems kalbėjo: „Ką jūs manote? Ar gali taip būti, kad Jis neateitų į šventę?“

11:57 Gi aukštieji kunigai ir fariziejai įsakė, kad jei kas sužinotų kur yra Jėzus, apie tai praneštų, kad jie galėtų Jį suimti.

12:1 Likus šešioms dienoms iki Paschos, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno Lozorius, kuris buvo miręs, ir kurį Jis prikėlė iš mirusiųjų.

12:2 Tuomet ten Jam paruošė vakarienę. Morta patarnavo, gi Lozorius buvo vienas iš tų, kurie kartu su Jėzumi pusiausėda gulėjo prie stalo.

12:3 Paėmusi svarą kvapnaus aliejaus - gryno nardo, nepaprastai brangaus, - Marija patepė juo Jėzaus kojas, ir nušluostė jas savo plaukais. Gi namai buvo pripildyti aliejaus kvapo.

12:4 Tuomet vienas iš Jo mokinių - Simono sūnus, Judas Iskarijotas, kuris ketino Jį išduoti, paklausia:

12:5 „Kodėl to kvapniojo aliejus ji nepardavė už tris šimtus denarų ir pinigų neatidavė elgetoms?“

12:6 Gi jis taip sakė ne todėl, kad jam rūpėjo elgetos, bet todėl, kad jis buvo vagis ir, turėdamas pinigų dėžutę, vogė į ją metamus pinigus.

12:7 Dėl to Jėzus tarė: „Palik ją ramybėje. Ji kvapnųjį aliejų yra išsaugojusi Mano laidotuvių dienai.

12:8 Juk elgetų visuomet turite su savimi, gi Mane ne visuomet turite“.

12:9 Tuomet didelė minia žydų sužinojo, kad Jis ten yra, ir atėjo ne vien dėl Jėzaus, bet, kad pamatytų ir Lozorių, kurį Jis prikėlė iš mirusiųjų.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 12:10 Gi aukštieji kunigai nutarė, kad reikėtų nužudyti ir Lozorių,
12:11 nes daug žydų atėjo dėl jo, ir įtikėjo Jėzų.
12:12 Kitą dieną didžiausia minia atėjo į šventę. Išgirdę, kad Jėzus ateina į Jeruzalę,
12:13 žmonės ėmė palmių šakas ir išėjo su Juo susitikti. Jie šaukė: „Osana! Palaimintas Tas, Kuris ateina Viešpaties vardu - Izraelio Karalius“.
12:14 Gi radęs asiliuką, Jėzus užsėdo ant jo, kaip parašyta:
12:15 „Nebijok, Siono dukra! Tu pažiūrėk, atvyksta tavo Karalius sėdėdamas ant asilės jauniklio“.
12:16 Gi pačiame priekyje einantys Jo mokiniai šito nesuprato, bet kai Jėzų Dievas pašlovino, tuomet jiems buvo priminta, kad būtent taip buvo apie Jį parašyta ir, kad jie buvo Jam tai padarę.
12:17 Tuomet liudijo minia, buvusi kartu su Juo, kai Jis pašaukė Lozorių iš kapo rūsio ir prikėlė jį iš mirusiųjų.
12:18 Todėl minia ir išėjo Jo pasitikti, nes žmonės išgirdo, kad Jis buvo padaręs tą atpažinimo ženklą.
12:19 Gi fariziejai tarpusavyje kalbėjosi: „Matote skirtumą, kad iš mūsų nėra jokios naudos, o štai paskui Jį nuėjo pasaulis“.
12:20 Tarp ateinančių, kad per šventę pagarbintų Dievą, buvo ir kažkokie graikai.
12:21 Tuomet jie priėjo prie Pilypo, kuris buvo iš Galilėjos miesto Betsaidos, ir prašė, sakydami: „Pone, mes norime pamatyti Jėzų!“
12:22 Pilypas eina ir pasako Andriejui. Paskui Andriejus ir Pilypas tai praneša Jėzui.
12:23 Gi Jėzus, atsakė jiems, tardamas: „Atėjo valanda, kad Dievas pašlovintų Žmogaus Sūnų.
12:24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jeigu į žemę kritęs kviečio grūdas nemirtų, jis pasilieka vienas, gi jeigu mirtų, jis duoda gausų derlių.
12:25 Kas myli savo sielą, tas ją prazudys, o kas nekenčia savo sielos šiame pasaulyje, tas išsaugos ją amžinam gyvenimui.
12:26 Jeigu kas nors Man tarnautų, teseka paskui Mane, ir kur esu Aš, ten bus ir Manasis tarnas. Ir jeigu kas nors Man tarnautų, tą pagerbs Tėvas.
12:27 Dabar Mano siela sukrėsta. Ir ką Aš galėčiau sakyti? Tėve, išgelbėk Mane nuo šios valandos! Bet juk dėl to Aš ir atėjau į šią valandą.
12:28 Tėve, pašlovink Savo vardą!“ Tuomet iš dangaus pasigirdo balsas: „Aš jį pašlovinau ir vėl pašlovinsiu“.
12:29 Gi ten stovėjusi ir tai girdėjusi minia sakė: „Tai buvo griaustinis“. Kiti sakė: „Angelas Jam kalbėjo“.
12:30 Tuomet Jėzus, atsakydamas, tarė: „Ne dėl Manęs pasigirdo šitas balsas, bet dėl jūsų.
12:31 Dabar yra šio pasaulio teismas. Dabar šio pasaulio valdovą Dievas išmes laukan.
12:32 Kuomet Aš būčiau pakeltas nuo žemės, visus trauksiu pas Save“.
12:33 Gi Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Jis yra pasirengęs mirti.
12:34 Minia Jam sakė: „Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Kristus pasilieka per amžinybę. Kodėl Tu sakai, kad ‘Žmogaus Sūnus turi būti pakeltas’? Kas Tas Žmogaus Sūnus?“
12:35 Tuomet Jėzus jiems tarė: „Dar trumpą laiką Šviesa yra kartu su jumis. Vaikščiokite, kol turite Šviesą, kad tamsa jūsų nepagriebtų, nes vaikščiojantis tamsoje, nežino, kur eina.
12:36 Kol turite Šviesą, tikėkite Šviesa, kad taptumėte Šviesos sūnumis“. Tai pasakęs, Jėzus nuėjo šalin ir Dievas Jį paslėpė nuo jų.
12:37 Nors Jis jų akivaizdoje padarė tiek daug atpažinimo ženklų, tačiau jie Juo netikėjo,
12:38 kad būtų įvykdyti žodžiai, kuriuos skelbė pranašas Izaijas: „Viešpatie, kas patikėjo mūsų žinia, ir kam buvo apreikšta Viešpaties jėga?!“
12:39 Jie neįstengė tikėti dėl to, kad Izaijas dar sakė:

NAUJASIS TESTAMENTAS

12:40 „Jis apakino jų akis ir užkietino širdį, kad nematytų akimis, ir nesuvoktų širdimi, ir jie nesugrįžtų pas Jį, ir Jis jų neišpirktų“.

12:41 Izaijas tai ištarė, kai matė Jo šlovę ir kalbėjo apie Jį.

12:42 Bet nepaisant to daugelis įtikėjo Jį net iš vadovų, tačiau dėl fariziejų atvirai nepripažino, kad nebūtų atskirti nuo sinagogos,

12:43 nes žmonių šlovę jie brangino labiau negu Dievo šlovę.

12:44 Gi Jėzus šaukė, sakydamas: „Tikintis Mane, tiki ne Mane, bet Tą, Kuris Mane siuntė.

12:45 Ir kas Mane mato, mato Tą, Kuris Mane siuntė.

12:46 Aš atnešiau į pasaulį šviesą, kad kiekvienas, kuris Mane tiki, nepasiliktų tamsoje.

12:47 Ir jeigu tik kas nors klausytų Mano žodžių, bet jais netikėtų, Aš jo neteisiu, nes neatėjau dėl to, kad pasaulį teisčiau, bet, kad pasaulį išgelbėčiau.

12:48 Atmetantis Mane ir nepriimantis Mano žodžių turi savo teisėją. Žodis, kurį Aš kalbėjau, teis jį paskutiniąją dieną.

12:49 Nes Aš kalbėjau ne iš Savęs, bet Mane siuntęs Tėvas, Pats Man įsakė, ką Aš turėčiau sakyti ir ką skelbti.

12:50 Ir Aš žinau, kad Jo įsakymas yra amžinasis gyvenimas. Gi ką Aš kalbu, Aš kalbu taip, kaip Tėvas yra Man sakęs“.

13:1 Gi prieš Paschos šventę Jėzus, žinodamas, jog atėjo Jo valanda, kad iš šio pasaulio pereitų pas Tėvą, ir mylėdamas savuosius pasaulyje, parodė jiems Savo meilę iki galo.

13:2 Vakarienių metu, kai Velnias jau buvo įkvėpęs Simono sūnaus Judo Iskarioto širdį, kad išduotų Jį,

13:3 žinodamas, kad Tėvas yra visa atidavęs į Jo rankas, ir kad Jis išėjo iš Dievo, ir eina pas Dievą,

13:4 Jėzus buvo Dievo pakeltas nuo stalo, nusivilko viršutinius drabužius, ir paėmęs lininį audeklą juo persijuosė.

13:5 Po to įpylė vandens į dubenį ir pradėjo plauti mokiniams kojas bei šluostyti lininiu audeklu, kuriuo buvo perjuostas.

13:6 Tuomet Jis prieina prie Simono Petro, o tas Jam sako: „Viešpatie, Tu plauni man kojas?!“

13:7 Jėzus jam atsakė, tardamas: „Tu dabar nesupranti ką Aš darau, bet vėliau suprasi“.

13:8 Petras Jam sako: „Kad Tu neplautum man kojų per amžinybę“. Jėzus jam atsakė: „Jei nenuplaučiau tavęs, tai tu neturi dalies su Manimi“.

13:9 Tuomet Simonas Petras sako: „Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!“

13:10 Jėzus jam tarė: „Kas apiplautas, to plauti daugiau nebereikia, nebent tik kojas, nes jis visas švarus. O jūs esate švarūs, bet ne visi“.

13:11 Juk Jis žinojo, kas Jį išduoda, dėl to Jis sakė: „Ne visi esate švarūs“.

13:12 Nuplovęs mokiniams kojas ir apsilkęs viršutinius drabužius, Jis vėl prigulė pusiausėda prie stalo ir jiems tarė: „Ar suprantate, ką jums padariau?

13:13 Jūs vadinate Mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, juk Aš Tas esu.

13:14 Gi jeigu Aš - Viešpats ir Mokytojas - nuploviau jums kojas, tai ir jūs privalote vieni kitiems kojas plauti.

13:15 Nes Aš daviau jums pavyzdį, kad ir jūs darytumėte taip, kaip Aš jums padariau.

13:16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, vergas ne didesnis, už savo šeimininką, nei pasiuntinys didesnis, už savo siuntėją.

13:17 Jeigu tai supratote, palaiminti esate, jei tik patys tai vykdytumėte.

13:18 Ne apie jus visus tai sakau. Aš pažįstu tuos, kuriuos išsirinkau. Bet, kad būtų įvykdytas Raštas: ‘Tas, kuris valgo su Manimi duoną, pakėlė prieš Mane savo kulną’.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 13:19 Aš sakau jums jau nuo dabar, prieš tam įvykstant, kad kai tai įvyktų, jūs patikėtumėte, jog Aš Esu.
- 13:20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jei tik kas priima tą, kurį Aš siųščiau, Mane priima. Gi tas, kuris Mane priima, priima Tą, Kuris Mane siuntė“.
- 13:21 Tai pasakęs, Jėzus buvo sujaudintas dvasioje ir paliudijęs, tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, vienas iš jūsų išduos Mane“.
- 13:22 Tuomet mokiniai ėmė žvalgytis vieni į kitus nesusigaudydami, apie kurį Jis sako.
- 13:23 Gi vienas iš mokinių, tas, kurį Jėzus mylėjo, gulėjo prisiglaudęs prie Jo krūtinės.
- 13:24 Tuomet Simonas Petras linkteli šitam galva, kad jis paklaustų, kas yra tas, apie kurį Jis kalba.
- 13:25 Gi tas, kuris buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės, Jo klausia: „Kas jis, Viešpatie?!“
- 13:26 Jėzus atsako: „Tai tas, kuriam pamirkęs paduosiu kąsnelį duonos“. Ir pamirkęs kąsnelį, Jis duoda Simono sūnui, Judui Iskarijotui.
- 13:27 Ir tuomet po kąsnelio įėjo į tą Šėtonas. Gi Jėzus jam taria: „Ką darai, daryk greičiau“.
- 13:28 Tačiau nė vienas iš gulinčiųjų pusiausėda prie stalo nesuprato, apie kurį Jėzus jam pasakė.
- 13:29 Kadangi Judo žinioje buvo pinigų dėžutė, tai kai kurie manė, kad Jėzus jam liepia: „Nupirk tai, ko mums reikia šventei“, arba kad jis duotų ką nors elgetoms.
- 13:30 Taigi, paėmęs aną kąsnelį, jis tuojau pat išėjo. Gi buvo naktis.
- 13:31 Jam išėjus, Jėzus taria: „Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas, ir Dievas pašlovintas Jame.
- 13:32 Jeigu Dievas pašlovintas Jame, tai ir Dievas pašlovins Jį Savyje, ir tuojau pat Jį pašlovins.
- 13:33 Vaikeliai, Aš jau nebeilgai būsiu su jumis! Jūs Manęs ieškosite, ir dabar jums sakau tą patį, ką esu sakęs žydams: ‘Kur Aš einu, jūs negalite dabar nueiti’.
- 13:34 Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs mylėtumėte vieni kitus, kaip Aš mylėjau jus, kad ir jūs mylėtumėte vieni kitus.
- 13:35 Iš to visi atpažins, kad esate Mano mokiniai, jei tik mylėtumėte vieni kitus“.
- 13:36 Simonas Petras Jo klausia: „Viešpatie, kur Tu eini?!“ Jėzus jam atsakė: „Kur Aš einu, tu dabar negali paskui Mane sekti, gi vėliau seksi paskui Mane“.
- 13:37 Petras jam taria: „Viešpatie, kodėl negaliu sekti paskui tave dabar!? Aš savo sielą už Tave atiduosiu“.
- 13:38 Jėzus jam atsakė: „Tu atiduosi už Mane savo sielą? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, kad dar nė gaidžiui nepragydas, tu tris kartus Manęs išsižadėsi.

- 14:1 Tenebūna jūsų širdyse sukeltas nerimas. Tikėkite Dievu, - ir jūs tikite Manimi.
- 14:2 Mano Tėvo namuose yra daug gyvenančių. Gi jeigu taip nebūtų, ar būčiau sakęs, kad einu jums vietos paruošti?
- 14:3 Ir kai būčiau pakeltas, tai paruoščiau jums vietą. Po to vėl ateinu ir jus pas Save pasiimsiu, kad, kur esu Aš, ir jūs būtumėte.
- 14:4 Kur Aš einu, jūs žinote, ir kelią žinote“.
- 14:5 Tomas Jam sako: „Viešpatie, mes nežinome kur Tu eini, tai kaip mes galime žinoti kelią?!“
- 14:6 Jėzus jam sako: „Aš Esu Kelias, ir Tiesa, ir Gyvenimas. Niekas neateina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane.
- 14:7 Jeigu jūs būtumėte pažinę Mane, tai būtumėte pažinę ir Mano Tėvą. Nuo dabar Jį pažįstate ir esate matę“.
- 14:8 Pilypas Jam sako: „Viešpatie, parodyk mums Tėvą ir to mums pakaks!“
- 14:9 Jėzus jam sako: „Taip ilgai esu su jumis, o tu, Pilypai, nesi Manęs pažinęs! Matęs Mane, yra matęs Tėvą. Tai kodėl tu sakai: ‘Parodyk mums Tėvą’?
- 14:10 Tu netiki, kad esu Tėve, o Tėvas yra Manyje? Žodžius, kuriuos jums skelbiu, Aš skelbiu ne iš

NAUJASIS TESTAMENTAS

Savęs, bet Tėvas, pasiliekančias Manyje, Tas daro darbus.

14:11 Tikėkite Manimi, kad esu Tėve ir Tėvas Manyje. Gi jeigu ne, tikėkite Manimi dėl pačių darbų.

14:12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, tikintis Mane darys darbus, kuriuos Aš darau, ir didesnius už šituos darys, nes Aš einu pas Savo Tėvą.

14:13 Ir jei ko paprašytumėte Mano vardu, tai padarysiu, kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.

14:14 Jei ko tik paprašytumėte Mano vardu, Aš padarysiu.

14:15 Jeigu tik jūs mylėtumėte Mane, jūs vykdysite Manuosius įsakymus.

14:16 Ir Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Užtarėją, kad Jis pasilikėtų su jumis per amžinybę.

14:17 Tiesos Dvasią, Kurios pasaulis negali priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. Gi jūs Ją pažįstate, nes Ji pasilieka su jumis ir bus jumyse.

14:18 Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais, Aš ateinu pas jus.

14:19 Dar trumpa valandėlė, ir pasaulis Manęs jau nebemato. Gi jūs Mane matote, nes Aš gyvenu ir jūs gyvensite.

14:20 Tą dieną jūs suprasite, kad esu Savo Tėve, o jūs Manyje, ir Aš jumyse.

14:21 Tas, kuris žino Mano įsakymus ir juos vykdo, tas myli Mane. Gi kas Mane myli, bus mylimas Mano Tėvo ir Aš jį mylėsiu ir jam Save parodysiu“.

14:22 Judas, ne Iskarijotas, Jo klausia: „Viešpatie, kas atsitiko, kad ketinti parodyti Save mums, o ne pasauliui?!“

14:23 Jėzus jam atsakė: „Jeigu tik kas nors mylėtų Mane, tas vykdys Mano žodį, ir Mano Tėvas jį mylės. Mes pas jį ateisime ir pasistatysime buveinę.

14:24 Nemylintis Manęs, Mano žodžių nevykdo. O žodis, kurį jūs girdite, nėra Manasis, bet Mane siuntusio Tėvo.

14:25 Aš jums tai paskelbiau, dar būdamas su jumis.

14:26 Gi Užtarėjas, Šventoji Dvasia, Kurį Mano vardu Tėvas atsiųs, Jis mokys jus visko ir visa jums primins, ką jums kalbėjau.

14:27 Aš palieku jums ramybę, duodu jums Manąją ramybę. Ne taip kaip pasaulis duoda, Aš jums duodu. Tenebūna jūsų širdyse sukeltas nerimas ir tenesibaimina jos.

14:28 Girdėjote, kad jums sakiau: ‘Išeinu ir ateinu pas jus’. Jeigu jūs mylite Mane, jūs būtumėte pradžiuginti, kad pasakiau: ‘Einu pas Tėvą’, nes Mano Tėvas už Mane galingesnis.

14:29 Ir dabar, anksčiau nei tai įvyks, jums tai paskelbiau, kad tikėtumėte, kada tai įvyktų.

14:30 Jau neilgai su jumis kalbėsiu, nes ateina šio pasaulio valdovas ir Manyje jis neturi nieko.

14:31 Bet kad pasaulis žinotų, jog myliu Tėvą, Aš darau taip, kaip Jis Man įsakęs. Kelkitės, kad eitume iš čia!“

15:1 „Aš Esu tikrasis vynmedis, o Mano Tėvas yra žemdirbys.

15:2 Kiekvieną šaką Manyje, neduodančią vaisių, Jis pašalina, o kiekvieną duodančią vaisių, apvalo, kad ji duotų didesnę derlių.

15:3 Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums paskelbiau.

15:4 Pasilikite Manyje, ir Aš jumyse. Kaip šaka negali duoti vaisiaus pati iš savęs, jeigu tik ji nepasiliktų vynmedyje, taip nei jūs, jei tik nepasiliktumėte Manyje.

15:5 Aš esu vynmedis, jūs šakos. Pasiliekančias Manyje ir Aš jame, tas duoda didelį derlių, nes be Manęs jūs negalite nuveikti nieko.

15:6 Jeigu tik kas nors nepasiliktų Manyje, tą Tėvas išmeta laukan kaip šaką ir išdžiovina. Tada Jis surenka šakas, meta į ugnį ir degina.

15:7 Jeigu tik jūs pasiliktumėte Manyje ir Mano žodžiai pasilikėtų jumyse, jūs prašysite ko tik

NAUJASIS TESTAMENTAS

norėtumėte, ir tai bus jums.

15:8 Tuo bus pašlovintas Mano Tėvas, kai jūs duotumėte didelį derlių ir būsite Mano mokiniai.

15:9 Kaip Tėvas mylėjo Mane ir Aš jus mylėjau, pasilikite ir jūs Mano meilėje.

15:10 Jei tik vykdytumėte Mano įsakymus, jūs pasiliksite Mano meilėje, kaip ir Aš esu įvykdęs Savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje.

15:11 Tai esu jums paskelbęs, kad jumyse pasiliktų Manasis džiaugsmas ir jūsų džiaugsmą Tėvas padarytų tobulą.

15:12 Tai yra Manasis įsakymas, kad mylėtumėte vieni kitus, kaip Aš jus mylėjau.

15:13 Niekas neturi didesnės meilės už tą, kuris savo sielą už savo mylimuosius atiduotų.

15:14 Jūs esate Mano mylimieji, jei vykdytumėte tai, ką jums įsakau.

15:15 Jau nebevadinu jūsų vergais, nes vergas nežino, ką veikia jo šeimininkas. Gi pavadinau jus mylimaisiais, nes paskelbiau jums viską, ką išgirdau iš Savo Tėvo.

15:16 Ne jūs Mane išsirinkote, bet Aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad jūs eitumėte ir derlių duotumėte, ir jūsų derlius pasiliktų, kad tai, ko paprašytumėte Tėvą Mano vardu, Jis jums duotų.

15:17 Aš jums tai įsakau, kad vieni kitus jūs mylėtumėte.

15:18 Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad Manęs jis nekenė pirmiau negu jūsų.

15:19 Jei jūs būtumėte iš pasaulio, pasaulis mylėtų jus kaip savuosius. Kadangi jūs nesate iš pasaulio, bet Aš jus išsirinkau iš pasaulio, todėl pasaulis jūsų nekenčia.

15:20 Nepamirškite žodžių, kuriuos Aš jums sakiau: 'Vergas ne didesnis už savo šeimininką'. Jei Mane jie persekiojo, persekios ir jus, jei Mano žodį jie vykdė, vykdys ir jūs.

15:21 Bet visa tai jums darys dėl Mano vardo, nes jie nepažino To, Kuris Mane siuntė.

15:22 Jei Aš nebūčiau atėjęs ir jiems pranešęs, jie neturėtų nuodėmės. Gi dabar jie negali savo nuodėmės pateisinti.

15:23 Nekenčiantis Manęs, nekenčia ir Mano Tėvo.

15:24 Jei nebūčiau padaręs tarp jų darbų, kurių niekas kitas nepadarė, jie neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie juos matė ir nekenė Manęs bei Mano Tėvo,

15:25 kad būtų įvykdytas jų Įstatyme užrašytas žodis: 'Jie nekenė Manęs be priežasties'.

15:26 Gi kai ateitų Užtarėjas, Kurį jums atsiųsčiau nuo Tėvo, Tiesos Dvasia, Kuris išeina iš Tėvo, Jis liudys apie Mane.

15:27 Ir jūs taip pat liudijate, nes nuo pradžios esate su Manimi“.

16:1 „Aš jums tai paskelbiau, kad nebūtumėte papiktinti.

16:2 Jie atskirs jus nuo sinagogų, ir ateina valanda, kad kiekvienas nužudęs jus, manytų, jog jis tarnauja Dievui.

16:3 Jie jums tai darys, nes nepažino nei Tėvo, nei Manęs.

16:4 Bet Aš jums visa tai paskelbiau, kad kai ta valanda ateitų, prisimintumėte, jog tai jums pasakiau. Gi Aš jums to nesakiau iš pradžių, nes buvau kartu su jumis.

16:5 O dabar einu pas Tą, Kuris Mane siuntė, ir nė vienas iš jūsų Manęs neklausia: 'Kur Tu eini?'

16:6 Kadangi jums tai paskelbiau, liūdesys jūsų širdis pripildė.

16:7 Bet sakau jums tiesą, Užtarėjas bus jums naudingas, kai Aš išeičiau. Juk jei neišeičiau, pas jus neateitų Užtarėjas. Gi jei tik būčiau perkeltas, pas jus Jį atsiųsčiau.

16:8 Atėjęs Jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teisingumo ir dėl teismo.

16:9 Dėl nuodėmės, nes jie netiki Manimi,

16:10 dėl teisingumo, nes Aš einu pas Savo Tėvą ir jūs Manęs jau nbematysite,

16:11 dėl teismo, nes šio pasaulio valdovas yra nuteistas.

16:12 Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar jūs negalite to pakelti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

16:13 Gi kai ateis Ji, Tiesos Dvasia, Ji įves jus į visą tiesą. Juk Ji nekalbės iš Savęs, bet kalbės tai, ką išgirstų, ir paskelbs jums ateinančius įvykius.

16:14 Ji pašlovins Mane, nes Ji ims iš Manęs, ir jums tai paskelbs.

16:15 Visi, kuriuos turi Tėvas, yra Manieji. Todėl Aš pasakiau, kad Ji ims iš Manęs ir jums tai paskelbs.

16:16 Dar trumpa valandėlė, ir jūs Manęs nebematysite, ir vėl trumpa valandėlė, ir jūs Mane pamatysite, nes Aš einu pas Tėvą“.

16:17 Tada kai kurie Jo mokiniai vieni kitiems kalbėjo: „Kas yra Šitas? Kodėl Jis mums sako: ‘Dar trumpa valandėlė ir jūs Manęs nebematysite, ir vėl trumpa valandėlė, ir jūs Mane pamatysite’. Ir: ‘Nes Aš einu pas Tėvą’?“

16:18 Taigi jie kalbėjo: „Kas yra Šitas? Kodėl Jis mums sako: ‘Dar trumpa valandėlė’? Mes nesuprantame, apie ką Jis kalba“.

16:19 Supratęs, kad jie norėjo Jį klausti, Jėzus jiems tarė: „Kodėl jūs klausinėjate vieni kitų dėl Mano žodžių: ‘Dar trumpa valandėlė ir jūs Manęs nebematysite, ir vėl trumpa valandėlė, ir jūs Mane pamatysite’?“

16:20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad jūs raudosite ir gedėsite, bet pasaulis bus pradžiugintas. Gi jūs būsite nuliūdinti, bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.

16:21 Jei moteris gimdytų, ji kęstų skausmą, nes atėjo jos valanda, tačiau kai ji pagimdytų kūdikį, ji kančią užmirštų iš džiaugsmo, nes buvo pagimdytas pasauliui žmogus.

16:22 Taip ir jūs dabar esate nuliūdinti, bet Aš vėl jus pamatysiu ir jūsų širdis bus pradžiuginta, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų nebeatima.

16:23 Ir tą dieną jūs Manęs nieko neklausinėsite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jei ko tik prašytumėte Tėvą Mano vardu, Jis jums duos.

16:24 Iki šiol jūs nieko neprašėte Mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmą Dievas padarytų tobulą.

16:25 Aš jums tai kalbėjau per palyginimus, bet ateina valanda, kai jums jau nebekalbėsiu per palyginimus, bet atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.

16:26 Tą dieną jūs prašysite Mano vardu, ir Aš nesakau jums, kad Aš paprašysiu Tėvą už jus.

16:27 Juk Pats Tėvas jus myli, nes jūs Mane pamilote ir įtikėjote, jog Aš atėjau nuo Dievo.

16:28 Aš išėjau nuo Tėvo ir atėjau į pasaulį. Dabar vėl palieku pasaulį ir einu pas Tėvą“.

16:29 Jo mokiniui Jam sako: „Štai dabar Tu atvirai kalbi ir nebesakai jokio palyginimo.

16:30 Dabar mes supratome, kad Tu visus pažįsti ir Tau nereikia, kad kas nors Tave klausinėtų. Dėl to mes tikime, kad Tu esi atėjęs nuo Dievo“.

16:31 Jėzus jiems atsakė: „Dabar tikite?“

16:32 Štai ateina valanda ir dabar ji jau yra atėjusi, kad būtumėte išsklaidyti kas sau, ir paliktumėte Mane vieną. Tačiau Aš nesu vienas, nes kartu su Manimi yra Tėvas.

16:33 Aš jums tai paskelbiau, kad Manyje jūs turėtumėte ramybę. Pasaulyje jūs turite priespaudą, bet būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį“.

17:1 Tai ištaręs, Jėzus pakėlė Savo akis į dangų, ir prabilo: „Tėve, yra atėjusi valanda! Pašlovink Savo Sūnų, kad ir Tavo Sūnus pašlovintų Tave,

17:2 kaip Tu esi davęs Jam valdžią kiekvienam kūnui, kad kiekvienam, kurį Tu esi Jam davęs, Jis duotų amžinąjį gyvenimą.

17:3 Gi šitas yra amžinasis gyvenimas, kad jie pažintų Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tą, Kurį Tu siuntei - Jėzų Kristų.

17:4 Aš pašlovinau Tave žemėje, užbaigiau darbą, kurį Tu buvai Man davęs, kad jį atlikčiau.

NAUJASIS TESTAMENTAS

17:5 O dabar Tu, Tėve, pašlovink Mane, dėl Savo šlovės, kurią Aš pas Tave turėjau dar prieš atsirandant pasauliui!

17:6 Aš atskleidžiau Tavo vardą žmonėms, kuriuos Man davei iš pasaulio. Jie buvo Tavieji, ir Tu juos davei Man, ir jie vykdė Tavo žodį.

17:7 Dabar jie pažino, kad visi žodžiai, kuriuos Tu Man davei, yra iš Tavęs.

17:8 Nes žodžius kuriuos Tu davei Man, Aš perdaviau jiems, ir jie juos priėmė, ir tikrai atpažino, kad nuo Tavęs Aš atėjau, ir jie įtikėjo, kad Mane siuntei.

17:9 Aš prašau už juos, ne už pasaulį prašau, bet už tuos, kuriuos Man davei, nes jie yra Tavo.

17:10 Visi Manieji yra Tavieji, o Tavieji yra Manieji, ir Aš pašlovintas juose.

17:11 Aš jau nebesu pasaulyje, bet šitie yra pasaulyje, o Aš einu pas Tave. Šventas Tėve! Tu išsaugok juos Savo vardu, tuos, kuriuos Tu davei Man, kad jie būtų vienas kaip Mes.

17:12 Kai buvau su jais pasaulyje, saugojau juos Tavo vardu, tuos, kuriuos Tu Man davei. Aš išsaugojau ir nė vienas iš jų nepražuvo, tik pražūties sūnus, kad būtų įvykdytas Raštas.

17:13 Gi dabar einu pas Tave ir tai kalbu pasaulyje, kad jie būtų pripildyti Manojo džiaugsmo.

17:14 Aš jiems perdaviau Tavo žodį ir pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš pasaulio, kaip ir Aš nesu iš pasaulio.

17:15 Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad saugotum juos nuo Piktojo.

17:16 Jie nėra iš pasaulio, kaip Aš nesu ne iš pasaulio.

17:17 Apvalyk juos Savo tiesoje! Tavo žodis yra tiesa.

17:18 Kaip Tu Mane siuntei į pasaulį, taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį.

17:19 Ir dėl jų Aš atiduodu Save, kad ir jie būtų apvalyti tiesoje.

17:20 Gi ne vien dėl jų Aš prašau, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės,

17:21 kad jie visi būtų vienas. Kaip Tu, Tėve, Manyje ir Aš Tavyje, kad ir jie būtų vienas Mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu Mane siuntei.

17:22 Ir šlovę, kurią Man davei, Aš daviau jiems, kad jie būtų vienas, kaip Mes esame vienas.

17:23 Aš juose, o Tu Manyje, kad vienybėje jie būtų subrandinti, ir kad pasaulis pažintų, jog Tu Mane siuntei ir mylėjai juos taip, kaip mylėjai Mane.

17:24 Tėve, Aš noriu, kad tie, kuriuos Tu esi Man davęs, būtų kartu su Manimi ten, kur esu Aš, kad jie matytų Manąją šlovę, kurią Man davei, nes mylėjai Mane prieš pasaulio sukūrimą!

17:25 Teisingasis Tėve! Kadangi pasaulis Tavęs nepažino, bet Aš Tave pažinau ir šitie pažino, kad Tu Mane siuntei,

17:26 nes Aš padariau jiems žinomą Tavo vardą, ir darysiu žinomu, kad meilė, kuria Tu mylėjai Mane būtų juose, ir Aš juose“.

18:1 Tai ištaraęs, Jėzus su Savo mokiniais išėjo į kitą Kedrono upelio pusę, kur buvo sodas, į kurį įėjo Jis ir Jo mokiniai.

18:2 Gi Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą vietą, nes Jėzų kartu su Jo mokiniais Dievas ten daug kartų kvietė.

18:3 Taigi Judas, pasiėmęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnus, ateina ten su deglais, žibintais ir ginklais.

18:4 Gi Jėzus, matydamas visus ateinančius prieš Jį, išėjęs į priekį jiems tarė: „Kurio jūs ieškote?“

18:5 Jie atsakė: „Jėzaus Nazariečio“. Jėzus jiems taria: „Tai Aš Esu“. Gi kartu su jais stovėjo ir Jį išduodantis Judas.

18:6 Kai Jėzus ištaraęs: „Aš Esu“, tuomet jie atsitraukė atgal ir parpuolė ant žemės.

18:7 Tuomet Jis vėl jų paklausė: „Kurio jūs ieškote?“ Gi jie atsakė: „Jėzaus Nazariečio“.

18:8 Jėzus atsiliepė: „Aš jums sakiau, kad tai Aš Esu. Gi jei Manęs ieškote, tai leiskite šitiems

NAUJASIS TESTAMENTAS

pasišalinti“, -

18:9 kad būtų įvykdytas Jo pasakytas žodis: „Iš tų, kuriuos Man davei, nepražudžiau nė vieno“.

18:10 Gi Simonas Petras, kuris turi kalaviją, išsitraukė ją, ir smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešinę ausį. Vergo vardas buvo Malkus.

18:11 Tuomet Jėzus Petruį tarė: „Kišk savo kalaviją į makštį. Argi Aš neišgerčiau taurės, kurią Tėvas Man yra davęs?“

18:12 Kareivių būrys, tūkstantininkas ir žydų tarnai suėmė Jėzų, surišo Jį,

18:13 ir nuvedė pirma pas Aną. Mat jis buvo tų metų vyriausiojo kunigo Kajafos uošvis.

18:14 Gi Kajafas buvo žydams pataręs, jog būtų naudingiau, kad vienas žmogus mirtų už tautą.

18:15 Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras ir kitas mokinys. Tas mokinys buvo gerai pažįstamas vyriausiajam kunigui ir jis įėjo kartu su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą.

18:16 Gi Petras stovėjo lauke prie vartų. Tada tas mokinys, kuris buvo gerai pažįstamas vyriausiajam kunigui, išėjo laukan, pasikalbėjo su vartininke, ir įsivedė Petrą vidun.

18:17 Tarnaitė vartininkė tarė Petruį: „Ar tik tu nesi vienas iš Šito Žmogaus mokinių?“ Tas atsakė: „Nesu“.

18:18 Gi ten stovėjo vergai ir tarnai, kurie buvo susikrovę degančių anglių krūvą ir šildėsi, nes buvo šalta. Kartu su jais stovėjo Petras ir šildėsi.

18:19 Vyriausiasis kunigas paklausė Jėzų apie Jo mokinius ir apie Jo mokymą.

18:20 Jėzus jam atsakė: „Aš viešai skelbiau pasauliui, visuomet mokiau sinagogoje ir šventykloje, kur nuolat susirenka žydai ir nieko neskelbiau slaptoje.“

18:21 Kodėl Mane klausi? Paklausk girdėjusius, ką jiems skelbiau. Štai šitie žino, ką sakiau“.

18:22 Gi Jam tai pasakius, vienas iš tarnų, stovintis šalia, sudavė Jėzui stiprų smūgį per veidą, tardamas: „Šitaip Tu atsakai vyriausiajam kunigui?“

18:23 Jėzus jam atsakė: „Jei Aš kalbėjau neteisingai, tu paliudyk apie tai, kas neteisinga, gi jei teisingai, tai kodėl Mane muši?“

18:24 Tuomet Anas pasiuntė Jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.

18:25 Gi Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Tada aplinkiniai jį paklausė: „Ar tik ir tu nesi vienas iš Jo mokinių?“ Jis paneigė: „Nesu“.

18:26 Vienas iš vyriausiojo kunigo vergų, giminaitis to, kuriam Petras nukirto ausį, sako: „Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su Juo?“

18:27 Tuomet Petras vėl paneigė, ir tuoju pat pragydo gaidys.

18:28 Iš Kajafos namų jie veda Jėzų į pretorijų. Gi buvo ankstus rytas. Tačiau patys neįėjo į pretorijų, kad nebūtų sutepti ir galėtų valgyti Paschos avinėlį.

18:29 Todėl Pilotas išėjo pas juos ir tarė: „Kokį kaltinimą Šitam Žmogui keliate?“

18:30 Jie atsakė: „Jeigu Šitas nebūtų piktadarys, mes nebūtume Jo tau perdavę“.

18:31 Pilotas jiems tarė: „Pasiimkite Jį ir teiskite pagal savo Įstatymą“. Žydai jam sakė: „Mums neleidžiama nieko žudyti“.

18:32 kad būtų įvykdyti Jėzaus žodžiai, kuriuos Jis ištarė nurodydamas, kokia mirtimi turės mirti.

18:33 Tuomet Pilotas vėl įėjo į pretorijų ir pasišaukęs Jėzų tarė: „Ar Tu esi žydų Karalius?“

18:34 Jėzus jam atsakė: „Ar nuo savęs šito klausi, ar kiti apie Mane tau pasakė?“

18:35 Pilotas tarė: „Juk aš nesu žydas? Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man Tave perdavė. Ką Tu padarei?“

18:36 Jėzus atsakė: „Manoji karalystė nėra iš šio pasaulio. Jeigu Manoji karalystė būtų iš šio pasaulio, Mano tarnai kovotų, kad nebūčiau perduotas žydams. Gi dabar Manoji karalystė nėra iš čia“.

18:37 Tuomet Pilotas Jam tarė: „Vadinasi, Tu esi Karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu pats sakai, kad esu

NAUJASIS TESTAMENTAS

Aš Karalius. Aš tam esu pagimdytas ir tam atėjęs į pasaulį, kad paliudyčiau apie Tiesą. Kiekvienas, kuris priklauso Tiesai, tas paklūsta mano balsui“.

18:38 Pilotas Jo paklausia: „Kas yra Tiesa?“ Ir tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir jiems tarė: „Aš nerandu Jame jokios kaltės“.

18:39 Gi jūs turite paprotį, kad per Paschą aš paleisčiau jums vieną suimtąjį. Ar norite, kad paleisčiau jums žydų Karalių?“

18:40 Tada jie vėl visi šaukė, sakydami: „Ne Šitą, bet Barabą“. Gi Barabas buvo plėšikas.

19:1 Tuomet Pilotas paėmė Jėzų ir nuplakė rimbu.

19:2 Kareiviai nupynę vainiką iš erškėčių, uždėjo Jam ant galvos, ir apvilko Jį purpuriniu drabužiu,

19:3 sakydami: „Būk sveikas, žydų Karaliau“, ir daužė Jam per veidą.

19:4 Tuomet Pilotas vėl išėjo laukan ir jiems sako: „Štai išvedu Jį jums laukan, kad žinotumėte, jog neberandu Jame jokios kaltės“.

19:5 Jėzus išėjo laukan su erškėčių vainiku ir purpuriniu drabužiu. Pilotas taria jiems: „Štai Žmogus“.

19:6 Gi kai Jį pamatė aukštieji kunigai ir tarnai, jie ėmė šaukti, sakydami: „Nukryžiuok Jį ant kryžiaus! Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“ Pilotas jiems taria: „Jūs imkite Jį ir nukryžiuokite ant kryžiaus. Juk aš nerandu Jame kaltės“.

19:7 Žydai jam atsakė: „Mes turime Įstatymą, ir pagal mūsų Įstatymą Jis privalo mirti, nes laikė Save Dievo Sūnumi“.

19:8 Gi kai Pilotas išgirdo tuos žodžius, jis buvo dar labiau apimtas baimės.

19:9 Jis vėl įėjo į pretorijų ir klausia Jėzų: „Iš kur Tu esi?“ Gi Jėzus jam neatsakė.

19:10 Tuomet Pilotas Jam taria: „Tu man neatsakai? Ar nežinai, kad aš turiu valdžią Tave nukryžiuoti ant kryžiaus, ir turiu valdžią Tave paleisti?“

19:11 Jėzus atsakė: „Tu neturėtum prieš Mane jokios valdžios, jeigu tau nebūtų jos duota iš dangaus. Todėl tam, kuris Mane tau išduoda, didesnė nuodėmė“.

19:12 Dėl to Pilotas siekė Jį paleisti. Gi žydai šaukė, sakydami: „Jeigu tik Šitą paleistum, tu nesi Cezario draugas, nes kiekvienas, kuris daro save karaliumi, tas prieštarauja Cezariui“.

19:13 Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas išvedė Jėzų laukan ir atsisėdo teisėjo pakyroje, ta vieta buvo vadinama Litostrotonas, o hebrajiškai - Gabata.

19:14 Gi buvo pasirengimas Paschai, maždaug šešta valanda. Tuomet Pilotas taria žydams: „Štai jūsų Karalius“.

19:15 Gi jie šaukė: „Tu pašalink, tu pašalink Jį! Nukryžiuok Jį ant kryžiaus!“ Pilotas jiems taria: „Jūsų Karalių aš nukryžiuosiu ant kryžiaus“. Aukštieji kunigai atsakė: „Mes neturime karaliaus, tik Cezarį“.

19:16 Tada Pilotas Jį perdavė jiems, kad būtų nukryžiuotas ant kryžiaus. Jie pasiėmė Jėzų ir nusivedė.

19:17 Nešdamas Savo kryžių, Jis išėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, kuri hebrajiškai vadinama Golgota.

19:18 Ten Jį nukryžiavo ant kryžiaus, ir kartu su Juo du kitus - iš vienos pusės ir iš kitos, o Jėzų viduryje.

19:19 Gi Pilotas užrašė ir Jo titulą, ir pritvirtino ant kryžiaus. Ten buvo parašyta: „Jėzus Nazaretis, žydų Karalius“.

19:20 Daug žydų tą titulą perskaitė, nes vieta, kur Jėzų nukryžiavo ant kryžiaus, buvo netoli miesto, o parašyta buvo hebrajiškai, graikiškai ir lotyniškai.

19:21 Tuomet žydų aukštieji kunigai Pilotui sakė: „Nerašyk: ‘Žydų Karalius’, bet, kad Jis sakė: ‘Aš

NAUJASIS TESTAMENTAS

žydų Karalius”.

19:22 Pilotas atsakė: „Ką parašiau, parašiau“.

19:23 Gi kai kariai nukryžiuo Jėzų ant kryžiaus, jie paėmė Jo drabužius ir padalijo į keturias dalis, kiekvienam kariui po dalį. Pasiėmė ir apatinį drabužį. Apatinis drabužis buvo be siūlės: nuo viršaus iki apačios ištiesai išaustas.

19:24 Todėl jie vieni kitiems sakė: „Jei mes neplėšytume jo, bet dėl jo mestume burtą, kuriam jis atiteks“, kad būtų įvykdytas Raštas: „Jie pasidalijo Mano drabužius tarpusavyje, ir dėl Mano apatinio drabužio metė burtą“. Gi kariai tai ir įvykdė.

19:25 Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo motina ir Jo motinos sesuo, Kleopo žmona Marija, ir Marija Magdalena.

19:26 Gi pamatęs motiną ir šalia stovintį mokinį, kurį mylėjo, Jėzus sako Savo motinai: „Moterie, štai tavo sūnus!“

19:27 Po to Jis sako mokiniui: „Štai, tavo motina!“ Ir nuo anos valandos tas mokinyš nusivedė ją pas savuosius.

19:28 Po to, žinodamas, kad visi darbai jau yra užbaigti, Jėzus, kad būtų įvykdytas Raštas, ištaria: „Aš trokštu“.

19:29 Gi ten stovėjo indas, pilnas acto. Primirkę kempinę acto ir užmovę ant yzopo, jie prinešė ją prie Jo burnos.

19:30 Paragavęs acto, Jėzus tarė: „Jis sumokėjo“, ir nulenkęs galvą, atidavė dvasią.

19:31 Kadangi buvo Pasirengimo diena, žydai nenorėjo, kad kūnai pasiliktų ant kryžiaus per šabą, juk tas šabas buvo didi diena, todėl jie paprašė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blaudikauliai ir jų kūnai būtų nuimti.

19:32 Tada atėjo kariai ir sulaužė blaudikaulius vienam ir kitam, - nukryžiuotiesiems kartu su Juo.

19:33 Gi priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad Jis jau miręs, Jo blaudikaulių jie nebelaužė,

19:34 bet vienas kareivis ietimi perdūrė Jo šoną, ir tuojau pat ištekėjo kraujas ir vanduo.

19:35 Ir tai matęs paliudijo, ir jo liudijimas neabejotinas, nes jis žino, kad skelbia patikimus žodžius, kad jūs tikėtumėte.

19:36 Juk tai atsitiko, kad būtų įvykdytas Raštas: „Nė vienas Jo kaulas nebus sulaužytas“.

19:37 Ir vėl kitoje vietoje Raštas sako: „Jie spoksos į Tą, Kurį perdūrė“.

19:38 Gi po to, Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinyš, bet slapstomas dėl to, kad bijojo žydų, paprašė Pilotą, kad jis leistų nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Tuomet jis nuėjo ir nuėmė Jėzaus kūną.

19:39 Gi atėjo ir Nikodemas, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų naktį, atsinešdamas apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio.

19:40 Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į lininius aprišalus kartu su kvėpalais, taip kaip reikalavo žydų ruošimo laidotuvėms paprotys.

19:41 Gi vietoje, kur Jis buvo nukryžiuotas ant kryžiaus, buvo sodas ir sode naujas kapo rūšys, kuriame dar niekas nebuvo palaidotas.

19:42 Taigi ten jie paguldė Jėzų, nes buvo žydų Pasirengimo diena, o kapo rūšys buvo arti.

20:1 Gi pirmąją savaitės dieną, anksti rytą, dar tebesant tamsai, Marija Magdalena ateina prie kapo rūšio ir mato, kad akmuo nuo kapo rūšio nuristas.

20:2 Tuomet ji bėga pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir jiems praneša: „Paėmė Viešpatį iš kapo rūšio, ir nežinau, kur Jį padėjo“.

20:3 Gi Petras ir kitas mokinyš nuskubėjo prie kapo rūšio.

20:4 Jie bėgo abu kartu, bet kitas mokinyš bėgo greičiau nei Petras ir pirmas pasiekė kapo rūšį.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 20:5 Pasilenkęs, jis mato gulinčius lininius aprišalus, tačiau į vidų nėjo.
- 20:6 Gi sekdamas jam iš paskos atskuba ir Simonas Petras. Įėjęs į kapo rūšį jis pamato gulinčius lininius aprišalus,
- 20:7 ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su lininiais aprišalais gulinčią, bet suvyniotą atskirai, kitoje vietoje.
- 20:8 Gi tada įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo rūšio ir pamatęs tai, įtikėjo.
- 20:9 Juk jie dar nebuvo supratę Rašto, kad Jis turi prisikelti iš mirusių.
- 20:10 Tuomet mokiniai vėl sugrižo į savo namus.
- 20:11 Gi Marija verkdamą stovėjo palei kapo rūšį lauke. Verkdamą ji pasilenkė, pažvelgė kapo rūšio vidun
- 20:12 ir mato du angelus, apsirengusius baltais drabužiais, vieną sėdintį galvūgalyje, o kitą prie kojų, ten kur buvo gulėjęs Jėzaus kūnas.
- 20:13 Jie klausia jos: „Moterie, kodėl tu verki?!“ Ji atsako jiems: „Todėl kad paėmė mano Viešpatį, ir nežinau kur Jį padėjo“.
- 20:14 Ir kai tai ji pasakė, ji buvo atgręžta atgal ir mato stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus.
- 20:15 Jėzus jos klausia: „Moterie, kodėl tu verki? Ko ieškai?!“ Manydama, kad tai sodo sargas, Marija Jam sako: „Pone, jei tu Jį paėmei, pasakyk man, kur tu Jį padėjai, ir aš Jį pasiimsiu!“
- 20:16 Jėzus jai sako: „Marija!“ Atgręžta ji taria: „Rabuni!“ , tai reiškia: „Mokytojai!“
- 20:17 Jėzus jai sako: „Tu Manęs neliesk, Aš juk dar nepakilau aukštyn pas Savo Tėvą. Gi eik pas Mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš kylu aukštyn pas Savo Tėvą ir jūsų Tėvą, Savo Dievą ir jūsų Dievą’“.
- 20:18 Marija Magdalena ateina ir praneša mokiniams, kad ji mačiusi Viešpatį, ir ką Jis jai sakęs.
- 20:19 Taigi pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo surinkti mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo į vidurį ir taria jiems: „Ramybė jums“.
- 20:20 Tai pasakęs, Jis parodė jiems Savo rankas ir šoną. Gi pamatę Viešpatį, mokiniai buvo pradžiuginti.
- 20:21 Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums. Kaip Mane siuntė Tėvas, taip ir Aš jus siunčiu“.
- 20:22 Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir taria jiems: „Priimkite Šventąją Dvasią.
- 20:23 Jeigu kam jūs atleistumėte nuodėmes, tam Dievas atleids, jeigu kam jūs neatleistumėte, tam Dievas nėra atleids“.
- 20:24 Gi kai Jėzus atėjo, Tomo, vieno iš dvylikos, vadinamo Dvyniu, kartu su jais nebuvo.
- 20:25 Taigi kiti mokiniai jam kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį“. O jis jiems tarė: „Jeigu aš nepamatyčiau Jo rankose vinių žaizdų ir neįleisčiau į jas savo piršto, ir neįkiščiau savo rankos į Jo šoną, nė už ką nepatikėsiu“.
- 20:26 Po aštuonių dienų Jo mokiniai vėl buvo viduje, ir Tomas buvo kartu su jais. Jėzus ateina durims esant užrakintoms ir atsistojęs į jų vidurį tarė: „Ramybė jums“.
- 20:27 Po sako Tomui: „Pridėk savo pirštą čia ir pamatyk Mano rankas. Ištiesk savo ranką ir įkišk į Mano šoną, ir nebūk netikintis, bet tikintis“.
- 20:28 Tomas atsakė Jam: „Mano Viešpats, ir mano Dievas“.
- 20:29 Jėzus jam sako: „Tomai, tu patikeėjai, nes Mane pamatei. Palaiminti tie, kurie nematė, bet patikėjo!“
- 20:30 Gi Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė daug kitų svarbių atpažinimo ženklų, kurie nėra surašyti šitoje knygoje.
- 20:31 O šitie surašyti tam, kad jūs tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte gyvenimą Jo varde.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 21:1 Po to Jėzus vėl parodė Save mokiniams prie Tiberiados jūros. Gi Jis parodė Save taip.
- 21:2 Drauge buvo Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sūnūs, ir du kiti Jėzaus mokiniai.
- 21:3 Simonas Petras jiems sako: „Einu žvejoti“. Jie pasisiūlo: „Ir mes einame su tavimi“. Jie išėjo ir tuoju pat sulipo į burlaivį, bet tą naktį nieko nesugavo.
- 21:4 Gi ankstyvam rytui auštant, ant pakrantės pasirodė stovįs Jėzus. Bet mokiniai neatpažino, kad tai buvo Jėzus.
- 21:5 Tuomet Jėzus jų klausia: „Vaikeliai, ar turite kokio nors maisto?!“ Jie atsakė: „Ne“.
- 21:6 Gi Jis tarė jiems: Užmeskite tinklą dešinėje burlaivio pusėje ir sugausite“. Taigi jie užmetė ir jau nebeįėjė jo ištraukti dėl žuvų daugybės.
- 21:7 Tuomet mokiny, kurį Jėzus mylėjo, tas sako Petru: „Jis yra Viešpats“. Gi išgirdęs, kad Jis yra Viešpats, Simonas Petras apsiliko žvejo apsiaustu, nes jis buvo pusnuogis, ir pats metėsi į jūrą.
- 21:8 O kiti mokiniai atplaukė burlaiviu, nes jie buvo netoli nuo kranto, maždaug už dviejų šimtų uolekčių, tempdami tinklą su žuvimi.
- 21:9 Gi kai tik jie išlipo į sausumą, mato degančių anglių krūvą, ir ant jų padėtą žuvį bei duoną.
- 21:10 Jėzus jiems taria: „Atneškite žuvis, kurias dabar jūs sugavote“.
- 21:11 Simonas Petras pakilo ir ištraukė į krantą tinklą, pilną didelių žuvų, šimtą penkiasdešimt tris. Ir nors jų buvo tokia gausybė, tinklas nebuvo suplėšytas.
- 21:12 Jėzus jiems sako: „Ateikite šen, papusryčiaukite!“ Gi nė vienas iš mokinių neišdrįso Jo paklausti: „Kas Tu esi?“, nes žinojo, kad Jis yra Viešpats.
- 21:13 Tuomet Jėzus prieina, paima duonos ir duoda jiems, taip pat ir žuvis.
- 21:14 Tai buvo jau trečias kartas, kai Dievas parodė Jėzų Jo mokiniams po to, kai Jis buvo prikėlęs Jį iš numirusių.
- 21:15 Tuomet, kai jie papusryčiaavo, Jėzus klausia Simoną Petrą: „Simonai, Jonos sūnau! Ar tu myli Mane labiau negu šitie?“. Tas atsiliepia: „Taip, Viešpatie! Tu žinai, kad Tave myliu“. Jėzus jam sako: „Maitink Mano avinėlius“.
- 21:16 Jis vėl jį klausia, antrą kartą: „Simonai Jonos sūnau! Ar tu myli Mane?“ Jis Jam atsako: „Taip, Viešpatie! Tu žinai, kad Tave myliu“. Jėzus jam sako: „Ganyk Mano avis“.
- 21:17 Jėzus paklausė jį trečią kartą: „Simonai, Jonos sūnau! Aš tu myli Mane?“ Petras buvo nuliūdintas, kad trečią kartą Jėzus jį paklausė: „Ar tu myli Mane?“ Ir jis Jam atsako „Viešpatie, Tu pažįsti visus, Tu žinai, kad Tave myliu!“ Jėzus jam sako: „Ganyk Mano avis“.
- 21:18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, kai tu buvai jaunesnis, tu pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. Gi kai tu pasentum, tu ištiesi savo rankas ir kitas tave sujuos, ir ves, kur tu nenori“.
- 21:19 Jis tai pasakė, nuroydamas, kokia mirtimi Petras pašlovins Dievą. Ir tai ištaręs, jam įsako: „Sek paskui Mane“.
- 21:20 Gi atsigręžtas, Petras mato iš paskos sekantį mokinį, kurį Jėzus mylėjo, kuris vakarienės metu buvo prigulęs ant Jo krūtinės, ir klausė: „Viešpatie, kuris Tave išduoda?!“
- 21:21 Jį pamatęs, Petras taria Jėzui: „Viešpatie, gi kas bus šitam?!“
- 21:22 Jėzus atsakė: „Jeigu Aš noriu, kad jis pasilikytų, kol ateisiu, kas gi tau? Tu sek paskui Mane“.
- 21:23 Tuomet pasklido šitas žodis tarp brolių, kad tas mokiny, nemiršta. Bet Jėzus jam nesakė, kad jis nemiršta, bet: „Jeigu Aš noriu, kad jis pasilikytų, kol ateisiu, kas gi tau?“
- 21:24 Tai ir yra mokiny, kuris liudija apie šituos dalykus, ir kuris užrašė šituos žodžius, ir mes žinome, kad jo liudijimas yra patikimas.
- 21:25 Gi yra ir daug kitų darbų, kuriuos Jėzus padarė. Ir jei tik jie būtų užrašyti po vieną, aš manau, kad net pats pasaulis nesutalpintų visų apie tai užrašytų knygų. Amen.

NAUJASIS TESTAMENTAS

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

APAŠTALŲ DARBAI

1:1 Juk pirmojoje knygoje, o Teofiliau, aš parašiau apie viską, ką Jėzus pradėjo daryti gi ir mokyti
1:2 iki pat tos dienos, kurią Dievas Jį paėmė į dangų. Prieš tai Jėzus davė Savo išsirinktiems apaštalams įsakymą dėl Šventosios Dvasios.

1:3 Po Savo kančios Jis pateikė jiems daug įrodymų, kad yra gyvas, rodydamasis jiems keturiasdešimt dienų ir kalbėdamas apie Dievo karalystę.

1:4 Jiems susirinkus kartu, Jėzus įsakė: „Kad jūs nebūtumėte išvesti iš Jeruzalės, bet laukite Tėvo pažado, kurį, jūs girdėjote iš Manęs.

1:5 Juk Jonas krikštijo panardindamas vandenyje, bet jūs praėjus nedaugeliui dienų būsite pakrikštyti panardinant Šventojoje Dvasioje“.

1:6 Taigi susirinkę kartu jie klausė Jį, sakydami: „Viešpatie, ar Tu šiuo metu vėl atkuri Izraelio karalystę?!“

1:7 Bet Jis jiems tarė: „Ne jūsų reikalas žinoti laikus ar laikotarpius, kuriuos Tėvas nustatė Savo valdžiai.

1:8 Bet kai jūs priimsite į jus įėjusios Šventosios Dvasios jėgą, jūs būsite Mano liudytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje, Samarijoje ir ligi tolimiausios žemės“.

1:9 Tai pasakęs, jiems bežiūrint, Jėzus buvo pakeltas aukštyn, nes kylantis debesis nusinešė Jį nuo jų akių.

1:10 Kai jie įdėmiai žvelgė į dangun žengiantį Jėzų, štai šalia jų buvo pastatyti du baltais drabužiais vilkintys vyrai.

1:11 Jie tarė: „Vyrai, galilėjiečiai! Ko stovite ir žiūrite į dangų? Šitas Jėzus, Kuris nuo jūsų buvo paimtas į dangų, ateis šitaip, kaip Jį matėte žengiantį į dangų“.

1:12 Tuomet, nuo vadinamo Alyvų Sodo kalno, esančio netoli Jeruzalės, šabo kelionės atstumu, jie pasuko atgal į Jeruzalę.

1:13 Kai jie sugrįžo, pakilo į aukštutinį kambarį ir ten pasiliko ligi galo: Petras gi ir Jokūbas, ir Jonas, ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas ir Simonas Uolusis, ir Jokūbo brolis Judas.

1:14 Visi šitie, kartu su moterimis ir Jėzaus motina Marija bei Jo broliais, atsidavė vieningai maldai ir prašymui.

1:15 Tomis dienomis, atsistojęs tarp mokinių, - buvo gi susirinkę drauge apie šimtas dvidešimt žmonių, - Petras tarė:

1:16 „Vyrai, broliai! Privalėjo, kad būtų įvykdyti šie Rašto žodžiai, kuriuos Šventoji Dvasia išpranašavo Dovydo burna apie Judą, kuris tapo Jėzaus suėmėjų vedliu.

1:17 Jis buvo priskaičiuotas prie mūsų ir burtu gavo šios tarnystės dalį.

1:18 Būtent šitas įsigijo žemės sklypą už nedorybės užmokestį, po to krito žemyn galva, sprogo jo pilvas ir visi jo viduriai buvo išversti.

1:19 Ir tai tapo žinoma visiems gyvenantiems Jeruzalėje, dėl to anas žemės sklypas jų vietinė tarme buvo pavadintas Hakeldamach, tai yra Kraujo Sklypu.

1:20 Juk Psalmių knygos ritinyje yra parašyta: ‘Jo buveinė tebūnie neapgyvendinta, ir tegul niekas joje nebegyvena’ ir ‘Jo vyskupystės pareigas tepriima kitas’.

1:21 Taigi būtina, kad vienas iš tų vyrų, kurie atėjo drauge su mumis ir buvo visą laiką, kai Viešpats Jėzus buvo tarp mūsų -

1:22 pradedant nuo Jono krikšto panardinant vandenyje iki tos dienos, kai Jėzų Dievas nuo mūsų paėmė į dangų, - kad vienas šitų kartu su mumis taptų Jo prisikėlimo liudytoju“.

1:23 Ir jie paskyrė du: Juozapą, vadinamą Barsabu, kuris buvo pravardžiuojamas Justu, ir Motiejų.

1:24 Tuomet pasimeldę Dievui jie tarė: „Tu, Viešpatie, Širdžių Žinove, parodyk, kurį iš šitų dviejų esi išsirinkęs,

1:25 kad priimtų šios tarnystės ir apaštalytės dalį, nuo kurios Judas nusuko į priešingą pusę, kad

NAUJASIS TESTAMENTAS

nueitų į savąją vietą!“

1:26 Jie metė jų burtus ir burtas krito Motiejui, ir Dievas priskaičiavo jį prie vienuolikos apaštalu.

2:1 Atėjus Sekminių dienai, jie visi drauge buvo vienoje vietoje.

2:2 Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys tarsi pūstų šėlstantis vėjas ir pripildė visą namą, kur jie sėdėjo.

2:3 Jiems Dievas parodė lyg liepsnos liežuvius, kurie buvo padalinti ir Šventoji Dvasia nusileido gi į kiekvieną iš jų.

2:4 Visus Dievas pripildė Šventąja Dvasia ir jie pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė aiškiai tarti žodžius.

2:5 Gi Jeruzalėje gyveno žydai, atsidavę Dievui vyrai, iš kiekvienos tautos esančios po dangumi.

2:6 Pasigirdus ūžesiui, susirinko apstulbinta minia, nes kiekvienas iš jų girdėjo juos kalbančius jų tarme.

2:7 Gi visi buvo sutrikę ir nesuprasdami kas atsitiko, vieni kitų klausinėjo: „Tu pažiūrėk, argi visi šitie kalbantys nėra galilėjiečiai?“

2:8 Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime kalbančius mūsų gimtąja tarme?“

2:9 Partai, medai, elamitai ir gyvenantys Mesopotamijoje, Judėjoje gi, Kapadokijoje, Ponte, Azijoje,

2:10 Frigijoje gi, Pamfilijoje, Egipte ir Libijos pakraščiuose palei Kirėnę gyventojai, atvykstantys bei apsigyvenantys romėnai, žydai gi ir prozelitai,

2:11 kretiečiai ir arabai - girdime juos skelbiant mūsų kalbomis didingus Dievo darbus“.

2:12 Visi jie stebėjosi ir nesušigaudydami, vieni kitų klausinėjo: „Ką tai reiškia?“

2:13 Kiti tyčiodamiesi sakė: „Šituos apsvaiginęs saldus jaunas vynas“.

2:14 Gi Dievas pastatė Petrą kartu su vienuolika ir tas pakeltu balsu garsiai paskelbė: „Judėjos vyrai ir visi, kurie gyvenate Jeruzalėje, tebūnie jums tai gerai žinoma ir išklauskite mano žodžius!“

2:15 Juk šitie vyrai nėra, kaip jūs manote, girti, - nes tebėra tik trečia dienos valanda.

2:16 Bet vyksta tai, kas buvo Dievo ištarta per pranašą Joelį:

2:17 ‘Ir paskutinėmis dienomis įvyks, - sako Dievas, - Aš siųsiu Savo Dvasią į kiekvieną kūną, ir jūsų sūnūs bei dukros kalbės Mano įkvėpti, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o jūsų seniems bus siųsti sapnai.

2:18 Į Savo vergus ir verges tomis dienomis Aš siųsiu Savo Dvasią ir jie kalbės Mano įkvėpti.

2:19 Aš parodysiu pranašingus ženklus aukštai danguje ir stebuklus žemai ant žemės: kraują, ugnį bei rūkstančius dūmus.

2:20 Saulę Aš paversiu tamsa, o mėnulį krauju, pirmiau nei ateis reikšminga ir nuostabi Viešpaties diena.

2:21 Ir kiekvieną, kuris šauktųsi Viešpaties vardo, Jis išgelbės.

2:22 Izraelio vyrai, išgirskite šiuos žodžius! Jėzų Nazarietį, Vyrą, Dievo jums patvirtintą stebuklingomis galiomis, pranašingais ženklais ir stebuklais, kuriuos Dievas per Jį darė jūsų tarpe, - kaip ir patys žinote, -

2:23 kad Dievas iš anksto Jį paskyrė Savo valia ir Savo numatymu atidavė, o jūs ėmėte ir piktadarių rankomis prikaldami Jį nužudėte.

2:24 Dievas Jį prikėlė, išlaisvinęs iš mirties kančių, nes buvo neįmanoma, kad Jis per ją būtų nugalėtas.

2:25 Juk Dovydas apie Jį sako: ‘Aš visuomet matau Viešpatį priešais Save, nes Jis yra Mano dešinėje, kad nebūčiau svyruojamas.

2:26 Todėl Jis pradžiugino Mano širdį ir šokinėjo iš džiaugsmo Mano liežuvis, ir Mano kūnas suras prieglaudą viltyje,

2:27 nes Tu nepaliksi Mano sielos mirusiųjų pasauliui ir neleisi Savo Šventajam matyti supuvimo.

2:28 Tu leidai Man pažinti gyvenimo kelius ir Savo veido akivaizdoje Tu pripildysi Mane

NAUJASIS TESTAMENTAS

džiaugsmu’.

2:29 Vyrai, broliai, leiskite man jums atvirai pasakyti apie patriarchą Dovydą! Jis mirė ir buvo palaidotas, ir jo kapas yra pas mus iki šios dienos.

2:30 Taigi būdamas pranašas jis suprato, kad Dievas jam paliudydamas prisiekė, jog iš jo palikuonio pagal kūną Jis pakels Kristų, Kurį pasodins jo soste.

2:31 Tai numatydamas, jis paskelbė apie Kristaus prikėlimą, kad Jo sielos Dievas nepaliks mirusiųjų pasauliui, nei Jo kūnas nepamatė supuvimo.

2:32 Šitą Jėzų Dievas prikėlė, mes visi esame Jo liudytojai.

2:33 Tad Dievo dešinės išaukštintas gi, Jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir išliejo tai, ką jūs dabar matote ir girdite.

2:34 Juk Dovydas nepakilo aukštyn į dangaus aukštybes, bet jis skelbia: „Viešpats tarė mano Viešpačiui: ‘Sėskis Mano dešinėje,

2:35 kol Aš paguldysiu Tavo priešus tarsi pakoję Tau po kojomis’.

2:36 Todėl tvirtai težino visi Izraelio namai, kad Šitą Jėzų, Kurį jūs nukryžiuavote ant kryžiaus, Dievas padarė ir Viešpačiu, ir Kristumi“.

2:37 Gi kai jie tai išgirdo jų širdys buvo sugraudintos. Todėl jie klausė gi Petrą ir kitus apaštalus: „Ką mums daryti, vyrai, broliai?!“

2:38 Petras jiems tarė: „Atgailaukite, ir kiekvienas jūsų tebūnie pakrikštytas panardinant vandenį Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną.

2:39 Juk jums skirtas pažadas ir jūsų vaikams, bei visiems, toli esantiems, kuriuos tik pašauktų Viešpats mūsų Dievas“.

2:40 Ir daugeliu gi kitų žodžių jis liudijo ir ragino, sakydamas: „Dievas teišgelbsti jus iš šitos iškrypusios kartos“.

2:41 Taigi tie, kurie nuoširdžiai priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti panardinant vandenyje ir tą dieną prie jų Dievas pridėjo apie tris tūkstančius sielų.

2:42 Gi jie atsidavė apaštalų mokymui, bendravimui, duonos laužymui ir maldoms.

2:43 Baimė apėmė kiekvieną sielą, nes per apaštalus Dievas darė didelius stebuklus ir atpažinimo ženklus.

2:44 Gi visi įtikėjusieji buvo kartu ir visa turėjo bendra.

2:45 Jie pardavinėjo savo turtus ir nuosavybes, ir dalijo visiems tiek, kiek kam reikėjo.

2:46 Kiekvieną dieną gi atsidavę jie vieningai rinkosi šventykloje ir laužė gi duoną tai vienuose tai kituose namuose, džiūgavo ir su atvira širdimi dalijosi maistu,

2:47 pakludami Dievui ir turėdami palankumą visos tautos akivaizdoje. Gi Viešpats kiekvieną dieną pridėjo prie bažnyčios tuos, kurie buvo gelbėjami.

3:1 Gi Petras ir Jonas ėjo kartu aukštyn į šventyklą, nes buvo devinta valanda, maldos valanda.

3:2 Ten buvo nešamas ir kažkoks vyras, luošas nuo savo motinos įsčių. Jį kasdien sodindavo prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad prašytų išmaldos iš įeinančių į šventyklą.

3:3 Pamatęs Petrą ir Joną besiruošiančius įeiti į šventyklą, jis prašė išmaldos.

3:4 Gi Petras, įdėmiai pažvelgęs į jį drauge su Jonu, tarė: „Pažvelk į mus“.

3:5 Sulaikydamas juos, jis tikėjosi iš jų ką nors gauti.

3:6 Tada Petras tarė: „Sidabras ir auksas man nepadeda. Gi Kurį turiu, Tą tau duodu: Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!“

3:7 Ir pačiupeęs už dešinės rankos Petras pakėlė jį. Gi per akimirksnį Dievas sustiprino jo kojas ir kulkšnis.

3:8 Jis pašokęs atsistojo ir vaikščiojo. Kartu su apaštalais įėjęs į šventyklą, jis vaikščiojo pasišokinėdamas ir garbindamas Dievą.

3:9 Visa tauta pamatė jį vaikščiojantį ir garbinantį Dievą.

3:10 Atpažinę gi, kad čia tas, kuris sėdėdavo prie šventyklos Gražiųjų vartų ir prašydavo išmaldos

NAUJASIS TESTAMENTAS

jie buvo apstulbinti ir nustebinti dėl to, kas buvo jam atsitikę.

3:11 Kadangi išgydytasis luošys neatsitraukė nuo Petro ir Jono, tai visi nustebinti žmonės subėgo prie jų į vadinamąją Saliamono kolonadą.

3:12 Gi tai pamatęs Petras tarė žmonėms: „Vyrai, Izraelitai! Kodėl jūs tuo stebitės ir ko taip spoksote į mus, tarsi mes savo jėga ar dievobaimingumu būtume padarę, kad jis vaikščiotų?”

3:13 Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas, pašlovino Savo Sūnų Jėzų, Kurį jūs išdavėte ir pripažinote netinkamu Piloto akivaizdoje, kai tas buvo nusprendęs Jį paleisti.

3:14 Gi jūs pripažinote netinkamu Šventąjį ir Teisųjį ir reikalavote, kad jums padovanotų žmogžudį.

3:15 Jūs nužudėte gyvybės Kūrėją, Kurį Dievas prikėlė iš mirusiųjų ir mes esame Jo liudytojai.

3:16 Jo vardas - dėl tikėjimo Jo vardu - šitą žmogų, kurį matote ir pažįstate sustiprino. Ir tikėjimas Jėzumi dovanojo jam tobulą sveikatą jūsų visų akivaizdoje.

3:17 Ir dabar, broliai, žinau, kad padarėte tai iš nežinojimo, kaip ir jūsų vadai!

3:18 Gi ką Dievas iš anksto paskelbė visų Savo pranašų lūpomis, kad Kristus kentėsias, taip ir įvykdė.

3:19 Taigi atgailaukite ir sugrįžkite pas Dievą, kad Jis sunaikintų jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų atgimimo laikai

3:20 ir Jis atsiųstų jums iš anksto paskelbtąjį Jėzų Kristų.

3:21 Jį privalo priimti dangus iki visų dalykų atkūrimo laikų. Dievas tai nuo amžinybės paskelbė visų savo šventųjų pranašų lūpomis.

3:22 Juk Mozė tėvams kalbėjo: ‘Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių pakels jums Pranašą kaip mane. Jo klausykite visame kame, ką tik Jis jums paskelbtų.

3:23 Gi kiekvieną sielą, kuri To Pranašo neklausytų, Jis išnaikins iš tautos“.

3:24 Gi ir visi pranašai, kiek tik yra skelbę nuo Samuelio ir po to, iš anksto skelbė apie šias dienas.

3:25 Jūs esate sūnūs pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais, tardamas Abraomui: ‘Ir per tavo Palikuonį Aš palaiminsiu visas žemės gimines’.

3:26 Dievas pirmiausia jums pakėlė savo Sūnų Jėzų ir pasiuntė Jį, kad jus palaimintų ir nugręžtų kiekvieną iš jūsų nuo nuodėmių.

4:1 Gi jiems tai skelbiant tautai, prie jų prisiartino kunigai, šventyklos apsaugos viršininkas ir sadukiejai.

4:2 Jie piktinosi, kad apaštalai moko tautą ir skelbia Jėzuje prisikėlimą iš mirusiųjų.

4:3 Tuomet jie užpuolė juos ir pasodino į kalėjimą iki rytdienos, nes jau buvo vakaras.

4:4 Gi daugelis, išgirdusių žodį, įtikėjo. Įtikėjusiųjų vyrų skaičių Dievas padidino maždaug iki penkių tūkstančių.

4:5 Rytojaus dieną Jeruzalėje buvo surinkti jų vadovai, vyresnieji, Rašto aiškintojai,

4:6 vyriausiasis kunigas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir visi, kurie buvo iš vyriausiojo kunigo giminės.

4:7 Pasistatę apaštalus viduryje jie klausinėjo: „Kokia jėga ar kieno vardu jūs tai padarėte?“

4:8 Tuomet Petras, pripildytas Šventosios Dvasios, jiems tarė: „Tautos vadovai ir Izraelio vyresnieji!

4:9 Ar už geradarystę bejėgiui žmogui mes šiandien esame tardomi? Juk jos dėka šitą Dievas išgelbėjo.

4:10 Todėl tebūnie jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma, kad vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, Kurį jūs nukryžiaavote ant kryžiaus, Kurį Dievas prikėlė iš mirusiųjų, Jo dėka šitas vyras jūsų akivaizdoje stovi sveikas.

4:11 Jėzus yra ‘Akmuo, Kuris per jus, statytojai, buvo paniekintas ir Kuris tapo kertiniu akmeniu’.

4:12 Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, per kurį Dievas mus turi išgelbėti“.

4:13 Gi matydami Petro ir Jono drąsumą ir pastebėję, kad tie yra bemoksliai, paprasti žmonės, jie

NAUJASIS TESTAMENTAS

stebėjosi. Be to atpažino gi juos buvusius kartu su Jėzumi.

4:14 Bet, matydami kartu su jais stovintį išgydytąjį, jie neturėjo ką pasakyti prieš.

4:15 Tuomet įsakę apaštalams palikti sinedrioną, jie ėmė tarpusavyje tartis,

4:16 sakydami: „Ką darysime su šitais žmonėmis? Juk būtent per juos visiems Jeruzalės gyventojams buvo padarytas akivaizdus ir šlovingas atpažinimo ženklas, ir mes to negalime paneigti.

4:17 Bet kad tai dar labiau nebūtų išplatinta tautoje, jiems prigrasinkime, kad jie daugiau nei vienam žmogui nekalbėtų apie šią vardą“.

4:18 Ir pasišaukę juos, jie įsakė jiems išvis neliudyti ir nemokyti apie Jėzaus vardą.

4:19 Gi Petras ir Jonas jiems atsakė: „Pagalvokite, ar teisinga Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo?

4:20 Juk mes negalime nekalbėti apie tai, ką matėme ir išgirdome“.

4:21 Gi dar labiau prigrasinę jie paleido juos, nerasdami už ką galėtų nubausti. Taip pat dėl tautos, nes visi šlovino Dievą už tai, ką Jis buvo padaręs.

4:22 Juk žmogus, kuriam buvo padarytas šis išgydymo stebuklas, buvo daugiau nei keturiasdešimties metų.

4:23 Gi paleisti jie atėjo pas savuosius ir papasakojo, ką jiems įsakė aukštieji kunigai ir vyresnieji.

4:24 Tai išgirdę jie vieningai pakėlė savo balsą į Dievą ir sakė: „Valdove, Tu esi Dievas, Kuris sukūrei dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra!

4:25 Tu, Kuris kalbėjai savo tarno Dovydo burna: ‘Kodėl šėlo pagonys ir tautos siekė tuštybių?

4:26 Žemės karaliai atėjo ir valdovai buvo surinkti kartu prieš Viešpatį ir prieš Jo Kristų’.

4:27 Juk prieš Tavo šventąjį Sūnų Jėzų, Kurį Tu patepei, iš tiesų buvo surinkti Erodas gi, Poncijus Pilotas kartu su pagonimis ir Izraelio žmonės,

4:28 kad įvykdytų tai, ką Tavo ranka ir Tavo sumanymas iš anksto buvo nulėmę įvykti.

4:29 O dabar, Viešpatie, pažvelk į jų grasinimus ir duok savo vergams su visa drąsa išstarti Tavo žodį.

4:30 Tu ištiesk Savo ranką išgydymui, atpažinimo ženklams ir stebuklams, kurie būtų daromi Tavo Šventojo Sūnaus Jėzaus vardu“.

4:31 Ir kai jie paprašė, Dievas sudrebino vietą, kur jie buvo surinkti. Juos visus Jis pripildė Šventosios Dvasios ir jie drąsiai skelbė Dievo žodį.

4:32 Gi daugybė įtikėjusiųjų buvo vienos širdies ir vienos sielos. Nė vienas, kuris ką nors turėjo nesakė, kad tai yra jo nuosavybė, bet visa jiems buvo bendra.

4:33 Apaštalai su didele jėga liudijo apie Viešpaties Jėzaus prikėlimą, ir didelė malonė gi buvo ant jų visų.

4:34 Tarp jų nebuvo nei vieno stokojančio, nes visi žemės sklypų ar namų savininkai pardavę juos nešė pelną to, kas buvo parduota,

4:35 ir dėjo prie apaštalų kojų. Gi kiekvienam Dievas davė tiek, kiek kam reikėjo.

4:36 Jozė, kuris per apaštalus buvo pavadintas Barnabu, kuris išvertus reiškia „Paguodos sūnus“, iš Kipro kilęs levitas,

4:37 turėjo savo žemės sklypą. Pardavęs jį, jis atnešė pinigus ir padėjo juos prie apaštalų kojų.

5:1 Gi kažkoks vyras, vardu Ananijas, su savo žmona Sappfyra pardavė nekilnojamą turtą.

5:2 Jo žmonai apie tai žinant, jis nuslėpė vieną dalį pelno, o kitą dalį atnešė ir padėjo prie apaštalų kojų.

5:3 Bet Petras paklausė: „Ananijau, kodėl Šėtonas pripildė tavo širdį, kad tu meluotum Šventajai Dvasiai ir nuslėptum dalį pelno, kurį gavai už parduotą nuosavybę!?

5:4 Argi ne tavo valdžioje pasiliko tai ką tu pardavei? Kodėl savo širdyje sumanei taip pasielgti? Tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!“

5:5 Gi girdėdamas tuos žodžius, Ananijas krito ir išleido dvasią, o visus, tai girdinčius, apėmė

NAUJASIS TESTAMENTAS

didelė baimė.

5:6 Pakilo jaunesni vyrai, apvyniojo jį lininiais aprišalais ir išnešę palaidojo.

5:7 Gi maždaug po trijų valandų atėjo ir jo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę.

5:8 Petras ją paklausė: „Pasakyk man, ar už tiek pardavėte nuosavybę?“ Ji atsakė: „Taip, už tiek“.

5:9 Tada Petras jai tarė: „Kodėl susitarėte gundyti Viešpaties Dvasią? Štai prie durų žingsniai tų, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie ir tave išneš“.

5:10 Ji akimirksniu krito prie jo kojų ir išleido dvasią. Įėję jaunesnieji vyrai rado ją negyvą ir išnešę ją palaidojo šalia jos vyro.

5:11 Didelė baimė apėmė visą bažnyčią ir visus tai girdinčius.

5:12 Gi per apaštalų rankas tautoje Dievas darė daug atpažinimo ženklų ir stebuklų. Visi jie vieningai rinkosi Saliamono kolonadoje.

5:13 Iš kitų nė vienas neišdrįso prie jų prisijungti, tačiau tauta juos pripažino didžiais.

5:14 Ir Dievas pridėdavo dar didesnes minias vyrų gi ir moterų, įtikinčių Viešpatį.

5:15 Nes į aikštes buvo nešami sergantys ir guldomi ant gultų bei šiaudinių čiužinių, kad, Petru einant pro šalį, bent jo šešėlis kristų ant kurio nors iš jų.

5:16 Gi iš aplinkinių miestų daugybė žmonių rinkosi į Jeruzalę, nešdami sergančius ir per netyrąsias dvasias varginamus, ir Dievas juos visus išgydė.

5:17 Tuomet pakilo vyriausiasis kunigas ir visi kartu su juo esantys, sadukiejų sekta. Jie buvo pripildyti pavydo

5:18 ir suėmę apaštalus pasodino juos į viešą kalėjimą.

5:19 Bet Viešpaties angelas naktį atidarė kalėjimo duris ir išvedęs gi juos tarė:

5:20 „Eikite ir pastatyti šventykloje skelbkite tautai visus Šio Gyvenimo žodžius“.

5:21 Tai išklaušę jie paryčiui įėjo į šventyklą ir mokė. Gi atėjęs vyriausiasis kunigas ir esantieji su juo, sušaukė sinedrioną bei visą Izraelio sūnų vyresniųjų tarybą ir pasiuntė į kalėjimą, kad juos atvestų.

5:22 Gi kai tarnai nuėjo į kalėjimą apaštalų ten nerado. Taigi sugrįžę jie pranešė,

5:23 sakydami: „Iš tikrųjų kalėjimą mes radome saugiai užrakintą ir sargybinius stovinčius lauke prie durų, gi atidarę nieko viduje neradome“.

5:24 Gi kai tik vyriausiasis kunigas, šventyklos apsaugos viršininkas ir aukštieji kunigai išgirdo šiuos žodžius jie stebėjosi, kas tai būtų.

5:25 Tuomet kažkas atėjo ir jiems pranešė, sakydamas: „Štai vyrai, kuriuos pasodinate į kalėjimą, stovi šventykloje ir moko tautą“.

5:26 Tuomet šventyklos apsaugos viršininkas su tarnais nuėjo ir atsivedė juos be prievartos, nes bijojo tautos, kad neužmėtytų akmenimis.

5:27 Gi atvedę pastatė juos sinedrione. Vyriausiasis kunigas jų paklausė,

5:28 sakydamas: „Argi mes jums neįsakėme, kad nemokytumėte apie šitą vardą? O štai jūs pripildėte Jeruzalę savo mokymu ir norite užtraukti ant mūsų Šito Žmogaus kraują“.

5:29 Gi Petras, paragintas atsakyti, kartu su kitais apaštalais, tarė: „Privalu paklusti Dievui labiau nei žmonėms.

5:30 Mūsų tėvų Dievas prikėlė iš mirusių Jėzų, Kurį jūs nužudėte pakabinę ant medžio.

5:31 Dievas išaukštino Šitą Savo dešine kaip Valdovą ir Gelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių atleidimą.

5:32 Ir mes esame šitų Jo žodžių liudytojai, gi ir Šventoji Dvasia, Kuria Dievas suteikė Jam paklūstantiems“.

5:33 Gi tai išgirdę, jie buvo pripildyti pykčio ir nutarė juos nužudyti.

5:34 Tuomet sinedrione atsistoję kažkoks fariziejus, vardu Gamalielis, visos tautos gerbiamas Įstatymo mokytojas. Jis įsakė trumpam išvesti apaštalus,

5:35 o susirinkusiems tarė: „Vyrai, izraelitai! Atkreipkite dėmesį į tai, ką ketinate daryti šitiems žmonėms.

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:36 Juk prieš kurį laiką sukilo Teudas. Jis laikė save kažin kuo ir prie jo buvo pridėta maždaug keturi šimtai vyrų. Jis buvo nužudytas ir visi, kurie buvo jo įtikinti, buvo išsklaidyti bei paversti niekuo.

5:37 Po šito, surašymo dienomis, sukilo Judas Galilėjietis ir sukurstė didelį tautos maištą. Tačiau ir jis žuvo, o visi, kurie buvo jo įtikinti, buvo išsklaidyti.

5:38 O dabar jums sakau: atsitraukite nuo šitų žmonių ir paleiskite juos. Nes jeigu tik šis sumanymas arba šis darbas būtų iš žmonių, Dievas jų sunaikins,

5:39 gi jeigu jis yra iš Dievo, tai jūs negalite to sunaikinti, kad nebūtumėte rasti kovojantys su Dievu“.

5:40 Ir jis juos įtikino. Pasišaukė apaštalus, jie nuplaskino juos, įsakė neskelbti apie Jėzaus vardą ir paleido.

5:41 Gi jie ėjo iš sinedriono džiaugdamiesi, kad Dievas palaikė juos vertais dėl Jo vardo būti paniekintais.

5:42 Kiekvieną gi dieną šventykloje ir panamiui jie nesiliovė mokyti ir skelbti Gerąją Naujieną apie Jėzų Kristų.

6:1 Gi tomis dienomis, mokinių skaičiui didėjant, graikiškai kalbantys pradėjo murmėti prieš žydus, nes kasdienėje šalpoje buvo ignoruojamos jų našlės.

6:2 Tuomet dvylika sušaukė mokinių daugybę ir tarė: „Nepriimtina mums palikusiems Dievo žodį patarnauti prie stalų.

6:3 Taigi, broliai, išsirinkite iš savo tarpo septynis vyrus, apie kuriuos gerai liudija kiti, pripildytus Šventosios Dvasios ir išminties! Juos paskirsime šitam darbui,

6:4 o mes atsiduosime maldai ir žodžio tarnavimui“.

6:5 Toks sprendimas patiko visai miniai, ir jie išsirinko Steponą, vyrą pripildytą tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną, ir Mikalojų, prozelitą iš Antiochijos.

6:6 Jie pastatė juos apaštalų akivaizdoje, o tie, pasimeldę Dievui, uždėjo ant jų rankas.

6:7 Dievo žodis augo, o mokinių skaičių Jeruzalėje Jis labai didino. Ir didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui.

6:8 Gi Steponas, pripildytas tikėjimo ir stebuklingos jėgos, darė tautoje stebuklus ir atpažinimo ženklus.

6:9 Tuomet pakilo kai kurie iš vadinamosios atleistinių sinagogos, kirėniečių, aleksandriečių ir iš Kilikijos bei Azijos, prieštaraudami Steponui.

6:10 Bet jie negalėjo pasipriešinti išminčiai ir Dvasiai, Kurios įkvėptas jis kalbėjo.

6:11 Tada jie sukurstė melagingai liudyti vyrus, kurie sakė: „Mes girdėjome kai jis ištare piktžodžiavimo žodžius apie Mozę ir Dievą“.

6:12 Taip pat jie sukurstė ir tautą, vyresniusius bei Rašto aiškintojus. Prisiartinę prie Stepono, jie pagriebė jį ir nuvedė į sinedrioną.

6:13 Tuomet pastatė melagingus liudytojus, kurie sakė: „Šitas žmogus nesiliauja kalbėti piktžodžiavimo žodžius prieš šventą vietą ir Įstatymą.

6:14 Juk mes išgirdome jį sakant, kad Jėzus Nazarietis sugriaus šią vietą ir pakeis Mozės mums perduotus papročius“.

6:15 Visi sėdintys sinedrione įdėmiai žiūrėjo į jį ir matė jo veidą, lyg angelo veidą.

7:1 Tuomet vyriausiasis kunigas paklausė: „Ar iš tikrųjų taip yra?“

7:2 Gi Steponas tarė: „Vyrų, brolių ir tėvų, paklauskite! Šlovės Dievas parodė Save mūsų tėvui Abraomui, jam dar tebesant Mesopotamijoje, anksčiau nei jis apsigyveno Charane.

7:3 Dievas jam įsakė: ‘Išeik iš savo krašto, palik savo giminę ir eik šen į šalį, kurią Aš tau parodysiu!’

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 7:4 Tuomet jis išėjo iš chaldėjų šalies ir apsigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui mirus, Dievas jį perkėlė į šią šalį, kurioje jūs dabar gyvenate.
- 7:5 Bet joje Dievas nedavė jam jokio paveldo, nei pėdos žemės, tik pažadėjo, kad duos ją valdyti jam ir jo palikuoniui po jo, nors jis dar neturi sūnaus.
- 7:6 Gi Dievas taip kalbėjo, kad jo palikuonis bus ateivis svetimoje šalyje, jie pavergs jį bei engs keturis šimtus metų.
- 7:7 ‘Todėl tautą, kuriai jie vergautų, Aš teisiu, - tarė Dievas. Po to jie išeis ir garbins Mane šitoje vietoje’.
- 7:8 Ir Dievas davė Abraomui apipjaustymo sandorą. Taip Abraomui gimė Izaokas ir jis apipjaustė jo apyvarpę aštuntą dieną, Izaokas - Jokūbą, o Jokūbas - dvylika patriarchų.
- 7:9 Patriarchai, apimti pavydo, pardavė Juozapą į Egiptą, bet Dievas buvo drauge su juo.
- 7:10 Jis išgelbėjo jį iš visų jo vargų, ir suteikė jam palankumo bei išminties Egipto karaliaus faraono akivaizdoje, ir paskyrė Juozapą valdyti Egiptą ir visus jo namus.
- 7:11 Gi į visą Egipto šalį ir Kanaaną atėjo badas bei didelis vargas, todėl mūsų tėvai negalėjo įsigyti sau maisto produktų.
- 7:12 Išgirdęs, kad Egipte yra javų, Jokūbas išsiuntė mūsų tėvus pirmą kartą.
- 7:13 O antrą kartą Dievas leido atpažinti Juozapą jo broliams, ir faraonui paaiškėjo Juozapo kilmė.
- 7:14 Tuomet Juozapas pasiuntė ir pasikvietė savo tėvą Jokūbą bei visą savo giminę, septyniasdešimt penkias sielas.
- 7:15 Taigi Jokūbas nuėjo žemyn į Egiptą. Ten užbaigė gyvenimą jis ir mūsų tėvai.
- 7:16 Jie buvo perkelti į Sichemą, ir palaidoti kapo rūsyje, kurį Abraomas nusipirko už sidabrą Sicheme iš Emoro sūnų.
- 7:17 Gi kai artinosi laikas ištesėti pažadą, kurį Dievas su priesaika buvo davęs Abraomui, tauta išaugo, nes Egipte ją Dievas padaugino,
- 7:18 iki tol kol pakilo kitas karalius, kuris nieko nežinojo apie Juozapą.
- 7:19 Šitas pergudravęs mūsų giminę, engė mūsų tėvus, kad jie išmestų savo naujagimius kūdikius ir tie nebūtų palikti gyvi.
- 7:20 Tuo metu buvo pagimdytas Mozė, kuris buvo mielas Dievui. Tris mėnesius jis buvo maitinamas savo tėvo namuose.
- 7:21 Gi kai jis buvo išmestas, jį įsivaikino faraono duktė ir augino kaip savo sūnų.
- 7:22 Mozė buvo išmokytas visos egiptiečių išminties. Jis buvo galingas žodžiais bei darbais.
- 7:23 Gi kai Mozei Dievas leido sulaukti keturiasdešimties metų, širdyje jam kilo noras aplankyti savo brolius, Izraelio sūnus.
- 7:24 Pamatęs, kad vienas jų skriaudžiamas, Mozė apgynė skriaudžiamąjį ir keršydamas užmušė egiptietį.
- 7:25 Gi jis manė, kad jo broliai suprasią, jog Dievas jo ranka dovanoja jiems išgelbėjimą, bet jie nesuprato.
- 7:26 Kitą dieną Dievas pasiuntė Mozę pas besivaidijančius tautiečius ir tas ragino juos susitaikyti: ‘Vyrai, jūs esate broliai! Kodėl vieni kitus skriaudžiate?’
- 7:27 Bet tas, kuris skriaudė savo artimą, atstūmė jį, sakydamas: ‘Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju?’
- 7:28 Ar tu nori nužudyti mane taip, kaip vakar nužudei egiptietį?’
- 7:29 Gi tai išgirdęs Mozė pabėgo ir buvo ateivis Madiano krašte, kur jam gimė du sūnus.
- 7:30 Po keturiasdešimties metų, Sinajaus kalno dykumoje, degančio erškėčių krūmo liepsnoje Dievas jam parodė Viešpaties angelą.
- 7:31 Gi tai pamatęs, Mozė su nuostaba žiūrėjo į tą reginį. Kai jis artinosi, kad galėtų geriau jį apžiūrėti, pasigirdo Viešpaties balsas:
- 7:32 ‘Aš Dievas tavo tėvų, Dievas Abraomo, ir Dievas Izaoko, ir Dievas Jokūbo’. Drebulio apimtas Mozė nedrįso į tai žiūrėti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 7:33 Tuomet Viešpats jam tarė: ‘Nusiauk sandalus nuo savo kojų, nes vieta, kurioje tu stovi, yra šventa žemė.
- 7:34 Aš pažvelgęs pamačiau Savo tautos, kuri gyvena Egipte, priespaudą ir išgirdau jos dejavimą, ir nužengiau žemyn jos išlaisvinti. Dabar eik šen, Aš siūsiu tave į Egiptą!’
- 7:35 Šitą Mozę, kurį jie atmetė, sakydami: ‘Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju?’, tą Dievas siuntė kaip vadą ir išlaisvintoją ranka angelo, kuris jam buvo parodytas erškėčių krūme.
- 7:36 Jis išvedė juos, padaręs pranašingus ženklus ir stebuklus Egipto žemėje, prie Raudonosios jūros ir keturiasdešimt metų dykumoje.
- 7:37 Šitas yra Mozė, kuris Izraelio sūnams pasakė: ‘Viešpats, jūsų Dievas, pakels jums iš jūsų brolių Pranašą, tokį kaip mane, Jo klausysite’.
- 7:38 Šitas bendruomenei esant dykumoje buvo tarpininku tarp angelo, kuris jam kalbėjo Sinajaus kalne, ir mūsų tėvų. Ten jis gavo mums išstartus, gyvenimą teikiančius žodžius, kad juos perduotų mums.
- 7:39 Jam mūsų tėvai nenorėjo paklusti, bet atstūmė jį ir jų širdys buvo nugręžtos į Egiptą.
- 7:40 Jie tarė Aaronui: ‘Padaryk mums dievus, kurie eis pirma mūsų, nes mes nežinome, kas nutiko Mozei, kuris išvedė mus iš Egipto žemės’.
- 7:41 Tomis dienomis jie padarė veršio stabą bei aukojo stabui auką ir buvo patenkinti savo rankų darbais.
- 7:42 Gi Dievas nuo jų nusisuko ir leido, kad jie tarnautų dangaus kariuomenei, kaip parašyta pranašų knygos ritinyje: ‘Izraelio namai! Argi Man, keturiasdešimt metų dykumoje, jūs aukojote paskerstus gyvulius ir aukas?’
- 7:43 Jūs pasiėmėte Molocho palapinę ir jūsų dievo Refano žvaigždę, stabus, kuriuos pasidarėte, kad juos garbintumėt. Todėl Aš ištremsiu jus anapus Babilono’.
- 7:44 Mūsų tėvai dykumoje turėjo Liudijimo palapinę, kaip buvo nurodęs, Tas, Kuris kalba Mozei, kad padarytų ją pagal pavyzdį, kurį jis buvo regėjęs.
- 7:45 Mūsų tėvai, ją perėmę atsigabeno, kai kartu su Jozue atėjo užvaldyti pagonių, kuriuos Dievas išvijo iš mūsų tėvų akivaizdos iki Dovydo dienų.
- 7:46 Dovydas rado palankumą Dievo akivaizdoje ir maldavo, kad būtų duotas nurodymas statyti buveinę Jokūbo Dievui.
- 7:47 Gi Saliamonas pastatė Jam namus.
- 7:48 Bet Aukščiausiasis neapsigyvena žmogaus rankomis padarytose šventyklose, kaip sako pranašas:
- 7:49 ‘Dangus Man sostas, gi žemė mano kojų pakojis. Kokius namus Man statysite? - sako Viešpats, - arba kokia Mano poilsio vieta?’
- 7:50 Argi ne Mano ranka visa tai padarė?’
- 7:51 Kietasprandžiai, neapipjaustytomis širdimis ir ausimis! Jūs nepaliaujamai priešinatės Šventajai Dvasiai: kaip jūsų tėvai, taip ir jūs.
- 7:52 Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie žudė tuos, kurie iš anksto skelbė Teisiojo atėjimą. Jo išdavikais ir žudikais dabar esate jūs.
- 7:53 Jūs, kurie gavote Įstatymą, per angelų įsakymus, bet jų nevykdėte‘.
- 7:54 Gi kai jie tai girdėjo, jų širdys buvo pripildytos pykčio ir jie griežė ant jo dantimis.
- 7:55 Bet Steponas, pripildytas Šventosios Dvasios, nukreipęs žvilgsnį į dangų išvydo Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje,
- 7:56 ir tarė: „Štai aš matau atvertas dangaus aukštybes ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje“.
- 7:57 Tuomet, garsiai šaukdami, jie užsikimšo ausis ir visi vieningai puolė jį,
- 7:58 ir išmetę už miesto ribų jį mušė akmenimis. Liudytojais pasidėję savo drabužius prie kojų jaunuolio, vardu Sauliaus,
- 7:59 mušė akmenimis Steponą šaukiantį ir sakantį: „Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią!“
- 7:60 Gi atsiklaupęs jis garsiai sušuko: „Viešpatie, kad neiškaitytum jiems šios nuodėmės!“ Ir, tai

NAUJASIS TESTAMENTAS

pasakiusį, jį Dievas užmigdė.

- 8:1 O Saulius pritarė Stepono nužudymui. Tuo metu prasidėjo didelis Jeruzalės bažnyčios persekiojimas. Visi gi, išskyrus apaštalus, buvo išsklaidyti po Judėjos ir Samarijos apylinkes.
- 8:2 Gi dievobaimingi vyrai palaidojo Steponą ir garsiai jį apraudojo.
- 8:3 O Saulius niokojo bažnyčią, ir įeidamas į kiekvienus namus, vilkdamas gi iš jų vyrus bei moteris, jis perdavė juos į kalėjimą.
- 8:4 Taigi išsklaidytieji išsiskirstė skelbdami Gerosios Naujienos žodį.
- 8:5 Gi Pilypas atvyko į Samarijos miestą ir skelbė jiems Kristų.
- 8:6 Minios vieningai ir dėmesingai klausėsi per Pilypą tariamų žodžių ir matė jo daromus atpažinimo ženklus.
- 8:7 Juk iš daugelio apsėstųjų, garsiu balsu šaukdamos, išėjo netyrosios dvasios ir daug paralyžiuotųjų bei luošų Dievas išgydė.
- 8:8 Ir todėl to miesto žmonės labai džiaugėsi.
- 8:9 Gi mieste buvo kažkoks vyras, vardu Simonas, kuris nuo seno verčiasi magija ir stebina Samarijos gyventojus, sakydamas, kad jis esąs kažkas didis.
- 8:10 Jam pasišventė visi, nuo mažiausiojo iki didžiausiojo, sakydami: „Šitas yra didelė Dievo jėga“.
- 8:11 Jie pasišventė jam todėl, kad ilgą laiką jis stebino juos burtais.
- 8:12 Bet kai jie patikėjo Pilypu, kuris skelbia Gerąją Naujieną apie Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, tai buvo pakrikštyti panardinant vandenyje vyrai gi ir moterys.
- 8:13 Taip pat įtikėjo pats Simonas ir buvo pakrikštytas panardinant vandenyje. Jis pasiliko su Pilypu, nes stebėjosi matydamas gi daromus didžius atpažinimo ženklus ir stebuklus.
- 8:14 Apaštalai Jeruzalėje, išgirdę, kad Samarija priėmė Dievo žodį, siuntė pas juos Petrą ir Joną.
- 8:15 Tie, nuėję žemyn, meldėsi už juos Dievui, kad jie gautų Šventąją Dvasią.
- 8:16 Juk Ji dar nebuvo nusileidusi nė į vieną iš jų, jie tik buvo pakrikštyti panardinant vandenyje Viešpaties Jėzaus vardu.
- 8:17 Tuomet apaštalai dėjo ant jų rankas, ir tie gavo Šventąją Dvasią.
- 8:18 Gi Simonas, pamatęs, kad per apaštalų rankų uždėjimą Dievas teikia Šventąją Dvasią, pasiūlė jiems pinigų,
- 8:19 sakydamas: „Duokite ir man šią galią, kad tas, ant kurio aš uždėčiau rankas, gautų Šventąją Dvasią“.
- 8:20 Bet Petras jam tarė: „Tepražūva tavo sidabras kartu su tavimi, nes tu manei, kad Dievo dovaną gali įsigyti už pinigus.“
- 8:21 Šiame dalyke tu neturi nei dalies, nei paveldo, nes tavo širdis Dievo akivaizdoje nėra teisinga.
- 8:22 Taigi atgailauk dėl šio savo nusikaltimo ir maldauk Dievą, kad iš tikrųjų Jis atleistų tavo širdies sumanymą,
- 8:23 nes matau, kad tu esi karčios tulžies ir neteisybės pančiuose“.
- 8:24 Gi Simonas, paragintas atsakyti, tarė: „Prašykite už mane Viešpatį, kad manęs neužkluptų nė vienas iš dalykų, apie kuriuos jūs sakėte“.
- 8:25 Paliudiję ir paskelbę Viešpaties žodį jie sugrįžo į Jeruzalę. Jie skelbė Gerąją Naujieną gi ir daugelyje samariečių kaimų.
- 8:26 Gi Pilypui Viešpaties angelas tarė, sakydamas: „Kelkis ir eik į pietus, keliu, kuris eina žemyn iš Jeruzalės į Gazą, jis yra tuščias“.
- 8:27 Kai jis pakilo, Dievas jį į ten ir nuvedė. Ir štai vyras etiopas, eunuchas, etiopų karalienės Kandakės valdinininkas, viso jos išdo valdytojas, kuris buvo atvykęs į Jeruzalę pagarbinti Dievo,
- 8:28 buvo gi begrižtas, ir sėdėdamas savo vežime skaitė pranašą Izaiją.
- 8:29 Gi Dvasia tarė Pilypui: „Prieik ir nesitrauk nuo šito vežimo“.
- 8:30 Pilypas pribėgo prie jo ir išgirdo jį skaitantį pranašą Izaiją. Jis paklausė: „Ar bent supranti tai, ką skaitai?“

NAUJASIS TESTAMENTAS

8:31 Bet tas atsakė: „Kaip gi aš galėčiau, nebent kas nors mane pamokytų?“. Todėl jis paprašė Pilypą įlipti į vežimą ir atsisėsti šalia jo.
8:32 Gi Rašto vieta, kurią jis skaitė, buvo ši: „Kaip avį paaukojimui Dievas atvedė Jį į skerdyklą ir kaip avinėlių bebalsį prieš tą, kuris jį kerpa, taip ir Jis neatveria savo burnos.
8:33 Jis buvo pažemintas ir siunčiamas į teismą. Gi kas papasakos apie Jo kilmę, juk Jo gyvybė žemėje atimama?“
8:34 Eunuchas, paragintas atsakyti, tarė Pilypui: „Prašau tavęs, paaiškink, apie ką čia pranašas kalba? Apie save ar apie ką kitą?“
8:35 Gi atvėręs savo burną ir pradėjęs nuo tos Rašto vietos, Pilypas jam paskelbė Gerąją Naujieną apie Jėzų.
8:36 Keliaudami keliu jie atvyko prie kažkokio vandens ir eunuchas tarė: „Štai vanduo, ar Dievas neleidžia manęs pakrikštyti panardinant vandenyje?“
8:37 Ir Pilypas tarė: „Jeigu tiki iš visos širdies, tai Dievas leidžia“. Gi eunuchas, paragintas atsakyti, tarė: „Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus“.
8:38 Ir jis įsakė sustabdyti vežimą. Tuomet jie abu, Pilypas ir eunuchas, įbrido į vandenį, ir Pilypas pakrikštijo jį panardinamas vandenyje.
8:39 Gi jiems išbridus iš vandens, Viešpaties Dvasia pagriebė Pilypą. Eunuchas daugiau jo nebematė ir džiūgaudamas keliavo savo keliu.
8:40 Gi Pilypą Dievas atvedė į Azotą. Eidamas per visus miestus jis skelbė Gerąją Naujieną, kol atėjo į Cezarėją.

9:1 Gi Saulius, vis dar tebealsuodamas grasinimu ir žmogžudyste prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą
9:2 ir išprašė iš jo, kad būtų pasiųstas į Damaską, idant nuvykęs į sinagogas, jeigu tik rastų priklausančių tam Keliui vyrų gi bei moterų, galėtų juos surakintus atvesti į Jeruzalę.
9:3 Jam keliaujant ir artėjant prie Damasko staiga aplinkui jį suspindėjo šviesa iš dangaus.
9:4 Kritęs ant žemės Saulius išgirdo balsą, jam sakantį: „Sauliau, Sauliau, kodėl mane persekioji?“
9:5 Gi jis paklausė: „Kas Tu esi, Viešpatie?!“ Viešpats atsakė: „Aš Esu Jėzus, Kurį tu persekioji. Skaudu tau į akstinus spardyti“.
9:6 Virpėdamas iš baimės ir apstulbęs, jis tarė: „Viešpatie, ką ketini man daryti?!“ O Viešpats jam tarė: „Kelkis, įeik į miestą, ir tau ten bus paskelbta, ką privalai daryti“.
9:7 Kartu su juo keliaujantys vyrai stovėjo be žado: jie girdėjo balsą, bet nieko nematė.
9:8 Gi Saulius buvo pakeltas nuo žemės. Jo akys buvo atmerktos, bet jis nieko nebematė. Laikydami už rankos palydovai vedė jį ir įvedė į Damaską.
9:9 Tris dienas jis buvo neregintis, nevalgantis ir negeriantis.
9:10 Gi Damaske buvo vienas mokinyš, vardu Ananijas. Viešpats tarė jam regėjime: „Ananijau!“ Tas atsiliepė: „Štai aš, Viešpatie“.
9:11 Ir Viešpats jam įsakė: „Kelkis, Aš nuvesiu tave į siaurą gatvelę, vadinamą Tiesiaja, ir Judo namuose suieškok tarsietį, vardu Saulius, nes štai jis meldžiasi Dievui
9:12 ir regėjime pamatė vyrą, vardu Ananijas, kuris įėjo ir uždėjo ant jo savo ranką, kad jis atgautų regėjimą“.
9:13 Gi Ananijas atsakė: „Viešpatie, iš daugelio esu girdėjęs apie šitą vyrą, kiek daug blogio jis yra padaręs Tavo šventiesiems Jeruzalėje!
9:14 Ir čia jis turi įgaliojimą iš aukštųjų kunigų surakinti visus, kurie šaukiasi Tavo vardo“.
9:15 Tuomet Viešpats jam tarė: „Eik, nes jis yra Mano pasirinktas indas, kad neštų Mano vardą pagonių, karalių ir Izraelio sūnų akivaizdoje.
9:16 Juk Aš jam parodysiu, kiek daug jis turi iškentėti dėl Mano vardo“.
9:17 Taigi Ananijas nuėjo, įžengė į tuos namus ir uždėjęs ant jo savo rankas, tarė: „Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, Kuris tau buvo parodytas kelyje kuriuo tuėjai, atsiuntė mane, kad tu atgautum

NAUJASIS TESTAMENTAS

regėjimą ir būtum pripildytas Šventosios Dvasios“.

9:18 Tuoju pat jam nuo akių nukrito lyg žvynai, jis akimirksniu praregėjo, atsistojo ir buvo pakrikštytas panardinant vandenyje.

9:19 Ir pavalgęs jis sustiprėjo. Gi kelias dienas Saulius buvo kartu su Damaske esančiais mokiniais.

9:20 Jis tuoju pat ėmė skelbti sinagogose Kristų, kad Jis yra Dievo Sūnus.

9:21 Gi visi, kurie jį girdėjo buvo apstulbinti ir klausinėjo: „Argi ne šitas naikino tuos, kurie Jeruzalėje šaukiasi šio vardo ir į čia atvyko, kad juos surakintus nuvestų pas aukštuosius kunigus?“

9:22 Bet Saulių vis labiau ir labiau Dievas stiprino ir jis piktino Damaske gyvenančius žydus, įrodinėdamas, kad Šitas yra Kristus“.

9:23 Daugeliui dienų praėjus, žydai nusprendė jį nužudyti,

9:24 bet Sauliui Dievas atskleidė jų sąmokslą. Dieną gi ir naktį jie stebėjo vartus, kad galėtų jį nužudyti.

9:25 Tuomet mokiniai naktį nuleido žemyn jį per miesto sieną ant virvių pntinėje.

9:26 Atvykęs į Jeruzalę Saulius bandė prisijungti prie mokinių, bet visi jo bijojo, nes netikėjo, kad jis yra mokinys.

9:27 Gi Barnabas, paėmęs jį, atvedė pas apaštalus ir papasakojo jiems, kaip kelyje Saulius regėjo Viešpatį ir kad Jis jam kalbėjo, ir kaip Damaske jis be baimės kalbėjo Jėzaus vardu.

9:28 Tada jis pasiliko kartu su jais Jeruzalėje. Jis įeidavo į ją ir iš jos išeidavo. Saulius drąsiai kalbėjo Viešpaties Jėzaus vardu

9:29 ir ginčijosi su graikiškai kalbančiaisiais, gi tie kėsinosi jį nužudyti.

9:30 Tai sužinoję, broliai nuvedė jį žemyn į Cezarėją ir išsiuntė į Tarsą.

9:31 Tuomet bažnyčios visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje turėjo ramybę, buvo mokomos ir gyveno pagarbioje Viešpaties baimėje, buvo Šventosios Dvasios guodžiamos ir Dievo dauginamos.

9:32 Gi visur keliaudamas Petras atvyko ir pas šventuosius, kurie gyveno Lydoje.

9:33 Ten jis rado kažkokį žmogų, vardu Enėjas, kuris nuo aštuonių metų gulėjo ant šiaudinio gulto, nes buvo paralyžiuotas.

9:34 Tuomet Petras jam tarė: „Enėjau, Jėzus Kristus tave išgydo! Kelkis ir pasiklok patalą“. Ir jis tuoju pat atsikėlė.

9:35 Jį pamatė visi Lydos bei Šarono gyventojai, ir tie atsigrėžė į Viešpatį.

9:36 Gi Jopėje buvo kažkokia mokinė, vardu Tabita, kuris išvertus reiškia Dorkadė. Ji darė daug gerų darbų ir davė išmaldų.

9:37 Tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Ją nuprausė ir paguldė aukštutiniame kambaryje.

9:38 Gi Lyda buvo arti Jopės, mokiniai, išgirdę, kad mieste yra Petras, pasiuntė pas jį du vyrus, prašydami, kad jis nedelsdamas pas juos ateitų.

9:39 Tuomet Petras pakilo ir nuėjo kartu su jais. Kai jis atėjo, jie užvedė jį į aukštutinį kambarį. Ten visos našlės jį apstojo raudodamos ir rodydamos apatinius bei viršutinius rūbus, kuriuos Dorkadė siūdavo būdama drauge su jomis.

9:40 Gi Petras išvarė visus laukan. Atsiklaupęs meldėsi Dievui ir, atsisukęs į lavoną, tarė: „Tabita, kelkis“. Ta atmerkė savo akis ir, pamačiusi, Petrą atsisėdo.

9:41 Padavęs jai savo ranką Petras ją pakėlė ir pakvietęs šventuosius bei našles perdavė jiems ją gyvą.

9:42 Tai tapo žinoma visoje Jopėje, ir daugelis įtikėjo Viešpatį.

9:43 Ir daug dienų Petras pasiliko Jopėje pas kažkokį kailiadirbį, Simoną.

10:1 Cezarėjoje buvo kažkoks vyras, vardu Kornelijus, vadinamosios itališkosios kohortos šimtininkas,

10:2 dievotas ir kartu su visais savo namais garbinantis Dievą, duodantis gi žmonėms daug išmaldų ir nepaliaujamai besimeldžiantis Dievui.

10:3 Apie devintą dienos valandą, regėjime jis aiškiai išvydo pas jį įėjusį Dievo angelą, kuris jam

NAUJASIS TESTAMENTAS

tarė: „Kornelijau!“

10:4 Gi pažvelgęs į jį, Kornelijus išsigando ir tarė: „Kas yra, viešpatie?!“ Tas jam atsakė: „Tavo maldos ir tavo išmaldos pakilo Dievo akivaizdon kaip priminimas.

10:5 Todėl dabar pasiųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną, kuris pramintas Petru.

10:6 Šitą Dievas apgyvendino pas kažkokį Simoną kailiadirbį, kurio namai yra palei jūrą, Petras paskelbs tau, ką privalai daryti“.

10:7 Gi kai tik jam kalbėjęs angelas pasišalino, Kornelijus pasikvietė jam atsidavusius du savo namų tarnus ir dievotą kareivį

10:8 ir, viską jiems išaiškinęs, jis pasiuntė juos į Jopę.

10:9 Rytojaus dieną, kai tie keliaudami artinosi prie miesto, apie šeštą valandą Petras užlipo ant plokščiaastogio melstis Dievui.

10:10 Gi jis buvo labai alkanas ir norėjo užvalgyti, bet kol jam buvo ruošiamas maistas, jį ištiko Dvasios pagava.

10:11 Jis mato atvertą dangų bei nusileidžiantį pas jį kažkokį indą, tarsi didelę lininę drobulę, pririštą už keturių kampų, nuleidžiamą ant žemės,

10:12 kuriame buvo visokių žemės keturkojų, laukinių žvėrių, roplių ir padangės paukščių.

10:13 Tuomet jis išgirdo balsą: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!“

10:14 Gi Petras tarė: „Jokiu būdu, Viešpatie! Juk niekuomet nesu valgęs nieko netyro ar nešvaraus“.

10:15 Balsas antrą kartą tarė: „Kurį Dievas apvalė, tu nevadink netyru“.

10:16 Gi tai pasikartoto tris kartus ir indas vėl buvo pakeltas į dangų.

10:17 Kol Petras suglumęs svarstė savyje, ką jo matytas regėjimas galėtų reikšti, štai Kornelijaus siųsti vyrai, išklausinę, kur Simono namai, atėjo prie vartų.

10:18 Šūktelėję jie teiravosi: „Ar Simonas, kuris pramintas Petru, čia yra apgyvendintas?“

10:19 Gi Petru tebemažtančiam apie regėjimą, Dvasia tarė: „Štai trys vyrai ieško tavęs.

10:20 Kelkis, lipk žemyn ir keliauk su jais nė kiek neabejodamas, dėl to kad Aš juos siunčiau“.

10:21 Taigi Petras nulipo žemyn pas Kornelijaus siųstus vyrus ir tarė: „Štai aš esu tas, kurio jūs ieškote. Dėl kokios priežasties jūs čia este atvykę?“

10:22 Jie tarė: „Šimtininkui Kornelijui, teisiam ir Dievo pagarbiai bijančiam vyrui, apie kurį gerai liudija visa žydų tauta, jam per šventąjį angelą Dievas davė nurodymą pakviesti tave į savo namus ir išgirsti iš tavęs žodžius“.

10:23 Tuomet Petras juos pakvietė vidun ir priėmė kaip svečius. Gi rytojaus dieną jis iškeliavo kartu su jais. Su Petru kartu keliavo ir kai kurie broliai iš Jopės.

10:24 Rytojaus dieną jie atvyko į Cezarėją. Kornelijus jų laukė, susikvietęs savo gimines bei artimus draugus.

10:25 Gi Petru įėjus, Kornelijus jį sutiko parpuldamas prie jo kojų ir jį pagarbindamas.

10:26 Bet Petras jį pakėlė, sakydamas: „Kelkis, aš pats taip pat esu žmogus“.

10:27 Ir su juo kalbėdamasis jis įėjo vidun ir randa daug kartu susirinkusių.

10:28 Petras gi jiems tarė: „Jūs gerai žinote, kad vyras žydas pagal Įstatymą negali šlietis arba artintis prie svetimtaučio, bet Dievas man parodė, kad nė vieno žmogaus negaliu vadinti netyru ar nešvariu.

10:29 Todėl pakviestas nedelsiant atvykau. Taigi noriu sužinoti, dėl kokios priežasties jūs mane pakvietėte?“

10:30 Tuomet Kornelijus tarė: „Nuo to laiko iki šios valandos praslinko keturios dienos, kai aš savo namuose pasninkavau ir devintą valandą meldžiausi Dievui. Ir štai prieš mane atsistojo vyras, kuris vilkėjo spindinčiais drabužiais

10:31 ir tarė: ‘Kornelijau, tavo maldą Dievas išklaušė ir Jo akivaizdoje buvo primintos tavo duotos išmaldos.

10:32 Todėl pasiųsk į Jopę ir pasikviesk Simoną, kuris pramintas Petru. Šitą Dievas apgyvendino pas Simoną kailiadirbį, kurio namai yra palei jūrą. Atvykęs jis tau ištars žodžius’.

NAUJASIS TESTAMENTAS

10:33 Taigi aš nedelsdamas pasiunčiau pas tave, o tu gi gerai padarei, kad atvykai. Todėl dabar mes visi esame čia, Dievo akivaizdoje, kad išgirstume visa tai, ką Dievas tau yra įsakęs“.

10:34 Gi atvėręs burną Petras tarė: „Iš tiesų suvokiu, kad Dievas nėra šališkas,

10:35 bet Jam yra priimtinas bet kurios tautos žmogus, kuris pagarbiai Jo bijo ir daro kas teisu.

10:36 Dievas pasiuntė Žodį Izraelio sūnums. Per Jėzų Kristų Jis skelbia Gerąją taikos Naujieną, Šitas yra visų Viešpats.

10:37 Jūs žinote, kas įvyko visoje Judėjoje ir prasidėjo Galilėjoje po Jono skelbtojo krikšto panardinant vandenyje.

10:38 Jėzų iš Nazareto Dievas patepė Šventąja Dvasia ir jėga, todėl Jis vaikščiojo darydamas gera ir gydydamas visus Velnio engiamuosius, nes Dievas buvo kartu su Juo.

10:39 Mes esame liudytojai visko, ką Jis padarė gi žydų šalyje ir Jeruzalėje, bet Jį nužudė pakabinę ant medžio.

10:40 Trečią dieną Dievas Jį prikėlė iš mirusiųjų ir leido pamatyti,

10:41 ne visai tautai, bet Dievo iš anksto išrinktiems liudytojams, mums, kurie valgėme ir gėrėme drauge su Juo po Jo prikėlimo iš mirusiųjų.

10:42 Jis mums įsakė skelbti tautai ir liudyti, kad Jis yra Dievo paskirtasis gyvenančiųjų ir mirusiųjų Teisėjas.

10:43 Apie Jį liudija visi pranašai, kad kiekvienas Jį tikintis, gauna Jo vardu nuodėmių atleidimą“.

10:44 Petru dar tariant tuos žodžius, Šventoji Dvasia nužengė į visus, girdinčius tą kalbą.

10:45 Kartu su Petru atvykę tikintieji, esantys iš apipjaustyųjų nustebo, kad ir pagonims Dievas yra siuntęs Šventosios Dvasios dovaną.

10:46 Juk jie girdėjo juos kalbančius kalbomis ir aukštinančius Dievą. Tuomet Petras tarė:

10:47 „Argi gali kas nors uždrausti, kad nebūtų pakrikštyti panardinant vandenyje, šitie, kurie, kaip ir mes gavo Šventąją Dvasią?“

10:48 Ir Petras įsakė gi juos pakrikštyti panardinant vandenyje Viešpaties vardu. Tuomet jie prašė jį pasilikti pas juos keletą dienų.

11:1 Gi apaštalai ir broliai, esantys Judėjoje, išgirdo, kad ir pagonys priėmė Dievo žodį.

11:2 Ir kai Petras atvyko į Jeruzalę, apipjaustytieji ėmė jam priekaištauti,

11:3 sakydami: „Tu nuėjai pas turinčius apyvarpę vyrus ir su jais valgei“.

11:4 Bet Petras pradėjo jiems paeiliui dėstyti, sakydamas:

11:5 „Aš buvau Jopės mieste. Melsdamasis Dievui, Dvasios pagavoje aš mačiau regėjimą: iš dangaus nusileidžiantį kažkokį indą, tarsi didelę lininę drobulę, pririštą už keturių kampų, nuleidžiamą ant žemės ir jis nusileido iki pat manęs.

11:6 Į jį žvelgdamas ir atidžiai stebėdamas pamačiau jame žemės keturkojus, laukinius žvėris, roplius ir padangės paukščius.

11:7 Aš išgirdau balsą, man sakantį: ‘Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk’.

11:8 Bet aš atsakiau: ‘Jokiu būdu, Viešpatie! Juk niekuomet nesu valgęs nieko netyro ar nešvaraus’.

11:9 Tuomet balsas iš dangaus tarė antrą kartą: ‘Kurį Dievas apvalė, tu nevadink netyru’.

11:10 Tai pasikartojo tris kartus ir vėl jie buvo pakelti į dangų.

11:11 Ir štai tuojau pat prie namų, kuriuose buvau, atėjo trys vyrai. Jie buvo pasiūsti pas mane iš Cezarėjos.

11:12 Gi Dvasia man liepė eiti kartu su jais ir nė kiek neabejoti. Kartu su manimi ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to vyro namus.

11:13 Jis gi mums papasakojo, kaip savo namuose matė Dievo pastatytą angelą, kuris jam liepė: ‘Pasiųsk vyrus į Jopę ir pasikviesk Simoną, kuris vadinamas Petru.

11:14 Jis paskelbs tau žodžius, kuriais būsi išgelbėtas tu ir visi tavo namai’.

11:15 Man pradėjus kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė į juos, lygiai taip kaip ir pradžioje į mus.

11:16 Gi man buvo primintas Viešpaties žodis, kad Jis sakė: ‘Jonas juk krikštijo panardinamas

NAUJASIS TESTAMENTAS

vandenyje, bet jūs būsite panardinti Šventojoje Dvasioje’.

11:17 Jeigu tad Dievas davė jiems tokią pačią dovaną kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas aš esu, kad galėčiau trukdyti Dievui?“

11:18 Tai išgirdę, jie nusiramino ir šlovino Dievą, sakydami: „Vadinasi, Dievas ir pagonims leido atgailauti, kad jie gyventų“.

11:19 Išsklaidytieji persekiojimo, kuris buvo kilęs dėl Stepono, nukeliavo iki Finikijos, Kipro ir Antiochijos. Jie skelbė žodį vien tik žydams.

11:20 Gi kai kurie iš jų, vyrai kipriečiai ir kirėniečiai, atvykę į Antiochiją, pamokslavo graikiškai kalbantiesiems, skelbdami jiems Gerąją Naujieną apie Viešpatį Jėzų.

11:21 Viešpaties ranka buvo kartu su jais: didelis gi skaičius žmonių įtikėjo ir atsigręžė į Viešpatį.

11:22 Gi žinia apie juos pasiekė Jeruzalės bažnyčios ausis ir jie išsiuntė Barnabą, kad jis keliautų į Antiochiją.

11:23 Atvykęs ir pamatęs Dievo palankumą, jis buvo Jo pradžiugintas ir ragino visus, kad jų širdys būtų ryžtingos ir jie liktų ištikimi Viešpačiui.

11:24 Barnabas buvo geras vyras, pripildytas Šventosios Dvasios ir tikėjimo. Todėl Dievas pridėjo prie Viešpaties didelę minią žmonių.

11:25 Tuomet Barnabas išvyko į Tarsą ieškoti Sauliaus

11:26 ir suradęs atvedė jį į Antiochiją. Ištisis metus jie surinkdavo bažnyčią ir išmokė gausų būrį žmonių. Antiochijoje pirmą sykį mokiniai buvo pavadinti gi Kristaus sekėjais.

11:27 Tomis dienomis iš Jeruzalės į Antiochiją atvyko pranašai.

11:28 Gi vienas iš jų, vardu Agabas, atsistojo ir Dvasios įkvėptas iš anksto pranešė, kad visą gyvenamą žemę ištiks didelis badas, tas, kuris ir kilo Cezariui Klaudijui valdant.

11:29 Gi mokiniai, kiekvienas pagal savo išteklius, nusprendė nusiųsti paramą Judėjoje gyvenantiems broliams.

11:30 Jie taip ir padarė per Barnabo bei Sauliaus rankas išsiųsdami tai vyresniesiems.

12:1 Gi tuo laiku karalius Erodas pakėlė ranką, kad engtų kai kuriuos iš bažnyčios.

12:2 Jis nužudė kalaviju Jono brolių Jokūbą.

12:3 Pamatęs, kad tai patinka žydams, jis suėmė ir Petrą. Gi buvo Neraugintos duonos dienos.

12:4 Suėmęs jį, pasodino į kalėjimą ir perdavė saugoti keturiems kareivių ketvertams, ketindamas po Paschos išvesti jį miniai.

12:5 Juk todėl Petras ir buvo saugojamas kalėjime. Gi bažnyčia nepaliaujamai už jį maldėsi Dievui.

12:6 Tuo laiku kai Erodas buvo pasirengęs Petrą išvesti, tą naktį surakintas dviemomis grandinėmis jis buvo guldomas tarp dviejų kareivių. Gi prie durų sargybiniai saugojo kalėjimą.

12:7 Ir štai pasirodė Viešpaties angelas, ir kalėjime suspindėjo šviesa. Jis sudavė Petrui į šoną ir jį pažadino, sakydamas: „Greitai kelkis!“ Ir nuo jo rankų nukrito grandinės.

12:8 Gi angelas jam liepė: „Susijuosk ir apsiauk savo sandalus“. Petras taip ir padarė. Angelas vėl taria: „Apsivilk savo apsiaustą ir sek paskui mane“.

12:9 Petras išėjo ir sekė paskui jį, bet nesuprato, kad tai, ką angelas daro yra tikra, nes jis manė matąs regėjimą.

12:10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, jie atėjo prie geležinių vartų, vedančių į miestą, tų, kurie jiems netikėtai buvo atidaryti. Išėję pro vartus jie pasiekė vieną siaurą gatvelę, ir angelas tuojau pat nuo jo pasišalino.

12:11 Kai Petras atsipeikėjo, jis tarė: „Dabar tikrai žinau, kad Viešpats siuntė Savo angelą ir išplėšė mane iš Erodo rankos ir iš viso to, ko tikėjosi žydu tauta“.

12:12 Tai supratęs, gi jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų. Juose buvo surinkta daug žmonių, besimeldžiančių Dievui.

12:13 Gi kai Petras pasibeldė į vartų duris, tarnaitė vardu Rodė priėjo, kad galėtų atsiliepti.

12:14 Atpažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo neatidarė vartų, bet įbėgo vidun ir pranešė, kad prie

NAUJASIS TESTAMENTAS

vartų stovi Petras.

12:15 Gi jie sakė jai: „Tu eini iš proto“. Bet ji ryžtingai tai tvirtino. Tuomet jie tarė: „Tai jo angelas“.

12:16 Bet Petras nesiliovė belsti. Atidarę duris jie pamatė jį ir apstulbo.

12:17 Gi pamojęs ranka ir juos nutildęs, Petras papasakojo jiems, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo. Jis pridūrė: „Eikite ir praneškite tai Jokūbui bei broliams“. Ir kai jis iš ten išėjo, Dievas nuvedė jį į kitą vietą.

12:18 Dienai išaušus, tarp kareivių kilo nemažas sąmyšis dėl to, kas gi atsitiko Petrai.

12:19 Erodas, ieškojęs jo ir neradęs, išardė sargybinius ir įsakė, kad jiems būtų įvykdyta mirties bausmė. Atvykęs iš Judėjos į Cezarėją jis ten pasiliko.

12:20 Gi Erodas labai pyko ant tyriečių ir sidoniečių. Bet jie sutartinai atvyko pas jį ir, įkalbėję karaliaus rūmų miegamojo valdytoją Blastą, prašė taikos, nes jų kraštą maitino karalius.

12:21 Paskirtą dieną Erodas, apsivilkęs karališkais drabužiais ir atsisėdęs teisėjo kėdėje, sakė jiems kalbą.

12:22 Gi liaudis šaukė: „Tai dievo, o ne žmogaus balsas“.

12:23 Ir tuoj pat jam smogė Viešpaties angelas už tai, kad jis neatidavė Dievui šlovės. Jis mirė, kirminų suėstas.

12:24 Gi Dievo žodis augo ir buvo skleidžiamas.

12:25 Barnabas ir Saulius, atlikę savo tarnavimą ir pasiėmę su savimi Joną, pramintą Morkumi, sugrįžo iš Jeruzalės.

13:1 Antiochijoje esančioje bažnyčioje buvo kai kurie pranašai ir mokytojai: Barnabas gi, Simeonas, vadinamas Juodoju, Lucijus Kirėnietis, Manaenas gi, augęs kartu su tetrarchu Erodu ir Saulius.

13:2 Jiems tarnaujant Viešpačiui ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia įsakė: „Išskirkite Man tuojau pat Barnabą gi ir Saulių darbui, kuriam Aš juos pašaukiau“.

13:3 Tuomet jie papasninkavę, pasimeldę Dievui ir uždėję ant jų savo rankas, juos išsiuntė.

13:4 Taigi per Šventąją Dvasią pasiūsti jie atvyko į Seleukiją, o iš ten gi išplaukė į Kiprą.

13:5 Būdami Salamine jie skelbė Dievo žodį žydų sinagogose. Gi jų padėjėju buvo Jonas.

13:6 Perėję skersai salą iki pat Pafo, jie sutiko kažkokį burtininką, netikrą pranašą žydą, kurio vardas buvo Barjėzus.

13:7 Jis buvo drauge su prokonsulu Sergijumi Pauliumi, protingu vyru. Šis pasikvietė Barnabą ir Saulių, nes labai norėjo išgirsti Dievo žodį.

13:8 Gi jiems priešinosi burtininkas Elimas, nes taip verčiamas jo vardas, siekdamas nukreipti prokonsulą nuo tikėjimo.

13:9 Bet Saulius, kuris vadinamas Pauliumi, buvo pripildytas Šventosios Dvasios ir įdėmiai į jį žvelgdamas,

13:10 tarė: „Ak tu, visokios klastos bei visokios apgavystės pilnas, Velnio vaike, bet kokio teisingumo priešė! Ar nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties kelių?“

13:11 Dabar štai virš tavęs Viešpaties ranka: tu būsi aklas ir kurį laiką nebematysi saulės“. Ir akimirksniu ant jo nusileido migla bei tamsa, o jis ėjo tai šen tai ten ieškodamas kas vestų jį už rankos.

13:12 Tuomet pamatęs tai kas atsitiko, prokonsulas įtikėjo, stebinamas Viešpaties mokslo.

13:13 Gi kai Paulių ir jo palydovus Dievas išvedė iš Pafo, jie atvyko į Pergę, Pamfilijoje. Tuomet Jonas pasitraukė nuo jų ir pasuko atgal į Jeruzalę.

13:14 Perėję Pergę, jie atvyko į Pisidijos Antiochiją. Šabatų dieną jie nuėjo į sinagogą ir ten atsisėdo.

13:15 Po Įstatymo ir Pranašų skaitymo sinagogos vadovai kreipėsi į juos, sakydami: „Vyrai, broliai! Jeigu jumyse yra paragavimo žodis tautai, sakykite“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 13:16 Atsistojęs ir pamojęs ranka Paulius tarė: „Vyrai, izraelitai ir pagarbiai bijantys Dievo, paklauskite!
- 13:17 Šios Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų tėvus ir išaukštino juos, kai jie gyveno svetimame krašte, Egipto žemėje, ir iškelta ranka Jis išvedė juos iš ten.
- 13:18 Ir nuo to laiko, keturiasdešimt metų Jis pakentė jų elgesį dykumoje.
- 13:19 Sunaikinęs Kanaano žemėje septynias tautas, Jis paskirstė burtu jiems jų žemę.
- 13:20 Po to, maždaug keturis šimtus penkiasdešimt metų, Jis davė jiems teisėjus iki pranašo Samuelio.
- 13:21 Vėliau jie pareikalavo karaliaus, ir Dievas jiems davė Saulių, Kišo sūnų, vyrą iš Benjamino giminės, keturiasdešimčiai metų.
- 13:22 Pašalinęs jį, Dievas pakėlė jiems karaliumi Dovydą, kuriam paliudydamas sakė: ‘Aš radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal Mano širdį, kuris įvykdys visus mano norus’.
- 13:23 Iš jo palikuonių, pagal Savo pažadą, Dievas pakėlė Izraeliui Gelbėtoją, Jėzų.
- 13:24 Prieš Jo atėjimą, Jonas visai Izraelio tautai iš anksto paskelbė atgailos krikštą panardinant vandenyje.
- 13:25 Gi baigdamas savo gyvenimo kelią Jonas sakė: ‘Kuo jūs mane manote esant Aš nesu tas. Bet štai po manęs ateina Tas, Kuriam aš nesu vertas atrišti kojų sandalo dirželio’.
- 13:26 Vyrai, broliai, Abraomo giminės sūnūs ir tarp jūsų esantys tie, kurie pagarbiai bijo Dievo! Jums Dievas pasiuntė Šitą išgelbėjimo Žodį.
- 13:27 Juk Jeruzalėje gyvenantys ir jų vadovai ignoravę Jį ir pranašų žodžius, kurie yra skaitomi kiekvieno šabo dieną, Jį pasmerkę juos įvykdė.
- 13:28 Jie nerado jokios priežasties, kad galėtų Jį nubausti mirtimi, tačiau prašė Pilotą, kad Jis būtų nužudytas.
- 13:29 Gi įvykdę visa, kas apie Jį parašyta, jie nuėmė Jį nuo medžio ir paguldė į laidojimo rūšį.
- 13:30 Bet Dievas prikėlė Jį iš mirusiųjų,
- 13:31 daugelį dienų Jį rodė tiems, kurie kartu su Juo buvo atėję iš Galilėjos į Jeruzalę, tiems kurie yra Jo liudytojai tautai.
- 13:32 Ir mes skelbiame jums Gerąją Naujieną, tėvams duotąjį pažadą.
- 13:33 Jį Dievas įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas Jėzų, kaip ir antroje psalmėje yra parašyta: ‘Tu esi Mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau’.
- 13:34 Kadangi Dievas Kristų prikėlė iš mirusiųjų, todėl Jis jau nebesugrąžina Jo supuvimui, nes taip yra ištareš: ‘Aš duosiu jums kaip Dovydui šventus ir patikimus pažadus’.
- 13:35 Todėl ir kitoje psalmėje sakoma: ‘Tu neleisi Savo Šventajam supūti’.
- 13:36 Juk iš tikrųjų Dovydą, kuris patarnavo savo kartai ir įvykdė Dievo valią, Jis užmigdė bei pridėjo prie jo tėvų ir tas supuvo.
- 13:37 Gi Tas, Kurį Dievas prikėlė, nesupuvo.
- 13:38 Vyrai, broliai! Tebūnie jums žinoma, kad per Jį Dievas jums skelbia nuodėmių atleidimą
- 13:39 ir kiekvieną tikintį per Jį Dievas išteisina nuo viso to, nuo ko negalėjo jūsų išteisinti Mozės Įstatymas.
- 13:40 Taigi saugokitės, kad jūsų neištiktų tai, kas yra ištarta per pranašus:
- 13:41 ‘Pamatykite, niekintojai, stebėkitės ir būkite sunaikinti, nes Aš darau darbą jūsų dienomis, darbą, kuriuo nė už ką jūs nepatikėtumėte, net jeigu kas nors jums apie jį detalčiai papasakotų’.
- 13:42 Gi išėję iš žydų sinagogos, pagonys prašė, kad kito šabo metu vėl jiems būtų paskelbti tie žodžiai.
- 13:43 Gi kai sinagogos surinkimas buvo paleistas, daugelis žydų ir dievobaimingų prozelitų sekė paskui Paulių ir Barnabą, kurie kalbėdami jiems, įtikinėjo juos, kad išliktų ištikimi Dievo malonei.
- 13:44 Atėjus šabui Dievas surinko beveik visą miestą tam, kad išgirstų Jo žodį.
- 13:45 Pamatę minias, žydai buvo pripildyti pavydo ir piktžodžiaudami prieštaravo tam, kas buvo tariama per Paulių.

NAUJASIS TESTAMENTAS

13:46 Gi Paulius ir Barnabas drąsiai kalbėjo: „Pirmiausia jums buvo būtina paskelbti Dievo žodį, bet kadangi jūs atmetate Jį ir laikote save nevertais amžinojo gyvenimo, štai Dievas mus kreipia pas pagonis.

13:47 Juk taip mums yra įsakęs Viešpats: ‘Aš paskyriau Tave šviesa pagonims ir Tu būsi išgelbėjimu iki pat tolimiausios žemės’“.

13:48 Gi tai girdėdami pagonys džiaugėsi ir šlovino Viešpaties žodį. Tuomet įtikėjo visi, kurie buvo paskirti amžinajam gyvenimui.

13:49 Ir Viešpaties žodis buvo skelbiamas po visą šalį.

13:50 Bet žydai sukurstė religingas moteris ir kilmingus miesto įžymiuosius. Jie sukėlė Pauliaus ir Barnabo persekiojimą ir išvarė juos iš savo žemių.

13:51 Tie, nusipurtę prieš juos nuo savo kojų dulkes, atvyko į Ikoniją.

13:52 Gi mokinius Dievas pildė džiaugsmu bei Šventąja Dvasia.

14:1 Ikonijoje jiedu kartu įėjo į žydų sinagogą ir skelbė taip, kad įtikėjo didelė daugybė žydų gi ir graikų.

14:2 Bet netikintys žydai sukurstė pagonis ir jų sielose sukėlė apmaudą prieš brolius.

14:3 Vis dėlto jie ten pasiliko ilgą laiką, drąsiai kalbėdami Viešpaties akivaizdoje, patvirtinančio Savo malonės žodį ir leidžiančio, kad per jų rankas būtų daromi atpažinimo ženklai bei stebuklai.

14:4 Bet miesto gyventojai buvo padalinti: vieni palaikė žydus, gi kiti apaštalus.

14:5 Gi kai pagonys ir žydai kartu su savo vadovais užpuolė juos, kad pasityčiotų ir užmėtytų akmenimis,

14:6 tai supratę jie pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų apylinkes,

14:7 ir ten skelbdami Gerąją Naujieną.

14:8 Listrose gyveno kažkoks vyras nesveikomis kojomis, luošas nuo savo motinos iščių, kuris niekada nebuvo vaikščiojęs.

14:9 Šitas klausėsi Paulius kalbos. Tas įdėmiai į jį pažvelgė ir pamatęs jį turint tikėjimą, kad Dievas jį gali išgelbėti,

14:10 garsiu balsu tarė: „Stokis ant savo kojų ir būk tiesus!“ Tas pašoko ir ėmė vaikščioti.

14:11 Gi kai minios pamatė, ką Paulius padarė, jos pakėlė savo balsus likaoniškai šlovindamos: „Dievai, kurie buvo padaryti panašiais į žmones, nusileido pas mus“.

14:12 Juk Barnabą jie vadino gi Dzeusu, o Paulių Hermiu, nes jis vadovavo kalbai.

14:13 Džiauso žynys, gyvenantis netoli jų miesto, atgabeno prie vartų jaučių bei vainikų ir kartu su miniomis norėjo paaukoti auką.

14:14 Išgirdę apie tai, apaštalai Barnabas ir Paulius persiplėšė savo drabužius ir įbėgo į minios vidurį, šaukdami

14:15 ir sakydami: „Vyrai! Ką jūs darote? Juk mes esame panašūs į jus žmonės. Mes jums skelbiame Gerąją Naujieną, kad nuo šitų tuštybių gręžtumėtės į gyvąjį Dievą, Kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visus kurie juose yra.

14:16 Praėjusiais amžiais Jis leido, kad visi pagonys eitų savais keliais.

14:17 Nepaisant to Jis nepaliko Savęs nepaliudyto, darydamas gera, duodamas mums lietu iš dangaus, derlingus laikus ir pripildydamas mūsų širdis maisto bei džiaugsmingos nuotaikos“.

14:18 Taip kalbėdami jie vos ne vos sulaikė minias, kad neaukotų jiems aukos.

14:19 Gi iš Antiochijos ir Ikonijaus atvykę žydai įtikino minias ir užmėtė Paulių akmenimis. Po to išvilko jį už miesto ribų, manydami, kad jis yra miręs.

14:20 Mokinių apsuptas, Paulius atsistojo ir įėjo į miestą, o rytojaus dieną kartu su Barnabu išvyko į Derbę.

14:21 Paskelbę gi tame mieste Gerąją Naujieną ir parengę daugelį mokinių, jie pasuko atgal į Listrą, Ikoniją ir Antiochiją.

14:22 Ten stiprindami mokinių sielas ir ragindami juos būti ištikimais tikėjimui jie sakė: „Per

NAUJASIS TESTAMENTAS

daugelį sunkių išmėginimų mes turime įeiti į Dievo karalystę“.

14:23 Gi kiekvienoje bažnyčioje kartu su malda Dievui ir pasninkais, uždėdami rankas, jie paskyrė jiems vyresnius ir pavedė juos Viešpačiui, Kurį šie buvo įtikėję.

14:24 Perėję Pisidiją, jie atvyko į Pamfiliją.

14:25 Paskelbę žodį Pergėje jie leidosi žemyn į Ataliją.

14:26 Iš ten išplaukė į Antiochiją, kur buvo perduoti Dievo malonei ir darbui, kurį jie užbaigė.

14:27 Atvykę jie sukviėtė bažnyčią ir su smulkmenomis papasakojo, kiek daug Dievas drauge su jais nuveikė ir kad Jis atvėrė pagonims tikėjimo duris.

14:28 Ir ten jie pasiliko kartu su mokiniais netrumpą laiką.

15:1 Bet kai kurie, atvykę iš Judėjos, ėmė mokyti brolius: „Jeigu tik jūs nebūtumėte apipjaustomi pagal Mozės paprotį, negalite būti išgelbėti“.

15:2 Tuomet kilo nemažas nesutarimas ir ginčas tarp jų bei Paulius ir Barnabo. Buvo įsakyta Pauliui, Barnabui bei kai kuriems kitiems iš jų dėl šito klausimo vykti į Jeruzalę pas apaštalus ir vyresnius.

15:3 Taigi per bažnyčią pasiūsti, jie ėjo per Finikiją ir Samariją, pasakodami apie pagonių atsivertimą, ir tuo sukėlė didelį džiaugsmą visiems broliams.

15:4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo priimti bažnyčios, apaštalų bei vyresniųjų ir pranešė gi kiek daug Dievas drauge su jais yra padaręs.

15:5 Pakilo kai kurie įtikėjusieji iš fariziejų sektos ir sakė: „Jūs būtina apipjaustyti ir įsakyti gi, kad vykdytų Mozės Įstatymą“.

15:6 Buvo surinkti apaštalai ir vyresnieji apsvarstyti šio klausimo.

15:7 Gi kilus dideliu ginčui, Petras atsistojo ir jiems tarė: „Vyrai, broliai! Jūs žinote, kad Dievas nuo senų dienų išsirinko mane iš jūsų, kad pagonys iš mano burnos išgirstų Gerosios Naujienos žodį ir įtikėtų.“

15:8 Ir Širdžių Žinovas, Dievas, paliudijo jiems, davęs jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums.

15:9 Jis nepadarė jokio skirtumo tarp mūsų gi ir jų, tikėjimu apvalydamas jų širdis.

15:10 Taigi kodėl dabar gundote Dievą, dėdami ant mokinių sprando jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes negalėjome panešti?

15:11 Bet dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus malonės mes tikime, kad būsimė išgelbėti tokiu pat būdu, kaip ir jie“.

15:12 Tada visa minia nutilo ir klausėsi Barnabo bei Pauliaus pasakojimo, kokius atpažinimo ženklus ir stebuklus Dievas per juos padarė tarp pagonių.

15:13 Gi po to kai jie nutilo, Jokūbas atsakė, tardamas: „Vyrai, broliai, paklausykite manęs!

15:14 Simeonas papasakojo, kaip Dievas pirmą sykį aplankė pagonis, kad įsigytų iš jų Savo vardui tautą.

15:15 Ir tam tinka pranašų žodžiai, kaip yra parašyta:

15:16 ‘Po to Aš sugrįšiu ir atstatysiu sugriuvusią Dovydo palapinę. Tai kas yra nugriauta Aš atstatysiu ir ją išskleisiu,

15:17 kad garbintų Viešpatį ir kiti žmonės, visi pagonys, kuriuos esu pavadinęs Savo vardu, - sako Viešpats, visa tai darantis’.

15:18 Nuo amžinybės Dievui yra žinomi visi Jo darbai.

15:19 Todėl aš darau išvadą, kad į Dievą besigręžiantiems pagonims nereikia kelti nerimo,

15:20 bet liepti, kad jie susilaikytų nuo to, kas suteršia: stabų, paleistuvystės, to, kas pasmaugta ir kraujo.

15:21 Juk Mozė kiekviename mieste nuo senų laikų turi jį skelbiančiujų, kurie kiekvieną šabą jį skaito sinagose“.

15:22 Tuomet apaštalamis ir vyresniesiems kartu su visa bažnyčia atrodė teisinga pasiūsti iš savo tarpo išrinktus vyrus į Antiochiją kartu su Pauliumi ir Barnabu: Judą, pramintą Barsabu ir Silą,

NAUJASIS TESTAMENTAS

vyrus, kurie buvo vadovaujantys tarp brolių.

15:23 Ir savo ranka jie parašė štai tokius žodžius: „Apaštalai, vyresnieji ir broliai sveikina brolius, kilusius iš pagonių Antiochijoje, Sirijoje bei Kilikijoje.

15:24 Kadangi išgirdome, kad kai kurie iš mūsų atvykę, nors to mes neįsakėme, savo šnekomis sukėlė nerimą, nuliūdindami jūsų sielas, nes jums sakė: ‘Jūs turite būti apipjaustyti ir vykdyti Įstatymą’.

15:25 Bet mums visiems drauge susirinkusiems, atrodė teisinga pasiųsti pas jus išrinktus vyrus kartu su mūsų mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi,

15:26 žmonėmis, atidavusiais savo sielas dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo.

15:27 Taigi siunčiame kartu su jais Judą ir Silą, kurie tai praneš žodžiu.

15:28 Juk Šventajai Dvasiai ir mums atrodė teisinga neuždėti ant jūsų jokios didesnės naštos, neskaitant tai, kas būtina:

15:29 susilaikyti nuo aukų stabams, kraujo, nuo to, kas pasmaugta ir paleistuvystės. Jūs gerai pasielgsite, jeigu šitų dalykų saugositės. Būkite sveiki!“

15:30 Taigi išsiųstieji atvyko į Antiochiją ir sukvietę minią perdavė laišką.

15:31 Jį paskaitę tie buvo pradžiuginti ir paguosti.

15:32 Judas gi ir Silas, būdami pranašai, svarbia žinia padaršino ir sustiprino brolius.

15:33 Pabuvę ten kurį laiką, jie buvo brolių išsiųsti su ramybe pas apaštalus.

15:34 Gi Silas nutarė ten pasilikti.

15:35 Paulius ir Barnabas taip pat pasiliko Antiochijoje, kartu su daugeliu kitų mokydami bei skelbdami Gerąją Naujieną ir Viešpaties žodį.

15:36 Po kiek dienų Paulius tarė Barnabui: „Taigi grįžkime, kad aplankytumė mūsų brolius kiekviename mieste, kuriame skelbėme Viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip jiems sekasi“.

15:37 Gi Barnabas nutarė pasiimti su savimi Joną, vadinamą Morkumi.

15:38 Bet Paulius reikalavo, kad Barnabas neimtų tokio su savimi, kuris Pamfilijoje nuo jų pasitraukė ir nesidarbavo kartu su jais.

15:39 Kilo toks ginčas, kad jie vieni nuo kitų gi buvo atskirti. Barnabas pasiėmė kartu su savimi Morkų ir išplaukė į Kiprą,

15:40 o Paulius, per brolius patikėtas Dievo malonei, pasirinkęs Silą, išvyko.

15:41 Gi jis ėjo per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas bažnyčias.

16:1 Tuomet Paulius atvyko į Derbę ir Listrą. Ir štai ten buvo kažkoks mokinys, vardu Timotiejus. Jis buvo tikinčios žydės sūnus, gi jo tėvas buvo graikas.

16:2 Apie jį gerai liudijo Listrose ir Ikonijoje gyvenantys broliai.

16:3 Paulius panorėjo, kad Timotiejus kartu su juo keliautų. Todėl paėmęs apipjaustė jo apyvarpę dėl tose vietose gyvenančių žydų, nes jie visi žinojo, kad jo tėvas buvo graikas.

16:4 Gi kai jie keliavo per miestus, jie perduodavo, kad būtų vykdomi nutarimai, kurie buvo išaiškinti per esančius Jeruzalėje apaštalus ir vyresniusius.

16:5 Taigi bažnyčios buvo stiprinamos tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi.

16:6 Bet kai jie perėjo Frigiją ir Galatijos šalį, Šventoji Dvasia uždraudė jiems skelbti žodį Azijoje.

16:7 Atvykę į Myziją jie bandė keliauti į Bitiniją, bet Dvasia jiems neleido.

16:8 Aplenkę Myziją, jie nuėjo žemyn į Troadę.

16:9 Naktį Dievas Pauliui parodė regėjimą: stovėjo kažkoks vyras makedonietis ir jį maldavo: „Atvykęs į Makedoniją padėk mums“.

16:10 Gi kai jis pamatė regėjimą, padarėme išvadą, kad Viešpats mus pašaukė skelbti jiems Gerąją Naujieną ir tuojau pat puolėme ieškoti galimybės išvykti į Makedoniją.

16:11 Tuomet išplukdyti iš Troadės mes tiesiu kursu atplaukėme į Samotrakę, gi rytojaus dieną į Neapolį.

16:12 Iš ten gi nuvykome į Filipus - didžiausią šios Makedonijos dalies miestą ir koloniją. Šiame

NAUJASIS TESTAMENTAS

mieste mes pasilikome kelias dienas.

16:13 Gi šabų dieną mes išėjome pro miesto vartus prie upės į vietą, kuri yra laikoma maldos vieta. Ten atsisėdę mes kalbėjome susirinkusioms moterims.

16:14 Ir kažkokia Dievą garbinanti moteris iš Tiatyrų miesto, vardu Lidija, prekiautoja purpuru, klausėsi mūsų. Viešpats atvėrė jos širdį ir atkreipė dėmesį į tai, kas buvo kalbama per Paulių.

16:15 Kuomet ji ir jos šeima buvo pakrikštyta panardinant vandenyje, Lidija mūsų maldavo: „Jeigu jūs manote, kad aš esu Viešpaties tikinčioji, ateikite į mano namus ir ten pasilikite“. Ir ji mus įtikino.

16:16 Gi kai mesėjome į maldos vietą, mus pasitiko kažkokia jauna vergė, turinti Pitono - ateities spėjimo - dvasią. Spėdama ateitį ji daug uždirbdavo savo šeiminkams.

16:17 Ji sekė paskui Paulių ir mus, šaukdama: „Šitie žmonės yra Aukščiausiojo Dievo vergai, kurie skelbia mums išgelbėjimo kelią“.

16:18 Gi tai ji darė daug dienų. Tuomet Paulius pasipiktino ir atsigręžęs tarė dvasiai: „Aš įsakau tau Jėzaus Kristaus vardu išeiti iš jos“. Ir dvasia tą pačią akimirką išėjo.

16:19 Jos šeiminkai, pamatę, kad jų pasipelnymo viltis žlugo, nutvėrė Paulių bei Silą ir nutempė į turgaus aikštę pas vadovus.

16:20 Atvedę juos pas teismo pareigūnus, jie sakė: „Šitie žmonės, mūsų mieste kelia neramumus. Jie yra žydai

16:21 ir skelbia papročius, kurių mums romėnams neleidžiama nei priimti, nei laikytis“.

16:22 Prieš juos sukilo ir minia. Teismo pareigūnai nuplėšė nuo jų drabužius ir įsakė mušti lazdomis.

16:23 Sudavę gi jiems daug kirčių, įmetė juos į kalėjimą, įsakydami kalėjimo prižiūrėtojui saugiai juos saugoti.

16:24 Gavęs būtent tokį įsakymą, jis įmetė juos į vidinį kalėjimą, o jų kojas įtvėrė į šiekštą.

16:25 Gi apie vidurnaktį Paulius ir Silas meldėsi Dievui bei giedojo Jam šlovės himnus, o kaliniai jų įdėmiai klausėsi.

16:26 Staiga kilo stiprus žemės drebėjimas, taip kad kalėjimo pamatai buvo sudrebinti. Tuoj pat Dievas atvėrė visas duris ir nuėmė visų pančius.

16:27 Pabudęs ir pamatęs kalėjimo duris atvertas, kalėjimo prižiūrėtojas išitraukė savo kalaviją ir ketino nusižudyti, manydamas, kad kaliniai pabėgo.

16:28 Bet Paulius garsiai sušuko, sakydamas: „Kad nedarytum sau nieko blogo, juk visi mes esame čia!“

16:29 Paprašęs šviesos, kalėjimo prižiūrėtojas išoko vidun ir drebėdamas krito prie Pauliaus bei Silo kojų.

16:30 Po to išsivedęs juos laukan, paklausė: „Ponai, ką aš turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?!“

16:31 Gi jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“.

16:32 Ir jie paskelbė Viešpaties žodį jam ir visiems, kurie buvo jo namuose.

16:33 Tą pačią nakties valandą kalėjimo prižiūrėtojas pasikvietė juos ir apiplovė sumuštas vietas. Tuomet nedelsdami jie pakrikštijo panardinami vandenyje jį patį ir visus jo namiškius.

16:34 Atsivedęs gi juos į savo namus, kalėjimo sargas pasiūlė jiems maistą ir su visais savo namais džiūgavo, kad įtikėjo Dievą.

16:35 Dienai atėjus, teismo pareigūnai pasiuntė tvarkos prižiūrėtojus, sakydami: „Paleisk tuos žmones“.

16:36 Gi kalėjimo prižiūrėtojas pranešė tuos žodžius Pauliui: „Teismo pareigūnai yra pasiuntę pas jus tvarkos prižiūrėtojus, kad jūs būtumėte paleisti, todėl dabar išėję keliuokite su ramybe“.

16:37 Bet Paulius jiems atsakė: „Mus, Romos piliečius, nenuteistus viešai žmones, primušė ir įmetė į kalėjimą, o dabar slapta mus išvaro? Ne, tegul jie patys ateina ir mus išveda“.

16:38 Tvarkos prižiūrėtojai pranešė tuos žodžius teismo pareigūnams. Kai teismo pareigūnai išgirdo, kad jie yra Romos piliečiai, juos apėmė baimė.

NAUJASIS TESTAMENTAS

16:39 Tuomet jie atėjo, maldavo juos ir išvedę prašė, kad išvyktų iš miesto.

16:40 Gi išėję iš kalėjimo jie užsuko į Lidijos namus. Pasimatę su broliais, padaršino juos ir išvyko.

17:1 Gi perėję Amfipolį ir Apoloniją jie atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga.

17:2 Kaip buvo įpratęs, Paulius įėjo pas juos ir tris šabus pamokslavo jiems iš Raštų,

17:3 detaliai aiškindamas ir įrodydamas, jog Kristus privalėjo kentėti ir prisikelti iš mirusiųjų ir kad: „Kristus yra Šitas Jėzus, Kurį aš jums skelbiu“.

17:4 Ir kai kuriuos iš jų Dievas įtikino ir pridėjo prie Pauliaus bei Silo gi didelę daugybę dievobaimingų graikų ir nemažai įžymių moterų.

17:5 Bet netikintys žydai, apimti pavydo, pasiėmę iš turkaus aikštės kažkokius priešiškus vyrus ir surinkę minią sukėlė mieste sąmyšį. Jie atėjo gi prie Jasono namų siekdami išvesti Paulių ir Silą liaudžiai.

17:6 Gi jų neradę nutempė Jasoną ir kai kuriuos brolius pas miesto vadovus, šaukdami: „Šitie, kurie apvertė pasaulį aukštyn kojom yra atvykę ir čia,

17:7 bet Jasonas svetingai juos priėmė! Visi šitie elgiasi ne pagal Cezario įsakymus, bet skelbia, kad yra kitas karalius, Jėzus“.

17:8 Ir taip jie sukėlė nerimo jų klausiusiai miniai bei miesto vadovams.

17:9 Bet gavę iš Jasono ir kitų pakankamą užstatą, paleido juos.

17:10 Broliai tuojau pat nakčia išsiuntė gi Paulių ir Silą į Berėją. Ten atvykę, jie nuėjo į žydų sinagogą.

17:11 Berėjiečiai buvo kilmingesni už tesalonikiečius. Jie suprato žodį, nes kasdien su visu stropumu tyrinėjo Raštus, ar juose taip esą parašyta.

17:12 Juk todėl daugelis iš jų įtikėjo, taip pat nemažai gerbiamų graikių moterų ir vyrų.

17:13 Bet kai Tesalonikos žydai sužinojo, kad ir Berėjoje per Paulių buvo paskelbtas Dievo žodis, jie atvyko į ten, kurstydami minias.

17:14 Tada broliai nedelsdami išsiuntė Paulių, kad jis keliautų link jūros, gi Silas ir Timotiejus pasiliko ten.

17:15 Pauliaus palydovai nuvedė jį iki Atėnų. Gavę įsakymą pranešti Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiau atvyktų pas jį, iškeliavo.

17:16 Pauliui Atėnuose jų belaukiant, jo dvasia jame buvo suerzinta, nes jis matė, kad miestas yra pilnas stabų.

17:17 Taigi jis pamokslavo sinagogoje žydams ir garbinantiems Dievą, o turkaus aikštėje kasdien tiems, kurios ten susitikdavo.

17:18 Tuomet kai kurie epikūrininkų bei stoikų filosofai jį kritikavo, o kai kurie klausinėjo: „Ką šis tauškalius nori pasakyti?“ Dar kiti: „Atrodo, jis yra svetimų dievaičių skelbėjas“. Mat jis skelbė jiems Gerąją Naujieną apie Jėzų ir prisikėlimą iš mirusiųjų.

17:19 Gi jį paėmę jie nusivedė į Areopagą, sakydami: „Ar galime sužinoti, koks naujas mokymas per tave yra skelbiamas?“

17:20 Juk mūsų ausys girdi, kad tu siūlai kažkokius stebinančius dalykus, todėl mes norime sužinoti, ką jie galėtų reikšti?“

17:21 Mat visi atėniečiai bei ten atvykę ir gyvenantys svetimšaliai leido laiką ne kaip kitaip, bet tik tam, kad ką nors pasakotų arba išgirstų ką nors nauja.

17:22 Gi pastatytas Areopago viduryje Paulius tarė: „Vyrai, atėniečiai! Aš matau, kad visame kame jūs esate labiau prietaringi nei kiti.

17:23 Juk vaikščiodamas ir atidžiai apžiūrinėdamas jūsų garbinamas šventenybes, aš radau aukurą kuriame buvo išraižytas įrašas: ‘Nepažįstamam Dievui’. Taigi Tą, Kurį jūs nepažindami garbinate, Šitą aš jums ir skelbiu.

17:24 Dievas, Kuris sukūrė pasaulį ir visa kas jame, būdamas dangaus ir žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis padarytose šventyklose

NAUJASIS TESTAMENTAS

17:25 ir ne per žmonių rankas Jis aptarnaujamas, nei ko nors Jis stokoja. Jis Pats visiems dovanoja gyvybę ir kiekvieną įkvėpimą bei iškvėpimą.
17:26 Iš vieno kraujo Jis padarė visą žmonių giminę ir apgyvendino ant viso žemės paviršiaus. Jis nustatė iš anksto paskirtus laikus ir žmonių apgyvendinimo ribas,
17:27 kad žmonės ieškotų Viešpaties, tam kad gi kaip nors Jį apčiuoptų ir surastų, nors Jis yra netoli nuo kiekvieno iš mūsų,
17:28 kad Jame mes gyventume, būtume pakeisti ir Jam priklausytume, kaip ir yra pasakę kai kurie jūsų poetai: 'Juk mes esame Jo šeima'.
17:29 Taigi būdami Dievo šeima, mes neturime manyti, kad Dieviškas Asmuo yra panašus į auksinę, sidabrinę ar akmeninę skulptūrą, kuri yra žmogaus minties kūrinys.
17:30 Ir štai Dievas, Kuris nekreipė dėmesio į anuos neišmanymo laikus dabar įsako visur ir visiems žmonėms atgailauti.
17:31 Todėl, kad Jis nustatė dieną, kurioje yra pasirengęs teisingai teisti gyvenamą žemę per Vyją, Kuriam tai paskyrė ir visiems garbės žodį davė, kad tai įvyks, prikeldamas Jį iš mirusiųjų'.
17:32 Gi išgirdę apie mirusiųjų prisikėlimą, vieni šaipėsi, o kiti gi sakė: „Apie tai pasiklausysime tavęs kitą kartą“.
17:33 Šitaip Paulius išėjo iš jų tarpo.
17:34 Bet kai kurie vyrai nesitraukė nuo jo ir įtikėjo. Tarp jų buvo Dionizijas Areopagietis ir moteris, vardu Damaridė, ir kiti kartu su jais.

18:1 Gi po to Paulius buvo atskirtas nuo Atėnų ir atvyko į Korintą.
18:2 Ten jis surado kažkokį žydą gimusį Ponte, vardu Akvilą ir jo žmoną Priskilę, neseniai atvykusius iš Italijos, mat Klaudijus buvo įsakęs visus žydus pašalinti iš Romos. Paulius prisijungė prie jų,
18:3 nes išmanė tą patį amatą. Todėl jis pasiliko pas juos ir darbavosi, mat jie buvo palapinių gamintojai.
18:4 Kiekvieną šabą jis pamokslavo sinagogoje ir įtikinėjo gi žydus bei graikus.
18:5 Gi kai Silas su Timotiejumi atvyko iš Makedonijos, Dvasia skatino Paulių ir jis liudijo žydams apie Jėzų Kristų.
18:6 Bet kadangi jie priešinosi ir piktžodžiavo, jis nusipurtė viršutinius drabužius ir jiems tarė: „Jūsų kraujas tepasilieka ant jūsų pačių galvų. Aš esu nekaltas ir nuo dabar eisiu pas pagonis“.
18:7 Ir, išėjęs iš ten jis atėjo į kažkokio Dievą garbinančio, vardu Justas, namus. Jo namai ribojosi su sinagoga.
18:8 Gi sinagogos vadovas Krispas kartu su visais savo namiškiais įtikėjo Viešpatį. Ir daugelis korintiečių klausydami Pauliaus įtikėjo ir buvo krikštijami panardinant vandenyje.
18:9 Naktį Viešpats regėjime pasakė Pauliui: „Nebijok, bet kalbėk, kad tu nenutiltum,
18:10 nes Aš Esu kartu su tavimi. Todėl niekas tavęs neužpuls, kad tau kenktų, nes Mano tauta šitame mieste - gausi“.
18:11 Tuomet Paulius ten pasiliko gi metus ir šešis mėnesius, mokydamas juos Dievo žodžio.
18:12 Galionui būnant Achajos prokonsulu, žydai vieningai sukilo prieš Paulių ir nuvedė jį prie teisėjo pakylos,
18:13 sakydami: „Šitas įtikinėja žmones garbinti Dievą pažeidžiant Įstatymą“.
18:14 Gi kai Paulius ketino atverti burną, Galionas tarė žydams: „Jeigu tai iš tikrųjų būtų nusikaltimas arba kokia nors niekšinga apgavystė, o žydai, dėl tos priežasties aš išklausyčiau jūsų skundą!
18:15 Bet jeigu jumoje kyla ginčas dėl žodžio, vardų ir Įstatymo, išsiaiškinkite patys. Būti tokių dalykų teisėju aš nenoriu“.
18:16 Ir jis pavarė juos nuo teisėjo pakylos.
18:17 Gi visi graikai pačiuo sinagogos vadovą Sosteną ir mušė jį priešais teisėjo pakylą. Bet

NAUJASIS TESTAMENTAS

Galionui nė vienas iš jų nerūpėjo.

18:18 Pasilikęs Korinte dar ilgesnį laiką, Paulius atsisveikino su broliais ir kartu su Priskile bei Akvilu iš ten išplaukė į Siriją. Kenchrėjose jis nusiskuto savo galvą, nes davė įžadą.

18:19 Bet atvykęs į Efezą, Paulius ten juos paliko, gi pats nuėjo į sinagogą ir paragintas pamokslavo žydams.

18:20 Kai jie prašė jį pasilikti pas juos ilgesnį laiką, jis nesutiko,

18:21 bet atsisveikinęs su jais, tarė: „Bet kuriuo atveju aš privalau švęsti ateinančią šventę Jeruzalėje. Gi jeigu Dievas nori, tai aš vėl sugrįšiu pas jus“. Ir Dievas jį išvedė iš Efezo.

18:22 Atvykęs į Cezarėją, jis nuėjo, pasveikino bažnyčią ir patraukė į Antiochiją.

18:23 Praleidęs ten kiek laiko, jis iškeliavo. Eidamas paeiliui per visą Galatijos ir Frigijos kraštą Paulius stiprino visus mokinius.

18:24 Gi kažkoks žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, iškalbingas ir gerai išmanantis Raštus vyras, atvyko į Efezą.

18:25 Šis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir liepsnodamas dvasia uoliai skelbė bei mokė apie Viešpatį, nors tepažinojo tik Jono krikštą panardinant vandenyje.

18:26 Apolas gi pradėjo drąsiai kalbėti sinagogoje. Jį išklaušę, Akvilas ir Priskilė pasikvietė pas save ir detaliau išdėstė jam Dievo kelią.

18:27 Gi kai jis ketino keliauti į Achają, broliai parašė mokiniams, ragindami jį su džiaugsmu priimti. Ten nuvykęs Apolas daug padėjo tiems, kurie buvo įtikėję per malonę,

18:28 nes jis nenuginčijamai įtikinėjo žydus ir viešai iš Raštų įrodinėjo, kad Jėzus yra Kristus.

19:1 Gi Apolui būnant Korinte, Paulius, perėjęs aukštutines sritis, atvyko į Efezą. Suradęs ten kažkokius mokinius,

19:2 paklausė: „Ar įtikėję jūs priėmėte Šventąją Dvasią?“ Tie jam atsakė: „Jeigu Šventoji Dvasia yra, tai mes apie Ją net nesame girdėję“.

19:3 Tuomet gi jis jų paklausė: „Kokiu krikštu buvote pakrikštyti?“ O jie atsakė: „Jono krikštu panardinant vandenyje“.

19:4 Paulius tarė: „Jonas iš tikrųjų krikštijo atgailos krikštu panardinamas vandenyje, kalbėdamas tautai apie Tą, Kuris ateina po jo, kad jie tikėtų Juo, būtent Jėzumi Kristumi“.

19:5 Gi tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti panardinant vandenyje Viešpaties Jėzaus vardu.

19:6 Kai Paulius uždėjo ant jų rankas, į juos įėjo Šventoji Dvasia ir jie ėmė kalbėti kalbomis bei pranašauti.

19:7 Iš viso jų buvo apie dvylika vyrų.

19:8 Įėjęs į sinagogą Paulius tris mėnesius drąsiai kalbėjo pamokslaudamas bei įtikinėdamas apie Dievo karalystę.

19:9 Gi tuomet, kai kurie buvo sukietinti ir netikėjo, šmeiždami tą Kelią daugybės akivaizdoje, Paulius nuo jų pasitraukė ir atskyrė mokinius, kasdien pamokslaudamas kažkokio Tirano mokykloje.

19:10 Tai truko dvejus metus, taip, kad visi Azijoje gyvenantys žydai ir graikai išgirdo Viešpaties Jėzaus žodį.

19:11 Pauliaus rankomis gi Dievas darė nepaprastus stebuklus,

19:12 taip, kad jo kūną lietusios skepetėlės bei prijuostės buvo dedamos ant ligonių ir iš jų buvo išvaromos ligos, ir piktosios dvasios išeidavo iš jų.

19:13 Tuomet kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai bandė ištarti Viešpaties Jėzaus vardą prieš tuos, kurie buvo apsėsti piktųjų dvasių, sakydami: „Mes jums įsakome Jėzaus vardu, Kurį skelbia Paulius“.

19:14 Gi taip darė kažkokio žydo, vyriausiojo kunigo Skėvo septyni sūnūs.

19:15 Bet piktoji dvasia, paraginta atsakyti, jiems tarė: „Jėzų pažįstu ir Paulių žinau, o jūs kas tokie?“

NAUJASIS TESTAMENTAS

19:16 Tuomet žmogus, kuriame buvo piktoji dvasia, užpuolė juos ir nugalėjo. Kai jis juos įveikė, tai jie nuogi ir sužeisti išbėgo iš anų namų.

19:17 Apie tai sužinojo visi Efezo gyventojai: žydai gi ir graikai. Visus juos apėmė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo aukštinamas.

19:18 Daug gi įtikėjusiųjų ateidavo išpažindami ir atskleisdami savo darbus.

19:19 Daugelis tų, kurie užsiiminėjo magija, sunešė savo knygas ir visų akivaizdoje jas sudegino. Jie apskaičiavo, kad jų knygos buvo vertos penkiasdešimt tūkstančių sidabrinių.

19:20 Taip Dievo žodis galingai augo ir darė įtaką.

19:21 Gi kai tai Dievas buvo užbaigęs, Paulius dvasioje nusprendė, kad perėjęs per Makedoniją ir Achają keliaus į Jeruzalę. Jis sakė: „Ten apsilankęs, aš privalau pamatyti ir Romą“.

19:22 Taigi jis pasiuntė į Makedoniją du iš jam patarnaujančių, Timotiejų ir Erastą. Jis pats kurį laiką pasiliko Azijoje.

19:23 Tuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl Kelio.

19:24 Juk buvo kažkoks sidabrakalys, vardu Demetrijas, kuris darydavo sidabrines Artemidės šventyklėles ir per kurį amatininkai gaudavo nemažą pelną.

19:25 Surinkęs juos kartu su kitais panašaus verslo amatininkais jis tarė: „Vyrai, jūs gerai žinote, kad nuo šito amato priklauso mūsų gerovė!“

19:26 Bet jūs matote ir girdite, kad šitas Paulius ne tik Efeze, bet beveik visoje Azijoje įtikino ir perkalbėjo daug žmonių, sakydamas, kad tie, kurie yra daromi rankomis, nėra dievai.

19:27 Gi gresia pavojus, kad bus paniekintas ne vien mūsų amatas, bet bus paniekinta ir didžiosios deivės Artemidės šventykla ir sunaikinta didybė tos, kurią garbina visa Azija bei gyvenama žemė“.

19:28 Tai išgirdę, jie be galo įniršo ir šaukė, sakydami: „Didi efeziečių Artemidė!“

19:29 Visas miestas buvo apimtas sąmyšio. Pagriebę Pauliaus bendrakeleivius, makedoniečius Gajų ir Aristarchą, jie gi visi kartu bėgo į teatrą.

19:30 Gi kai Paulius norėjo eiti pas liaudį, mokiniai jo neleido.

19:31 Taip pat ir keli jam draugiški Azijos vadovai, pasiuntę pas jį pasiuntinius prašė, kad jis neleistų iš savęs padaryti pajuokos objekto.

19:32 Gi juk vieni šaukė viena, o kiti kita. Susirinkimas buvo taip įaudrintas, kad daugelis net nežinojo, dėl ko jie buvo surinkti drauge.

19:33 Taigi iš minios buvo išstumtas į priekį Aleksandras, kurį žydai buvo iškėlę savo kandidatu. Aleksandras, pamojęs ranka, norėjo liaudžiai pasakyti apsigynimo kalbą.

19:34 Atpažinę, kad jis žydas, visi vienu balsu maždaug apie dvi valandas šaukė: „Didi efeziečių Artemidė!“

19:35 Gi nutildęs minią ėmė kalbėti miesto raštininkas: „Vyrai, efeziečiai! Ar yra toks žmogus, kuris nežinotų, kad efeziečių miestas yra didžiosios deivės Artemidės ir Diopeto garbintojas?“

19:36 Taigi tai nenuginčijamas faktas, todėl privalau jus nutildyti, kad nieko neapgalvotai nedarytumėte.

19:37 Juk jūs atvedėte šituos vyrus, kurie nėra nei šventyklų plėšikai, nei tie, kurie niekina mūsų deivę.

19:38 Todėl, jei Demetrijas ir kartu su juo esantys amatininkai turi prieš ką nors žodį, tai turėsite teisę būti teisūs, kurie ir priima teismo sprendimus. Ten vieni kitiems jie tepareiškia pretenzijas.

19:39 Bet jeigu jūs siekiate ko nors kito, tai bus išspręsta teisėtame piliečių susirinkime.

19:40 Juk mes esame pavojuje, kad būsimė patraukti teisman dėl šios dienos maišto, nes nėra jokios priežasties, kuria mes galėtume pateisinti šį sąmyšį“.

19:41 Tai pasakęs, jis paleido susirinkimą.

20:1 Gi sąmyšiui pasibaigus, Paulius sukviėtė mokinius ir atsisveikinęs iškeliavo, kad būtų nuvestas į Makedoniją.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 20:2 Ir perėjęs anuos kraštus bei paguodęs mokinius gausiais žodžiais, jis atvyko į Eladą.
- 20:3 Ten Paulius išbuvo gi tris mėnesius. Kai jis ketino plaukti į Siriją, žydai suruošė prieš jį sąmokslą, todėl jam kilo mintis sugrįžti atgal į Makedoniją.
- 20:4 Iki pat Azijos jį lydėjo berėjietis Sopatras, tesalonikiečiai Aristarchas ir Sekundas, derbietis Gajus ir Timotiejus, azijiečiai Tichikas ir Trofimas.
- 20:5 Šitie išvyko pirmiau ir laukė mūsų Troadėje.
- 20:6 Gi po Neraugintos duonos dienų mes išplaukėme iš Filipų ir per penkias dienas atvykome pas juos į Troadę. Ten mes pasilikome septynias dienas.
- 20:7 Pirmąją dieną po šabo, kai mokiniai buvo surinkti laužyti duonos, Paulius pamokslavo jiems, nes rytojaus dieną jis ketino išvykti, todėl ir užtęsė savo kalbą iki pat vidurnakčio.
- 20:8 Gi viršutiniame kambaryje, kur jie buvo surinkti, degė daug žibintų.
- 20:9 Kažkoks jaunuolis, vardu Eutichas, sėdėjo ant lango ir buvo gilaus miego apimtas. Pauliui ilgiau pamokslaujant, jis miego apimtas, iš trečio aukšto nukrito žemyn. Kai jį pakėlė, jis buvo nebegyvas.
- 20:10 Nulipęs žemyn Paulius puolė ant jo ir apsikabinęs jį tarė: „Nebūkite sutrikdyti, nes jo siela yra jame“.
- 20:11 Vėl užlipęs aukštyr jis perlaužė duoną ir užvalgė. Dar ilgai jis bendravo, iki pat aušros, ir tada išvyko.
- 20:12 O jaunuolis buvo atvestas gyvas ir Dievas juos labai paguodė.
- 20:13 Gi pasiekę laivą mes buvome nuplukdyti į Asą. Iš ten ketinome pasiimti kartu su savimi Paulių, nes jis buvo taip nurodęs, mat jis pats ruošėsi keliauti pėsčiomis.
- 20:14 Kai jis susitiko su mumis Ase, mes pasiėmėme jį ir atvykome į Mitilėnę.
- 20:15 Iš ten išplaukę, rytojaus dieną mes atvykome palei Chiją. Gi kitą dieną mes nuvykome į Samą ir pasilikome Trogilijone, dar po dienos atvykome į Miletą.
- 20:16 Juk Paulius buvo nusprendęs aplenkti Efezą, kad jam netektų užsibūti Azijoje, nes jis skubėjo, norėdamas, kad jeigu tik būtų įmanoma, Sekminių dieną būti Jeruzalėje.
- 20:17 Iš Mileto Paulius pasiuntė į Efezą ir pasikvietė bažnyčios vyresniusius.
- 20:18 Kuomet tie pas jį atvyko, jis tarė: „Jūs žinote, kaip visą laiką, nuo pirmosios dienos, kurią aš įžengiau į Aziją, pas jus elgiausi,
- 20:19 tarnaudamas Viešpačiui su visu nuolankumu ir daugybe ašarų bei išbandymų, kurie ištiko mane per žydų sąmokslus.
- 20:20 Kaip aš nevingiau jums paskelbti tai, kas naudinga, ir mokiau jus viešai bei panamiui,
- 20:21 liudydamas žydams gi ir graikams apie Dievą, atgailą bei tikėjimą mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi.
- 20:22 Ir štai dabar aš, Dvasios sukaustytas, keliauju į Jeruzalę, nežinodamas, kaip ten mane sutiks,
- 20:23 nepaisant to, kad Šventoji Dvasia kiekviename mieste man liudija, sakydama, jog manęs laukia pančiai ir sunkūs išmėginimai.
- 20:24 Bet aš nedarau dėl to jokios išvados ir nelaikau vertinga savo gyvybės, kad tik su džiaugsmu užbaigčiau savo bėgimą ir tarnavimą, kurį priėmiau iš Viešpaties Jėzaus: liudyti Dievo malonės Gerąją Naujieną.
- 20:25 Ir štai dabar aš žinau, kad jūs visi, tarp kurių vaikščiojau skelbdamas Dievo karalystę, jau daugiau nebematysite mano veido.
- 20:26 Todėl šiandien jums liudiju, jog esu švarus nuo visų kraujo,
- 20:27 nes aš nevingiau jums paskelbti visos Dievo valios.
- 20:28 Todėl būkite dėmesingi sau ir visai kaimenei, kurioje Šventoji Dvasia paskyrė jus tvarkos prižiūrėtojais, kad ganytumėte Dievo bažnyčią, kurią Jis įsigijo Savuoju krauju.
- 20:29 Juk aš žinau tai, kad po mano išvykimo, pas jus įsibraus žiaurūs vilkai, kurie nepagailės kaimenės.
- 20:30 Net ir iš jūsų pačių tarpo kils vyrai, kurie kalbės iškreiptus dalykus, kad nuviliotų paskui save

NAUJASIS TESTAMENTAS

mokinius.

20:31 Todėl budėkite ir prisiminkite, kad trejus metus, naktį ir dieną, aš nepaliaudamas, su ašaromis įspėjineju kiekvieną iš jūsų.

20:32 Bet dabar, broliai, pavedu jus Dievui ir Jo malonės žodžiui, kuris turi galią jus pamokyti ir suteikti paveldą tarp visų pašventintųjų!

20:33 Netroškau niekieno sidabro nei aukso, nei drabužio.

20:34 Gi jūs patys žinote, kad mano ir buvusių kartu su manimi reikmėms tarnavo šitos rankos.

20:35 Aš jums visiems buvau pavyzdžiu, kad taip plušantys privalo būti skurstančiųjų atrama ir neužmiršti gi Viešpaties Jėzaus žodžių, nes Jis yra pasakęs: 'Labiau palaimintas yra tas kuris duoda, nei tas, kuris ima'".

20:36 Tai pasakęs jis atsiklaupė ir kartu su jais visais pasimeldė Dievui.

20:37 Gi jie visi ėmė garsiai raudoti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį vėl ir vėl bučiavo.

20:38 Jie labiausiai buvo nuliūdinti dėl jo ištartų žodžių, kad jau daugiau nebematys jo veido. Taigi jie palydėjo jį į burlaivį.

21:1 Gi kai mes nuo jų buvome atplėšti ir išplukdyti, tiesiu kursu atvykome į Kosą, po to į Rodą, o iš ten į Patarą.

21:2 Suradę burlaivį, plaukiantį į Finikiją, įlipome ir buvome nuplukdyti.

21:3 Išvydę Kiprą ir palikę jį kairėje, mes plaukėme į Siriją, ir buvome prišvartuoti Tyre. Juk ten buvo burlaivis, kuris turėjo iškrauti savo krovinį.

21:4 Ir suradę mokinius, mes ten pat pasilikome septynias dienas. Dvasios paraginti, jie sakė Pauliui, kad jis nevyktų į Jeruzalę.

21:5 Gi kuomet tos dienos prabėgo, mes išėjome ir keliavome toliau. Jie visi kartu su žmonomis ir vaikais išlydėjo mus už miesto ribų. Pajūryje atsiklaupėme ir pasimeldėme Dievui.

21:6 Vieni su kitais atsisveikinę sulipome į burlaivį, o jie sugrįžo pas savuosius.

21:7 Užbaigę kelionę jūra, iš Tyro atvykome į Ptolemaidę. Ten pasveikinome brolius ir pasilikome pas juos vieną dieną.

21:8 Gi kitą dieną drauge su Pauliumi mes iškeliavome ir atvykome į Cezarėją. Ten nuėjome į Gerosios Naujienos skelbėjo Pilypo, kuris buvo vienas iš septynių, namus ir pas jį pasilikome.

21:9 Jis turėjo keturias dukteris mergeles, kurios pranašauja.

21:10 Pas Pilypą mes pasilikome daugiau dienų. Tuomet iš Judėjos atvyko kažkoks pranašas, vardu Agabas.

21:11 Atėjęs pas mus, jis paėmė Pauliaus diržą ir susirišęs gi savo rankas bei kojas pasakė: „Štai taip sako Šventoji Dvasia: 'Vyra, kuriam priklauso šitas diržas, tokiu būdu Jeruzalėje surakins žydai ir perduos jį į pagonių rankas'".

21:12 Kai tai išgirdome, mes gi ir vietiniai prašėme, kad jis neitų į Jeruzalę.

21:13 Tuomet Paulius atsakė: „Kodėl jūs raudate ir liūđinate man širdį? Juk dėl Viešpaties Jėzaus vardo aš pasiruošęs ne tik būti surakintas Jeruzalėje, bet ir mirti“.

21:14 Bet kai jis nesidavė įtikinamas, mes nurimome ir tarėme: „Teįvyksta Viešpaties valia“.

21:15 Po tų dienų mes susiruošėme ir vykome į Jeruzalę.

21:16 Gi kartu su mumis vyko ir kai kurie mokiniai, lydintys mus iš Cezarėjos. Jie vedė mus pas kažkokį kiprietį Manasoną, seną mokinį, pas kurį mes būtume apgyvendinti.

21:17 Kai atvykome į Jeruzalę, broliai mus džiaugsmingai priėmė.

21:18 Kitą dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą. Ten buvo atvykę ir visi vyresnieji.

21:19 Juos pasveikinęs, jis detaliai papasakojo visa, ką Dievas padarė pagonyse per jo tarnystę.

21:20 Tai išgirdę jie šlovino Viešpatį ir jam pasakė: „Tu matai, broli, kokia nesuskaitoma daugybė yra įtikėjusiųjų žydų ir jie visi yra uolūs Įstatymo šalininkai!“

21:21 Jiems buvo pranešta apie tave, kad tu mokai visus žydus, gyvenančius tarp pagonių atsiskirti nuo Mozės, sakydamas, jog jiems nereikia apipjaustyti savo vaikų apyvarpių nei elgtis

NAUJASIS TESTAMENTAS

pagal papročius.

21:22 Taigi ką daryti? Minia būtinai susirinks, nes išgirs, kad tu esi atvykęs.

21:23 Todėl padaryk tai, ką mes tau sakome. Pas mus yra keturi vyrai, padarę įžadą.

21:24 Pasiimk tuos, Dievas teapvalo tave kartu su jais. Tu sumokėk vietoj jų pinigų, kad jie galėtų nusiskusti galvas ir visi sužinotų, jog tai, kas jiems apie tave buvo pranešta, nėra tiesa, bet kad tu pats vadovaujiesi Įstatymu ir jį vykdai.

21:25 Gi įtikėjusiems pagonims mes esame įsakę per laišką ir išaiškinę, kad jie nieko panašaus nesilaikytų, tik saugotųsi aukų stabams, kraujo, tai kas pasmaugta ir paleistuvystės“.

21:26 Tuomet Paulius pasiėmė tuos vyrus ir kitą dieną kartu su jais apvalytas įėjo į šventyklą. Ten jis pranešė apie apšivalymo dienų pabaigą, kol už kiekvieną iš jų bus paaukota auka.

21:27 Kuomet gi turėjo būti užbaigtos septynios dienos, žydai iš Azijos, pamatę Paulių šventykloje, sukurstė visą minią ir, nutvėrę jį

21:28 emė šaukti: „Vyrai, izraelitai, skubėkite į pagalbą. Šitas yra žmogus, kuris visur visus moko prieš tautą, Įstatymą bei šitą vietą. Be to gi jis įsivedė į šventyklą graikus ir išniekino šią šventąją vietą!“

21:29 Juk anksčiau mieste jie buvo matę kartu su juo efezietį Trofimą, todėl manė, kad Paulius jį buvo įsivedęs į šventyklą.

21:30 Buvo sujudintas gi visas miestas ir pasidarė žmonių sambūris. Jie nutvėrė Paulių ir vilko jį iš šventyklos. Vartai tuojau pat buvo užrakinti.

21:31 Bet kai jie siekė jį užmušti, kohortos vadą pasiekė žinia, kad visoje Jeruzalėje sukeltas sąmyšis.

21:32 Pasiėmęs kareivių bei šimtinių jis tuoj pat nubėgo žemyn pas juos. Jie, pamatę vadą ir kareivius, liovėsi mušę Paulių.

21:33 Tuomet prisiartinęs vadas suėmė jį ir įsakė surakinti dviem grandinėmis. Jis klausinėjo, kas jis yra ir ką yra padaręs.

21:34 Vieni šaukė viena minioje, kiti kažką kita. Dėl triukšmo negalėdamas nieko tikro sužinoti, vadas įsakė vesti Paulių į tvirtovę.

21:35 Gi kai Paulius atėjo prie laiptų, minia taip įsismurtavo, kad kareiviams teko jį nešti.

21:36 Juk žmonių minia sekė paskui jį, šaukdama: „Nužudyk jį!“

21:37 Kai Paulius buvo įvedamas į tvirtovę, jis paklausė vado: „Ar aš galiu tau ką nors pasakyti?“, gi tas atsakė: „Ar tu supranti graikiškai?“

21:38 Taigi tu nesi tas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išvedė į dykumą keturis tūkstančius vyrų, samdomų žudikų?“

21:39 Bet Paulius atsakė: „Aš esu žmogus žydas, iš Kilikijos Tarso, ne nežinomo miesto pilietis. Aš prašau tavęs, leisk man kalbėti tautai“.

21:40 Gi kai vadas jam leido, Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo ranka tautai. Po ilgai trukusios tylos, jis prabilo hebrajų tarme, sakydamas:

22:1 „Vyrai, broliai ir tėvai! Išklauskite mano apsigynimo kalbą.

22:2 Gi išgirdę, kad jis kalba jiems, hebrajų tarme, jie dar labiau nutilo, o Paulius taria:

22:3 „Aš juk esu vyras žydas, gimęs Kilikijos Tarse, išauklėtas šiame mieste, prie Gamalielio koju ir išmokytas pagal griežtą tėvų Įstatymą, ir buvau uolus Dievo šalininkas, kaip ir visi jūs šiandien esate.

22:4 Iki mirties aš persekiojau šitą Kelią, sukaustydamas bei atiduodamas į kalėjimus vyrus gi ir moteris.

22:5 Apie tai man gali paliudyti vyriausiasis kunigas ir visa vyresniųjų taryba. Iš jų aš esu gavęs laiškus prieš brolius ir keliavau į Damaską, kad ten esančius atvesčiau surakintus į Jeruzalę, idant jie būtų nubausti.

22:6 Gi man keliaujant ir artėjant prie Damasko, apie vidurdienį, staiga aplink mane suspindėjo

NAUJASIS TESTAMENTAS

ryški šviesa iš dangaus.

22:7 Aš kritau gi ant žemės ir išgirdau balsą, man sakantį: ‘Sauliau, Sauliau, kodėl tu Mane persekioji?’

22:8 Aš paklausiau: ‘Kas Tu esi, Viešpatie?!’ Jis atsakė gi man: ‘Aš Esu Jėzus Nazarietis, Kurį tu persekioji’.

22:9 Kartu su manimi esantys juk matė šviesą ir išsigando, bet balso To, Kuris man kalbėjo jie negirdėjo.

22:10 Aš vėl paklausiau: ‘Ką aš turėčiau daryti, Viešpatie?!’ O Viešpats man atsakė: ‘Atsikėlęs eik į Damaską ir ten tau bus paskelbta apie tai, kas tau Dievo įsakyta daryti’.

22:11 Kadangi tos šviesos šlovės apakintas nieko nebemačiau, aš, vedamas už rankos per tuos, kurie buvo su manimi, atėjau į Damaską.

22:12 Gi kažkoks Ananijas, pagal Įstatymą dievobaimingas vyras, apie kurį gerai liudijo visi ten gyvenantys žydai,

22:13 atėjęs pas mane ir prisitartinęs man tarė: ‘Broli Sauliau, praregėk!’ Ir tą pačią akimirką aš pamačiau jį.

22:14 Ananijas tarė: ‘Mūsų tėvų Dievas išsirinko tave, kad pažintum Jo valią ir pamatytum Teisųjį, ir išgirstum iš Jo burnos balsą,

22:15 nes tu būsi Jo liudytojas visiems žmonėms, liudydamas apie tai, ką esi matęs ir girdėjęs.

22:16 O dabar, ko delsi? Kelkis, pasikrikštyk panardinimu vandenyje ir nusiplauk savo nuodėmes, šaukdamasis Viešpaties vardo’.

22:17 Gi kai aš sugrižau į Jeruzalę ir meldžiausi šventykloje, patyriau Dvasios pagavą

22:18 ir išvydau Jėzų. Jis man pasakė: ‘Skubėk ir greitai išeišk iš Jeruzalės, kadangi jie nepriims tavo liudijimo apie Mane’.

22:19 Tuomet aš tariu: ‘Viešpatie, jie žino, kad aš sodinau į kalėjimą ir plakiau rimbu kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie Tave tiki!

22:20 O tuo metu kai buvo praliejamas Tavo liudytojo Stepono kraujas, aš stovėjau ir pritariau jo nužudymui bei saugojau jį žudančiųjų apsiaustus.

22:21 Bet Jis man tarė: ‘Eik, nes Aš siųsiu tave toli, pas pagonis’“.

22:22 Jie klausėsi Pauliaus iki šitų žodžių, o tada pakėlė savo balsus sakydami: „Pašalink, būtent tokį nuo žemės, nes jis neturi gyventi!“

22:23 Gi jie šaukė, metė šalin savo apsiaustus ir svaidė į orą dulkes.

22:24 Vadas įsakė įvesti Paulių į tvirtovę ir liepė tardyti plakant rimbais, kad sužinotų, dėl kokios priežasties jie taip jam šaukė.

22:25 Bet kai jie pririšo jį odiniais diržais, Paulius tarė šalia stovinčiam šimtininkui: „Ar jums leista plakti rimbu žmogų, kuris yra Romos pilietis ir dar nenuteistas?“

22:26 Tai išgirdęs, šimtininkas nuėjo pas vadą ir pranešė: „Atkreipk dėmesį į tai, ką ketini daryti, juk šitas žmogus yra Romos pilietis“.

22:27 Vadas atėjęs jo paklausė: „Sakyk man, ar tu esi Romos pilietis?“ Paulius patvirtino: „Taip“.

22:28 Gi vadas tarė: „Aš šitą pilietybę įsigijau už didelę sumą pinigų“. Paulius patvirtino: „O aš buvau pagimdytas piliečiu“.

22:29 Taigi tie, kurie ketino jį tardyti plakant, tuojau pat nuo jo pasitraukė. O vadą apėmė baimė, kai jis sužinojo, kad Paulius yra Romos pilietis, ir kad jį buvo surakinęs.

22:30 Rytojaus dieną, norėdamas gauti patikimą atsakymą, už ką Paulius žydų kaltinamas, vadas išlaisvino jį iš pančių, įsakė susirinkti aukštiesiems kunigams bei visam jų sinedrionui ir atvedęs Paulių pastatė jų akivaizdoje.

23:1 Atidžiai žvelgdamas į sinedrioną, Paulius tarė: „Vyrai, broliai! Iki pat šios dienos Dievas apgyvendino mane Savo akivaizdoje su visiškai tyra sąžine“.

23:2 Gi vyriausiasis kunigas Ananijas įsakė šalia jo stovintiems smogti jam per burną.

NAUJASIS TESTAMENTAS

23:3 Tuomet Paulius jam tarė: „Tau smogs Dievas, tu, pabaltinta siena! Tu sėdi, kad mane teistum pagal Įstatymą, bet įsakai mane mušti nusižengdamas Įstatymui?“

23:4 Stovintys šalia tarė: „Tu keiki vyriausiąjį Dievo kunigą?“

23:5 Paulius sakė gi: „Broliai, aš neatpažinau, kad jis yra vyriausiasis kunigas! Juk parašyta: ‘Tu neištarsi blogai apie savo tautos valdovą’.

23:6 Supratęs, kad viena dalis yra sadukiejai, o kita - fariziejai, Paulius sinedrione sušuko: „Vyrų, broliai! Aš esu fariziejus, farizėjaus sūnus. Aš esu teisiamas dėl vilties ir mirusiųjų prisikėlimo“.

23:7 Gi kai jis tai ištarė, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo ginčas ir minia buvo padalinta.

23:8 Juk sadukiejai sako, kad nėra prisikėlimo nei angelo, nei dvasios, bet fariziejai pripažįsta ir vienus ir kitus.

23:9 Taigi kilo didelis triukšmas. Pakilę fariziejų pusės rašto aiškintojai ginčijosi, sakydami: „Mes nerandame nieko blogo šiame žmoguje. Bet jeigu jam kalbėjo dvasia ar angelas, tai kad mes nebūtume tie, kurie kovoja prieš Dievą“.

23:10 Kilus smarkiam ginčui, vadas buvo apimtas baimės, kad jie nesudraskytų Pauliaus. Todėl per jį buvo duotas įsakymas kariuomenei nusileisti žemyn, išplėsti jį iš jų tarpo ir nuvesti į tvirtovę.

23:11 Kitą naktį jam pasirodė Viešpats ir tarė: „Būk drąsus, Pauliau! Juk kaip paliudijai apie Mane Jeruzalei, taip tu privalai liudyti ir Romai“.

23:12 Gi atėjus dienai, kai kurie žydai surengė sąmokslą. Jie susaistė save prakeiksmu ir prisiekė nei valgyti, nei gerti iki tol, kol jie nužudytų Paulių.

23:13 Šitą sąmokslą surengusių buvo daugiau nei keturiasdešimt žmonių.

23:14 Jie atėjo pas aukštuosius kunigus bei vyresnius ir tarė: „Mes susisaistėme prakeiksmu, kad nieko neparagausime iki tol, kol nenužudytume Pauliaus.“

23:15 Taigi dabar jūs kartu su sinedrionu praneškite vadui, kad rytoj atvestų jį žemyn pas jus, tarsi ketintumėte ką nors detaliau apie jį išsiaiškinti. O mes, jam dar nepriartėjus, esame pasiruošę nužudyti jį“.

23:16 Tačiau apie jų rengiamą pasalą išgirdo Pauliaus sesers sūnus. Ji atėjo į tvirtovę ir apie tai pranešė Pauliui.

23:17 Gi Paulius pasikvietė vieną iš šimtininkų ir tarė: „Nuvesk šitą jaunuolį pas vadą, nes jis turi jam kai ką pranešti“.

23:18 Taigi tas paėmęs jį, nuvedė pas vadą ir tarė: „Kalinys Paulius pasikvietęs mane prašė, kad atvesčiau pas tave šį jaunuolį, nes jis turi tau kažką pranešti“.

23:19 Tuomet vadas, paėmęs jį už rankos ir nuėjęs į šalį jo asmeniškai klausinėjo: „Kas tu esi ir ką turi man pranešti?“

23:20 Gi jis tarė: „Žydai susitarė prašyti tave, kad rytoj nuvestum Paulių į sinedrioną, tarsi jie ketintų ką nors detaliau apie jį išsiaiškinti.“

23:21 Taigi, kad tu nebūtum jų įtikintas, nes prieš jį surengė pasalą daugiau nei keturiasdešimt vyrų, kurie susaistė save prakeiksmu nei valgyti, nei gerti, kol jo nenužudytų. Dabar jie pasiruošę ir laukia tavo įsakymo“.

23:22 Taigi vadas paleido jaunuolį įsakydamas: „Niekam neatskleisk, kad apie tai man pranešė“.

23:23 Tuomet pasišaukęs du šimtininkus, jis tarė: „Parenkite du šimtus kareivių, septyniasdešimt raitelių bei du šimtus ietininkų, kad trečią nakties valandą jie būtų vedami iki Cezarėjos.“

23:24 Parūpinkite gi jiems nešulinių gyvulių, kad užsodinę Paulių jie saugiai pristatytų jį valdytojui Feliksui“.

23:25 Ir jis parašė tokio turinio laišką:

23:26 „Klaudijus Lisijas, labai gerbiamam valdytojui Feliksui: būk pasveikintas.

23:27 Šitą vyrą, per žydus sučiuptą ir kurį per juos buvo kėsintasi nužudyti, aš, atėjęs su kariuomene išgelbėjau, sužinojęs, kad jis yra Romos pilietis.

23:28 Norėdamas sužinoti priežastį, dėl kurios jie kaltina jį, aš atvedžiau jį į jų sinedrioną.

23:29 Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įstatymo ginčytinų klausimų, o ne dėl kokio nors

NAUJASIS TESTAMENTAS

nusikaltimo, kuris būtų vertas mirties ar pančių.

23:30 Ir kai man buvo pranešta, kad prieš šį vyrą per žydus yra rengiamas sąmokslas, aš tuoju pat pasiunčiau jį pas tave. Aš įsakiau ir jo kaltintojams, kad jie tavo akivaizdoje pasakytų, kuo kaltina jį. Lik sveikas!“

23:31 Tuomet kareiviai, kaip jiems buvo įsakyta, paėmė Paulių ir nugabeno nakčia jį į Antipatridą.

23:32 Gi rytojaus dieną jie leido raiteliams keliauti kartu su juo toliau, o patys sugrižo į tvirtovę.

23:33 Atvykę į Cezarėją, jie perdavė valdytojui laišką ir pristatė jam Paulių.

23:34 Perskaitęs laišką, valdytojas paklausė, iš kokios provincijos tas esąs. Ir sužinojęs, kad jis iš Kilikijos,

23:35 tarė: „Aš tave išklausysiu, kai atvyks ir tavo kaltintojai“. Tuomet įsakė gi saugoti Paulių Erodo pretorijuje.

24:1 Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas Ananijas kartu su vyresniaisiais ir su kažkokių oratoriumi Tertulu. Jie įskundė Paulių valdytojui.

24:2 Gi kai buvo iškviestas Tertulas, jis pradėjo kaltinamąją kalbą, sakydamas: „Tavo dėka mes turime ilgai trunkančią taiką ir dėl tavo globos šitai tautai daromi labai vertingi darbai.

24:3 Mes, labai gerbiamas Feliksai, visada gi ir visur tai pripažįstame su visu dėkingumu!

24:4 Bet, kad tavęs ilgiau nevarginčiau, aš meldžiu tave, kad tu būdamas maloningas, trumpai mus išklausytum.

24:5 Paaiškęjo, kad šitas vyras yra maras. Jis kursto maištą tarp visų žydų visoje gyvenamoje žemėje ir yra nazariečių sektos vadeiva.

24:6 Jis mėgino išniekinti šventyklą, todėl ir sučiupome jį bei norėjome teisti pagal mūsų Įstatymą.

24:7 Bet atėjo vadas Lisijas ir su didele prievarta atėmė jį iš mūsų rankų,

24:8 ir įsakė, kad jo kaltintojai atvyktų pas tave. Apie visa tai, kuo jį kaltiname, pats galėsi sužinoti iš jo, jį apklausęs“.

24:9 Gi su tuo sutiko ir žydai, tvirtindami, kad taip yra.

24:10 Gi po to kai valdytojas linktelėjo Pauliui galva, kad kalbėtų, tas atsakė: „Tai žinodamas, kad tu daug metų esi šitos tautos teisėju, aš su džiaugsmu sakau savo apsigynimo kalbą.

24:11 Tu gali sužinoti, jog praėjo ne daugiau nei dvylika dienų nuo tos dienos kai aš atvykau į Jeruzalę, kad pagarbinčiau Dievą.

24:12 Jie manęs neaptiko nei su kuo nors besiginčijančio šventykloje nei keliančio maištą minioje, nei sinagogose, nei mieste.

24:13 Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina.

24:14 Bet aš tau išpažįstu tai, kad taip tarnauju savo tėvų Dievui pagal Kelią, kurį jie vadina sekta, tikėdamas viskuo, kas yra parašyta Įstatyme ir Pranašuose.

24:15 Aš turiu Dievo akivaizdoje viltį, kurią ir jie patys pripažįsta, kad bus prisikėlimas mirusiųjų, teisiųjų gi ir neteisiųjų.

24:16 Taigi stengiuosi visuomet turėti nepriekaištingą sąžinę prieš Dievą ir žmones.

24:17 Aš po daugelio metų atvykau savo tautai atiduoti išmaldų ir aukų.

24:18 Gi tai darantį, kai kurie Azijos žydai rado mane šventykloje, apvalytą, ne su minia ir ne su triukšmu.

24:19 Jie privalo būti čia, tavo akivaizdoje ir kaltinti, jeigu ką nors turi prieš mane.

24:20 Arba šitie patys tepasako, jeigu jie surado manyje kokią nors neteisybę, kai aš stovėjau sinedriono akivaizdoje,

24:21 nebent dėl to vieno pasakymo, kai šaukiau, stovėdamas tarp jų: ‘Šiandien per jus esu teisiamas už mirusiųjų prisikėlimą’“.

24:22 Taigi juos išklausęs Feliksas atidėjo bylos svarstymą, sakydamas: „Kai detaliau sužinosiu apie tą Kelią ir kai atvyks vadas Lisijas, tuomet ir išspręsiu jūsų klausimą“.

24:23 Ir jis įsakė šimtininkui saugoti Paulių, bet suteikti laisvę, kad nė vienam iš jo saviškių nebūtų

NAUJASIS TESTAMENTAS

draudžiama jam patarnauti ar pas jį ateiti.

24:24 Gi po keleto dienų Feliksas atėjo kartu su savo žmona Druzila, kuri buvo žydė. Jis išsikvietė Paulių ir išklausė jo apie tikėjimą Kristumi.

24:25 Tuomet kai Paulius pamokslavo apie teisumą, susilaikymą ir ruošiamą teisumą, Feliksas buvo apimtas baimės ir pasakė: „Dabar tu eik. Kai bus tinkamas laikas, tave išsikviesiu“.

24:26 Kadangi, Feliksas tikėjosi, kad per Paulių bus duoti jam pinigai, kad paleistų jį, todėl vis dažniau jį išsikviesdavo ir su juo kalbėdavosi.

24:27 Prabėgus dvejiems metams, Felikso įpėdiniu tapo Porcijus Festas. Norėdamas gi suteikti žydams malonumų, Feliksas paliko Paulių surakintą.

25:1 Taigi atvykęs į provinciją, po trijų dienų Festas iš Cezarėjos nuvyko į Jeruzalę.

25:2 Tuomet vyriausiasis kunigas ir žydų vyresnieji įskundė jam Paulių. Jie Festą įtikinėjo,

25:3 prašydami malonės, kad jis iškvieštų Paulių į Jeruzalę, o jie surengę pasalą kelyje galėtų jį nužudyti.

25:4 Bet Festas atsakė, kad Paulius turi būti saugomas Cezarėjoje, ir kad jis pats ketina ten netrukus vykti.

25:5 Jis pridūrė: „Taigi tie, kurie yra tarp jūsų įtakingi, tekeliauja kartu su manimi ir jeigu šitame vyre yra kokia nors nedorybė, tekaltina jį“.

25:6 Pasilikęs tarp jų daugiau nei dešimt dienų, Festas nuvyko žemyn į Cezarėją. Kitą dieną jis atsisėdo į teisėjo kėdę ir įsakė atvesti Paulių.

25:7 Gi kai jis pasirodė, apstojo jį iš Jeruzalės atvykę žydai, pateikdami Pauliui daug sunkių kaltinimų, kurių jie negalėjo įrodyti.

25:8 Paulius gynėsi: „Nei prieš žydų Įstatymą, nei prieš šventyklą, nei prieš Cezarį, nei prieš ką nors aš nesu nusikaltęs“.

25:9 Bet norėdamas parodyti palankumą žydams Festas Pauliaus paklausė: „Ar tu nori keliauti aukštyn į Jeruzalę ir ten mano akivaizdoje būti teisiamas dėl šitų dalykų?“

25:10 Tuomet Paulius tarė: „Aš stoviu priešais Cezario teismo kėdę, kur ir esu teisiamas. Aš nenusikaltėjau nė vieno žydo, kaip ir tu pats puikiai žinai.“

25:11 Nes jeigu tikrai neteisėtai elgiausi ir padariau ką nors verta mirties, neatsisakau mirti, bet jei kaltinimai kuriais šitie mane kaltina nepagrįsti, niekas negali jiems manęs išduoti. Aš kreipiuosi į Cezarį“.

25:12 Tuomet Festas, pasitaręs su taryba, atsakė: „Tu kreipeisi į Cezarį, pas Cezarį tu ir keliausi“.

25:13 Gi po keleto dienų, karalius Agripa ir Berenikė atvyko į Cezarėją Festo pasveikinti.

25:14 Jiems užtrunkant ten nemažai dienų, Festas pranešė karaliui apie Paulių, sakydamas: „Per Feliksą yra paliktas įkalintas kažkoks vyras,

25:15 kurį, man būnant Jeruzalėje, aukštieji kunigai ir žydų vyresnieji įskundė prašydami, kad jis būtų nuteistas.“

25:16 Aš jiems atsakiau, kad Romėnai neturi papročio atiduoti mirčiai kurį nors žmogų anksčiau nei kaltinamasis susitiks su savo kaltintojais ir gaus gi galimybę gintis dėl kaltinimo.

25:17 Taigi jiems čia atvykus aš nedelsiau. Kitą dieną atsisėdau į teisėjo kėdę ir įsakiau tą vyrą atvesti.

25:18 Aplink jį pastatyti kaltintojai nepateikė nė vieno kaltinimo, dėl kurio jį įtariau.

25:19 Gi jie tik pateikė jam ginčytinus klausimus apie savo Dievo garbinimą ir apie Kažkokį mirusį Jėzų, Kurį Paulius tvirtino esant gyvą.

25:20 Nežinodamas, kaip man išspręsti šitą ginčą, paklausiau, ar jis tetrokšta keliauti į Jeruzalę, kad būtų ten dėl šitų dalykų teisiamas.

25:21 Bet Paulius pareikalavo, kad jis būtų saugomas iki Augusto sprendimo. Aš įsakiau jį saugoti iki tol, kol pasiūsiu jį pas Cezarį“.

25:22 Tuomet Agripa tarė Festui: „Aš ir pats noriu pasiklausyti to žmogaus“. Tas atsakė: „Rytoj,

NAUJASIS TESTAMENTAS

galėsi jo pasiklausyti“.

25:23 Taigi rytojaus dieną, Agripa ir Bernikė su didele prabanga įėjo į teismo posėdžių salę kartu gi su tūkstantininkais ir žymiausiais miesto vyrais. Festui įsakius, buvo atvestas Paulius.

25:24 Festas tarė: „Karaliau Agripa ir visi kartu su mumis esantys vyrai! Jūs matote šitą vyrą, dėl kurio visa žydų daugybė kreipėsi į mane gi Jeruzalėje ir čia šaukdami prieš jį, kad jis neturįs jau ilgiau gyventi.

25:25 Bet aš supratau, kad jis nėra padaręs nieko, kas verta mirties. Jis pats kreipėsi į Augustą, todėl aš nusprendžiau jį ten pasiųsti.

25:26 Tačiau apie jį aš negaliu nieko tikro parašyti valdovui. Todėl išvedžiau jį jūsų akivaizdon, o ypač prieš tave, karaliau Agripa, kad po įvykdytos apklausos aš turėčiau ką parašyti!

25:27 Nes man atrodo neprotinga siųsti kalinį ir nenurodyti kuo jis kaltinamas“.

26:1 Taigi Agripa tarė Pauliui: „Tau leidžiama pasiteisinti“. Tuomet Paulius ištiesė ranką ir pradėjo gynimosi kalbą:

26:2 „Karaliau Agripa! Aš manau, kad esu laimingas, nes aš pasirengęs šiandien tavo akivaizdoje pasiteisinti dėl visko, kuo per žydus esu kaltinamas,

26:3 juo labiau, kad tu esi visų žydų papročių ir ginčytinų klausimų žinovas. Todėl prašau tave kantriai manęs išklausti.

26:4 Juk visi žydai žino apie mano gyvenimo būdą nuo jaunystės ir koks jis buvo nuo pradžios mano tautoje, Jeruzalėje.

26:5 Tie, kurie pažįsta mane nuo senų laikų, jeigu tik jie norėtų, galėtų paliudyti, kad aš, būdamas fariziejus, gyvenau pagal griežčiausią mūsų religijos mokymą.

26:6 Bet dabar aš stoviu ir esu teisiamas už vilties pažadą, kurį Dievas yra davęs mūsų tėvams.

26:7 Jo išsipildymo tikisi sulaukti mūsų dvylika giminių, uoliai tarnaudamos Dievui naktį ir dieną. Karaliau Agripa! Dėl šios vilties, aš ir esu per žydus kaltinamas.

26:8 Kodėl jums atrodo neįtikėtina, kad Dievas prikelia mirusiuosius?

26:9 Juk ir aš maniau, kad privalu uoliai priešintis Jėzaus Nazariečio vardui.

26:10 Tai aš ir dariau Jeruzalėje. Gavęs iš vyriausiųjų kunigų įgaliojimus, daug šventųjų aš uždariau kalėjimuose ir kai jie buvo žudomi, aš pritardavau nuleisdamas žemyn apvalų akmenuką.

26:11 Visose sinagogose dažnai juos kankindavau ir versdavau piktžodžiauti. Be galo gi ant jų niršdamas, aš persekiojau juos net iki toli esančių miestų.

26:12 Todėl aš keliavau į Damaską, turėdamas aukštųjų kunigų įgaliojimus ir leidimą.

26:13 O karaliau! Kelyje, vidurdienį, aš pamačiau, kaip mane ir kartu su manimi keliaujančius apšvietė iš visų pusių šviesa iš dangaus, skaitesnė už saulės spindesį.

26:14 Gi kai mes visi parkritome ant žemės, aš išgirdau balsą hebrajų kalba man tariantį: ‘Sauliau, Sauliau, kodėl tu Mane persekioji? Skaudu tau į akstinus spardyti’.

26:15 Aš paklausiau: ‘Kas Tu esi, Viešpatie?!’ O jis atsakė: ‘Aš Esu Jėzus, Kurį tu persekioji.

26:16 Bet kelkis ir stokis ant savo kojų. Juk Aš tau buvau parodytas tam, kad paskirčiau tave tarnu bei liudytoju tų dalykų, kuriuos gi tu matei, ir tų, kuriuos Aš tau parodysiu.

26:17 Aš išvaduosiu tave iš tautos ir pagonių, pas kuriuos tave dabar siunčiu,

26:18 kad atvertum jų akis ir nukreiptum juos nuo tamsybės į Šviesą, nuo Šėtono valdžios į Dievą, kad tikėdami Mane jie gautų nuodėmių atleidimą ir paveldą tarp pašventintųjų’.

26:19 Karaliau Agripa! Todėl aš nebuvau nepaklusnus dangiškajam regėjimui,

26:20 bet pirmiausia Damaske, Jeruzalėje, bei visoje Judėjos teritorijoje ir pagonims skelbiau, kad jie atgailautų ir gręžtųsi į Dievą darydami atgailos vertus darbus.

26:21 Dėl to žydai sučiupo mane šventykloje ir kėsinosi nužudyti.

26:22 Taigi Dievui padedant, aš iki šios dienos stoviu liudydamas mažam gi ir dideliam, nekalbėdamas nieko kito gi, kaip tik tai, ką skelbė įvyksiant Pranašai ir Mozė,

26:23 kad Kristus bus pasmerktas kentėjimams, Jis pirmasis prisikėlime iš numirusiųjų ir Jis yra

NAUJASIS TESTAMENTAS

pasirengęs skelbti Šviesą tautai bei pagonims“.

26:24 Gi kai jis gindamasis tai kalbėjo, Festas garsiai šaukė: „Pauliau, tu eini iš proto. Dideli mokslai veda tave į beprotystę!“

26:25 Bet Paulius atsakė: „Aš neinu iš proto, labai gerbiamas Festai, bet skelbiu tiesos ir sveiko proto žodžius!

26:26 Juk apie tai žino ir karalius, kurio akivaizdoje aš taip drąsiai kalbu. Aš esu įtikintas, kad nuo jo nėra nieko paslėpto, nes tai buvo padaryta ne kokiame nors užkampyje.

26:27 Tu tiki Pranašais, karaliau Agripa, aš žinau, kad tiki!“

26:28 Tuomet Agripa Pauliui atsakė: „Dar šiek tiek ir tu įtikinsi mane tapti Kristaus sekėju“.

26:29 Gi Paulius tarė: „Aš teišreiškiau pageidavimą Dievui, kad ne tik tu, bet ir visi maži bei dideli, kurie manęs šiandien klausosi, būtų būtent tokie koks ir aš esu, tik be šitų pančių“.

26:30 Jam tai pasakius, pakilo karalius, valdytojas gi, Bernikė ir tie, kurie su jais drauge sėdi.

26:31 Nuėję į šalį jie vieni kitiems sakė: „Šitas žmogus nedaro nieko, kas baustina mirtimi ar pančiais“.

26:32 Gi Agripa tarė Festui: „Būtų galima šitą žmogų išlaisvinti, jeigu jis nebūtų kreipęsis į Cezarį“.

27:1 Ir kai buvo nuspręsta, kad mes turime išplaukti į Italiją, jie perdavė gi Paulių ir kai kuriuos kitus kalinius Augusto kohortos šimtininkui, vardu Julijus.

27:2 Mes įlipome į Adramitijos burlaivį, nes ketinome plaukti palei Azijos pakrantes ir išplaukėme. Kartu su mumis buvo ir makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos.

27:3 Gi kitą dieną burlaivis buvo prišvartuotas Sidone. Julijus elgėsi su Pauliumi žmoniškai ir leido jam nueiti pas draugus, kad tie juo pasirūpintų.

27:4 Išplukdyti iš ten mes aplenkėme Kiprą, nes pūtė priešpriešiniai vėjai.

27:5 Perplaukę gi atvirą jūrą palei Kilikiją ir Pamfiliją, mes atvykome į Lykijos Miras.

27:6 Ir ten šimtininkas surado burlaivį iš Aleksandrijos, plaukiantį į Italiją, ir mus į jį įsodino.

27:7 Daug dienų mes plaukėme lėtai, ir vos ne vos atvykome palei Knidą, nes pūtė nepalankus mums vėjas, todėl palei Salmonę mes aplenkėme Kretą.

27:8 Vos ne vos ją aplenkę, mes atvykome į vietą, vadinamą „Geri uostai“, netoli jos buvo Lasėjos miestas.

27:9 Prabėgo daug laiko, ir plaukti jau buvo pavojinga, nes jau buvo praėjęs rudens pasninkas, todėl Paulius įspėjo,

27:10 sakydamas: „Vyrai, aš sprendžiu, kad šis plaukiojimas gali būti žalingas ir labai nuostolingas ne tik kroviniui bei laivui, bet ir mūsų sieloms!“

27:11 Tačiau šimtininkas labiau tikėjo vairininko ir laivo savininko žodžiais nei tuo, kas buvo sakoma per Paulių.

27:12 Kadangi uostas buvo netinkamas žiemoti, todėl dauguma patarė iš ten išplaukti ir kažkokiu būdu, jei būtų įmanoma, pasiekti Kretos uostą Feniksą, žvelgiantį į pietvakarius bei šiaurės vakarus ir ten peržiemoti.

27:13 Švelniai dvelkiant pietų vėjui, jie nutarė laikytis pasiūlymo ir, pakėlę inkarą jie plaukė palei Kretą, arti kranto.

27:14 Tačiau netrukus laivą puolė audringas vėjas, vadinamas Euroklidonu.

27:15 Gi vėjas pačiupo laivą ir tas nepajėgė jam priešintis, todėl mes leidome, kad jis būtų nešamas pavėjui.

27:16 Pasiekę kažkokią salelę, vadinamą Klauda, mes vos ne vos įstengėme išsaugoti valtį.

27:17 Kai valtis buvo užkelta, jūreiviai ėmė virves ir jomis apjuosė burlaivį. Bijodami gi, kad nebūtų išmesti ant Sirtės seklių, jie nuleido burę ir taip buvo nešami toliau.

27:18 Mus smarkiai svaidė audra. Todėl kitą dieną jie išmetė už borto krovinį,

27:19 o trečią dieną savo rankomis mes išmetėme laivo įrengimus.

27:20 Per daugelį dienų nesirodant nei saulei, nei žvaigždėms, audrai gi didelei užgulus ant mūsų,

NAUJASIS TESTAMENTAS

galiausiai buvo atimta iš mūsų bet kokia viltis, kad būtume išgelbėti.

27:21 Gi po ilgo pasninkavimo Paulius buvo Dievo pastatytas tarp jų ir tarė: „O vyrai! Juk reikėjo jums paklusti man ir neplaukti iš Kretos. Būtumėte išvengę gi šitos žalos ir nuostolio.

27:22 Dabar aš raginu jus būti geros nuotaikos, nes nė vienas iš jūsų nepraras sielos, pražus tiktai laivas.

27:23 Nes šią naktį man pasirodė angelas Dievo, Kurio aš esu ir Kuriam tarnauju,

27:24 sakydamas: ‘Nebijok, Pauliau! Tave privalo pristatyti Cezariui. Ir štai Dievas yra dovanojęs tau visus plaukiančius kartu su tavimi’.

27:25 Todėl džiaukitės, vyrai! Juk aš tikiu Dievu, kad bus taip, kaip Jis man yra kalbėjęs.

27:26 Gi mus Jis turi išmesti į kokią nors salą“.

27:27 Bet kai keturioliktą naktį mes tebebuvo nešiojami Adrijos jūroje, apie vidurnaktį jūreiviai manė, kad jie priartėjo prie kažkokios sausumos.

27:28 Išmatavus gylį paaiškėjo, kad jis yra dvidešimties jūros sieksnių. Dar šiek tiek paplaukę jie vėl išmatavo gylį ir berado penkiolika jūros sieksnių.

27:29 Bijodami gi, kad nebūtų išmesti ant uolų, jie išmetė laivagalyje keturis inkarus ir meldė, kad ateitų diena.

27:30 Jūreiviai ieškojo galimybės pabėgti iš burlaivio, todėl nuleido į jūrą valtį apsimesdami, tarsi ketintų išmesti inkarus burlaivio priešakyje.

27:31 Paulius tarė šimtininkui ir kareiviams: „Jeigu tik šitie nepasiliktų burlaivyje, jūs nebūssite išgelbėti“.

27:32 Tuomet kareiviai nukapojo valtį virves ir leido jai nukristi.

27:33 Dar dienai neišaušus, Paulius ragino visus valgyti, sakydamas: „Šiandien yra keturiolika diena, kai jūs laukiate ir pasiliecate be maisto, nieko nevalgantys.

27:34 Todėl aš jus raginu valgyti, nes to reikia jūsų išgelbėjimui, nuo jūsų galvų nenukris nė vienas plaukas“.

27:35 Tai ištaręs ir paėmęs duoną, jis visų akivaizdoje padėkojo Dievui ir ją sulaužęs pradėjo valgyti.

27:36 Taigi visi buvo padrašinti ir ėmė valgyti.

27:37 Iš viso burlaivyje mūsų buvo du šimtai septyniasdešimt šešios sielos.

27:38 Kai buvo pasotinti maistu, jie išmetė kviečius į jūrą ir taip palengvino laivą.

27:39 Atėjus dienai, jūreiviai neatpažino tos žemės, bet pastebėjo kažkokią nedidelę, turinčią krantą įlanką, į kurią, jeigu būtų įmanoma, jie ketino įsprausti burlaivį.

27:40 Jie pašalino inkarus ir paliko juos jūroje. Tuo pat metu jie atleido vairinių irklų virves, iškėlė prieš vėją mažąją viršutinę burę ir laikė ją nukreipę į krantą.

27:41 Kai jie pasiekė vietą, jūros skalaujama iš abiejų pusių, tuomet užplukdė burlaivį ant seklumos. Jo priekis tvirtai įstrigo į smėlį ir liko nepajudinamas, gi laivagalis buvo laužomas siautėjančių bangų.

27:42 Tuomet kareiviai sumanė išžudyti kalinius, kad kuris iš jų išplaukęs nepabėgtų.

27:43 Bet šimtininkas, norėdamas išgelbėti Paulių, pasipriešino jų sumanymui. Jis įsakė, kad mokantys plaukti pirmi šoktų į jūrą ir plauktų į sausumą,

27:44 o likusieji - vieni ant lentų, o kiti ant laivo nuolaužų. Šitaip jie visi buvo saugiai pristatyti į sausumą.

28:1 Ir kai jie buvo išgelbėti, tuomet sužinojo, kad šita sala vadinama Melite.

28:2 Gi barbarai su mumis elgėsi labai žmoniškai. Jie užkūrė ugnį ir mus visus svetingai priėmė, nes lijo lietus ir buvo šalta.

28:3 Paulius pririnko glėbį žagarų ir uždėjo juos ant ugnies. Tuomet dėl kaitros iššliaužė angis ir įsikibo jam į ranką.

28:4 Kai barbarai pamatė ant Pauliaus rankos kabantį pavojingą gyvūną, jie vieni kitiems ėmė

NAUJASIS TESTAMENTAS

kalbėti: „Šitas žmogus tikrai yra žmogžudys. Ir nors jį išgelbėjo iš jūros, bet teisingumo deivė Dikė neleidžia jam gyventi“.

28:5 Tačiau jis nupurtė pavojingą gyvūną į ugnį ir nepatyrė jokio blogio.

28:6 Barbarai stebėjo, kada jis ištins arba staiga kris negyvas. Ilgai stebėję, bet nepamatę, kad jam atsitiktų koks nors blogis, jie pakeitė savo nuomonės ir sakė, kad jis yra dievas.

28:7 Gi netoli tos vietos buvo salos aukščiausiojo valdininko, vardu Publijus, valdos. Jis mus svetingai priėmė ir tris dienas draugiškai vaišino.

28:8 Taip atsitiko, kad Publijaus tėvas susirgo karštine ir dizenterija. Paulius įėjo pas jį, meldėsi Dievui, uždėjo ant jo savo rankas ir Dievas jį išgydė.

28:9 Taigi po šio įvykio ir kiti turintys ligų salos gyventojai, ėjo pas Paulių ir Dievas juos gydė.

28:10 Žmonės dovanojo mums daug brangių daiktų, o mus išplukdančius, jie aprūpino viskuo, ko reikėjo.

28:11 Po trijų mėnesių mes buvome išplukdyti žiemojusių saloje Aleksandrijos laivu, kuris turėjo Dioskūrų ženklą.

28:12 Nuplukdyti į Sirakūzus, mes pasilikome ten tris dienas.

28:13 Iš ten išplaukę atvykome į Regijų, o po vienos dienos, pučiant pietų vėjui, kitą dieną mes pasiekėme Puteolus.

28:14 Ten mes suradome brolius, ir jie pakvietė mus septynias dienas pas juos pasilikti. Taip mes atvykome į Romą.

28:15 Ten esantys broliai, išgirdę apie mus, atėjo iki Apijaus Aikštės ir Trijų Tavernų mūsų pasitikti. Juos pamatęs Paulius padėkojo Dievui ir įgavo drąsos.

28:16 Gi kai mes atvykome į Romą, šimtininkas perdavė kalinius sargybos vadui, bet Pauliui jis leido gyventi atskirai kartu su jį saugojančiu kareiviu.

28:17 Po trijų dienų Paulius sukvietė ten esančius žydų vyriausiuosius. Jiems susirinkus, jis tarė: „Vyrai, broliai! Aš nesu parodęs jokio priešiško nei tautai, nei mūsų tėvų papročiams. Aš kalinys iš Jeruzalės, buvau perduotas į romėnų rankas.

28:18 Tie apklause, ketino mane paleisti, nes nėra manyje jokios mirties vertos kaltės.

28:19 Žydai tam prieštaravo ir aš buvau priverstas kreiptis į Cezarį, bet ne tam, kad kuo nors apkaltinčiau savo tautą.

28:20 Dėl tos priežasties aš ir pasikviečiau jus, kad su jumis pasimatyčiau ir pasikalbėčiau. Juk dėl Izraelio Vilties aš nešioju šitą grandinę“.

28:21 Gi tie Pauliui atsakė: „Mes negavome apie tave nei laišku iš Judėjos, nei kuris iš atvykusių brolių apie tave kažką blogo pranešė ar kalbėjo.

28:22 Mes labai norime išgirsti iš tavęs apie tai, ką tu galvoji apie šitą sektą, kuri mums yra žinoma, kadangi prieš ją visur pasisako“.

28:23 Paskyrę jam dieną, jie dar gausniu būriu ėjo pas jį į svečių kambarį. Paulius nuo ryto iki vakaro jiems detaliai aiškino ir liudijo apie Dievo karalystę, įtikinėdamas gi juos dėl Jėzaus iš Mozės Įstatymo ir Pranašų.

28:24 Vieni gi buvo įtikinami tuo, kas buvo sakoma, bet kiti netikėjo.

28:25 Jiems tarpusavyje nesutariant ir besiskirstant Paulius tepasakė jiems vieną sakinį: „Gera! Šventoji Dvasia yra prieš mūsų tėvus ištarusi per pranašą Izaiją,

28:26 sakydama: ‘Tu nueik pas šitą tautą ir pasakyk: kad jūs girdėtumėt ausimis, bet nesuprastumėt, žiūrėtumėt akimis, bet nepamatytumėt.

28:27 Šitos tautos širdis juk buvo nutukinta. Jie sunkiai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad nepamatytų akimis ir neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir nesugrįžtų pas Mane, o Aš jų neišpirkčiau’.

28:28 Taigi tebūna jums žinoma, kad šis Dievo išgelbėjimas yra pasiūstas pagonims, ir jie išgirs“.

28:29 Jam pasakius tuos žodžius, žydai išėjo stipriai ginčydamiesi tarpusavyje.

28:30 Gi Paulius ištisis du metus gyveno savo išsinuotame name ir priimdavo visus, kurie

NAUJASIS TESTAMENTAS

ateidavo pas jį.

28:31 Jis netrukdomai ir su visa drąsa skelbė Dievo karalystę bei mokė apie Viešpatį Jėzų Kristų.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS ROMIEČIAMS

- 1:1 Paulius, Jėzaus Kristaus vergas, pašauktas apaštalas, paskirtas skelbti Dievo Gerąją Naujieną,
1:2 kurią Jis iš anksto pažadėjo per Savo pranašus Šventuosiuose Raštuose,
1:3 apie Jo Sūnų Jėzų Kristų, kūnu gimusį iš Dovydo sėklos,
1:4 ir šventumo Dvasios per prisikėlimą iš mirusiųjų pripažintą galingu Dievo Sūnumi, Jėzų Kristų mūsų Viešpatį.
1:5 Per Jį mes gavome malonę ir apaštalybę, kad Jo vardu padarytume klusnias tikėjimui visas tautas,
1:6 tarp kurių ir jūs esate Jėzaus Kristaus pašaukti.
1:7 Visiems, Dievo mylimiesiems, esantiems Romoje, pašauktiesiems šventiesiems: malonė jums ir ramybė nuo Dievo mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
1:8 Pirmiausia juk aš dėkoju mano Dievui per Jėzų Kristų už jus visus, kad jūsų tikėjimas yra viešai skelbiamas visame pasaulyje.
1:9 Juk mano liudytojas yra Dievas, Kuriam aš tarnauju savo dvasia, skelbdamas Jo Sūnaus Gerąją Naujieną, jog be paliovos jus prisimenu,
1:10 visuomet savo maldose prašydamas, jeigu būtų tokia Dievo valia, kad galų gale Jis padarytų mano kelionę pas jus sėkmingą.
1:11 Juk aš trokštu jus pamatyti, kad galėčiau jums perduoti kokią nors dvasinę malonės dovaną, kurios dėka Dievas jus sustiprintų,
1:12 tai yra, kad drauge būtume Jo paguosti per bendrą gi jūsų ir mano tikėjimą.
1:13 Broliai! Gi noriu, kad jūs žinotumėte, kad daug kartų ketinau atvykti pas jus, bet iki šiol buvau sutrukdytas, kad ir tarp jūsų turėčiau kokį nors vaisių kaip ir kitose pagonių tautose.
1:14 Juk aš esu skolininkas graikams ir barbarams, išmintingiems gi ir neišmintingiems.
1:15 Taigi dėl to aš ir trokštu jums Romoje skelbti Gerąją Naujieną.
1:16 Juk aš nesigėdiju Kristaus Gerosios Naujienos, nes ji yra Dievo jėga išgelbėjimui kiekvieno kuris tiki, pirmiausiai gi žydo, po to ir graiko.
1:17 Nes joje Dievas atskleidžia Savo teisingumą per tikėjimą į tikėjimą, kaip yra parašyta: „Gi teisisis gyvens per tikėjimą“.
1:18 Juk Savo rūstybę Dievas parodo iš dangaus už bet kokią žmonių bedievystę ir neteisybę, kurie tiesą užgniaužia neteisybe.
1:19 Nes tai, kas žinoma apie Dievą, jiems yra akivaizdu, juk Dievas jiems tai atskleidė.
1:20 Kadangi nuo pasaulio sukūrimo Dievas kreipia Savo kūrinių dėmesį į Savo neregimąsias savybes, Savo amžinąją jėgą ir dievystę, todėl Jis aiškiai mato, kad jie yra nepateisinami.
1:21 Nors jie pažino Dievą, bet nešlovino Jo ir nedėkojo Jam kaip Dievui, bet buvo padaryti kvailais savo samprotavimuose, ir jų nenuovoki širdis buvo aptemdyta.
1:22 Tvirtindami, kad yra išmintingi, jie buvo padaryti kvailais.
1:23 Jie išmainė nemirtingojo Dievo šlovę į mirtingo žmogaus, paukščių, keturkojų ir roplių atvaizdus.
1:24 Dėl to Dievas perdavė juos jų pačių širdžių geiduliams ir netyrumui, kad jie niekintų savo pačių kūnus.
1:25 Jie Dievo tiesą apkeitė melu ir garbino kūrinį bei jam tarnavo, bet ne Kūrėjui, Kuris yra garbintinas per amžius. Amen.
1:26 Dėl to Dievas perdavė juos gėdingų aistrų valiai. Gi juk jų moterys prigimtinius lytinius santykius pakeitė priešingais prigimčiai.
1:27 Panašiu būdu gi ir vyrai, palikę prigimtinius lytinius santykius su moterimis, aistros buvo uždegti vieni kitiems, vyrai su vyrais šlykščiai elgdamiesi, ir taip atsiimdami už savo paklydimą deramą atlygį.
1:28 Kadangi pažindami Dievą jie nepripažino Jo tinkamu, tai Dievas perdavė juos iškreipto proto

NAUJASIS TESTAMENTAS

valdžion, kad darytų tai, kas nepridera.

1:29 Todėl jie pripildyti visokios neteisybės, paleistuvystės, pagedimo, gobšumo, blogio, pilni pavydo, žmogžudystės, ginčo, klastos, pagiežos, liežuvautojai,

1:30 šmeižikai, nekenčiantys Dievo, akiplėšos, pasipūtėliai, pagyrūnai, blogybių išradėjai, nepaklusnūs tėvams,

1:31 kvaili, neištikimi, nemylintys, priešiški, negailestingi.

1:32 Jie yra pažinę Dievo teisingumą, kad būtent tokius dalykus darantys verti mirties, tačiau jie ne tik patys tai daro, bet ir pritaria tai darantiems.

2:1 Todėl esi nepateisinamas, o žmogau, kuris teisi! Juk dėl ko teisi kitą, tu pasmerki save, nes teisdamas kitą, tu darai tą patį.

2:2 Gi mes žinome, kad Dievas teisingai teisia tuos, kurie būtent tokius dalykus daro.

2:3 Nejaugi manai, o žmogau, kuris teisi būtent tokius dalykus darančius, kad tą patį darydamas tu išvengsi Dievo teismo?!

2:4 Ar tu niekini Jo gerumo, pakantumo ir atlaidumo turtus ir nežinai, kad Dievo gailestingumas veda tave į atgailą?

2:5 Bet dėl savo užsispyrusios bei neatgailaujančios širdies tu sau pačiam kaupi rūstybę, kuri bus apreiškta Dievo teisingo teismo ir Jo rūstybės dieną.

2:6 Jis kiekvienam atlygins pagal jo darbus:

2:7 tiems, kurie ištvėringai daro gera, ieško šlovės, garbės ir nemirtingumo, - amžinuoju gyvenimu,

2:8 bet tiems, kurie rezga intrigas ir nepaklūsta tiesai, bet pasiduoda neteisybei, - įtūžiu ir rūstybe.

2:9 Sunkus išmėginimas ir didžiulė nelaimė kiekvienai sielai žmogaus, kuris daro bloga, pirmiausia žydo, o po to ir graiko,

2:10 ir šlovė, garbė bei ramybė kiekvienam, kuris daro gera - pirmiausia žydui, o po to ir graikui.

2:11 Juk Dievas nėra šališkas.

2:12 Nes tie, kurie nusidėjo be Įstatymo, be Įstatymo ir pražus, bet tuos, kurie nusidėjo Įstatymui, Dievas teis pagal Įstatymą.

2:13 Juk ne Įstatymo klausytojai teisūs Jo akivaizdoje, bet Dievas pripažins teisiais Įstatymo vykdytojus.

2:14 Nes jei neturintys Įstatymo pagonys iš prigimties vykdytų Įstatymo nuostatus, tai šitie, neturintys Įstatymo - patys sau yra Įstatymas.

2:15 Jie įrodo, kad Įstatymo nuostatai įrašyti jų širdyse ir tai paliudija jų sąžinė bei mintys kurios kaltina arba teisina viena kitą.

2:16 Tai įvyks tą dieną, kai Dievas teis žmonių paslėptus darbus per Jėzų Kristų, kaip aš skelbiu savo Gerojoje Naujienoje.

2:17 Štai tu esi vadinamas žydu ir dedi viltis į Įstatymą, ir garsiai kalbi apie Dievą,

2:18 tu žinai Jo valią ir pastebi skirtumus bei Įstatymo esi mokomas.

2:19 Tu įsitikinęs, kad esi aklujų vedlys, šviesa tamsoje,

2:20 neišmanančiųjų auklėtojas, mažamečių mokytojas, turįs Įstatyme atskleistą pažinimą ir tiesą.

2:21 Tai kodėl gi mokydamas kitą, nepamokai savęs? Tu pamokslauji, kad negalima vogti, bet pats vagi.

2:22 Tu sakai, kad draudžiama laužyti santuokinę ištikimybę, bet pats ją laužai. Tu bjauriesi stabais, bet apiplėši jų šventyklas.

2:23 Tu, kuris garsiai kalbi apie Įstatymą, bet nusižengdamas Įstatymui, niekini Dievą.

2:24 Juk, kaip parašyta: „Dėl jūsų niekinamas Dievo vardas tarp pagonių“.

2:25 Juk jeigu tik vykdytum Įstatymą, tai apipjaustymas tikrai naudingas, bet jeigu tik būtum Įstatymo laužytojas, tai tavo apipjaustymas yra tapęs apyvarpės neapipjaustymu.

2:26 Taigi jeigu tik neapipjaustytasis laikytųsi Įstatymo reikalavimų, argi jo neapipjaustymo Dievas

NAUJASIS TESTAMENTAS

neįskaitys apipjaustymu?

2:27 Tas, kuris nuo gimimo neapipjaustytas, bet vykdo Įstatymą teis tave pagal Įstatymo raidę kaip apipjaustytą Įstatymo laužytoją.

2:28 Juk ne tas yra žydas, kuris tokiu laikomas dėl išorės, ir ne tas yra apipjaustymas, kuris yra išoriškai atliktas kūne.

2:29 Bet tas yra žydas, kuris toks viduje, ir tas yra širdies apipjaustymas, kurį atliko Dvasia, bet ne Įstatymo raidė. Tokiam pagyrimas ne iš žmonių, bet iš Dievo.

3:1 Koks tada žydo pranašumas, arba kokia apipjaustymo nauda?

3:2 Visais atžvilgiais didelis. Juk pirmiausia tai, kad Dievas jiems patikėjo Savo žodžius.

3:3 Kas, jei kai kurie nepatikėjo? Negi jų netikėjimas panaikins Dievo ištikimybę?

3:4 Teneįvyksta taip! Dievas teišlieka teisingas, gi kiekvienas žmogus - melagis, kaip yra parašyta: „Kad Tu būtum pripažintas teisingu Savo žodžiuose ir nugalėtum, kai Tu esi teisiamas“.

3:5 Gi jei mūsų neteisingumas įrodo Dievo teisingumą, ką pasakysime? Argi Dievas neteisingas kai Jis rūstauja? Aš kalbu žmogiškai.

3:6 Teneįvyksta taip! Taigi kaip Dievas tuomet teistų pasaulį?

3:7 Juk jei Dievo tiesa per mano melagystę dar labiau išryškėjo Jo šlovei, tai kodėl esu teisiamas kaip nusidėjėlis?

3:8 O dėl to mes esame šmeižiami, nes kai kurie tvirtina, jog mes sakome: „Darykime blogai, tam, kad mums būtų gerai“? Tokių pasmerkimas yra teisingas.

3:9 Tai ką gi? Ar mes geresni už juos? Žinoma ne. Juk mes jau įrodėme, kad žydai gi ir pagonys - visi yra nuodėmės valdžioje,

3:10 kaip yra parašyta: „Nėra teisus nė vienas,

3:11 nėra gerai suprantančio, nėra ieškančio Dievo.

3:12 Visi nukrypo nuo kelio, taip pat buvo padaryti beverčiais, nėra darančio gėrio nei vieno.

3:13 Jų gerklė - atvertas kapas, savo liežuviais jie apgaudinėjo, gyvačių nuodai per lūpas jų.

3:14 Jų burna pilna prakeiksmo ir kartelio,

3:15 jų kojos greitos kraują pralieti.

3:16 Jų keliuose sunaikinimas bei kančia,

3:17 ir ramybės kelio jie nepažino.

3:18 Prieš jų akis nėra pagarbios Dievo baimės“.

3:19 Gi mes žinome, kad visa, ką Įstatymas sako, jis sako tiems, kurie yra Įstatymo valdžioje, kad kiekviena burna būtų užčiaupta ir visas pasaulis būtų kaltas prieš Dievą.

3:20 Juk Įstatymo darbais Savo akivaizdoje Dievas nepripažins teisiu jokio kūno, nes per Įstatymą ateina tik nuodėmės pažinimas.

3:21 Bet dabar, nepriklausomai nuo Įstatymo, Dievas apreiškė teisumą, apie kurį Jis liudija per Įstatymą ir Pranašus.

3:22 Gi Dievo teismus per tikėjimą Jėzumi Kristumi suteikiamas visiems ir yra ant visų tikinčiųjų. Juk nėra jokio skirtumo,

3:23 nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės.

3:24 Jie pripažįstami teisiais dovanai Jo malone per atpirkimą, kuris yra Kristuje Jėzuje,

3:25 Kurį Dievas paskyrė būti permaldavimo auka per tikėjimą Jo krauju, kad įrodytų Savo teisingumą atleisdamas anksčiau padarytas nuodėmes.

3:26 Jis įrodė Savo teisingumą šiuo metu, kad Jis būtų teisingas ir pripažįstantis teisiu tą, kuris tiki Jėzų.

3:27 Taigi kur tada pagrindas girtis? Dievas jį pašalino. Koku įstatymu? Darbų? Ne, bet tikėjimo įstatymu.

3:28 Todėl mes darome išvadą: tikime, kad žmogus pripažįstamas teisiu per tikėjimą, be Įstatymo darbų.

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:29 Argi Dievas tik žydų Dievas? Ne. Jis ir pagonių Dievas. Taip, ir pagonių,
3:30 nes yra vienintelis Dievas, Kuris tikėjimu pripažins teisiais apipjaustytus ir per tikėjimą -
neapipjaustytus.
3:31 Taigi ar per tikėjimą panaikiname Įstatymą? Teneįvyksta taip! Priešingai, mes Įstatymą
įtvirtiname.

4:1 Ką tad pasakysime? Ką gavo Abraomas, - mūsų protėvis pagal kūną?
4:2 Juk jei Abraomą Dievas pripažino teisiu dėl darbų, jis turi pagrindą pasigirti, bet ne prieš Dievą.
4:3 Juk ką sako Raštas? „Abraomas patikėjo Dievu, ir Jis tai jam įskaitė teisumu“.
4:4 Gi tam, kuris dirba, alga neskaičiuojama kaip malonė, bet kaip skola.
4:5 O tam, kuris nedirba, bet tiki Tą, Kuris pripažįsta teisiu bedievi, jo tikėjimas yra įskaitomas kaip
teisumas.
4:6 Lygiai taip pat kaip ir Dovydas kalba apie palaiminimą žmogaus, kuriam Dievas įskaito teisumą
be darbų:
4:7 „Palaiminti, kurių neteisybes Dievas atleido ir kurių nuodėmes Jis uždengė.
4:8 Palaimintas vyras, kuriam Viešpats neįskaitytų nuodėmės“.
4:9 Taigi šis palaiminimas skirtas tik apipjaustytiesiems, ar ir neapipjaustytiesiems? Juk mes
sakome: „Abraomui tikėjimą Dievas įskaitė teisumu“.
4:10 Gi dėl ko Dievas įskaitė? Kai jis buvo apipjaustytas ar neapipjaustytas? Ne kai jis buvo
apipjaustytas, bet neapipjaustytas.
4:11 Jis gavo apipjaustymo ženklą, kaip antspaūdą teisumo, kuris įskaitomas dėl tikėjimo. Jį
Abraomas turėjo dar būdamas neapipjaustytas, kad būtų tėvas visų tikinčiųjų, kurie neapipjaustyti,
kad ir jiems Dievas įskaitytų teisumą.
4:12 Taip pat ir apipjaustytųjų tėvu, kurie ne tik apipjaustyti, bet ir vaikšto mūsų tėvo Abraomo
tikėjimo pėdomis, kurį jis turėjo dar būdamas neapipjaustytas.
4:13 Juk ne per Įstatymą Abraomas arba jo palikuonis gavo pažadą, kad jis būsiąs pasaulio
paveldėtojas, bet per tikėjimo teisumą.
4:14 Nes jei paveldėtojai būtų tie, kurie remiasi Įstatymu, tai tikėjimas būtų padarytas
neveiksmingu, o pažadas būtų panaikintas.
4:15 Juk Įstatymas vykdo rūstybę, o kur nėra Įstatymo, ten nėra ir Įstatymo pažeidimo.
4:16 Todėl paveldėjimas priklauso nuo tikėjimo, kad būtų iš malonės ir pažadas būtų nekintantis
kiekvienam palikuoniui, ne tik tam, kuris remiasi Įstatymu, bet ir tam, kuris turi tikėjimą Abraomo,
kuris yra visų mūsų tėvas.
4:17 Nes taip ir parašyta: „Aš pavadinau tave daugelio tautų tėvu“. Tėvas akivaizdoje Dievo,
Kuriuo jis patikėjo, Kuris atgaivina mirusiuosius ir vadina dar nesamus dalykus, kaip jau esamus.
4:18 Nesant jokios vilties, Abraomas patikėjo viltimi, kad taptų daugelio tautų tėvu pagal tai, kas
buvo pasakyta: „Tokia bus tavo sėkla“.
4:19 Būdamas šimtamečiu, jis nenusilpo tikėti ir nelaikė savo kūno jau numarintu, nei Saros įsčių
apmirusiomis.
4:20 Jam nebuvo sukeltos abejonės, kad netikėtų Dievo pažadu, bet tikėjimo sustiprintas atidavė
Dievui šlovę,
4:21 nes buvo visiškai įtikintas, kad tai, ką Dievas pažadėjo, Jis yra pajėgus ir įvykdyti.
4:22 Ir todėl Dievas jam tai įskaitė teisumu.
4:23 Gi ne tik dėl jo parašyta, kad tai Dievas jam įskaitė,
4:24 bet ir dėl mūsų, kuriems tai bus įskaityta, tikintiems Tą, Kuris prisikėlė iš mirusiųjų, Jėzų,
mūsų Viešpatį.
4:25 Jį Dievas atidavė dėl mūsų nusikaltimų ir prikėlė dėl mūsų išteisinimo.

5:1 Taigi, dėl tikėjimo būdami pripažinti teisiais, mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų

NAUJASIS TESTAMENTAS

Kristų,

5:2 per Kurį tikėjimu mes esame gavę ir priėjomą prie šios malonės, kurioje stovime ir giriamės Dievo šlovės viltimi.

5:3 Ir ne tik tu. Mes giriamės ir sunkiuose išmėginimuose, žinodami, kad sunkus išmėginimas gimdo ištvermę,

5:4 gi ištvermė - patirtį, o patirtis - viltį.

5:5 Gi viltis nesugėdina, nes Savo meilę Dievas išliejo mūsų širdyse per mums duotąją Šventąją Dvasią.

5:6 Mums dar esant bejėgiams, Kristus skirtu laiku numirė už bedievius.

5:7 Juk vargu ar kas numirs už teisų, gal būt kas nors pasiryžta numirti už Gerąjį.

5:8 Bet Dievas mums įrodo Savo meilę tuo, kad, mums dar tebebūnant nusidėjėliais, Kristus numirė už mus.

5:9 Taigi juo labiau dabar, kai esame pripažinti teisiais dėl Jo kraujo, mes būsimė per Jį išgelbėti nuo rūstybės.

5:10 Nes jei dar būdami priešai mes buvome sutaikinti su Dievu per Jo Sūnaus mirtį, tai tuo labiau mes būsimė išgelbėti per Jo gyvybę, kai jau esame sutaikinti.

5:11 Ir ne tik tu giriamės, bet mes taip pat giriamės Dieve per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per Kurį dabar esame gavę sutaikinimą.

5:12 Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę - mirtis, taip mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes Adome visi nusidėjo.

5:13 Juk iki Įstatymo nuodėmė buvo pasaulyje, bet kai nėra Įstatymo, Dievas nuodėmės neįskaito.

5:14 Vis dėlto mirtis įsiviešpatavo nuo Adomo iki Mozės net tiems, kurie nenusidėjo nusikalsdami, panašiai kaip Adomas, kuris yra Būsimojo pirmvaizdis.

5:15 Bet ne tokia yra malonės dovana kaip nusidėjimas. Nes jei per vieno nusidėjimą daugelis mirė, tai daug labiau Dievo malonė ir jos dovana, per vieną Žmogų, Jėzų Kristų, išsiliejo su pertekliumi daugeliui.

5:16 Tačiau ne taip yra su malonės dovana, kaip su vienu žmogumi, kuris nusidėjo. Juk teismas dėl vieno nusidėjimo pasmerkė, bet malonės dovana iš daugybės nusidėjimų išteisino.

5:17 Nes jei per vieno žmogaus nusidėjimą mirtis įsiviešpatavo per vieną, tai dar labiau tie, kurie priima malonės ir teisumo dovanos perteklių, viešpataus gyvenime per Vieną, Jėzų Kristų.

5:18 Taigi kaip per vieno nusidėjimą visi žmonės buvo pasmerkti, taip per Vieno teisumą visi žmonės buvo paskelbti teisiais, kad gyventų.

5:19 Nes kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą daugelį Dievas pripažino nusidėjėliais, taip per Vieno paklusnumą daugelį Jis pripažins teisiais.

5:20 Gi po to, Įstatymas atėjo, kad nusikaltimas dar labiau padidėtų. Bet kur padidėjo nuodėmė, ten pasirodė dar gausesnė malonė.

5:21 Kad kaip nuodėmė įsiviešpatavo per mirtį, taip ir malonė įsiviešpatautų per teisumą, vedantį į amžinąjį gyvenimą per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

6:1 Taigi ką sakysime? Ar mes pasiliekame nuodėmėje, kad pagausėtų malonė?

6:2 Teneįvyksta taip! Tie, kurie mirėme nuodėmei, kaip dar joje gyvensime?

6:3 Ar nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti panardinimu į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti panardinimu į Jo mirtį?

6:4 Taigi per krikštą panardinimu vandenyje mes buvome palaidoti kartu su Juo mirtyje, kad kaip Kristų Tėvas prikėlė iš mirusiųjų Savo šlovei, taip ir mes vaikšiotume gyvenimo naujume.

6:5 Juk jei mes esame kartu sujungti su Jo mirties atvaizdu, tai būsimė kartu sujungti ir su Jo prisikėlimo atvaizdu,

6:6 žinodami tai, kad mūsų senąjį žmogų Dievas nukryžiuavo kartu su Juo ant kryžiaus, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas, kad daugiau nebevergautume nuodėmei.

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:7 Nes kas yra miręs, tą Dievas išlaisvino iš nuodėmės.
6:8 Gi jei esame mirę kartu su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime kartu su Juo,
6:9 žinodami, kad Kristus, prikeltas iš mirusiųjų jau nebemiršta, mirtis Jam jau nebeviešpatauja.
6:10 Juk kuris mirė, tai mirė nuodėmei kartą ir visiems laikams, o kuris gyvena, gyvena Dievui.
6:11 Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, bet gyvenančiais Dievui Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.
6:12 Taigi teneviešpatauja nuodėmė jūsų mirtingame kūne, kad jo geismų proteržyje jai paklustumėte.
6:13 Neduokite nuodėmei savo kūno narių kaip neteisumo ginklų, bet paveskite save Dievui kaip atgijusius iš mirusiųjų ir savo kūno narius kaip teisumo ginklus.
6:14 Todėl nuodėmė jums nebeviešpataus, nes jūs esate ne Įstatymo, bet malonės valdžioje.
6:15 Taigi ką? Ar mes nusidėsime, kadangi esame ne Įstatymo, bet malonės valdžioje? Teneįvyksta taip!
6:16 Ar nežinote, kad pasiduodami kam nors vergauti, jūs tampate vergais to, kuriam paklūstate: ar tai nuodėmei, kuri veda į mirtį, ar paklusnumui, kuris veda į teisumą?
6:17 Gi dėkoju Dievui, kad buvote nuodėmės vergais, bet iš širdies paklusote tam mokymo pavyzdžiui, kurį jums mes perdavėme.
6:18 Gi išlaisvinti iš nuodėmės, jūs buvote pavergti teisumui.
6:19 Žmogiškai kalbu dėl jūsų kūno silpnumo. Juk kaip atidavėte savo vergiškus kūno narius netyrumui ir savivalei, kad elgtumėtės savavališkai, taip dabar atiduokite savo vergiškus kūno narius teisumui, kad taptumėte šventi.
6:20 Kadangi jūs buvote nuodėmės vergai, jūs nebuvote priklausomi nuo teisumo.
6:21 Kokį gi vaisių turėjote tada? Dalykus, kurių dabar gėdijatės. Juk tokių dalykų baigtis - mirtis.
6:22 Bet dabar, išlaisvinti iš nuodėmės ir pavergti Dievui, turite vaisių - jūsų šventumą, ir apdovanojimą - amžinąjį gyvenimą.
6:23 Juk nuodėmės alga - mirtis, gi Dievo malonės dovana - amžinasis gyvenimas Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

7:1 Broliai! Ar nežinote, kad aš kalbu žinantiesiems Įstatymą, - kad Įstatymas galioja žmogui tol, kol jis gyvena?
7:2 Juk ištekėjusią moterį, Dievas yra surišęs Įstatymu tol, kol jos vyras gyvas, bet jeigu tik vyras mirtų, ją Dievas išlaisvinta nuo Įstatymo, kuris rišo ją su vyru.
7:3 Taigi, kol gyvena jos vyras, ji bus vadinama svetimautoja, jeigu tik ji ištekėtų už kito vyro. Bet jeigu tik jos vyras mirtų, ji tampa laisva nuo Įstatymo, ir ištekėjusi už kito vyro, nebėra svetimautoja.
7:4 Taip ir jūs, mano broliai, per Kristaus kūną buvote numarinti Įstatymui, kad priklausytumėte Kitam, Tam, Kuris prikeltas iš mirusiųjų, ir kad mes neštume vaisių Dievui!
7:5 Juk kai mes buvome kūne, nuodėmių aistros per Įstatymą veikė mūsų kūno nariuose, kad neštų vaisių mirčiai.
7:6 Bet dabar mes esame išlaisvinti iš Įstatymo, mirę Įstatymui, kuriame buvome surišti, kad mes vergautume Dvasios naujume, o ne raidės senume.
7:7 Ką tad pasakysime? Ar Įstatymas yra nuodėmė? Ne. Teneįvyksta taip! Bet aš nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei ne per Įstatymą. Juk nebūčiau pažinęs geidulio, jei Įstatymas nebūtų sakęs: „Negeisi“.
7:8 Bet nuodėmė, per įsakymą gavusi progą, pagimdė manyje visokius geismus, nes be Įstatymo nuodėmė mirusi.
7:9 Gi kitados, be Įstatymo, aš buvau gyvas. Bet atėjus įsakymui, atgijo nuodėmė, o aš numiriau.
7:10 Ir Įstatymas man atskleidė, kad įsakymas, kuris buvo skirtas gyvenimui, atidavė mane mirčiai.
7:11 Juk nuodėmė, per įsakymą gavusi progą mane suvedžiojo ir per jį mane nužudė.

NAUJASIS TESTAMENTAS

7:12 Taip kad Įstatymas tikrai yra šventas, ir įsakymas šventas, ir teisingas, ir geras.
7:13 Taigi tai, kas yra gera, tapo man mirtimi. Teneįvyksta taip! Bet nuodėmė, kad ji būtų parodyta nuodėmė, per tai, kas yra gera, pagimdė manyje mirtį, kad per įsakymą nuodėmė taptų be galo nuodėminga.
7:14 Nes mes žinome, kad Įstatymas yra dvasinis, bet aš esu kūniškas, parduotas nuodėmei.
7:15 Juk aš nesuprantu ką darau, nes nedarau tai, ko noriu, bet darau tai, ko nekenčiu.
7:16 Gi jei darau tai, ko nenoriu, aš pritariu Įstatymui, kad jis yra geras.
7:17 Taigi dabar jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.
7:18 Nes aš žinau, kad manyje, tai yra mano kūne negyvena gėris. Juk aš noriu daryti gera, bet kaip tai padaryti nesugalvoju.
7:19 Nes aš nedarau gėrio, kurio noriu, bet darau blogį, kurio nenoriu.
7:20 Gi jei darau tai, ko nenoriu, jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.
7:21 Tuomet aš randu Įstatymą, kad, kai noriu daryti gera, bloga yra šalia manęs.
7:22 Juk kaip vidinis žmogus aš žaviuosi Dievo Įstatymu,
7:23 bet savo kūno nariuose matau kitą įstatymą, kuris kovoja prieš mano proto įstatymą, kuris daro mane belaisviu nuodėmės įstatymo, esančio mano kūno nariuose.
7:24 Nelaimingas aš žmogus! Kas išlaisvins mane iš šitos kūno mirties?
7:25 Aš dėkoju Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Taigi todėl aš pats protu vergauju Dievo Įstatymui, gi kūnu - nuodėmės įstatymui.

8:1 Taigi dabar nėra jokio pasmerkimo tam, kuris yra Kristuje Jėzuje, kuris gyvena ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.
8:2 Nes Gyvybės Dvasios įstatymas Kristuje Jėzuje išlaisvino mane iš nuodėmės ir mirties įstatymo.
8:3 Juk neįvykdomas ir silpnas Įstatymas negalėjo išgelbėti nuodėmingos prigimties, bet tai įvykdė Dievas. Dėl nuodėmės Dievas atsiuntė Savo Sūnų nuodėmingos prigimties panašume ir pasmerkė nuodėmę kūne,
8:4 kad teisingą Įstatymo reikalavimą Jis įvykdytų mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.
8:5 Nes pagal kūną gyvenantys, mąsto apie kūno dalykus, bet tie, kurie yra pagal Dvasią, mąsto apie Dvasios dalykus.
8:6 Juk mąstymas apie kūno dalykus yra mirtis, gi apie Dvasios - gyvenimas ir ramybė.
8:7 Mąstymas apie kūno dalykus yra priešiškus Dievui, nes jis Dievo Įstatymui nepaklūsta, juk ir negali.
8:8 Gi nuodėmingoje žmogaus prigimtyje esantys, negali patikti Dievui.
8:9 Tačiau jūs nesate nuodėmingoje žmogaus prigimtyje, bet Dvasioje, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumoje. Gi jei kas nors Kristaus Dvasios neturi, tas nėra Jo.
8:10 Gi jei Kristus yra jumoje, tai kūnas yra miręs dėl nuodėmės, bet Dvasia dėl teismo teikia gyvybę.
8:11 Bet jei jumoje gyvena Dvasia To, Kuris prikėlė Jėzų iš mirusiųjų, tai Tas, Kuris prikėlė Kristų iš mirusių, atgaivins ir jūsų mirtingus kūnus per Savo Dvasią, Kuri gyvena jumoje.
8:12 Taigi, broliai, mes esame skolininkai ne kūnui, kad gyventume pagal kūną!
8:13 Nes jeigu jūs gyvenate pagal kūną - neišvengiamai miršate. Gi jei paklusdami Dvasiai marinate kūno darbus - gyvensite.
8:14 Juk visi, kurie yra Dievo Dvasios vedami, šitie yra Dievo sūnūs.
8:15 Nes jūs gavote ne vergystės dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote įsūnystės Dvasią, Kurioje šaukiame: „Aba, Tėve!“
8:16 Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.
8:17 Gi jei vaikai, tai ir paveldėtojai. Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai, jei tik drauge su Juo kenčiame, kad drauge su Juo būtume ir pašlovinti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 8:18 Nes aš esu įsitikinęs, kad dabartinio laiko kentėjimai nėra verti dėmesio, lyginant juos su būsima šlove, kurią mums apreiškė Dievas.
- 8:19 Juk kūrinija kantriai ir su ilgesiu laukia Dievo sūnų pasirodymo.
- 8:20 Mat kūrinija buvo pavergta tuštybei ne savo noru, bet per Tą, Kuris pavergė ją vilčiais,
- 8:21 kad ir pačią kūriniją Jis išlaisvintų iš sugedimo vergovės ir suteiktų jai šlovingą Dievo vaikų laisvę.
- 8:22 Nes mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol drauge dejuoja ir kenčia kančias.
- 8:23 Gi ne tik kūrinija, bet ir mes patys, turintys pirmuosius Dvasios vaisius, - ir mes patys dejuojame savyje, kantriai laukdami įsūnystės, tai yra, mūsų kūno atpirkimo.
- 8:24 Juk mes buvome išgelbėti vilčiais. Gi regima viltis, nėra viltis, argi kas nors viliasi tuo, ką jis mato?
- 8:25 Bet jei viliamės tuo, ko nematome, tada ištvermingai to laukiame iki galo.
- 8:26 Taip pat ir Dvasia ateina į pagalbą mūsų silpnumams. Juk mes nežinome, ko turėtume tinkamai melsti, bet Pati Dvasia užtaria mus neišsakomomis dejonėmis.
- 8:27 Gi Tas, Kuris tiria širdis, žino, kokia yra Dvasios mintis, nes Ji prašo už šventuosius pagal Dievo valią.
- 8:28 Juk mes žinome, kad tiems, kurie myli Dievą, Jis visus dalykus sutvarko taip, kad jie išeitų į gera tiems, kurie yra pagal Jo tikslą pašaukti.
- 8:29 Nes kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos Jis iš anksto ir paskyrė, kad jie būtų tokie patys kaip Jo Sūnaus atvaizdas, ir kad Jis būtų Pirmagimis tarp daugelio brolių.
- 8:30 Gi kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos Jis ir pašaukė, o kuriuos Jis pašaukė, tuos Jis ir pripažino teisiais, ir kuriuos Jis pripažino teisiais, tuos Jis ir pašlovino.
- 8:31 Taigi ką tuomet apie tai pasakysime? Jei Dievas yra už mus, tai kas gi prieš mus?
- 8:32 Gi Tas, Kuris nepagailėjo Savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, kaipgi Jis ir visko mums nepadovanotų kartu su Juo?
- 8:33 Kas patrauks teisman Dievo išrinktuosius? Juk Pats Dievas pripažįsta juos teisiais.
- 8:34 Kas yra tas, kuris smerkia? Juk tuo labiau Kristus, Kuris mirė, bet buvo prikeltas, Kuris ir yra Dievo dešinėje, Kuris ir prašo už mus.
- 8:35 Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar priespauda, ar didžiulė nelaimė, ar persekiojimas, ar badas, ar nuogumas, ar pavojus, ar kalavijas?
- 8:36 Kaip yra parašyta: „Dėl Tavęs mes siunčiami myriop ištisą dieną, laikomi avimis skerdimui“.
- 8:37 Tačiau visuose šituose dalykuose mes laimime lemiamą pergalę per Tą, Kuris mus pamilo.
- 8:38 Juk aš esu įtikintas, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei valdovai, nei jėgos, nei dabartis, nei ateitis,
- 8:39 nei aukštis, nei gylis, nei koks nors kitas kūrinys nepajėgs mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.
- 9:1 Aš sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, nes tai man liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje,
- 9:2 kad labai liūdžiu ir nepaliaujamai skauda man širdį.
- 9:3 Juk aš maldavau, kad pats būčiau atskirtas nuo Kristaus dėl savo brolių, mano giminaičių pagal kūną,
- 9:4 tų, kurie yra izraelitai, kuriems priklauso įsūnystė, šlovė, sandoros, Įstatymo leidyba, tarnavimas Dievui ir pažadai.
- 9:5 Iš jų yra tėvai ir iš jų pagal kūną kilo Kristus. Jis yra virš visų Esatis Dievas, garbintinas per amžius. Amen.
- 9:6 Gi ne toks yra Dievo žodis. Jis negali prarasti galios. Juk ne visi, kilę iš Izraelio, yra Izraelis.
- 9:7 Ir ne visi jie yra vaikai vien dėl to, kad yra Abraomo sėkla, bet „per Izaoką Dievas pašauks tau sėklą“.
- 9:8 Ne kūno vaikai yra Dievo vaikai, bet pažado vaikai laikomi sėkla.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 9:9 Juk pažado žodis yra toks: „Šituo laiku Aš ateisiu, ir Sara turės sūnų“.
- 9:10 Ir ne vien tik ji, bet ir Rebeka, vedybų guolyje, tapo nėščia per vieną, per mūsų tėvą Izaoką.
- 9:11 Juk dar jos vaikams negimus ir jiems nepadarius ko nors gero ar blogo, - kad Dievo tikslas įvyktų pagal išrinkimą, o ne dėl darbų, bet būtų iš To, Kuris pašaukia,
- 9:12 jai Jis pasakė: „Didesnysis vergaus mažesniajam“.
- 9:13 Kaip yra parašyta: „Jokūbą Aš pamilau, bet Ezavo neapkenčiau“.
- 9:14 Ką taigi pasakysime? Ar Dievas neteisingas? Teneįvyksta taip!
- 9:15 Juk Mozei Jis sako: „Aš pasigailėsiu to, kurio pasigailėčiau, ir būsiu gailestingas tam, kuriam būčiau gailestingas“.
- 9:16 Gi iš tikrųjų tai priklauso ne nuo norinčiojo ir ne nuo bėgančiojo, bet nuo pasigailinčiojo Dievo.
- 9:17 Nes Raštas sako faraonui: „Aš tam paaukštinau tave, kad tavyje parodyčiau Savo valdžią ir kad Mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje“.
- 9:18 Gi iš tikrųjų Jis pasigaili to, kurio nori pasigailėti, o kurį nori, tą užkietina.
- 9:19 Tuomet man pasakysi: „Kodėl Jis dar kaltina? Juk kas galėtų pakeisti Jo sprendimą?“
- 9:20 Negali niekas. O, žmogau! Kas gi tu iš tiesų esi, kad prieštarauji Dievui? Argi molio lipdinys sakys tam, kuris jį nulipdė: „Kodėl mane tokį tu padarei?“
- 9:21 Argi puodžius neturi valdžios, kad iš to paties molio gabalo padarytų vieną indą garbei, o kitą negarbei?
- 9:22 Gi Dievas, norėdamas parodyti savo rūstybę ir apreikšti savo galią, su didžiu kantrumu pakentė pražūčiai padarytus rūstybės indus,
- 9:23 kad Jis leistų pažinti Savo šlovės turtus gailestingumo indams, kuriuos Jis iš anksto paruošė šlovei,
- 9:24 kuriuos Jis ir pašaukė ne vien tik iš žydų, bet ir iš pagonių.
- 9:25 Kaip ir per Ozėją Jis sako: „Ne Savo tautą Aš pavadinsiu Savo tauta, ir nemylimąją - mylimąją.“
- 9:26 Ir įvyks, kad toje vietoje, kur Dievas jiems pasakė: ‘Jūs ne Mano tauta’, ten jie bus vadinami gyvenančiojo Dievo sūnumis“.
- 9:27 Gi Izaijas apie Izraelį šaukia: „Jeigu Izraelio sūnų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tai Dievas išgelbės tik likutį.“
- 9:28 Nes Jis daro sprendimą ir skubiai įvykdo teisingumą, skubiai Viešpats užbaigs darbą žemėje“.
- 9:29 Ir kaip iš anksto yra išpranašavęs Izaijas: „Jei Kareivijų Viešpats nebūtų mums sėklos palikęs, mes būtume padaryti kaip Sodomos ir būtume prilyginti Gomorai“.
- 9:30 Taigi ką pasakysime? Kad pagonys, kurie neieško teismo, pasiekė teisumą, gi, teisumą, kuris yra iš tikėjimo.
- 9:31 Bet Izraelis, kuris ieško teismo per Įstatymą, per Įstatymą teismo nepasiekė.
- 9:32 Kodėl? Todėl, kad to siekė ne tikėjimu, bet Įstatymo darbais. Jie atsitrenkė į suklupimo Akmenį,
- 9:33 kaip parašyta: „Štai Aš dedu Sione suklupimo Akmenį ir papiktinimo Uolą, ir kas Jį tiki, to Dievas nesugėdins“.

- 10:1 Broliai! Juk mano širdies troškimas ir prašymas Dievui yra už Izraelį, už jo išgelbėjimą.
- 10:2 Juk aš jiems liudiju, kad jie turi uolumą dėl Dievo, bet ne pažinimą.
- 10:3 Juk nepažindami Dievo teismo ir siekdami įtvirtinti savąjį teisumą, jie nepakluso Dievo teismui.
- 10:4 Juk Įstatymo pabaiga yra Kristus, kad teisumas tektų kiekvienam, kuris tiki.
- 10:5 Nes Mozė rašo apie teisumą iš Įstatymo, kad „Jį įvykdęs žmogus bus gyvas per jį“.
- 10:6 Gi teisumas iš tikėjimo, kalba taip: „Kad nesakytum savo širdyje: ‘Kas pakils į dangų?’ - tai Kristaus nuvesti žemyn.“

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 10:7 Arba: 'Kas nužengs į bedugnę?' - tai Kristaus atvesti aukštyn iš numirusiųjų“.
- 10:8 Bet ką jis sako? „Arti tavęs yra žodis - tavo burnoje ir tavo širdyje“, tai yra tikėjimo žodis, kurį mes skelbiame.
- 10:9 Jei savo burna išpažintum Viešpatį Jėzų ir savo širdyje tikėtum, kad Dievas Jį prikėlė iš mirusiųjų, tu būsi išgelbėtas.
- 10:10 Nes širdimi žmogus tiki, kad būtų pripažintas teisiu, gi burna viešai išpažįsta, kad būtų išgelbėtas.
- 10:11 Juk Raštas sako: „Nė vieno, kuris Jį tiki, Dievas nesugėdins“.
- 10:12 Nes nėra skirtumo tarp žydo gi ir graiko, juk tas pats visų Viešpats, turtingas visiems, kurie Jo šaukiasi.
- 10:13 Juk kiekvienas, kuris jeigu šauktųsi Viešpaties vardo, tą Viešpats išgelbės.
- 10:14 Tai kaipgi jie šauksis To, Kurio neįtikėjo? Ir kaip jie patikės Tuo, apie Kurį negirdėjo? Ir kaip jie išgirs be skelbiančiojo?
- 10:15 Ir kaip jie skelbs, jeigu nebūtų Dievo pasiūsti? Kaip yra parašyta: „Kokios puikios kojos tų, kurie skelbia Gerąją taikos Naujieną ir neša gerą žinią apie gerus dalykus!“
- 10:16 Bet ne visi pakluso Gerajai Naujienai. Juk Izaijas sako: „Viešpatie, kas patikėjo tuo, ką iš mūsų išgirdo?“
- 10:17 Taigi tikėjimas - iš klausymo, gi klausymas - iš Dievo žodžio.
- 10:18 Vis dėlto klausiu: ar jie negirdėjo? Priešingai, po visą žemę paplito jų balsas, ir jų žodžiai iki gyvenamos žemės pakraščių.
- 10:19 Vėl klausiu: ar Izraelis nežinojo? Mozė pirmas sako: „Aš sukelsiu jums pavydą per tuos, kurie nėra tauta, ir per kvailą tautą aš jums sukelsiu pyktį“.
- 10:20 Gi Izaijas įsidrąsina ir sako: „Aš buvau atrastas tų, kurie Manęs neieško, Aš apsieiščiau tiems, kurie apie Mane neklausinėja“.
- 10:21 Bet Izraeliui sako: „Ištisą dieną Aš laikiau ištiesęs Savo rankas į nepaklūstančią ir prieštaraujančią tautą“.
- 11:1** Taigi aš klausiu: ar Dievas atstūmė Savo tautą? Teneįvyksta taip! Juk ir aš esu izraelitas, iš Abraomo sėklos, iš Benjamino genties.
- 11:2 Dievas neatstūmė Savo tautos, kurią Jis iš anksto numatė. Ar nežinote, ką sako Raštas apie Eliją - kai šis skundžiasi Dievui dėl Izraelio, sakydamas:
- 11:3 „Viešpatie! Jie nužudė Tavo pranašus ir nugriovė Tavo aukurus. Aš vienintelis buvau paliktas, ir jie ieško mano sielos“.
- 11:4 Bet ką jam atsako Dievas? „Aš pasilaikiau Sau septynis tūkstančius vyrų, tų, kurie nesulenkė kelių prieš Baalį“.
- 11:5 Taip pat ir dabartiniu laiku yra dėl malonės išrinktas likutis.
- 11:6 Gi jei malone, tuomet ne dėl darbų: kitaip malonė nėra malonė. Bet jei dėl darbų, tuomet tai jau nėra malonė: kitaip darbas jau nėra darbas.
- 11:7 Tai ką gi? Ko Izraelis siekia, to jis negavo, gi išrinktieji pasiekė. Gi likusiuosius Dievas apakino,
- 11:8 kaip yra parašyta: „Dievas jiems siuntė snaudulio dvasią, nematančias akis ir negirdinčias ausis iki pat šios dienos“.
- 11:9 Ir Dovydas sako: „Jų stalą Dievas tepaverčia spąstais ir medžiotojų tinklu, susitrenkimo akmeniu ir atpildu.
- 11:10 Jis teaptendo jų akis, kad jie nematytų ir jų nugarą Jis telaiko nuolat sulenktą“.
- 11:11 Taigi aš klausiu: nejaugi jie patyrė pralaimėjimą, kad taip atsitiktų? Teneįvyksta taip! Tačiau per jų nusizengimą pagonims atėjo išgelbėjimas, kad juos apimtų pavydas.
- 11:12 Gi jei jų nusizengimas yra pasaulio turtas ir jų nesėkmė - pagonių turtas, tai tuo labiau jų visuma.

NAUJASIS TESTAMENTAS

11:13 Juk jums, pagonims, aš sakau: kadangi iš tikrųjų esu pagonių apaštalas, aš pripažįstu šlovingu savo tarnavimą,

11:14 kad kaip nors sukelčiau pavydą tiems, kurie yra mano kūnas, ir kai kuriuos iš jų išgelbėčiau.

11:15 Nes jei jų atmetimas yra pasaulio sutaikinimas, tai ką reikš jų priėmimas, jeigu ne gyvenimą prisikėlus iš mirusiųjų?

11:16 Gi jei pirmasis derlius šventas, tai ir tešla, ir jei šaknis šventa, tai ir šakos.

11:17 Bet gi jei kai kurias šakas Dievas nulaužė, o tu, būdamas laukinis alyvmedis, esi tarp jų įskiepytas ir tapai alyvmedžio šaknies bei syvų dalininku,

11:18 nesididžiuok prieš šakas. Gi jei didžiuojiesi, žinok, kad ne tu išlaikai šaknį, bet šaknis tave.

11:19 Taigi sakysi: „Dievas nulaužė šakas, kad aš būčiau įskiepytas“.

11:20 Gerai, - dėl netikėjimo Dievas jas nulaužė, gi tu stovi tikėjimu. Nemąstyk išdidžiai, bet pagarbiai bijok!

11:21 Juk jeigu Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, Jis ir tavęs nepagailės.

11:22 Todėl pamatyk Dievo gerumą ir griežtumą, juk tiems, kurie puolė - griežtumas, bet tau - Dievo gerumas, jei tik pasiliktum Jo gerume: kitaip ir tu būsi iškirstas.

11:23 Gi taip pat ir jie, jei nepasiliktų netikėjime, Dievas juos įskiepytų, juk Dievas turi galią ir vėl juos įskiepyti.

11:24 Juk jei tu buvai iškirstas iš prigimtinio laukinio alyvmedžio ir prieš prigimtį buvai įskiepytas į gerą alyvmedį, tai juo labiau šitie, kurie yra prigimtinės šakos, bus įskiepyti savajame alyvmedyje.

11:25 Juk aš nenoriu, broliai, palikti jus nežinioje dėl šios paslapties, kad jūs nelaikytumėte savęs išmintingais: dalis Izraelio užkietėjo iki tol, kol įeis pilnas pagonių skaičius.

11:26 Ir taip Dievas išgelbės visą Izraelį, kaip yra parašyta: „Iš Siono ateis Tas, Kuris gelbsti ir nukreips bedievystes nuo Jokūbo.“

11:27 Ir tokia bus jiems Mano sandora, kai Aš pašalinčiau jų nuodėmes“.

11:28 Juk žiūrint Gerosios Naujienos atžvilgiu, jie yra priešai - jūsų naudai, gi žiūrint išrinkimo atžvilgiu, jie yra mylimieji dėl tėvų.

11:29 Nes neatšaukiamos yra Dievo malonės dovanos ir pašaukimas.

11:30 Juk kaip jūs kitados nepaklusote Dievui, bet dabar dėl jų nepaklusnumo jūsų buvo pasigailėta,

11:31 taip ir šitie dabar nepakluso, kad dėl jums suteikto pasigailėjimo ir jų pačių pasigailėtų Dievas.

11:32 Juk Dievas juos visus drauge įkalino nepaklusnume, kad visų pasigailėtų.

11:33 O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo teismų sprendimai ir nepaaiškinami Jo keliai!

11:34 Juk kas pažino Viešpaties mintį? Arba kas buvo Jo patarėju?

11:35 Arba kas Jam yra davęs pirmas, kad Viešpats jam atmokėtų?

11:36 Todėl iš Jo ir per Jį, ir Jam yra visa. Jam tebūna šlovė per amžius. Amen.

12:1 Taigi dėl Dievo pasigailėjimų aš prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, pašvęstą ir Dievui priimtina auką - tai yra jūsų sąmoningą tarnavimą!

12:2 Ir nebūkite sutapatiniami su šiuo pasauliu, bet būkite neatpažįstamai keičiami per mąstymo atnaujinimą, kad atskirtumėte, kokia yra gera, priimtina ir tobula Dievo valia.

12:3 Juk dėl man suteiktos malonės, aš įsakau, kiekvienam, esančiam tarp jūsų nesididžiuoti, bet mąstyti apie save taip kaip privalu, mąstyti apie save blaiviai, pagal kiekvienam Dievo skirtą tikėjimo saiką.

12:4 Juk lygiai taip pat, kaip viename kūne turime daug kūno dalių, tačiau kiekviena kūno dalis neatlieka tos pačios veiklos,

12:5 taip ir mes, daugelis, esame vienas kūnas Kristuje, gi pavieniui - vieni nuo kitų priklausomos kūno dalys.

12:6 Tačiau pagal mums suteiktą malonę turime skirtingas dovanas. Jei tai pranašystė, tai

NAUJASIS TESTAMENTAS

pranašaukite sutinkamai su tikėjimu,

12:7 jei tai tarnavimas, tai tarnaukite, jei kas moko, - temoko,

12:8 jei kas guodžia,- teguodžia, kas dalijasi su kitais, - tesidalija dosniai, kas vadovauja, - tevadovauja su užsidegimu, kas rodo gailestingumą, - su nuoširdumu.

12:9 Meilė tebūna neapsimestinė. Šlykštėkitės Piktuoju, likite ištikimi Gerajam.

12:10 Švelniai mylėkite vieni kitus broliška meile, suteikite vieni kitiems pagarbą ir pirmenybę.

12:11 Nedelsdami suteikite paramą, būkite liepsnojančios dvasios, visuomet vergaukite Viešpačiui.

12:12 Džiaukitės viltimi, atlaikykite sunkų išmėginimą, nuolatos melskitės.

12:13 Padėkite šventiesiems jų poreikiuose, būkite svetingi.

12:14 Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite.

12:15 Džiaukitės su besidžiaugiančiais, ir raudokite su raudojančiais.

12:16 Būkite vieni su kitais vienminčiai. Nemažtykite išdidžiai, bet sekite paskui nusižeminusius. Nebūkite išmintingi savo akyse.

12:17 Niekam neatmokėkite blogiu už blogį. Rūpinkitės tuo, kas gera visų žmonių akivaizdoje.

12:18 Jeigu įmanoma, tiek kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikoje su visais žmonėmis.

12:19 Mylimieji, nekeršykite patys, bet palikite vietos Dievo rūstybei, juk parašyta: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu, - sako Viešpats“.

12:20 Todėl jeigu tavo priešas alktų, pamaitink jį, jeigu trokštų, pagirdyk jį. Juk tai darydamas, tu sukrausi liepsnojančias žarijas ant jo galvos.

12:21 Nebūk Piktojo nugalimas, bet nugalėk Piktąjį padedant Gerajam.

13:1 Kiekviena siela tebūna pavaldi aukštesnėms valdžioms. Juk nėra valdžios, kaip tik iš Dievo. Gi esančios valdžios yra Dievo paskirtos.

13:2 Todėl kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo paskyrimui, gi tie, kurie priešinasi, užsitrauks sau teismą.

13:3 Juk valdovų nereikia bijoti gerus darbus darantiems, bet blogus. Gi nori nebijoti valdžios, tai daryk gera ir turėsi iš jos pagyrimą,

13:4 nes ji yra Dievo tarnė, kad tau būtų gerai. Bet jeigu tu darytum blogį, - bijok, nes ji ne veltui nešioja kalaviją. Juk ji yra Dievo tarnė, keršijanti, kad įvykdytų rūstybę tam, kuris daro blogį.

13:5 Todėl jums būtina paklusti ne vien tik dėl rūstybės, bet ir dėl sąžinės.

13:6 Juk dėl to ir mokesčius mokate, nes jos yra Dievo tarnės, nuolat užsiimančios tais dalykais.

13:7 Todėl kiekvienam atiduokite, tai kas priklauso: kam mokesťį - mokesťį, kam muitą - muitą, kam baimę - baimę, kam pagarbą - pagarbą.

13:8 Niekam nieko nebūkite skolingi, neskaitant to, kad mylėtumėte vieni kitus, juk mylintis kitą, yra įvykdęs Įstatymą.

13:9 Juk įsakymai: „Nesulaužysi santuokinės ištikimybės, nežudysi, nevogsi, melagingai neliudysi, negeisi“ ir bet kuris kitas įsakymas, yra apibendrinami šiuo posakiu: „Mylėsi savo artimą kaip save patį“.

13:10 Meilė nedaro artimui blogio. Taigi meilė yra Įstatymo įvykdymas.

13:11 Ir tai darykite, suprasdami, koks dabar laikas, kad dabar pats laikas pabusti iš miego. Juk dabar mūsų išgelbėjimas yra arčiau nei tada, kai įtikėjome.

13:12 Naktis praslinko, diena yra arti, kad padėtume į šalį tamsos darbus ir apsiginkluotume Šviesos ginklais.

13:13 Kaip dieną elkimės padoriai: tenebus vietos triukšmingiems puotavimams ir girtuokliavimams, sangulavimams ir palaidam gyvenimui, ginčui ir pavyduliavimui,

13:14 bet apsilvilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nesirūpinkite, kaip patenkinti kūno geidulius.

14:1 Gi silpstantį tikėjime priimkite, tik venkite ginčų dėl skirtingų nuomonių.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 14:2 Juk vienas tiki, kad gali valgyti viską, gi silpstantis valgo tik daržoves.
- 14:3 Valgantis teneniekina nevalgančio, nevalgantis, teneteisia valgančio, juk Dievas jį priėmė.
- 14:4 Kas tu esi, kad teisi kitą tarną? Savajam Šeimininkui jis stovi arba krinta. Dievas jį pastatys, gi Jis yra pajėgus jį pastatyti.
- 14:5 Juk vienas išskiria vieną dieną labiau nei kitą, gi kitam visos dienos lygios. Kiekvienas tebūnie Dievo įtikinamas dėl savosios nuomonės.
- 14:6 Laikantis dieną ypatinga, laikosi jos Viešpačiui, nelaikantis dienos ypatinga, nesilaiko jos Viešpačiui. Juk valgant, valgo Viešpačiui ir dėkoja Dievui, o nevalgantis, nevalgo Viešpačiui ir dėkoja Dievui.
- 14:7 Juk nei vienas iš mūsų negyvena sau, ir nei vienas sau nemiršta.
- 14:8 Nes jeigu tik mes gyventume, gyventume Viešpačiui, gi jeigu tik mes mirtume, mirtume Viešpačiui. Taigi jeigu tik mes gyventume, ir jeigu tik mirtume, mes esame Viešpaties.
- 14:9 Juk tam Kristus ir mirė, ir prisikėlė, ir atgijo, kad būtų ir mirusiųjų, ir gyvenančiųjų Viešpats.
- 14:10 Gi kodėl tu teisi savo brolių? Arba kodėl tu niekini savo brolių? Juk mes visi stosime prieš Kristaus teismo sostą.
- 14:11 Nes parašyta: „Kaip Aš gyvas, - sako Viešpats, - prieš Mane priklausys kiekvienas kelis, ir kiekvienas liežuvis prisipažins Dievui“.
- 14:12 Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui ataskaitą už save.
- 14:13 Todėl daugiau kad nebeteistumėte vieni kitų, bet apsispręskite nepadėti broliui susitrenkimo akmens ar progos suklypti.
- 14:14 Aš žinau ir esu įtikintas Viešpatyje Jėzuje, kad nieko nėra iš savęs nešvaraus, tik tam, kuris ką nors laiko nešvariu, tam tai yra nešvaru.
- 14:15 Bet jei tavo brolis nuliūdinamas dėl valgio, tu jau nebesielgi iš meilės. Savo valgiu nepražudyk to, už kurį numirė Kristus.
- 14:16 Taigi jūsų Gerasis tenebūna keikiamas.
- 14:17 Juk Dievo karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.
- 14:18 Nes kas taip vergauja Kristui, tas yra priimtinas Dievui ir patikimas žmonėms.
- 14:19 Taigi siekime ramybės ir to, kas padeda vienam kitą pamokyti.
- 14:20 Nesugriauk Dievo darbo dėl maisto. Juk viskas yra tyra, bet bloga žmogui, kuris valgo kitų suklypimui.
- 14:21 Gera nevalgyti mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kame tavo brolis suklumpa, ar yra papiktinamas, ar yra silpninamas.
- 14:22 Tu turi tikėjimą? Pasilaikyk jį sau Dievo akivaizdoje. Palaimintas, kuris nesmerkia savęs už tai, ką jis mėgsta.
- 14:23 Gi jeigu tik kas valgytų abejodamas, tą Dievas jau pasmerkė, nes jis valgo ne iš tikėjimo. O visa tai, kas daroma ne iš tikėjimo, yra nuodėmė.
- 15:1** Gi mes, stiprieji, privalome pakęsti silpnųjų silpnybes, o ne sau įtikti.
- 15:2 Kiekvienas iš mūsų teįtinka savo artimui, jo labui, pamokymui.
- 15:3 Juk ir Kristus ne Sau įtiko, bet, kaip parašyta: „Tave šmeižiančių priekaištai krito ant Manęs“.
- 15:4 Nes visa, kas anksčiau parašyta, buvo parašyta mūsų pamokymui, kad per ištvėrmę ir Raštų paguodą turėtume viltį.
- 15:5 Gi ištvėrmės ir paguodos Dievas teduoda jums tarpusavyje būti vienos minties, Kristaus Jėzaus pavyzdžiu,
- 15:6 kad visi kartu, viena burna, jūs šlovintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.
- 15:7 Todėl priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus priėmė jus į Dievo šlovę.
- 15:8 Gi sakau, kad Jėzus Kristus tapo apipjaustytojų tarnas dėl Dievo tiesos, kad patvirtintų tėvams duotus pažadus

NAUJASIS TESTAMENTAS

15:9 ir kad pagonys šlovintų Dievą už Jo gailestingumą, kaip yra parašyta: „Todėl viešai išpažinsiu Tave tarp pagonių ir Tavo vardui giedosiu psalmes“.

15:10 Ir vėl sako: „Būkite pradžiuginti, pagonys, drauge su Jo tauta!“

15:11 Ir dar: „Girkite Viešpatį, visi pagonys, ir garbinkite Jį, visi žmonės“.

15:12 Ir Izaijas vėl sako: „Bus Jesės šaknis, Tas, Kuris kyla valdyti pagonių ir Juo pasitikės pagonys“.

15:13 Gi vilties Dievas, jus, kurie tikite, tepripildo visokio džiaugsmo ir ramybės, kad Šventosios Dvasios jėga būtumėte pertekę vilties.

15:14 Ir aš pats, mano broliai, esu įtikintas dėl jūsų, kad jūs esate kupini gerumo, pripildyti visokio pažinimo, galintys vieni kitus paprotinti.

15:15 Broliai! Gi parašiau jums apie kai kuriuos dalykus kiek per drąsiai, kaip dar kartą primindamas jums, dėl man suteiktos Dievo malonės,

15:16 kad būčiau pagonims Jėzaus Kristaus tarnas. Skelbdamas Dievo Gerąją Naujieną, aš atlieku šventas kunigo pareigas, kad pagonių auka būtų priimtina ir pašventinta Šventojoje Dvasioje.

15:17 Taigi Kristuje Jėzuje aš turiu pagrindą pasigirti savo tarnyste Dievui.

15:18 Juk nedirščiau kalbėti ko nors, ko Kristus nebūtų per mane nuveikęs, kad padarytų pagonis paklusnius žodžiui ir darbui

15:19 per galingus atpažinimo ženklus ir stebuklus. Taip, kad Dievo Dvasios jėgoje, nuo Jeruzalės ir aplinkui iki pat Ilyrijos aš iki galo paskelbiau Kristaus Gerąją Naujieną.

15:20 Gi taip aš stengiuosi skelbti Gerąją Naujieną ne ten, kur Kristaus vardas jau buvo paskelbtas, kad nestatyčiau ant svetimų pamatų,

15:21 bet kaip yra parašyta: „Pamatys tie, kuriems nebuvo apie Jį skelbta, ir supras tie, kurie nebuvo girdėję“.

15:22 Dėl to aš daug kartų buvau sutrukdytas pas jus atvykti.

15:23 Gi dabar, jau nebeturėdamas daugiau vietos šiuose kraštuose ir po daugelio metų trokšdamas atvykti pas jus,

15:24 aš atvyksiu pas jus, kai keliausiu į Ispaniją. Aš vilčiuosi, kad keliaudamas pro šalį, pamatysiu jus ir jūs mane išlydėsite link ten, ir kad prieš tai iš jūsų gaučiau šiek tiek paramos kelionei.

15:25 Bet dabar, patarnaudamas šventiesiems, aš keliauju į Jeruzalę.

15:26 Juk Makedonija ir Achaja panoro surinkti rinkliavą Jeruzalės šventųjų beturčiams.

15:27 Jos teikėsi tai padaryti, nes jos yra jų skolininkės. Juk jeigu pagonys tapo jų dvasinių gėrybių dalininkais, tai jie jaučia pareigą patarnauti jiems materialinėmis gėrybėmis.

15:28 Taigi, tai užbaigęs ir jiems tą auką saugiai pristatęs, keliausiu pro jus į Ispaniją.

15:29 Gi aš žinau, kad, atvykdamas pas jus, aš atvyksiu Kristaus Gerosios Naujienos palaiminimo pilnatvėje.

15:30 Broliai! Gi raginu jus dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus ir dėl Dvasios meilės, kad drauge su manimi kovotumėte už mane savo maldose Dievui,

15:31 kad Jis išgelbėtų nuo netikinčiųjų Judėjoje, kad mano tarnavimas Jeruzalei būtų priimtinas šventiesiems,

15:32 kad pagal Dievo valią su džiaugsmu atvykčiau pas jus ir drauge su jumis atsigaivinčiau.

15:33 Gi ramybės Dievas tebūna drauge su jumis visais. Amen.

16:1 Gi pristatau jums mūsų seserį Febę, kuri yra Kenchrėjų bažnyčios diakonė,

16:2 kad priimtumėte ją Viešpatyje, kaip tinka šventiesiems, ir suteiktumėte jai pagalbą, kokios tik jai iš jūsų beprireiktų. Juk ir ji pati yra buvusi daugelio, o taip pat ir mano globėja.

16:3 Pasveikinkite Priskilę ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje,

16:4 kurie guldė savo galvas už mano sielą. Jiems ne aš vienas dėkoju, bet ir visos pagonių bažnyčios.

16:5 Taip pat pasveikinkite bažnyčią, susirenkančią jų namuose. Sveikinkite mano mylimąjį

NAUJASIS TESTAMENTAS

Epenetą, kuris yra Achajos pirmasis vaisius Kristui.

16:6 Sveikinkite Mariją, tą, kuri daug triūsė dėl mūsų.

16:7 Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano giminaičius ir kalėjusius drauge su manimi, kurie yra įžymūs tarp apaštalų, kurie ilgiau už mane yra Kristuje.

16:8 Sveikinkite mano mylimąjį Viešpatyje Ampliatą.

16:9 Sveikinkite mūsų bendradarbį Kristuje Urboną, ir mano mylimąjį Stachį.

16:10 Sveikinkite Apelį, išmėgintą Kristuje. Sveikinkite tuos, kurie yra iš Aristobulo šeimos.

16:11 Sveikinkite mano giminaitį Herodioną. Sveikinkite esančius iš Narcizo šeimos, kurie yra Viešpatyje.

16:12 Sveikinkite Trifeną ir Trifosą, kurios sunkiai darbuojasi Viešpatyje. Sveikinkite mylimąją Persidę, kuri daug triūsė Viešpatyje.

16:13 Sveikinkite išrinktąjį Viešpatyje Rufą, ir jo bei mano motiną.

16:14 Sveikinkite Asinkritą, Flegontą, Hermį, Patrobą, Hermą ir drauge su jais esančius brolius.

16:15 Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, ir Olimpą, ir visus drauge su jais esančius šventuosius.

16:16 Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus sveikina visos Kristaus bažnyčios.

16:17 Gi aš raginu jus, broliai, saugotis tų, kurie kelia susiskaldymus ir papiktinimus, prieštaraudami tam mokymui, kurio jūs išmokote. Šalinkitės nuo jų.

16:18 Juk tokie tarnauja ne mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, bet savo pilvui. Uginga kalba bei gražbyliavimu jie suvedžioja naiviųjų širdis.

16:19 Juk jūsų klusnumas tapo žinomas visiems. Todėl džiaugiuosi jumis ir noriu, kad būtumėte išmanantys apie Gerąjį ir tyri Piktojo akivaizdoje.

16:20 Gi ramybės Dievas netrukus sutraiškys Šetoną po jūsų kojomis. Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna drauge su jumis!

16:21 Jus sveikina mano bendradarbis Timotiejus, ir mano tautiečiai Lucijus, Jasonas ir Sosipatras.

16:22 Aš, Tercijus, šito laiško užrašytojas, sveikinu jus Viešpatyje.

16:23 Jus sveikina Gajus, mano ir visos bažnyčios šeiminkas. Jus sveikina Erastas, miesto valdytojas, ir brolis Kvartas.

16:24 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna drauge su jumis visais. Amen.

16:25 Gi Tam, Kuris gali jus sustiprinti pagal mano Gerąją Naujieną ir Jėzaus Kristaus skelbimą, pagal apreiškimo paslaptį, kuri buvo nutylėta nuo amžinųjų laikų,

16:26 bet dabar atskleista per pranašų Raštus ir amžinojo Dievo įsakymu padaryta žinoma, kad visos tautos paklustų tikėjimui,

16:27 vieninteliam išmintingajam Dievui per Jėzų Kristų tebūna šlovė per amžius! (Romiečiams parašyta iš Korinto, per Kenchrėjose esančios bažnyčios diakoną Febę). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

- 1:1 Paulius, Dievo valia pašauktas Jėzaus Kristaus apaštalas, ir brolis Sostenas,
1:2 Dievo bažnyčiai, esančiai Korinte, pašventintiems Kristuje Jėzuje, pašauktiesiems šventiesiems, kartu su visais, kurie kiekvienoje vietoje šaukiasi Jėzaus Kristaus vardo, jų Viešpaties, gi ir mūsų.
1:3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, Tėvo mūsų, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
1:4 Aš visuomet dėkoju dėl jūsų mano Dievui už Jo malonę, kuri jums suteikta Jėzuje Kristuje,
1:5 nes Jame Dievas jus praturtino viskuo, visokiu žodžiu ir visu pažinimu,
1:6 kaip tik taip Kristaus liudijimas jumoje buvo Dievo patvirtintas.
1:7 Taip, kad jūs, kurie laukiate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo, nestokojate jokios Dievo dovanos.
1:8 Dievas tvirtai laikys jus iki galo, kad būtumėte be priekaišto mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną.
1:9 Ištikimas yra Dievas, Kuris jus pašaukė į Savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, draugystę.
1:10 Broliai! Aš raginu jus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kad visi tą patį kalbėtumėte ir nebūtų tarp jūsų susiskaldymų, bet būtumėte tobulai suvienyti vienos minties ir vienos nuomonės.
1:11 Mano broliai! Juk Chlojės namiškiai pranešė man apie jus, kad tarp jūsų yra ginčų.
1:12 Gi aš turiu omenyje tai, kad kiekvienas iš jūsų sako: „Aš juk esu Pauliaus, aš - Apolo, aš - Kefo, o aš - Kristaus“.
1:13 Ar Kristus padalytas? Ne Paulius už jus buvo nukryžiuotas ant kryžiaus. Ar vardan Pauliaus jūs buvote pakrikštyti panardinimu vandenyje?
1:14 Aš dėkoju Dievui, kad nei vieno iš jūsų nepakrikštijau panardindamas vandenyje, išskyrus Krispą ir Gajų,
1:15 kad kas nors nesakytų, jog aš krikštijau panardindamas vandenyje manuoju vardu.
1:16 Aš pakrikštijau panardindamas vandenyje ir Stepono namus. Po to, nežinau, ar ką nors kitą aš pakrikštijau panardindamas vandenyje.
1:17 Kristus juk nesiuntė mane krikštyti panardinant vandenyje, bet skelbti Gerąją Naujieną, ne proto sugebėjimu, kad Kristaus kryžius nebūtų padarytas bereikšmis.
1:18 Nes kryžiaus reikšmė tiems, kurie naikinami, yra beprotybė, bet mums, kurie gelbstimi, jis yra Dievo jėga.
1:19 Juk yra parašyta: „Aš sunaikinsiu išmintingųjų išmintį ir niekais paversiu protingųjų sveiką protą“.
1:20 Kur išmintingasis? Kur Rašto aiškintojas? Kur šio amžiaus tyrinėtojas? Argi Dievas nepavertė šio pasaulio išminties kvailyste?
1:21 Kadangi Dievo išmintyje pasaulis per savo išmintį Dievo neatpažino, tai Dievas panorė per skelbimo kvailumą išgelbėti tuos, kurie tiki.
1:22 Juk žydai reikalauja atpažinimo ženklo, o graikai ieško išminties,
1:23 bet mes skelbiame Kristų nukryžiuotą ant kryžiaus, kuris žydams yra susitrenkimo akmuo, o graikams beprotybė.
1:24 Bet pašauktiesiems žydams gi ir graikams, Kristų - Dievo jėgą ir Dievo išmintį.
1:25 Nes Dievo kvailysis yra išmintingesnis už žmones ir Dievo silpnasis yra galingesnis už žmones.
1:26 Todėl pamatykite savo pašaukimą, broliai! Nes jūsų tarpe nedaug išmintingųjų pagal kūną, nedaug galingųjų, nedaug kilmingųjų.
1:27 Bet Dievas išsirinko pasaulio kvailuosius, kad sugėdintų išmintinguosius. Dievas išsirinko ir pasaulio silpnuosius, kad sugėdintų galinguosius.
1:28 Dievas išsirinko pasaulio bekilmius, paniekintus ir tuos, kurie nėra laikomi kažkuo, kad padarytų niekam vertais tuos, kurie laikomi kažkuo,

NAUJASIS TESTAMENTAS

1:29 kad joks kūnas nesigirtų Jo akivaizdoje.

1:30 Bet Jo dėka jūs esate Kristuje Jėzuje, Kurį Dievas padarė mums Savo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu,

1:31 kaip yra parašyta: „Kas giriasi, tesigiria, kad yra Viešpatyje“.

2:1 Broliai! Kai aš atvykau pas jus, aš atėjau ne su iškalbos ar išminties pranašumu, bet skelbdamas jums Dievo liudijimą.

2:2 Juk aš nusprendžiau tarp jūsų nežinoti nieko išskyrus Jėzų Kristų, ir Tą Patį nukryžiuotą ant kryžiaus.

2:3 Aš buvau pas jus silpnas, išsigandęs ir labai susijaudinęs.

2:4 Mano šneka ir mano pamokslas buvo ne įtaigūs žmogiškos išminties žodžiai, bet akivaizdus Dvasios ir antgamtinės jėgos pasireiškimas,

2:5 kad jūsų tikėjimas būtų paremtas ne žmonių išmintimi, bet Dievo jėga.

2:6 Gi tarp subrendusiųjų mes skelbiame išmintį, bet ne šio pasaulio išmintį nei šio pasaulio valdovų, kurie yra niekais paverčiami.

2:7 Tačiau mes skelbiame Dievo išmintį, paslėptą slėpinyje, kurią Dievas iš anksto, dar prieš amžius, paskyrė mūsų šlovei.

2:8 Jos nesuprato jokie šio pasaulio valdovai, nes jeigu būtų supratę, jie nebūtų šlovės Viešpaties nukryžiuavę ant kryžiaus.

2:9 Bet skelbiame, kaip parašyta: „Ko akis nematė ir ausis negirdėjo, kas į žmogaus širdį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli“.

2:10 Mat visa tai Dievas atskleidė mums per Savo Dvasią, nes Dvasia visus ištiria, net Dievo gelmes.

2:11 Juk kuris žmogus žino žmogaus mintis, jei ne žmogaus dvasia esanti jame? Taip ir Dievo minčių, nežino niekas, tik Dievo Dvasia.

2:12 Gi mes priėmėme ne pasaulio dvasią, bet Dvasią iš Dievo, kad pilnai suvoktume, ką mums Dievas yra dovanojęs.

2:13 Apie tai mes ir skelbiame ne tais žodžiais, kurių moko žmogiškoji išmintis, bet tais, kurių moko Šventoji Dvasia, dvasiniams žmonėms aiškindami dvasinius dalykus.

2:14 Bet sielinis žmogus nesupranta Dievo Dvasios, juk tokiam Ji yra beprotybė, ir jis neįstengia suprasti, nes tai dvasiškai vertinama.

2:15 Tačiau Dvasia juk visus kruopščiai tiria, bet Pati nė vieno nėra tiriama.

2:16 Gi kas suprato Viešpaties mintį, kuris Jį pamokys? Bet mes turime Kristaus mąstyseną.

3:1 Broliai! Aš negalėjau kalbėti jums kaip dvasiniams, bet kaip kūniškiems, kaip kūdikiams Kristuje.

3:2 Aš maitinau jus pienu, bet ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote valgyti, nei dabar dar negalite.

3:3 Juk jūs vis dar tebesate kūniški. Jeigu tarp jūsų yra pavydas, konkurencija ir susiskaldymai, argi nesate kūniški ir ar nesieltariate žmogiškai?

3:4 Nes jei kas nors sakytų: „Aš juk esu Pauliaus“, gi kitas: „Aš Apolo“, argi nesate kūniški?

3:5 Taigi kas yra Paulius? Kas gi Apolas? Tik tarnai, per kuriuos jūs įtikėjote, - taip kaip kiekvienam Viešpats davė tarnauti.

3:6 Aš pasodinau, Apolas palaistė, bet Dievas augino.

3:7 Taip, kad nei sodinantis yra kažkuo, nei laistantis, bet auginantis Dievas.

3:8 Gi sodinantis ir laistantis yra žmogus, tačiau kiekvienas gaus savąjį atlygį pagal savąjį triūsą.

3:9 Juk mes esame Dievo bendradarbiai, jūs esate Dievo dirva, Dievo statinys.

3:10 Pagal Dievo man suteiktą malonę, kaip išmintingas architektas aš padėjau pamatą, o kitas stato. Gi tegul kiekvienas žiūri, kaip jis stato.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 3:11 Juk niekas negali dėti kito pamato šalia esančio, kuris yra Jėzus Kristus.
- 3:12 Gi jeigu kas nors stato ant šito pamato iš aukso, sidabro, brangakmenių, rąstų, šieno, šiaudų,-
- 3:13 kiekvieno darbas išaiškės, nes laikas jį parodys. Todėl, kad kiekvieno darbą Dievas atskleis ugyje, o koks jis yra ugnis išstirs.
- 3:14 Jei kurio darbas išlieka, kurį jis statė, tas gaus atlygį.
- 3:15 Jei kurio nors darbą Dievas sudegins, tam bus padarytas nuostolis, bet jį patį išgelbės Dievas, tačiau taip, kaip per ugnį.
- 3:16 Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia gyvena jumyse?
- 3:17 Jei kas nors naikina Dievo šventyklą, tą Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla yra šventa, tokie esate jūs.
- 3:18 Tegul niekas savęs neapgauna. Jei kas nors tarp jūsų mano esąs išmintingas šiame pasaulyje, tebūnie kvailas, kad taptų išmintingas.
- 3:19 Nes šio pasaulio išmintis Dievo akivaizdoje yra beprotybė. Juk yra parašyta: „Jis sugauna išmintinguosius jų suktybėje“.
- 3:20 Ir vėl: „Viešpats pažįsta išmintingųjų samprotavimus, kad jie yra beprotiški“.
- 3:21 Taip, kad niekas tenesigiria tarp žmonių. Nes visi jie yra jūsų:
- 3:22 ar tai Paulius, ar tai Apolas, ar tai Kefas, ar tai pasaulis, ar tai gyvenimas, ar tai mirtis, ar tai atėjusieji, ar tai besiruošiantys ateiti - visi jie yra jūsų.
- 3:23 Gi jūs - Kristaus, Kristus gi - Dievo.
- 4:1 Taigi žmogus telaiko mus Kristaus tarnais ir Dievo paslapčių prievaizdais.
- 4:2 Tačiau iš prievaizdų Dievas reikalauja, kad kiekvieną iš jų Jis rastų esantį patikimą.
- 4:3 Gi man mažiausiai rūpi, nors jūs ar žmogiškas teismas mane teistų, bet aš pats savęs neteisiu.
- 4:4 Nors aš pats savęs niekuo nekaltinu, bet ne dėl to esu pripažintas teisiu, nes mane teisiantis yra Viešpats.
- 4:5 Todėl neteiskite nieko prieš laiką, iki tol kol ateitų Viešpats, Kuris ir apšvies slaptus tamsos darbus bei atskleis širdžių troškimus. Tuomet kiekvienam teks pagyrimas iš Dievo.
- 4:6 Broliai! Jūsų labai visa tai pritaikiau sau pačiam ir Apolui, kad iš mūsų išmoktumėte negalvoti daugiau nei Dievas yra užrašęs, - tam, kad nė vienas nebūtų aukščiau už kitą ir tam, kad nebūtumėte daromi išdidžiais vieni prieš kitus.
- 4:7 Juk kas tave išskiria iš kitų? Ką gi tu turi, ko nebūtum gavęs? Gi jei ir gavai ką, kodėl giriesi tarsi nebūtum tai gavęs?
- 4:8 Jūs jau esate pasotinti, jau praturtėjote, be mūsų karaliavote. O, kad būtumėte karaliavę tam, kad ir mes karaliautume drauge su jumis!
- 4:9 Nes aš manau, kad Dievas mus, apaštalus, paskyrė paskutiniaisiais, tarsi mirčiai pasmerktus. Mes buvome padaryti reginiu pasauliui, angelams ir žmonėms.
- 4:10 Mes kvaili dėl Kristaus, gi jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, gi jūs stiprūs. Jūs gerbiami, gi mes niekinami.
- 4:11 Iki pat šios akimirkos mes badaujame, trokštame, esame nuogi, esame kumščiuojami, klajojame
- 4:12 ir pailstame, darbuodamiesi savo rankomis. Keikiami - laiminame, persekiojami - kenčiame,
- 4:13 šmeižiami - maldaujame. Iki šiol esame laikomi šio pasaulio padugnėmis ir visų atmatomis.
- 4:14 Ne gėdindamas jus tai rašau, bet protindamas kaip savo mylimus vaikus.
- 4:15 Nors jeigu tik jūs turėtumėte dešimt tūkstančių auklėtojų Kristuje, tačiau neturite daug tėvų, nes per Gerąją Naujieną aš pagimdžiau jus Kristuje Jėzuje.
- 4:16 Todėl aš prašau jus, būkite mano sekėjai.
- 4:17 Dėl to pasiunčiau pas jus Timotiejų, kuris yra mano mylimas vaikas ir ištikimas Viešpatyje. Jis jums primins mano kelius Kristuje, kaip aš mokau visur, kiekvienoje bažnyčioje.
- 4:18 Kadangi pas jus aš neatvykstu, tai kai kurie buvote padaryti išpuikusiaisiais.

NAUJASIS TESTAMENTAS

4:19 Bet jeigu tik Viešpats norėtų, aš netrukus atvyksiu pas jus ir patikrinsiu tų, kurie buvo išpuikinti ne kalbą, bet jėgą.

4:20 Nes Dievo karalystė ne kalboje, bet jėgoje.

4:21 Ko norite? Ar kad atvykčiau pas jus su lazda, ar su meile ir nuolankumo dvasia?

5:1 Visur yra kalbama apie jūsų tarpe esančią paleistuvystę, būtent tokią paleistuvystę, kokia nėra minima net tarp pagonių, kad kažkas turi savo tėvo žmoną.

5:2 Ir jūs dar esate padaryti išpuikusiais. Jūs net per daug nenuliūde, kad padaręs šitą darbą būtų pašalintas iš jūsų tarpo.

5:3 Juk aš gi, nebūdamas kartu su jumis kūnu, bet būdamas dvasia, jau nuteisiau tą, kuris tai padarė, tarsi būdamas kartu su jumis.

5:4 Jums surinktiems mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir dalyvaujant mano dvasiai kartu su mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus jėga,

5:5 atiduokite būtent tokį Šetonui, kad kūnas būtų sunaikintas, idant dvasią Dievas išgelbėtų Viešpaties Jėzaus dieną.

5:6 Jūsų puikybė nėra tinkama. Ar nežinote, kad mažas gabaliukas raugo užraugia visą tešlą?

5:7 Todėl išvalykite senąjį raugą, kad būtumėte nauja tešla, kadangi jūs esate nerauginti. Juk Kristų, mūsų Paschos Avinėlį, už mus Dievas jau yra paaukojęs.

5:8 Taigi, kad švęstumėte šventę ne su senu blogybės ir ištvirkimo raugu, bet su nerauginta tyrumo ir tiesos duona.

5:9 Laiške jums nurodžiau, kad nebendratumėte su paleistuviais,

5:10 žinoma ne su šio pasaulio paleistuviais ar gobšuoliais, ar plėšikais, ar stabmeldžiais, nes tada jūs turėtumėte išeiti iš pasaulio.

5:11 Bet dabar jums nurodžiau nebendrauti su broliu, jeigu tik jis būtų vadinamas paleistuviu, ar gobšuoliu, ar stabmeldžiu, ar keikūnu, ar girtuokliu, ar plėšiku. Būtent su tokiau net nevalgykite kartu prie bendro stalo.

5:12 Nes kam man teisti tuos, kurie yra pašaliečiai? Argi jūs teisiatė ne tuos, kurie yra savieji?

5:13 Gi pašaliečius Dievas teis. Pašalinkite piktąjį iš savo pačių tarpo.

6:1 Kaip kažkuris iš jūsų, turėdamas bylą prieš kitą, įsidrąsina, kad jo bylą spręstų ne šventieji, bet neteisieji?

6:2 Ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? Gi jeigu Dievas teisia pasaulį per jus, nejaugi nesugebate išspręsti menkų bylų?

6:3 Ar nežinote, kad mes teisime angelus? Tai juo labiau kasdieninius dalykus?

6:4 Juk jeigu tik jūs turėtumėte kasdieninių bylų, tai kam skirate teisėjais tuos, kurie bažnyčiai nieko nereiškia?

6:5 Taip kalbu jūsų gėdai. Ar tarp jūsų nėra nei vieno išmintingo, kuris galėtų išspręsti savo brolio bylą?

6:6 Bet brolis kaltina brolį, ir tai daro netikinčiųjų akivaizdoje.

6:7 Gi iš viso juk tai jums yra pralaimėjimas, kad jūs tarpusavyje bylinėtėtės. Ar ne geriau būti skriaudžiamais? Ar ne geriau būti apiplėšiamais?

6:8 Bet jūs skriaudžiate ir apiplėšiate, ir be to brolius.

6:9 Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Nebūkite klaidinami: nei paleistuviai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei sumoterėję vyrai, nei homoseksualistai,

6:10 nei vagys, nei gobšuoliai, nei alkoholikai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės.

6:11 Ir kai kurie iš jūsų buvote tokie, tačiau jūs buvote nuplauti, pašventinti, buvote pripažinti teisiais Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

6:12 Viskas man leidžiama, bet ne viskas naudinga. Viskas man leidžiama, bet aš nebūsiu per kažką

NAUJASIS TESTAMENTAS

kontroliuojamas.

6:13 Valgiai yra pilvui, ir pilvas yra valgiams, bet Dievas sunaikins ir jį, ir juos. Gi kūnas - ne paleistuvystei, bet Viešpačiui; o Viešpats - kūnui.

6:14 Kadangi Dievas prikėlė iš mirusių Viešpatį, Savo jėga prikels iš mirusių ir mus.

6:15 Ar nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus kūno dalys? Ar paėmęs Kristaus kūno dalis aš padaryčiau jas prostitutės kūno dalimis? Teneįvyksta tai!

6:16 Ar nežinote, kad tas, kuris sujungiamas su prostitute, yra vienas kūnas su ja? Juk Dievas yra pasakęs, kad du bus vienas kūnas.

6:17 Gi tas, kuris sujungiamas su Viešpačiu, tas yra viena dvasia su Juo.

6:18 Bėkite nuo paleistuvystės. Bet kokia nuodėmė, kurią jei tik žmogus darytų yra kūno išorėje, o paleistuvaujantis nusideda savo kūnui.

6:19 Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse esančios Šventosios Dvasios, Kurią turite iš Dievo, ir nepriklausote sau patiems?

6:20 Juk jūs buvote išpirkti už kainą. Taigi šlovinkite Dievą jūsų kūne ir jūsų dvasioje, kurie yra Dievo.

7:1 Gi dabar apie dalykus dėl kurių jūs man rašėte. Gera vyrui neliesti moters.

7:2 Tačiau dėl paleistuvysčių kiekvienas teturi savo paties žmoną ir kiekviena teturi savąjį vyrą.

7:3 Vyras tebūnie įpareigojamas parodyti žmonai gerumą, gi taip pat ir žmona vyrui.

7:4 Žmona neturi valdžios savo kūnui, bet vyras. Taip pat ir vyras neturi valdžios savo kūnui, bet žmona.

7:5 Neatsiskirkite vienas nuo kito, nebent abipusiu sutarimu kuriam laikui, kad turėtumėte laisvo laiko pasninkui bei maldai ir vėl drauge sueitumėte, kad Šėtonas negundytų jūsų per nesusivaldymą.

7:6 Gi tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas.

7:7 Juk aš noriu, kad visi žmonės būtų tokie, kaip ir aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo savąją dovaną, vienas vienokią, gi kitas kitokią.

7:8 Taigi nesusituokusiems ir našlėms sakau: jie gerai padarytų, jeigu tik pasiliktų tokie, kaip ir aš.

7:9 Bet jeigu jie nesuvaldo savęs, tegul susituokia, juk geriau yra tuoktis, negu būti deginamam aistros ugnyje.

7:10 Gi susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nebūtų atskirta nuo vyro,

7:11 bet jeigu tik ji būtų atskirta, tepasilieka netekėjusi arba tebūnie sutaikyta su vyru, ir vyras tenepalieka žmonos.

7:12 Bet kitiems sakau aš, ne Viešpats: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi kartu su juo, teneatleidžia jos.

7:13 Moteris, turinti netikintį vyrą, kuris sutinka kartu su ja gyventi, teneatstumia jo.

7:14 Juk netikintį vyrą Dievas pašventino per jo žmoną, o netikinčią žmoną Jis pašventino per jos vyrą: priešingu atveju jūsų vaikai būtų netyri, gi dabar jie yra šventi.

7:15 Bet jei netikintis skiriasi, teišskiria jį Dievas. Tokiais atvejais brolio ar sesers Dievas nepadaro jų vergais, nes Jis mus pašaukė santarvei.

7:16 Žmona! Ar tikrai tu žinai, kad išgelbėsi savo vyrą? Arba: Vyre! Ar tikrai tu žinai, kad išgelbėsi savo žmoną?

7:17 Jeigu gi ne, tai kaip Dievas kiekvienam paskirstė, kaip Viešpats kiekvieną pašaukė, taip jis tegyvena. Taip aš liepiu visose bažnyčiose.

7:18 Kurį Dievas yra pašaukęs apipjaustyta, tas tenepanaikina apipjaustymo žymės. Kurį Dievas yra pašaukęs neapipjaustyta, tenebūna jis apipjaustomas.

7:19 Apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas yra niekas, bet Dievo įsakymų vykdymas yra viskas.

7:20 Kiekvienas tepasilieka tame pašaukime, kuriame Dievas jį pašaukė.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 7:21 Jei Dievas pašaukė tave, kai tu buvai vergu, tu nesirūpink dėl to. Bet jei gali tapti laisvas, verčiau pasinaudok proga.
- 7:22 Juk Viešpatyje pašauktas vergas yra laisvas Viešpaties žmogus. Taip pat ir pašauktas laisvasis yra Kristaus vergas.
- 7:23 Jūs buvote išpirkti už kainą, todėl netapkite žmonių vergais.
- 7:24 Broliai! Kokioje būklėje Dievas kiekvieną pašaukė, tokioje tas tepasilieka Jo akivaizdoje.
- 7:25 Gi dėl mergelių neturiu Viešpaties įsakymo, bet pateikiu savo nuomonę, kaip tas, kurio ištikimasis Viešpats pasigailėjo.
- 7:26 Taigi aš manau, kad tai yra gerai, atsižvelgiant į prasidėjusią prievartą, - gerai žmogui būti tokiam.
- 7:27 Jei tu esi sujungtas su žmona, neieškok skyrybų. Jei esi atskirtas nuo žmonos, neieškok žmonos.
- 7:28 Bet jeigu tu vestum, nenusidėsi ir jeigu tik mergelė būtų ištekinta už vyro, nenusidės. Tačiau tokie turės kūno vargų, gi aš jūsų gailiuosi.
- 7:29 Broliai! Sakau jums tai, kad artėjantis laikas yra sutrumpintas. Todėl jei kurie turi žmonas, tegyvena taip, tarsi jų neturėtų,
- 7:30 ir kurie verkia, tarsi neverktų, ir kurie džiaugiasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie perka, tarsi neužvaldytų,
- 7:31 ir kurie palaiko artimus ryšius su šiuo pasauliu, kad juo nepiktnaudžiautų, nes šio pasaulio vertingumas praeina.
- 7:32 Gi aš noriu, kad jūs nebūtumėte susirūpinę. Nevedęs rūpinasi Viešpaties reikalais, kaip jis galėtų patikti Viešpačiui,
- 7:33 o vedęs rūpinasi pasaulio reikalais, kaip jis galėtų patikti žmonai.
- 7:34 Dievas yra padaręs skirtumą tarp žmonos ir mergelės. Netekėjusi rūpinasi Viešpaties reikalais, kad ji būtų šventa Kūnui ir Dvasiai, gi ištekJusi rūpinasi pasaulio reikalais, kaip galėtų patikti vyrui.
- 7:35 Taigi tai aš kalbu jūsų pačių naudai, ne tam, kad uždėčiau jums kilpą, bet, kad garbingai, nepaliaujamai ir ryžtingai tarnautumėte Viešpačiui.
- 7:36 Bet jei kas mano, kad netinkamai elgiasi su savo skaistybe, ar kad ji yra perbrendusi, ir jei taip reikia, tedaro ką nori, jis nenusideda: jie tesusituokia.
- 7:37 Tačiau tas, kuris savo širdyje yra tvirtai apsisprendęs, kuriam santuoka nėra būtinybė, kuris yra savo valios šeimininkas ir savo širdyje yra nutaręs, kad jis išsaugos savo skaistybę, tas daro gerai.
- 7:38 Taip, kad tas, kuris atsisako savo skaistybės, gerai daro, bet tas, kuris nesituokia, geriausiai daro.
- 7:39 Žmoną Dievas yra surišęs Įstatymu tol, kol jos vyras gyvas. Gi jeigu tik jos vyrą Jis užmigdytų, ji yra laisva, kad būtų ištekinta už ko nori, tik Viešpatyje.
- 7:40 Bet, mano nuomone, ji laimingesnė, jeigu tik ji taip pasiliktų. Gi manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.
- 8:1** Gi dėl paaukotų stabams aukų mes žinome, nes visi turime pažinimą. Pažinimas daro išdidžiu, bet meilė moko.
- 8:2 Jei kas nors mano, kad yra ką nors pažinęs, tai jis dar nieko nėra pažinęs taip, kaip privalu pažinti.
- 8:3 Bet jei kas nors myli Dievą, tas yra gavęs pažinimą iš Jo.
- 8:4 Taigi apie stabams paaukotų aukų valgymą mes žinome, kad stabas pasaulyje yra niekas ir kad nėra jokio kito dievo tik Vienintelis.
- 8:5 Juk net jei yra vadinamieji dievai ar tai danguje, ar tai žemėje, kaip yra daug dievų ir daug viešpačių,
- 8:6 bet mes turime vienintelį Dievą Tėvą, iš Kurio yra visi ir mes priklausome Jam, bei vienintelį

NAUJASIS TESTAMENTAS

Viešpatį Jėzų Kristų, per Kurį yra visi ir mes per Jį.

8:7 Bet ne visi turi tokį pažinimą. Gi kai kurie su stabmeldiška sąžine iki šiol valgo maistą, kaip stabams paaukotą auką, ir jų silpna sąžinė sutepama.

8:8 Gi ne maistas mus padaro tinkamais Dievui. Juk jeigu mes valgytume, nesame dėl to geresni, nei jei nevalgytume, maistas nepadaro mūsų blogesniais.

8:9 Bet saugokitės, kad ši jūsų laisvė jokia būdu netaptų susitrenkimo akmeniu silpstantiesiems.

8:10 Nes jei tik kas nors pamatytų tave, turintį pažinimą ir gulintį pusiausėda prie stalo stabų šventykloje, argi silpnojo sąžinė nebus paskatinta valgyti stabams paaukoto maisto?

8:11 Per tavąjį pažinimą pražus silpstantis brolis, už kurį numirė Kristus.

8:12 Gi taip nusidėdami broliams ir sužeisdami jų silpstančią sąžinę, jūs nusidedate Kristui.

8:13 Todėl jei maistas veda į nuodėmę mano broli, aš niekuomet nevalgyčiau mėsos, per amžinybę, kad savo broliui nebūčiau suklypimo akmeniu.

9:1 Ar aš nesu apaštalas? Ar aš nesu laisvas? Ar aš nesu matęs Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties? Ar ne jūs esate mano darbas Viešpatyje?

9:2 Jei kitiems aš nesu apaštalas, bet gi jums aš esu. Juk jūs esate manosios apaštalytės antspaudas Viešpatyje.

9:3 Manasis apsigynimas prieš tuos, kurie mane teisia, yra šis.

9:4 Argi mes neturime teisės valgyti ir išgerti?

9:5 Argi mes neturime teisės vedžiotis su savimi seserį žmoną, kaip kiti apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kefas?

9:6 Arba ar tik vienas aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti?

9:7 Kas kada nors žygiuoja į karą už savo paties pinigus? Kas sodina vynuogyną, o nevalgo jo vaisių? Arba kas gano kaimenę, bet negeria kaimenės pieno?

9:8 Ne kaip žmogus aš ištariu šituos žodžius. Ar apie tai nesako ir Įstatymas?

9:9 Juk Mozės Įstatyme yra parašyta: „Tu neužmausi antsnukio kuliančiam jaučiui“. Dievui rūpi ne jaučiai.

9:10 Ar Jis turi omenyje vien tik mus? Juk dėl mūsų yra parašyta, kad ariantis privalo arti su viltimi ir kuliantis privalo kultti su viltimi, kad gautų tai ko jis viliasi.

9:11 Jei mes jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai ar didelis dalykas, jei mes pjausime jūsų kūniškų?

9:12 Jei kiti turi teisę jus valdyti, tai ar ne dar labiau mes? Bet mes nepasinaudojome šita galimybe, bet visus pakenčiame, kad Kristaus Gerąjį Naujienai nepadėtume kokio nors kliuvinio.

9:13 Ar nežinote, kad tie, kurie šventus darbus dirba, valgo iš šventyklos pajamų ir kurie tarnauja prie aukuro, gauna savo dalį nuo aukuro?

9:14 Taip ir Viešpats įsakė: skelbiantiems Gerąją Naujieną gyventi iš Gerosios Naujienos.

9:15 Gi nė viena šia teise aš nepasinaudojau. Apie tai rašiau ne tam, kad taip būtų su manimi, nes man geriau numirti, negu, kad kas nors atimtų šį mano pasigyrimą.

9:16 Juk jeigu tik skelbčiau Gerąją Naujieną, aš negalėčiau tuo pasigirti, nes mane spaudžia būtinybė, bet vargas man, jeigu tik neskelbčiau Gerosios Naujienos!

9:17 Nes jei tai darau savo valia, turiu atlygį už tarnavimą, bet jei prieš savo valią, tai Dievas yra patikėjęs man prievaizdo pareigas.

9:18 Taigi koks yra mano atlygis už tarnavimą? Ogi, kad skelbdamas Gerąją Naujieną, aš pateikiu Kristaus Gerąją Naujieną nemokamai, nepiktnaudžiaudamas savo laisve, kurią turiu skelbdamas Gerąją Naujieną.

9:19 Juk būdamas nuo nieko nepriklausomas, aš padariau save visų vergu, kad dar daugiau jų laimėčiau.

9:20 Žydams tapau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie pavaldūs Įstatymui, kaip pavaldus Įstatymui, kad laimėčiau tuos, kurie pavaldūs Įstatymui.

9:21 Nesilaikantiems Įstatymo, kaip nesilaikantis Įstatymo, - gi Dievui nesu kaip nesilaikantis

NAUJASIS TESTAMENTAS

Įstatymo, bet pavaldus Kristui, - kad laimėčiau nesilaikančius Įstatymo.

9:22 Silpniesiems aš tapau kaip silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems aš tapau viskuo, kad tiktai kai kuriuos išgelbėčiau.

9:23 Gi tai darau dėl Gerosios Naujienos, kad būčiau jos dalininkas.

9:24 Ar nežinote, kad stadione bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna apdovanojimą? Bėkite taip, kad gautumėte ir jūs.

9:25 Gi kiekvienas, kuris kovoja nuo visko susilaiko. Juk anie tai daro, kad gautų greitai vystantį vainiką, bet mes - nevystantį.

9:26 O kad aš dėl jo taip rungčiausi. Todėl aš nesmūgiuoju netvirtai, taip kaip į orą smogdamas,

9:27 bet talžau iki mėlynių savo kūną ir jį pavergiu, kad kitiems pamokslavęs pats nebūčiau pripažintas netinkamu.

10:1 Broliai! Aš nenoriu palikti jūsų nežinioje, kad visi mūsų tėvai buvo po debesimi ir visi perėjo per jūrą.

10:2 Jie visi buvo pakrikštyti panardinant į Mozę debesyje ir jūroje,

10:3 jie visi valgė tą patį dvasinį maistą,

10:4 ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą. Juk jie gėrė iš dvasinės, sekančios paskui juos, Uolos, gi Ta Uola buvo Kristus.

10:5 Tačiau dauguma jų Dievas nebuvo patenkintas, nes jiems buvo atimtos gyvybės dykumoje.

10:6 Gi tuos įvykius Dievas mums parodė kaip pavyzdžius, kad mes negeistume pražūtingų dalykų, kaip ir tie geidė.

10:7 Ir nebūkite stabmeldžiai, kaip kai kurie iš jų, kaip parašyta: „Tauta atsisėdo valgyti ir išgerti, ir pakilo smagintis“.

10:8 Kad nepaleistuvautumėte, kaip kai kurie iš jų paleistuvavo ir žuvo per vieną dieną dvidešimt trys tūkstančiai.

10:9 Kad negundytumėte Kristaus kaip kai kurie iš jų gundė ir mirė nuo gyvačių.

10:10 Ir nemurmėkite kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo naikintojo.

10:11 Gi visa tai atsitiko jiems ir kaip perspėjantys pavyzdžiai buvo užrašyti mums, gyvenantiems amžių pabaigoje.

10:12 Todėl tas, kuris mano, kad stovi, tesusaugo, kad nepargriūtų.

10:13 Jus užklupęs išbandymas tėra tik žmogiškas. Gi Dievas yra ištikimas. Jis neleis jūsų bandyti virš jūsų jėgų, bet kartu su išbandymu duos ir išeitį, kad įstengtumėte jį išverti.

10:14 Todėl, mano mylimieji, bėkite nuo stabmeldystės!

10:15 Kalbu jums kaip išmintingiems, įvertinkite tai, ką jums aš sakau.

10:16 Argi palaiminimo taurė, kurią laiminame, nėra bendrystė Kristaus kraujyje? Argi duonos paplotys, kurį laužome, nėra bendrystė Kristaus kūne?

10:17 Nors mūsų daug, mes esame vienas duonos paplotys ir vienas kūnas, nes mes visi esame vieno duonos papločio dalininkais.

10:18 Pažvelkite į Izraelį pagal kūną: argi ne tie, kurie valgo aukas yra aukuro dalininkai?

10:19 Taigi ką aš sakau? Ar kad stabas yra kažkas, ar kad paaukota stabams auka yra kažkas?

10:20 Bet tai, ką pagonyms degina ant aukuro, jie aukoja auką demonams, o ne Dievui. Gi aš nenoriu, kad jūs būtumėte demonų bendrininkai.

10:21 Jūs negalite gerti Viešpaties taurės ir demonų taurės. Jūs negalite būti dalininkai Viešpaties stalo ir demonų stalo.

10:22 Ar mes nekurstome Viešpaties pavydo? Ar mes esame už Jį galingesni?

10:23 Viskas man leidžiama, bet ne visi dalykai yra naudingi, viskas man leidžiama, bet ne visi dalykai statydina.

10:24 Niekas teneieško savo paties gerovės, bet kiekvienas teieško, kad būtų geriau kitam.

10:25 Valgykite tai, kas parduodama mėsos turguje, sąžinės labui nieko neklausinėdami.

NAUJASIS TESTAMENTAS

10:26 Juk Viešpaties yra žemė ir tai, ko ji pilna.

10:27 Gi jeigu jus kviečia pas save koks nors netikintis ir jūs norite pas jį eiti, valgykite viską, ką jis jums siūlo, sąžinės labai nieko neklausinėdami.

10:28 Bet jeigu tik kas nors jums sakytų: „Tai paaukota stabams“, tuomet nevalgykite dėl to, kuris tai pranešė ir dėl sąžinės. Juk Viešpaties yra žemė ir tai, ko ji pilna.

10:29 Gi aš turiu omenyje ne tavo paties, bet kito sąžinę. Juk kodėl mano laisvė yra teisiama kito sąžinės?

10:30 Gi jei aš esu malonės dalininkas, kodėl esu koneveikiamas už maistą, už kurį dėkoju?

10:31 Taigi ar valgote, ar geriate, ar ką nors darote, visa darykite Dievo šlovei.

10:32 Nebūkite susitrenkimo akmeniu nei žydams, nei pagonims, nei Dievo bažnyčiai,

10:33 kaip ir aš visiems viskuo įtinku, neieškodamas savo paties naudos, bet to, kas naudinga daugeliui, kad Dievas juos išgelbėtų.

11:1 Būkite mano sekėjai, kaip ir aš Kristaus.

11:2 Broliai! Gi jus giriu, kad priminėtė visus mano jums perduotus pamokymus ir jų laikotės.

11:3 Bet noriu, kad jūs žinotumėte, jog kiekvieno vyro Vadovas yra Kristus, moters vadovas yra vyras, gi Kristaus Vadovas yra Dievas.

11:4 Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi Dievui ar pranašauja apdengta galva, išniekina savo Vadovą.

11:5 Gi kiekviena moteris, kuri meldžiasi Dievui ar pranašauja neapdengta galva, išniekina savo vadovą: nes tai yra vienas ir tas pats, kaip būti nuskustai.

11:6 Juk jei moteris nėra pridengiama šydu, tai tebūnie nukirpta, bet jei moteriai gėda būti nukirptai ar nuskustai, tebūnie ji pridengta šydu.

11:7 Nes vyras neprivalo pridengti šydu galvos, todėl kad jis yra Dievo atvaizdas ir šlovė, gi moteris yra vyro šlovė.

11:8 Juk ne vyras yra iš moters, bet moteris iš vyro.

11:9 Taip pat ne vyrą Dievas sukūrė moteriai, bet moterį vyrui.

11:10 Dėl to moteris privalo turėti ant galvos pavaldumo ženklą dėl angelų.

11:11 Tačiau Viešpatyje nei vyras atskirai nuo moters yra kas, nei moteris atskirai nuo vyro.

11:12 Juk kaip moteris iš vyro, taip ir vyras per moterį, bet visi - iš Dievo.

11:13 Nuspręskite tarpusavyje: ar tinka moteriai melstis Dievui neprisidengus?

11:14 Argi ir pati prigimtis jūsų nemoko, kad jeigu tik vyras nešiotų ilgus plaukus, jam tai yra negarbė?

11:15 Gi jeigu tik moteris nešiotų ilgus plaukus, jai tai yra šlovė, nes plaukus jai Dievas yra davęs vietoj šydo.

11:16 Bet jei kas nors ketina ginčytis, tai nei mes tokio papročio neturime, nei Dievo bažnyčios.

11:17 Gi tai nurodydamas, aš jūsų negiriu, nes kai jūs susirenkate tai jūsų bendravimas ne gėrėja, bet tik blogėja.

11:18 Nes visų pirma girdžiu, kad, kai jūs susirenkate bažnyčioje, tarp jūsų yra susiskaldymai, ir iš dalies aš tuo tikiu.

11:19 Juk tarp jūsų privalo būti ir erezijų, kad tarp jūsų išaiškėtų tie, kurie yra tikri.

11:20 Taigi susirenkate kartu, bet ne Viešpaties vakarienės valgyti.

11:21 Juk kiekvienas, aplenkdamas kitą, ima ryti savo maistą, todėl vienas alksta, o kitas pasigeria.

11:22 Nejaugi neturite namų valgyti ir gerti? Ar jūs niekinate Dievo bažnyčią ir darote gėdą tiems, kurie neturi? Ką turėčiau jums pasakyti? Ar dėl to turėčiau jus pagirti? Aš jūsų negiriu.

11:23 Nes ką aš priėmiau iš Viešpaties tai jums ir perdaviau, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duonos paplotį,

11:24 ir padėkojęs sulaužė bei tarė: „Imkite, valgykite - tai yra Mano kūnas, kuris už jus laužomas. Tai darykite, kad Mane prisimintumėte“.

11:25 Taip pat po to, pavakarieniavęs, Jis paėmė ir taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora

NAUJASIS TESTAMENTAS

Manajame kraujyje. Kiek kartų ją gertumėte, tai darykite, kad Mane prisimintumėte.

11:26 Juk kiek kartų jūs valgytumėte šį duonos paplotį ir gertumėte šią taurę, jūs skelbiate Viešpaties mirtį iki tol, kol Jis ateitų“.

11:27 Taigi jei kuris nevertai valgytų šitą duonos paplotį ar gertų Viešpaties taurę, tas bus kaltas prieš Viešpaties kūną ir kraują.

11:28 Gi teištiria žmogus save patį ir taip tevalgo duonos ir tegeria iš taurės.

11:29 Juk kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau pasmerkimą.

11:30 Dėl to tarp jūsų yra daug silpnų, sergančių, ir daug tų, kurie marinami.

11:31 Nes jei mes save pačius įvertintume, mes nebūtume Dievo teisiami.

11:32 Bet kai Viešpats mus teisia, Jis mus baudžia, kad nepasmerktų kartu su pasauliu.

11:33 Todėl, mano broliai, kai jūs susirenkate pavalgyti, palaukite vieni kitų!

11:34 Gi jei kas išalktų, tepavalgo namie, kad nesusirinktumėte pasmerkimui. O kitus reikalus sutvarkysiu jei atvykčiau.

12:1 Broliai! Gi aš nenoriu palikti jūsų nežinioje apie dvasines dovanas.

12:2 Jūs žinote, kad kai buvote pagonys, jūs buvote viliojami ir vedami pas nebylius stabus.

12:3 Todėl aš jums garantuoju, kad nė vienas, kuris Dievo Dvasios paragintas ištaria žodžius, nesako, kad Jėzus yra prakeiktasis ir nė vienas negali vadinti Jėzaus Viešpačiu, jei ne Šventosios Dvasios paragintas.

12:4 Gi yra įvairios Dievo dovanos, bet Ta Pati Dvasia.

12:5 Ir yra įvairūs tarnavimai, bet Tas Pats Viešpats.

12:6 Yra įvairūs darbai, bet yra Tas Pats Dievas, Kuris visuomet veiksmingai kiekviename veikia.

12:7 Bet kiekvienam Dievas dovanoja duodantį naudą Dvasios pasireiškimą.

12:8 Juk vienam per Dvasią Dievas dovanoja išminties žodį, kitam per Tą Pačią Dvasią - pažinimo žodį,

12:9 kitam Toje Pačioje Dvasioje - tikėjimą, kitam Toje Pačioje Dvasioje - išgydymų dovanas,

12:10 kitam - stebuklų darymą, kitam - pranašavimą, kitam - dvasių atpažinimą, kitam - įvairias kalbų rūšis, kitam - kalbų aiškinimą.

12:11 Gi visa tai daro viena ir Ta Pati Dvasia, Kuri skirsto kiekvienam atskirai, kaip Ji nori.

12:12 Juk lygiai taip pat kaip kūnas yra vienas ir susideda iš įvairių kūno dalių, gi visos to vieno kūno dalys, nors jų daug, yra vienas kūnas, taip ir Kristus.

12:13 Nes vienoje Dvasioje mes visi esame pakrikštyti panardinant į vieną kūną, ar tai žydai, ar tai graikai, ar tai vergai, ar tai laisvieji, ir visus Dievas pagirdė per vieną Dvasią.

12:14 Juk kūnas nėra viena kūno dalis, bet daug.

12:15 Jeigu tik koja sakytų: „Kadangi nesu ranka, aš nepriklausau kūnui“, argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?

12:16 Jeigu tik ausis sakytų: „Kadangi nesu akis, aš nepriklausau kūnui“, argi dėl to ji nepriklausytų kūnui?

12:17 Jei visas kūnas būtų akis, kur būtų ausis? Jei visas kūnas būtų ausis, kur būtų nosis?

12:18 Bet dabar Dievas sudėliojo kūne kiekvieną jo dalį taip kaip Jis panorėjo.

12:19 Gi jei visi būtų viena kūno dalis, tai kur būtų kūnas?

12:20 Bet dabar kūno dalių daug, gi kūnas vienas.

12:21 Taigi akis negali pasakyti rankai: „Man tavęs nereikia“ ar galva kojoms: „Man jūsų nereikia“.

12:22 Bet daugeliui atrodančios silpnesnės kūno dalys yra dar labiau būtinos.

12:23 Tas kūno dalis, kurias mes laikome gėdingomis, joms skiriame didesnę pagarbą, ir mūsų gėdingosios kūno dalys įgyja daugiau padorumo.

12:24 O mūsų kūno malonios išvaizdos dalims to nereikia. Taigi, sujungdamas kūną kartu, Dievas suteikė daugiau pagarbos tai kūno daliai, kuri jos stokojo,

12:25 kad kūne nebūtų susiskaldymo, bet pačios kūno dalys vienos kitomis rūpintųsi.

NAUJASIS TESTAMENTAS

12:26 Ir jei viena kūno dalis kenčia, kartu su ja kenčia visos kūno dalys, jei vieną kūno dalį Dievas pagerbia, kartu su ja džiaugiasi visos kūno dalys.

12:27 Gi jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui - kūno dalys.

12:28 Juk vienus Dievas paskyrė bažnyčioje: pirma - apaštalais, antra - pranašais, trečia - mokytojais, po to - stebuklingos galios, paskui - išgydymų dovanos, visokia pagalba, vadovavimai, įvairios kalbų rūšys.

12:29 Ne visi apaštalai, ne visi pranašai, ne visi mokytojai, ne visi stebuklų darytojai,

12:30 ne visi turi išgydymo dovanas, ne visi kalba kalbomis, ne visi aiškina jas.

12:31 Taigi troškite geresnių dovanų, o aš rodau jums dar pranašesnę kelią.

13:1 Jeigu tik aš kalbu žmonių ir angelų kalbomis, bet neturiu meilės, aš būsiu skambantis varis arba žvangantys cimbolai.

13:2 Ir jeigu tik man duota pranašavimo dovana, kad suprasčiau visas paslaptis ir jeigu tik turiu visą pažinimą bei visą tikėjimą, kad galiu perkelti kalnus, bet neturiu meilės, aš esu niekas.

13:3 Ir jeigu tik išdalinčiau visus savo turtus, ir jeigu tik atiduočiau savo kūną, kad jis būtų sudegintas, bet neturiu meilės, tai man neduoda jokios naudos.

13:4 Meilė ilgai kenčia, yra geraširdė, meilė nepavydi, meilė nesigiria, nepadaro išpuikusių,

13:5 nesavivaliauja, nieško savo naudos, neezina, nemąsto piktai,

13:6 nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa,

13:7 visus pridengia, visais tiki, viskuo viliasi, visa ištveria.

13:8 Meilė niekada nesusilpnėja, net jei pranašystes Dievas užbaigs, net jei kalbos nutils, net jei pažinimą Jis panaikins.

13:9 Juk mes žinome iš dalies ir pranašaujame iš dalies.

13:10 Gi kai ateitų Tobulasis, tuomet tai, kas yra iš dalies, Jis panaikins.

13:11 Kai buvau mažas vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąščiau kaip vaikas, vertinau kaip vaikas, bet kai tapau vyru, atsisakiau to, kas vaikiška.

13:12 Juk dabar matome kaip per veidrodį, mėslingai, bet tuomet - veidas į veidą. Dabar suprantu iš dalies, bet tuomet pažinsiu kaip ir aš esu pažintas.

13:13 O dabar pasilieka tikėjimas, viltis, meilė - šitie trys, bet svarbiausia iš jų yra meilė.

14:1 Sekite paskui meilę ir troškite dvasinių dovanų, gi labiausiai, kad jūs pranašautumėte.

14:2 Nes tas, kuris kalba nežinoma kalba, ne žmonėms kalba, bet Dievui. Juk niekas jo nesupranta, gi Dvasiai jis kalba paslaptis.

14:3 Bet tas, kuris pranašauja, kalba tai, kas žmones pamoko, paragina ir paguodžia.

14:4 Kas kalba nežinoma kalba, pats save sustiprina, bet kas pranašauja, pamoko bažnyčią.

14:5 Gi aš noriu, kad jūs visi kalbėtumėte kalbomis, bet labiausiai, kad pranašautumėte. Juk kas pranašauja, yra didesnis už tą, kuris kalba kalbomis, nebent jis aiškintų, kad bažnyčia būtų pamokyta.

14:6 Broliai! Gi jeigu tik dabar ateičiau pas jus kalbėdamas kalbomis, kokia jums būtų iš to nauda, jei neskelbčiau jums nei apreiškimo, nei pažinimo, nei pranašystės, nei mokymo?

14:7 Taip pat ir bedvasiai instrumentai, skleidžiantys garsą, ar tai būtų fleita, ar tai kitara, jeigu tik jie neskleistų skirtingų garsų, kaip atpažintumėme, ar grojama fleita ar grojama kitara?

14:8 Ir jeigu tik trimitas duotų neaiškų garsą, kas ruoštųsi į mūšį?

14:9 Taip pat ir jūs, jeigu tik ištartumėte liežuvium nesuprantamą žodį, kaip bus atpažinta tai, kas tariama? Juk jūs kalbėsite į orą.

14:10 Kad ir kiek daug įvairių rūšių garsų pasaulyje bebūtų, bet nė vienas jų nėra beprasmiškas.

14:11 Taigi jei nesuprasčiau šnekos garso reikšmės, aš būsiu kalbančiajam svetimšalis, o kalbantysis bus man svetimšalis.

14:12 Taip ir jūs, kurie esate dvasinių dovanų šalininkai, siekite, kad gausiai jų turėtumėte

NAUJASIS TESTAMENTAS

bažnyčios pamokymui.

14:13 Todėl, kas kalba nežinoma kalba tesimeldžia, kad galėtų ją aiškinti.

14:14 Juk jeigu tik aš melsčiausi Dievui nežinoma kalba, mano dvasia meldžiasi Dievui, tačiau mano protas yra bevaisis.

14:15 Ką gi tada daryti? Aš melsiuosi Dievui dvasia ir taip pat melsiuosi Dievui protu. Aš giedosiu psalmę dvasia ir taip pat giedosiu psalmę protu.

14:16 Nors jeigu tu dėkotum dvasia, kaip nemokytas žmogus, ištars tavo padėkai „Amen“, kadangi jis nesupranta ką tu sakai?

14:17 Juk tu iš tikrųjų nuoširdžiai dėkoji, bet kitas nėra pamokomas.

14:18 Aš dėkoju mano Dievui, kad kalbu kalbomis geriau už jus visus,

14:19 bet bažnyčioje aš noriu ištarti penkis žodžius savo protu, kad pamokyčiau kitus, negu dešimt tūkstančių žodžių nežinoma kalba.

14:20 Broliai, nebūkite vaikučiai supratimu! Verčiau blogybe būkite kūdikiai, gi supratimu būkite suaugę.

14:21 Įstatyme yra parašyta: „Per svetimkalbes priešų lūpas Aš kalbėsiu šitai tautai, bet net tokiu būdu jie Manęs nepaklausys, - sako Viešpats“.

14:22 Todėl kalbos yra atpažinimo ženklas netikintiems, gi pranašystė yra atpažinimo ženklas ne netikintiems, bet tikintiems.

14:23 Juk jeigu tik susirinktų kartu visa bažnyčia ir visi kalbėtų kalbomis, ir įeitų nemokyti arba netikintys žmonės, argi jie nesakytų, kad jūs einate iš proto?

14:24 Gi jeigu tik visi pranašautų ir įeitų koks nors netikintis arba nemokytas žmogus, Dievas per visus jį įtikina ir per visus Jis apklausia

14:25 ir taip jo slaptos širdies mintys išaiškėja, ir taip puolęs veidu žemyn, jis nusilenks Dievui ir paliudys, kad Dievas tikrai yra jumyse.

14:26 Taigi kaip bus broliai? Kai jūs susirinktumėte drauge, kiekvienas jūsų turi psalmę, turi pamokymą, turi kalbą, turi apreiškimą, turi išaiškinimą, visa tai tebūnie pamokymui.

14:27 Jei kas nors kalba nežinoma kalba, tegul kalba po du arba daugiausiai po tris ir paeiliui, o vienas tegul aiškina.

14:28 Gi jeigu tik nebūtų aiškintojo, tegul tas bažnyčioje tyli ir tegul jis kalba sau ir Dievui.

14:29 Pranašai tekalba du arba trys, o kiti tegul įvertina.

14:30 Bet jeigu tik Dievas apreikštų ką nors kitam, šalia sėdinčiam, pirmasis tegul tyli.

14:31 Juk jūs visi galite pranašauti paeiliui, kad visi pasimokytų ir būtų Dievo guodžiami,

14:32 o pranašų dvasios paklūsta pranašams.

14:33 Juk Dievas nėra netvarkos, bet ramybės Dievas. Kaip visose šventųjų bažnyčiose,

14:34 taip ir jūsų bažnyčiose moterys tetyli. Juk Dievas joms įsako tylėti ir paklusti, kaip tik taip įsako ir Įstatymas.

14:35 Gi jeigu jos nori ko nors išmokti, namuose teklausia savo vyrų, nes moterims yra gėdinga bažnyčioje kalbėti.

14:36 Ar iš jūsų išėjo šis Dievo paliepimas? Ar jus vienus jis pasiekė?

14:37 Jei kas mano esąs pranašas ar dvasinis žmogus, tas tegul pripažįsta, kad tai, ką jums rašau yra Viešpaties įsakymai.

14:38 Gi jeigu kas abejoja, tegul abejoja.

14:39 Todėl, broliai, troškite pranašauti ir nedrauskite kalbėti kalbomis!

14:40 Tegul viskas vyksta deramai ir tvarkingai.

15:1 Broliai! Aš skelbiu jums Gerąją Naujieną, kurią jums pamokslavau, kurią jūs ir priėmėte, ir kurioje stovite,

15:2 per kurią jūs esate gelbstimi, jeigu laikotės paskelbtojo Gerosios Naujienos žodžio, jeigu tik ne, tai jūs įtikėjote be naudos.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 15:3 Juk pirmiausiai aš jums perdaviau tai ką ir aš priėmiau, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus,
- 15:4 kad Jis buvo palaidotas, ir kad Dievas Jį prikėlė trečią dieną pagal Raštus,
- 15:5 kad Dievas Jį parodė Kefui, po to dvylikai.
- 15:6 Po to Dievas Jį parodė išsyk daugiau negu penkiems šimtams brolių, kurių daugelis tebegyvena iki dabar, gi kai kurie jau yra užmigdyti.
- 15:7 Po to Dievas Jį parodė Jokūbui, po to visiems apaštalams.
- 15:8 Gi visų paskiausiai, lyg neišnešiotam kūdikiui, Dievas Jį parodė ir man.
- 15:9 Juk aš esu mažiausias iš apaštalų, nesu vertas, kad mane vadintų apaštalu, dėl to, kad persekiojau Dievo bažnyčią.
- 15:10 Gi Dievo malone aš esu kas esu ir Savo malonės man Jis nepadarė bevaisės, bet aš dar daugiau triūšiau už juos visus, tiesa, ne aš, bet Dievo malonė, kuri yra kartu su manimi.
- 15:11 Taigi ar aš, ar tie, taip mes skelbiame ir šitaip jūs įtikėjote.
- 15:12 Gi jeigu apie Kristų yra skelbiama, kad Dievas prikėlė Jį iš mirusiųjų, kaipgi kai kurie iš jūsų sako, kad nėra mirusiųjų prikėlimo?
- 15:13 Bet jeigu nėra mirusiųjų prikėlimo, tai ir Kristaus Dievas nėra prikėlęs.
- 15:14 Gi jei Kristaus Dievas nėra prikėlęs, tai iš tikrųjų beprasmiš mūsų skelbimas ir beprasmiš jūsų tikėjimas.
- 15:15 Taigi mes esame laikomi melagingais Dievo liudytojais, nes liudijome apie Dievą, kad Jis prikėlė Kristų, Kurio Jis neprikėlė, jei tik iš tikrųjų mirusieji neprikeliami.
- 15:16 Juk jeigu mirusiųjų Dievas neprikelia, tai ir Kristaus Jis nėra prikėlęs.
- 15:17 Gi jei Kristaus Dievas nėra prikėlęs, tai jūsų tikėjimas neduoda jokios naudos ir jūs vis dar tebesate savo nuodėmėse.
- 15:18 Tuomet ir užmigdytieji Kristuje yra žuvę.
- 15:19 Jeigu vien šiame gyvenime mes vylėmės Kristumi, tai mes esame nelaimingiausi iš visų žmonių.
- 15:20 Bet dabar Kristų Dievas yra prikėlęs iš mirusiųjų ir Jis yra pirmasis vaisius iš užmigdytųjų.
- 15:21 Juk kadangi per žmogų - mirtis, per Žmogų ir mirusiųjų prikėlimas.
- 15:22 Juk kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje Dievas visus atgaivins.
- 15:23 Gi kiekvieną pagal savo eilę: Kristus - pirmasis vaisius, po to tie, kurie yra Kristaus, Jo atėjimo metu.
- 15:24 Po to ateis pabaiga, kai tik Jis perduotų karalystę Dievui Tėvui, kai tik Jis panaikintų bet kokią viešpatavimą ir bet kokią valdžią bei jėgą.
- 15:25 Juk Kristus turi karaliauti iki kol Dievas padėtų visus priešus po Jo kojomis.
- 15:26 Paskutinis priešas, kurį Dievas naikina yra mirtis.
- 15:27 Juk Dievas visus palenkė po Kristaus kojomis. Gi kai tik Kristus sakytų, kad Dievas visus yra po juo palenkęs, tai suprantama, kad išskyrus Tą, Kuris Jam visus palenkė.
- 15:28 Gi kai tik Jam Dievas visus palenkė, tada ir pats Sūnus bus pavaldus Tam, Kuris Jam visus palenkė, kad Dievas būtų viskas visuose.
- 15:29 Taigi ką darys tie, kurie krikštijami panardinant vandenyje vietoj mirusiųjų? Jeigu mirusiųjų Dievas iš viso neprikelia, tai kodėl jie krikštijami panardinant vandenyje vietoj mirusiųjų?
- 15:30 Tai kodėl ir mes kiekvieną valandą esame pavojuje?
- 15:31 Aš prisiekiu manuoju pasigyrimu, kurį aš turiu Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje, kad aš kasdien mirštu!
- 15:32 Jei aš tikrai kaip žmogus kovojau Efeze su laukiniais žvėrimis, tai kokia man iš to nauda? Jei mirusiųjų Dievas neprikelia, tai valgykime ir gerkime, nes rytoj mirsime.
- 15:33 Nebūkite suklaidinti: blogi pamokslai gadina gerus įpročius.
- 15:34 Išsiblaivykite kaip pridera ir nenusidėkite, juk kai kurie nepažįsta Dievo. Aš tai kalbu jūsų gėdai.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 15:35 Bet kas nors paklaus: „Kaip Dievas prikelia mirusiuosius? Gi su koku kūnu jie pasirodys?“
- 15:36 Neprotingas žmogau! Ką tu sėji, to Dievas neatgaivina, jeigu tik jis pirmiau nenumirtų.
- 15:37 Tai ką sėji, tu sėji ne būsimą kūną, bet pliką grūdą, ar tai kviečio ar kokį nors kitokį,
- 15:38 bet Dievas duoda jam kūną tokį, koks Jam patinka ir kiekvienai sėklai savitą kūną.
- 15:39 Ne visi kūnai yra vienodi kūnai. Bet juk vienoks žmonių kūnas, gi dar kitoks gyvulių kūnas, gi kitoks žuvų ir kitoks paukščių.
- 15:40 Taip pat yra dangiškieji kūnai ir žemiškieji kūnai. Tačiau juk dangiškųjų kūnų šlovė vienokia, gi žemiškųjų kūnų kitokia.
- 15:41 Vienokia yra saulės šlovė, kitokia mėnulio šlovė ir kitokia šlovė žvaigždžių. Juk žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi šlove.
- 15:42 Taip ir mirusiųjų prikėlimas. Dievas sėja gendantį kūną, prikelia negendantį,
- 15:43 sėja negarbingą, prikelia šlovingą, sėja silpną, prikelia galingą,
- 15:44 sėja sielinį kūną, prikelia dvasinį kūną. Yra sielinis kūnas ir yra dvasinis kūnas.
- 15:45 Taip ir parašyta: „Pirmasis žmogus Adomas tapo gyva siela, paskutinis Adomas gyvybę įkvepenčia Dvasia“.
- 15:46 Tačiau pirma ne dvasinis, bet sielinis, tik po to dvasinis.
- 15:47 Pirmasis žmogus - iš žemės, žemiškasis, antrasis Žmogus - Viešpats iš dangaus.
- 15:48 Koks žemiškasis, tokie būtent ir žemiškieji, ir koks Dangiškasis, tokie būtent ir dangiškieji.
- 15:49 Ir kaip nešiojome žemiškojo atvaizdą, taip nešiosime ir Dangiškojo atvaizdą.
- 15:50 Broliai! Sakau jums tai, kad kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo karalystės, taip pat tai kas genda negali paveldėti to, kas negenda.
- 15:51 Štai jums skelbiu paslaptį: juk ne visus mus Dievas užmigdys, bet visus pakeis,-
- 15:52 staiga, akimirksniu, trimituojant paskutiniam trimitui. Juk trimitas trimituos ir mirusiuosius Dievas prikels negendančius, o mus Jis pakeis.
- 15:53 Juk šis gendantis turi apsilikti negendamumą ir šis mirtingas apsilikti nemirtingumą.
- 15:54 Taigi kai šis gendantis apsiliktų negendamumą ir šis mirtingas apsiliktų nemirtingumą, tada išsipildys užrašytas žodis: „Jis prarijo mirtį tam, kad būtų laimėta pergalė.“
- 15:55 Kur mirties geluonis? Kur mirusiųjų pasauli tavo pergalė?“
- 15:56 Gi mirties geluonis - nuodėmė, o nuodėmės jėga - Įstatymas.
- 15:57 Bet padėka Dievui, Kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.
- 15:58 Todėl, mano mylimieji broliai, būkite nepajudinami, tvirti, visuomet pasiliekančios Viešpaties darbe, žinodami, kad jūsų sunkus darbas nėra bevaisis Viešpatyje!
- 16:1** Gi dėl rinkliavos šventiesiems jūs darykite taip, kaip nurodžiau Galatijos bažnyčioms.
- 16:2 Kiekvienos savaitės pirmąją dieną, kiekvienas jūsų teatideda pas save taupydamas tai, ką Dievas jam duoda, kad jis klestėtų ir kad nebūtų rinkliavos tuomet kai aš atvykčiau.
- 16:3 Gi kai aš atvykčiau, kuriuos jeigu tik jūs pripažintumėte tinkamais, tuos su palydimaisiais laiškais aš pasiųščiau, kad jie nuneštų jūsų dosnią dovaną į Jeruzalę.
- 16:4 Gi jeigu tik būtų tinkama, kad ir aš keliaučiau, tai jie keliaus drauge su manimi.
- 16:5 Kai tik pereičiau per Makedoniją, aš atvyksiu pas jus, nes vykstu per Makedoniją.
- 16:6 Gi pas jus atvykęs aš pasiliksiu ar net peržiemosiu, kad jūs mane išlydėtumėte, jeigu tik kur aš keliaučiau.
- 16:7 Juk nenoriu dabar pamatyti jus prabėgomis, bet tikiuosi, jeigu tik Viešpats leistų, kurį laiką pasilikti pas jus.
- 16:8 Gi Efeze aš pasiliksiu iki Sekminių,
- 16:9 nes Dievas man yra atvėręs plačias duris našiam darbui, bet priešininkų yra daug.
- 16:10 Gi jeigu tik atvyktų Timotiejus, žiūrėkite, kad jis būtų pas jus be baimės, nes jis dirba Viešpaties darbą kaip ir aš.
- 16:11 Todėl, kad niekas jo neniekintų. Gi išlydėkite jį ramybėje, kad atvyktų pas mane, nes laukiu

NAUJASIS TESTAMENTAS

jo su broliais.

16:12 O dėl brolio Apolo, aš labai jo prašiau, kad jis kartu su broliais keliautų pas jus, bet dabar vykti jis visiškai nebenori, taigi jis atvyks kai tik turės laisvo laiko.

16:13 Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, būkite vyriški, būkite stiprinami.

16:14 Visa tebūna daroma su meile.

16:15 Broliai! Aš prašau jūsų, nes jūs pažįstate Stepono namus, kad jie yra Achajos pirmasis vaisius ir atsidavę tarnauja šventiesiems,

16:16 kad jūs paklustumėte štai tokiems ir kiekvienam padedančiam bei triūsiančiam kartu su mumis.

16:17 Gi aš džiaugiuosi Stepono, Fortunato ir Achaiko atvykimu, nes jie laikinai pavadavo jus, neesančius su manimi.

16:18 Juk jie atgaivino manąją ir jūsų dvasią, todėl pripažinkite štai tokius.

16:19 Jus maloniai sveikina Azijos bažnyčios. Jus labai maloniai sveikina Viešpatyje Akvilas ir Priskilė kartu su bažnyčia, kuri yra jų namuose.

16:20 Jus maloniai sveikina visi broliai. Maloniai sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

16:21 Sveikinimas, Pauliaus, parašytas mano ranka.

16:22 Jei kas nors nemyli Viešpaties Jėzaus Kristaus, tebūna paskirtas sunaikinimui! Viešpatie, ateik!

16:23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jumis.

16:24 Mano meilė tebūna kartu su jumis visais Kristuje Jėzuje. (Pirmasis laiškas Korintiečiams, parašytas iš Filipų per Steponą, Fortunatą, Achaiką ir Timotiejų). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

ANTRAS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

1:1 Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus, Dievo bažnyčiai, esančiai Korinte, kartu su visais šventaisiais, kurie yra visoje Achajoje.

1:2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1:3 Tebūna palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, vis pasigailintis Tėvas ir visokios paguodos Dievas,

1:4 guodžiantis mus kiekviename mūsų sielvarte, kad mes galėtume guosti bet kokiam sielvarte esančius, ta paguoda, kuria mes patys Dievo esame guodžiami.

1:5 Nes kaip gausėja mums Kristaus kentėjimai, taip per Kristų gausėja ir mūsų paguoda.

1:6 Gi jei mes esame spaudžiami, tai jūsų paguodai ir išgelbėjimui. Jei esame guodžiami, tai jūsų paguodai, kuri padeda ištvėringai iškęsti tokius pat kentėjimus, kokius kenčiame ir mes.

1:7 Todėl mūsų viltis jums yra tvirta, nes žinome, kad, kaip esate kentėjimų dalininkai, taip būsite ir paguodos dalininkai.

1:8 Broliai! Juk mes nenorime jus palikti nežinioje apie Azijoje mus ištikusį sunkų išmėginimą, nes mes buvome be galo prislėgti, virš jėgų, - taip, kad net buvo atimta viltis išlikti gyvais.

1:9 Taip, kad patys savyje suvokėme, jog mums skirtas mirties nuosprendis, kad pasitikėtume ne savimi, bet Dievu, kuris prikelia mirusiuosius.

1:10 Jis mus išgelbėjo iš neišvengiamos mirties ir tebegelbsti, Juo viliamės, kad Jis ir vis dar gelbės,

1:11 jums padedant prašymu už mus, nes tai daugelio žmonių dovana mums, kad per daugelį būtų padėkota už mus.

1:12 Juk mūsų pasigyrimas ir mūsų sąžinės liudijimas yra tas, kad pasaulyje, o ypač pas jus, mes elgėmės su paprastumu ir Dievo nuoširdumu, ne su kūniška išmintimi, bet su Dievo malone.

1:13 Juk mes nerašome jums nieko kito, išskyrus tai, ką jūs skaitote ar suprantate. Gi aš viliuosi, kad ir iki galo suprasite,

1:14 kaip iš dalies mus supratote, kad esame jūsų pasigyrimas, lygiai taip pat kaip ir jūs būsite mūsų pasigyrimas Viešpaties Jėzaus dieną.

1:15 Šitaip pasitikėdamas aš norėjau pirmiau atvykti pas jus, kad pakartotinai galėtumėte pasidžiaugti

1:16 ir pro jus keliauti į Makedoniją, o iš Makedonijos vėl grįžti pas jus, kad per jus aš būčiau išlydėtas į Judėją.

1:17 Argi taip nusprenddamas aš elgiausi lengvabūdiškai? Ar mano sprendimai buvo pagal kūną, kad mano „taip, taip“ galėtų būti ir „ne, ne“?

1:18 Gi Dievas yra ištikimas, todėl mūsų žodis jums nebuvo „taip“ ir „ne“.

1:19 Juk Dievo Sūnus, Jėzus Kristus, kuris buvo paskelbtas jums per mus, per mane, Silvaną ir Timotiejų nebuvo „taip“ ir „ne“, bet Jame buvo „taip“.

1:20 Nes visi Dievo pažadai Jame yra „taip“ ir jame „Amen“ Dievo šlovei per mus.

1:21 Gi sutvirtinantis mus kartu su jums ir patepęs mus Kristui, yra Dievas.

1:22 Jis užantspaudavo mus ir įdėjo į mūsų širdis Dvasios užstatą.

1:23 Gi aš šaukiu Dievą būti liudytoju manajai sielai, kad jūsų gailėdamas aš dar neatvykau į Korintą.

1:24 Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo bendrininkai, nes tikėjimui jūs liekate ištikimi.

2:1 Gi aš padariau sau pačiam tokią išvadą: neatvykti pas jus vėl su liūdesiu.

2:2 Juk jeigu aš jus liūdinu, tai kas yra tas, kuris mane pradžiugina, jeigu ne tas, kurį aš nuliūdinau?

2:3 Aš parašiau jums tai, kad atvykęs neturėčiau liūdėti dėl tų, kuriais priderėjo man džiaugtis, nes pasitikiu jums visais, kad manasis džiaugsmas yra visų jūsų džiaugsmas.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 2:4 Juk aš parašiau jums iš didelio sielvarto ir didelio širdies skausmo su gausiomis ašaromis ne tam, kad jūs būtumėte nuliūdinti, bet kad pažintumėte meilę, kurios jums gausiai turiu.
- 2:5 Gi jeigu kažkas nuliūdino, ne mane nuliūdino, bet iš dalies, kad jūsų visų aš neapsunkinčiau.
- 2:6 Štai tokiam žmogui pakanka per daugumą paskirtos bausmės.
- 2:7 Todėl priešingai, jūs verčiau turėtumėte jam atleisti ir štai tokį paguosti, kad jis nebūtų pernelyg didelio liūdesio prarytas.
- 2:8 Dėl tos priežasties aš raginu jus patvirtinti jam savo meilę.
- 2:9 Juk tam aš ir rašiau, kad sužinočiau jūsų patikimumą, ar jūs visiems raginimams esate klusnūs.
- 2:10 Gi ką kuriam jūs atleidžiate, tam atleidžiu ir aš. Juk jei ką kuriam aš atleidau, aš atleidau tai dėl jūsų Kristaus akivaizdoje,
- 2:11 kad mes nebūtumėme pergudrauti Šėtono, juk mums nėra nežinomi jo planai.
- 2:12 Gi kai atvykau į Troadę skelbti Kristaus Gerosios Naujienos, man buvo atvertos durys Viešpatyje,
- 2:13 bet aš neturėjau savo dvasioje ramybės, kadangi neradau savo brolio Tito. Todėl pasakęs jiems sudie aš išvykau į Makedoniją.
- 2:14 Gi dėkoju Dievui, Kuris Kristuje visada veda mus paskui Savo triumfo eisenoje ir kiekvienoje vietoje per mus apreiškia Jo malonų pažinimo kvapą.
- 2:15 Todėl kad, Dievui, mes esame Kristaus malonus kvapas tarp tų, kurie gelbstimi ir tarp tų, kurie naikinami.
- 2:16 Vieniems mirties kvapas mirčiai, kitiems gi gyvenimo kvapas gyvenimui. Ir kas tam yra tinkamas?
- 2:17 Juk mes nesame kaip daugelis, kurie iškraipo Dievo žodį, bet nuoširdžiai, kaip iš Dievo, Dievo akivaizdoje kalbame Kristuje.
- 3:1** Ar mes pradedame iš naujo jums patys save pristatinėti? Jeigu ne, tai ar mums būtina kaip kai kuriems atnešti jums rekomendacinius laiškus, ar būtini rekomendaciniai laišškai iš jūsų?
- 3:2 Jūs esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų širdyse, visų žmonių atpažįstamas ir skaitomas.
- 3:3 Jūs atskleidžiami, nes esate Kristaus laiškas, per mūsų tarnavimą parašytas ne juodu rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmeninėse plokštėse, bet kūniškose širdies plokštėse.
- 3:4 Gi štai tokį pasitikėjimą prieš Dievą mes turime per Kristų.
- 3:5 Juk mums nebuvo suteikta teisė savavališkai apie ką nors daryti išvadą, tarytum ji būtų iš mūsų pačių, bet mūsų tinkamumas iš Dievo.
- 3:6 Jis suteikė mums teisę būti Naujosios Sandoros tarnais, ne raidės, bet Dvasios, nes raidė pasmerkia myriop, gi Dvasia įkvepia gyvybę.
- 3:7 Gi jeigu mirties tarnavimas, esantis išraižytose akmenyse raidėse, buvo padarytas tokiu šlovingu, kad Izraelio sūnūs negalėjo įdėmiai žiūrėti į Mozės veidą, dėl jo veido šlovės, kuri buvo naikinama,
- 3:8 tai kiek labiau šlovingesnis bus Dvasios tarnavimas?
- 3:9 Net jei pasmerkimo tarnavimas toks šlovingas, tai daug labiau šlovingesnis išlieka teisumo tarnavimas.
- 3:10 Juk net ir tas, kuris buvo laikomas šlovingu, nepaisant to dabar nešlovinamas, dėl visa pranokstančios šlovės.
- 3:11 Juk jeigu tas, kurį šlovė naikina buvo šlovingas, tai daug labiau šlovingesnis tas, kuris pasilieka šlovėje.
- 3:12 Taigi, turėdami štai tokią viltį, mes kalbame labai drąsiai,
- 3:13 ne taip kaip Mozė, kuris savo veidą pridengdavo šydu, kad Izraelio sūnus nepamatytų pabaigos to, kas yra naikinama.
- 3:14 Bet Dievas apakino jų protus, todėl iki pat šios dienos tas pats šydas pasilieka nenuimtas, kai skaitomas Senasis Testamentas, nes Dievas jį nuima Kristuje.

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:15 Net iki šios dienos, kai skaitomas Mozė, jų širdis tebedengia šydas.

3:16 Bet jei žmogus atsigrežtų į Viešpatį, Jis nuima šydą.

3:17 Gi Viešpats yra Dvasia, o kur Viešpaties Dvasia, ten laisvė.

3:18 Mes visi, atidengtu veidu lyg veidrodyje matydami Viešpaties šlovę, Viešpaties Dvasios esame neatpažįstamai keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę.

4:1 Todėl, turėdami šį tarnavimą, nes Dievas parodė gailestingumą, mes nenusimename.

4:2 Atsisakę slaptų nedorumo darbų, nesielgiame klastingai ir neiškraipome Dievo žodžio, bet, atskleisdami tiesą, prisistatome kiekvieno žmogaus sąžinei Dievo akivaizdoje.

4:3 Gi jeigu mūsų Geroji Naujiena yra paslėpta, ji yra paslėpta, tiems, kurie naikinami,

4:4 netikintiems, kuriuose šio pasaulio dievas aptemdė protus, kad jiems nešviestų Kristaus, Kuris yra Dievo atvaizdas ir Gerosios Naujienos šlovės šviesa.

4:5 Juk mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų Viešpatį, gi mes esame jūsų vergai dėl Jėzaus.

4:6 Nes Dievas, Kuris įsakė iš tamsos nušvisti šviesai, Jis suspindėjo mūsų širdyse, kad pamatytume Dievo šlovės pažinimo šviesą, kuri yra Jėzaus Kristaus veide.

4:7 Gi šitą lobį mes turime moliniuose induose, kad jėgos gausybė būtų iš Dievo, bet ne iš mūsų.

4:8 Mes visame kame spaudžiami, bet nesugniuždyti, sugluminti, bet nenusivylę,

4:9 persekiojami, bet nepalikti, parblokšti, bet nesunaikinti.

4:10 Visuomet nešiojame savo kūne Viešpaties Jėzaus mirtį, kad ir Jėzaus gyvybę Dievas padarytų matomą mūsų kūne.

4:11 Nes mes, kurie gyvename, nuolat esame atiduodami mirčiai dėl Jėzaus, kad ir Jėzaus gyvybę Dievas padarytų matomą mūsų mirtingame kūne.

4:12 Juk todėl mumyse veikia mirtis, gi jumyse gyvybė.

4:13 Gi turėdami tą pačią tikėjimo dvasią, kaip yra parašyta: „I tikėjau, todėl kalbėjau“, ir mes tikime, todėl ir kalbame,

4:14 žinodami, kad Tas, Kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, per Jėzų prikels ir mus, bei pastatys šalia Jo kartu su jumis.

4:15 Nes viskas yra dėl jūsų, kad per dar gausesnę padėką padauginta malonė išsilietų per kraštus Dievo šlovei.

4:16 Todėl mes nenusimename. Net jei mūsų išorinį žmogų Dievas naikina, tačiau vidinį diena iš dienos Jis atnaujina.

4:17 Juk tik akimirką trunkanti lengva mūsų priespauda ruošia mums su pertekliumi amžiną šlovės gausą.

4:18 Nes mes nesutelkiame žvilgsnio į matomus dalykus, bet į nematomus, juk matomi dalykai yra laikini, gi nematomi amžini.

5:1 Juk mes žinome, kad jeigu tik mūsų žemišką namą, šią palapinę Dievas sugriautų, mes turime pastatą iš Jo, ne žmogaus rankomis pastatytą, amžiną namą dangaus aukštybėse.

5:2 Todėl šitoje palapinėje mes dejuojame, labai trokšdami apsivilkti mūsų buveinę iš dangaus,

5:3 nes jeigu tik ją apsivilksime, mes nebūsime rasti nuogi.

5:4 Juk mes, esantys šioje palapinėje, slegiami dejuojame, nes norime ne nusivilkti, bet apsivilkti, kad tai, kas mirtinga, būtų Gyvenimo praryta.

5:5 Gi tam mus ir yra pagimdęs Dievas, Kuris davė mums Dvasios užstatą.

5:6 Todėl mes visuomet tvirtai tikime ir žinome, kad gyvendami kūne, mes esame toli nuo Viešpaties,

5:7 nes mes gyvename per tikėjimą, bet ne per regėjimą.

5:8 Mes tvirtai tikime ir todėl mums labiau patinka palikti kūną ir būti namuose pas Viešpatį.

5:9 Todėl mes labai stengiamės, - ar būdami namuose, ar būdami toli, - būti Jam priimtinais.

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:10 Nes mes visi privalėsime pasirodyti prieš Kristaus teismo pakylą, kad kiekvienas gautų pagal tai, ką jis būdamas kūne darė, ar tai gera, ar tai bloga.
5:11 Todėl, pažindami pagarbią Viešpaties baimę, mes įtikiname žmones. Gi Dievui mes esame žinomi, aš vilijuosi gi, kad tapome žinomi ir jūsų sąžinėse.
5:12 Juk mes nepristatome savęs jums iš naujo, bet suteikiame jums progą pasigirti mumis, kad turėtumėte ką atsakyti tiems, kurie giriasi išore, o ne širdimi.
5:13 Nes jeigu tik mes išprotėję, tai Dievui, jeigu tik mes esame sveiko proto, tai jums.
5:14 Juk Kristaus meilė sujungia mus, prieinančius prie šitokios išvados: jei Vienas mirė už visus, vadinasi ir visi mirė.
5:15 Ir, jei Jis už visus mirė, tai kad gyvenantieji jau nebe sau gyventų, bet Tam, Kuris už juos mirė ir buvo prikeltas.
5:16 Todėl nuo dabar mes nei vieno nepažįstame pagal kūną, gi jeigu ir pažinome Kristų pagal kūną, bet dabar jau daugiau nebepažįstame.
5:17 Taigi, jei kuris yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Senieji mirė, štai visi tapo naujais.
5:18 Gi visa tai iš Dievo, Kuris per Jėzų Kristų sutaikino mus su Savimi ir davė mums sutaikinimo tarnavimą.
5:19 Taip Dievas Kristuje sutaikino su Savimi pasaulį, neįskaitė žmonėms jų nusižengimų, ir patalpino mumyse sutaikymo žodį.
5:20 Todėl vietoj Kristaus mes esame pasiuntiniai, tarsi Dievas prašytų per mus. Vietoj Kristaus mes maldaujame: Būkite sutaikyti su Dievu.
5:21 Juk Tą, Kuris nepažino nuodėmės, Dievas padarė nuodėme vietoj mūsų, kad Jame mes taptume Dievo teisumu.

6:1 Gi su Juo bendradarbiaudami, mes prašome jus nepriimti Dievo malonės veltui.
6:2 Juk Jis sako: „Tinkamam laikui atėjus Aš maloningai tave išklausiu ir išgelbėjimo dieną Aš tau padėjau. Štai, dabar palankus laikas, štai dabar išgelbėjimo diena“.
6:3 Mes niekame nepadedame jokio kliuvinio, kad mūsų tarnavimui nebūtų priekaištaujama.
6:4 Bet visokiais būdais įrodome, kad esame Dievo tarnai: didelėje ištvermėje, sunkiuose išmėginimuose, nepritekliuose, sielvartuose,
6:5 plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, naktiniuose budėjimuose, pasninkuose,
6:6 nepriekaištingume, pažinime, pakantume, gerume, Šventoje Dvasioje, neapsimestinėje meilėje,
6:7 Tiesos žodyje, Dievo jėgoje, su teisumo ginklais iš dešinės ir iš kairės,
6:8 šlovėje ir gėdoje, šmeižtuose ir pagyrimuose, kaip apgavikai ir teisieji,
6:9 kaip nepažįstami ir atpažinti, kaip marinami, ir štai, kad mes gyventume, kaip baudžiami, bet nenužudomi,
6:10 kaip nuliūdinti, bet visuomet besidžiaugiantys, kaip neturtingi, bet daugelį praturtinantys, kaip nė trupučiuo neturintys, bet visa valdantys.
6:11 Korintiečiai! Jums Dievas atvėrė mūsų burną ir mūsų širdį Jis praplėtė.
6:12 Ne mumyse apribojama jūsų laisvė, bet ji apribojama jūsų pačių širdyse.
6:13 Gi atsilyginkite tuo pačiu, - kaip vaikams aš kalbu, - tepraplečia Dievas ir jus.
6:14 Nebūkite įkinkyti į netinkamą jungą drauge su netikinčiais. Juk ką bendro turi teisumas palyginus su neteisumu? Gi kas bendro tarp šviesos ir tamsos?
6:15 Gi kokia vienybė tarp Kristaus ir Beliario? Arba, kokia dalis tikinčio su netikinčiu?
6:16 Gi kaip suderinti Dievo Šventyklą su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas yra pasakęs: „Aš apsigyvensiu juose ir vaikščiosiu tarp jų, ir būsiu jų Dievas, o jie bus Mano tauta.
6:17 Todėl išeikite iš jų tarpo ir būkite atskirti, - sako Viešpats, - ir nebelieskite to, kas netyra, ir Aš jus priimsiu,

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:18 ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite Mano sūnūs ir dukterys“, - sako Viešpats Visavaldis.

7:1 Taigi, mylimieji, turėdami šituos pažadus, kad apvalytumėte save nuo bet kokios kūno ir dvasios dėmės, tobulindami šventumą pagarbioje Dievo baimėje!

7:2 Priimkite mus. Mes nei vieno nenuskriaudėme, nei vieno nepražudėme, nei vieno neišnaudojome.

7:3 Tai kalbu ne tam, kad jus pasmerkčiau. Juk anksčiau sakiau, kad esate mūsų širdyse, kad kartu mirtume ir kartu gyventume.

7:4 Aš labai atvirai kalbu jums, labai jums didžiuojuosi. Dievas pripildė mane paguoda, todėl aš esu kupinas džiaugsmo kiekviename mūsų suspaudime.

7:5 Juk kai atvykome į Makedoniją, mūsų kūnas neturėjo jokio poilsio, nes mes buvome spaudžiami iš visų pusių: iš išorės - kovos, iš vidaus - baimės.

7:6 Bet Dievas, Kuris guodžia tuos, kurie nuliūdę, paguodė mus Tito atvykimu.

7:7 Gi ne tik jo atvykimu, bet ir ta paguoda, kuria Dievas jį paguodė per jus. Jis smulkiai papasakojo mums apie jūsų didelį troškimą, jūsų dejonę, jūsų uolumą dėl manęs, taip, kad mane tai dar labiau pradžiugino.

7:8 Todėl jeigu ir nuliūdinau jus laiške, aš neapgailestauju, jeigu net apgailestavau. Juk aš matau, kad tas laiškas jeigu net nuliūdino jus tai tik trumpam laikui.

7:9 Dabar aš džiaugiuosi ne todėl, kad jūs buvote nuliūdinti, bet todėl, kad nuliūdinti jūs atgailavote. Juk jus nuliūdino Dievas, kad iš mūsų pusės niekame nebūtų padaryta žala.

7:10 Mat liūdesys, kurį siunčia Dievas, gimdo atgailą išgelbėjimui, dėl kurio nereikia gailėtis, gi pasaulio liūdesys gimdo mirtį.

7:11 Ir štai, būtent toks Dievo siųstas liūdesys pagimdė jumyse tokį didelį susirūpinimą ir kartu pasiteisinimą, pasipiktinimą, baimę, didelį troškimą, užsidegimą, pelnytą bausmę! Jūs visais atžvilgiais įrodėte, kad esate nekalti dėl tokio poelgio.

7:12 Taigi jeigu jums ir parašiau, tai ne dėl įžeidusio ir ne dėl įžeistojo, bet, kad Dievo akivaizdoje būtų atskleistas jūsų rūpestis mumis.

7:13 Todėl mus Dievas paguodė per jūsų paguodą. Gi dar labiau mes buvome pradžiuginti dėl Tito džiaugsmo, todėl kad per jus visus Dievas atgaivino jo dvasią.

7:14 Nes jeigu kažkas jam dėl jūsų yra pasigykęs, tai aš dėl to nesu sugėdintas, bet kaip visi mūsų jums ištarti žodžiai buvo tiesa, taip ir mūsų pasigyrimą Titui Dievas padarė tiesa.

7:15 Ir jo širdis dar labiau prisirišusi prie jūsų, nes jis prisimena jūsų visų paklusnumą, kaip jūs priėmėte jį su baime ir drebėjimu.

7:16 Todėl džiaugiuosi, kad visame kame galiu jums pasitikėti.

8:1 Broliai! Mes taip pat liudijame jums apie Dievo malonę, kuri buvo suteikta Makedonijos bažnyčioms.

8:2 Dideliame varge bandomos, jos buvo pertekusios džiaugsmo ir didžiausią jų skurdą pralenkė jų dosnumo gausa.

8:3 Aš liudiju, kad pagal galimybes ir virš galimybių, savo noru,

8:4 jie ilgai maldavo ir prašė mūsų, kad mes priimtume jų dovaną ir auką, kuri būtų parama šventiesiems.

8:5 Ir ne taip, kaip mes tikėjomės, bet, visų pirma, jie atidavė save Viešpačiui, o po to, pagal Dievo valią ir mums.

8:6 Todėl mes prašėme Titą, kad kaip jis pradėjo, taip ir užbaigtų pas jus šią malonę.

8:7 Bet, kaip visame kame jūs esate pertekę - tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokeriopos paramos ir jūsų meilės mums, kad ir šioje malonėje jūs būtumėte pertekę.

8:8 Aš kalbu ne įsakdamas, bet per kitų paramą norėdamas išbandyti ir jūsų meilės nuoširdumą.

8:9 Juk jūs pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, kad Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų

NAUJASIS TESTAMENTAS

nuskurdo, kad jūs per Jo skurdą taptumėte turtingi.

8:10 Ir tokį aš duodu patarimą, juk tai naudinga jums, kurie ne tik pradėjote tai daryti anksčiau, bet ir trokštate nuo pernai.

8:11 Taigi dabar darykite ir užbaikite šį darbą lygiai taip pat, kaip esate pasiryžę ir trokštate, taip kad jis būtų užbaigtas iš to, ką turite.

8:12 Juk jei yra pasiryžimas, tai jis priimtinas pagal tai, ką jeigu tik kažkas turėtų, o ne pagal tai, ko jis neturi.

8:13 Ne kad kitiems būtų palengvinimas, o jums našta,

8:14 bet kad dabartiniu metu būtų lygybė, ir jūsų perteklius būtų iš jų skurdo ir kad jų perteklius būtų iš jūsų skurdo, kad būtų lygybė,

8:15 kaip yra parašyta: „Kas daug surinko, neturėjo gausiai, o kas mažai, neturėjo stygiaus“.

8:16 Gi dėkoju Dievui, Kuris įdeda į Tito širdį tą patį rūpestį jums.

8:17 Nes jis iš tiesų priėmė raginimą ir būdamas dar uolesnis, nuvyko pas jus savo noru.

8:18 Gi mes kartu su juo pasiuntėme brolių, kuris giriamas dėl Gerosios Naujienos skelbimo visose bažnyčiose.

8:19 Ir ne vien tai, bet jis buvo išrinktas per bažnyčias, kad kartu su mumis jis būtų šios dovanos palydovu, kuri per mus patarnautų Viešpaties šlovei ir taip būtų patvirtinta jūsų ištikimybė.

8:20 Taip saugomės, kad kažkuris iš mūsų nebūtų apkaltintas dėl to, kaip šioje gausoje per mus yra patarnaujama.

8:21 Mes rūpinamės tuo, kas gera, ne vien tik Viešpaties akivaizdoje, bet ir akivaizdoje žmonių.

8:22 Taigi kartu su jais mes pasiuntėme mūsų brolių, kurio uolumą mes daugelyje dalykų daugkart išmėginome. Gi dabar jis daug daugiau uolesnis, nes labai pasitiki jums.

8:23 Jei kiltų klausimų dėl Tito, tai jis yra mano bendrininkas ir jūsų bendradarbis, o jei dėl mūsų brolių, tai jie bažnyčių pasiuntiniai ir Kristaus šlovė.

8:24 Taigi visų bažnyčių akivaizdoje įrodykite jiems savo meilę ir mūsų pasigyrimą jums.

9:1 Gi juk apie tarnavimą šventiesiems man nėra reikalo jums rašyti.

9:2 Nes aš žinau jūsų pasiryžimą, dėl kurio jums giriuosi makedoniečiams, nes Achaja yra paruošta nuo pernai ir jūsų uolumas paskatino daugelį.

9:3 O brolius aš pasiunčiau tam, kad mūsų pasigyrimas jums šitame krašte nebūtų padarytas bevaisis ir kad jūs, kaip aš sakiau, būtumėte paruošti.

9:4 Kad, jei tik atvyktų kartu su manimi makedoniečiai ir rastų jus nepasiruošusius, kad mes nesakytume „o jūs“, ir jūs nebūtumėte sugėdinti dėl tokio užtikrinto pasigyrimo.

9:5 Taigi aš manau, kad būtina paraginti brolius, kad jie pirma nuvyktų pas jus ir iš anksto paruoštų šitą, jūsų pažadėtąjį palaiminimą, kad jis būtų paruoštas taip, kaip palaiminimas, o ne taip, kaip šykšti dovana.

9:6 Gi tas, kuris sėja šykščiai, šykščiai ir pjaus, o kas sėja palaiminimams, palaiminimams ir pjaus.

9:7 Kiekvienas teduoda taip, kaip ketina širdyje, neliūdėdamas, ar iš prievartos, juk Dievas myli noriai duodantį davėją.

9:8 Gi Dievas pajėgus jus praturtinti visokeriopa malone, kad visame kame ir visuomet turėdami gerą materialinę padėtį, turėtumėte gausiai kiekvienam geram darbui,

9:9 kaip parašyta: „Dievas išbarstė, Jis išdalijo vargšams; Jo teisumas pasilieka amžinybei“.

9:10 Tas, Kuris duoda sėklos sėjančiam ir duonos maistui, Jis teap rūpina jus ir tepadaugina jūsų sėklą, ir teišaugina jūsų teisumo vaisius,

9:11 kad visame kame būtumėte praturtinami visokiam dosnumui, kuris per mus pagimdo Dievui padėką.

9:12 Nes šis tarnavimas ne tik padeda patenkinti šventųjų poreikius, bet ir gausina daugelio padėkas Dievui.

9:13 Patyrę tokį tarnavimą, jie šlovins Dievą už jūsų paklusnumą išpažįstamai Kristaus Gerajai

NAUJASIS TESTAMENTAS

Naujienai bei už dosnią pagalbą jiems ir visiems.

9:14 Jie maldaus už jus Dievą ir mylės jus, dėl jumyse esančios visa pranokstančios Dievo malonės.

9:15 Gi dėkui Dievui už neapsakomą Jo dovaną.

10:1 Gi aš pats, Paulius, maldauju jus dėl Kristaus romumo ir maloningumo, aš, kuris juk tarp jūsų būdamas išore atrodau apgailėtinas, o nebūdamas pas jus pasitikintis.

10:2 Aš prašau dar nebūdamas pas jus, kad kai atvyksiu pas jus, aš turėčiau drąsų pasitikėjimą įvertinti drąsą tų, kurie mano, jog mes elgiamės pagal kūną.

10:3 Nors mes gyvename kūne, mes nekovojame pagal kūną.

10:4 Juk mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet galingi Dievui, griaunantys tvirtoves.

10:5 Jais mes pažeminame visus samprotavimus ir bet kokį pasipūtimą, kuris įkvepia pasididžiuoti prieš Dievo pažinimą, ir paimame į nelaisvę kiekvieną sumanymą, kad paklustų Kristui.

10:6 Mes pasiruošę nubausti bet kokį nepaklusnumą, tam, kad jūsų paklusnumas būtų patvirtintas Dievo.

10:7 Jūs kreipiate savo žvilgsnį tik į išorę. Jeigu kuris įtikina save, kad jis yra Kristus, tai teįvertina save iš naujo, kad kaip jis Kristus, taip ir mes Kristus.

10:8 Gi jeigu net per daug aš girčiausi mūsų valdžia, kurią Viešpats mums suteikė jūsų pamokymui, o ne grovimui, tai dėl to nebūčiau sugėdintas.

10:9 Nenoriu, kad manytumėte, jog savo laiškais aš noriu įvaryti jums siaubą.

10:10 Mat kažkurie tvirtina, kad mano laišakai iš tiesų yra reikšmingi ir įtaigūs, bet kūno išvaizda apgailėtina, o kalba yra verta paniekos.

10:11 Štai tokie tepadaro išvadą: kokie esame per laiškus žodžiais, nebūdami pas jus, tokie ir darbais, būdami pas jus.

10:12 Juk mes nedrįstame priskirti ar sulyginti savęs su kai kuriais, save pačius gerai įvertindami. Juk save pačius matuodami ir lygindami save su savimi, jie nėra išmintingi.

10:13 Mes gi nesigirsime be saiko, bet pagal Dievo mums paskirstyto saiko ribą, tą, kuri pasiekė net jus.

10:14 Juk mes nepersistengiame, - lyg nebūtume pasiekę jūsų, - nes su Kristus Gerąja Naujiena mes atėjome ir iki jūsų.

10:15 Mes nesigiriame be saiko svetimais darbais, bet turime viltį, kad Dievas augins jūsų tikėjimą ir su pertekliumi praplės tarp jūsų esančias ligšiolines mūsų ribas,

10:16 kad skelbtume Gerąją Naujieną anapus jūsų ribų ir nesigirtume tuo, kas svetimoje srityje jau atlikta.

10:17 Gi tas kuris yra giriamas, tebūnie giriamas Viešpaties.

10:18 Juk priimtinas ne tas, kuris pats save giria, bet tas, kurį pagiria Viešpats.

11:1 O, kad būtumėte nors šiek tiek atleidūs mano kvailystei! Bet jūs ir esate atleidūs.

11:2 Juk aš pavydžiu jūsų su Dievo pavydu, nes sužiedavau jus su vienu Vyru, Kristumi, kad pristatyčiau jus Jam kaip skaisčią mergelę.

11:3 Bet bijau, kad kaip gyvatė savo klasta apgavo Ievą, taip ir jūsų mintys nebūtų užterštos be atsidavimo Kristui.

11:4 Gi juk jeigu kas ateidamas skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei jūs priimate kitokią dvasią, kurios nesate priėmę, arba kitokią gerąją naujieną, kurios nesate išgirdę, jūs puikiausiai tokį pakenčiate.

11:5 Juk aš manau, kad nė trupučiuko nesu žemesnis už labai gerai žinomus apaštalus.

11:6 Gi jeigu esu nemokša kalboje, bet ne pažinime, nes mes visame kame tapome akivaizdžiai jums atskleisti.

11:7 Ar aš padariau nuodėmę save pažemindamas, kad jūs būtumėte išaukštinti, nes dovanai jums paskelbiau Dievo Gerąją Naujieną?

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 11:8 Aš apiplėšiau kitas bažnyčias, paėmęs iš jų atlyginimą, kad jums tarnaučiau.
- 11:9 Būdamas pas jus ir nuskurdintas, nei vieno neapsunkinau, nes mano nepriteklių patenkino iš Makedonijos atvykę broliai. Aš saugojasi ir visame kame saugosiuosi, kad jūsų neapsunkinčiau.
- 11:10 Kadangi Kristaus tiesa yra manyje, todėl šis pasigyrimas nebus atimtas iš manęs Achajos kraštuose.
- 11:11 Kodėl? Ar todėl, kad jūsų nemyliu? Dievas žino.
- 11:12 Gi aš darau tai ir darysiu, kad nesuteikčiau progos tiems, kurie ieško priežasties pasigirti, ir kad tame kuo giriasi, jie būtų atrasti kaip ir mes.
- 11:13 Juk būtent tokie yra netikri apaštalai, apgaudinėjantys darbininkai, persirengę Kristaus apaštalais.
- 11:14 Ir nenuostabu, nes pats Šėtonas persirengia šviesos angelu.
- 11:15 Taigi nenuostabu, jeigu ir savo tarnus jis perengia teismo tarnais. Tačiau jų galas bus pagal jų darbus.
- 11:16 Dar kartą sakau, kad nė vienas iš jūsų nelaikytų manęs kvailiu. Jeigu gi ne, tai primkite mane kaip kvailį, kad ir aš galėčiau truputį kuo nors pasigirti.
- 11:17 Ką aš kalbu, kalbu ne pagal Viešpatį, bet lyg kvailiodamas, pasitikėdamas savo pasigyrimu.
- 11:18 Kadangi daugelis giriasi pagal kūną, tai pasigirsiu ir aš.
- 11:19 Juk būdami išmintingi, jūs mielai pakenčiate kvailius.
- 11:20 Nes jūs pakenčiate, jeigu kažkas jus pavergia, jeigu kažkas apryja, jeigu kažkas atima, jeigu kažkas išaukština save, jeigu kažkas jus daužo per veidą.
- 11:21 Aš kalbu mūsų gėdai, tarsi mes buvome silpni. Gi kas pats išdrįstų girtis, - tai kalbu kvailiodamas, - išdrįstu ir aš.
- 11:22 Jie žydai? Ir aš. Jie izraelitai? Ir aš. Jie Abraomo sėkla? Ir aš.
- 11:23 Jie Kristaus tarnai? Kalbu kaip proto netekęs: aš juo labiau. Aš kur kas daugiau plušau sunkiuose darbuose, gavau kirčių be saiko, daug daugiau kalėjau, daug syk buvau ant mirties slenksčio.
- 11:24 Per žydus gavau penkis kartus po keturiasdešimt be vieno kirčio.
- 11:25 Tris kartus aš buvau muštas lazdomis, vieną kartą buvau užmėtytas akmenimis, tris kartus patyriau laivo sudužimą, naktį ir dieną praleidau virš jūros gelmės,
- 11:26 dažnai kelionėse, upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose nuo tautiečių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose mieste, pavojuose dykumoje, pavojuose jūroje, pavojuose nuo netikrų brolių,
- 11:27 sunkiame darbe ir išsekime. Dažnai budėjau, badavau ir troškau, dažnai pasninkavau, šalau ir buvau nuogas.
- 11:28 Be viso to, dar kiekvieną dieną maištas, rūpestis visomis bažnyčiomis.
- 11:29 Jei kas silpsta, o aš ar nenusilpstu? Jei kas yra papiktinamas, o aš ar neuždegamas apmaudo?
- 11:30 Jeigu reikia girtis, girsiuosi savo silpnumu.
- 11:31 Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, Kuris garbintinas per amžius, žino, kad aš nemeluoju.
- 11:32 Damaske karaliaus Areto srities valdytojas saugojo damaskiečių miestą, trokšdamas mane sučiupti,
- 11:33 bet pro langą aš buvau nuleistas pintinėje per miesto sieną ir ištrūkiau iš jo rankų.
- 12:1** Taigi girtis man nenaudinga, todėl eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų.
- 12:2 Aš pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų, ar tai kūne, ar tai be kūno, nežinau aš, Dievas žino, štai toks buvo paimtas iki trečio dangaus.
- 12:3 Aš pažįstu štai tokį žmogų, ar tai kūne, ar tai be kūno nežinau aš, Dievas žino,
- 12:4 todėl kad Dievas paėmė jį į rojų ir tas girdėjo neišsakomus žodžius, kuriuos neleidžiama žmogui ištarti.

NAUJASIS TESTAMENTAS

12:5 Štai tokiu žmogumi aš girsiuosi, gi savimi nesigirsiu, bet tik savo silpnumais.
12:6 Juk jei tik norėčiau girtis, aš nebūčiau kvailys, nes sakyčiau tiesą. Bet aš susilaikysiu, kad kas nors nepagalvotų apie mane daugiau nei tai, ką per mane mato arba ką iš manęs girdi.
12:7 Ir kad dėl apreiškimų gausos kas nors manęs neišaukštintų, Dievas davė mano kūnui akstiną, Šetono pasiuntinį, kad mane jis daužytų, kad kas nors manęs neišaukštintų.
12:8 Dėl to tris kartus maldavau Viešpatį, kad tai nuo manęs pasitrauktų.
12:9 Bet Jis man yra ištaręs: „Pakanka tau Mano malonės, nes stebuklingą Savo galią Aš tobulinu silpnume“. Taigi su didžiausiu malonumu verčiau girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus stebuklinga galia apsigyventų manyje tarsi palapinėje.
12:10 Todėl pasitenkinimą aš randu silpnumuose, įžeidimuose, varguose, persekiojimuose, sielvartuose dėl Kristaus, juk nors ir nusilpčiau aš, nepaisant to aš esu stiprus.
12:11 Jūs mane privertėte ir aš besigirdamas tapau kvailiu. Juk jūsų turėčiau būti giriamas, nes aš nė kiek ne žemesnis už labai gerai žinomus apaštalus, net jei esu niekas.
12:12 Juk tarp jūsų Dievas patvirtino apaštalo atpažinimo ženklus: visokeriopą kantrumą, ženklus, stebuklus ir galingus darbus.
12:13 Tad kas yra? Ar jūs buvote prastesni už kitas bažnyčias, išskyrus tai, kad aš pats neapsunkinau jūsų? Atleiskite man šitą neteisybę.
12:14 Štai trečią kartą nedelsdamas aš turiu atvykti pas jus, tačiau neapsunkinsiu jūsų. Juk neieškau to, kas jūsų, bet jūsų pačių. Nes ne vaikai privalo kaupti turtą gimdytojams, bet gimdytojai vaikams.
12:15 Gi su didžiausiu malonumu eikvosiu tai, kas mano, ir pats būsiu eikvojamas už sielas jūsų. Nors kuo labiau jus myliu, tuo mažiau esu mylimas.
12:16 Tebūnie taip, kad aš jūsų neapsunkinau, bet, būdamas gudrus, klaista jus užgrobiau.
12:17 Ar jumis piktnaudžiavau per kurį nors iš tų, kuriuos pas jus esu siuntęs?
12:18 Aš prašiau Titą ir pasiunčiau kartu su juo kitą brolių. Ar Titas jumis piktnaudžiavo? Ne. Ar mes veikėme ne ta pačia dvasia? Ar mes vaikščiojome ne tomis pačiomis pėdomis?
12:19 Vėl jūs manote, kad prieš jus teisinamės? Gi mes ištariame visus žodžius Dievo akivaizdoje, Kristuje. Mylimieji, tai darome jūsų pamokymui!
12:20 Mat aš bijau, kad atvykęs nerascčiau jūsų tokių, kokių nenoriu, ir aš pats nebūčiau jūsų rastas toks, kokio jūs nenorite, kad nebūtų ginčų, pavydų, pykčių, intrigų, šmeižtų, gandų skleidimo, pasipūtimų, neramumų,
12:21 kad vėl atvykus pas jus, mano Dievas manęs nepažemintų ir neturėčiau apraudoti daugelio anksčiau nusidėjusių ir neatgailavusių dėl amoralumo, paleistuvystės ir palaido gyvenimo būdo, kurį jie praktikavo.

13:1 Jau trečią kartą keliauju pas jus. Dviejų ar trijų liudininkų burna Dievas teįtvirtina kiekvieną ištartą žodį.
13:2 Aš anksčiau sakiau ir sakau iš anksto, kaip antrą kartą lankydamasis pas jus, nors šiuo metu ir nesu, aš rašau anksčiau nusidėjusiems ir visiems kitiems, kad jeigu tik atvykčiau vėl, nepasigailėsiu,
13:3 kadangi jūs ieškote įrodymo, kad manyje kalba Kristus, Kuris jums nėra silpnas, bet yra galingas jumyse.
13:4 Juk jeigu Jis buvo nukryžiuotas ant kryžiaus dėl silpnumo, tačiau Jis gyvas dėl Dievo jėgos. Nes ir mes esame silpni Jame, tačiau mes būsime gyvi jums kartu su Juo dėl Dievo jėgos.
13:5 Kruopščiai ištikrite save pačius, ar jūs esate tikėjime, išbandykite save pačius. Ar neatpažįstate savęs pačių, kad jumyse yra Jėzus Kristus? Jeigu ne, tai esate netinkami.
13:6 Gi viliuosi, kad jūs atpažinsite, jog mes nesame netinkami.
13:7 Aš prašau akivaizdoje Dievo, kad jūs nedarytumėte jokio blogio, - ne tam, kad mes pasirodytume tinkami, bet kad jūs darytumėte tai, kas gera, gi kad mes galėtume būti kaip netinkami.
13:8 Juk mes negalime ko nors daryti prieš Tiesą, bet už Tiesą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

13:9 Juk mes džiaugiamės nors ir būtume silpni, gi jūs galbūt esate stiprūs, ir mes prašome jūsų, kad tobulėtumėte.

13:10 Dėl to tai rašau dar pas jus nebūdamas, kad, kai šalia būsiu, nesielgčiau griežtai naudodamas valdžią, kurią Viešpats man suteikė pamokymui, o ne griovimui.

13:11 Galiausiai, broliai, likite sveiki! Dievas tetobulina ir teguodžia jus. Būkite vienos minties, gyvenkite taikoje, o meilės ir ramybės Dievas bus kartu su jumis.

13:12 Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

13:13 Jus sveikina visi šventieji.

13:14 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė ir Dievo meilė, ir Šventos Dvasios bendravimas tebūna kartu su jumis visais. (Antras laiškas Korintiečiams parašytas iš Filipų Makedonijos per Titą ir Luką). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS GALATAMS

- 1:1 Paulius, apaštalas, ne nuo žmonių ir ne per žmogų, bet per Jėzų Kristų ir Dievą Tėvą, prikėlusį Jį iš numirusiųjų,
1:2 ir visi broliai, esantys su manimi - Galatijos bažnyčioms.
1:3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus,
1:4 atidavusio Save už mūsų nuodėmes, kad Jis išplėštų mus iš keliančio pavojų pikto amžiaus, pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią,
1:5 Kuriam šlovė per amžius amžių. Amen.
1:6 Aš stebiuosi, kad taip greitai jūs pereinate nuo To, Kuris jus pašaukė Kristaus malonėje, prie kitokios gerosios naujienos,
1:7 kuri nėra kita, tik yra tie, kurie kelia jums nerimą ir trokšta iškraipyti Kristaus Gerąją Naujieną.
1:8 Bet jeigu net mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums gerąją naujieną, prieštaraujančią tai, kurią mes jums paskelbėme, jis tebūnie paskirtas sunaikinimui.
1:9 Kaip anksčiau jums mes esame sakę, taip ir dabar dar kartą aš sakau: jeigu kas nors jums skelbia gerąją naujieną, prieštaraujančią tai, kurią jūs priėmėte, jis tebūnie paskirtas sunaikinimui.
1:10 Ką dabar aš įtikinėju, žmones ar Dievą? Ar aš stengiuosi pataikauti žmonėms? Juk jeigu vis dar aš pataikaučiau žmonėms, nebūčiau Kristaus vergas.
1:11 Broliai! Gi aš patvirtinu jums, kad per mane paskelbtoji Geroji Naujiena nėra iš žmogaus
1:12 ir ne iš žmogaus juk ją perėmiau, ir ne žmogus mane išmokė, bet gavau ją Jėzaus Kristaus apreiškimu.
1:13 Juk jūs kadaise girdėjote apie manąjį gyvenimo būdą judaizme, kad aš aršiai persekiojau Dievo bažnyčią ir ją naikinau.
1:14 Žydų religijoje buvau daug sėkmingesnis nei daugelis mano kartos bendraamžių, ypač uolus Mozės Įstatymo pasekėjas ir mano tėvų tradicijų šalininkas.
1:15 Gi kai Dievas, Kuris išsirinko mane man dar negimus ir pašaukė Savo malone, panorėjo
1:16 apreiškinti manyje Savo Sūnų, kad skelbčiau Jį tarp pagonių, aš tuojau pat nepradėjau tartis su kūnu ir krauju,
1:17 ir nekopiau aukštyn į Jeruzalę pas iki manęs buvusius apaštalus, bet išvykau į Arabiją ir vėl sugrįžau į Damaską.
1:18 Po to, po metų trejų, aš nuėjau aukštyn į Jeruzalę aplankyti Petro, ir pasilikau pas jį penkiolika dienų.
1:19 Kitų gi apaštalų nemačiau, tik Jokūbą, Viešpaties brolių.
1:20 Gi ką jums rašau, štai Dievo akivaizdoje tvirtinu, kad nemeluoju.
1:21 Po to aš atėjau į Sirijos ir Kilikijos sritis.
1:22 Gi iš veido aš buvau nepažįstamas Judėjos bažnyčioms, kurios yra Kristuje.
1:23 Jos tik girdėjo, kad: „Tas, kuris mus kitados persekiojo, dabar skelbia tikėjimą, kurį kadaise naikino“.
1:24 Ir jos šlovino manyje esantį Dievą.
- 2:1 Po to, po keturiolikos metų, vėl aš nuvykau aukštyn į Jeruzalę kartu su Barnabu, pasiėmęs su savimi ir Titą.
2:2 Gi apreiškimo paskatintas, aš nuvykau aukštyn ir išdėsciau jiems Gerąją Naujieną, tą, kurią skelbiu tarp pagonių, gi asmeniškai įžymiesiems, kad nebūčiau lenktyniaavęs nei bėgęs tuščiai.
2:3 Be to, graikas Titas, kuris buvo kartu su manimi, nebuvo verčiamas apipjaustyti apyvarpę.
2:4 Gi dėl įsėlinusių netikrų brolių, tų, kurie slapčia įėjo iššnipinėti mūsų laisvės, kurią mes turime

NAUJASIS TESTAMENTAS

Kristuje Jėzuje, kad mus pavergtų,

2:5 jiems nei valandėlei nepasidavėme ir nepaklusome, kad Gerosios Naujienos tiesa nuolat pasiliktų su jumis.

2:6 Gi įžymieji, kurie laikomi kažkuo, nesvarbu kokiais jie kažkada buvo, jokio man skirtumo, nes Dievas neatsižvelgia į žmogaus asmenį, juk man įžymieji nieko nepridėjo.

2:7 Bet priešingai, pamatę, kad Dievas man yra patikėjęs skelbti Gerąją Naujieną neapipjaustytiems, kaip Petruui apipjaustytiems,

2:8 nes Tas, Kuris padėjo Petruui apaštalauti apipjaustytiems, padėjo ir man apaštalauti pagonims.

2:9 Todėl atpažinę man suteiktą malonę, Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie buvo laikomi šulais, padavė dešines rankas man ir Barnabui, kaip draugystės ženklą, kad mes eitume pas pagonis, jie gi - pas apipjaustytus;

2:10 tik kad elgetas mes prisimintume, ir aš stengiausi tai daryti.

2:11 Gi kai Petras atvyko į Antiochiją, aš jam pasipriešinau į akis, todėl kad jis buvo pripažintas kaltu.

2:12 Juk prieš atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgė drauge su pagonimis, gi kai jie atvyko, jis pradėjo jų vengti ir atsiskyrė, nes bijojo tų, kurie buvo iš apipjaustytųjų.

2:13 Kartu su juo veidmainiavo ir kiti žydai, taip pat ir Barnabas buvo jų veidmainystės suviliotas.

2:14 Bet kai aš pamačiau, kad jie nesielgia teisingai pagal Gerosios Naujienos tiesą, aš tariu Petruui visų akivaizdoje: „Jei tu žydas, bet gyveni kaip pagonis, o ne kaip žydas, tai kodėl verti pagonis laikytis žydų papročių?“

2:15 Mes iš prigimties esame žydai, o ne pagonys nusidėjėliai

2:16 ir žinome, kad Dievas nepripažįsta teisiu žmogaus per Įstatymo darbus, tik per tikėjimą Jėzumi Kristumi. Ir mes įtikėjome į Jėzų Kristų, kad per tikėjimą Kristumi Dievas mus pripažintų teisiais, bet ne per Įstatymo darbus, todėl kad per Įstatymo darbus Dievas nepripažins teisiu jokio kūno.

2:17 Jei gi mus pačius, ieškančius išteisinimo per Kristų, Dievas surado nusidėjusius, argi dėl to Kristus yra nuodėmės tarnas? Teneįvyksta taip!

2:18 Gi jeigu tai, ką sugrioviau, iš naujo statau, aš darau save nusikaltėliu.

2:19 Juk per Įstatymą aš esu miręs Įstatymui, kad gyvenčiau Dievui.

2:20 Aš esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Gi gyvenu jau nebe aš, bet Kristus gyvena manyje. Taigi gyvenimą, kurį dabar gyvenu kūne, gyvenu tikėdamas į Dievo Sūnų, Kuris pamilo mane ir atidavė Save už mane.

2:21 Neatmetu Dievo malonės, juk jeigu per Įstatymą įgyjamas teisumas, tuomet Kristus numirė be jokios naudos.

3:1 O neprotingi galatai, kas jus užbūrė, kad Tiesa jūsų neįtikintų?! Jus, kurių akivaizdoje iš anksto buvo paskelbtas Jėzus Kristus, lyg tarp jūsų nukryžiuotas ant kryžiaus.

3:2 Tik tai aš noriu sužinoti iš jūsų: ar jūs gavote Dvasią per Įstatymo darbus, ar tuomet, kai išgirdote apie tikėjimą?

3:3 Kokie neprotingi jūs esate, kad pradėję Dvasia, dabar užbaigiate kūnu?

3:4 Ar tiek daug jūs iškentėjote veltui? Jei iš tiesų tai būtų veltui!

3:5 Taigi Tas, Kuris duoda jums Dvasią ir daro jūmyse galingus darbus, ar Jis tai daro per Įstatymo darbus ar tuomet, kai girdite apie tikėjimą?

3:6 Kadangi Abraomas patikėjo Dievu, todėl Jis įskaitė jam tai teisumu.

3:7 Taigi žinokite, kad tie, kurie tiki, šitie yra Abraomo sūnūs.

3:8 Gi Raštas yra numatęs, kad per tikėjimą paskelbiami teisiais pagonys. Dievas iš anksto paskelbė Abraomui Gerąją Naujieną, kad: „Per tave Aš palaiminsiu visas tautas“.

3:9 Taigi tuos, kurie tiki, Dievas laimina kartu su tikinčiu Abraomu.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 3:10 Juk visi, kurie pasitiki Įstatymo darbais, priklauso prakeikimui. Nes yra parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris nepasilieka visame, kas parašyta Įstatymo ritinyje, kad jį vykdytų“.
- 3:11 Gi yra aišku, kad per Įstatymą nė vienas nebus paskelbtas teisiu Dievo akivaizdoje, nes: „Teisusis gyvens per tikėjimą“.
- 3:12 Gi Įstatymas nėra iš tikėjimo, bet: „Įvykdęs jį, žmogus gyvens per jį“.
- 3:13 Kristus mus išpirko iš Įstatymo prakeikimo, vietoj mūsų tapęs prakeikimu, juk yra parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio“,
- 3:14 kad Abraomo palaiminimas ateitų pagonims per Jėzų Kristų ir mes per tikėjimą gautume Dvasios pažadą.
- 3:15 Broliai! Žmogiškai aš kalbu: beje, žmogaus patvirtinto testamento niekas nei panaikina, nei papildo.
- 3:16 Gi Dievas ištarė pažadus Abraomui ir jo Palikuoniui. Jis nesako: „Ir palikuonims“, kaip apie daugelį, bet kaip apie Vieną: „Ir Palikuoniui tavo“, Kuris yra Kristus.
- 3:17 Taigi sakau tai, kad po keturių šimtų trisdešimt metų atsiradęs Įstatymas, Dievo iš anksto Kristui patvirtintos sandoros nepadaro negaliojančios ir pažado neatšaukia.
- 3:18 Juk jeigu paveldėjimas būtų iš Įstatymo, tai jau nebe iš pažado, dabar gi Dievas dovanojo jį Abraomui per pažadą.
- 3:19 Tai kam gi reikalingas Įstatymas? Dievas pridėjo jį dėl nusižengimų, kol ateis Palikuonis, Kuriam yra duotas pažadas, perduotas per angelus tarpininko ranka.
- 3:20 Gi tarpininkas nėra vieno tarpininkas, tačiau Dievas yra vienas.
- 3:21 Gal tad Įstatymas prieštarauja Dievo pažadams? Teneįvyksta taip! Gi jei Jis davė Įstatymą, kuris gali įkvėpti gyvybę, tai iš tikrųjų teisumas būtų per Įstatymą.
- 3:22 Bet Raštas įkalino visus nuodėmėje, kad pažadą per tikėjimą Jėzumi Kristumi Dievas duotų tiems, kurie tiki.
- 3:23 Gi iki ateinant tikėjimui mes buvome pasmerkti, saugomi Įstatymo valdžioje, kol būsime pasirengę ir tikėjimas bus apreikštas.
- 3:24 Todėl Įstatymas yra tapęs mūsų auklėtoju iki Kristaus, kad per tikėjimą mes būtume paskelbti teisiais.
- 3:25 Gi atėjus tikėjimui, mes jau nebesame auklėtojo valdžioje.
- 3:26 Juk jūs visi esate Dievo sūnūs per tikėjimą Jėzumi Kristumi.
- 3:27 Juk jūs visi, kurie buvote pakrikštyti panardinant į Kristų, apsivilkote Kristumi.
- 3:28 Nėra žydo nei graiko, nėra vergo nei laisvojo, nėra vyriškos lyties nei moteriškos lyties: juk jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje.
- 3:29 Gi jeigu jūs Kristaus, vadinasi jūs esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.
- 4:1 Gi sakau, kad per visą tą laiką, kol paveldėtojas yra nepilnametis, jis niekuo neviršija vergo. Nors jis pats yra visų šeimininkas,
- 4:2 bet yra globėjų ir prievaizdų valdžioje iki pat tos dienos, kurią iš anksto paskyrė jo tėvas.
- 4:3 Taip ir mes, kai buvome nepilnamečiai, buvome pavergti pasaulio pradmenų.
- 4:4 Gi kai atėjo laiko pilnatvė, Dievas atsiuntė Savo Sūnų gimusį iš moters, gimusį pavaldų Įstatymui,
- 4:5 kad Jis išpirktų esančius Įstatymo valdžioje ir mes gautume įsūnybę.
- 4:6 Kadangi jūs esate sūnūs, tai Dievas atsiuntė į jūsų širdis Savo Sūnaus Dvasią, Kuri šaukia: „Aba, Tėve“.
- 4:7 Taip kad jau nebesi tu vergas, bet sūnus, o jei sūnus, tai ir Dievo turtų paveldėtojas per Kristų.
- 4:8 Bet juk tuomet, kai nebuvote pažinę Dievo, jūs vergavote tiems, kurie esybe nėra dievai.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:9 Taigi dabar pažinę Dievą, tikriau sakant, gi Dievo pažinti, kodėl vėl sugrįžtate prie silpnų ir elgetišku pradmenų, kuriems vėl jūs norite iš naujo vergauti?
- 4:10 Jūs laikotės dienų ir mėnesių, ir laikų, ir metų.
- 4:11 Aš baiminuosi dėl jūsų, kad nebūčiau pas jus veltui triūšęs.
- 4:12 Broliai! Aš prašau jūsų, būkite kaip aš, todėl kad ir aš esu kaip jūs. Jūs niekuo neįžeidėte manęs.
- 4:13 Gi jūs žinote, kad kūno silpnume aš pirmą kartą jums paskelbiau Gerąją Naujieną
- 4:14 ir mano išbandymo - kūne mano - jūs nepaniekinote ir neatmetėte, bet jūs mane priėmėte kaip Dievo pasiuntinį, kaip Jėzų Kristų.
- 4:15 Koks gi tai buvo palaiminimas jums! Juk aš liudiju jums, kad jeigu būtų buvę įmanoma, savo akis jūs būtumėte išsilupę ir atidavę man.
- 4:16 Ar dėl to aš tapau jūsų priešu, kad sakau jums tiesą?
- 4:17 Jie giria jus nesąžiningai, nes nori jus atskirti nuo manęs, kad jūs girtumėte juos.
- 4:18 Gi gerai yra visuomet girti dėl gero, ir ne tik tuomet, kai aš esu pas jus.
- 4:19 Mano vaikeliai! Dėl jūsų aš ir vėl patiriu gimdymo kančias, kol Dievas suformuos jumyse Kristų.
- 4:20 Gi dabar aš noriu būti pas jus ir prabilti kitaip, nes nežinau, ką man su jumis daryti.
- 4:21 Pasakykite man, norintys būti Įstatymo valdžioje, ar negirdite Įstatymo?
- 4:22 Juk yra parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios.
- 4:23 Bet juk tas, kuris iš vergės, buvo pagimdytas pagal kūną, gi kuris iš laisvosios - pagal pažadą.
- 4:24 Abu jie yra pavaizduoti perkeltine prasme: juk tai yra dvi sandoros. Pirmą nuo Sinajaus kalno, gimdanti vergystei, tai yra Hagara.
- 4:25 Juk Hagara yra Sinajaus kalnas Arabijoje ir ji atitinka dabartinę Jeruzalę, tą, kuri dabar vergauja kartu su savo vaikais.
- 4:26 Gi aukštai esanti Jeruzalė yra laisva, ta, kuri yra mūsų visų motina,
- 4:27 juk yra parašyta: „Būk pralinksminama nevaisingoji, kuri negimdai! Džiaugsmingai šauk ir dainuok nepatirianti gimdymo kančių, nes daug vaikų apleistosios, ji turi jų dar daugiau nei turinti vyrą“.
- 4:28 Broliai! Gi mes esame pažado vaikai kaip Izaokas.
- 4:29 Bet kaip tada pagimdytas pagal kūną persekiojo gimusį pagal Dvasią, taip ir dabar.
- 4:30 Bet ką sako Raštas? „Išvark vergę ir sūnų jos, kad vergės sūnus nepaveldėtų palikimo kartu su laisvosios sūnumi“.
- 4:31 Broliai! Taigi mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios.
- 5:1** Todėl tvirtai stovėkite laisvėje, kuriai Kristus mus išlaisvino, ir nebūkite vėl įviliojami į vergystės jungą.
- 5:2 Štai aš, Paulius, sakau jums, kad jeigu tik jie apipjaustytų jūsų apyvarpę, tai Kristus nebus jums niekuo naudingas.
- 5:3 Gi kiekvienam apipjaustomam žmogui aš vėl liudiju, kad jis privalo vykdyti visą Įstatymą.
- 5:4 Jūs, kurie išteisinami per Įstatymą, atsiskyrėte nuo malonės ir esate atskirti nuo Kristaus.
- 5:5 Juk mes tikime Dvasia ir laukiame teismo vilties.
- 5:6 Juk nei apipjaustymas Kristuje Jėzuje ką nors gali, nei neapipjaustymas, bet tikėjimas veikiantis meile.
- 5:7 Jūs taip gerai bėgote. Kas jus sustabdė, kad Tiesa jūsų neįtikintų?
- 5:8 Toks įtikinimas nėra iš jus Šaukiančiojo.
- 5:9 Net mažas raugas visą tešlą užraugia.

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:10 Aš pasitikiu jumis Viešpatyje, kad apie nieką kitą jūs nemąstysite, o tas, kuris tarp jūsų kelia samyšį, kas jis bebūtų, kęs pasmerkimą.

5:11 Broliai! Jeigu aš vis dar skelbiu apipjaustymą, tai už ką dar esu persekiojamas? Tuomet kryžiaus papiktinimas yra panaikintas.

5:12 O, kad tie, kurie pas jus kelia neramumus išsikastruotų!

5:13 Broliai! Juk jūs buvote pašaukti laisvei. Tik tenebūna ši laisvė kaip proga kūnui, bet su meile vergaukite vieni kitiems.

5:14 Juk visas Įstatymas yra įvykdomas viename pasakyme: „Mylėsi savo artimą kaip save patį“.

5:15 Gi jei jūs kandžiojate ir ėdate vienas kitą, saugokitės, kad vieni per kitus nebūtumėte sunaikinti!

5:16 Gi aš sakau: Dvasiai gyvenkite, kad jūs daugiau nevykdytumėte kūno geismų.

5:17 Nes kūnas geidžia priešingo Dvasiai, gi Dvasia - priešingo kūnui. Taigi šitie vienas kitam priešinasi. Todėl saugokitės, kad nedarytumėte to, ko norėtumėte.

5:18 Gi jei Dvasiai leidžiate vadovauti, nesate Įstatymo valdžioje.

5:19 Gi kūno darbai yra akivaizdūs, tie kurie yra: santuokinė neištikimybė, nesantuokiniai lytiniai santykiai, nepadorus gyvenimo būdas, įžūlus elgesys,

5:20 stambeldystė, raganavimas, priešišcumai, ginčai, pavyduliavimai, pykčio protrūkiai, pikti kėsalai, nesutarimai, erezijos,

5:21 pavydai, žmogžudystės, girtuokliavimai, triukšmingi pasilinksminimai ir panašūs į šituos, apie kuriuos jums kalbu iš anksto, kaip ir pirmiau kalbėjau, kad tokius kūno darbus praktikuojantys, nepaveldės Dievo karalystės.

5:22 Gi Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, sąžiningumas, gerumas, ištikimybė,

5:23 nuolankumas, susivaldymas. Būtent tokiems nėra Įstatymo.

5:24 Kurie gi Kristaus, tie savo kūną nukryžiuo ant kryžiaus su aistromis ir geismais.

5:25 Jeigu mes gyventume Dvasiai, Dvasiai ir priklausytume.

5:26 Žiūrėkime, kad nebūtume išpuikę, nemestume iššūkio vieni kitiems varžytis, nepavydėtume vieni kitiems.

6:1 Broliai! Jeigu būtų staiga užklyptas žmogus darantis kokį nors nusižengimą, tai jūs, dvasiniai, atstatykite tokį su nuolankia dvasia, saugantys save pačius, kad ir jūs patys nebūtumėte sugundyti.

6:2 Nešiokite vieni kitų naštas ir taip vykdykite Kristaus įstatymą.

6:3 Gi jeigu kas nors esąs niekas, mano, kad jis yra kažkas, tas apgaudinėja save patį.

6:4 Gi teištiria kiekvienas savo paties darbą ir tuomet jis galės pasigirti tikrai sau, o ne kitam.

6:5 Juk kiekvienas neš savo našta.

6:6 Gi tas, kuris mokomas žodžio, tesidalija visokiomis gėrybėmis su tuo, kuris moko.

6:7 Nebūkite suklaidinti: Dievas neišjuokiamas, juk ką tik jeigu pasėtų žmogus, tą ir nupjaus.

6:8 Nes sėjantis savo paties kūnui, iš kūno pjaus pražūtį, gi sėjantis Dvasiai, iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą.

6:9 Gi gera darantys, kad neliūdėtume, juk savu laiku pjausime ir nebūsime nuliūdinti.

6:10 Taigi, kol turime laiko, kad gera darytume visiems, ypač gi tikėjimo namiškiams.

6:11 Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis aš jums parašiau savo ranka.

6:12 Visi, kurie nori padaryti gerą įspūdį kūnu, šitie jus verčia apipjaustyti apyvarpę tik tam, kad jų nepersekiotų dėl Kristaus kryžiaus.

6:13 Juk ir tie, kurie apipjaustomi nevykdo Įstatymo, tik nori jus apipjaustyti, kad pasigirtų jūsų kūnu.

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:14 Gi man teneįvyksta taip! Jei girtis, tai tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, per kurį man pasaulis yra nukryžiuotas ant kryžiaus, ir aš pasauliui.

6:15 Juk Kristuje Jėzuje nei apipjaustymas ką nors gali, nei neapipjaustymas, bet naujas kūrinys.

6:16 O tiems, kurie elgsis pagal šią taisyklę - ramybė ir gailestingumas, ir Dievo Izraeliui.

6:17 Nuo šiol man niekas tenesukelia kentėjimų, juk aš savo kūne nešioju Viešpaties Jėzaus randus.

6:18 Broliai! Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jūsų dvasia. (Galatams parašyta iš Romos). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS EFEZIEČIAMS

1:1 Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, šventiesiems, esantiems Efeze ir tikintiesiems Kristuje Jėzuje.

1:2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1:3 Palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, Kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima dangaus aukštybėse,

1:4 kadangi Jis išsirinko mus Jame prieš pasaulio sukūrimą, kad Jo akivaizdoje mes būtume šventi ir nepriekaištingi meilėje.

1:5 Per Jėzų Kristų, Savo geros valios noru, Jis iš anksto paskyrė mus būti Jo įsūniais,

1:6 kad girtume Jo šlovingą malonę, kuria Jis padarė mus priimtinus Mylimajame.

1:7 Jame mes turime atpirkimą per Jo kraują ir nuodėmių atleidimą, dėl Jo malonės gausos,

1:8 kurios Jis gausiai suteikė mums su visa išmintimi ir supratimu,

1:9 paskelbęs mums Savo valios paslaptį, kurią iš Savo palankumo Jis atskleidė Jame,

1:10 kad, laikų pilnatvei atėjus, visi, kurie yra dangaus aukštybėse ir ant žemės būtų suvienyti Kristuje.

1:11 Jame mes buvome išrinkti burtu ir iš anksto paskirti pagal sumanymą, To, Kuris visa daro pagal Savo valios sprendimą,

1:12 kad mes būtume Jo šlovės gyriui, nes pirmieji pasitikėjome Kristumi.

1:13 Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo Gerąją Naujieną ir įtikėję Juo, buvote užantspauduoti Šventąja pažado Dvasia,

1:14 Kuri yra mūsų paveldėjimo užstatas iki nuosavybės išpirkimo Jo šlovės gyriui.

1:15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir apie meilę visiems šventiesiems,

1:16 nepaliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus savo maldose,

1:17 kad Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovės Tėvas, Jo pažinime duotų jums išminties ir apreiškimo Dvasią,

1:18 apšviestų jūsų proto akis, kad jūs pažintumėte, kokia yra Jo pašaukimo viltis, ir koks Jo palikimo šlovės turtas šventuosiuose,

1:19 ir kokia beribė Jo galios didybė mums, tikintiesiems, veikiant Jo galybės jėgai.

1:20 Ja Jis veikė Kristuje, kai prikėlė Jį iš mirusiųjų ir pasodino Savo dešinėje, dangaus aukštybėse,

1:21 virš kiekvienos karalystės ir valdžios, ir jėgos, ir viešpatystės, ir kiekvieno vardo, tariamo ne tik šitame amžiuje, bet ir ateinančiame.

1:22 Visus Dievas padėjo po Jo kojomis ir pastatė Jį virš visų, kad būtų Vadovas bažnyčiai,

1:23 tai, kuri yra Jo kūnas, pilnatvė To, Kuris visus viskuo pripildo.

2:1 Ir jus, kurie buvote mirę dėl nusikaltimų ir nuodėmių,

2:2 kuriose jūs kadaise gyvenote pagal šio pasaulio papročius, paklusdami oro valdžios valdovui, dvasiai, kuri dabar veikia nepaklusnumo sūnuose,

2:3 tarp jų ir mes visi kadaise gyvenome ir buvome vedami mūsų kūno geidulių, vykdydami kūno ir minčių troškimus, ir iš prigimties buvome rūstybės vaikai kaip ir kiti.

2:4 Bet Dievas, Kuris yra turtingas gailestingumo, dėl Savo didelės meilės kuria mus pamilo,

2:5 ir mus, mirusius dėl nusikaltimų, Jis atgaivino kartu su Kristumi, - malone jūs esate išgelbėti,

2:6 ir kartu prikėlė bei kartu pasodino dangaus aukštybėse, Kristuje Jėzuje,

2:7 kad ateinančiuose amžiuose Savo gerumu Jis parodytų mums beribę Savo malonės gausą Kristuje Jėzuje.

2:8 Nes malone jūs esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne jūsų nuopelnas, - tai Dievo dovana,

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:9 ne dėl darbų, kad kas nors nepasigirtų.

2:10 Juk mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad mes juos atliktume.

2:11 Todėl atsiminkite, kad jūs kadaise buvote kūnu pagonys, vadinami neapipjaustytais, kuriuos taip vadino žmonių rankomis apipjaustytieji kūne.

2:12 Anuomet jūs buvote be Kristaus, atskirti nuo Izraelio pilietybės, svetimi pažado sandoroms, neturintys vilties ir bedieviai pasaulyje.

2:13 Gi dabar Kristuje Jėzuje jus, kadaise buvusius toli, per Kristaus kraują Dievas padarė artimais.

2:14 Juk Jis yra mūsų taika, Kuris iš abiejų padarė vieną ir sugriovė mus skyrusią tvoros sieną.

2:15 Per Savo kūną Jis panaikino priešišumą - Įstatymą su įsakymais ir potvarkiais, - kad darydamas taiką, iš dviejų Jis sukurtų Savyje vieną naują žmogų,

2:16 ir pasmerkęs myriop priešišumą, Jis abejus sutaikytų su Dievu viename kūne per kryžių.

2:17 Ir atėjęs Jis skelbė taiką jums, kurie toli ir tiems, kurie arti,

2:18 nes per Jį, vieni ir kiti, turime priėjimą prie Tėvo vienoje Dvasioje.

2:19 Gi dėl to jūs jau nebesate svetimieji ir laikinai apsigyvenusieji svetimšaliai, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo artimieji,

2:20 pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, kurio kertiniu akmeniu yra Pats Jėzus Kristus,

2:21 ant Kurio visas statinys kartu jungiamas auga į šventą šventyklą Viešpatyje,

2:22 ant Kurio ir jūs Dvasios esate drauge statomi kaip Dievo buveinė.

3:1 Todėl aš, Paulius, esu Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų - pagonių.

3:2 Jūs girdėjote apie Dievo malonės prievaizdo pareigas, kurias Jis pavedė man pas jus atlikti,

3:3 nes apreiškimu Dievas man atskleidė paslaptį, kaip aš anksčiau trumpai jums rašiau.

3:4 Skaitydami tai, jūs galite pastebėti, kad aš suprantu Kristaus paslaptį,

3:5 kurios kitoms žmonių sūnų kartoms Dievas nepadarė žinoma taip, kaip dabar per Dvasią Jis atpreiškė ją Savo šventiesiems apaštalamis ir pranašams,

3:6 kad pagonys yra bendrapaveldėtojai, priklauso tam pačiam kūnui ir Kristuje yra Dievo pažado dalininkai per Gerąją Naujieną,

3:7 kurios tarnu aš tapau pagal Dievo malonės dovaną, man suteiktą Jo jėgos veikimu.

3:8 Man, visų šventųjų mažiausiam, Dievas suteikė šitą malonę, kad tarp pagonių skelbčiau neištiriamą Kristaus turtą

3:9 ir atskleisčiau visiems kaip turi išsipildyti paslaptis, kuri buvo paslėpta nuo žmonių kartų Dieve, viską sukūrusiame per Jėzų Kristų,

3:10 kad dabar per bažnyčią Dievas atskleistų karalystėms ir valdžioms Savo visokeriopą išmintį, eančią dangaus aukštybėse.

3:11 Tai atitinka amžinąjį sumanymą, kurį Dievas įvykdė per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

3:12 Kristuje mes turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu prie Tėvo per tikėjimą Juo.

3:13 Todėl prašau jus neliūdėti dėl mano persekiojimų jūsų naudai, nes jie yra jūsų šlovė.

3:14 Dėl to aš sulenkiu savo kelius prieš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą,

3:15 Kuris visai šeimai dangaus aukštybėse ir žemėje duoda vardą,

3:16 kad iš Savo šlovės gausos Jis leistų jums būti sustiprintais Jo jėga, per Jo Dvasią vidiniame žmoguje,

3:17 kad Kristus per tikėjimą apsigyventų jūsų širdyse, sustiprintų meilėje ir įtvirtintų ant pamato,

3:18 kad jūs pajėgtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ilgis, gylis ir aukštis,

3:19 bei pažintumėte pranokstančią pažinimą Kristaus meilę, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės.

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:20 Gi Tam, Kuris Savo jėga veikiančia mumyse gali duoti daugiau už visus kitus tai ko mes prašome ar ką suprantame,

3:21 Jam tebūna šlovė bažnyčioje ir Jėzuje Kristuje per visas kartas amžiu amžiais. Amen.

4:1 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, maldauju jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį Jis jus pašaukė.

4:2 Su visu nuolankumu ir romumu, su kantrybe pakęskite vieni kitus meilėje,

4:3 atkakliai siekite išsaugoti Dvasios vienybę taikos ryšyje.

4:4 Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir buvote pašaukti vienoje jūsų pašaukimo viltyje,

4:5 vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas panardinant vandenyje,

4:6 vienas Dievas ir visų Tėvas, Kuris virš visų ir per visus ir visuose jumyse.

4:7 Gi kiekvienam iš mūsų duota malonė pagal Kristaus dovanos saiką.

4:8 Todėl sako: „Pakilęs aukštyn, Jis paėmė į nelaisvę belaisvius ir davė žmonėms dovanų“.

4:9 Gi ką reiškia „Jis pakilo“, jeigu ne tai, kad Jis pirmiausia nužengė į žemesniąsias žemės dalis?

4:10 Tas Pats, Kuris nužengė žemyn yra ir Tas Pats, Kuris pakilo viršum visų dangaus aukštybių, kad visus Jis pripildytų.

4:11 Dėl to Jis dovanojo apaštalus, pranašus, evangelistus, ganytojus ir mokytojus,

4:12 šventųjų tobulinimui, tarnystės darbui, Kristaus kūno pamokymui,

4:13 kol mes visi pasiektume tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą, ir būtume kaip vyras subrendęs, pasiekęs Kristaus brandos pilnatvės saiką,

4:14 kad daugiau nebūtume kūdikiai, bangų šen ir ten mėtomi ir visur nešiojami bet kokio mokymo vėjo - žmonių suktybės, klastos ir gudrios apgaulės,

4:15 bet, kad sakydami tiesą, mes per Jį visame kame augtume meilėje, Tame, Kuris yra Vadovas - Kristus.

4:16 Prie Kristaus visas kūnas jungiamas kartu ir sutvirtinamas prisidedant kiekvienai kūno daliai, taip, kaip ji veikia pagal savo saiką, kiekvienos kūno dalies augimą, kad ugdytų save meilėje.

4:17 Taigi tai aš sakau ir liudiju jums Viešpatyje, kad daugiau nebesielgtumėte taip, kaip dėl savo proto tuštybės elgiasi ir kiti pagonys.

4:18 Jų protas aptemdytas, jie yra atitolinti nuo Dievo gyvenimo dėl juose esančio neišmanymo ir dėl jų širdies kietumo.

4:19 Patapę abejingais, jie perdavė save palaidam gyvenimo būdui, nepasotinamai darydami visokius nešvarius darbus.

4:20 Gi jūs ne taip išmokote iš Kristaus.

4:21 Jeigu iš tiesų Jį išgirdote ir Jame buvote išmokyti, - nes tiesa yra Jėzuje, -

4:22 kad būtina atsakyti savo ankstesniojo gyvenimo būdo, senojo žmogaus, kuris yra naikinamas apgaulinguose geiduliuose,

4:23 kad Dievas atnaujintų jūsų proto dvasią,

4:24 kad jūs apsiliktumėte nauju žmogumi, sutvertu pagal Dievą teisume ir tiesos šventume.

4:25 Todėl atmetę melą, kiekvienas kalbėkite savo artimui tiesą, nes mes esame vieni kitų nariai.

4:26 Net užrūstinti nebenusidėkite, saulė tenenusileidžia įniršyje jūsų

4:27 ir neduokite vietos Velniui.

4:28 Vagiantis daugiau tenevagia, bet verčiau tetriūsia, darydamas savo rankomis gerą darbą, kad turėtų kuo pasidalyti su tuo, kuris turi poreikį.

4:29 Joks supuvęs žodis teneišaina iš jūsų burnos, bet tik tas, kuris geras ir būtinas pamokymui, kad Dievas suteiktų klausytojams malonę.

4:30 Ir neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, Kuria jūs buvote užantspauduoti atpirkimo dienai.

NAUJASIS TESTAMENTAS

4:31 Bet kokį kartėlį ir įniršį, ir rūstybę, ir riksmą, ir piktžodžiavimą Dievas tepašalina iš jūsų kartu su visu blogiu.

4:32 Gi jūs būkite vieni kitiems malonūs, užjaučiantys, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums yra atleidęs.

5:1 Todėl būkite Dievo sekėjai, kaip mylimi vaikai,

5:2 ir gyvenkite meilėje, kaip ir Kristus pamilo mus ir atidavė Save už mus kaip dovaną ir auką Dievui, kaip maloniai kvepiančius kvepalus.

5:3 Gi paleistuvystė ir joks amoralumas nei godumas net neturi būti paminėti pas jus, kaip pridera šventiesiems.

5:4 Ir nešvankumas bei kvaila šneka, nei juokų krėtimas jums netinka, bet verčiau dėkojimas.

5:5 Juk tai jūs žinote, kad joks paleistuvius nei amoralus žmogus, nei gobšuoelis, kuris yra stabmeldys, neturi paveldėjimo Kristaus ir Dievo Karalystėje.

5:6 Niekas tenesuklaidina jūsų tuščiais žodžiais, dėl to juk Dievo rūstybė ištinga nepaklusnumo sūnus.

5:7 Todėl nebūkite jų bendrininkai.

5:8 Juk kadaise jūs buvote tamsa, gi dabar esate šviesa Viešpatyje, todėl elkitės kaip šviesos vaikai.

5:9 Nes Dvasios vaisius yra visoks gerumas, teisumas ir tiesa.

5:10 Ištrinkite, kas yra priimtina Viešpačiui,

5:11 ir nedalyvaukite nevaisinguose tamsos darbuose, gi verčiau juos atskleiskite.

5:12 Juk kas per juos slapta daroma, gėda net sakyti.

5:13 Gi visa, kas yra atskleidžiama, Dievas atskleidžia šviesoje, nes visa tai, ką Jis atskleidžia yra šviesa.

5:14 Todėl Dievas sako: „Pakilk, tas kuris miegi, kelkis iš numirusių ir tau švies Kristus“.

5:15 Todėl žiūrėkite, kad apdairiai jūs elgtumėtės, ne kaip kvaili, bet kaip išmintingi,

5:16 išmintingai naudodami laiką, nes dienos yra piktos.

5:17 Todėl nebūkite neprotingi, bet suprantantys, kokia yra Viešpaties valia.

5:18 Ir nebūkite nugirdomi vynu, kuriame yra palaidas gyvenimo būdas, bet būkite pripildomi Dvasioje,

5:19 kalbėdami vieni kitiems psalmes, himnus ir dvasines giesmes, giedodami ir grodami savo širdyje Viešpačiui,

5:20 visuomet už viską dėkodami Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu.

5:21 Būkite pavergiami vieni kitiems Dievo baimėje.

5:22 Žmonos, pakluskite savo vyrams, kaip Viešpačiui.

5:23 Nes vyras yra žmonos vadovas, kaip ir Kristus yra Vadovas bažnyčios, - Jis yra kūno Gelbėtojas.

5:24 Bet kaip bažnyčią Dievas pavergia Kristui, taip ir žmonas visame kame jų vyrams.

5:25 Vyrai, kad mylėtumėte savo žmonas taip, kaip ir Kristus mylėjo bažnyčią ir atidavė Save už ją,

5:26 kad ją pašventintų, apvalęs apsiplovimo vandeniui ir žodyje,

5:27 kad parūpintų Sau šlovingą, neturinčią dėmės nei raukšlės, nei ko nors tokio bažnyčią, bet kad ji būtų šventa ir nepriekaištinga.

5:28 Taip vyrai privalo mylėti savo žmonas kaip savo kūnus. Kas myli savo žmoną, myli save patį.

5:29 Juk niekas niekada nėra nekentęs savo paties kūno, bet jį maitina ir šildo, kaip ir Viešpats bažnyčią,

5:30 nes mes esame Jo kūno dalys, iš Jo kūno ir iš Jo kaulų.

5:31 Todėl paliks vyras savo tėvą ir motiną ir Dievas priklijuos jį prie jo žmonos, ir du bus vienas

NAUJASIS TESTAMENTAS

kūnas.

5:32 Šita paslaptis yra didelė, gi aš kalbu apie Kristų ir apie bažnyčią.

5:33 Tačiau kiekvienas iš jūsų temyli savo žmoną taip, kaip save patį, gi žmona, kad gerbtų vyrą.

6:1 Vaikai, pakluskite savo gimdytojams Viešpatyje, nes tai teisinga.

6:2 „Gerbk savo tėvą ir motiną“, - tai yra pirmasis įsakymas su pažadu,

6:3 kad tau gerai būtų ir tu būsi ilgaamžis žemėje.

6:4 Tėvai, neerzinkite jūsų vaikų, bet auklėkite juos bausdami ir perspėdami kaip Viešpats.

6:5 Vergai, pakluskite savo kūno šeimininkams su baime ir drebėjimu, nuoširdžiai kaip Kristui,

6:6 ne dėl akių atsiduodami, kaip žmonėms pataikaujantys, bet kaip Kristaus vergai, kurie sąmoningai vykdo Dievo valią.

6:7 Geranoriškai vergaukite Viešpačiui, o ne žmonėms,

6:8 žinodami, kad kiekvienas, ar jis būtų vergas ar laisvasis, jeigu tik jis padarytų ką gera, tokį patį atlyginimą gaus iš Viešpaties.

6:9 Šeimininkai tą patį darykite jiems. Susilaikykite nuo grasinimo, žinodami, kad jūsų ir jų Šeimininkas yra danguje ir Jis nėra šališkas.

6:10 Mano broliai! Galiausiai būkite stiprinami Viešpatyje ir Jo galybės jėgoje.

6:11 Apsivilkite visa Dievo ginkluote, kad jūs pajėgtumėte atsilaikyti prieš Velnio klastas.

6:12 Nes mūsų atkakli kova vyksta ne su krauju ir kūnu, bet su karalystėmis, su valdžiomis, su šio amžiaus tamsos pasaulio valdovais, su dvasinėmis blogio jėgomis dangaus srityse.

6:13 Dėl to užsidėkite visą Dievo ginkluotę, kad pajėgtumėte blogą dieną pasipriešinti ir visus nugalėję išstovėti.

6:14 Todėl stovėkite susijusę savo strėnas tiesa ir užsidėję teismo krūtinšarvį,

6:15 ir apsiavę kojas pasiruošimu skelbti Taikos Gerąją Naujieną.

6:16 Svarbiausia, kad pasiimtumėte tikėjimo skydą, kuriuo galėsite sulaikyti visas piktojo uždegtas strėles,

6:17 ir priimkite išgelbėjimo šalmą bei Dvasios kalaviją, kuris yra Dievo žodis.

6:18 Visuomet melskitės Dievui Dvasioje visokeriopa malda ir prašymu. Ir dėl to budėkite su visa ištverme ir prašymu už visus šventuosius,

6:19 ir už mane, kad, man atvėrus burną, Dievas duotų žodį, kad drąsiai skelbčiau Gerosios Naujienos paslaptį,

6:20 dėl jos aš pasiūstas pančiuose, kad juose būdamas aš drąsiai kalbėčiau, kaip privalau kalbėti.

6:21 Kad jūs sužinotumėte apie mane ir ką aš veikiu, viską paskelbs jums Tichikas - mylimas brolis ir ištikimas tarnas Viešpatyje.

6:22 Jį aš pasiunčiau pas jus dėl to, kad jūs sužinotumėte apie mus ir jis paguostų jūsų širdis.

6:23 Tebūna broliams ramybė ir meilė su tikėjimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

6:24 Tebūna malonė su visais, kurie myli nemirtingąjį mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. (Efeziečiams parašyta iš Romos per Tichiką.). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS

- 1:1 Paulius ir Timotiejus, Jėzaus Kristaus vergai, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, esantiems Filipoose, kartu su vyskupais ir diakonais.
- 1:2 Malonė jums ir ramybė nuo mūsų Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
- 1:3 Aš dėkoju savo Dievui už kiekvieną priminimą apie jus
- 1:4 ir kiekviename mano prašyme su džiaugsmu visuomet už jus visus meldžiuosi;
- 1:5 už jūsų bendrininkavimą Gerojoje Naujienoje nuo pirmosios dienos iki dabar.
- 1:6 Aš esu įtikintas, kad Tas, Kuris pradėjo jumyse šitą gerą darbą, jį ir užbaigs iki Jėzaus Kristaus dienos.
- 1:7 Taip galvoti apie jus visus teisinga, nes turiu jus savo širdyje, kadangi mano pančiuose, ginant ir liudijant Gerąją Naujieną, visi esate mano malonės bendrininkai.
- 1:8 Gi mano Liudytojas yra Dievas, jog visus jus myliu su tokia širdies nuostata, kaip Jėzaus Kristaus.
- 1:9 Šito aš meldžiu Dievo, kad jūsų meilė vis labiau ir labiau augtų pažinime ir visokeriopame įžvalgume,
- 1:10 kad atpažintumėte tuos, kurie skirtingi, kad jūs būtumėte iširti saulės šviesoje ir nepriekaištingi iki Kristaus dienos,
- 1:11 pripildyti teismo vaisių per Jėzų Kristų Dievo šlovei ir gyriui.
- 1:12 Broliai, aš noriu, kad jūs suprastumėte, kad tai, kas man atsitiko dar labiau pasitarnavo Gerosios Naujienos naudai!
- 1:13 Taip kad mano pančiai dėl Kristaus tapo žinomi visame pretorijuje ir visiems kitiems,
- 1:14 ir daugelis brolių Viešpatyje, mano pančių padrašinti, dar labiau įsidrašina, be baimės skelbti Žodį.
- 1:15 Tiesa, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir noro varžytis, gi kai kurie geranoriškai.
- 1:16 Gi šitie skelbia Kristų trokšdami garbės, nenuoširdžiai, manydami, kad taip suverš mano pančius,
- 1:17 gi anie iš meilės, žinodami, kad aš esu paskirtas ginti Gerosios Naujienos.
- 1:18 Ką gi? Nepaisant to, visokiais būdais, ar apsimentant, ar iš tikrųjų skelbiamas Kristus, - šituo aš džiaugiuosi ir būsiu pradžiugintas.
- 1:19 Juk aš žinau, kad tai pasitarnaus mano išlaisvinimui dėl jūsų maldos ir Jėzaus Kristaus Dvasios pagalbos.
- 1:20 Todėl aš ištvėringai laikiu ir viliosiu, kad niekame nebūsiu sugėdintas, bet kaip visuomet, taip ir dabar, Dievas atvirai išaukštins Kristų mano kūne, ar tai per gyvenimą, ar tai per mirtį.
- 1:21 Juk man gyventi - Kristus, o mirti - laimėjimas.
- 1:22 Gi jei gyventi kūne, tai nešti darbo vaisių, tačiau ką pasirinksiu - nežinau.
- 1:23 Juk esu spaudžiamas iš abiejų pusių, trokštu dėl Jo numirti ir būti kartu su Kristumi, nes tai yra geriau, daug geriau,
- 1:24 tačiau mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums.
- 1:25 Aš esu tuo įtikintas ir žinau, kad pasiliksiu ir būsiu su jumis visais jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugsmui,
- 1:26 kad jūsų pasigyrimas manimi gausėtų Jėzuje Kristuje, kai vėl pas jus atvyksiu.
- 1:27 Tik būkite vertais Kristaus Gerosios Naujienos piliečiais, kad atvykęs pamatyčiau jus, ar nesant man su jumis išgirsčiau apie jus, kad tvirtai stovite vienoje dvasioje ir viena siela kartu kovojate už Gerosios Naujienos tikėjimą
- 1:28 ir niekuo nesiduodate per priešininkus išgąsdinami. Juk jiems tai pražūtis ženklas, gi jums - išgelbėjimo, ir tai iš Dievo.
- 1:29 Nes jums Dievas dovanuoja dėl Kristaus ne tik į Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti,
- 1:30 kovojant tokią pat kovą, kokią jūs matėte mane kovojant ir apie kokią dabar girdite.

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:1 Taigi, jei yra Kristuje koks nors padaršinimas, kokia nors meilės paguoda, jei yra koks nors dvasios bendrumas, koks nors gailestingumas ar užuojauta,
2:2 tai padarykite mano džiaugsmą tobulą, siekdami to paties, turėdami tą pačią meilę, būdami vieningi ir vienodai mąstantys.
2:3 Nedarykite nieko iš egoistiškų ambicijų ar trokšdami tuščios garbės, bet būkite kukliai mąstantys apie save, vieni kitus laikydami aukštesniais už save.
2:4 Kiekvienas rūpinkitės ne vien savimi, bet ir kitais.
2:5 Tebūnie kiekvienas tokios nuostatos kaip ir Kristus Jėzus.
2:6 Būdamas Dievo prigimtyje, nelaikė to grobiu, nors yra lygus Dievui,
2:7 bet ištuštino Save ir priėmęs vergo išorę tapo panašus į žmones,
2:8 todėl pagal išorę Jis buvo laikytas žmogumi. Kadangi Jis nužemino Save Patį paklusdamas iki mirties, net iki mirties ant kryžiaus,
2:9 todėl Dievas Jį labai išaukštino ir dovanėjo Jam vardą, kuris yra aukščiau už kiekvieną vardą,
2:10 kad prieš Jėzaus vardą būtų parklupdytas kiekvienas kelis dangaus aukštybėse, žemėje ir pragare
2:11 ir kiekvienas liežuvis pripažintų, kad Jėzus Kristus yra Viešpats, Dievo Tėvo šlovei.
2:12 Todėl, mano mylimieji, kaip visuomet jūs paklusote, ne vien man pas jus esant, bet dar labiau dabar, kai su jumis nesu, su baime ir drebėjimu tobulinkite savo išgelbėjimą!
2:13 Juk Dievas yra Tas, Kuris veikia jumyse, kad jūs trokštumėte ir darytumėte tai su pasitenkinimu.
2:14 Viską darykite be murmėjimų ir abejonių,
2:15 kad jūs būtumėte nepriekaištingi, nekalti ir nesutepti Dievo vaikai iškrypusioje ir sugadintoje kartoje, kurioje jūs spindite kaip šviesuliai pasaulyje,
2:16 besigilinantys į gyvenimo žodį, kad Kristaus dieną aš galėčiau pasigirti, jog ne veltui bėgau ir ne veltui sunkiai dirbau.
2:17 Bet jei ir esu išliejamas jūsų tikėjimo aukai ir tarnavimui, aš esu linksmas ir džiaugiuosi kartu su jumis visais.
2:18 Todėl ir jūs būkite linksmi bei džiaukitės kartu su manimi.
2:19 Gi aš viliosi Viešpačiu Jėzumi, kad greitai pasiūsiu pas jus Timotiejų ir būsiu paguostas, kai sužinosiu kaip jums sekasi.
2:20 Mat aš neturiu nė vieno taip atsidavusio, kuris taip nuoširdžiai jumis rūpintųsi.
2:21 Juk visi rūpinasi vien tik savo reikalais, o ne Jėzaus Kristaus.
2:22 Gi apie jo ištikimybę jūs žinote, kad kaip tėvui tarnauja sūnus, taip jis su manimi vergiškai tarnavo Gerajai Naujienai.
2:23 Juk būtent jį aš viliosu pasiūsti greitai, kai tik jis bus kartu su manimi.
2:24 Gi Viešpats mane įtikino, kad ir aš pats netrukus atvyksiu pas jus.
2:25 Taigi aš pamaniau, kad reikėtų pas jus pasiūsti mano brolių, bendradarbį ir bendražygį Epafroditą, nes jis yra jūsų pasiuntinys ir patarnautojas mano reikmėje.
2:26 Kadangi jis visus jus myli ir yra susikrimtęs, nes jūs išgirdote, kad jis sirgo.
2:27 Juk jis sirgo ir buvo ant mirties slenksčio, bet Dievas jo pasigailėjo, gi ne vien jo, bet ir manęs, kad nepatirčiau sielvarto po sielvarto.
2:28 Taigi aš greičiau jį pasiunčiau, kad jį pamatę jūs vėl būtumėte pradžiuginti ir aš būčiau ramesnis.
2:29 Taigi priimkite jį Viešpatyje su visu džiaugsmu ir būtent tokie tebūnie gerbiami,
2:30 nes dėl Kristaus darbo jis buvo priartėjęs prie mirties, rizikavo savo siela, kad padengtų jūsų patarnavimo man trūkumą.

3:1 Galiausiai, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Rašyti jums apie tą patį man tikrai nesunku, gi

NAUJASIS TESTAMENTAS

jums tai apsauga.

3:2 Saugokitės šunų, saugokitės priešišku darbininkų, saugokitės sužalojimo.

3:3 Juk apipjaustymas esame mes, tarnaujantys Dievo Dvasiai, besigiriantys Kristumi Jėzumi ir pasitikintys ne kūnu,

3:4 nors aš pasitikiu ir kūnu. Jei kas nors kitas mano, kad jis gali pasitikėti kūnu, tai aš juo labiau.

3:5 Aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izraelio šeimos, Benjamino giminės, hebrajas iš hebrajų, pagal Įstatymą - fariziejus,

3:6 pagal uolumą - bažnyčios persekiotojas, pagal Įstatymo teisumą - nepriekaištingas.

3:7 Bet tai, kas man buvo laimėjimai, dėl Kristaus aš palaikiau nuostoliu.

3:8 Bet išties, aš visa tai laikau nuostoliu, dėl Jėzaus Kristaus, mano Viešpaties pažinimo didybės, dėl Jo aš praradau viską ir visa tai laikau išmatomis, kad laimėčiau Kristų,

3:9 ir būčiau rastas Jame, turėdamas ne savąjį teisumą iš Įstatymo, bet per Kristaus tikėjimą, teisumą iš Dievo, paremtą tikėjimu,

3:10 kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo jėgą ir būčiau Jo kentėjimų dalininku, būčiau tapatinamas su Jo mirtimi,

3:11 kad kaip nors aš pasiekčiau prisikėlimą iš numirusių.

3:12 Ne todėl, kad jau esu tai gavęs ar esu išstobulintas, bet vejuosi, jog pasivyčiau tai, dėl ko ir pats buvau per Kristų Jėzų pagautas.

3:13 Broliai, aš nemanau, kad jau esu tai pasiekęs! Tačiau viena yra tikra, kad pamiršdamas tai, kas už nugaros, gi tiesiuosi link to, kas prieš akis.

3:14 Aš veržiuosi link tikslo aukštybėse, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje.

3:15 Taigi visi, kurie esate subrendę, kad apie tai mąstytumėte, o jei jūs apie ką nors mąstote kitaip, Dievas jums ir tai apreikš.

3:16 Tačiau kad ir kiek mes būtume pasiekę, elkimės pagal tą pačią taisyklę ir mąstykime apie tą patį.

3:17 Broliai, būkite mano sekėjai ir stebėkite tuos, kurie elgiasi pagal mūsų pavyzdį!

3:18 Juk daugelis, apie kuriuos jums esu daug kartų kalbėjęs, gi dabar net verkdamas kalbu, elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai.

3:19 Jų galas - pražūtis, jų dievas - pilvas o jų šlovė - gėda, jie mąsto apie tai, kas žemiška.

3:20 Juk mūsų pilietybės šalis yra dangaus aukštybėse ir iš ten mes laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus,

3:21 Kuris neatpažįstamai pakeis mūsų pažemintą kūną, ir padarys jį panašų į Savo šlovingą kūną ta galia, kuria Jis visus pavergia Sau.

4:1 Taigi, mano mylimieji ir trokštamieji broliai, mano džiaugsmo ir vainiko, taip tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji!

4:2 Aš raginu Evodiją ir raginu Sintichę būti vienos minties Viešpatyje.

4:3 Taip pat prašau ir tavęs, tikrasis bendradarbi, padėk toms moterims, kurios kartu su manimi kovojo Gerosios Naujienos skelbime kartu su Klemensu, ir su kitais mano bendradarbiais, kurių vardai yra gyvenimo knygos ritinyje!

4:4 Džiaukitės Viešpatyje visuomet, pakartotinai sakau: džiaukitės.

4:5 Jūsų nuolaidumą Dievas tepadaro žinomą visiems žmonėms. Viešpats arti.

4:6 Niekuo nebūkite susirūpinę, bet kiekvienoje maldoje ir poreikyje kartu su padėka jūsų prašymai tebūnie daromi žinomais Dievui.

4:7 Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį suvokimą, saugos jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.

4:8 Galiausiai, broliai, mąstykite apie tai, kas tikra, gerbiama, teisinga, tyra, miela, džiaugsminga, apie visa tai kas dora ir giriama!

4:9 Tai, ką iš manęs išmokote, priėmėte, išgirdote ir matėte manyje, tą darykite, ir ramybės Dievas bus kartu su jumis.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:10 Gi buvau labai pradžiugintas Viešpatyje, kad pagaliau vėl pradėjote manimi rūpintis, apie tai jūs galvojote, tačiau neturėjote tam progos.
- 4:11 Juk aš kalbu ne apie nepriteklių, nes išmokau būti patenkintas būkle kurioje aš esu.
- 4:12 Gi aš esu patyręs pažeminimą, patyręs ir perteklių, taip aš esu išmokytas būti pasotintu ir kęsti alkį, gyventi pertekliuje ir stokoti.
- 4:13 Visus sunkumus aš įveikiu mane stiprinačiame Kristuje.
- 4:14 Vis dėlto jūs gerai padarėte tapdami mano priespaudos dalininkais.
- 4:15 Gi jūs, filipiečiai, žinote, kai pradėjęs skelbti Gerąją Naujieną išvykau iš Makedonijos, nė viena bažnyčia man nepadėjo ir nieko nedavė, kad aš ką nors gaučiau, tik jūs vieni!
- 4:16 Nes jūs į Tesaloniką pasiuntėte vieną ir kitą kartą mano reikmei patenkinti.
- 4:17 Juk aš nereikalauju dovanos, bet trokštu vaisiaus, kuris pagausintų jūsų sąskaitą.
- 4:18 Gi aš turiu visko gausiai ir esu aprūpintas, iš Epafrodito gavęs nuo jūsų malonaus kvapo kvėpalus, priimtina ir patinkančią Dievui auką.
- 4:19 O mano Dievas patenkins bet kokią jūsų reikmę iš Savo šlovingų turtų per Kristų Jėzų.
- 4:20 Gi mūsų Dievui ir Tėvui tebūnie šlovė per amžių amžius. Amen.
- 4:21 Maloniai sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina kartu su manimi esantys broliai.
- 4:22 Jus sveikina visi šventieji, o ypač iš Cezario namiškių.
- 4:23 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais. (Filipiečiams parašyta iš Romos per Epafroditą). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS

- 1:1 Paulius ir Timotiejus, Jėzaus Kristaus vergai, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, esantiems Filipoose, kartu su vyskupais ir diakonais.
- 1:2 Malonė jums ir ramybė nuo mūsų Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
- 1:3 Aš dėkoju savo Dievui už kiekvieną priminimą apie jus
- 1:4 ir kiekviename mano prašyme su džiaugsmu visuomet už jus visus meldžiuosi;
- 1:5 už jūsų bendrininkavimą Gerojoje Naujienoje nuo pirmosios dienos iki dabar.
- 1:6 Aš esu įtikintas, kad Tas, Kuris pradėjo jumyse šitą gerą darbą, jį ir užbaigs iki Jėzaus Kristaus dienos.
- 1:7 Taip galvoti apie jus visus teisinga, nes turiu jus savo širdyje, kadangi mano pančiuose, ginant ir liudijant Gerąją Naujieną, visi esate mano malonės bendrininkai.
- 1:8 Gi mano Liudytojas yra Dievas, jog visus jus myliu su tokia širdies nuostata, kaip Jėzaus Kristaus.
- 1:9 Šito aš meldžiu Dievo, kad jūsų meilė vis labiau ir labiau augtų pažinime ir visokeriopame įžvalgume,
- 1:10 kad atpažintumėte tuos, kurie skirtingi, kad jūs būtumėte iširti saulės šviesoje ir nepriekaištingi iki Kristaus dienos,
- 1:11 pripildyti teismo vaisių per Jėzų Kristų Dievo šlovei ir gyriui.
- 1:12 Broliai, aš noriu, kad jūs suprastumėte, kad tai, kas man atsitiko dar labiau pasitarnavo Gerosios Naujienos naudai!
- 1:13 Taip kad mano pančiai dėl Kristaus tapo žinomi visame pretorijuje ir visiems kitiems,
- 1:14 ir daugelis brolių Viešpatyje, mano pančių padrausinti, dar labiau įsidrausina, be baimės skelbti Žodį.
- 1:15 Tiesa, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir noro varžytis, gi kai kurie geranoriškai.
- 1:16 Gi šitie skelbia Kristų trokšdami garbės, nenuoširdžiai, manydami, kad taip suverš mano pančius,
- 1:17 gi anie iš meilės, žinodami, kad aš esu paskirtas ginti Gerosios Naujienos.
- 1:18 Ką gi? Nepaisant to, visokiais būdais, ar apsimentant, ar iš tikrųjų skelbiamas Kristus, - šituo aš džiaugiuosi ir būsiu pradžiugintas.
- 1:19 Juk aš žinau, kad tai pasitarnaus mano išlaisvinimui dėl jūsų maldos ir Jėzaus Kristaus Dvasios pagalbos.
- 1:20 Todėl aš ištvėringai laikiu ir viliosiu, kad niekame nebūsiu sugėdintas, bet kaip visuomet, taip ir dabar, Dievas atvirai išaukštins Kristų mano kūne, ar tai per gyvenimą, ar tai per mirtį.
- 1:21 Juk man gyventi - Kristus, o mirti - laimėjimas.
- 1:22 Gi jei gyventi kūne, tai nešti darbo vaisių, tačiau ką pasirinksiu - nežinau.
- 1:23 Juk esu spaudžiamas iš abiejų pusių, trokštu dėl Jo numirti ir būti kartu su Kristumi, nes tai yra geriau, daug geriau,
- 1:24 tačiau mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums.
- 1:25 Aš esu tuo įtikintas ir žinau, kad pasiliksiu ir būsiu su jumis visais jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugsmui,
- 1:26 kad jūsų pasigyrimas manimi gausėtų Jėzuje Kristuje, kai vėl pas jus atvyksiu.
- 1:27 Tik būkite vertais Kristaus Gerosios Naujienos piliečiais, kad atvykęs pamatyčiau jus, ar nesant man su jumis išgirsčiau apie jus, kad tvirtai stovite vienoje dvasioje ir viena siela kartu kovojate už Gerosios Naujienos tikėjimą
- 1:28 ir niekuo nesiduodate per priešininkus išgąsdinami. Juk jiems tai pražūtis ženklas, gi jums - išgelbėjimo, ir tai iš Dievo.
- 1:29 Nes jums Dievas dovanuoja dėl Kristaus ne tik į Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti,
- 1:30 kovojant tokią pat kovą, kokią jūs matėte mane kovojant ir apie kokią dabar girdite.

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:1 Taigi, jei yra Kristuje koks nors padaršinimas, kokia nors meilės paguoda, jei yra koks nors dvasios bendrumas, koks nors gailėstingumas ar užuojauta,
2:2 tai padarykite mano džiaugsmą tobulą, siekdami to paties, turėdami tą pačią meilę, būdami vieningi ir vienodai mąstantys.
2:3 Nedarykite nieko iš egoistiškų ambicijų ar trokšdami tuščios garbės, bet būkite kukliai mąstantys apie save, vieni kitus laikydami aukštesniais už save.
2:4 Kiekvienas rūpinkitės ne vien savimi, bet ir kitais.
2:5 Tebūnie kiekvienas tokios nuostatos kaip ir Kristus Jėzus.
2:6 Būdamas Dievo prigimtyje, nelaikė to grobiu, nors yra lygus Dievui,
2:7 bet ištuštino Save ir priėmęs vergo išorę tapo panašus į žmones,
2:8 todėl pagal išorę Jis buvo laikytas žmogumi. Kadangi Jis nužemino Save Patį paklusdamas iki mirties, net iki mirties ant kryžiaus,
2:9 todėl Dievas Jį labai išaukštino ir dovanuoja Jam vardą, kuris yra aukščiau už kiekvieną vardą,
2:10 kad prieš Jėzaus vardą būtų parklupdytas kiekvienas kelis dangaus aukštybėse, žemėje ir pragare
2:11 ir kiekvienas liežuvis pripažintų, kad Jėzus Kristus yra Viešpats, Dievo Tėvo šlovei.
2:12 Todėl, mano mylimieji, kaip visuomet jūs paklusote, ne vien man pas jus esant, bet dar labiau dabar, kai su jumis nesu, su baime ir drebėjimu tobulinkite savo išgelbėjimą!
2:13 Juk Dievas yra Tas, Kuris veikia jumyse, kad jūs trokštumėte ir darytumėte tai su pasitenkinimu.
2:14 Viską darykite be murmėjimų ir abejonių,
2:15 kad jūs būtumėte nepriekaištingi, nekalti ir nesutepti Dievo vaikai iškrypusioje ir sugadintoje kartoje, kurioje jūs spindite kaip šviesuliai pasaulyje,
2:16 besigilinantys į gyvenimo žodį, kad Kristaus dieną aš galėčiau pasigirti, jog ne veltui bėgau ir ne veltui sunkiai dirbau.
2:17 Bet jei ir esu išliejamas jūsų tikėjimo aukai ir tarnavimui, aš esu linksmas ir džiaugiuosi kartu su jumis visais.
2:18 Todėl ir jūs būkite linksmi bei džiaukitės kartu su manimi.
2:19 Gi aš viliosiu Viešpačiu Jėzumi, kad greitai pasiūsiu pas jus Timotiejų ir būsiu paguostas, kai sužinosiu kaip jums sekasi.
2:20 Mat aš neturiu nė vieno taip atsidavusio, kuris taip nuoširdžiai jumis rūpintųsi.
2:21 Juk visi rūpinasi vien tik savo reikalais, o ne Jėzaus Kristaus.
2:22 Gi apie jo ištikimybę jūs žinote, kad kaip tėvui tarnauja sūnus, taip jis su manimi vergiškai tarnavo Gerajai Naujienai.
2:23 Juk būtent jį aš viliosiu pasiūsti greitai, kai tik jis bus kartu su manimi.
2:24 Gi Viešpats mane įtikino, kad ir aš pats netrukus atvyksiu pas jus.
2:25 Taigi aš pamaniau, kad reikėtų pas jus pasiūsti mano brolių, bendradarbį ir bendražygį Epafroditą, nes jis yra jūsų pasiuntinys ir patarnautojas mano reikmėje.
2:26 Kadangi jis visus jus myli ir yra susikrimtęs, nes jūs išgirdote, kad jis sirgo.
2:27 Juk jis sirgo ir buvo ant mirties slenksčio, bet Dievas jo pasigailėjo, gi ne vien jo, bet ir manęs, kad nepatirčiau sielvarto po sielvarto.
2:28 Taigi aš greičiau jį pasiunčiau, kad jį pamatę jūs vėl būtumėte pradžiuginti ir aš būčiau ramesnis.
2:29 Taigi priimkite jį Viešpatyje su visu džiaugsmu ir būtent tokie tebūnie gerbiami,
2:30 nes dėl Kristaus darbo jis buvo priartėjęs prie mirties, rizikavo savo siela, kad padengtų jūsų patarnavimo man trūkumą.

3:1 Galiausiai, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Rašyti jums apie tą patį man tikrai nesunku, gi

NAUJASIS TESTAMENTAS

jums tai apsauga.

3:2 Saugokitės šunų, saugokitės priešišku darbininkų, saugokitės sužalojimo.

3:3 Juk apipjaustymas esame mes, tarnaujantys Dievo Dvasiai, besigiriantys Kristumi Jėzumi ir pasitikintys ne kūnu,

3:4 nors aš pasitikiu ir kūnu. Jei kas nors kitas mano, kad jis gali pasitikėti kūnu, tai aš juo labiau.

3:5 Aštuntą dieną apipjaustytas, iš Izraelio šeimos, Benjamino giminės, hebrajas iš hebrajų, pagal Įstatymą - fariziejus,

3:6 pagal uolumą - bažnyčios persekiotojas, pagal Įstatymo teisumą - nepriekaištingas.

3:7 Bet tai, kas man buvo laimėjimai, dėl Kristaus aš palaikiau nuostoliu.

3:8 Bet išties, aš visa tai laikau nuostoliu, dėl Jėzaus Kristaus, mano Viešpaties pažinimo didybės, dėl Jo aš praradau viską ir visa tai laikau išmatomis, kad laimėčiau Kristų,

3:9 ir būčiau rastas Jame, turėdamas ne savąjį teisumą iš Įstatymo, bet per Kristaus tikėjimą, teisumą iš Dievo, paremtą tikėjimu,

3:10 kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo jėgą ir būčiau Jo kentėjimų dalininku, būčiau tapatinamas su Jo mirtimi,

3:11 kad kaip nors aš pasiekčiau prisikėlimą iš numirusių.

3:12 Ne todėl, kad jau esu tai gavęs ar esu išstobulintas, bet vejuosi, jog pasivyčiau tai, dėl ko ir pats buvau per Kristų Jėzų pagautas.

3:13 Broliai, aš nemanau, kad jau esu tai pasiekęs! Tačiau viena yra tikra, kad pamiršdamas tai, kas už nugaros, gi tiesiuosi link to, kas prieš akis.

3:14 Aš veržiuosi link tikslo aukštybėse, siekiu apdovanojimo už Dievo pašaukimą Kristuje Jėzuje.

3:15 Taigi visi, kurie esate subrendę, kad apie tai mąstytumėte, o jei jūs apie ką nors mąstote kitaip, Dievas jums ir tai apreikš.

3:16 Tačiau kad ir kiek mes būtume pasiekę, elkimės pagal tą pačią taisyklę ir mąstykime apie tą patį.

3:17 Broliai, būkite mano sekėjai ir stebėkite tuos, kurie elgiasi pagal mūsų pavyzdį!

3:18 Juk daugelis, apie kuriuos jums esu daug kartų kalbėjęs, gi dabar net verkdamas kalbu, elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai.

3:19 Jų galas - pražūtis, jų dievas - pilvas o jų šlovė - gėda, jie mąsto apie tai, kas žemiška.

3:20 Juk mūsų pilietybės šalis yra dangaus aukštybėse ir iš ten mes laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus,

3:21 Kuris neatpažįstamai pakeis mūsų pažemintą kūną, ir padarys jį panašų į Savo šlovingą kūną ta galia, kuria Jis visus pavergia Sau.

4:1 Taigi, mano mylimieji ir trokštamieji broliai, mano džiaugsmė ir vainikė, taip tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji!

4:2 Aš raginu Evodiją ir raginu Sintichę būti vienos minties Viešpatyje.

4:3 Taip pat prašau ir tavęs, tikrasis bendradarbi, padėk toms moterims, kurios kartu su manimi kovojo Gerosios Naujienos skelbime kartu su Klemensu, ir su kitais mano bendradarbiais, kurių vardai yra gyvenimo knygos ritinyje!

4:4 Džiaukitės Viešpatyje visuomet, pakartotinai sakau: džiaukitės.

4:5 Jūsų nuolaidumą Dievas tepadaro žinomą visiems žmonėms. Viešpats arti.

4:6 Niekuo nebūkite susirūpinę, bet kiekvienoje maldoje ir poreikyje kartu su padėka jūsų prašymai tebūnie daromi žinomais Dievui.

4:7 Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį suvokimą, saugos jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.

4:8 Galiausiai, broliai, mąstykite apie tai, kas tikra, gerbiama, teisinga, tyra, miela, džiaugsminga, apie visa tai kas dora ir giriama!

4:9 Tai, ką iš manęs išmokote, priėmėte, išgirdote ir matėte manyje, tą darykite, ir ramybės Dievas bus kartu su jumis.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:10 Gi buvau labai pradžiugintas Viešpatyje, kad pagaliau vėl pradėjote manimi rūpintis, apie tai jūs galvojote, tačiau neturėjote tam progos.
- 4:11 Juk aš kalbu ne apie nepriteklių, nes išmokau būti patenkintas būkle kurioje aš esu.
- 4:12 Gi aš esu patyręs pažeminimą, patyręs ir perteklių, taip aš esu išmokytas būti pasotintu ir kęsti alkį, gyventi pertekliuje ir stokoti.
- 4:13 Visus sunkumus aš įveikiu mane stiprinačiame Kristuje.
- 4:14 Vis dėlto jūs gerai padarėte tapdami mano priespaudos dalininkais.
- 4:15 Gi jūs, filipiečiai, žinote, kai pradėjęs skelbti Gerąją Naujieną išvykau iš Makedonijos, nė viena bažnyčia man nepadėjo ir nieko nedavė, kad aš ką nors gaučiau, tik jūs vieni!
- 4:16 Nes jūs į Tesaloniką pasiuntėte vieną ir kitą kartą mano reikmei patenkinti.
- 4:17 Juk aš nereikalauju dovanos, bet trokštu vaisiaus, kuris pagausintų jūsų sąskaitą.
- 4:18 Gi aš turiu visko gausiai ir esu aprūpintas, iš Epafrodito gavęs nuo jūsų malonaus kvapo kvėpalus, priimtina ir patinkančią Dievui auką.
- 4:19 O mano Dievas patenkins bet kokią jūsų reikmę iš Savo šlovingų turtų per Kristų Jėzų.
- 4:20 Gi mūsų Dievui ir Tėvui tebūnie šlovė per amžių amžius. Amen.
- 4:21 Maloniai sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina kartu su manimi esantys broliai.
- 4:22 Jus sveikina visi šventieji, o ypač iš Cezario namiškių.
- 4:23 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais. (Filipiečiams parašyta iš Romos per Epafroditą). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

PIRMAS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

1:1 Paulius, Silvanas, ir Timotiejus, tesalonikiečių bažnyčiai, kuri yra Dieve Tėve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Tebūnie jums malonė ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

1:2 Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, paminėdami jus savo maldose,

1:3 nuolat prisimindami jūsų tikėjimo darbą, meilės triūsą ir vilties pastovumą mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje, mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje,

1:4 žinodami, mylimi broliai, kad jūsų išrinkimas yra iš Dievo!

1:5 Nes mūsų Geroji Naujiena nebuvo skelbiama jums vien tik žodžiu, bet su stebuklinga galia ir Šventąja Dvasia bei su visišku pasitikėjimu. Jūs žinote kokiais mus pas jus Dievas padarė jūsų labui.

1:6 Jūs buvote padaryti mūsų ir Viešpaties sekėjais, priėmę žodį dideliame suspaudime su Šventosios Dvasios džiaugsmu,

1:7 kad jūs taptumėte sektiniais pavyzdžiais visiems Makedonijos ir Achajos tikintiesiems.

1:8 Nes Viešpaties žodis per jus buvo paskelbtas ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet jūsų tikėjimas Dievu pasklido kiekvienoje vietoje taip, kad mums nebūtina ką nors apie tai kalbėti.

1:9 Nes jie patys praneša, kaip mes pas jus atvykome ir kaip jūs nuo stabų atsigręžėte į Dievą, kad vergautumėte gyvajam ir tikrajam Dievui

1:10 ir lauktumėte iš dangaus aukštybių Jo Sūnaus, Kurį Jis prikėlė iš numirusiųjų, Jėzaus, Kuris gelbsti mus nuo ateinančios rūstybės.

2:1 Jūs juk patys, broliai, žinote, kad mūsų atvykimas pas jus nebuvo bevaisis!

2:2 Kaip žinote, prieš tai nukentėję ir sužaloti Filipuose, mes kalbėjome drąsiai akivaizdoje savo Dievo, kad paskelbtume jums Dievo Gerąją Naujieną, nors pavojus buvo labai didelis.

2:3 Juk mūsų raginimas kyla ne iš klaidos, nei iš nepadoraus elgesio, nei iš klastos.

2:4 Bet kaip buvome Dievo pripažinti tinkami, kad mums būtų patikėta Geroji Naujiena, taip mes ir kalbame, ne kaip žmonėms būdami priimtini, bet Dievui, Kuris pripažįsta tinkamomis mūsų širdis.

2:5 Juk jūs žinote, kad mes niekuomet nebuvome Dievo atvesti pas jus su pataikūniška kalba nei kaip tie, kurie pridengia savo godumą. Dievas yra liudytojas,

2:6 kad nieiškojome šlovės nei iš žmonių, nei iš jūsų, nei iš kitų, nors kaip Kristaus apaštalai, galėjome būti jums apsunkinimu,

2:7 bet tarp jūsų Dievas padarė mus švelnius kaip motiną, kuri maitina ir globoja savo kūdikius.

2:8 Taip siekdami jūsų, norėjome perduoti jums ne tik Dievo Gerąją Naujieną, bet ir savo sielas, nes jūs buvote padaryti mums mylimais.

2:9 Juk jūs, broliai, prisimenate mūsų triūsą ir išsekinantį darbą, kad dirbdami naktį ir dieną, jog neapsunkintume kurio nors iš jūsų, mes skelbėme jums Dievo Gerąją Naujieną!

2:10 Jūs ir Dievas esate liudytojais, kaip šventai, teisingai ir nepriekaištingai mes elgėmės su jumis, įtikėjusiais.

2:11 Jūs žinote, kaip kiekvieną iš jūsų mes raginame ir guodėme liudydami, lygiai taip pat, kaip tėvas savo vaikus,

2:12 kad elgtumėtės vertai Dievo, Kuris jus šaukia į Savo karalystę ir šlovę.

2:13 Todėl mes nepaliaujamai dėkojame Dievui, kad jūs priėmėte Dievo žodį, kurį išgirdote iš mūsų, priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip tokį, koks jis yra iš tikrųjų, kaip Dievo žodį, kuris veiksmingai veikia jумыse tikinčiuosiuose.

2:14 Juk jūs, broliai, tapote sekėjais Dievo bažnyčių Kristuje Jėzuje, kurios yra Judėjoje! Jūs tą patį iškentėjote nuo savo tautiečių, kaip ir jos nuo žydų,

2:15 kurie nužudė Viešpatį Jėzų, savo pranašus ir persekiojo jus. Jie nepatinka Dievui ir yra priešiški visiems žmonėms,

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:16 nes trukdo mums kalbėti pagonims, kad Dievas juos išgelbėtų, nuolat pildydami savo nuodėmių saiką. Gi ant jų yra atėjusi galutinė Dievo rūstybė.

2:17 O mes, broliai, trumpam laikui buvome atskirti nuo jūsų kūnu, bet ne širdimi, todėl dar labiau skubėjome, nes labai troškome pamatyti jūsų veidą!

2:18 Todėl mes norėjome atvykti pas jus, būtent aš, Paulius, norėjau vieną ir kitą kartą, bet mums sutrukdė Šetonas.

2:19 Gi kas yra mūsų viltis, džiaugsmas ar pasigyrimo vainikas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus akivaizdoje, Jo atėjimo metu? Argi ne jūs?

2:20 Juk jūs esate mūsų šlovė ir džiaugsmas.

3:1 Todėl, nebegalėdami ilgiau iškęsti, panorome vieni pasilikti Atėnuose.

3:2 Mes pasiuntėme Timotiejų, mūsų brolių ir Dievo tarnautoją bei mūsų bendradarbį Kristaus Gerojoje Naujienoje, kad sustiprintų jus ir paskatintų jus pasilikti tikėjime,

3:3 kad nė vienas šiuose suspaudimuose nebūtų svyruojamas. Juk patys žinote, kad tam esame paskirti.

3:4 Juk kai buvome pas jus, išpranašavome jums, kad būsime spaudžiami, ir, kaip jūs žinote, taip ir atsitiko.

3:5 Todėl ir aš ilgiau nebeiškėsdamas, pasiunčiau pasiuntinį, kad sužinotų apie jūsų tikėjimą, kad jūsų nesugundytų gundytojas, ir kad mūsų pastangos nebūtų tuščios.

3:6 Bet dabar Timotiejus iš jūsų parvyko pas mus ir atnešė mums gerą žinią apie jūsų tikėjimą ir meilę, kad jūs visuomet mus noriai prisimenate ir trokštate mus pamatyti, lygiai taip pat, kaip ir mes jus.

3:7 Todėl, broliai, per jus pačius ir dėl jūsų tikėjimo mes buvome paguosti visame savo suspaudime ir varge,

3:8 kad nuo dabar mes gyvuotume, kai tik jūs tvirtai stovėtumėte Viešpatyje!

3:9 Gi kaip galėtume atsilyginti Dievui už jus, už visą džiaugsmą, kurį dėl jūsų mes patiriame mūsų Dievo akivaizdoje?

3:10 Naktį ir dieną dar labiau prašome, kad išvystume jūsų veidus ir papildytume tai, ko trūksta jūsų tikėjimui.

3:11 Gi pats Dievas, mūsų Tėvas ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus tenukreipia mūsų kelią pas jus.

3:12 Viešpats teaugina jus ir tepripildo meile vienas kitam bei visiems žmonėms, lygiai taip pat, kaip ir mes jus mylime.

3:13 Tebūnie sustiprintos jūsų širdys, kad jos būtų nepriekaištingos šventume prieš Dievą, mūsų Tėvą, kai mūsų Viešpats Jėzus Kristus ateis su visais Savo šventaisiais.

4:1 Gi galiausiai, broliai, prašome ir patariame jums Viešpatyje Jėzuje: kaip perėmėte iš mūsų, taip privalote elgtis ir patikti Dievui, kad vis labiau klestėtumėte!

4:2 Juk jūs žinote, kokių įsakymų jums davėme Viešpaties Jėzaus vardu.

4:3 Nes tokia yra Dievo valia - jūsų šventėjimas, kad jūs susilaikytumėte nuo nesantuokinių lytinių santykių

4:4 ir kiekvienas iš jūsų žinotų, kaip išlaikyti savo sielos talpyklą šventume ir pagarboje,

4:5 o ne aistringame geidulyje, taip kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo.

4:6 Kad nė vienas neperžengtų ribų ir šiuo klausimu neapgaukintų savo brolio, nes Viešpats už visa tai keršija, kaip jau esame įspėję ir paliudiję.

4:7 Juk Dievas nepašaukė mūsų nepadariam gyvenimo būdui, bet šventumui.

4:8 Todėl kas tai niekina, ne žmogų niekina, bet Dievą, Kuris ir davė mums Savo Šventąją Dvasią.

4:9 Gi apie brolišką meilę nėra būtinybės jums rašyti, nes jūs patys esate Dievo išmokyti mylėti vieni kitus.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:10 ir jūs tai darote visiems broliams visoje Makedonijoje. Mes raginame jus, broliai, kad tai darytumėte ir vis labiau klestėtumėte!
- 4:11 Stenkitės gyventi ramiai, užsiimti savo reikalais ir dirbti savo rankomis, kaip jums mes įsakėme.
- 4:12 Padoriai elkitės pašalinių akivaizdoje, kad jūs nieko nestokotumėte.
- 4:13 Aš nenoriu, kad jūs, broliai, būtumėte palikti nežinioje dėl užmigdytųjų ir nebūtumėte liūdinami kaip ir kiti, kurie neturi vilties!
- 4:14 Nes jeigu mes tikime, kad Jėzus mirė ir prisikėlė, taip pat ir tuos, kurie užmigdyti Jėzuje, Dievas atves kartu su Juo.
- 4:15 Juk tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvenantieji ir tie, kuriuos Dievas palieka iki Viešpaties atėjimo, niekuomet nepralengsime užmigdytųjų.
- 4:16 Todėl kad pats Viešpats nužengs iš dangaus su raginimo šūksniu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitu, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmiausia.
- 4:17 Po to mes, gyvenantieji, tie, kuriuos Dievas palieka, kartu su jais būsime įtraukti į debesis, susitikti ore su Viešpačiu ir taip visuomet būsime kartu su Viešpačiu.
- 4:18 Todėl guoskite vieni kitus šiais žodžiais.
- 5:1 O apie amžius ir tinkamus laikus, broliai, nėra būtinybės jums rašyti!
- 5:2 Juk patys tiksliai žinote, kad Viešpaties diena ateina taip, kaip vagis naktį.
- 5:3 Juk kai tik žmonės sakytų: „Ramybė ir saugumas“, tuomet juos užpuls nelaukta pražūtis, kaip gimdymo skausmai nėščią moterį, kad jie jokių būdu neišsigelbėtų.
- 5:4 Gi jūs, broliai, nesate tamsoje, kad toji diena jus užkluptų kaip vagis!
- 5:5 Jūs visi esate sūnūs šviesos ir sūnūs dienos. Mes nepriklausome nei nakčiai, nei tamsai.
- 5:6 Gi todėl kad nemiegotumėte kaip ir kiti, bet budėtumėte ir būtume blaivūs.
- 5:7 Nes kurie miega, miega naktį, o tie, kurie yra nugirdomi, naktį pasigeria.
- 5:8 Gi mes, priklausydami dienai, kad būtume blaivūs, užsidėję tikėjimo bei meilės krūtinšarvį ir išgelbėjimo vilties šalną.
- 5:9 Nes Dievas paskyrė mus ne rūstybei, bet kad įsigytume išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų,
- 5:10 Kuris mirė už mus, kad mes, ar budėtume ar miegotume, kad kartu su Juo gyventume.
- 5:11 Todėl guoskite ir pamokykite vieni kitus, kaip jūs ir darote.
- 5:12 Prašome jus, broliai, pažinti tuos, kurie tarp jūsų sunkiai darbuojasi, ir stovi priešais jus Viešpatyje bei jus protina!
- 5:13 Be galo juos gerbkite ir mylėkite dėl jų darbo. Taikai gyvenkite tarpusavyje.
- 5:14 Gi mes raginame jus, broliai, įspėkite nepaklusnius, drąsinkite neryžtinguosius, palaikykite silpnuosius, su visais būkite kantrūs!
- 5:15 Žiūrėkite, kad kas nors neatsimokėtų kam nors blogu už blogą, bet visada darykite, kas gera, vieni kitiems ir visiems.
- 5:16 Visuomet džiaukitės.
- 5:17 Nepalijamam melskitės Dievui.
- 5:18 Už viską dėkokite, nes tokia jums yra Dievo valia Kristuje Jėzuje.
- 5:19 Negesinkite Dvasios.
- 5:20 Neniekindite pranašavimų.
- 5:21 Visa kruopščiai ištyrinėkite ir tvirtai laikykitės to, kas gera.
- 5:22 Susilaikykite nuo bet kokios rūšies blogio.
- 5:23 Gi Pats ramybės Dievas jus tepsąventina ir iki galo teišstobulina. Dievas teišsaugo jūsų dvasią, sielą ir kūną visiškai sveikus ir be priekaišto mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo metu.
- 5:24 Ištikimas Tas, Kuris jus šaukia, Jis tai ir įvykdys.
- 5:25 Broliai, melskitės už mus Dievui!

NAUJASIS TESTAMENTAS

5:26 Sveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu.

5:27 Aš saikdinu jus Viešpačiu, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems šventiesiems broliams.

5:28 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis. (Pirmasis laiškas Tesalonikiečiams parašytas iš Atėnų). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

ANTRAS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

1:1 Paulius, Silvanas, ir Timotiejus, tesalonikiečių bažnyčiai Dieve, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzujė Kristujė.

1:2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

1:3 Mes visuomet privalome dėkoti Dievui už jus, broliai, kaip to vertus, nes jūsų tikėjimas sparčiai auga, ir kiekvieno jūsų meilė vienas kitam stiprėja!

1:4 Todėl mes patys giriamės jumis Dievo bažnyčiose dėl jūsų ištvėmės ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose ir sunkiuose išmėginimuose, kuriuos iškenčiate.

1:5 Tai yra aiškus teisingo Dievo teismo atpažinimo ženklas, kad jūs būtumėte palaikyti vertais Dievo karalystės, dėl kurios jūs ir kenčiate.

1:6 Atsižvelgiant į tai, iš Dievo pusės yra teisinga atmokėti tiems, kurie jus spaudžia priespauda,

1:7 o jums, kurie esate spaudžiami, poilsiu drauge su mumis. Kai iš dangaus pasirodys Viešpats Jėzus su savo galingais angelais,

1:8 liepsnojančioje ugnyje Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Gerajai Naujienai.

1:9 Dievas juos nubaus amžinąja pražūtimi ir atskirs nuo Viešpaties veido ir nuo Jo galybės šlovės,

1:10 tuomet kai Jis ateitų, kad būtų pašlovintas savo šventuosiuose ir sukeltų susižavėjimą visiems tiems, kurie Jį įtikėjo, nes ir jūs anoje dienoje buvote įtikinti mūsų liudijimo.

1:11 Todėl mes visuomet meldžiamės už jus Dievui, kad mūsų Dievas palaikytų jus vertais pašaukimo ir su stebuklinga jėga užbaigtų bet kokį gerą norą ir tikėjimo darbą,

1:12 kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardas būtų pašlovintas jumyse, o jūs Jame, pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę.

2:1 Gi mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir mūsų susirinkimo pas Jį,

2:2 kad jūs nebūtumėte greitai sutrikdyti prote nei įbauginti per dvasią, nei per žodį, nei per laišką, kuris tarsi būtų per mus pasiųstas, kad Kristaus diena jau yra atėjusi.

2:3 Saugokitės, kad kas nors jūsų koku nors būdu neapgautų! Nes pirmiausia turėtų ateiti pasitraukimas nuo tiesos, kad Dievas atskleistų nuodėmės žmogų, pražūtis sūnų,

2:4 kuris priešinasi ir yra išaukštinamas virš kiekvieno, kuris vadinamas dievu ar šventenybe, todėl jis sėdasi Dievo šventykloje kaip Dievas, skelbdamas save, kad jis yra Dievas.

2:5 Ar neprisimenate, kad dar tebebūdamas pas jus aš tai jums kalbėjau?

2:6 Ir Tą, Kuris dabar jį sulaiko jūs pažįstate, kad jis būtų atskleistas savo laiku.

2:7 Nes savivalės paslaptis jau veikia, kol tik ateitų Tas, Kuris dabar ją sulaiko.

2:8 Ir tada Dievas atskleis Nedorėlį, kurį Viešpats sunaikins savo burnos pūstelėjimu ir pavėrs į nieką Savo atėjimo spindesiu.

2:9 Nedorėlio atėjimą, Šėtonui galingai veikiant, lydės atpažinimo ženklai ir melagingi stebuklai,

2:10 ir visa neteisumo apgaulė per tuos, kurie žūsta. Anais patikėję, jie nepriims Tiesos meilės tam, kad Dievas juos išgelbėtų.

2:11 Ir todėl Dievas jiems pasiųs stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu,

2:12 kad Jis nuteistų visus, kurie netikėjo Tiesa, bet surado pasitenkinimą neteisybėje.

2:13 Mes visuomet privalome dėkoti Dievui už jus, Viešpaties mylimi broliai, kad Dievas nuo pat pradžios jus išsirinko išgelbėjimui per pašventinimą Dvasia ir tikėjimą Tiesa,

2:14 kuriam Jis pašaukė jus per mūsų Gerąją Naujieną, kad įgytumėte mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovę!

2:15 Taigi, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės tradicijų, kurių buvote išmokyti ar žodžiu, ar per mūsų laišką.

2:16 Gi Pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas mūsų Tėvas, Kuris mus pamilo ir per malonę

NAUJASIS TESTAMENTAS

suteikė mums amžinąją paguodą bei gerą viltį,

2:17 tepaguodžia jūsų širdis ir tepalaiko jus kiekviename gerame žodyje ir darbe!

3:1 Galiausiai, broliai, melskitės Dievui už mus, kad Viešpaties žodis greitai plistų ir būtų šlovinamas, kaip ir pas jus,

3:2 ir kad mes būtumėme išgelbėti nuo netinkamų ir blogų žmonių, juk ne visuose gyvena tikėjimas!

3:3 Gi Viešpats yra ištikimas, Jis palaikys jus ir saugos nuo Piktojo.

3:4 Mes pasitikime jumis Viešpatyje, kad jūs vykdote ir vykdysite tai, ką jums įsakome.

3:5 Viešpats tenukreipia jūsų širdis į Dievo meilę ir Kristaus kantrybę.

3:6 Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu įsakome jums broliai, šalintis kiekvieno brolio, kuris netvarkingai gyvena ir nesilaiko tradicijos, kurią iš mūsų perėmė.

3:7 Juk patys žinote, kaip privalote sekti mumis, nes mes tarp jūsų nebuvo nedrausmingi

3:8 nei valgėme veltui kieno nors duonos, bet naktį ir dieną darbavomės triūsdami, kad kurio nors iš jūsų neapsunkintume.

3:9 Ne todėl, kad mes neturime teisės, bet kad taptumėme jums sektinu pavyzdžiu, kad sektumėte mumis.

3:10 Juk kai buvome pas jus, jums įsakėme: Jei kas nenori dirbti, tas tenevalgo.

3:11 Nes mes girdime, kad kai kurie iš jūsų gyvena nedrausmingai, nieko nedirba, bet yra įkyrūs žmonės.

3:12 Gi būtent tokiems mes įsakome ir juos raginame per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kad jie ramiai dirbdami valgytų savo pačių uždirbtą duoną.

3:13 Gi jūs, broliai, kad neniurnėtumėte darydami gera!

3:14 Bet jeigu kas nepaklūsta mūsų laiško žodžiams, atkreipkite dėmesį į tokį ir nepalaikykite ryšio su juo, kad Dievas tokį sugėdintų.

3:15 Nelaikykite jo priešu, bet paprotinkite jį kaip brolių.

3:16 Gi Pats ramybės Viešpats tesuteikia jums ramybę visuomet ir visais būdais. Viešpats su jumis visais.

3:17 Sveikinimas parašytas mano, Pauliaus, ranka. Tai atpažinimo ženklas kiekviename laiške: taip aš rašau.

3:18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais. (Antrasis laiškas Tesalonikiečiams parašytas iš Atėnų). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

PIRMASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

1:1 Paulius, Jėzaus Kristaus apaštalas, Dievo mūsų Gelbėtojo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, mūsų Vilties, įsakymu -

1:2 Timotiejui, tikram vaikui tikėjime: malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties.

1:3 Todėl ir aš, vykdamas į Makedoniją, prašiau tave pasilikti Efeze, kad tu griežtai įsakytum kai kuriems neskleisti klaidingo mokymo

1:4 ir nekreipti dėmesio į prasimanymus bei begalines giminystės eiles, kurios greičiau sukelia ginčus nei tai, ko Dievas pamoko per tikėjimą.

1:5 Gi įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir neapsimestinio tikėjimo.

1:6 Kai kurie, atsitraukę nuo šitų dalykų, buvo nukreipti į tuščiažodžiavimą.

1:7 Jie trokšta būti Įstatymo mokytojais, bet nesupranta nei ką kalba, nei ką primygtinai tvirtina.

1:8 Gi mes žinome, kad Įstatymas geras, jeigu tik kas nors juo naudotųsi teisėtai,

1:9 žinodamas tai, kad Įstatymas skirtas ne teisiajam, bet nesilaikantiems įstatymų, nepaklusniesiems, bedieviams, nusidėjėliams, nešventiesiems, šventvagiams, tėvažudžiams, motinžudžiams, žmogžudžiams,

1:10 vyrams - prostitutėms, homoseksualistams, žmonių pagrobėjams, melagiams, sulaužiusiems priesaiką ir visokiems kitokiems, kurie priešinasi sveikam mokymui

1:11 pagal palaimintojo Dievo šlovės Gerąją Naujieną, kurią Jis mane paskyrė skelbti.

1:12 Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, Kuris suteikė man jėgą, nes Jis palaikė mane ištikimu, paskirdamas tarnavimui,

1:13 anksčiau buvusį piktžodžiautoją, persekiotoją ir sadistą. Bet manęs Jis pasigailėjo, nes taip elgiausi dėl nežinojimo ir netikėjimo.

1:14 Gi man buvo suteikta nepaprastai gausi mūsų Viešpaties malonė kartu su tikėjimu ir meile Kristuje Jėzujė.

1:15 Patikimas žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Jėzus Kristus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, iš kurių didžiausias esu aš.

1:16 Todėl manęs buvo pasigailėta, kad manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų visą Savo kantrybę, kaip pavyzdį tiems, kurie yra pasirengę Jį įtikėti amžinajam gyvenimui.

1:17 Gi amžių Valdovui, nemirtingajam, neregimajam, vieninteliui išmintingajam Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžius amžių. Amen.

1:18 Šitą įpareigojimą pavedu tau, vaike Timotiejau, pagal ankstesnes pranašystes, kurios buvo ištartos apie tave, kad jų padrąsintas, kovotum gerą kovą,

1:19 turėdamas tikėjimą ir gerą sąžinę. Kai kurie ją atstūmė ir jų tikėjimo laivas sudužo.

1:20 Tokie yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos aš perdaviau Šetonui, kad jie per pabaudimą būtų išmokyti nepiktžodžiauti.

2:1 Taigi, visų pirma raginu atlikti prašymus, maldas, užtarimus, dėkojimus už visus žmones,

2:2 už karalius ir visus valdžioje esančius, kad mes gyventume ramų ir taikų gyvenimą su visu dievobaimingumu ir sąžiningumu.

2:3 Juk tai gera ir priimtina akivaizdoje Dievo, mūsų Gelbėtojo,

2:4 Kuris trokšta visus žmones išgelbėti ir kad jie ateitų į Tiesos pažinimą.

2:5 Juk yra vienintelis Dievas ir vienintelis Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių - Žmogus Kristus Jėzus,

2:6 atidavęs Save kaip išpirką už visus ir kaip liudijimą, kad būtų paliudytas Savo laiku.

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:7 Tam aš ir esu paskirtas šaukliu bei apaštalu - sakau tiesą Kristuje, nemeluojau, - pagonių mokytoju tikėjime ir tiesoje.
2:8 Taigi aš noriu melstis Dievui už vyrus, kurie kiekvienoje vietoje kelia šventas rankas be pykčio ir ginčo.
2:9 Taip pat ir už moteris, kurios rengiasi padoriais drabužiais, puošia save droviai ir kukliai, ne supintais plaukais, auksu, perlais ar labai brangiais drabužiais,
2:10 bet tuo, kas dera moterims, kurios atvirai išpažįsta, kad yra atsidavusios Dievui, - gerais darbais.
2:11 Moteris tetyli, tesimoko visiškame pavaldume.
2:12 Gi aš neleidžiu moteriai mokytis nei pasiglemžti vyro valdžią, bet ji tetyli.
2:13 Juk Dievas nulipdė Adomą pirmą, o po to Ievą.
2:14 Adomas nebuvo apgautas, o moteris buvo apgauta ir nusidėjo.
2:15 Gi Dievas išgelbės ją gimdymo metu, - jeigu tik jos pasiliktų tikėjime, meilėje, šventume bei susivaldyme.

3:1 Patikimas žodis: jeigu kas nors siekia vyskupo tarnystės, tas trokšta gero darbo.
3:2 Taigi vyskupas privalo būti be priekaištų: vienos žmonos vyras, atsargus, blaiviai mąstantis, padorus, svetingas, gabus mokytis,
3:3 neturintis polinkio vynui, ne mušeika, ne geidžiantis nešvaraus pelno, bet nuolaidus, taikus, negodus,
3:4 gerai vadovaujantis savo namams, turintis paklusnius ir atsidavusius Dievui vaikus.
3:5 Jeigu kas nors nesugeba vadovauti savo namams, kaipgi jis pasirūpins Dievo bažnyčia?
3:6 Ne naujokas, kad apakintas išdidumo jis nebūtų žiauriai kritikuojamas Velnio.
3:7 Jis gi privalo turėti gerą liudijimą iš pašalinių, kad nepatektų į Velnio pinkles ir nebūtų jam priekaištaujama.
3:8 Taip pat ir diakonai tebūna verti pagarbos, ne dviliežuviai, negeriantys daug vyno, ne godūs,
3:9 išlaikantys tikėjimo paslaptį tyroje sąžinėje.
3:10 Gi šitie pirma tebūna išbandyti, po to, jei bus be priekaišto, tetarnauja.
3:11 Žmonos taip pat privalo būti gerbtinos, ne šmeižikės, apdairios, visame kame ištikimos.
3:12 Diakonai tebūnie vienos žmonos vyrai, sėkmingai vadovaujantys savo vaikams ir namams.
3:13 Juk gerai tarnaudami, jie įgyja sau gerą vardą ir didelę tikėjimo drąsą Kristuje Jėzuje.
3:14 Aš tau rašau tai vildamasis greitai atvykti pas tave.
3:15 Gi jeigu tik aš užtrukčiau, kad tu žinotum, kaip pridera elgtis Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo bažnyčia, tiesos stulpas ir atrama.
3:16 Ir nenuginčijamai yra didelė atsidavimo Dievui paslaptis: Dievas buvo parodytas kūne ir patvirtintas Dvasioje, Jis parodė Save angelams, skelbė tautose, buvo įtikėtas pasaulyje ir paimtas į šlovę.

4:1 Gi Dvasia aiškiai sako, kad paskutiniaisiais laikais kai kurie atsitrauks nuo tikėjimo, pasišvęsdami klaidinančioms dvasioms ir demonų mokymams,
4:2 apsimitinėjantiems melo skelbėjams, kad jų sąžinė būtų paženklinta įdagu.
4:3 Jie draus tuoktis, lieps susilaikyti nuo maisto, kurį sukūrė Dievas, kad tikintieji ir pažinusieji Tiesą už jį dėkotų.
4:4 Nes kiekvienas Dievo kūrinys yra geras, ir nė vieno nėra netinkamo, kai jis yra priimamas su padėka,
4:5 nes jis pašventinamas Dievo žodžiu ir nuolankiu prašymu.

NAUJASIS TESTAMENTAS

4:6 Tai rekomenduodamas broliams, tu būsi geras Kristaus Jėzaus tarnas, maitinamas tikėjimo ir gero mokymo žodžiais, kuriam tu esi paklusęs.

4:7 Gi bedieviškų ir senėms būdingų prasimanymų venk, bet lavink save, kad būtum atsidavęs Dievui.

4:8 Juk kūno treniravimas yra naudingas tik trumpam, gi atsidavimas Dievui naudingas kiekvienam, nes turi dabartinio ir būsimojo gyvenimo pažadą.

4:9 Šitas žodis patikimas ir vertas visiško pritarimo.

4:10 Juk dėl to mes ir sunkiai dirbame, ir esame šmeižiami, nes esame pavedę save gyvajam Dievui, Kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų Gelbėtojas.

4:11 Tu taip įsakyk ir mokyk.

4:12 Niekas teneniekina tavo jaunystės, bet būk tikintiesiems sektinas pavyzdys žodžiu, elgsena, meile, dvasia, tikėjimu, skaistumu.

4:13 Kol aš atvyksiu, atsidėk viešam skaitymui, raginimui, mokymui.

4:14 Neapleisk tavyje esančios malonės dovanos, kurią Dievas tau suteikė per pranašystę kartu su vyresniųjų tarybos rankų uždėjimu.

4:15 Rūpinkis tais dalykais, būk tame, kad tavo pažanga būtų visiems akivaizdi.

4:16 Sukoncentruok visą dėmesį į save ir mokymą, tvirtai to laikykitės. Juk taip darydamas išgelbėsi save ir savo klausytojus.

5:1 Vyresniajam, kad nepriekaištautum, bet įtikinėk kaip tėvą, jaunesnius kaip brolius,

5:2 vyresnes moteris kaip motinas, jaunesnes kaip seseris su visu skaistumu.

5:3 Gerbk našles, kurios tikrai yra našlės.

5:4 Bet jeigu kokia nors našlė turi vaikų arba anūką, teismoksta jie pirma gerbti savo šeimą ir atsilyginti tėvams, nes tai gera ir priimtina akivaizdoje Dievo.

5:5 Gi kuri tikrai yra našlė ir palikta vienatvėje, ta yra pavedusi save Dievui, ir nepaliaujamai prašo bei meldžiasi dieną ir naktį.

5:6 O mėgstanti malonumus, dar gyva būdama, jau yra mirusi.

5:7 Todėl taip mokyk, kad jos būtų be priekaišto.

5:8 Gi jeigu kuris neaprūpina savųjų, o ypač artimųjų, tas yra atmetęs tikėjimą ir blogesnis už netikintįjį.

5:9 Našle tebūnie laikoma ne jaunesnė nei šešiasdešimt metų, kuri buvo vieno vyro žmona,

5:10 ta, apie kurios gerus darbus liudija kiti, jeigu ji išauklėjo vaikus, jeigu ji priglaudė pakeleivius, jeigu ji nuplovė šventųjų kojas, jeigu ji pagelbėjo sunkių išmėginimų spaudžiamiesiems, jeigu ji buvo atsidėjusi kiekvienam geram darbui.

5:11 Gi jaunesnes našles pripažink netinkamomis, nes kai tik jos pasiduoatų gašlumui, o ne Kristui, jos nori ištekėti

5:12 ir yra smerktinos, nes jos sulaužė ankstesniąją ištikimybę.

5:13 Tuo pat metu jos išmoksta dykinėti ir bastytis po namus, gi ne tik dykinėti, bet ir plepėti, bei kištis ne į savo reikalus, kalbėdamos tai, kas nepridera.

5:14 Taigi aš noriu, kad jaunesnės našlės ištekėtų, gimdytų vaikus, rūpintųsi namais ir neduotų priešininkui jokios galimybės pareikšti priekaištą.

5:15 Juk kai kurios jau buvo nukreiptos paskui Šėtoną.

5:16 Jeigu pas kurį nors tikintįjį arba tikinčiąją gyvena našlės, tie tepadedą joms, ir teneapsunkina bažnyčios, kad ji galėtų padėti tikroms našlėms.

5:17 Gerai vadovaujantys vyresnieji tebūna laikomi vertais dvigubos pagarbos, ypač tie, kurie sunkiai darbuojasi skelbdami žodį ir mokydami.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 5:18 Juk Raštas sako: „Neužmauk kuliančiam jaučiui antsnukio“, ir: „Darbininkas vertas savo užmokesčio“.
- 5:19 Kaltinimo prieš vyresnįjį nepriimk, nebent tik iš dviejų arba trijų liudytojų.
- 5:20 Nusidedančius įspėk visų akivaizdoje, kad ir likusieji bijotų.
- 5:21 Aš primygtinai prašau tave Dievo, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir išrinktųjų angelų akivaizdoje, kad tu vykdytum šituos įsakymus be išankstinio nusistatymo ir nieko nedarytum šališkai.
- 5:22 Skubiai nė vienam neuždėk rankų ir neprisidėk prie svetimų nuodėmių, saugok save tyrą.
- 5:23 Daugiau nebeverk vien vandens, bet vartok ir silpną vyną dėl savo skrandžio ir dažnų negalavimų.
- 5:24 Kai kurių žmonių nuodėmės yra akivaizdžios ir atveda juos į teismą, gi kai kurių paaiškėja vėliau.
- 5:25 Taip pat ir geri darbai yra akivaizdūs, o jeigu yra kitaip, tai jie negali būti paslėpti.
- 6:1 Vergai, esantys po jungu, telaiko savo šeiminkus vertais visokeriopos pagarbos, kad nebūtų niekinamas Dievo vardas ir mokymas.
- 6:2 Gi turintys tikinčius šeiminkus, teneniekina jų, todėl kad jie yra broliai, bet verčiau tebevergauja, nes jie yra gerų darbų rėmėjai, tikintys ir mylimi. Taip tu mokyk ir ragink.
- 6:3 Jeigu kas nors skleidžia klaidingą mokymą ir nepritaria mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus sveikiems žodžiams ir dievotumo mokymui,
- 6:4 tas yra apakintas išdidumo, nieko nesuprantantis, bet sergantis nuo klausinėjimų ir ginčų dėl žodžių, iš kurių kyla pavydas, nesantaika, piktžodžiavimai, pikti įtarimai,
- 6:5 karšti ginčai tarp sugadinto proto žmonių, kurie atskirti nuo Tiesos, manantys, kad atsidavimas Dievui yra pasipelnymo šaltinis. Būtent nuo tokių žmonių tu atsiskirk.
- 6:6 Gi didelis pelnas yra atsidavimas Dievui, kai jį lydi gera materialinė padėtis.
- 6:7 Nieko juk mes neatsinešėme į pasaulį, todėl suprantama, kad ir išsinešti nieko negalime.
- 6:8 Gi turėdami maisto ir drabužius, tuo mes būsime patenkinti.
- 6:9 Trokštantys praturtėti gi patenka į pagundą ir spąstus, stiprius, kvailus ir pražūtingus geismus, kurie nugramzdina žmones į sunaikinimą ir pražūtį.
- 6:10 Juk visų blogybių šaknis yra godumas, kuris kai kuriuos pasiekė ir nukreipė nuo tikėjimo ir jie save pasmerkė didelėms kančioms.
- 6:11 O tu, Dievo žmogau, tai atmesk, gi vykis teisumą, atsidavimą Dievui, tikėjimą, meilę, ištvermę, nuolankumą!
- 6:12 Kovok gerą tikėjimo kovą, nusitverk už amžino gyvenimo, kuriam Dievas tave pašaukė ir patvirtino tavo gerą išpažinimą daugelio liudytojų akivaizdoje.
- 6:13 Aš įsakau tau, akivaizdoje Dievo, Kuris visus atgaivina ir Kristaus Jėzaus, Kuris prie Poncijaus Piloto paliudijo gerą išpažinimą,
- 6:14 kad tu, būdamas nesuteptas ir nepriekaištingas, laikytumeisi įsakymo iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo,
- 6:15 Kurį skirtu laiku apreikš palaimintasis ir vienintelis Valdovas, karaliaujančiųjų Karalius ir viešpataujančiųjų Viešpats,
- 6:16 vienintelis Nemirtingasis, gyvenantis neprieinamoje šviesoje, Kurio nematė nė vienas žmogus ir negali matyti, Kuriam šlovė ir amžina valdžia. Amen.
- 6:17 Tiems, kurie šiame amžiuje yra turtingi, tu įsakyk, kad jie nesididžiuotų ir nepasitikėtų netikrais turtais, bet gyvuotu Dievu, Kuris mums visko gausiai teikia mūsų malonumui.
- 6:18 Kad jie darytų gera, turtėtų gerais darbais, būtų dosnūs, noriai pasidalijantys,
- 6:19 taip kaupiantys lobius ir dedantys sau gerą pamatą ateičiai, kad pasiektų amžinąjį gyvenimą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

6:20 O Timotiejau, saugok tai, kas tau patikėta, venk bedieviškų plepalų ir tariamojo pažinimo priešpriešų,

6:21 nes kai kurie jį pamėgę nuklydo nuo tikėjimo! Malonė tebūna kartu su tavimi. (Pirmas laiškas Timotiejui, kuris parašytas iš Laodikėjos, kuri yra Frygijos Pakatiano sostinė). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

ANTRASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

- 1:1 Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas pagal gyvenimo pažadą Kristuje Jėzuje,-
1:2 mylimam vaikui Timotiejui: malonė, gailėstingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties.
1:3 Aš dėkoju Dievui, Kuriam tarnauju kaip ir mano protėviai su švaria sąžine, nuolat tave prisimindamas savo prašymuose naktį ir dieną.
1:4 Aš prisimenu tavo ašaras ir trokštu tave pamatyti, kad Dievas mane pripildytų džiaugsmu.
1:5 Aš prisimenu tavo neapsimestinį tikėjimą, kuris pirma gyveno tavo senelėje Loidėje ir tavo motinoje Eunikėje, gi aš esu Dievo įtikintas, kad jis gyvena ir tavyje.
1:6 Dėl šitos priežasties aš primenu tau, kad vėl uždegtum Dievo malonės dovaną, kuri yra tavyje per mano rankų uždėjimą.
1:7 Juk Dievas davė mums ne bailumo dvasią, bet jėgos, meilės ir pamokymo Dvasią.
1:8 Todėl, kad nebūtum sugėdintas dėl mūsų Viešpaties liudijimo, nei manęs, Jo kalinio, bet kentėk drauge su manimi dėl Gerosios Naujienos jėga Dievo,
1:9 Kuris išgelbėjo mus ir pašaukė šventu pašaukimu, ne pagal mūsų darbus, bet dėl Savojo tikslo ir malonės, kuri mums buvo suteikta Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus,
1:10 gi atskleista dabar, pasirodžius mūsų Gelbėtoji Jėzui Kristui, Kuris atėmė mirčiai galią ir paskelbė gyvenimą bei nemirtingumą per Gerąją Naujieną,
1:11 jai aš buvau paskirtas šaukliu, apaštalu ir pagonių mokytoju.
1:12 Dėl šitos priežasties aš ir kenčiu, bet nesigėdiju, juk žinau, kad Jam esu pavedęs save, ir esu įtikintas, kad Jis pajėgus išsaugoti iki anos dienos tai, ką esu įteikęs Jam saugoti.
1:13 Sveikų žodžių pavyzdžiu laikyk tai, ką išgirdai iš manęs su tikėjimu ir meile Kristuje Jėzuje.
1:14 Gerą įnašą saugok per Šventąją Dvasią, Kuri gyvena mumyse.
1:15 Tu žinai tai, kad nuo manęs buvo nukreipti visi esantys Azijoje, tarp jų Figelas ir Hermogenas.
1:16 Tebūna Viešpats gailėstingas Onesiforo namams, nes jis daug kartų mane atgaivino ir nebuvo sugėdintas dėl mano grandinės,
1:17 bet būdamas Romoje, labai rūpestingai manęs ieškojo ir surado.
1:18 Viešpats teduoda jam aną dieną rasti Viešpaties pasigailėjimą, nes tu geriau žinai, kiek daug jis patarnavo Efeze.
- 2:1 Taigi tu, mano vaike, būk stiprinamas malonėje, kuri yra Kristuje Jėzuje,
2:2 ir, ką iš manęs išgirdai, ir iš daugelio liudytojų, tai perduok ištikimiems žmonėms, kurie bus tinkami ir kitus mokyti.
2:3 Gi tu iškęsk sunkumus kaip geras Kristaus Jėzaus karys.
2:4 Nė vieno atliekančio kario tarnybą niekas teneįpainioja į pragyvenimo reikalus, bet būtina, kad jis įtiktų tam, kuris jį pasamdė į kariuomenę.
2:5 Gi jeigu kažkuris rungtyniautų, jis nebus vainikuojamas, jeigu rungtyniautų ne pagal taisykles.
2:6 Sunkiai dirbantis žemdirbys turi pirmas ragauti vaisių.
2:7 Suprask, ką aš sakau, būtent Viešpats teduoda tau supratimą apie visus dalykus.
2:8 Prisimink prikeltąjį iš mirusiųjų Jėzų Kristų iš Dovydo sėklos, kaip skelbiama mano Gerojoje Naujienoje,
2:9 dėl kurios aš kenčiu sunkumus ir esu surakintas grandinėmis kaip nusikaltėlis, bet Dievo Žodis nesurakinamas.
2:10 Todėl aš viską ištvėriu dėl išrinktųjų, kad ir jie pasiektų išgelbėjimą, kuris yra Kristuje Jėzuje kartu su amžinąja šlove.
2:11 Tai patikimas žodis: juk jeigu su Juo mes mirėme, tai su Juo ir gyvensime.
2:12 Jeigu mes kenčiame, tai ir karaliausime kartu su Juo. Jeigu mes Jo nepriimsime, tai ir Jis nepriims mūsų.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 2:13 Jeigu mes esame neištikimi, Jis pasilieka ištikimas, nes Sau Jis negali prieštarauti.
2:14 Tu primink tai, įsakydamas Viešpaties akivaizdoje, kad nebūtų kovojama dėl niekam nenaudingų žodžių, kurie veda klausytojus į katastrofą.
2:15 Visomis išgalėmis stenkis pristatyti save Dievui priimtinu ir nepriekaištingu darbininku, teisingai aiškinančiu Tiesos žodį.
2:16 Gi bedieviškų plepalų venk, nes jie stums tik dar į didesnę bedievystę,
2:17 ir jų žodis plis kaip gangrena. Tokie yra Himenėjas ir Filetas,
2:18 kurie nuklydo nuo Tiesos sakydami, kad prisikėlimas jau buvo, ir taip jie griaua kai kurių tikėjimą.
2:19 Tačiau stovi tvirtas Dievo pamatas, turintis tokį antspaudą: „Viešpats pažįsta tuos, kurie yra Jo“ ir: „Teatsitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris taria Kristaus vardą“.
2:20 Gi dideliuose namuose yra ne tik auksinių ir sidabrinųjų indų, bet ir medinių, ir molinių. Juk vieni skirti garbei, gi kiti negarbei.
2:21 Taigi jeigu kas apvalytų save nuo šitų dalykų, tas bus indas, skirtas garbei, pašventintas ir naudingas Valdovui, paruoštas bet kokiam geram darbui.
2:22 Gi jaunatviškų geidulių venk, vykis teisumą, tikėjimą, meilę ir ramybę su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi Viešpaties.
2:23 Gi kvailių ir nemokšiškų klausimų venk, žinodamas, kad jie gimdo ginčus.
2:24 Viešpaties vergas neturi ginčytis, bet būti su visais malonus, gabus pamokyti, kantrus,
2:25 romiai auklėjantis prieštaraujančius, idant Dievas padėtų jiems pakeisti nuomonę, kad jie pažintų tiesą
2:26 ir atsipeikėtų nuo Velnio žabangų tie, kurie pagal jo valią buvo paimti į nelaisvę.
- 3:1 Gi tu žinok tai, kad paskutinėmis dienomis ateis pavojingi laikai,
3:2 nes žmonės bus savanaudiški, mylintys pinigus, pagyrūnai, išdidūs, burnojantys prieš Dievą, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nedori,
3:3 beširdžiai, nepermaldaujami, šmeižiantys, nesusivaldantys, žiaurūs, nemylintys to, kas gera,
3:4 išdavikai, neapdairūs, pasipūtimo apakinti, labiau mylintys malonumus nei Dievą,
3:5 iš pažiūros atrodantys, kad yra atsidavę Dievui, bet atmetę atsidavimo Dievui jėgą. Todėl tu šalinkis tokių.
3:6 Iš jų juk yra tie, kurie vogčia įsiskverbia į namus ir paima į nelaisvę kvailas moterėles, prislėgtas nuodėmių, įvairių geidulių vedžiojamas,
3:7 nuolat besimokančias ir niekaip nesugebančias pažinti tiesos.
3:8 Gi kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir šitie priešinasi tiesai. Tai visiškai sugadinto proto žmonės, tikėjimo atžvilgiu pripažinti netinkamais.
3:9 Bet jie neturės didesnės sėkmės, nes jų beprotybė, kaip ir anų, bus visiems akivaizdi.
3:10 Gi tu sekei mano mokymu, elgesiu, tikslu, tikėjimu, didele kantrybe, meile, ištverme,
3:11 persekiojimais, kentėjimais, kurie mane ištiko Antiochijoje, Ikonijoje, Listrose. O kokių persekiojimų man teko iškęsti, bet iš visų mane išgelbėjo Viešpats!
3:12 Bet visi, kurie trokšta dievobaimingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami.
3:13 Gi priešiški žmonės ir apsišaukėliai turės sėkmę blogam: kitus klaidins ir patys bus klaidinami.
3:14 O tu pasilik tame, ko buvai išmokytas ir esi Dievo įtikintas, žinodamas, iš ko išmokai,
3:15 ir kad nuo kūdikystės žinai Šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti apie išgelbėjimą, kuris yra per tikėjimą Jėzumi Kristumi.
3:16 Visas Raštas Dievo įkvėptas ir naudingas mokymui, įrodymui, atitaisymui, auklėjimui teisume,
3:17 kad Dievo žmogus būtų tinkamas, paruoštas kiekvienam geram darbui.
- 4:1 Taigi aš primygtinai prašau akivaizdoje Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, Kuris pasirengęs teisti gyvenančius ir mirusiuosius, kai ateis Jis ir Jo karalystė:

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 4:2 skelbk žodį, būk pasiruošęs tinkamu ir netinkamu laiku, įrodyk klaidingumą, griežtai įspėk, ragink su visu kantrumu ir pamokymu.
- 4:3 Juk bus laikas, kai žmonės nebeapkęs sveiko mokslo, bet pasidavę savo geismams pasirinks sau kitus mokytojus, kad tie kulentų jų ausis.
- 4:4 Jie nugręš ausis nuo tiesos ir bus nukreipti į prasimanymus.
- 4:5 Gi tu būk visame kame atsargus, iškęšk sunkumus, dirbk Gerosios Naujienos skelbėjo darbą, iki galo atlik savo tarnavimą.
- 4:6 Juk aš jau esu išliejamas, kaip liejamoji auka, ir manojo išėjimo tinkamas laikas jau yra atėjęs.
- 4:7 Aš esu kovojęs gerą kovą, baigęs bėgimą, išlaikęs tikėjimą.
- 4:8 Galiausiai man atidėtas teismo vainikas, kurį aną dieną man įteiks Viešpats, Teisingasis Teisėjas, gi ne tik man, bet ir visiems, kurie yra pamilę Jo pasirodymą.
- 4:9 Paskubėk greitai atvykti pas mane,
- 4:10 nes Demas, pamilęs dabartinį pasaulį, paliko mane ir buvo nuvestas į Tesaloniką, Krescentas - į Galatiją, Titas - į Dalmatiją.
- 4:11 Vienintelis Lukas yra kartu su manimi. Pasiėmęs atsivesk su savimi Morkų, juk jis man naudingas tarnavimui.
- 4:12 Gi Tichiką aš pasiunčiau į Efezą.
- 4:13 Ateidamas atnešk apsiaustą, kurį aš palikau Troadoje pas Karpą, taip pat ritinius, ypač pergamentus.
- 4:14 Vario kalėjas Aleksandras man padarė didelių blogybių, Viešpats teatlygina jam pagal jo darbus.
- 4:15 Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams.
- 4:16 Mano pirmame apsigynime nė vienas man nepadėjo, bet visi mane paliko. Viešpats jiems tai tenejskaičiuoja.
- 4:17 Gi Viešpats man padėjo ir sustiprino mane, kad per mane Jis užbaigtų Gerosios Naujienos skelbimą ir apie Jį išgirstų visi pagonys; ir aš buvau išgelbėtas iš liūto nasrų.
- 4:18 Ir Viešpats išgelbės mane iš bet kokios pražūtingos kovos ir išsaugos Savo dangiškajai karalystei. Jam šlovė per amžių amžius. Amen.
- 4:19 Pasveikink Priską ir Akvilą, ir Onesiforo namus.
- 4:20 Erastas pasiliko Korinte, gi Trofimą palikau Milete sergantį.
- 4:21 Paskubėk atvykti iki žiemos. Tave sveikina Eubulas, Pudensas, Linas, Klaudija ir visi broliai.
- 4:22 Viešpats Jėzus Kristus tebūna kartu su tavo dvasia. Malonė teesie su jumis. (Antrasis laiškas Timotiejui, Efezo bažnyčios pirmam paskirtam vyskupui. Parašyta iš Romos, kai Paulius antrą kartą stojo prieš Cezarį Neroną). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS TITUI

- 1:1 Paulius, Dievo vergas, Jėzaus Kristaus apaštalas, pagal Dievo išrinktųjų tikėjimą ir Tiesos pažinimą, esantį atsidavime Dievui,
1:2 remiantis viltimi amžinojo gyvenimo, kurį negalintis meluoti Dievas pažadėjo prieš amžinuosius laikus.
1:3 Gi tinkamam laikui atėjus, Jis atskleidė Savo Žodį per skelbėją, kurio aš buvau įtikintas, pagal Dievo mūsų Gelbėtojo įsakymą.
1:4 Titui, tikram vaikui bendrame tikėjime: malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, Gelbėtojo mūsų.
1:5 Aš tam palikau tave Kretoje, kad tu sutvarkytum tai, ko trūksta, ir paskirtum kiekviename mieste vyresnius, kaip tau nurodžiau:
1:6 jeigu kas yra be priekaištų, vienos žmonos vyras, turintis tikinčius vaikus, kurie nėra kaltinami palaidu gyvenimo būdu ar nepaklusnumu.
1:7 Juk vyskupas, kaip Dievo namų prievaizdas, privalo būti be priekaištų, ne savavaliautojas, greitai nesupykstantis, ne girtuoklis, ne mušeika, ne godus pinigų,
1:8 bet svetingas, mylintis gera, protingas, teisingas, dievobaimingas, susilaikantis,
1:9 mokyme tvirtai besilaikantis patikimo žodžio, kad sveiku mokymu sugebėtų ir paraginti, ir įtikinti prieštaraujančius.
1:10 Juk jie yra išdidūs ir nepaklusnūs, tuščiakalbiai ir apgavikai, ypač iš apipjaustyųjų.
1:11 Juos vyskupas privalo užčiaupti, nes jie drasko ištisas šeimynas, mokydami tai, ko nereikia, dėl savanaudiško pelno.
1:12 Kažkuris iš jų, jų pačių pranašas, pasakė: „Kretiečiai visuomet melagiai, pikti žvėrys, tingūs pilvai“.
1:13 Šitas liudijimas yra teisingas. Dėl tos priežasties tu įspėk juos griežtai, kad jie būtų sveiki tikėjime,
1:14 nekreipiantys dėmesio į žydiškus prasimanymus ir iškraipančius tiesą žmonių įsakymus.
1:15 Juk tyriems viskas tyra, gi suterštiesiems ir netikintiems nieko nėra tyro, nes suteptas jų protas ir sąžinė.
1:16 Jie tvirtina, kad pažįsta Dievą, gi savo darbais Jį neigia, jie pasibjaurėtini ir nepaklusnūs, ir netinkami jokiam geram darbui.
- 2:1 Gi tu kalbėk tai, kas atitinka sveiką mokymą:
2:2 kad seni vyrai būtų apdairūs, verti pagarbos, protingi, sveiki tikėjimu, meile, ištverme.
2:3 Taip pat kad ir senos moterys elgtųsi kaip pridera šventam žmogui, nebūtų šmeižikės nei stipraus vyno vergės, bet gerų dalykų mokytojos,
2:4 kad paprotintų jaunas moteris mylėti vyrus, mylėti vaikus,
2:5 būti protingomis, skaisčiomis, geromis namų tvarkytojomis, pavergiamomis savo vyrų, kad nebūtų niekinamas Dievo žodis.
2:6 Jaunesnius vyrus taip pat ragink mąstyti protingai.
2:7 Pats visame kame rodyk gerų darbų pavyzdį: mokyme nepaperkamumą, sąžiningumą, tikrumą,
2:8 sveiką ir nepriekaištingą žodį, kad tas, kuris yra priešiškas, būtų sugėdintas ir apie mus negalėtų pasakyti nieko blogo.
2:9 Vergus ragink visame kame paklusti savo šeiminkams, būti maloniais ir neprieštarauti,
2:10 nevogti, bet įrodyti tikrą, vertą garbės tikėjimą, kad visu kuo puoštu mūsų Dievo Gelbėtojo mokymą.
2:11 Gi gelbstinti Dievo malonė buvo parodyta visiems žmonėms,
2:12 kad auklėtų mus, kaip vaikus, kad mes atmetę bedievybę ir pasaulietinius geidulius, protingai, teisiai, ir dievobaimingai gyventume dabartiniame amžiuje,

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:13 laukdami palaimintos vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovės pasirodymo.

2:14 Jis atidavė Save už mus, kad išpirktų mus iš visokio blogio ir apvalytų Sau ypatingą tautą, atsidavusią gerų darbų rėmėją.

2:15 Tu taip kalbėk, ragink ir įspėk su visa valdžia. Niekas teneniekina tavęs.

3:1 Tu primink jiems tai, kad reikia paklusti ir rodyti pagarbą valdovams bei valdžioms, kad būtų pasiruošę kiekvienam geram darbui,

3:2 nė vieno neniekintų, būtų taikūs, nuolaidūs, visiems žmonėms rodantys visokeriopą romumą.

3:3 Juk kitados ir mes buvome neišmintingi, nepaklusnūs, klaidinami, vergaujantys įvairiems geiduliams ir malonumams, leidžiantys laiką blogyje ir pavyde, nekenčiami, nekenčiantys vieni kitų.

3:4 Gi kai buvo parodytas mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir meilė žmonėms,

3:5 Jis išgelbėjo mus ne dėl darbų, kuriuos mes padarėme būdami teisiais, bet dėl Savo gailestingumo, Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu,

3:6 Kurios gausiai išliejo ant mūsų per Jėzų Kristų, Gelbėtoją mūsų,

3:7 kad išteisinti Jo malone, per viltį taptumėme amžinojo gyvenimo paveldėtojai.

3:8 Šitas žodis yra patikimas, todėl noriu jį tau primygtinai patvirtinti, kad patikėjusieji Dievu stengtųsi stovėti gerų darbų priešaky. Tai gera ir naudinga žmonėms.

3:9 Gi venk kvailų klausimų, kilmės sąrašų, vaidų, nesutarimų dėl Įstatymo, nes tai nenaudinga ir tuščia.

3:10 Žmogaus eretiko, vieną kitą kartą įspėjęs, šalinkis,

3:11 žinodamas, kad būtent toks griaua tikėjimą ir nusideda, ir pats save pasmerkia.

3:12 Kai aš atsiųsiu pas tave Artemą arba Tichiką, paskubėk atvykti pas mane į Nikopolį, nes nusprendžiau ten peržiemoti.

3:13 Įstatymo žinovą Zeną ir Apolą nedelsiant išlydėk į kelionę taip, kad jiems nieko netrūktų.

3:14 Gi teišmoksta ir mūsų šaliai stovėti gerų darbų priešaky, kad būtų patenkintos būtinos reikmės, ir kad jie nebūtų bevaisiai.

3:15 Tave sveikina visi esantys kartu su manimi. Pasveikink tuos, kurie myli mus tikėjime. Malonė su jumis visais. (Titui, pirmajam, paskirtajam Kretos bažnyčios vyskupui. Parašyta iš Makedonijos miesto Nikopolio). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS FILEMONUI

- 1:1 Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Timotiejus, mūsų mylimajam ir bendradarbiui Filemonui,
1:2 mylimajai Apfijai, mūsų kovos draugui Archipui, ir tavo namuose esančiai bažnyčiai:
1:3 malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.
1:4 Aš dėkoju mano Dievui, visuomet prisimindamas tave savo maldose,
1:5 girdėdamas apie tavo tikėjimą ir meilę Viešpačiui Jėzui, ir visiems šventiesiems,
1:6 kad tavo dalyvavimas tikėjime būtų veiksmingas per pažinimą visokio gėrio, kuris yra mumyse per Kristų Jėzų.
1:7 Juk dėl tavo meilės mes patyrėme didelį džiaugsmą ir paguodą, nes per tave, broli, Jis atgaivino šventųjų širdis!
1:8 Nors galiu Kristuje labai drąsiai tau įsakyti, kas pridera,
1:9 bet verčiau aš prašau dėl meilės, štai toks, koks esu, kaip Paulius, senis, gi dabar ir Jėzaus Kristaus kalinys.
1:10 Prašau tave dėl savo vaiko, kurį aš pagimdžiau būdamas grandinėse, dėl Onesimo.
1:11 Kadaisė jis buvo tau nenaudingas, gi dabar naudingas, ir tau, ir man.
1:12 Aš siunčiu jį atgal, gi tu priimk jį kaip mano širdį.
1:13 Norėjau pasilaikyti jį sau, kol esu kalinamas dėl Gerosios Naujienos, kad jis man patarnautų vietoj tavęs,
1:14 tačiau be tavo sutikimo nenorėjau nieko daryti, kad tavo geras darbas būtų atliktas ne kaip iš prievartos, bet savo noru.
1:15 Juk galbūt dėl to jį Dievas atskyrė nuo tavęs trumpam laikui, kad dabar jį tu turėtum amžiną,
1:16 jau ne kaip vergą, bet daugiau nei vergą, kaip mylimą brolių, ypač man, gi juo labiau tau, ir kūne, ir Viešpatyje.
1:17 Taigi, jei laikai mane bendrininku, priimk jį kaip mane.
1:18 O jeigu jis padarė tau kokią nors skriaudą ar yra skolingas, - įrašyk tai į mano sąskaitą.
1:19 Aš, Paulius, rašau savo ranka: aš apmokėsiu, nors ir nesakau tau, kad net pats save esi man skolingas.
1:20 Taip, broli, norėčiau gauti iš tavęs naudos Viešpatyje, atgaivink mano širdį Viešpatyje!
1:21 Aš rašau tau pasitikėdamas tavo klusnumu ir žinodamas, kad padarysi daugiau, nei aš prašau.
1:22 Gi be to, paruošk ir man svečių kambarį, juk aš viliuosi, kad jūsų maldų dėka Dievas jums mane padovanos.
1:23 Tave sveikina Epafras, kartu su manimi esantis nelaisvėje bičiulis Kristuje Jėzuje,
1:24 Morkus, Aristarchas, Demas, Lukas - mano bendradarbiai.
1:25 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jūsų dvasia. (Filemonui parašyta iš Romos, dėl tarno Onesimo). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

LAIŠKAS HEBRAJAMS

1:1 Daug kartų ir įvairiais būdais seniau Dievas yra kalbėjęs tėvams pranašuose,
1:2 o šiomis paskutinėmis dienomis Jis ištarė žodžius mums Sūnuje, Kurį paskyrė visų paveldėtoju ir per Kurį Jis sukūrė pasaulius.
1:3 Jis yra Dievo šlovės spindėjimas ir tikslus Jo asmens atvaizdas, visus valdantis Savo stebuklingos galios žodžiu, Pats apvalęs mus nuo mūsų nuodėmių, Jis atsisėdo Didybės dešinėje, aukštybėse,
1:4 tapdamas tiek viršesnis už angelus, kiek palyginus su jais Jis paveldėjo šlovingesnį vardą.
1:5 Juk kuriam iš angelų kada nors Jis sakė: „Tu esi Mano Sūnus, šiandien Aš pagimdžiau Tave?“ Ir vėl: „Aš būsiu Jam Tėvas, o Jis bus Man Sūnus?“
1:6 Gi kai tik Jis vėl įvestų Pirmąją į pasaulį, Jis sako: „Tepagarbina Jį visi Dievo angelai“.
1:7 Juk angelams Jis sako: „Aš darau Savo angelus vėjais ir Savo tarnus ugnies liepsna“.
1:8 Gi Sūnui: „Dievas yra Tavo sostas per amžinybę, teisingumo skeptras, Tavo karalystės skeptras.
1:9 Tu pamilai teisingumą ir nekentei neteisybės, todėl patepė Tave Dievas, Tavo Dievas, džiaugsmo aliejumi gausiau negu Tavo bendrininkus“.
1:10 Ir: „Tu, Viešpatie, pastatei žemę ant pamatų ir dangūs yra Tavo rankų darbas!
1:11 Jie pražus, gi Tu pasiliksi ir jie visi bus susendinti kaip drabužis,
1:12 ir kaip mantiją Tu juos suvyniosi, ir jie bus pakeisti. Bet Tu esi Tas Pats, ir Tavo metai nesibaigs“.
1:13 Gi kuriam iš angelų Jis yra kada nors ištaręs: „Sėskis Mano dešinėje, iki tol, kol Aš padėčiau Tavo priešus, kaip pakoję po Tavo kojomis“.
1:14 Argi jie visi nėra patarnaujančios dvasios, siunčiamos tarnauti tiems, kurie yra pasirengę paveldėti išgelbėjimą?

2:1 Todėl turime būti ypač dėmesingi tam, kas mums buvo paskelbta, kad nenuklystume nuo tikrojo kelio.
2:2 Juk jei per angelus paskelbtas žodis buvo patikimas, o kiekvienas Įstatymo pažeidimas ir neklusnumas susilaukdavo teisingo atpildo,
2:3 tai kaip mes išvengsime jo, nepaisydami tokio didžio išgelbėjimo? Jis prasidėjo tuomet, kai buvo skelbiamas per mūsų Viešpatį ir per girdėjusius mums buvo patvirtintas
2:4 Dievui tuo pat metu paliudijant atpažinimo ženklais ir stebuklais, įvairiais galingais darbais ir Šventosios Dvasios dovanomis, paskirstytomis Jo valia.
2:5 Juk ne angelams Jis pajungė ruošiamą pasaulį, apie kurį mes skelbiame.
2:6 Gi kažkas kažkur iškilmingai paliudijo, sakydamas: „Kas yra žmogus, kad Tu jo neužmiršti, arba žmogaus sūnus, kad jį aplankai?“
2:7 Tu padarei Jį trumpam laikui mažesniu už angelus, šlove ir garbe Jį apvainikavai, ir pastatei Jį virš Tavo rankų darbų,
2:8 visus palenkei po Jo kojomis“. Juk Jam palenkti visi, nė vieno Dievas nepaliko Jam nepalenkto. Gi dabar mes dar nematome Jam visų palenktųjų.
2:9 Bet mes matome Jėzų, trumpam laikui padarytą mažesniu už angelus, dėl mirties kančios apvainikuotą šlove ir garbe, kad Dievo malone už kiekvieną Jis paragautų mirties.
2:10 Juk priderėjo Tam per Kurį visi ir dėl Kurio visi, per kentėjimus išstobulinti jų išgelbėjimo Vadovą, Kuris į šlovę atvedė uolius sūnus.
2:11 Gi juk Šventinantysis ir šventinamieji - visi kyla iš Vieno. Dėl tos priežasties Jis nesigėdija vadinti juos broliais,

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:12 sakymas: „Aš paskelbsiu Tavo vardą Mano broliams, vidury surinkimo Tave šlovinsiu giesmė“.
2:13 Ir vėl: „Aš Jam paklusu“.
2:14 Kadangi vaikeliai yra kūno ir kraujo dalininkais, tai ir Jis Pats taip pat yra prisidėjęs prie jų, kad per mirtį sunaikintų tą, kuris turi mirties valdžią, tai yra Velnią,
2:15 ir išlaisvintų tuos, kurie per visą savo gyvenimą buvo pavaldūs mirties baimei ir vergystei.
2:16 Juk iš tiesų Jis pasirenka ne angelus, bet Abraomo palikuonis.
2:17 Todėl Jis ir turėjo būti padarytas panašiu į visus brolius, kad Dievo akivaizdoje Jis būtų gailestingas ir ištikimas Vyriausiasis Kunigas, kad būtų atleistos tautos nuodėmės.
2:18 Juk Jis Pats yra iškentęs, Jis buvo gundytas, todėl gali padėti tiems, kurie yra gundomi.

3:1 Todėl, šventieji broliai, dangiškojo pašaukimo dalininkai, atidžiai stebėkite mūsų išpažinimo Apaštalą ir Vyriausiąjį Kunigą Jėzų Kristų,
3:2 Kuris buvo ištikimas Jį Paskyrusiajam, kaip ir Mozė visuose Jo namuose!
3:3 Juk Šitas buvo palaikytas vertu didesnės šlovės nei Mozė, tiek kiek didesnės šlovės vertas statytojas už namą.
3:4 Mat kiekvieni namai per kažką statomi, gi visus juos pastatęs yra Dievas.
3:5 Ir Mozė buvo ištikimas visuose Jo namuose kaip tarnas, kad paliudytų tai, kas turėjo būti skelbiama.
3:6 Gi Kristus kaip Sūnus viešpatauja Jo namams, Jo namai esame mes, jeigu tik drąsą ir pasigyrimą viltimi mes išlaikytume nekintamą iki galo.
3:7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia sako: „Jeigu tik šiandien jūs išgirstumėte Jo balsą,
3:8 kad neužkietintumėte savo širdžių, kaip tie, kurie murmėjo, gundymo dieną dykumoje,
3:9 kur jūsų tėvai gundė Mane, bandė Mane, nors matė Mano darbus per keturiasdešimt metų.
3:10 Todėl Aš užpykau ant anos kartos ir tariau: ‘Jie visuomet klaidinami savo širdyje, nes jie nepažino Mano kelių’.
3:11 Taip kad Aš prisiečiau Savo rūstybėje: ‘Prisiekiu, kad jie neįeis į Mano poilsį’“.
3:12 Saugokitės, broliai, kad kuriame nors iš jūsų nebūtų bailios, netikinčios širdies, atsitraukusios nuo Gyvojo Dievo,
3:13 bet raginkite vieni kitus kasdien, kol dar šiandien Jis kviečia, kad kurio nors iš jūsų neužkietintų nuodėmės apgaulė!
3:14 Juk mes esame tapę Kristaus dalininkais, jeigu tik iki galo išlaikytume nekintamą pasitikėjimo pradžią,
3:15 kol sakoma: „Jeigu tik šiandien išgirstumėte Jo balsą, kad neužkietintumėte savo širdžių kaip tie, kurie murmėjo“.
3:16 Juk kai kurie išgirdę murmėjo, bet ne visi, kurie su Moze išėjo iš Egipto.
3:17 Gi ant ko Jis buvo supykęs per keturiasdešimt metų? Argi ne ant nusidėjusių, kurių lavonai krito dykumoje?
3:18 Kuriems Jis prisiekė, kad neįeis į Jo poilsį, argi ne tiems, kurie nepakluso?
3:19 Taigi matome, kad jiems nebuvo suteikta galia įeiti dėl netikėjimo.

4:1 Todėl kad bijotume ir nebūtume paliekami be pažado įeiti į Jo poilsį ir kad kuris nors iš jūsų nepasirodytų pavėlavęs.
4:2 Juk mums, taip pat, kaip ir aniems, buvo paskelbta Geroji Naujiena, bet aniems paskelbtas žodis naudos nedavė, nes nebuvo sujungtas su girdėjusiųjų tikėjimu.
4:3 Būtent mes, įtikėjusieji, įeiname į poilsį, kaip Jis yra ištaręs: „Kaip Aš prisiečiau Savo

NAUJASIS TESTAMENTAS

rūstybėje: „Prisiekiu, kad jie neįeis į Mano poilsį“, nors Jo darbai buvo užbaigti nuo pasaulio sutvėrimo.

4:4 Juk kažkur Jis yra ištaręs apie septintąją dieną taip: „Ir septintąją dieną Dievas ilsėjosi po visų Savo darbų“.

4:5 Ir vėl šitoje vietoje: „Prisiekiu, kad jie neįeis į Mano poilsį“.

4:6 Nors kai kuriems Jis palieka galimybę įeiti į jį, tačiau tie, kuriems pirmiau buvo paskelbta Geroji Naujiena, neįėjo dėl nepaklusnumo.

4:7 Jis vėl nustato tam tikrą dieną, - „Šiandien“, - po tokio ilgo laiko kalbėdamas per Dovydą, - kaip ir buvo paskelbta: „Jeigu tik šiandien išgirstumėte Jo balsą, kad neužkietintumėte savo širdžių“.

4:8 Juk jeigu Jėzus būtų suteikęs jiems poilsį, Jis nebūtų po tos dienos kalbėjęs apie kitą dieną.

4:9 Taigi šabo laikymąsi Jis palieka Dievo tautai.

4:10 Juk tas, kuris yra įėjęs į Jo poilsį ir pats ilsisi po savo darbų, kaip ir Dievas ilsėjosi po savųjų.

4:11 Todėl, kad paskubėtume įeiti į aną poilsį, kad kuris nors nepargriūtų, sekdamas tuo pačiu nepaklusnumo pavyzdžiu.

4:12 Juk Dievo Žodis yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją ir prasiskverbiantis iki pat atsiskyrimo sielos gi ir dvasios, sąnarių gi ir kaulų smegenų, ir vertinantis širdies mintis bei ketinimus.

4:13 Ir joks kūrinys nėra paslėptas Jo akivaizdoje, gi visi yra apnuoginti ir atverti akims Jo, prieš Kurį mes duosime ataskaitą.

4:14 Taigi, turėdami didį Vyriausiąjį Kunigą, perėjusį per dangaus aukštybes, Dievo Sūnų Jėzų, kad mes tvirtai laikytumės Jo išpažinimo.

4:15 Juk mes turime ne tokį Vyriausiąjį Kunigą, Kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet visaip gundytą, panašų į mus, tik be nuodėmės.

4:16 Todėl drąsiai artinkimės prie malonės sosto, kad sulauktume užuojautos ir rastume malonę savalaikiai pagalbai.

5:1 Juk kiekvienas vyriausiasis kunigas imamas iš žmonių ir skiriamas atstovauti žmonėms, jis yra statomas Dievo akivaizdoje, kad aukotų dovanas gi ir aukas už nuodėmes.

5:2 Jis gali būti atlaidžiu abejojantiems ir klaidinamiems, nes ir pats yra apimamas silpnumo.

5:3 Ir dėl to jis privalo aukoti ne tik už tautos, bet ir už savo paties nuodėmes.

5:4 Ir niekas pats neprisiima garbės, bet tik Dievo šaukiamas, kaip ir Aaraonas.

5:5 Taip ir Kristus ne Pats Sau suteikė šlovę tapti Vyriausiuoju Kunigu, bet Tas, Kuris Jam ištarė: „Tu esi Mano Sūnus, šiandien Aš pagimdžiau Tave“.

5:6 Kaip ir kitoje vietoje Jis sako: „Tu Kunigas per amžinybę pagal pareigas Melchizedeko“.

5:7 Savo kūno dienomis Jis nukreipė prašymus gi ir maldavimus su garsiu šauksmu bei ašaromis į Tą, Kuris gali išgelbėti Jį iš mirties ir buvo išklaustas dėl atsidavimo Dievui.

5:8 Nors ir būdamas Sūnus, Jis išmoko paklusnumo per kentėjimus, kuriuos Jis kentėjo

5:9 ir išstobulintas tapo amžinojo gyvenimo šaltiniu visiems, kurie Jam paklūsta,

5:10 Dievo pavadintas Vyriausiuoju Kunigu pagal pareigas Melchizedeko.

5:11 Apie Jį mums reikėtų daug kalbėti, bet tai sunkiai paaiškinama, nes jūsų klausia atbuko.

5:12 Juk pagal laiką, jūs patys turėtumėte būti mokytojai, bet būtina, kad jus vėl kas nors pamokytų kai kurių pagrindinių Dievo žodžio pradmenų, nes jūs tapote tokiais, kuriems būtinas pienas, o ne kietas maistas.

5:13 Kiekvienas, kas geria pieną, tas neišmano teisumo žodžio, nes jis yra neturintis patirties kūdikis.

5:14 Gi subrendusiųjų maistas yra kietas, tu, kurie per patirtį turi išlavintus jutimo organus, kad

NAUJASIS TESTAMENTAS

galėtų įvertinti tai kas gera gi, ir tai kas bloga.

- 6:1 Todėl, palikę pradinę Kristaus temą, kad skelbtumėte apie brandumą ir vėl nedėtumėte pamato iš atgailos nuo negyvų darbų ir tikėjimo Dievu,
6:2 iš mokymo apie krikštus, uždėjimo gi rankų, mirusių gi prikėlimo ir amžinojo teismo nuosprendžio.
6:3 Ir jeigu tik Dievas leistų, tai mes darysime.
6:4 Juk neįmanoma tų, kurie vieną kartą buvo apšviesti, paragavo gi dangiškos dovanos, buvo padaryti Šventosios Dvasios dalininkais,
6:5 paragavo gero Dievo žodžio bei ateinančio gi amžiaus stebuklų
6:6 ir nukrypo nuo kelio, vėl sugražinti atgailai, nes jie iš naujo kryžiuoja sau Dievo Sūnų ir išstato Jį viešai pajuokai.
6:7 Juk žemė, kuri sugėrė ant jos dažnai lyjantį lietų ir išaugino augalus, naudingus tiems, kurie ją įdirba, ji gauna palaiminimą iš Dievo.
6:8 Bet ta, kuri išaugina erškėčius ir usnis yra netinkama, ir arti prakeikimo, kurio pasekmė yra nudeginimas.
6:9 Gi dėl jūsų, mylimieji, mes esame įtikinti, todėl skelbiame jums apie geresnius ir išgelbėjimą išlaikančius dalykus!
6:10 Juk Dievas nėra neteisingas, kad užmirštų jūsų darbą ir meilės triūsą, kurį parodėte Jo vardui, patarnavę šventiesiems ir iki šiol tarnaujantys.
6:11 Gi mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų tą patį užsidegimą ir iki galo būtų visiškai užtikrintas viltimi,
6:12 kad jūs nebūtumėte tingūs, bet sekėjai tų, kurie tikėjimu ir didele kantrybe paveldi pažadus.
6:13 Juk kai Dievas davė Abraomui pažadą, neturėdamas niekuo aukštesniu prisiekti, Jis prisiekė Pačiu Savimi,
6:14 sakydamas: „Tikrai, Aš laimindamas palaiminsiu tave ir daugindamas padauginsiu tave“.
6:15 Ir taip kantriai laukęs, Abraomas gavo tai, kas buvo pažadėta.
6:16 Juk žmonės prisiekia aukštesniu ir kiekvieną savo ginčą jie užbaigia patvirtindami priesaika.
6:17 Taip ir Dievas, būdamas aukštesnis ir norėdamas atskleisti pažado paveldėtojams Savo nesikeičiančią valią, tarpininkavo priesaikai,
6:18 kad per du nekintamus dalykus, kuriuose Dievas negali apgauti, mes turėtume patikimą paguodą bėgdami įsikibti į priešais mus esančią viltį,
6:19 kurią mes turime kaip nepajudinamą gi ir saugų sielos inkarą, įeinantį į vidų už uždangos,
6:20 kur už mus įėjo pirmtakas Jėzus, tapęs per amžinybę Vyriausiuoju Kunigu pagal pareigas Melchizedeko.

- 7:1 Juk Melchizedekas, Salemo karalius, Vyriausiojo Dievo kunigas, sutiko Abraomą, kai šis grįžo sutriuškinęs karalius, ir jį palaimino,
7:2 ir kuriam Abraomas atskyrė nuo visko dešimtąją dalį. Juk išvertus jo vardą, jis pirmiausia teisumo Karalius, gi po to ir Salemo Karalius, tai yra ramybės Karalius,
7:3 be tėvo, be motinos, be kilmės sąrašo, neturintis nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos. Būdamas panašus į Dievo Sūnų, jis lieka kunigas visam laikui.
7:4 Gi pažiūrėkite, koks didis tas, kuriam net patriarchas Abraomas davė dešimtąją dalį nuo karo grobio krūvų viršaus.
7:5 Juk ir Levio sūnūs, kurie gauna kunigystę, pagal Įstatymą turi įsakymą imti dešimtinę iš tautos, tai yra iš savo brolių, nors ir tie yra išėję iš Abraomo strėnų.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 7:6 Gi tas, kuris nėra iš jų kilmės sąrašo, ėmė dešimtinę iš Abraomo ir palaimino tą, kuris turėjo pažadus.
- 7:7 Gi be jokių abejonių Dievas laimina žemesnįjį per aukštesnįjį.
- 7:8 Juk čia dešimtinės ima mirštantys žmonės, gi ten tas, apie kurį paliudyta, kad jis gyvena.
- 7:9 Ir, taip galima sakyti, kad per Abraomą ir dešimtinės imantis Levis yra davęs dešimtinę,
- 7:10 nors jis vis dar tebebuvo strėnose tėvo, kai su juo susitiko Melchizedekas.
- 7:11 Tad jeigu tobulumas būtų pasiekiamas per levitų kunigystę, juk per ją tauta gavo Įstatymą, tai kam dar būtų reikėję pakelti Kitą Kunigą pagal pareigas Melchizedeko, bet ne pagal pareigas vadinamojo Aaraono?
- 7:12 Juk, kai keičiama kunigystė, būtinai keičiamas ir Įstatymas.
- 7:13 Juk Tas, apie Kurį ištariami šie žodžiai, priklausė kitai giminei, iš kurios nė vienas nebuvo pasišventęs aukurui.
- 7:14 Visiems žinoma, kad mūsų Viešpats yra kilęs iš Judo, apie kurio giminės kunigus Mozė nieko nėra kalbėjęs.
- 7:15 Tai dar labiau paaiškėja, kadangi iškyla Kitas Kunigas, panašus į Melchizedeką,
- 7:16 Kuris Kunigu tapo ne kūniško Įstatymo įsakymu, bet nesibaigiančio gyvenimo jėga.
- 7:17 Juk Dievas liudija: „Tu esi Kunigas per amžinybę pagal pareigas Melchizedeko“.
- 7:18 Taigi taip ankstesnysis įsakymas paskelbiamas negaliojančiu, nes jis yra bejėgis ir netinkamas.
- 7:19 Juk Įstatymas nė vieno nepadarė tobulo, bet dabar suteikiama geresnė viltis, per kurią mes artinamės prie Dievo.
- 7:20 Ir ne be priesaikos kaip visi,
- 7:21 mat anie yra tapę kunigais be priesaikos, o Šitas su priesaika To, Kuris Jam kalbėjo: „Viešpats prisiekė ir neapgailėstaus - Tu esi Kunigas per amžinybę pagal pareigas Melchizedeko“.
- 7:22 Taip Jėzus tapo daug geresnės sandoros laiduotoju.
- 7:23 Juk anų kunigų buvo daug, nes mirtis jiems neleido gyventi,
- 7:24 gi Šitas pasilieka per amžinybę, dėl to Jo kunigystė amžina.
- 7:25 Todėl Jis ir gali amžinai išgelbėti tuos, kurie per Jį kreipiasi į Dievą, nes Jis amžinai gyvas, kad už juos prašytų.
- 7:26 Juk būtent tokį Vyriausiąjį Kunigą mums ir priderėjo turėti: šventą, nekaltą, nesuterštą, atskirtą nuo nusidėjėlių ir tapusį aukštesniu nei dangaus aukštybės.
- 7:27 Jam nereikia, kaip vyriausiesiems kunigams, kasdien aukoti aukas pirma už savo nuodėmes, o po to už tautos, nes Jis tai padarė vieną kartą visiems laikams, paaukojęs Save Patį.
- 7:28 Mat Įstatymas skiria vyriausiais kunigais žmones su silpnybėmis, o žodis priesaikos, kuri buvo ištarta po Įstatymo, paskyrė Sūnų, išstobulintą amžinybei.
- 8:1** Gi sakomų žodžių esmė yra ši: Mes turime štai Tokį Vyriausiąjį Kunigą, Kuris dangaus aukštybėse atsisėdo Didybės sosto dešinėje,
- 8:2 šventųjų ir tikrosios palapinės Tarną, kurią pastatė Viešpats, o ne žmogus.
- 8:3 Juk kiekvieną vyriausiąjį kunigą Dievas skiria tam, kad aukotų dovanas gi ir aukas, todėl ir Šitam buvo būtina turėti ką nors, ką Jis galėtų aukoti.
- 8:4 Juk jeigu Jis būtų žemėje, Jis nebūtų Kunigas, nes yra kunigai, kurie pagal Įstatymą aukoja dovanas.
- 8:5 Jie tarnauja dangiškųjų dalykų pavyzdžiui ir šešėliui, panašiai taip kaip buvo ištarta Mozei, kuris buvo pasirengęs statyti palapinę: „Žiūrėk, - sako Jis, - kad viską padarytum pagal pavyzdį, tau parodytą ant kalno“.
- 8:6 Gi dabar Jėzus yra gavęs tiek šlovingesnį tarnavimą, kiek geresnės sandoros Tarpininkas Jis yra,

NAUJASIS TESTAMENTAS

tos, kuri buvo įsteigta remiantis geresniais pažadais.

8:7 Jeigu ana, pirmoji sandora būtų buvusi nepriekaištinga, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai.

8:8 Juk Dievas sako jiems priekaištaudamas: „Štai ateina dienos, - sako Viešpats, - ir Aš sudarysiu su Izraelio bei Judo namais naują sandorą,

8:9 ne tokią sandorą, kokią Aš sudariau su jų tėvais tą dieną, kai paėmiau juos už rankos, kad išvesčiau juos iš Egipto žemės, nes jie nebuvo ištikimi Mano sandorai, ir Aš jų nepaisiau,- sako Viešpats.

8:10 Nes šita yra sandora, kurią Aš sudarysiu su Izraelio namais anoms dienoms praėjus, - sako Viešpats, - Aš įdėsiu Savo įstatymus į jų protus ir išraižysiu juos ant jų širdžių, ir būsiu jiems Dievas, o jie bus Man tauta.

8:11 Ir kad nė vienas daugiau nebemokytų savo artimo ir nė vienas savo brolio, sakydamas: ‘Pažink Viešpatį’, nes visi Mane pažins, nuo mažiausio iki didžiausio.

8:12 Nes Aš būsiu gailestingas, kad jų neteisybių, jų nuodėmių bei jų blogų poelgių jau niekuomet jiems nebepriminčiau“.

8:13 Sakydamas „naują sandorą“, Jis paskelbė, kad pirmoji sandora yra pasenusi. Gi tas, kuris sendinamas ir baigia savo amžių, tas yra arti išnykimo.

9:1 Gi juk ir pirmoji palapinė turėjo tarnavimo Dievui potvarkius ir žemišką Šventąją.

9:2 Buvo įrengta pirmoji palapinės patalpa, kurioje gi buvo žibintas, stalas ir Dievui paaukoti duonos papločiai, ji vadinama Šventąja.

9:3 Gi už antrosios uždangos buvo palapinės patalpa, vadinama Šventųjų Šventoji,

9:4 kurioje buvo auksinis smilkymo aukuras ir iš visų pusių auksu apmušta sandoros skrynia, kurioje buvo auksinis ąsotis su mana, pražydusi Araono lazda ir Sandoros plokštės.

9:5 O virš jos buvo šlovės cherubinai, savo šešėliu dengiantys gailestingumo sostą. Apie tai dabar nėra reikalo smulkiau kalbėti.

9:6 Gi taip yra sutvarkyta, kad į pirmąją palapinės patalpą nuolat įeina kunigai, tam kad tarnautų Dievui,

9:7 o į antrąją patalpą vienąkart metuose tik vienas vienintelis vyriausiasis kunigas, ir tai ne be kraujo, kurį aukoja už savo ir tautos nuodėmes, padarytas dėl nežinojimo.

9:8 Šitaip Šventoji Dvasia apreiškia, kad kelias į Šventųjų Šventąją dar nėra atidarytas, kol tebestovi pirmoji palapinė,

9:9 kuri yra dabartinio laiko pranašiškas ženklas. Gi joje aukojamos dovanos ir aukos negali ištobulinti tarnaujančiojo sąžinės,

9:10 bet apima tik valgius, gėrimus, įvairius apsiplovimus ir teisingus kūno poelgius iki kol ateis pertvarkymo metas.

9:11 Gi Kristus yra atėjęs kaip būsimųjų gėrybių Vyriausiasis Kunigas, per svarbesnę ir tobulesnę palapinę, ne žmogaus rankomis padarytą, tai yra ne šito pasaulio būtybės,

9:12 ir ne su ožių bei veršių krauju, bet su Savo Paties krauju vieną kartą visiems laikams Jis įėjo į Šventųjų Šventąją ir parūpino mums amžinąjį atpirkimą.

9:13 Juk jeigu jaučių bei ožių kraujas ir telyčios pelenai apšlaksto suterštus ir pašventina, kad kūnas būtų apvalytas,

9:14 tai juo labiau kraujas Kristaus, Kuris per amžinąją Dvasią paaukojo Save Patį kaip nepriekaištingą auką Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo negyvų darbų, kad mes tarnautume gyvajam Dievui.

9:15 Todėl Jis ir yra naujos sandoros Tarpininkas, kad Jo mirčiai įvykus būtų išpirkti pirmojoje sandoroje padaryti nusižengimai ir pašauktieji gautų amžinojo paveldėjimo pažadą.

9:16 Juk kur yra testamentas, ten būtina įrodyti ir parašiusio testamentą mirtį,

NAUJASIS TESTAMENTAS

9:17 nes testamentas įsigalioja tik po mirties, tačiau negalioja tol, kol gyvas tas, kuris jį parašė.
9:18 Todėl ir pirmoji sandora nebuvo įsteigta be kraujo.
9:19 Juk per Mozę Jis paskelbė visai tautai visus Įstatymo įsakymus. Po to Mozė paėmė jaučių bei ožių kraujo su vandeniu ir tamsiai raudonos spalvos vilna bei yzopu, ir apšlakstė patį ritinį bei visą tautą,
9:20 sakydamas: „Tai kraujas sandoros, kurios laikytis įsakė jums Dievas“.
9:21 Gi taip pat Jis apšlakstė krauju palapinę ir visus tarnavimo reikmenis.
9:22 Ir beveik viskas pagal Įstatymą yra apvaloma kraujuje, nes be kraujo praliejimo nėra nuodėmių atleidimo.
9:23 Taigi buvo būtina, kad dangiškųjų dalykų pavyzdžiai būtų tomis aukomis apvalyti, gi patys dangiškieji dalykai - geresnėmis aukomis negu šitos.
9:24 Juk Kristus įėjo ne į žmogaus rankomis sukurtas šventas vietas, kurios yra tikrųjų atvaizdai, bet į patį dangų, kad dabar pasirodytų už mus Dievo akivaizdoje.
9:25 Ir ne tam, kad daug kartų aukotų Savo, taip kaip daro vyriausiasis kunigas, kuris kartą per metus įeina į Šventųjų Šventąją su svetimu krauju,
9:26 priešingu atveju Jam būtų reikėję daug kartų kentėti nuo pat pasaulio sukūrimo. Gi dabar, vieną kartą Jis buvo parodytas amžių pabaigoje tam, kad Savo auka panaikintų nuodėmę.
9:27 Ir kaip žmonėms Dievas skiria vieną kartą mirti, gi po to - teismas,
9:28 taip ir Kristus, vieną kartą buvo paaukotas už daugelį, kad Jis užneštų aukštyn jų nuodėmes, antrą kartą Jis bus parodytas be nuodėmės tiems, kurie laukia Jo, kad būtų išgelbėti.

10:1 Kadangi Įstatymas yra tik ateinančių gerųjų dalykų šešėlis, o ne pats dalykų pavidalas, todėl aukotojai kasmet vis aukoja tas pačias aukas, bet jos niekada negali išstbulinti tų, kurie ateina prie Dievo.

10:2 Juk priešingu atveju nebebūtų aukojamos aukos, nes vieną kartą apvalyti garbintojai jau daugiau nebebūtų kamuojami dėl nuodėmių suvokimo.

10:3 Bet šitos aukos kasmet primena jų nuodėmes,

10:4 nes jaučių ir ožių kraujas yra bejėgis, kad pašalintų nuodėmes.

10:5 Todėl ateidamas į pasaulį Jis sako: „Aukos ir dovanos Tu nenorėjai, bet paruošei Man kūną.

10:6 Tu nebuvai patenkintas deginamosiomis aukomis ir auka už nuodėmę“.

10:7 Tuomet Aš tariau: „Štai ateinu, kaip knygos ritinyje apie Mane parašyta, vykdyti Dieve Tavo valios“.

10:8 Anksčiau Jis yra pasakęs: „Aukos ir dovanos bei deginamųjų aukų ir aukos už nuodėmę Tu nenorėjai, ir nepritarei“- toms, kurios aukojamos pagal Įstatymą.

10:9 Tuomet Jis tarė: „Štai, Aš ateinu vykdyti Dieve Tavo valios“. Jis panaikina pirmąją sandorą, kad įtvirtintų antrąją.

10:10 Tos valios dėka ir Jėzaus Kristaus kūno auka mes esame pašventinti vieną kartą visiems laikams.

10:11 Juk kiekvienas kunigas kasdien stovi tarnaudamas ir daug kartų aukodamas tas pačias aukas, kurios niekada negali pašalinti nuodėmių.

10:12 Gi Šitas, paaukojęs vieną auką už nuodėmes, visiems laikams atsisėdo Dievo dešinėje,

10:13 vis dar laukdamas, kol priešai bus padėti kaip suolelis po Jo kojomis.

10:14 Juk vienintele auka Jis amžiams yra išstbulinęs šventinamuosius.

10:15 Gi mums liudija ir Šventoji Dvasia, nes po to Ji yra išpranašavusi:

10:16 „Šita yra sandora, kurią Aš su jais sudarysiu, praslinkus anoms dienoms, - sako Viešpats, - Aš įdėsiu Savo įstatymus į jų širdis ir juos įrašysiu jų mintyse,

NAUJASIS TESTAMENTAS

10:17 kad jų nuodėmių bei blogų poelgių jau niekuomet jiems nebepriminčiau“.

10:18 Gi kur jos atleistos, ten daugiau nebereikalinga ir auka už nuodėmę.

10:19 Taigi, broliai, Jėzaus kraujuje mes turime pasitikėjimą, kad įeisime į Šventųjų Šventąją,

10:20 nauju ir gyvu keliu, kurį Jis mums naujai nutiesė per uždangą, tai yra Savo kūną,

10:21 ir turėdami Vyriausiąjį Kunigą, vadovaujantį Dievo namams,

10:22 kad ateitume pas Jį su teisinga širdimi ir su visišku tikėjimo užtikrintumu, kad mūsų širdys būtų apvalytos nuo netyros sąžinės apšlakstymu, o mūsų kūnai būtų nuplauti švariu vandeniu!

10:23 Kad jūs išlaikytumėte vilties išpažinimą nesvyruojantį, nes ištikimas Tas, Kuris pažadėjo.

10:24 Ir kad stebėtumėte vieni kitus tam, kad paragintumėte meilei ir geriems darbams,

10:25 nepalikdami savųjų sambūrio kaip kai kurie yra įpratę, bet ragindami vieni kitus, juo aiškiau matote besiantinančią dieną.

10:26 Juk jeigu mes, gavę Tiesos pažinimą, sąmoningai nusidedame, tuomet jau nebelieka aukos už nuodėmes,

10:27 bet tik kažkoks bausis teismo laukimas ir ugnies karštis, kuri suris priešus.

10:28 Juk jeigu kas nors paniekino Mozės Įstatymą, tas be pasigailejimo miršta, dviems ar trimis liudininkams paliudijus.

10:29 Jūs tik pagalvokite, kiek sunkesnės bausmės bus palaikytas vertu tas, kuris paniekino Dievo Sūnų ir nešventu palaikė sandoros kraują, kuriame Dievas jį pašventino, ir išdidžiai įžeidė malonės Dvasią?

10:30 Juk mes pažįstame Tą, Kuris pasakė: „Mano kerštas, Aš atmokėsiu“, - sako Viešpats. Ir vėl: „Viešpats teis Savo tautą“.

10:31 Baisu patekti į gyvojo Dievo rankas.

10:32 Gi prisiminkite ankstesnes dienas, kai jūs buvote apšviesti ir ištvėrėte didelę kentėjimų kovą,

10:33 kai buvote išstatyti viešai pajuokai, įžeidimams gi ir persekiojimams, ir buvote padaryti bendrininkais tų, su kuriais buvo taip elgiamasi.

10:34 Juk jūs mane užjautėte mano pančiuose ir su džiaugsmu priėmėte jūsų turtų atėmimą, žinodami, kad turite dangaus aukštybėse geresnį ir išliekantį turtą.

10:35 Todėl, kad nepamestumėte savo pasitikėjimo, už kurį skirtas didelis atlygis.

10:36 Mat jums reikia ištvėrmės, kad įvykdę Dievo valią gautumėte tai, kas pažadėta.

10:37 Juk dar trumpa valandėlė ir ateis Tas, Kuris turi ateiti ir neuždels.

10:38 Gi teisisis gyvens tikėjimu ir jeigu tik jis atsitrauktų, Mano siela nebus juo patenkinta.

10:39 Bet mes nesame iš tų, kurie atsitraukia pražūčiai, bet iš tų, kurie tiki, kad būtų išgelbėta siela.

11:1 Gi tikėjimas yra laukiamų, nors ir neregimų įvykių garantija bei įrodymas.

11:2 Juk per jį Dievas paliudijo senoviniams žmonėms.

11:3 Tikėjimu mes suvokiame, kad pasauliai buvo sutverti Dievo žodžiu ir iš nematomų buvo padaryti matomais.

11:4 Tikėjimu Abelis aukojo Dievui vertingesnę auką negu Kainas ir dėl aukos jam buvo paliudyta, kad akivaizdoje Dievo, Kuris paliudijo apie jo dovanas, jis yra teisus. Dėl tikėjimo miręs, jis vis dar tebekalba.

11:5 Tikėjimu buvo perkeltas Enochas, kad nematyto mirties ir jo neberado, nes Dievas jį perkėlė. Juk prieš perkėlimą jam buvo paliudyta, kad jis patiko Dievui.

11:6 Gi be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Juk ateinantis pas Dievą, privalo tikėti, kad Jis yra ir kad Jo ieškantiems Jis yra Atlygintojas.

11:7 Tikėjimu Nojus gavo apreiškimą apie tai, kas dar nebuvo rodoma ir garbindamas Dievą pastatė arką, kad būtų išgelbėta jo šeima. Tikėjimu jis pasmerkė pasaulį ir tikėdamas tapo teismo

NAUJASIS TESTAMENTAS

paveldėtoju.

11:8 Tikėjimu Abraomas pakluso, kai buvo šaukiamas išeiti į vietą, kurią turėjo gauti kaip paveldą, ir jis išėjo, nežinodamas kur einas.

11:9 Tikėjimu jis apsigyveno pažado žemėje, kaip svetimoje, gyvendamas palapinėse kartu su Izaoku ir Jokūbu, to paties pažado bendrapaveldėtojais.

11:10 Juk jis laukė miesto, turinčio pamatus, kurio Įkūrėjas ir Statytojas yra Dievas.

11:11 Tikėjimu ir pati Sara, nepaisant amžiaus, gavo galimybę pradėti palikuonį ir jį pagimdė, nes laikė ištikimu Tą, Kuris pažadėjo.

11:12 Todėl iš vieno vyro, ir dar marinamo, buvo pagimdyti palikuonys, gausūs kaip dangaus žvaigždžių daugybė ir nesukaičiuojami kaip jūros pakrantės smiltys.

11:13 Jie visi mirė tikėdami, negavę pažadėtųjų dalykų, bet iš tolo juos pamatę jie buvo įtikinti ir su džiaugsmu juos priimdami išpažino, kad būdami žemėje jie yra svetimšaliai ir ateiviai.

11:14 Juk būtent tai kalbantys, parodo, kad ieško tėvynės.

11:15 Ir jeigu jie būtų prisiminę tą, iš kurios išėjo, jie būtų turėję laiko sugrįžti atgal.

11:16 Gi dabar jie trokšta geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios. Todėl Dievas jų nesigėdija, kai jie vadina Jį savo Dievu, nes Jis paruošė jiems miestą.

11:17 Tikėjimu Abraomas aukojo Izaoką, kai buvo bandomas. Tas, kuris gavo pažadus, aukojo savo vienintelį sūnų,

11:18 apie kurį Dievas buvo paskelbęs: „Per Izaoką Aš duosiu tau sėklą“.

11:19 Jis buvo įsitikinęs, kad Dievas pajėgus jį prikelti iš mirusiųjų ir po pranašiško ženkle iš ten jį atgavo.

11:20 Tikėjimu žvelgdamas į ateities įvykius, Izaokas palaimino Jokūbą ir Ezavą.

11:21 Tikėjimu, kai Jokūbas buvo marinamas, jis palaimino abu Juozapo sūnus ir pagarbino Dievą, pasirėmęs ant savo lazdos drūtgalio.

11:22 Tikėjimu, baigdamas gyvenimą, Juozapas priminė apie Izraelio sūnų išėjimą ir juos įpareigojo dėl savo kaulų.

11:23 Kai buvo pagimdytas Mozė, per jo tėvų tikėjimą Dievas slėpė jį tris mėnesius, nes jie matė, kad Mozė buvo labai gražus kūdikis, todėl karaliaus įsakymas jų neįbaugino.

11:24 Kai Mozė užaugo, tikėjimu atsisakė, kad būtų vadinamas faraono dukters sūnumi.

11:25 Jis verčiau pasirinko kartu su Dievo tauta išverti persekiojimus, negu mėgautis neilgai trunkančiu nuodėmės malonumu,

11:26 nes Kristaus paniekinimą laikė didesniu turtu nei Egipto brangenybes, nes jis nukreipė savo žvilgsnį į atlygį.

11:27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, neįbaugintas karaliaus rūstybės, kantriai kęsdamas, tarsi įdėmiai žvelgdamas į Neregimąjį.

11:28 Tikėjimu jis surengė Paschą ir šlakstymą krauju, kad naikinantysis nepaliestų jų pirmagimių.

11:29 Tikėjimu jie perėjo per Raudonąją jūrą kaip per sausumą, bet bandančius tai daryti egiptiečius Dievas paskandino.

11:30 Tikėjimu buvo sugriautos Jericho sienos, kai septynias dienas aplink jas buvo eita ratu.

11:31 Tikėjimu prostitutė Rahaba nepražuvo kartu su nepaklūsiais, nes taikiai ji priėmė žvalgus.

11:32 Ir ką dar galiu pasakyti? Juk man neužtektų laiko, jeigu imčiau pasakoti apie Gedeoną, Baraką gi ir Samsoną, bei Jeftę, Dovydą gi ir Samuelį, bei pranašus,

11:33 kurie tikėdami nugalėjo karalystes, įvykdė teisingumą, gavo pažadus, užčiaupė liūtam nasrus,

11:34 užgesino ugnies šėlsmą, paspruko nuo kalavijo ašmenų. Dievas juos sustiprino silpnumo metu, padarė galiūnais kovoje ir jie atrėmė svetimųjų kariuomenes.

NAUJASIS TESTAMENTAS

11:35 Moterys atgavo prikeltus savo mirusiuosius, kiti gi buvo užmušti lazdomis, atsisakydami išlaisvinimo už išpirką, kad pasiektų didingesnį prisikėlimą.

11:36 Gi kiti buvo išbandyti patyčiomis, rimbais, pančiais ir kalėjimu.

11:37 Jie buvo užmėtyti akmenimis, perpjauti pusiau pjūklų, gundomi, nužudyti kalaviju, klajojo prisidengę avių ir ožkų kailiais, buvo nuskurdinti, engiami, kankinami.

11:38 Tie, kurių pasaulis nebuvo vertas, buvo klaidinami pasaulio dykumose, kalnuose, olose ir tarpekliuose.

11:39 Ir jie visi, kurių tikėjimo tikrumas buvo patvirtintas Dievo, negavo to, kas pažadėta,

11:40 nes Dievas kažką geresnio paruošė mums, kad jie nebūtų padaryti tobuli be mūsų.

12:1 Todėl ir mes, tokio didelio debesies liudytojų apsupti, padėkime į šalį bet kokią našą ir lengvai apraizgančią nuodėmę, kad ištvėringai bėgtume mums skirtą bėgimą,

12:2 žvelgdami į tikėjimo Autorių ir Užbaigėją Jėzų, Kuris, vietoj Jam skirto džiaugsmo, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.

12:3 Jūs pamąstykite, kiek Jis iškentėjo nuo nusidėjėlių ir kiek Jam buvo prieštarauta, kad kai esate liūdinami, nesusilpnėtų jūsų sielos.

12:4 Kovoje su nuodėme jums dar nėra tekę priešintis iki kraujo,

12:5 bet jūsų dėmesys nukreiptas nuo paraginimo To, Kuris sako jums kaip sūnums: „Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties pabaudimo ir nebūk liūdinamas kai Jis įspėja,

12:6 juk kurį Viešpats myli, tą auklėja, ir plaka kiekvieną sūnų, kurį priima!“

12:7 Kai jūs ištvėriate bausmę, Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis. O kurio sūnaus tėvas nebaudžia?

12:8 Bet jeigu gi esate be bausmės, kurios dalininkais visi esame, vadinasi, jūs ne santuokiniai vaikai ir ne sūnūs.

12:9 Be to juk mūsų kūno tėvai mus baudė ir auklėjo, o mes juos gerbėme. Ar neturėtume daug labiau paklusti dvasių Tėvui, kad gyventume?

12:10 Juk anie savo nuožiūra mus baudė tik kelias dienas, o Šitas tai daro mūsų naudai, kad būtume jo šventumo dalininkais.

12:11 Gi bet kokia bausmė šiuo metu nėra džiuginanti, bet liūdinanti, tačiau vėliau ji atneša taikingą teismo vaisių tiems, kurie yra jos išlavinti.

12:12 Todėl pakelkite nuleistas rankas ir ištiesinkite susilpnintus kelius,

12:13 ir ištiesinkite takus po savo kojomis, kad luošasis nebūtų nukreiptas į šalį, juk geriau, kad Dievas jį išgydytų.

12:14 Siekite kartu su visais taikos ir šventumo, be kurio nėra vienas neregės Viešpaties.

12:15 Stebėkite, kad kas nors nestokotų Dievo malonės, kad neišleistų daigų kokio kartelio šaknis ir nesukeltų rūpesčių, sutepdama daugelį.

12:16 Kad tarp jūsų neatsirastų koks nors paleistuvys ar bedievis kaip Ezavas, kuris už vieną valgį pardavė savo pirmagimystės teises.

12:17 Juk žinote, kad jis ir paskui, norėdamas paveldėti palaiminimą, buvo Dievo iširtas ir atmetas, nes nerado vietos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.

12:18 Juk jūs prisiartinote ne prie apčiuopiamo rankomis ir ugnimi deginamo kalno, tamsos, miglos, viesulo

12:19 ir rago gausmo bei garsių žodžių, kuriuos išgirdusieji prašė, kad jiems nebūtų ištartas nė žodis.

12:20 Nes jie negalėjo pakelti To, Kuris sako: „Net jei laukinis gyvulys paliestų kalną, jis bus užmėtytas akmenimis arba nušautas strėle“.

12:21 Ir Tas, Kuris parodo Save buvo toks baisus, kad Mozė tarė: „Aš virpu iš baimės“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 12:22 Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno ir gyvojo Dievo miesto, dangiškosios Jeruzalės ir prie nesuskaitomos daugybės angelų,
- 12:23 prie visuotinio susirinkimo ir prie dangaus aukštybėse įtrauktų į sąrašą pirmagimių bažnyčios, ir prie visų Teisėjo Dievo, ir prie išstobulintų teisiųjų dvasių,
- 12:24 ir prie naujos sandoros Tarpininko Jėzaus, ir prie apšlakstymo kraujo, kuris kalba apie geresnius dalykus negu Abelio kraujas.
- 12:25 Žiūrėkite, kad neatmestumėte To, Kuris kalba. Juk jeigu neišvengė baismės tie, kurie žemėje atmetė tą, kuris ištaria Dievo nurodymą, tai juo labiau mes, nusigręždami nuo To, Kuris kalba iš dangaus aukštybių.
- 12:26 Tas, Kurio balsas anuomet sudrebino žemę, dabar pažadėjo, sakydamas: „Aš dar kartą sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų“.
- 12:27 Gi žodžiai „dar kartą“ nurodo, kad iš sukurtųjų dalykų bus pašalinti sudrebinieji, kad pasiliktų tai, kas nesudrebinama.
- 12:28 Todėl, gaudami nesudrebinamą karalystę, kad būtume dėkingi ir tinkamai tarnautume Dievui su pagarba ir atsidavimu.
- 12:29 Juk mūsų Dievas yra ėdanti liepsna.

13:1 Broliška meilė tepasilieka.

- 13:2 Nepamirškite svetingumo, nes dėl jo kai kurie, net to nežinodami, priėmė svetingai angelus.
- 13:3 Neužmirškite kalinių, lyg drauge su jais būtumėte sukaustyti ir tų kurie kankinami, nes ir patys tebesate kūne.
- 13:4 Tebūnie visų vertinama santuoka ir vedybų guolis nesuteptas, nes paleistuvius ir svetimautojus teis Dievas.
- 13:5 Būkite dosnūs ir patenkinami tuo, ką turite, nes Pats Dievas yra garantavęs: „Nė už ką Aš tavęs neatsižadėčiau ir jokiu atveju tavęs nepalikčiau bėdoje“.
- 13:6 Todėl įsidrąsinę mes sakome: „Viešpats yra mano pagalba ir aš nebūsiu įbaugintas, ką padarys man žmogus?“
- 13:7 Neužmirškite tų, kurie eina jūsų priešakyje, tų kurie skelbė jums Dievo žodį, įsižiūrėkite į jų elgesio vaisių, jų tikėjimas tebūnie jums pavyzdžiu.
- 13:8 Jėzus Kristus yra Tas Pats vakar, šiandien ir per amžius.
- 13:9 Nebūkite nešiojami šen bei ten įvairių ir svetimų mokymų, juk gera, kai širdis sustiprinama malone, o ne valgiais, nedavusiais naudos tiems, kurie juos valgė.
- 13:10 Mes turime aukurą, nuo kurio valgyti neturi teisės tie, kurie tarnauja palapinei.
- 13:11 Juk kūnai tų gyvulių, kurių kraują vyriausiasis kunigas įneša į Šventąją kaip auką už nuodėmę, sudeginami už stovyklos.
- 13:12 Todėl ir Jėzus, kad Savo krauju pašventintų tautą, kentėjo už vartų.
- 13:13 Taigi, kad išeitume pas Jį už stovyklos, nešdami Jo gėdą.
- 13:14 Juk čia mes neturime pasiliekančio miesto, bet trokštame to, kuris ruošiamas.
- 13:15 Taigi, kad per Jį nepalijamam aukotume Dievui padėkos auką, tai yra Jo vardui dėkojančių lūpų vaisių.
- 13:16 Gi neužmirškite geradarystės ir išmaldos, juk tokios aukos patinka Dievui.
- 13:17 Pakluskite savo vadovams ir jiems nusileiskite, juk jie budį jūsų sielų labai ir už tai turės duoti ataskaitą, kad jie tai darytų su džiaugsmu, o ne dūsaudami, juk tai nebūtų jums naudinga.
- 13:18 Melskitės už mus, nes mes esame įsitikinę, kad turime gerą sąžinę ir trokštame visame kame dorai elgtis.
- 13:19 Bet ypač prašau tai daryti, kad būčiau greičiau jums sugrąžintas.

NAUJASIS TESTAMENTAS

13:20 Gi ramybės Dievas, kuris per amžinosios sandoros kraują sugrąžino iš mirusiųjų didį avių Ganytoją ir mūsų Viešpatį Jėzų,

13:21 teparuošia jus kiekviename gerame darbe, kad vykdytumėte Jo valią, darydamas jumyse tai, kas miela akims Jo per Jėzų Kristų, Kuriam šlovė per amžių amžius. Amen.

13:22 Gi aš prašau jus, broliai, laikykitės šio paraginimo žodžio, juk tik trumpai jums parašiau!

13:23 Žinokite, kad brolis Timotiejus yra išleistas į laisvę, jeigu tik jis greičiau atvyktų, ir aš su juo drauge pamatysiu jus.

13:24 Maloniai sveikinkite visus tuos, kurie eina jūsų priešakyje ir visus šventuosius. Maloniai jus sveikina tie, kurie iš Italijos.

13:25 Malonė tebūna kartu su jumis visais. (Žydams parašyta iš Italijos per Timotiejų). Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

JOKŪBO LAIŠKAS

1:1 Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus vergas, dvylikai gyvenančių svetur giminių: Būkite pasveikinti!

1:2 Mano broliai, laikykite tikru džiaugsmu jeigu tik jūs patektumėte į įvairius išbandymus!

1:3 Žinokite, kad jūsų tikėjimo išbandymas tobulina ištvermę.

1:4 Gi ištvermė teatlieka savo darbą iki galo, kad jūs būtumėte nepriekaištingi, visiškai sveiki ir niekame nesužlugdomi.

1:5 Jeigu kuriam iš jūsų trūksta išminties, tas teprašo pas Dievą, Kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir Jis duos jam.

1:6 Bet tegul prašo tikėdamas ir nė kiek nesvyruodamas, nes svyruojantis yra panašus į jūros bangą, blaškoma ir siūbuojama vėjo.

1:7 Toks žmogus tenemano, kad ką nors gaus iš Viešpaties,

1:8 vyras dvisielis, nepastovus visuose savo keliuose.

1:9 Gi tesigiria neturtingas brolis savo išaukštinimu,

1:10 o turtuolis savo pažeminimu, nes jis pranyks kaip žolės žiedas.

1:11 Juk pateka saulė ir jos deginanti kaitra išdžiovina žolę, jos žiedas nubyra, o jos išvaizdos grožis pražūna. Taip ir turtuolį Dievas numarins jo keliuose.

1:12 Palaimintas vyras, kuris išlaiko išbandymą, nes, kai bus išbandytas Dievo, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Viešpats pažadėjo Jį mylintiems.

1:13 Nė vienas gundomas tenesako: „Aš esu Dievo gundomas“. Juk Dievas nepasiduoda piktyjų gundymui, gi ir Pats Dievas nė vieno negundo.

1:14 Gi kiekvienas gundomas, yra per savo paties geismą viliojamas ir spąstais sugaunamas.

1:15 Po to įsiliepsnojęs geismas pagimdo nuodėmę, o padaryta nuodėmė sukelia mirtį.

1:16 Nebūkite apgauti, mano mylimi broliai!

1:17 Kiekvienas geras davinyš ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengianti nuo šviesulių Tėvo, kuriame nėra nepatikimumo ir nė šešelio keitimosi.

1:18 Panorėjęs Jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad mes būtume tarsi Jo kūrinijų pirmasis vaisius.

1:19 Todėl, mano mylimi broliai, tebūnie kiekvienas žmogus greitas išgirsti, lėtas ištarti žodžius ir lėtas įniršiu!

1:20 Juk vyro įniršis nevykdo Dievo teisingumo.

1:21 Todėl, padėję į šalį visą nešvarą ir blogio gausybę, su nuolankumu priimkite įskiepytąjį žodį, kuris pajėgus išgelbėti jūsų sielas.

1:22 Gi būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save.

1:23 Nes jeigu kuris nors yra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, šitas yra panašus į vyrą, atidžiai apžiūrintį savo prigimtinių veidą veidrodyje.

1:24 Juk jis atidžiai apžiūrėjo save ir nuėjo, ir tuojau pat pamiršo, koks buvo.

1:25 Gi tas, kuris įsigilina į tobuląjį laisvės įstatymą ir pasilieka jame, šitas yra ne užmaršus klausytojas, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas savo darbe.

1:26 Jeigu kas nors iš jūsų mano esąs atsidavęs Dievui, tačiau nepažaboja savo liežuvio, tas apgaudinėja savo širdį ir tokio atsidavimas Dievui yra bevertis.

1:27 Tyras ir nesuteptas atsidavimas prieš Dievą ir Tėvą yra: lankyti našlaičius ir našles jų varge bei saugoti save nesuteptą pasauliu.

2:1 Mano broliai, tikėkite taip, kaip tikėjo ir mūsų šlovės Viešpats Jėzus Kristus, Kuris neatsižvelgė į asmenis!

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 2:2 Juk jeigu tik į jūsų sinagogą įeitų vyras su auksiniu žiedu ant piršto, apsirengęs baltais drabužiais, taip pat įeitų ir elgeta purvinais drabužiais,
- 2:3 o jūs atsižvelgtumėte į dėvintį baltus drabužius, ir tartumėte jam: „Tu sėskis čia, geroje vietoje“, o elgetai tartumėte: „Tu stovėk ten“, arba: „Sėskis čia, palei mano kojų suolelį“.
- 2:4 Ar jūs nenuteisėte elgetos savyje ir ar netapote piktai samprotaujančiais teisėjais?
- 2:5 Paklauskite, mano mylimieji broliai! Argi Dievas neišsirinko šio pasaulio neturtingųjų, kad jie būtų turtingi tikėjimu ir paveldėtų karalystę, kurią Jis pažadėjo Jį mylintiems?
- 2:6 Gi jūs paniekinote elgetą. Argi ne turtuoliai naudoja valdžią prieš jus ir velka į teismus?
- 2:7 Argi ne jie niekina tą šlovingąjį vardą, kuris jums buvo suteiktas Dievo?
- 2:8 Tačiau jeigu įvykdote karališkąjį Įstatymą, kaip Rašte parašyta: „Mylėsi šalia tavęs esantį, kaip save patį“, jūs gerai darote.
- 2:9 Gi jeigu atsižvelgiate į asmenis, darote nuodėmę ir esate per Įstatymą pripažinti kaltais, kaip pažeidėjai.
- 2:10 Juk kuris laikytųsi viso Įstatymo, bet suklyptų viename įsakyme, tas būtų kaltas dėl visų.
- 2:11 Juk Tas, Kuris pasakė: „Kad nesulaužytum santuokinės ištikimybės“, pasakė ir: „Kad nežudytum“. Gi jeigu nesulaužysi santuokinės ištikimybės, bet nužudysi, tu būsi viso Įstatymo pažeidėjas.
- 2:12 Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie turi laisvės įstatymą pagal kurį ir būsite teisiami.
- 2:13 Juk teismas negailestingas tam, kuris neparodė gailestingumo, o gailestingumas pranašesnis nei teismas.
- 2:14 Kokia iš to nauda, mano broliai, jeigu kas nors sakytų, kad reikia tik tikėti, bet neturėtų darbų? Toks tikėjimas negali išgelbėti jo!
- 2:15 Gi jeigu tik brolis ar sesuo būtų nuogi ir būtų palikti be kasdieninio maisto,
- 2:16 ir kas nors iš jūsų jiems tartų: „Eikite ramybėje, Dievas jus tesušildo ir tepamaitina“, bet neduotų to, kas būtina jų kūnui, kokia iš to nauda?
- 2:17 Taip ir tikėjimas, jei tik neturėtų darbų, jis savyje yra miręs.
- 2:18 Bet jei kažkas tartų: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus“. Tu parodyk man savo tikėjimą be darbų, o aš tau per darbus parodysiu savo tikėjimą.
- 2:19 Tu tiki, kad yra vienas Dievas? Gerai darai. Ir demonai tiki, ir virpa iš baimės.
- 2:20 O, kvailas žmogau! Ar nori žinoti, kad tikėjimas be darbų yra miręs?
- 2:21 Ar ne dėl darbų Dievas paskelbė teisiu mūsų tėvą Abraomą, kai tas uždėjo ant aukuro savo sūnų Izaoką?
- 2:22 Tu matai, kad jo tikėjimas veikė drauge su darbais, ir dėl darbų, jo tikėjimą Dievas padarė tobulą.
- 2:23 Ir taip buvo įvykdytas Raštas, kuriame sakoma: „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai buvo jam įskaityta teisumu, ir Dievas pavadino jį Savo mylimuoju“.
- 2:24 Taigi matote, kad Dievas paskelbia žmogų teisiu dėl darbų, o ne vien tikėjimu.
- 2:25 Gi taip pat ir prostitutė Rahaba, ar ne dėl darbų ji buvo Dievo paskelbta teisia, kai svetingai priėmė pasiuntinius ir kitu keliu juos išleido?
- 2:26 Juk kaip kūnas be dvasios yra miręs, taip ir tikėjimas be darbų yra miręs.
- 3:1 Mano broliai, ne daugelis būkite mokytojais, žinokite, kad mūsų laukia griežtesnis nuosprendis!
- 3:2 Juk mes visi daugelį kartų nusidedame. Jeigu kažkas nenusideda žodžiu, tas yra nepriekaištingas vyras, pajėgus pažaboti ir visą kūną.
- 3:3 Štai mes įbrukame žąslus arkliams į nasrus ir jie mums paklūsta, tada galime suvaldyti ir visą jų kūną.

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:4 Štai burlaiviai, kokie jie dideli ir per stiprius vėjus varomi, o valdomi per labai mažą vairinį laivugalio irklą, todėl tas, kuris jį valdo, stipriu savo rankos postūmiu gali pakreipti burlaivį ten, kur tik jis norėtų.

3:5 Taip pat ir liežuvis yra maža kūno dalis, bet giriasi didžiais dalykais. Žiūrėkite, kokia maža ugnelė, o padega tokį didelį mišką!

3:6 Ir liežuvis yra ugnis - neteisybės pasaulis. Taip, liežuvis yra vienas iš mūsų kūno narių, jis suteršia visą kūną ir padega gyvenimo tvarką, ir pats yra per pragarą padegamas.

3:7 Juk kiekviena žvėrių gi ir paukščių, roplių gi ir jūrinių gyvūnų rūšis sutramdoma ir yra sutramdyta žmogiškos prigimties jėga.

3:8 O liežuvio nė vienas žmogus neįstengia sutramdyti. Jis nesuvaldomas, piktas, pilnas mirtinų nuodų.

3:9 Juo mes laiminame Dievą ir Tėvą, ir juo prakeikiame žmones, kurie gimė panašūs į Dievą.

3:10 Iš tos pačios burnos išeina palaiminimas ir prakeikimas. Šitaip, mano broliai, neturi būti!

3:11 Argi šaltinis iš tos pačios versmės lieja saldų ir kartų vandenį?

3:12 Mano broliai, negali figmedis vesti alyvų nei vynmedis figų! Taip pat ir joks šaltinis negali lieti sūraus ir saldaus vandens.

3:13 Jei kas tarp jūsų yra išmintingas ir patyręs, tas teparodo geru elgesiu savo darbus su išmintingu nuolankumu.

3:14 Gi jeigu jūs savo širdyje laikote kartų pavydą ir varžymąsi, tuomet nesididžiukite ir nemeluokite Tiesai.

3:15 Tai nėra išmintis, kuri nusileidžia žemyn iš aukštybių, bet pasaulietiška, sielinė, demoniška.

3:16 Juk kur pavydas ir varžymasis, ten netvarka ir visoks blogas darbas.

3:17 Gi išmintis iš aukštybių, pirmiausia yra tyra, po to taiki, nuolaidi, lengvai paklūstanti, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, nešališka ir neapsimestinė.

3:18 Taigi teismo vaisių, kuris yra taikoje, Dievas sėja per taikdarius.

4:1 Iš kur tarp jūsų kyla karai ir kovos? Argi ne iš čia - iš jūsų pomėgių, kurie kovoja jūsų kūno nariuose?

4:2 Jūs geidžiate, bet neturite. Jūs žudote ir uoliai siekiate, - bet negalite pasiekti. Jūs kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes neprašote.

4:3 Jūs prašote ir negaunate, nes prašote blogam tikslui, kad savo pomėgiuose galėtumėte tai iššvaistyti.

4:4 Svetimautojai ir svetimautojos! Argi nežinote, kad jūsų meilė pasauliui yra priešiškus Dievui? Todėl tą, kuris norėtų būti pasaulio mylimuoju, pasaulis daro Dievo priešu.

4:5 Ar manote, kad Raštas veltui sako: „Pavydžiai myli Dvasia, Kuri apsigyveno mumyse“.

4:6 Gi Dievas suteikia dar didesnę malonę. Todėl sakoma: „Dievas išdidiesiems priešinasi, gi nusižeminusiems suteikia malonę“.

4:7 Taigi būkite paklusnūs Dievui, priešinkitės Velniui, ir jis bėgs nuo jūsų.

4:8 Būkite arti Dievo ir Jis bus arti jūsų. Nusiplaukite rankas, nusidėjėliai, ir apvalykite nuo nuodėmių savo širdis, dvisieliai!

4:9 Sielvartaukite, raudokite ir kūkčiokite. Jūsų kvatojimą Dievas tepaverčia rauda, o džiaugsmą - gėda.

4:10 Būkite pažeminti Viešpaties akivaizdoje, ir Jis jus išaukštins.

4:11 Broliai, nešmeižkite vieni kitų! Šmeižiantis ir teisiantis savo brolių, niekina ir teisia Įstatymą. O jeigu tu teisi Įstatymą, nesi Įstatymo vykdytojas, bet teisėjas.

4:12 Vienas yra Įstatymo Leidėjas, Kuris gali išgelbėti ir sunaikinti. Kas esi tu, kuris teisi kitą?

NAUJASIS TESTAMENTAS

4:13 Nagi jūs, kurie dabar sakote: „Šiandien ar rytoj mes keliautume į aną miestą ir ten pasiliktume vienus metus, pirktume bei parduotume, ir pasipelnytume“,

4:14 jūs, kurie nežinote kas bus rytoj. Gi kas yra jūsų gyvybė? Juk jūs esate garas, kurį Dievas trumpam parodo, o po to padaro nematomu.

4:15 Vietoj to, jūs sakytumėte: „Jeigu tik Viešpats norėtų, kad mes gyventume ir darytume šitą arba aną“,

4:16 o dabar jūs giriatės pasikliaudami savimi, ir kiekvienas štai toks jūsų pasigyrimas yra nuodėmingas.

4:17 Taigi kas sugeba daryti gera, bet nedaro, tas nusideda.

5:1 Nagi dabar, turtuoliai, raudokite ir klykite dėl jus ištinkančių didžiulių nelaimių.

5:2 Jūsų turtai supuvę ir jūsų drabužiai kandžių suėsti.

5:3 Jūsų auksą ir sidabrą Dievas padengė rūdimis, ir jų rūdys bus liudijimas prieš jus, ir jos suės jūsų kūnus kaip ugnis. Jūs susikrovėte turtus paskutinėmis dienomis.

5:4 Štai garsiai šaukia jūsų laukų derlių surinkusių darbininkų užmokestis, kurį jūs atėmėte, ir nuėmusių derlių šauksmai pasiekė Kareivijų Viešpaties ausis.

5:5 Jūs mėgavotės prabanga žemėje ir atsidavėte malonumams, taip jūs nupenėjote savo širdis skerdimo dienai.

5:6 Jūs nuteisėte ir nužudėte Teisųjį, Jis jums nesipriešina.

5:7 Taigi būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo! Štai, žemdirbys kantriai laukia brangaus žemės vaisiaus, kol tą palaistytų ankstyvasis bei vėlyvasis lietus.

5:8 Būkite kantrūs ir jūs, drąsinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas prisiartino.

5:9 Nemurmėkite, broliai, vieni prieš kitus, kad nebūtumėte teisiami! Štai Teisėjas jau stovi už durų.

5:10 Mano broliai, sunkaus išmėginimo ir kantrumo pavyzdžiu laikykite pranašus, kurie ištarė žodžius Viešpaties vardu!

5:11 Štai mes laikome palaimintais tuos, kurie išveria. Jūs girdėjote apie Jobo išsvermę ir žinote, koks buvo jam Viešpaties skirtas galutinis sprendimas, nes Viešpats labai gailestingas ir užjaučiantis.

5:12 Gi iš vis, mano broliai, neprisiekite nei dangumi, nei žeme, nei kitokia kokia nors priesaika! Tebūnie jūsų „Taip“ - taip ir „Ne“ - ne, kad nebebūtumėte veidmainiai.

5:13 Jeigu kas nors iš jūsų kenčia, tesimeldžia Dievui. Jeigu kas nors geros nuotaikos, tegieda psalmes.

5:14 Jeigu kas nors iš jūsų serga, tepasikviečia bažnyčios vyresniusius, ir tie tesimeldžia už jį Dievui, patepdami aliejumi Viešpaties vardu.

5:15 Ir tikėjimo malda išgelbės sergantįjį, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nusidėjęs, Viešpats jam atleis.

5:16 Išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad Dievas jus išgydytų. Didelę galią turi veiksmingai veikianti teisiejo malda.

5:17 Elijas buvo žmogus kaip ir mes. Jis meldėsi Dievui, kad nelytų, ir nelijo ant žemės tris metus ir šešis mėnesius.

5:18 Ir jis vėl meldėsi Dievui, ir dangus davė lietų, o žemė išaugino savo vaisių.

5:19 Broliai, jeigu tik kažkuris iš jūsų būtų nukreiptas nuo Tiesos ir kas nors jį sugrąžintų,

5:20 nežino, kad sugrąžinęs nusidėjėlį iš jo paklydimo kelio, išgelbės sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių.

NAUJASIS TESTAMENTAS

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

PIRMASIS PETRO LAIŠKAS

- 1:1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, gyvenantiems svetur, pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, išrinktiesiems
- 1:2 išankstiniu Dievo Tėvo žinojimu, Dvasios pašventinime, kad jie būtų paklusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju. Dievas tepadaugina jums malonę ir ramybę.
- 1:3 Tebūnie palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, Kuris iš Savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prikėlimu iš mirusiųjų atgimdė mus gyvai vilčiai,
- 1:4 amžinam, nesuterštam ir niekuomet nevystančiam palikimui, kuris saugomas mums dangaus aukštybėse.
- 1:5 Dievo jėga per tikėjimą jūs esate saugojami išgelbėjimui, kuris yra paruoštas ir bus apreikštas paskutiniu laiku.
- 1:6 Dėl to jūs ir šokinėjate iš džiaugsmo, nors šiuo metu, jeigu būtina, jūs trumpai esate nuliūdinti įvairiopouse išmėginimuose,
- 1:7 kad jūsų tikrą tikėjimą, daug vertingesnį už prapuolantį ir ugnyje ištiriamą auksą, Dievas rastų vertą pagyrimo, apdovanojimo ir šlovės, kai pasirodys Jėzus Kristus.
- 1:8 Kad jūs mylėtumėte Jį, nors ir nesate Jo matę ir tikėtumėte Jį, nors dabar Jo neregite, bet džiūgaujate neapsakomu ir pripildytu šlovės džiaugsmu,
- 1:9 gaudami tikėjimo apdovanojimą - jūsų sielų išgelbėjimą.
- 1:10 Apie šitą išgelbėjimą klausinėjo ir kruopščiai jį tyrinėjo pranašai, kurie paskelbė pranašystes apie jums skirtąją šlovę.
- 1:11 Jie tyrinėjo, apie kurį arba kokį laiką kalbėjo juose esanti Kristaus Dvasia, Kuri iš anksto paliudijo apie Kristaus kentėjimus ir po jų ateisiančius žodžius.
- 1:12 Jiems Dievas apreiškė, kad ne sau, bet mums jie patarnavo, perduodami tuos pačius žodžius, kuriuos dabar Jis paskelbė jums per tuos, kurie paskelbė jums Gerąją Naujieną per Šventąją Dvasią, pasiųstą iš dangaus. Į šituos dalykus trokšta pažvelgti angelai.
- 1:13 Todėl, paruošę savo protą veiklai, būdami apdairūs, iki galo pasitikėkite malone, kuri bus jums Dievo teikiama, kai pasirodys Jėzus Kristus.
- 1:14 Kaip paklusnumo vaikai, nebesileiskite priderinami prie ankstesnių jūsų neišmanymo laikų geidulių,
- 1:15 bet kaip jus pašaukęs Šventasis, taip ir jūs patys būkite šventi visu savo elgesiu,
- 1:16 nes parašyta: „Būkite šventi, nes Aš Esu šventas“.
- 1:17 Ir jeigu jūs Tėvą vadinatė Tuo, Kuris neatsižvelgdamas į asmenį teisia pagal kiekvieno darbą, tai su pagarbia baime elkitės savo buvimo svetur metu,
- 1:18 žinodami, kad Dievas atpirko jus iš beverčio, iš protėvių paveldėto jūsų gyvenimo būdo, ne amžinu sidabru ar auksu,
- 1:19 bet brangių krauju Kristaus, kaip Avinėlio be trūkumo ir be dėmės.
- 1:20 Jis buvo Dievo numatytas iš anksto, gi prieš pasaulio sukūrimą, bet apreikštas paskutiniais laikais jums,
- 1:21 per Jį įtikėjusiems Dievą, Kuris prikėlė Jį iš mirusiųjų ir suteikė Jam šlovę, kad jūsų tikėjimas ir viltis būtų Dieve.
- 1:22 Apvalę savo sielas paklusnume Tiesai per Dvasią, dėl neveidmainiškos broliškos meilės, karštai iš tyros širdies mylėkite vieni kitus.
- 1:23 Jūs esate Dievo atgimdomi ne iš pasmerktos pražūčiai, bet iš amžinos sėklos, gyvu ir per amžinybę pasiliekančiu Jo žodžiu.
- 1:24 Nes kiekvienas kūnas tarytum žolė, ir visa žmogaus šlovė tarsi žolės žiedas. Dievas išdžiovina žolę ir jos žiedas nubyra,
- 1:25 bet Viešpaties žodis pasilieka per amžinybę. Gi toks yra jums paskelbtas Gerosios Naujienos žodis.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 2:1 Taigi, padėję į šalį bet kokį blogį, visokią klastą, apsimetinėjimus, pavydus ir visus šmeižtus,
2:2 lyg ką tik gimę kūdikiai pamėkite dvasinį neatskiestą pieną, kad juo Dievas jus užaugintų,
2:3 jei tik jūs paragavote, kad Viešpats yra geras.
2:4 Ateikite pas Jį, gyvąjį Akmenį, gi per žmones pripažintą netinkamu, bet Dievo išrinktą, vertingą,
2:5 ir patys, kaip gyvieji akmenys, būkite Dievo statomi lyg dvasiniai namai, šventa kunigystė, kad aukotumėte dvasines aukas, priimtinas Jam per Jėzų Kristų.
2:6 Todėl Raštas ir sako: „Štai Aš dedu Sione kertinį Akmenį, išrinktą, vertingą, kad tikintis Jį, niekuomet nebūtų sugėdintas“.
2:7 Taigi jums, tikintiesiems, Jis yra vertybė, gi netikintiems - Akmuo, Kurį statantieji pripažino netinkamu. Šitą Dievas padarė kertiniu Akmeniu,
2:8 suklypimo Akmeniu, ir papiktinimo Uola. Jie suklypa nepaklusdami žodžiui, tam jie ir buvo skirti.
2:9 Gi jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventa tauta, Dievo įsigytieji žmonės, kad išgarsintumėte nuopelnus To, Kuris pašaukė jus iš tamsybės į Savo nuostabią šviesą.
2:10 Kitados ne tauta, gi dabar Dievo tauta, kitados ne buvote pasigailėti, gi dabar pasigailėti.
2:11 Mylimieji, aš raginu jus, kaip svetimtaučius ir gyvenančius svetimijoje šalyje, susilaikyti nuo kūniškų geidulių, tų, kurie kariauja prieš sielą!
2:12 Jūsų gyvenimo būdas tarp pagonių tebūna tinkamas, kad tie, kurie smerkia jus kaip piktadarius, atidžiai stebėję jūsų gerus darbus, imtų šlovinti Dievą aplankymo dieną.
2:13 Taigi būkite pavergti kiekvienai žmonių valdžiai dėl Viešpaties, ar tai karaliui kaip viršiausiam,
2:14 ar tai valdytojams, kaip jo siunčiamiems bausti piktadarių ir pagirti geradarių.
2:15 Nes tokia yra Dievo valia, kad darydami gera, jūs užčiauptumėte burną neprotingų žmonių neišmanymui.
2:16 Elkitės kaip laisvieji, ne kaip laisve dangstantys blogį, bet kaip Dievo vergai.
2:17 Gerbkite visus, pagarbiai bijokite Dievo, gerbkite karalių, ir kad mylėtumėte broliją.
2:18 Namų tarnai, su visa baime būkite pavergti šeimnininkams, ne tik geriems, švelniems, bet ir kaprizingiems.
2:19 Juk tai yra garbė, jeigu kas nors dėl Dievo įtakojamos sąžinės ištvėria sielvartus, nekaltai kentėdamas.
2:20 Gi kokia garbė jei nusižengdami ir daužomi kumščiais jūs iškęsite? Bet jei darydami gera ir kentėdami jūs iškęsite, Dievo akivaizdoje tai yra pagarba Jam.
2:21 Juk jūs tam Dievo pašaukti, nes ir Kristus kentėjo už mus, palikdamas mums pavyzdį, kad jūs sektumėte Jo pėdsakais.
2:22 Jis nepadarė nuodėmės, ir Jo burnoje Dievas nesurado apgaulės.
2:23 Šmeižiamas neatsakė į įžeidimą įžeidimu, kentėdamas negrasino, bet pavedė viską Tam, Kuris teisia teisingai.
2:24 Jis Pats Savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant medžio, kad mirę nuodėmėms, mes gyventume teismui, Jo žaizdomis Dievas jus išpirko.
2:25 Juk jūs buvote kaip paklaidintos avys, bet dabar Dievas jus sugražino jūsų sielų Ganytojui ir Vyskupui.
- 3:1 Taip pat ir jūs, žmonos, būkite pavergtos savo vyrams, kad ir tuos, kurie nepaklūsta žodžiui, Dievas įsigytų be žodžio, dėl žmonių elgesio.
3:2 Tepamato jie jūsų atsidavimą Dievui ir nepriekaištingą elgesį.
3:3 Tegul puošia jus ne išorė, ne supinti plaukai, auksiniai papuošalai ar pasaulio drabužiai,
3:4 bet paslėptas širdies žmogus, kuriame gyvena nemirtinga, švelni ir taikinga dvasia, kuri yra labai vertinga Dievo akivaizdoje.
3:5 Juk kitados taip ir puošdavosi šventos moterys, kurios pasitikėjo Dievu ir buvo pavergtos savo

NAUJASIS TESTAMENTAS

vyrams.

3:6 Taip, kaip Sara buvo pavergta Abraomui ir vadino jį viešpačiu, taip ir jūs, kurios esate Dievo padarytos jos dukterimis, darydamos gera ir neišbauginamos jokio pavojaus.

3:7 Taip pat ir jūs, vyrai, gyvenkite drauge su jomis supratingai, gerbdami jas kaip silpnesnį indą, kaip moterį ir kaip gyvenimo malonės bendrapaveldėtojas, kad jūsų maldos nebūtų trukdomos.

3:8 Gi galiausiai visi būkite tų pačių pažiūrų, kupini užuojautos, mylintys brolius, gailestingi, draugiški,

3:9 neatsilyginantys blogu už blogą ar keiksmu už keiksmą, gi priešingai, laiminantys ir žinantys, kad tam jūs ir esate Dievo pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą.

3:10 Juk kuris trokšta mylėti gyvenimą ir matyti geras dienas, tesulaiko savo liežuvį nuo blogio ir lūpas nuo apgaulės,

3:11 jis tesisaugo Piktojo ir tedaro gera, teieško taikos ir tesiekia jos,

3:12 nes Viešpaties akys žvelgia į teisiuosius, ir Jo ausys girdi jų prašymą, gi Viešpaties veidas prieš darančius blogį.

3:13 Ir kas jums pakenks, jeigu tik jūs būtumėte Gerojo sekėjais?

3:14 Bet jei jūs ir kentėtumėte dėl teismo, esate palaiminti. Gi dėl to, kad jie baisūs neišsigąskite ir nesijaudinkite.

3:15 Verčiau garbinkite Viešpatį Dievą savo širdyse, visuomet pasiruošę atsakyti kiekvienam reikalaujančiam iš jūsų įrodymo apie jumyse esančią Viltį su nuolankumu ir pagarbia baime,

3:16 turėdami gerą sąžinę, kad smerkiantys jus kaip piktadarius dėl jūsų gero elgesio Kristuje būtų Dievo sugėdinti.

3:17 Juk geriau, jeigu to nori Dievo valia, kentėti už gerus darbus, nei už piktus.

3:18 Nes ir Kristus vieną kartą kentėjo už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą, gi numarintas kūne, bet atgaivintas Dvasios.

3:19 Dvasios nuvestas, Jis skelbė kalėjime esančioms dvasioms,

3:20 kurios kitados buvo nepaklusnios, kai vieną kartą Nojaus dienomis Dievo kantrybė laukė, statant arką, kurioje nedaugelį, tai yra aštuonias sielas, Dievas išgelbėjo vandenyje.

3:21 Ir dabar Dievas mus gelbsti to atspindyje. Krikštas, panardinant vandenyje, nėra kūno nešvaros pašalinimas, bet geros sąžinės įžadas Dievui, per Jėzaus Kristaus prisikėlimą.

3:22 Kristus užvestas į dangų, ir yra Dievo dešinėje, Jam pavergti angelai, valdžios ir galybės.

4:1 Taigi Kristus kentėjo kūne už mus, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi, nes Tas, Kuris kentėjo kūne yra išvadavęs mus iš nuodėmės,

4:2 kad likusį laiką kūne gyventume jau ne žmonių aistroms, bet Dievo valiai.

4:3 Juk pakanka to, kad praėjusį gyvenimo laiką mes vykdėme pagonių valią, gyvenome palaidai, geidulingai, girtuokliavome, triukšmingai linksminomės, puotavome ir dalyvavome uždraustose stabmeldystėse.

4:4 Todėl jie stebinami, kai mato, kad jūs nebėgate kartu su jais pasinerti į tą patį pasileidimo srautą, ir jie šmeižia jūsų gerą vardą.

4:5 Jie atsiskaitys Tam, Kuris pasiruošęs teisti gyvuosius ir mirusiuosius.

4:6 Juk todėl buvo paskelbta Geroji Naujiena ir mirusiesiems, kad jie būtų nuteisti kūne kaip žmonės, bet gyventų kaip nori Dievo Dvasia.

4:7 Gi visų dalykų galas yra priartėjęs, todėl blaiviai mąstykite ir budėkite maldose.

4:8 O visų pirma nepaliaujamai mylėkite vieni kitus, nes meilė uždengs daugybę nuodėmių.

4:9 Būkite vieni kitiems svetingi be nusiskundimų.

4:10 Pagal kiekvieno priimtąją malonės dovaną, tarnaukite vieni kitiems kaip geri įvairiopus Dievo malonės prievaizdai.

4:11 Jei kas nors skelbia žodžius, teskelbia kaip Dievo žodžius. Jei kas nors tarnauja, tetarnauja ta galia, kurią teikia Dievas, kad visuose dalykuose per Jėzų Kristų jis šlovintų Dievą. Jam yra šlovė

NAUJASIS TESTAMENTAS

ir valdzia per amziu amzius. Amen.

4:12 Mylimieji, nebūkite nustebinami ugningo išbandymo metu, lyg kas nors neįprasta jums atsitinka, nes jis vyksta tam, kad jūs būtumėte išbandyti!

4:13 Džiaukitės būdami Kristaus kentėjimų dalininkai, kad ir Jo šlovės apsiereiškime jūs būtumėte pradžiuginti ir šokinėtumėte iš džiaugsmo!

4:14 Jeigu jus šmeižia dėl Kristaus vardo, esate palaiminti, nes šlovės ir Dievo Dvasia jums suteikia ramybę. Juk jie šmeižia gerą Dievo vardą, o jūs Jį šlovinate.

4:15 Niekas iš jūsų tegul nekenčia kaip žmogžudys, ar vagis, ar darantis pikta, ar kaip mėgstantis kištis į kitų žmonių reikalus.

4:16 Gi jeigu kas kenčia kaip Kristaus sekėjas, tenebūna sugėdintas, bet tešlovina dėl to Dievą.

4:17 Nes atėjo laikas pradėti teismą nuo Dievo namų. Gi jeigu jis pirmiausia prasideda nuo mūsų, tai koks galas bus tų, kurie nepaklūsta Dievo Gerajai Naujienai?

4:18 Ir jeigu teisųjį vos ne vos Dievas išgelbsti, tai kur pasirodys bedievis ir nusidėjėlis?

4:19 Taip pat ir tie, kurie kenčia pagal Dievo valią, tepatiki savo sielas ištikimajam Kūrėjui ir tedaro gera.

5:1 Aš raginu jūsų vyresniusius, toks pats vyresnysis ir Kristaus kentėjimų liudytojas bei dalyvis šlovės, kuri jau ruošinama ir bus apreiškama:

5:2 ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę, prižiūrėdami ją ne iš prievartos, bet savo noru, ne dėl nešvaraus pelno, bet su atsidavimu,

5:3 ir ne kaip viešpataujantys tiems, kurie jums duoti burtų keliu, bet būdami pavyzdžiais kaimenei.

5:4 Ir kai Dievas parodys Vyriausiąjį Ganytoją, jūs gausite nevystantį šlovės vainiką.

5:5 Taip pat jūs jaunesnieji, būkite pavergti vyresniesiems. Gi visi, vieni kitiems būkite pavergiami. Apsivilkite nuolankumu, nes Dievas išdidiesiems priešinasi, o nusižeminusiems teikia malonę.

5:6 Taigi būkite pažeminti po galinga Dievo ranka, kad Jis išaukštintų jus tinkamu laiku.

5:7 Bet kokį savo rūpestį užmeskite ant Jo, nes Jis vietoj jūsų rūpinasi.

5:8 Būkite apdairūs, budėkite, nes jūsų priešas Velnias vaikščioja aplinkui kaip riaumojantis liūtas, ieškodamas kurį jis galėtų praryti.

5:9 Jam priešinkitės tvirtu tikėjimu, žinodami, kad ir jūsų brolija pasaulyje patiria tokius pat kentėjimus.

5:10 Gi visos malonės Dievas, pašaukęs mus į Savo amžiną šlovę Kristuje Jėzuje, jus trumpai pakentėjusius, Pats teparuošia, tepalaiko, tesustiprina ir tepastato ant pamato.

5:11 Jam šlovė ir galybė per amžius amžių. Amen.

5:12 Per Silvaną, ištikimą brolių, - kaip aš manau, - keliais žodžiais aš parašiau, ragindamas ir liudydamas, kad tai tikroji Dievo malonė, kurioje jūs stovite.

5:13 Jus sveikina kartu su jumis išrinktoji Babilone ir mano sūnus Morkus.

5:14 Sveikinkite vienas kitą meilės pabučiavimu. Ramybė jums visiems Kristuje Jėzuje. Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

ANTRASIS PETRO LAIŠKAS

1:1 Simeonas Petras, Jėzaus Kristaus vergas ir apaštalas, tiems, kurie yra gavę burtu mums vienodai brangų tikėjimą per mūsų Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisumą.

1:2 Dievas tepadaugina jums malonę ir ramybę per Jo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimą.

1:3 Jo dieviška jėga padovanojo mus viską, kas reikalinga gyvenimui ir tam, kad būtume atsidavę Dievui, per pažinimą To, Kuris pašaukė mus šlovei ir tinkamumui.

1:4 Dievas padovanojo mums didžiausius ir brangius pažadus, kad pabėgę nuo pasaulyje ir geidulyje esančio supuvimo, per juos taptumėte dieviškos prigimties dalininkais.

1:5 Gi pridėję visas pastangas, parodykite tikėjime savo tinkamumą, gi tinkamume pažinimą,

1:6 gi pažinime savitvardą, gi savitvardoje ištvėrmę, gi ištvėrmėje atsidavimą Dievui,

1:7 gi atsidavime Dievui brolišką meilę, gi broliškoje meilėje - Meilę.

1:8 Juk jeigu šitie dalykai jumyse gyvena ir gausėja, jie nepadarys jūsų tingiais nei bevaisiais mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime.

1:9 Gi kuriam jų trūksta, tas yra aklas, užmerkęs akis ir užmiršęs, kad kitados buvo apvalytos jo nuodėmės.

1:10 Todėl, broliai, dar labiau skubėkite sutvirtinti jūsų pašaukimą ir išrinkimą, juk tai darydami jūs niekada nesukluptumėte!

1:11 Taip dar plačiau Dievas atvers jums įėjimą į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

1:12 Todėl būsiu jums dėmesingas ir nuolat priminsiu apie šituos dalykus, nors jūs tai žinote ir esate sutvirtinti turimoje tiesoje.

1:13 Gi aš manau, kad tai teisinga, kol esu šitoje palapinėje, žadinti jus priminimais,

1:14 nes žinau, kad greitai ateis mano palapinės palikimo metas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus man paskelbė.

1:15 Bet aš pasistengsiu, kad ir po manojo išėjimo, jūs visuomet galėtumėte tai skaityti ir pagal priminimus elgtis.

1:16 Juk mes paskelbėme jums mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir atėjimą, ne mėgdžiodami gudriai išgalvotus prasimanymus, bet Dievas padarė mus liudytojais, kurie savo akimis matė Jo didybę.

1:17 Juk Jis priėmė iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš didingos šlovės Jam buvo paskelbtas būtent toks žodis: „Šitas yra Mano Mylimasis Sūnus, Kuriuo Aš patenkintas“.

1:18 Tą žodį mes išgirdome paskelbtą iš dangaus, kai buvome kartu su Juo ant šventojo kalno.

1:19 Tačiau mes turime dar patikimesnį pranašų žodį. Jūs gerai darote kreipdami į jį dėmesį, kaip į žiburį, kuris šviečia tamsioje vietoje, kol išauštų diena ir jūsų širdyse užtekėtų Tas, Kuris neša šviesą.

1:20 Pirmiausia žinokite tai, kad jokia Rašto pranašystė nėra kilusi iš asmeninio supratimo.

1:21 Juk niekada Dievas neskelbė pranašystės žmogaus valia, bet jos žodžius ištarė per Šventąją Dvasią vadovaujami šventi Dievo žmonės.

2:1 Gi buvo tautoje ir netikrų pranašų, kaip ir tarp jūsų bus netikrų mokytojų, kurie slapta įves pražūtingų erezijų, atmesdami juos atpirkusįjį Šeiminingą bei užsitraukdami sau greitą pražūtį.

2:2 Didieji seks jų pražūtingais keliais ir dėl jų bus niekinamas Tiesos kelias.

2:3 Iš godumo apsimesdami ir siekdami asmeninės naudos jie pasinaudos jumis, tie, kuriems nuosprendis skirtas nuo seno ir jų pražūtis nesnaudžia.

2:4 Juk jeigu Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet surakinęs tamsos grandinėmis įmetė juos į Tartarą, kad ten jie būtų saugomi iki teismo dienos.

2:5 Jis nepagailėjo senojo pasaulio, bet išsaugojo teismo šauklį Nojų ir dar septynetą, kai siuntė bedievių pasauliui tvaną.

NAUJASIS TESTAMENTAS

2:6 Jis pavertė pelenais Sodomų bei Gomoros miestus, pasmerkė juos sunaikinimui, taip parodydamas pavyzdį tiems, kurie ketina gyventi bedieviškai.
2:7 Jis išgelbėjo teisųjį Lotą, kamuojamą per nedorųjų palaidą gyvenimo būdą.
2:8 Juk juos regėdamas, jų besiklausydamas ir tarp jų gyvendamas šis teisusis diena iš dienos kankino savo teisią sielą dėl jų priešingų Įstatymui darbų.
2:9 Viešpats žino, kaip išgelbėti Jam atsidavusiuosius iš išbandymo ir kaip neteisuosius išlaikyti teismo dienai bei bausmei,
2:10 gi ypač tuos, kurie gyvena suteršdami kūną geidulyje, nepaisydami net viešpatystės. Įžūlūs, savavaliai, jie nedreba niekindami šlovinguosius.
2:11 Tuo tarpu angelai, nors galingesni jėga ir galia, Viešpaties akivaizdoje neskelbia jiems šmeižikiško nuosprendžio.
2:12 Gi šitie, kaip neprotingi, prigimtinių instinktų vedžijami gyvuliai, pagimdyti sugavimui ir pražūčiai, niekina tuos, kurių nepažįsta, ir todėl Dievas sunaikins juos sugedime jų.
2:13 Jie gaus neteisumo atlygį. Ištisa dieną jie mąsto apie palaido gyvenimo malonumą. Jie dėmės ir ydos, besimėgaujantys savo apgaulėse, kartu su jumis puotaujantys.
2:14 Jų akys pilnos svetimavimo ir nepasotinamos nuodėmės. Jie pagauna sąžalies svyruojančias sielas. Jų širdis išlavinta godumui. Jie prakeikimo vaikai.
2:15 Jie suklaidino tuos, kurie paliko teisingą kelią ir pasuko keliu Balaamo, sūnaus Bosoro, kuris pamilo neteisumo atlygį,
2:16 bet jam buvo papriekaištauta dėl jo neteisybės: nekalbanti asilė, prakalbusi žmogaus balsu, užkirto kelią pranašo beprotybei.
2:17 Jie yra bevandeniai šaltiniai, per viesulą varomi debesys. Jiems Dievas skyrė juodžiausią tamsybę per amžinybę.
2:18 Jie kalba išpūstus tuštybės žodžius, kūno geismais ir paleistuvystėmis jie suvilioja tuos, kurie iš tikrųjų pabėgo nuo paklydime apgyvendintų.
2:19 Jie skelbia jiems laisvę, patys būdami pražūties vergai. Juk jei kas nors ką nugali, tas jį ir pavergia.
2:20 Nes jeigu, ištrūkę iš pasaulio nešvarumų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, bet vėl į juos įpainioti jie pralaimi, tai tiems paskui darosi blogiau nei pirma.
2:21 Juk jiems būtų buvę geriau nepažinti teisumo kelio, nei jį pažinus nusisukti nuo jiems perduoto švento įsakymo.
2:22 Gi anot teisingos patarlės jiems yra atsitikę tai: „Šuo sugrižo prie savo vėmalo, o išmaudyta kiaulė į purvo balą kurioje voliojasi gyvuliai“.

3:1 Mylimieji, tai jau antras laiškas, kurį jums rašau! Abiejuose priminimais aš žadinu jūsų tyrą mąstymą.
3:2 Aš jums primenu per šventus pranašus iš anksto ištartus žodžius bei mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo apaštalų įsakymą.
3:3 Pirmiausia žinokite tai, kad paskutinėmis dienomis pasirodys išjuokėjai gyvenantys pagal savo geismus
3:4 ir sakantys: „Kur Jo atėjimo pažadas? Juk nuo to laiko, kai Dievas užmigdė protėvius, visa pasilieka kaip buvę nuo sukūrimo pradžios“.
3:5 Juk jiems, to trokštantiems, lieka paslėpta tai, kad nuo seno dangūs ir žemė, iš vandens ir per vandenį buvo sukurti Dievo žodžiu.
3:6 Dievo sprendimu tuometinis pasaulis buvo vandeniui užtvindytas ir pražuvo.
3:7 Gi dabartiniai dangūs ir žemė yra palaikomi Jo sprendimui, saugomi ugniai ir bedievių žmonių teismo bei pražūties dienai.
3:8 Mylimieji, vienas dalykas tenebūna nuo jūsų paslėptas, kad viena diena pas Viešpatį kaip tūkstančiai metų ir tūkstančiai metų kaip viena diena!

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:9 Viešpats neatidėlioja Savo pažado, kaip kai kurie mano, kad Jis užtrunka, bet yra mums labai kantrus, netrokšdamas, kad kai kurie būtų pražudyti, bet kad visi atgailautų.

3:10 Gi Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį. Tuomet dangūs su triukšmu pranyks, gi elementus Dievas sunaikins ugnyje, o žemę ir joje esančius kūrinčius Jis sudegins.

3:11 Juk jeigu visa tai bus sunaikinta, tai kokie privalote būti jūs, šventai ir dievobaimingai gyvenantys,

3:12 laukiantys ir skubinantys Dievo dienos atėjimą, kai dangų Jis sunaikins ugnimi, o elementus išlydys.

3:13 Bet mes pagal Dievo pažadą laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas.

3:14 Todėl, mylimieji, to laukdami, stenkitės, kad Jis rastų jus nesuteptus, nepriekaištingus ir esančius taikoje!

3:15 Mūsų Viešpaties pakantumą laikykite išgelbėjimu, kaip jums parašė ir mūsų mylimas brolis Paulius pagal jam Dievo suteiktą išmintį.

3:16 Apie šituos įvykius jis taip kalba visuose laiškuose, kuriuose yra sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos nemokyti ir svyruojantys iškraipo, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai.

3:17 Gi jūs, mylimieji, iš anksto tai žinodami, saugokitės, kad nedorėlių paklydimo suvilioti jūs neprarastumėte savo tvirtumo!

3:18 Aukite malonėje bei mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinime. Jam šlovė dabar ir dienoje amžinybės. Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

PIRMASIS JONO LAIŠKAS

- 1:1 Kuris buvo nuo pradžios, Kurį girdėjome, Kurį savo akimis matėme, Kurį stebėjome ir mūsų rankos apčiupinėjo - apie gyvenimo Žodį mes liudijame.
- 1:2 Gyvenimą Dievas parodė, ir mes Jį matėme, todėl liudijame, ir skelbiame jums amžinąjį Gyvenimą, kuris buvo pas Tėvą ir Jis parodė Jį mums.
- 1:3 Kurį matėme ir girdėjome, skelbiame jums, kad ir jūs turėtumėte bendrumą su mumis. O mūsų bendrumas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.
- 1:4 Ir tai rašome jums, kad mūsų džiaugsmas būtų išstobulintas.
- 1:5 Tai yra žinia, kurią girdėjome iš Jo ir skelbiame jums, kad Dievas yra Šviesa ir Jame nėra jokios tamsos.
- 1:6 Jeigu tik sakytume, kad bendrumą turime su Juo, bet vaikščioltume tamsoje, mes meluojame ir nevykdome tiesos.
- 1:7 Gi jeigu tik vaikščioltume Šviesoje, kaip Jis yra šviesoje, mes bendrumą turime vieni su kitais, ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalo mus nuo bet kokios nuodėmės.
- 1:8 Jeigu tik sakytume, kad neturime nuodėmės, mes klaidiname patys save, ir nėra mumyse Tiesos.
- 1:9 Jeigu tik mes sutiktume, kad esame nusidėję, tai Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo bet kokios neteisybės.
- 1:10 Jeigu tik sakytume, kad nesame nusidėję, darome Jį melagiu, ir nėra mumyse Jo Žodžio.
- 2:1 Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad jūs nenusidėtumėte! O jeigu tik kuris nusidėtų, mes turime Užtarėją pas Tėvą, - Jėzų Kristų, teisingąjį.
- 2:2 Jis yra permaldavimo auka už mūsų nuodėmes, ir ne vien už mūsų, bet ir už viso pasaulio.
- 2:3 Ir iš to mes atpažįstame, kad Jį esame pažinę, jeigu tik vykdytume Jo įsakymus.
- 2:4 Kas sako: „Aš esu Jį pažinęs“, bet Jo įsakymų nevykdantis, tas melagis, ir nėra jame Tiesos.
- 2:5 Gi kuris Jo žodį vykdytų, tame tikrai Dievo meilė yra išstobulinta. Iš to ir atpažįstame, kad Jame esame.
- 2:6 Kas sako, kad pasilieka Jame, tas privalo ir pats taip elgtis, kaip ir Jis elgėsi.
- 2:7 Broliai, aš jums rašau ne naują įsakymą, bet seną įsakymą, kurį turėjote nuo pradžios! Senas įsakymas yra žodis, kurį išgirdote nuo pradžios.
- 2:8 Vėl rašau jums naują įsakymą, kuris tikras Jame ir jumoje, nes tamsa suvedžioja, o tikroji Šviesa tuojau pat tai atskleidžia.
- 2:9 Kas sako, kad esąs Šviesoje, bet savo brolio nekenčia, tas iki šiol tebėra tamsoje.
- 2:10 Kas myli savo brolių, tas pasilieka Šviesoje, ir jame nėra jokios progos suklypti.
- 2:11 Gi kas savo brolio nekenčia, tas yra tamsoje, vaikščioja tamsoje, ir nežino kur eina, nes tamsa apakino jo akis.
- 2:12 Aš rašau jums, vaikeliai, nes dėl Jo vardo Dievas atleido jums nuodėmes!
- 2:13 Aš rašau jums, tėvai, nes pažinote Tą, Kuris yra nuo pradžios! Aš rašau jums, jaunuoliai, nes nugalėjote Piktąjį! Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūs pažinote Tėvą!
- 2:14 Aš parašiau jums, tėvai, nes jūs pažinote Tą, Kuris yra nuo pradžios! Aš parašiau jums, jaunuoliai, nes jūs stiprūs, kadangi jumoje gyvena Žodis Dievo, ir jūs nugalėjote Piktąjį!
- 2:15 Kad nemylėtume pasaulio, nei tų dalykų, kurie pasaulyje. Jeigu tik kas nors myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės,
- 2:16 nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyrimasis pragyvenimo dalykais. Tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.
- 2:17 O pasaulis praeina ir jo geismas, bet kas vykdo Dievo valią, tas pasilieka per amžinybę.
- 2:18 Vaikeliai, tai paskutinė valanda! Ir kaip išgirdote, kad ateina Antikristas, tai jau dabar tapo uoliais antikristais. Todėl žinome, kad tai paskutinė valanda.
- 2:19 Jie išėjo iš mūsų, bet nebuvo iš mūsų. Juk jeigu jie būtų buvę iš mūsų, jie būtų pasilikę kartu

NAUJASIS TESTAMENTAS

su mumis. Bet taip atsitiko, kad Dievas atskleistų, jog ne visi yra iš mūsų.

2:20 Bet jūs turite Patepimą iš Šventojo ir atpažįstate juos visus.

2:21 Aš parašiau jums ne todėl, kad nežinote tiesos, bet todėl, kad žinote ją ir kad iš tiesos nekyla joks melas.

2:22 Kas yra melagis, jeigu ne neigiantis, kad Jėzus yra Kristus? Šitas yra antikristas, neigiantis Tėvą ir Sūnų.

2:23 Kiekvienas neigiantis Sūnų, neturi ir Tėvo.

2:24 Taigi tepasilieka jumyse tai, ką išgirdote nuo pradžios. Jeigu tik tas žodis, kurį išgirdote nuo pradžios, pasiliktu jumyse, tada ir jūs pasilikssite Sūnuje ir Tėve.

2:25 O šitas yra pažadas, kurį Jis Pats mums davė, - amžinasis gyvenimas.

2:26 Aš tai parašiau apie tuos, kurie jus klaidina.

2:27 Kai jūsų Patepimas, Kurį iš Jo gavote, pasilieka jumyse, tai nereikia, kad jus kas nors mokytu, nes Pats Patepimas moko jus apie viską, ir Jis yra sakantis tiesą, o ne melą. Ir kaip Jis jus išmokė, taip jūs Jame ir pasilikite.

2:28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite Jame, kad, kai Dievas Jį parodys, turėtume drąsą ir nebūtume prieš Jį sugėdinti, kai Jis ateis!

2:29 Jeigu tik žinotumėte, kad Jis teisingas, tai žinokite, kad ir kiekvienas, vykdamas teisingumą, Jo yra pagimdytas.

3:1 Jūs pažiūrėkite, kokią meilę dovanojo mums Tėvas, kad mes būtume pavadinti Dievo vaikais. Todėl pasaulis neatpažįsta mūsų, nes ir Jo neatpažino.

3:2 Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet Jis dar neatskleidė, kokie mes būsime! Gi mes žinome, kad jeigu tik Jis būtų parodytas, būsime tokie pat kaip Jis, nes regėsime Jį Tokį, Koks Jis yra.

3:3 Ir kiekvienas turintis Jame šitą viltį, pašventina save, kaip ir Tas yra šventas.

3:4 Kiekvienas darantis nuodėmę, laužo Įstatymą, nes nuodėmė yra Įstatymo laužymas.

3:5 Jūs žinote, kad Dievas Jį parodė tam, kad Jis pašalintų mūsų nuodėmes, nes Jame nėra nuodėmės.

3:6 Kiekvienas pasiliekančias Jame, nenusideda. Kiekvienas nusidedantis Jo nėra matęs, nei Jo pažinęs.

3:7 Vaikeliai, tegul niekas jūsų neapgauna! Vykdamas teisingumą yra teisingas, kaip ir Jis teisingas.

3:8 Darantis nuodėmę yra iš Velnio, nes Velnias nusideda nuo pat pradžios. Todėl ir buvo parodytas Dievo Sūnus, kad sunaikintų Velnio darbus.

3:9 Kiekvienas pagimdytas Dievo, nedaro nuodėmės, nes jame pasilieka Jo sėkla. Jis negali nusidėti, todėl kad yra pagimdytas Dievo.

3:10 Šitaip išaiškėja kurie yra Dievo vaikai, o kurie Velnio vaikai. Kiekvienas nevykdamas teisingumo ir nemylintis savo brolio, nėra iš Dievo.

3:11 Nes šita yra žinia, kurią jūs išgirdote nuo pradžios, kad mes mylėtume vieni kitus.

3:12 Ne kaip Kainas, kuris buvo iš Piktoto ir žiauriai nužudė savo brolių. Kodėl jį žiauriai nužudė? Todėl, kad jo darbai buvo pikti, gi brolio - teisingi.

3:13 Nesistebėkite, broliai, jeigu pasaulis jus persekioja.

3:14 Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą tam, kad mylėtume brolius. Nemylintis brolio, pasilieka mirtyje.

3:15 Kiekvienas, kas nekenčia savo brolio, yra žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio.

3:16 Mes iš to atpažinome meilę, kad Jis už mus atidavė Savo sielą. Ir mes turime atiduoti savo sielas už brolius.

3:17 Gi jei kuris turėtų pasaulio gėrybių ir matytų savo brolių poreikį turintį, bet užrakintų jam savo širdį, - kaip jame pasiliks Dievo meilė?

NAUJASIS TESTAMENTAS

3:18 Mano vaikeliai, kad nemylėtume žodžiu nei liežuviu, bet darbu ir tiesa!
3:19 Ir iš to atpažįstame, kad esame iš Tiesos, jei Jo akivaizdoje įtikinsime mūsų širdis.
3:20 Net jeigu mūsų širdis mus pasmerktų, mes žinome, kad Dievas svarbesnis už mūsų širdį ir pažįsta kiekvieną.
3:21 Mylimieji, jeigu tik mūsų širdis mūsų nepasmerktų, mes pasitikėdami kalbame su Dievu!
3:22 Ir ko jeigu tik prašytume, gauname iš Jo, nes vykdome Jo įsakymus ir Jo akivaizdoje darome tai, kas Jam patinka.
3:23 Šitas yra Jo įsakymas, kad tikėtume Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą, ir mylėtume vieni kitus, kaip Jis mums įsakė.
3:24 Nes tas, kuris vykdo Jo įsakymus, pasilieka Jame, ir Jis - tame. Iš to atpažįstame, kad Jis pasilieka mumyse, iš Dvasios, Kurią Jis mums davė.

4:1 Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet išbandykite dvasias, ar jos iš Dievo, nes išėjo į pasaulį uolūs netikri pranašai!
4:2 Iš to atpažinkite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri sutinka, kad Jėzus Kristus kūne atėjęs, yra iš Dievo,
4:3 o kiekviena dvasia, kuri nesutinka, kad Jėzus Kristus kūne atėjęs, nėra iš Dievo. Tokia yra Antikristo, apie kurį išgirdote, kad jis ateina. Jis jau dabar yra pasaulyje.
4:4 Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos! Nes Tas, Kuris jumyse, galingesnis nei tas, kuris pasaulyje.
4:5 Jie yra iš pasaulio, todėl skelbia pasaulio žodžius, ir pasaulis jų klauso.
4:6 Mes esame iš Dievo. Pažįstantis Dievą - mūsų klauso, kuris ne iš Dievo - mūsų neklauso. Iš to mes atpažįstame tiesos Dvasią ir apgaulės dvasią.
4:7 Mylimieji, kad mylėtume vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo. Kiekvienas, kuris myli, yra pagimdytas Dievo ir pažįsta Dievą!
4:8 Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė.
4:9 Dievo meilė mumyse buvo parodyta tuo, jog Dievas siuntė į pasaulį Savo Vienintelį Sūnų, kad gyventume per Jį.
4:10 Meilė - ne tai, kad mes pamilome Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir atsiuntė Savo Sūnų - permaldavimo auką už mūsų nuodėmes.
4:11 Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes privalome mylėti vieni kitus!
4:12 Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jeigu tik mylėtume vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka, ir Jo meilė mumyse yra išstobulinta.
4:13 Iš to atpažįstame, kad pasiliekame Jame ir Jis mumyse, nes Jis davė mums Savo Dvasią.
4:14 Ir mes matėme, ir liudijame, kad Tėvas atsiuntė Sūnų, pasaulio Gelbėtoją.
4:15 Kuris jeigu tik sutiktų, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas jame pasilieka ir jis Dieve.
4:16 Mes pažinome ir įtikėjome meilę, kurią Dievas turi mumyse. Dievas yra meilė, ir pasiliekantis meilėje, pasilieka Dieve, ir Dievas jame.
4:17 Taip Dievas išstobulino mumyse meilę, kad mes būtume drąsūs teismo dieną, nes koks Jis yra, tokie ir mes esame šitame pasaulyje.
4:18 Meilėje nėra baimės, nes tobula meilė lauk išvaro baimę. Juk baimėje yra kančia, ir tas, kuris bijo, tas Dievo nėra išstobulintas meilėje.
4:19 Kad mylėtume Jį, nes Jis mus pirmas pamilo.
4:20 Jeigu tik kuris sakytų: „Aš myliu Dievą“, bet savo brolio nekęstų, - tas melagis. Kuris nemyli savo brolio, kurį matė, kaip gali mylėti Dievą, Kurio nematė.
4:21 Mes turime tokį Jo įsakymą: kas myli Dievą, tas myli ir savo brolių.

5:1 Kiekvienas tikintis, kad Jėzus yra Kristus, yra pagimdytas Dievo, ir kiekvienas mylintis Gimdytoją, myli ir Jo pagimdytą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 5:2 Iš to atpažįstame, kad mylime Dievą, jeigu mylėtume Dievo vaikus ir vykdytume Jo įsakymus.
- 5:3 Juk tai ir yra meilė Dievui, jei vykdytume Jo įsakymus. O Jo įsakymai nėra sunkūs.
- 5:4 Nes tas, kuris pagimdytas Dievo, nugalė pasaulį. Ir tai yra pergalė, nugalėjusi pasaulį - mūsų tikėjimas.
- 5:5 Gi kas yra tas, kuris nugalė pasaulį, jeigu ne tas, kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?
- 5:6 Jis yra Tas, Kuris atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus; ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir Dvasia tai liudija, nes Dvasia yra Tiesa.
- 5:7 Nes yra trys liudytojai danguje: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir Šitie trys yra Vienas.
- 5:8 Ir trys yra liudytojai žemėje: dvasia, vanduo ir kraujas; o šitie trys yra Viename.
- 5:9 Jeigu mes priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra svarbesnis, nes tai Dievo liudijimas, kuriuo Jis paliudijo apie Savo Sūnų.
- 5:10 Kas tiki Dievo Sūnų, turi liudijimą savyje. Kas netiki Dievu, tas melagiu Jį padarė, nes nepatikėjo liudijimu, kuriuo Dievas paliudijo apie Savo Sūnų.
- 5:11 O liudijimas toks: Dievas mums davė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra Jo Sūnuje.
- 5:12 Turintis Sūnų, turi gyvenimą, neturintis Dievo Sūnaus, neturi gyvenimo.
- 5:13 Tai parašiau jums, tikintiems Dievo Sūnaus vardą, kad žinotumėte, jog turite amžinąjį gyvenimą ir kad tikėtumėte Dievo Sūnaus vardą.
- 5:14 Ir tokią drąsą mes turime Jo akivaizdoje: jeigu ko tik prašytume pagal Jo valią, Jis girdi mus.
- 5:15 O jeigu tik žinome, kad Jis girdi mus, ko jeigu prašytume, tai žinome, kad ir turime tai, ko Jo prašėme.
- 5:16 Jeigu tik kas pamatytų savo brolių nusidedantį ne iki mirčiai, tas prašytų, ir Dievas duotų jam gyvenimą, nusidedančiam ne iki mirčiai. Yra nuodėmė iki mirčiai, bet aš sakau ne dėl šitos, kad jis prašytų.
- 5:17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė ir yra nuodėmė ne iki mirčiai.
- 5:18 Mes žinome, kad kiekvienas, pagimdytas Dievo, nenusideda. Juk pagimdytas Dievo, saugo save, ir Piktasis jo nepaliečia.
- 5:19 Mes žinome, kad esame iš Dievo, o visas pasaulis yra Piktojo.
- 5:20 Gi mes žinome, kad Dievo Sūnus atėjo ir davė mums supratimą, kad pažintume Tikrąjį. Ir mes esame Tikrajame - Jo Sūnuje Jėzuje Kristuje. Šitas yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas.
- 5:21 Vaikeliai, saugokite save nuo stabų! Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

ANTRASIS JONO LAIŠKAS

- 1:1 Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos vaikams, kuriuos aš myliu Tiesoje, - ir ne vien aš, bet ir visi, kurie yra pažinę Tiesą, -
- 1:2 dėl Tiesos, gyvenančios mumyse ir būsiančios kartu su mumis per amžinybę.
- 1:3 Kartu su mumis yra malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo Viešpaties Jėzaus Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir meilėje.
- 1:4 Aš buvau labai nudžiugintas, nes radau tavo vaikų, kurie gyvena Tiesoje, kaip reikalauja įsakymas, kurį mes esame gavę iš Tėvo.
- 1:5 Ir dabar prašau tave, poniai, - ne kaip rašydamas tau naują įsakymą, bet kaip tą, kurį turėjome nuo pradžios, - kad mes mylėtume vieni kitus.
- 1:6 O meilė yra tai, kad mes elgtumės pagal Jo įsakymus. Šitas yra įsakymas, kurį išgirdote nuo pradžios, kad gyventumėt pagal jį.
- 1:7 Nes po pasaulį pasklido uolūs klaidintojai, kurie nesutinka, kad Jėzus Kristus ateina kūne. Toks yra klaidintojas ir Antikristas.
- 1:8 Saugokite save, kad neprarastume tų, dėl kurių dėjome pastangas, bet, kad gautume visą atlygį.
- 1:9 Kiekvienas, kuris nukrypsta į šalį ir nepasilieka Kristaus mokyme, neturi Dievo. Kas pasilieka Kristaus mokyme, šitas turi ir Tėvą, ir Sūnų.
- 1:10 Jeigu kas nors ateina pas jus ir neatsineša šito mokymo, to nepriimkite į namus ir jam nesakykite: „Būk sveikas“.
- 1:11 Juk kas sako jam: „Būk sveikas“, tas pritaria jo priešiškiems darbams.
- 1:12 Nors turiu daug ką jums parašyti, nenoriu to daryti ant papiruso ir rašalu. Aš tikiuosi pas jus atvykti ir pasikalbėti iš lūpų į lūpas, kad mūsų džiaugsmas būtų išstobulintas.
- 1:13 Tave sveikina išrinktosios tavo sesers vaikai. Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

TREČIASIS JONO LAIŠKAS

1:1 Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį aš myliu Tiesoje.

1:2 Mylimasis, labiau už visus aš trokštu, kad tu klestėtum ir būtum sveikas, - taip, kaip klesti tavo siela!

1:3 Juk aš esu labai pradžiugintas, nes atvykę broliai liudija apie tavo ištikimybę, kaip tu gyveni Tiesoje.

1:4 Aš neturiu didesnio džiaugsmo už šitą, kai girdžiu, kad mano vaikai gyvena Tiesoje.

1:5 Mylimasis, teisingai elgiesi, jeigu tik ką darytum dėl brolių ir dėl svetimšalių!

1:6 Jie paliudijo bažnyčiai apie tavo meilę. Tu gerai padarysi, išlydėdamas juos taip, kaip verta Dievo.

1:7 Juk jie atvyko dėl Jo vardo, nieko neimdami iš pagonių.

1:8 Todėl privalome tokius priimti, kad būtume Tiesos bendradarbiais.

1:9 Aš parašiau bažnyčiai, bet Diotrefas, kuris nori būti tarp jų pirmas, nepriima mūsų.

1:10 Todėl, jeigu tik ateičiau, aš priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro, šmeiždamas mus piktais žodžiais. Nepatenkintas tuo, jis pats nepriima brolių, o norintiems priimti draudžia, net iš bažnyčios išmeta.

1:11 Mylimasis, neimk pavyzdžiu blogojo, bet Gerąjį! Darantis gera, yra iš Dievo, gi darantis pikta, nėra matęs Dievo.

1:12 Demetrijui buvo paliudyta per visus ir per pačią Tiesą, gi ir mes liudijame, ir jūs žinote, kad mūsų liudijimas yra patikimas.

1:13 Daug ką turėjau tau parašyti, bet nenoriu rašyti rašalu ir nendrine plunksna.

1:14 Tikiuosi greitai pamatyti tave ir tuomet mes pasikalbėsime iš lūpų į lūpas. Ramybė tau. Sveikina tave mylimieji. Sveikink mylimuosius pavardžiui.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rimvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

JUDO LAIŠKAS

- 1:1 Gi Judas, Jėzaus Kristaus vergas, Jokūbo brolis, Dieve Tėve pašventintiems ir Jėzui Kristui išsaugotiems pašauktiesiems:
- 1:2 Dievas tepadaugina jums gailestingumą, ramybę ir meilę.
- 1:3 Mylimieji, skubiai noriu jums parašyti apie bendrą išgelbėjimą; aš būtinai turėjau jums parašyti raginimą, kad jūs kovotumėte už tikėjimą, vieną kartą perduotą šventiesiems!
- 1:4 Juk vogčia įsiskverbė kai kurie žmonės, nuo seno paskirti tokiam teismo nuosprendžiui: bedieviai, kurie pakeičia mūsų Dievo malonę į įžūlų elgesį ir neigia vienintelį Valdovą Dievą, ir mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.
- 1:5 Aš noriu gi jums priminti, nors tai jūs žinote, kad Viešpats, kadaise išgelbėjęs tautą iš Egipto žemės, po to atidavė mirčiai tuos, kurie netikėjo Juo.
- 1:6 Gi angelus, nevykdžiusius savo pareigų, bet palikusius savo buveinę, Jis laiko tamsybėje surakintus amžinai pančiais didžiosios dienos teismui.
- 1:7 Kaip Sodomos ir Gomora bei aplink juos esantys miestai, panašiai ir šitie, atsidavė ištvirkavimui ir nuėjo paskui kitokį kūną. Jie yra tapę mums pavyzdžiu, kentėdami amžinos ugnies bausmę.
- 1:8 Taip pat ir šitie sapnuotojai suteršia kūną, nepaisydami to, gi jie niekina viešpatystę ir šmeižia šlovingųjų gerą vardą.
- 1:9 O arkangelas Mykolas, kai ginčijosi su Velniu ir nesutiko su juo dėl Mozės kūno, neišdrįso pareikšti jį niekinančio nuosprendžio, bet tarė: „Tesudraudžia tave Viešpats“.
- 1:10 Gi šitie niekina tai, ko nesupranta, o ką instinktyviai, kaip neprotingi gyvuliai jie moka, tame jie ir yra naikinami.
- 1:11 Vargas jiems, nes jie buvo nuvesti Kaino keliu, paskirti Balaamo paklydimo bausmei ir atiduoti prieštaravimui kaip Korė pražuvo.
- 1:12 Šitie yra kaip pavojingi rifai jūsų meilės vakarienėse, kai vaišinasi kartu su jumis. Jie ganytojai, kurie be baimės gano tik patys save, jie bevandeniai debesys, nešiojami per vėjus, jie bevaisiai medžiai vėlyvą rudenį, du kartus mirę, išrauti su šaknimis.
- 1:13 Jie šėlstančios jūros bangos, kurios išputoja savo šlykštybes, žvaigždės klajoklės, kurioms per amžinybę skirta juodžiausia tamsybė.
- 1:14 Gi jiems pranašavo ir septintasis nuo Adomo, Enochas, sakydamas: „Štai atėjo Viešpats su nesuskaitoma daugybe Savo šventųjų
- 1:15 įvykdyti teismo visiems ir apkaltinti visų bedievių dėl visų jų bedieviškų darbų, kuriuos jie bedieviškai darė, ir dėl visų šiurkščių žodžių, kuriuos bedieviai nusidėjėliai prieš Jį ištarė“.
- 1:16 Šitie yra murmėtojai, kurie skundžiasi savo likimu, gyvena savo geismais, jų lūpos taria išpūstus žodžius, jie stebisi žmonėmis tikėdamiesi naudos.
- 1:17 Gi jums, mylimieji, tebūnie priminti žodžiai, kurie anksčiau buvo paskelbti per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalus!
- 1:18 Jie sakė jums, kad paskutiniaisiais laikais bus išjuokėjų, kurie gyvens pagal savo bedieviškus geismus.
- 1:19 Tai tie, kurie atsiskiria nuo kitų, sieliniai, neturintys Dvasios žmonės.
- 1:20 Gi jūs, mylimieji, statykite save ant švenčiausiojo jūsų tikėjimo, meldamiesi Dievui Šventojoje Dvasioje,
- 1:21 išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinajam gyvenimui!
- 1:22 Pasigailėkite tų, kurie abejoja,
- 1:23 gi kitus su baime gelbėkite, traukdami iš ugnies, šlykštėdamiesi net jų kūnu suteršto drabužio.
- 1:24 Gi Tam, Kuris gali išsaugoti jus nesuklupusius ir Savo šlovės akivaizdoje pastatyti nepriekaištingus, su džiūgavimu,

NAUJASIS TESTAMENTAS

1:25 vieninteliam išmintingajam Dievui, mūsų Gelbėtojai, Jam tebūnie šlovė, didybė, galia ir valdžia dabar ir per visus amžius. Amen.

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas
rinvir@gmail.com

NAUJASIS TESTAMENTAS

APREIŠKIMAS JONUI

- 1:1 Jėzaus Kristaus apreiskimas, kurį Dievas Jam davė, kad Jis parodytų Savo vergams, kas netrukus turi įvykti, ir per Savo angelą ženklais atskleidė Savo vergui Jonui,
1:2 kuris paliudijo Dievo žodį ir Jėzaus Kristaus liudijimą - visa, ką jis buvo regėjęs.
1:3 Palaimintas tas, kuris balsu skaito, ir tie, kurie girdi šios pranašystės žodžius, ir vykdo tai, kas joje parašyta, nes skirtas laikas yra arti.
1:4 Jonas, septynioms Azijoje esančioms bažnyčioms: malonė ir ramybė jums nuo To, Kuris yra, ir Kuris buvo, ir nuo To, Kuris ateina, ir nuo septynių dvasių, esančių prieš Jo sostą,
1:5 ir nuo Jėzaus Kristaus, Ištikimojo Liudytojo, mirusiųjų Pirmagimio, ir žemės karalių Valdovo. Tam, Kuris pamilo mus ir nuplovė Savo krauju nuo mūsų nuodėmes,
1:6 ir padarė mus karaliais, ir kunigais, Dievui ir Savo Tėvui, Jam šlovė ir galybė per amžių amžius. Amen.
1:7 Štai Jis ateina su debesimis, ir pamatys Jį kiekviena akis, ir tie, kurie Jį pervėrė. Ir visos žemės giminės prieš Jį mušis į krūtinę iš sielvarto. Taip, amen.
1:8 „Aš Esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga“, - sako Viešpats, Kuris yra, ir Kuris buvo, ir Kuris ateina, Visavaldis.
1:9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir priespaudos, karalystės bei Jėzaus Kristaus ištikimybės dalininkas, buvau saloje, vadinamoje Patmu, dėl Dievo žodžio ir dėl Jėzaus Kristaus liudijimo.
1:10 Aš buvau Dvasioje Viešpaties dieną ir išgirdau už savo nugaros galingą balsą, kaip trimito,
1:11 To, Kuris sako: „Aš Esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis, ir ką matai, surašyk į knygos ritinį ir nusiųsk bažnyčioms Azijoje: į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfiją ir į Laodikėją“.
1:12 Aš atsisukau ir nukreipiau savo žvilgsnį link Kalbančiojo su manimi balso, ir atsisukęs pamačiau septynis auksinius šviestuvus,
1:13 o tarp septynių šviestuvų, panašų į Žmogaus Sūnų, apsilikusį pėdas siekiančiu ilgu drabužiu ir perjuostą per krūtinę auksine juosta.
1:14 Gi Jo galva ir plaukai buvo balti, kaip balta vilna, kaip sniegas, o Jo akys kaip ugnies liepsna.
1:15 Jo kojos panašios į krosnyje įkaitintą gryniausią varį, o Jo balsas buvo kaip daugybės vandenių šniokštimas.
1:16 Dešinėje Savo rankoje Jis laiko septynias žvaigždes, iš Jo burnos išeina aštrus dviašmenis kalavijas, o Jo veidas kaip saulė, kuri šviečia visu savo skaistumu.
1:17 Ir kai aš Jį pamačiau, kritau prie Jo kojų kaip negyvas, bet Jis uždėjo ant manęs Savo dešinę ranką man sakydamas: „Nebijok, Aš Esu Pirmasis, ir Paskutinysis,
1:18 ir Gyvenantysis. Aš buvau miręs ir štai esu Tas, Kuris gyvena per amžių amžius. Amen. Aš turiu mirusiųjų pasaulio ir mirties raktus.
1:19 Užrašyk tai, ką tu matei ir tai, kas yra, ir tai, kas turi vėliau įvykti.
1:20 Septynių žvaigždžių, kurias tu matei Mano dešinėje, ir septynių auksinių šviestuvų paslaptis yra ta: septynios žvaigždės yra septynių bažnyčių pasiuntiniai, o septyni šviestuvai, kuriuos tu matei, yra septynios bažnyčios.

- 2:1 Efezo bažnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Tas, Kuris laiko Savo dešinėje septynias žvaigždes ir vaikščioja tarp septynių auksinių šviestuvų:
2:2 Aš žinau tavo darbus, tavo nuovargį ir tavo ištvermę, ir kad negali pakęsti piktųjų, ir ištyrei tuos, kurie tvirtina esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai, kad jie netikri.
2:3 Tu iškentei ir buvai kantrus, ir dėl Mano vardo sunkiai dirbai, ir nenusilpai.
2:4 Bet Aš turiu prieš tave tai, kad tu palikai savo pirmąją meilę.
2:5 Taigi prisimink, nuo ko tu esi atsiskyęs, atgailauk ir vėl daryk ankstesnius darbus, jeigu gi ne, jeigu tik tu neatgailautum, - tai Aš greitai pas tave ateinu, ir pastumsiu iš vietos tavo šviestuvą.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 2:6 Bet savo naudai tu turi tai, kad šlykštiesi nikolaitų darbais, kuriais ir Aš šlykščiuosi’.
- 2:7 Kas turi ausis, tas teiŝgirsta, ką Dvasia sako baŝnyčioms: ‘Tam, kuris nugali Aš leisiu valgyti nuo gyvybės medžio, kuris yra Dievo rojus viduryje’.
- 2:8 Smirnos baŝnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Pirmasis ir Paskutinysis, Kuris buvo miręs ir Kuris vėl gyvena.
- 2:9 Žinau tavo darbus ir priespaudą, ir skurdą, bet tu esi turtingas, ir piktžodžiavimą tų, kurie save vadina žydais, tačiau nėra tokie, bet Šėtono sinagoga.
- 2:10 Nebijok nieko, net to, ką tu turi iškentėti. Štai kai kuriuos iš jūsų Velnias ketina įmesti į kalėjimą tam, kad jūs būtumėte išbandyti, ir jūs kęsite dešimties dienų priespaudą. Būk ištikimas iki pat mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką’.
- 2:11 Kas turi ausis, tas teiŝgirsta, ką Dvasia sako baŝnyčioms, ‘kad tam, kuris nugali, antroji mirtis niekaip nepakenktų’.
- 2:12 Pergamo baŝnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Tas, Kuris turi aštrų dviašmenį kalaviją.
- 2:13 Žinau tavo darbus ir kur tu gyveni, ten, kur yra Šėtono sostas, ir kaip tvirtai laikaisi mano vardo, ir neišsižadėjai Mano tikėjimo net tomis dienomis, kai pas jus, - ten kur gyvena Šėtonas, - buvo nužudytas Mano ištikimasis liudytojas Antipas.
- 2:14 Bet Aš turiu kai ką prieš tave, nes ten turi tvirtai besilaikančių Balaamo mokymo, kuris mokė Balaką viešai suvedžioti Izraelio sūnus, kad jie valgytų stabams paaukotas aukas ir turėtų nesantuokinius lytinius santykius.
- 2:15 Tačiau ir tu turi tvirtai besilaikančių nikolaitų mokymo, kuriuo Aš šlykščiuosi.
- 2:16 Atgailauk, gi jeigu ne, Aš greitai pas tave ateinu ir kovosiu su jais Savo burnos kalaviju’.
- 2:17 Kas turi ausis, tas teiŝgirsta, ką Dvasia sako baŝnyčioms: ‘Tam, kuris nugali, Aš duosiu valgyti paslėptos manos ir duosiu baltą apvalų akmenėlį, o ant akmenėlio bus išraižytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tik tas, kuris jį gauna’.
- 2:18 Tiatyrų baŝnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Dievo Sūnus, Kurio akys kaip ugnies liepsna, o Jo kojos panašios į gryniausią varį.
- 2:19 Žinau tavo darbus, meilę, tarnavimą, tikėjimą, tavo ištvermę ir kad tavo paskutiniai darbai didesni už pirmuosius.
- 2:20 Bet Aš turiu kai ką prieš tave, nes tu leidi moteriai Jezabelei, kuri save vadina pranaše, mokyti ir klaidinti Mano vergus, kad jie turėtų nesantuokinius lytinius santykius ir valgytų stabams paaukotas aukas.
- 2:21 Aš jai daviau laiko, kad ji atgailautų dėl paleistuvystės savo, bet ji neatgailavo.
- 2:22 Štai ją Aš metu į mirties patalą, o sulaužiusius kartu su ja santuokos ištikimybę į didelę kančią, jeigu tik jie neatgailautų dėl savo darbų.
- 2:23 Jos vaikus Aš nužudysiu iš karto, ir visos baŝnyčios sužinos, kad Aš Esu Tas, Kuris ištiria slaptas mintis ir širdis. Aš atlyginsiu jums kiekvienam pagal jūsų darbus.
- 2:24 Gi jums ir kitiems, kurie yra Tiatyruose, visiems tiems, kurie nepriima šito mokymo, ir tiems, kurie sako, kad nepažino Šėtono gelmių, sakau: Aš neužmesiu ant jūsų kitos naštos,
- 2:25 bet to, ką turite, tvirtai laikykitės iki tol, kol Aš ateičiau.
- 2:26 O tam, kuris nugali ir iki galo laikosi Mano darbų, jam Aš duosiu valdžią valdyti pagonis.
- 2:27 Ir jis ganys juos geležine lazda, jie bus daužomi kaip moliniai indai, - kaip ir Aš esu gavęs valdžią iš Mano Tėvo.
- 2:28 Jam Aš duosiu ryto žvaigždę’.
- 2:29 Kas turi ausis, tas teiŝgirsta, ką Dvasia sako baŝnyčioms.
- 3:1 Sardų baŝnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Tas, Kuris turi Dievo dvasias ir septynias žvaigždes. Žinau tavo darbus, kad tu turi garsų vardą, kad gyveni, bet tu esi miręs.
- 3:2 Budėk ir stiprink tuos, kurie yra likę, kurie ruošiasi mirti, nes Aš neradau tavo darbų, kurie būtų užbaigti Dievo akivaizdoje.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 3:3 Taigi prisimink, kaip tu tai priėmei ir išgirdai, laikykis to, ir atgailauk. Gi jeigu tu nebudėtum, Aš ateisiu pas tave kaip vagis, kad tu nežinotum valandos, kurią Aš pas tave ateisiu.
- 3:4 Net ir Sarduose Tu turi keletą garsių vardų, kurie nesutepė savo drabužių. Baltais drabužiais aprengti, jie vaikščioja kartu su Manimi, nes jie to verti.
- 3:5 Tas, kuris nugali, šitas bus aprengtas baltais drabužiais, ir nė už ką Aš neištrinsiu jo vardo iš gyvenimo knygos ritinio. Jo garsų vardą Aš viešai pripažinsiu Mano Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje’.
- 3:6 Kas turi ausis, tas teišgirsta, ką Dvasia sako bažnyčioms.
- 3:7 Filadelfijos bažnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Šventasis, Tikrasis, Turintysis Dovydo raktą, - Tas, Kuris atidaro, ir niekas neuždaro, uždaro, ir niekas neatidaro.
- 3:8 Aš žinau tavo darbus. Tu pažiūrėk, priešais tave atvertos durys, ir niekas negali jų uždaryti. Net jeigu tu turi mažai jėgų, tačiau laikeisi Mano žodžio ir neišsižadėjai Mano vardo.
- 3:9 Štai Aš tau duodu tuos, kurie yra iš Šėtono sinagogos ir vadina save žydais, tačiau nėra tokiais, bet meluoja. Štai Aš padarysiu taip, kad jie ateitų ir prie tavo kojų, tau pagarbiai nusilenktų, ir suprastų, kad Aš pamilau tave.
- 3:10 Kadangi tu ištvėringai laikeisi Mano žodžio, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo sunkaus išbandymo valandos, kuri turi ateiti visam pasauliui, tam kad būtų išbandyti tie, kurie gyvena žemėje.
- 3:11 Štai Aš greitai ateinu. Tvirtai laikykis to, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko.
- 3:12 Tą, kuris nugali, šitą Aš padarysiu kolona Mano Dievo šventykloje, kad jis jau niekuomet neišeitų laukan. Aš užrašysiu ant jo Mano Dievo vardą ir vardą Mano Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, kuri nužengia iš dangaus nuo Mano Dievo, ir Mano naująjį vardą’.
- 3:13 Kas turi ausis, tas teišgirsta, ką Dvasia sako bažnyčioms.
- 3:14 Laodikėjos bažnyčios pasiuntiniui rašyk: ‘Štai taip sako Amen, Ištikimasis ir Tikrasis Liudytojas, Dievo kūrinijos Pradžia.
- 3:15 Žinau tavo darbus, kad tu esi nei šaltas, nei karštas. O, kad tu būtum šaltas, arba karštas!
- 3:16 Taigi, kadangi esi drungnas, nei šaltas, nei karštas, Aš ketinu tave išspjauti iš Savo burnos.
- 3:17 Kadangi tu sakai, kad: ‘Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nestinga’, bet tu nežinai, kad esi nelaimingas, apgailėtinas, elgeta, aklas ir nuogas.
- 3:18 Aš tau patariu pirkti iš Manęs išgryninto ugnyje aukso, kad tu pralobtum, ir baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų atskleista tavo nuogumo gėda, ir akių tepalu patepk savo akis, kad matytum.
- 3:19 Visus, kuriuos tik myliu, Aš įspėju ir baudžiu kaip vaikus, todėl uoliai to siek ir atgailauk.
- 3:20 Štai Aš stoviu prie durų ir ilgai beldžiu. Jeigu tik kas nors išgirstų Mano balsą ir atidarytų duris, Aš pas jį įeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi.
- 3:21 Tam, kuris nugali, šitam Aš duosiu atsisėsti kartu su Manimi, Mano soste, kaip ir Aš nugalėjau ir atsisėdau kartu su Tėvu Savo, Jo soste’.
- 3:22 Kas turi ausis, tas teišgirsta, ką Dvasia sako bažnyčioms“.
- 4:1 Po to aš regėjau, ir štai atidarytos durys danguje, ir pirmasis balsas, kurį aš išgirdau, buvo kaip trimito, kalbančio su manimi, tarė: „Pakilk čionai, ir Aš parodysiu tau tai, kas vėliau turi įvykti“.
- 4:2 Ir tuojau pat mane ištiko Dvasios pagava. Ir štai danguje stovi sostas, o soste - Sėdintysis.
- 4:3 Sėdinčiojo išvaizda buvo panaši į jaspio ir sardžio akmenis, o aplinkui sostą esanti vaivorykštė buvo panaši į smaragdą.
- 4:4 Aplinkui sostą buvo dvidešimt keturi sostai ir tuose sostuose aš mačiau sėdinčius dvidešimt keturis vyresnius, aprengtus baltais drabužiais, o ant jų galvų buvo auksiniai vainikai.
- 4:5 Ir nuo sosto išeina žaibai ir griaustiniai, balsai ir septyni liepsnojančios deglės, deginami priešais sostą, kurie yra septynios Dievo Dvasios.
- 4:6 Prieš sostą buvo stiklo jūra, panaši į krištolą, o viduryje sosto ir aplinkui sostą buvo keturios gyvos būtybės, pilnos akių iš priekio ir iš užpakalio.

NAUJASIS TESTAMENTAS

4:7 Pirmoji gyva būtybė buvo panaši į liūtą, antroji - panaši į veršį, trečioji būtybė turėjo tarsi žmogaus veidą, ketvirtoji - buvo panaši į skrendantį erelį.

4:8 Kiekviena iš keturių gyvų būtybių turėjo po šešis sparnus, aplinkui ir iš vidaus jos buvo pilnos akių. Ir be poilsio, dieną bei naktį, jos skelbia: „Šventas, šventas, šventas Viešpats, Visavaldis Dievas, Tas, Kuris buvo, Tas, Kuris yra, ir Tas, Kuris ateina“.

4:9 Ir kiekvieną kartą, kai gyvos būtybės atiduos Sėdinčiajam soste, Gyvenančiajam per amžių amžius, šlovę, pagarbą ir padėką,

4:10 dvidešimt keturi vyresnieji parpuls nusilenkdami prieš Sėdintįjį soste ir Gyvenantįjį per amžių amžius, mesdami savo vainikus prieš sostą ir sakydami:

4:11 „Vertas Tu esi, Viešpatie, priimti šlovę, pagarbą, valdžią, nes Tu visus sukūrei, ir Tavo valia visi egzistuoja, ir yra sukurti“.

5:1 Ir aš mačiau soste Sėdinčiojo dešinėje knygos ritinį, prirašytą viduje ir iš išorės, užantspauduotą septyniais antspaudais.

5:2 Ir mačiau galingą angelą, skelbiantį garsiu balsu: „Kas yra vertas išvynioti knygos ritinį ir atplėšti jo antspaudus?“

5:3 Bet niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme negalėjo atvynioti knygos ritinio nei pažiūrėti į jį.

5:4 Ir aš labai verkiau, todėl kad nebuvo rasta nė vieno verto, kuris galėtų atvynioti ir perskaityti knygos ritinį, ir pažiūrėti į jį.

5:5 Tuomet vienas iš vyresniųjų man sako: „Neverk. Štai nugalėjo Liūtas iš Judo giminės, Dovydo Šaknis, kad atvyniotų knygos ritinį ir atplėštų septynis jo antspaudus“.

5:6 Aš pažvelgiau, ir štai, sosto ir keturių gyvų būtybių bei vyresniųjų viduryje stovėjo Avinėlis, tarsi paaukotas, turintis septynis ragus ir septynias akis, kurios yra septynios Dievo Dvasios, siųstos į visą žemę.

5:7 Jis atėjo ir paėmė knygos ritinį iš soste Sėdinčiojo dešinės.

5:8 Ir kai Jis paėmė knygos ritinį, keturios gyvos būtybės ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė prieš Avinėlį, kiekvienas iš jų laikė rankose kitarą ir auksines taures, pripildytas smilkalų, kurie yra šventųjų maldos.

5:9 Jie gieda naują giesmę, sakydami: „Vertas Tu esi paimti knygos ritinį ir atplėšti jo antspaudus, nes Tu buvai paaukotas ir atpirkai Dievui Savo krauju mus iš kiekvienos giminės, kalbos, genties ir tautos.

5:10 Tu padarei mus mūsų Dievui karaliais ir kunigais, ir mes karaliausime žemėje“.

5:11 Aš pamačiau ir išgirdau balsą daugybės stovinčių aplink sostą angelų, gyvų būtybių, vyresniųjų, ir tūkstančius tūkstančių

5:12 garsiu balsu sakančių: „Vertas yra Avinėlis, Kuris buvo paaukotas, priimti valdžią, turtus, išmintį, galybę, pagarbą, šlovę ir palaiminimą“.

5:13 Ir aš išgirdau, kaip visi kūriniai, kurie yra danguje, žemėje, po žeme ir jūroje sako:

„Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie palaiminimas, pagarba, šlovė ir valdžia per amžių amžius“.

5:14 Ir keturios būtybės sakė: „Amen“, o dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė ir pagarbino Gyvenantįjį per amžių amžius.

6:1 Ir aš mačiau, kai Avinėlis atplėšė pirmąjį iš antspaudų, ir išgirdau vieną iš keturių gyvų būtybių tarsi griaustinio balsu sakančią: „Ateik ir pamatyk“.

6:2 Aš pamačiau, ir štai baltas žirgas ir tas, kuris sėdi ant jo turi lanką, ir jam buvo duotas vainikas, ir jis išjojo kaip nugalėtojas, tam, kad laimėtų lemiamą pergalę.

6:3 Ir kai Avinėlis atplėšė antrąjį antspaudą, aš išgirdau antrąją gyvą būtybę sakančią: „Ateik ir pamatyk“.

6:4 Ir pasirodė kitas žirgas, ugniaspalvis, ir tam, kuris sėdi ant jo, buvo leista atimti iš žemės taiką,

NAUJASIS TESTAMENTAS

tam kad vieni kitus žudytų, ir jam buvo duotas didelis kalavijas.

6:5 Ir kai Avinėlis atplėšė trečiąjį antspaudą, aš išgirdau trečiąją gyvą būtybę sakant: „Ateik ir pamatyk“. Ir aš pamačiau, štai juodas žirgas, o sėdintysis ant jo laiko savo rankoje svarstyklės.

6:6 Ir aš išgirdau balsą keturių gyvų būtybių viduryje sakantį: „Kviečių saikas už denarą ir trys miežių saikai už denarą, bet alyvų aliejui bei vynui, kad nedarytum nuostolio“.

6:7 Kai Avinėlis atplėšė ketvirtąjį antspaudą, aš išgirdau ketvirtąją gyvą būtybę sakant: „Ateik ir pamatyk“.

6:8 Ir aš pamačiau, ir štai pilkšvai žalsvas žirgas, o to, kuris sėdi ant jo vardas Mirtis, ir paskui jį seka mirusiųjų pasaulis. Ir jiems buvo duota valdžia išžudyti ketvirtadalį žemės kardų, badų, marų ir per žemės žvėris.

6:9 Ir kai Avinėlis atplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po aukuru sielas nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurio jie laikėsi.

6:10 Jie šaukė garsiu balsu, sakydami: „Kodėl taip ilgai, Šventasis ir Teisingasis Valdove, Tu neteisi ir neatmoki tuo pačiu už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje?“

6:11 Tuomet kiekvienam iš jų Dievas davė ilgus baltus drabužius, ir jiems buvo pasakyta, kad dar trumpą laiką ilsėtusi, iki tol, kol bus pridėti jų bendradarbiai vergai ir jų broliai, kurie žudomi taip, kaip ir jie.

6:12 Ir aš pamačiau, kai Avinėlis atplėšė šeštąjį antspaudą. Ir štai kilo stiprus žemės drebėjimas, ir saulė pasidarė juoda kaip ašutinė, o mėnulis tapo kaip kraujas.

6:13 Dangaus žvaigždės krito žemėn, taip kaip krenta dar neprinokusios figos nuo stipraus vėjo purtomo figmedžio.

6:14 Ir dangus buvo perplėštas bei vyniojamas kaip ritinys, ir kiekvienas kalnas bei sala buvo išjudinti iš savo vietų.

6:15 Žemės karaliai, aukštas pareigas užimantys valdininkai, turtingieji, tūkstantininkai, galingieji, ir kiekvienas vergas bei laisvasis pasislėpė urvuose ir kalnų uolose.

6:16 Jie sakė kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo sosto veido ir nuo Avinėlio rūstybės,

6:17 nes atėjo didi Jo rūstybės diena, ir kas gali išstovėti?“

7:1 Ir po to aš pamačiau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, laikančius keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į jokią medį.

7:2 Ir aš pamačiau kitą angelą, kylantį nuo saulėtekio, turintį Gyvenančiojo Dievo antspaudą. Jis šaukė garsiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo leista kenkti žemei ir jūrai,

7:3 sakydamas: „Kad nekenktumėt nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol mes užantspauduotume mūsų Dievo vergų kaktas“.

7:4 Tuomet aš išgirdau užantspauduotųjų skaičių: buvo užantspauduota šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai iš visų Izraelio sūnų giminių:

7:5 Iš Judo giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Rubeno giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Gado giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų,

7:6 iš Asero giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Neftalio giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Manasės giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų,

7:7 iš Simeono giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Levio giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Isacharo giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų,

7:8 iš Zabulono giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Juozapo giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų, iš Benjamino giminės buvo dvylika tūkstančių užantspauduotųjų.

7:9 Po to aš pamačiau: štai didelė minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų tautų, giminių, genčių ir kalbų. Jie stovėjo priešais sostą ir Avinėlį, buvo aprengti baltais ilgais rūbais, su palmių šakomis rankose,

NAUJASIS TESTAMENTAS

7:10 ir šaukė garsiu balsu, sakydami: „Išgelbėjimas priklauso mūsų Dievui, sėdinčiam soste, ir Avinėliui“.

7:11 Ir visi angelai, stovintys aplink sostą, ir aplink vyresnius bei keturias gyvas būtybes, parpuolė prieš sostą veidais žemėn ir pagarbino Dievą,

7:12 sakydami: „Amen. Palaiminimas, šlovė, išmintis, padėka, garbė, jėga ir galybė priklauso mūsų Dievui per amžių amžius. Amen“.

7:13 Vienas iš vyresniųjų paklausė manęs, sakydamas: „Kas yra šitie, aprenkti ilgais baltais rūbais, ir iš kur jie atėjo?“

7:14 Ir aš jam atsakiau: „Viešpatie, tu žinai!“. O jis man tarė: „Šitie ateina iš didžiojo persekiojimo. Jie išplovė savo ilgus rūbus ir juos išbalino Avinėlio kraujuje.“

7:15 Todėl jie yra prieš Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną ir naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste išskleis palapinę ant jų.

7:16 Jie daugiau nebealks ir nebetroks, nei kad saulė jų nebekepintų, nei jokia kaitra.

7:17 Nes Avinėlis, sėdintis soste, juos ganys ir ves prie gyvenimą teikiančių vandenių, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių“.

8:1 Ir kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje apie pusvalandį buvo tyla.

8:2 Aš pamačiau septynis angelus, kurie stovėjo prieš Dievą, ir jiems buvo duoti septyni trimitai.

8:3 Ir atėjo dar vienas angelas ir jis buvo pastatytas palei aukurą, jis laiko auksinį smilkytuvą.

Tuomet jam buvo duota daug smilkalų, kad jis aukotų juos kartu su visų šventųjų maldomis ant auksinio aukuro, kuris buvo priešais sostą.

8:4 Ir pakilo smilkalų dūmai kartu su šventųjų maldomis iš angelo rankų Dievo akivaizdon.

8:5 Ir angelas paėmė smilkytuvą, ir pripildė jį aukuro ugnies ir sviedė į žemę. Tuomet pasigirdo balsai, sugriaudėjo griaustiniai, sublyksėjo žaibai ir kilo žemės drebėjimas.

8:6 Septyni angelai, turintys septynis trimitus, pasiruošė, kad trimituotų.

8:7 Ir sutrimitavo pirmasis angelas, ir kruša bei ugnis buvo sumaišyti su krauju, ir numesti į žemę; ir buvo sudeginta trečdalis medžių, o visa žalia žolė paversta pelenais.

8:8 Ir sutrimitavo antrasis angelas ir tarsi didelis kalnas, deginamas ugnimi, buvo įmestas į jūrą, ir trečdalis jūros tapo krauju,

8:9 ir trečdalis jūroje gyvenančių bei turinčių sielas padarų, išmirė, ir trečdalis burlaivių buvo sunaikinti.

8:10 Ir sutrimitavo trečiasis angelas, ir iš dangaus buvo numesta didelė žvaigždė, kuri buvo deginama kaip deglas, ji nukrito ant trečdaliai upių ir ant vandens šaltinių.

8:11 Ir buvo ištariamasis žvaigždės vardas: Metėlė. Ir trečdalis vandenių tapo kaip metėlė, ir daugelis žmonių mirė nuo vandens, nes jis buvo padarytas karčiu.

8:12 Ir sutrimitavo ketvirtasis angelas, ir buvo smogta trečdaliui saulės, trečdaliui mėnulio ir trečdaliui žvaigždžių, kad trečdalis jų būtų aptemdytos, ir kad diena prarastų trečdalį savo šviesos, panašiai ir naktis.

8:13 Ir aš pamačiau ir išgirdau dar vieną angelą, kuris skrido dangaus viduriu, ir garsiu balsu šaukė: „Vargas, vargas, vargas žemėje gyvenantiems dėl kitų likusių trijų angelų trimitų garsų, kurie jau ruošiasi trimituoti!“

9:1 Ir sutrimitavo penktasis angelas, ir aš pamačiau žvaigždę, nukritusią iš dangaus žemėn, jai buvo duotas raktas nuo bedugnės šulinio.

9:2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir pakilo dūmai iš šulinio, kaip dūmai didelės krosnies, ir buvo aptemdyta saulė ir oras nuo šulinio dūmų.

9:3 O iš dūmų išėjo į žemę skėriai, ir jiems buvo duota valdžia, kokią turi žemės skorpionai.

9:4 Jiems buvo įsakyta, kad nekenktų žemės žolei, nei jokiai žalumynui, nei jokiai medžiui, bet vien tik tiems žmonėms, kurie neturi ant savo kaktų Dievo antspaudu.

NAUJASIS TESTAMENTAS

9:5 Tačiau jiems nebuvo leista, kad jie žudytų žmones, bet, kad juos kankintų penkis mėnesius; ir jų kankinimas buvo kaip kankinimas skorpiono, kai jis įgeltų žmogų.

9:6 Anomis dienomis žmonės ieškos mirties, bet jos neras, trokš numirti, bet mirtis bėgs nuo jų.

9:7 Skėrių išvaizda buvo panaši į žirgų, paruoštų mūšiu, ir ant jų galvų tarsi vainikai, panašūs į auksą, o jų veidai - kaip žmonių veidai.

9:8 Jų plaukai buvo kaip moterų plaukai, o jų dantys kaip liūtų.

9:9 Ir jų krūtinšarviai buvo lyg geležiniai, o sparnų garsas kaip triukšmas kovos vežimų ir daugybės žirgų, bėgančių į mūšį.

9:10 Jų uodegos panašios į skorpionų, ir geluonys buvo uodegose jų. Ir jiems duota valdžia, kad kenktų žmonėms penkis mėnesius.

9:11 O juos valdo karalius, bedugnės angelas, jo vardas hebrajiškai yra Abadonas, o graikiškai jis vadinamas Apolionu.

9:12 Pirmoji nelaimė praėjo. Štai po tos ateina dar dvi nelaimės.

9:13 Ir sutrimitavo šeštasis angelas, ir aš išgirdau balsą nuo keturių ragų auksinio aukuro, esančio Dievo akivaizdoje,

9:14 sakantį šeštajam angelui, kuris turėjo trimitą: „Išlaisvink keturis angelus, kurie yra surakinti prie didžiosios Eufrato upės“.

9:15 Ir buvo išlaisvinti keturi angelai, paruošti nustatytai valandai, dienai, mėnesiui ir metams, kad išžudytų trečdalį žmonių.

9:16 Ir kariuomenių skaičius buvo du miriadai miriadų raitelių. Aš išgirdau tokį jų skaičių.

9:17 Taigi aš mačiau regėjime žirgus ir sėdinčius ant jų raitelius, jų krūtinšarviai buvo ugniaspalviai, hiacinto mėlynumo ir geltoni kaip siera, o žirgų galvos buvo kaip liūtų galvos, iš jų nasrų veržėsi ugnis, dūmai ir siera.

9:18 Trečdalis žmonių buvo išžudytas per šituos tris - ugnį, dūmus ir sierą išeinančią iš jų nasrų.

9:19 Juk jų galios yra jų nasruose. Jų uodegos panašios į gyvates ir turi galvas, kuriomis kenkia.

9:20 O likusieji žmonės, kurie nebuvo per šias nelaimes nužudyti, neatgailavo dėl savo rankų darbų, kad negarbintų demonų ir auksinių, sidabrinių, varinių, akmeninių bei medinių stabų, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei vaikščioti.

9:21 Jie neatgailavo dėl savo žmogžudysčių, nei dėl burtininkavimų, nei dėl nesantuokinių lytinių santykių, nei dėl vagysčių.

10:1 Ir aš pamačiau dar vieną galingą angelą, nužengiantį iš dangaus, aprengtą debesimi. Ant jo galvos buvo vaivorykštė, o jo veidas buvo kaip saulė, kojos - kaip ugnies stulpai.

10:2 Jis laikė savo rankoje išvyniotą knygos ritinėlį. Tuomet jis pastatė savo dešinę koją ant jūros, gi kairę ant sausumos,

10:3 ir šaukė garsiu balsu taip, kaip riaumoja liūtas. Ir po to, kai jis šaukė, prabilo septyni griaustiniai savais balsais.

10:4 Ir kai septyni griaustiniai prabilo savais balsais, aš ketinau tai užrašyti, bet išgirdau iš dangaus balsą, sakantį man: „Išlaikyk paslapyje tai, ką ištarė septyni griaustiniai, ir kad jų žodžių tu neužrašytum“.

10:5 O angelas, kurį aš mačiau stovintį ant jūros ir ant sausumos, pakėlė savo ranką į dangų

10:6 ir prisiekė Gyvenančiuoju per amžių amžius, Tuo, Kuris sukūrė dangų ir visa, kas jame, žemę ir visa, kas joje, bei jūrą ir visa, kas joje, todėl, kad laiko daugiau nebebus,

10:7 bet septintojo angelo trimitavimo dienomis, kai jis bus pasirengęs trimituoti, kad būtų užbaigta Dievo paslaptis, kaip Jis yra paskelbęs Gerąją Naujieną Savo vergams pranašams.

10:8 Ir balsas, kurį aš išgirdau iš dangaus, vėl ėmė kalbėti man ir tarė: „Eik, paimk išvyniotą knygos ritinėlį iš angelo rankos, stovinčio ant jūros ir sausumos“.

10:9 Ir nuėjęs pas angelą, jam sakiau: „Duok man knygos ritinėlį“. O jis man sako: „Imk ir suvalgyk jį. Jis apkartins tavo skrandį, bet burnoje jis bus saldus kaip medus“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

10:10 Ir aš paėmiau knygos ritinėlį iš angelo rankos ir jį suvalgiau. Jis buvo mano burnoje saldus kaip medus, bet kai tik jį aš suvalgiau, jis apkartino mano skrandį.

10:11 Jis sako man: „Tu privalai vėl pranašauti gentims, tautoms, kalboms ir galingiems karaliams“.

11:1 Ir man buvo duota nendrė, panaši į lazda, ir buvo pasakyta: „Kelkis ir išmatuok Dievo šventyklą, aukurą, ir tuos, kurie joje garbina.

11:2 Bet išorinį šventyklos kiemą praleisk, nematuok jo, nes jis atiduotas pagonims. Jie tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius.

11:3 Aš duosiu valdžią Savo dviems liudytojams, ir jie, aprengti ašutinėmis, pranašaus tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų“.

11:4 Šitie yra du alyvmedžiai ir du žibintai, stovintys žemės Dievo akivaizdoje.

11:5 Ir jei kas nors norėtų juos skriausti, tai iš jų burnos išeina ugnis ir suryja jų priešus, o jei kas nors noretų jiems kenkti, tą jie privalo tokiu pat būdu nužudyti.

11:6 Šitie turi valdžią užrakinti dangų, kad jų pranašavimo dienomis nelytų lietus, ir turi valdžią vandenį paversti krauju ir ištikti žemę bet kokia bausme, kada tik jie panorėtų.

11:7 Ir kai jie baigtų liudyti, žvėris, išlipantis iš bedugnės, kariaus su jais, nugalės juos ir nužudys.

11:8 Ir jų lavonai gulės gatvėje didelio miesto, kuris dvasine prasme vadinamas Sodomomis ir Egiptu, kur ir mūsų Viešpats buvo nukryžiuotas ant kryžiaus.

11:9 Ir iš genčių, giminių, kalbų ir tautų žmonės matys jų lavonus tris su puse dienos ir neleis jų lavonų palaidoti kapuose.

11:10 Žemėje gyvenantys džiaugsis dėl jų mirties ir bus linksminami, ir siųs vieni kitiems dovanas, nes tie du pranašai kankino žemėje gyvenančius.

11:11 O po trijų su puse dienos gyvybės dvasia nuo Dievo įėjo į juos ir jie atsistojo ant savo kojų, ir didelė baimė užgriuvo ant tų, kurie juos apžiūrinėja.

11:12 Ir jie išgirdo garsų balsą iš dangaus, kuris jiems sako: „Užženkite šen“. Ir jie užžengė į dangų debesyje, o jų priešai stebėjo juos.

11:13 Ir tą valandą kilo didelis žemės drebėjimas, ir dešimtadalis miesto sugriuvo. Per žemės drebėjimą buvo pasmerkti myriop septyni tūkstančiai žmonių, o likusieji buvo baimės apimti ir atidavė šlovę dangaus Dievui.

11:14 Antroji nelaimė praėjo. Štai skubiai ateina trečioji nelaimė.

11:15 Ir sutrimitavo septintasis angelas. Danguje pasigirdo garsūs balsai, sakantys: „Pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir Jo Kristaus karalyste, ir Jis karaliaus per amžių amžius“.

11:16 Ir dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys Dievo akivaizdoje savo sostuose, parpuolė veidais žemėn ir pagarbino Dievą,

11:17 sakydami: „Dėkojame Tau, Viešpatie, Visavaldis Dieve, Kuris esi ir Kuris buvai, ir Kuris ateini, todėl kad Tu pasiėmei Savo didžią valdžią ir Tu įsiviešpatavai.

11:18 Ir pagonis Tu įpykdei, ir atėjo Tavo rūstybė, ir laikas teisti mirusiuosius ir atlyginti Tavo vergams pranašams, ir šventiesiems, ir pagarbiai bijantiems Tavojo vardo, mažiems ir dideliems, ir sunaikinti tuos, kurie niokoja žemę“.

11:19 Tuomet buvo atidaryta danguje Dievo šventykla, ir buvo parodyta Jo šventykloje Jo sandoros skrynčia. Ir sužaubavo žaibai, pasigirdo balsai, sugriaudė griaustiniai, kilo žemės drebėjimai ir pasipylė didelė kruša.

12:1 Ir buvo parodytas danguje reikšmingas atpažinimo ženklas: moteris, aprengta saule, po jos kojomis mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas.

12:2 Ji nėščia ir šaukia gimdymo metu, nes kenčia gimdymo skausmus, kurie ją kankina.

12:3 Ir buvo parodytas dar vienas atpažinimo ženklas danguje: štai didelis ugniaspalvis drakonas su septyniomis galvomis, su dešimčia ragų ir su septyniomis diademomis ant galvų.

NAUJASIS TESTAMENTAS

- 12:4 Savo uodega jis nušluoja trečdalį dangaus žvaigždžių ir numetė jas žemėn. Drakonas stovi priešais gimdančią moterį, kad, jai pagimdžius, prarytų jos Vaiką.
- 12:5 Ir ji pagimdė Sūnų, Berniuką, Kuris pasirengęs ganyti visas tautas geležine lazda. Ir jos Vaikas buvo paimtas pas Dievą, kad sėdėtų Jo soste.
- 12:6 O moteris pabėgo į dykumą, kur buvo jai Dievo paruošta vieta, kad ten ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.
- 12:7 Ir kilo danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo prieš drakoną. Ir kovojo drakonas bei jo angelai,
- 12:8 bet jie nenugalėjo, ir nebeliko daugiau jiems vietos danguje.
- 12:9 Ir buvo numestas žemyn didysis drakonas, senoji gyvatė, vadinamas Velniu ir Šėtonu, kuris klaidina visą pasaulį. Jis buvo numestas žemėn, ir kartu su juo buvo numesti ir jo angelai.
- 12:10 Tuomet aš išgirdau danguje garsų balsą, sakantį: „Dabar atėjo išgelbėjimas ir mūsų Dievo galia, karalystė ir Jo Kristaus valdžia, nes Jis numetė žemyn mūsų brolių kaltintoją, kuris kaltina juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį.
- 12:11 Ir jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu, nes nemylėjo savo sielos net kai grėsė mirtis.
- 12:12 Todėl būkite džiuginamos dangaus aukštybės ir jose gyvenantys. Vargas gyvenantiems žemėje ir jūroje, nes pas jus nukrito žemyn Velnias. Jis labai niršta, nes žino, kad jo laikas yra trumpas“.
- 12:13 Ir kai drakonas pamatė, kad jis numestas žemėn, ėmė persekioti moterį, kuri buvo pagimdžiusi Berniuką.
- 12:14 Bet moteriai buvo duoti du didelio erelio sparnai, kad ji skristų į dykumą, į savo vietą, kur bus maitinama laiką ir du laikus ir pusę laiko, ir ten ji bus slepiama nuo gyvatės nasrų.
- 12:15 Tuomet gyvatė išliejo iš savo nasrų paskui moterį vandenį lyg upę, kad ją nuneštų tos upės srovė.
- 12:16 Bet žemė pagelbėjo moteriai, nes atvėrė savo burną ir sugėrė upę, kurią drakonas buvo išliejęs iš savo nasrų.
- 12:17 Tuomet drakonas įsiuto ant moters, ir nuėjo kovoti su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą.
- 13:1** Ir buvau pastatytas ant jūros smėlio. Aš mačiau iš jūros išlipantį žvėrį, su septyniomis galvomis ir dešimčia ragų, o ant jo ragų buvo dešimt diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardas.
- 13:2 Žvėris, kurį aš mačiau, buvo panašus į leopardą. Jo kojos buvo kaip lokio, o jo nasrai, kaip liūto nasrai. Drakonas davė jam savo jėgą, savo sostą ir didelę valdžią.
- 13:3 Ir aš mačiau vieną jo galvų lyg mirtinai sužeistą, tačiau jo mirtina žaizda buvo išgydyta. Ir visa žemė buvo nustebinta ir nusekė paskui žvėrį.
- 13:4 Žmonės garbino drakoną, kuris davė valdžią žvėriui. Jie garbino žvėrį, sakydami: „Kas yra toks pat kaip šitas žvėris, ir kas gali kovoti su juo?“
- 13:5 Ir žvėriui buvo duoti nasrai, tariantys išdidžius žodžius, Dievą niekinančius žodžius, ir jam buvo duota valdžia taip daryti keturiasdešimt du mėnesius.
- 13:6 Ir jis atvėrė savo nasrus tam, kad niekintų Dievą, Jo vardą, Jo buveinę ir danguje gyvenančius.
- 13:7 Ir žvėriui buvo leista kovoti su šventaisiais ir juos nugalėti. Jam buvo suteikta valdžia valdyti kiekvieną giminę, kalbą ir tautą.
- 13:8 Ir jį garbins visi žemėje gyvenantys, kurių vardai neįrašyti nuo pasaulio sukūrimo paaukotojo Avinėlio gyvenimo knygos ritinyje.
- 13:9 Jeigu kas nors turi ausis, tas teišgirsta.
- 13:10 Jei kas nors veda į nelaisvę, pats į nelaisvę eina. Jei kas nors žudo kardu, jį patį turės nužudyti kardu. Čia yra šventųjų ištikimybė ir tikėjimas.
- 13:11 Ir aš pamačiau kitą žvėrį, einantį sausuma. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, bet kalbėjo

NAUJASIS TESTAMENTAS

kaip drakonas.

13:12 Ir jis vykdo kiekvieną pirmojo žvėries įgaliojimą jo akivaizdoje ir verčia žemę bei joje gyvenančius, kad garbintų pirmąjį žvėrį, kurio mirtina žaizda buvo išgydyta.

13:13 Žmonių akivaizdoje jis daro tokius didelius atpažinimo ženklus, taip, kad net nuleistų ugnį iš dangaus į žemę.

13:14 Jis klaidina žemėje gyvenančius tais atpažinimo ženklais, kuriuos jam buvo leista daryti žvėries akivaizdoje, įsakydamas žemėje gyvenantiems padaryti žvėries atvaizdą, kuris buvo sužeistas kalaviju, bet išgijo.

13:15 Ir jam buvo leista įkvėpti žvėries atvaizdai dvasią, kad žvėries atvaizdas kalbėtų, ir padaryti taip, kad jeigu tik kurie negarbintų žvėries atvaizdo, tie būtų nužudyti.

13:16 Ir jis verčia visus, mažuosius ir didžiuosius, turtinguosius ir elgetas, laisvuosius ir vergus, kad jie leistų paženklinti įdagu savo dešinę ranką arba kaktą.

13:17 Ir kad niekas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, tik tas, kuris turi įdagą ar žvėries vardą, ar jo vardo skaičių.

13:18 Čia reikia išminties. Protingasis teapskaičiuoja žvėries skaičių, juk tai yra žmogaus skaičius. Jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.

14:1 Ir aš pamačiau: štai Avinėlis, stovi ant Siono kalno, o kartu su Juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurių kaktose yra įrašytas Jo Tėvo vardas.

14:2 Ir aš išgirdau iš dangaus garsą, kaip daugybės vandenų šniokštimą ir kaip galingo griaustinio dundesį. Ir aš išgirdau garsą kitaristų, grojančių savo kitaromis.

14:3 Jie gieda naują giesmę priešais sostą, keturias gyvas būtybes ir vyresnius, ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės, tik šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai išpirktųjų iš žemės.

14:4 Šitie yra tie, kurių nesutepė moterys, todėl jie yra skaistūs. Šitie seka paskui Avinėlį, kad ir kur Jis eitų. Šitie buvo išpirkti iš žmonių, pirmasis vaisius Dievui ir Avinėliui.

14:5 Jų burnoje nerasta apgaulės, todėl jie nepriekaištingi prieš Dievo sostą.

14:6 Ir aš pamačiau kitą angelą, skrendantį dangaus viduriu, turintį amžinąją Gerąją Naujieną, kad ją paskelbtų žemėje gyvenantiems, kiekvienai tautai, giminei, kalbai ir genčiai.

14:7 Jis šaukia garsiu balsu: „Teapima jus baimė akivaizdoje Dievo! Atiduokite Jam šlovę, nes atėjo Jo teismo valanda, ir pagarbinkite Sukūrusįjį dangų ir žemę, jūrą ir vandenų šaltinius“.

14:8 Ir paskui jį sekė kitas angelas sakantis: „Krito, krito Babelė, galingasis miestas, nes savo aistringos paleistuvystės vynu jis nugirdė visas tautas“.

14:9 Paskui juos sekė trečias angelas, sakantis garsiu balsu: „Jei kas nors garbina žvėrį ir jo atvaizdą bei sutinka, kad ant jo kaktos ar rankos būtų įdagas,

14:10 tas gers Dievo pykčio vynu, įpildo į Jo rūstybės taurę ir neatskiesto, ir bus kankinamas ugnyje bei sieroje šventųjų angelų ir Avinėlio akivaizdoje.

14:11 Jų kankinimo dūmai kyla per amžių amžius, ir jie neturi poilsio nei dieną, nei naktį - tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą, ir sutinka, kad ant rankos būtų žvėries vardo įdagas“.

14:12 Čia yra šventųjų ištikimybė. Čia yra tie, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo.

14:13 Ir aš išgirdau iš dangaus balsą, man sakantį: „Rašyk: ‘Palaiminti mirusieji, kurie nuo šiol miršta Viešpatyje. Taip, - sako Dvasia, - kad jie ilsėtusi po savo darbų, gi jų darbai seka paskui juos““.

14:14 Ir aš pamačiau: štai baltas debesys, o ant debesies sėdintis panašus į Žmogaus Sūnų. Ant jo galvos buvo auksinis vainikas, o rankoje aštrus pjautuvas.

14:15 Iš šventyklos išėjo kitas angelas, šaukdamas garsiu balsu sėdinčiajam ant debesies: „Pasiusk į darbą savo pjautuvą ir pjauk, nes atėjo laikas tau nuimti derlių, nes žemės derlius jau sunokintas“.

14:16 Tuomet sėdintis ant debesies numetė savo pjautuvą žemėn, ir žemės derlius buvo nupjautas.

14:17 Ir kitas angelas išėjo iš danguje esančios šventyklos, taip pat turintis aštrų pjautuvą.

14:18 Dar kitas angelas išėjo nuo aukuro, turintis valdžią ugniai. Jis garsiu balsu sušuko turinčiajam

NAUJASIS TESTAMENTAS

aštrų pjautuvą: „Pasiųsk į darbą savo aštrųjį pjautuvą ir nupjauk žemės vynmedžio kekes, nes jo vynuogės prinoko“.

14:19 Tada angelas numetė savo pjautuvą žemėn, ir nupjaustė žemės vynmedžio kekes ir įmetė jas į didelį Dievo rūstybės spaustuvą.

14:20 Spaustuvas buvo minamas už miesto, ir ištekėjo iš spaustuvo kraujas, ir pakilo net iki žirgų žąslų tūkstančio šešių šimtų stadijų atstumu.

15:1 Tuomet aš pamačiau danguje kitą reikšmingą ir nuostabų atpažinimo ženklą: septynis angelus, turinčius septynias paskutines negandas, nes jų metu bus užbaigta Dievo rūstybė.

15:2 Aš pamačiau tartum stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir nugalinčius žvėrį, jo atvaizdą, jo įdagą ir jo vardo skaičių, stovinčius su Dievo kitaromis palei stiklo jūrą.

15:3 Ir jie gieda Dievo vergo Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: „Dideli ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, Visavaldis Dieve, teisingi ir tikri Tavo keliai, šventųjų Karaliau!

15:4 Kuriam gi Tu neįvartytum baimės, Viešpatie, ir kuris nepašlovintų Tavo vardo?! Nes Tu Vienintelis šventas, todėl visos tautos ateis ir pagarbiai nusilenks Tavo akivaizdoje, nes buvo atskleisti Tavo teisingi sprendimai“.

15:5 Ir po to aš pamačiau: štai buvo atidaryta Liudijimo palapinės šventykla danguje,

15:6 ir išėjo iš šventyklos septyni angelai su septyniomis negandomis. Jie buvo aprenkti švariais ir šviesiais lininiais rūbais ir apjuosti apie krūtines auksinėmis juostomis.

15:7 Ir viena iš keturių gyvų būtybių padavė septyniems angelams septynias auksines taures, pilnas Gyvenančiojo per amžių amžius Dievo rūstybės.

15:8 Tuomet šventykla buvo pripildyta dūmų nuo Dievo šlovės ir nuo Jo galios, ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą tol, kol nebūtų pabaigtos septynių angelų septynios negandos.

16:1 Ir aš išgirdau iš šventyklos garsų balsą, sakantį septyniems angelams: „Eikite ir išpilkite Dievo rūstybės taures žemėn“.

16:2 Ir nuėjo pirmasis, ir išpylė savo taurę žemėn. Ir atsivėrė piktžaidžės pražūtingos ir skausmingos ant žmonių, turinčių žvėries įdagą ir garbinančių jo atvaizdą.

16:3 Ir antrasis angelas išpylė savo taurę jūron, ir ji pasidarė kaip numirėlio kraujas, ir kiekviena gyva siela esanti jūroje numirė.

16:4 Ir trečiasis angelas išpylė savo taurę į upes ir į vandenų šaltinius, ir jie pavirto krauju.

16:5 Ir aš išgirdau vandenų angelą sakantį: „Teisingas Tu esi, Viešpatie, Tu, Kuris esi ir Kuris buvai, ir šventas, todėl kad šituos Tu nuteisei,

16:6 nes jie praliejo šventųjų ir pranašų kraują, ir Tu davei jiems gerti kraują, juk jie to verti!“

16:7 Ir aš išgirdau kitą, nuo aukuro sakantį: „Taip, Viešpatie, Visavaldis Dieve, tikri ir teisingi Tavo teismai!“

16:8 Ir ketvirtasis angelas išpylė savo taurę ant saulės, ir jai buvo leista svilinti žmones ugnimi.

16:9 Žmonės buvo svilunami baidos kaitros, bet jie keikė Dievo vardą, Kuris turi valdžią šioms negandoms. Ir jie neatgailavo, kad atiduotų Jam šlovę.

16:10 Ir penktasis angelas išpylė savo taurę ant žvėries sosto, ir jo karalystė buvo aptemdyta, ir žmonės kramtė savo liežuvius iš skausmo.

16:11 Jie keikė dangaus Dievą dėl savo skausmų ir dėl piktžaidžių, bet neatgailavo dėl savo darbų.

16:12 Ir šeštasis angelas išpylė savo taurę į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo buvo išdžiovintas, kad būtų paruoštas kelias karaliams iš rytų.

16:13 Ir aš pamačiau iš drakono nasrų, ir žvėries nasrų ir iš netikro pranašo burnos išeinančias tris netyrąsias dvasias, panašias į rupūžes.

16:14 Juk jos yra demonų dvasios, darančios atpažinimo ženklus. Jos išeina pas žemės ir viso pasaulio karalius, kad juos surinktų anos didžiosios Visavaldžio Dievo dienos kovai.

16:15 „Štai Aš ateinu kaip vagis. Palaimintas, kuris budi ir saugo savo drabužius, kad nebūtų

NAUJASIS TESTAMENTAS

nuogas ir žmonės nepamatytų jo gėdos“.

16:16 Ir jie buvo surinkti į vietą, kuri hebrajiškai vadinama Armagedonu.

16:17 Ir septintasis angelas išpylė savo taurę į orą, ir nuskambėjo iš dangaus šventyklos, nuo sosto, garsus balsas, sakantis: „Įvyko“.

16:18 Tuomet pasigirdo balsai, sudundėjo griaustiniai, sužaubavo žaibai, ir kilo didelis žemės drebėjimas, kokio nebuvo nuo tada, kai žmonės atsirado žemėje, toks didelis žemės drebėjimas, toks didelis.

16:19 Didelis miestas suskilo į tris dalis, ir tautų miestai sugriuvo. Ir Dievui buvo priminta galingoji Babelė, kad jai Jis duotų Savo įniršio ir rūstybės vyno taurę.

16:20 Ir pabėgo visos salos, ir nebuvo rasta kalnų.

16:21 Ir kruša didelė, talento svorio, krito žemyn iš dangaus ant žmonių, bet žmonės keikė Dievą dėl krušos negandos, nes be galo skausminga buvo ši neganda.

17:1 Ir atėjo vienas iš septynių angelų, turinčių septynias taures, ir kalbėjo su manimi, sakydamas: „Eik šen, aš parodysiu tau teismą didžiosios prostitutės, sėdinčios ant daugybės vandenių!

17:2 Su ja paleistuvavo žemės karaliai, ir žemėje gyvenantys buvo nugirdyti jos paleistuvavimo vynu“.

17:3 Ir Dvasioje aš buvau nuneštas į dykumą. Ir aš pamačiau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų.

17:4 Moteris buvo apvilta purpuru ir skaisčiai raudonu drabužiu ir išpuošta auksu, brangakmeniais ir perlais. Savo rankoje ji laikė auksinę taurę, pilną savo paleistuvavimo šlykštybių ir nešvarumų.

17:5 Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas: „Paslaptis, galingoji Babelė, prostitučių ir žemės šlykštybių motina“.

17:6 Mačiau tą moterį, pasigeriančią nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo. Ją matydamas, aš labai stebėjausi.

17:7 Bet angelas man tarė: „Kodėl tu nustebęs? Aš tau atskleisiu paslaptį moters ir ją nešančio žvėries, kuris turi septynias galvas ir dešimt ragų.

17:8 Žvėris, kurį tu matei, buvo, bet jo nebėra. Jis ruošiasi išlipti iš bedugnės, bet eina į pražūtį. Žemėje gyvenantieji, kurių vardai nėra įrašyti gyvenimo knygos ritinyje nuo pasaulio sukūrimo, stebėsis žiūrėdami į žvėrį, nes jis buvo ir jo nebėra, net jei jis yra.

17:9 Čia reikia proto, turinčio išmintį. Septynios galvos yra septyni kalnai, ant kurių sėdi moteris.

17:10 Ir yra septyni karaliai: penki krito mūsųje, o vienas tebėra, kitas dar neatėjo, bet kai jis ateitų, turės tik trumpam pasilikti.

17:11 O žvėris, kuris buvo ir kurio nebėra, - jis pats yra aštuntasis, bet yra vienas iš septynių, ir jis eina į pražūtį.

17:12 O dešimt ragų, kuriuos tu matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karalystės, bet jie gauna valdžią kaip karaliai vienai valandai kartu su žvėrimi.

17:13 Šitie turi vieną sumanymą, todėl savo jėgą ir valdžią jie perduoda žvėriui.

17:14 Šitie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, ir kartu su Juo yra pašauktieji, išrinktieji bei ištikimieji“.

17:15 Tuomet angelas man sako: „Vandenys, kuriuos tu matei, kur sėdi prostitutė, yra gentys, minios, tautos ir kalbos.

17:16 O dešimt ragų, kuriuos tu matei ant žvėries, šitie neapkęs prostitutės, nusiaubs ją, apnuogins, es jos kūną, o ją pačią sudegins ugnyje.

17:17 Juk Dievas įdėjo į jų širdis vykdyti Jo sumanymą, įvykdyti vienintelį norą, kad jie perduotų savo karalystę žvėriui, kol jis įvykdytų Dievo žodžius.

17:18 Ta moteris, kurią tu matei, yra galingasis miestas, valdantis žemės karalius“.

18:1 Ir po to aš pamačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį didelę valdžią. Žemė buvo

NAUJASIS TESTAMENTAS

apšviesta nuo jo šlovės.

18:2 O jis šaukė galingu ir garsiu balsu: „Krito, krito galingoji Babelė ir tapo demonų buveine, visų netyrųjų dvasių kalėjimu, visų netyrų bei nekenčiamų paukščių narvu.

18:3 Nes savo aistringos paleistuvystės vynu ji nugirdė visas tautas, ir žemės karaliai su ja paleistuvavo, o žemės pirkliai praturtėjo, pasinaudoję jos galimybėmis ir prabanga“.

18:4 Ir aš išgirdau iš dangaus kitą balsą, sakantį: „Išėik iš jos, mano tauta, kad tu nedalyvautum jos nuodėmėse ir kad nebūtum užklupta jos negandų.

18:5 Nes jos nuodėmės pakilo iki dangaus, ir Dievas prisiminė jos neteisybes.

18:6 Atsilyginkite jai taip, kaip ir ji jums atlygino, ir atlyginkite jai dvigubai pagal jos darbus, dukart tiek. Taurėje kurioje ji sumaišė vyną, sumaišykite jai dvigubai.

18:7 Kiek ji šlovino save ir prabangiai gyveno, tiek pat jai suteikite kančios ir liūdesio, nes ji savo širdyje sako: ‘Aš sėdžiu kaip karalienė, nesu našlė, kad liūdesio niekuomet nematyčiau’.

18:8 Todėl per vieną dieną ateis jos negandos: mirtis, gedulas, badas, ir ji bus sudeginta ugnyje, nes galingas yra Viešpats Dievas, Kuris teisia ją.

18:9 Ją apraudos ir dėl jos iš sielvarto mušis į krūtinę žemės karaliai, kurie su ja paleistuvavo ir prabangiai gyveno, kai pamatytų jos gaisro dūmus.

18:10 Jie stovės atokiai ir, jos kančios įbauginti, sakys: ‘Vargas, vargas, didysis mieste! Babele, galingasis mieste, per vieną valandą įvyko tavo teismas’.

18:11 Todėl žemės pirkliai rauda ir gedi dėl jos, nes niekas jau nebeperka jų krovinio:

18:12 prekių iš aukso, sidabro, brangakmenių, perlų, plonos drobės, purpuro, šilko, skaisčiai raudono audinio, jokios kvapnios medienos, jokių dramblio kaulo dirbinių bei daiktų iš brangaus medžio, nei vario, geležies, marmuro,

18:13 cinamono, kvepalų, miros, smilkalų, vyno, alyvmedžių aliejaus, smulkių miltų, kviečių, nešulinių gyvulių, avių, žirgų, kovos vežimų, vergų ir žmonių sielų.

18:14 Vaisiai, kurių taip troško tavo siela, pasitraukė nuo tavęs. Visi turtingieji ir šlovingieji pasitraukė nuo tavęs, kad tu jų niekuomet jau neberastum.

18:15 Tų daiktų pirkliai, iš jos pralobę, stovės atokiai, apimti baimės dėl jos kančios, verkdami ir raudodami,

18:16 ir sakydami: ‘Vargas, vargas galingajam miestui, kuris buvo apvilktas plona drobe, purpuru, skaisčiai raudonu drabužiu, išpuoštas auksu, brangakmeniais ir perlais!

18:17 Nes per vieną valandą buvo suniokotas šitoks turtas’. Ir visi burlaivių vairininkai, visa burlaiviuose esanti minia, jūreiviai ir visi, kurie jūroje dirbuojasi, stovėjo atokiai

18:18 ir, matydami jos gaisro dūmus, šaukė sakydami: ‘Į ką panašus galingasis miestas!?’

18:19 Ir jie mėtė dulkes ant savo galvų, šaukė, verkdami ir raudodami: ‘Vargas, vargas galingajam miestui, kuriame iš jo turtų pralobo visi, kurie jūroje turi burlaivių, juk per vieną valandą jis buvo suniokotas!’

18:20 Džiaukis dėl to, dangau, ir jūs, šventieji apaštalai bei pranašai, nes Dievas nutarė patenkinti jūsų skundą dėl jo!“

18:21 Ir vienas galingas angelas iškėlė akmenį, tarsi didelį girnų akmenį, ir įmetė jį į jūrą, sakydamas: „Taip su įtūžiu bus sugriauta Babelė, galingasis miestas, kad niekuomet jis daugiau nebebūtų rastas.

18:22 Kad nebebūtų daugiau niekuomet tavyje išgirstas muzikantų kitarininkų, fleitininkų ir trimitininkų balsas. Kad nebebūtų daugiau niekuomet tavyje surastas jokio amato meistras, ir daugiau niekuomet nebebūtų išgirstas tavyje dudenimas girnų.

18:23 Kad niekuomet daugiau nebešviestų tavyje žiburio šviesa, ir daugiau niekuomet nebebūtų išgirstas tavyje jaunikio ir jaunosios balsas. Nes tavo pirkliai buvo žemės didžiūnai, tavo burtininkavimu buvo suklaidintos visos tautos

18:24 ir tavyje buvo rastas pranašų ir šventųjų, bei visų žemėje nužudytųjų kraujas“.

NAUJASIS TESTAMENTAS

19:1 Po to aš išgirdau danguje galingą didelės minios balsą, sakantį: „Aleliuja! Išgelbėjimas, šlovė, garbė ir jėga priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui,
19:2 nes tikri ir teisingi Jo teismai. Jis nuteisė didžiąją prostitutę, kuri ištvirkino pasaulį savo paleistuvyste, ir išieškojo Savo vergų kraują iš jos rankos“.
19:3 Ir antrą kartą jie ištarė: „Aleliuja! Jos dūmai kyla per amžius amžių“.
19:4 Dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios gyvos būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: „Amen! Aleliuja!“
19:5 O nuo sosto ataidėjo balsas, sakantis: „Garbinkite mūsų Dievą visi Jo vergai ir Jo bijantys, mažieji ir didieji!“
19:6 Ir aš išgirdau lyg didelės minios balsą, tarsi daugybės vandenų šniokštimą, tarsi galingų griautinių dundėjimą, sakantį: „Aleliuja! Įsiviešpatavo Viešpats Dievas, Visavaldis!
19:7 Kad linksmintumės ir šokinėtume iš džiaugsmo, ir atiduotume Jam šlovę, nes atėjo Avinėlio vestuvių puota, ir Jo žmona pasiruošė!“
19:8 Ir Jis davė jai rūbą, kad ji apsirengtų plona drobė, tyra ir balta, nes plona drobė yra šventųjų teismo darbai.
19:9 Ir angelas sako man: „Užrašyk: ‘Palaiminti pakviestieji į Avinėlio vestuvių vakarienę’“. Ir vėl jis man sako: „Šitie Dievo žodžiai yra neabejotini“.
19:10 Ir aš parpuoliau jam po kojų, kad jį pagarbinčiau, bet angelas man tarė: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Nes aš esu tavo ir tavo brolių, kurie turi Jėzaus liudijimą bendradarbis vergas. Dievą garbink! Juk Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia“.
19:11 Ir aš pamačiau atvertą dangų, ir štai baltas žirgas, ir ant jo Sėdintysis, vadinamas Ištikimuoju ir Tikruoju, Kuris teisingai teisia ir kovoja.
19:12 Gi Jo akys kaip ugnies liepsna, o ant Jo galvos daug diademų ir užrašytas vardas, kurio niekas nežino, tik Jis Pats.
19:13 Jis aprengtas kraujyje pamirkytu drabužiu, ir Pats Dievas Jį vadina vardu - Dievo Žodis.
19:14 Ir paskui Jį sekė dangaus kariuomenės ant baltų žirgų, apsirengusios plonos, baltos ir tyros drobės drabužiais.
19:15 Ir iš Jo burnos išeina aštrus kalavijas, kad juo Jis smogtų tautoms. Jis ganys jas geležine lazda. Jis mina Visavaldžio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuva.
19:16 Ant Jo drabužio ir ant šlaunies užrašytas Jo vardas: „Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“.
19:17 Aš mačiau vieną angelą, stovintį saulėje. Jis garsiu balsu šaukė visiems paukščiams, skraidantiems dangaus viduriu: „Skriskite čionai, būkite surinkti į didžiojo Dievo vakarienę,
19:18 kad lestumėte kūnus karalių, tūkstantininkų, kūnus narsiųjų, žirgų ir ant jų sėdinčiųjų, kūnus visų laisvųjų, vergų, mažųjų ir didžiųjų!“
19:19 Ir aš mačiau žvėrį ir žemės karalius bei jų kariuomenes, surinktas kovoti su Sėdinčiuoju ant žirgo ir Jo kariuomene.
19:20 Ir Jis sučiupo žvėrį, ir kartu su juo netikrą pranašą, kuris žvėries akivaizdoje darė atpažinimo ženklus ir jais suklaidino priėmusius žvėries įdagą ir garbinančius jo atvaizdą. Jiedu gyvi buvo įmesti į ugnies ežerą, degantį sieroje.
19:21 O likusieji buvo nužudyti kalaviju, išeinančiu iš Sėdinčiojo ant žirgo burnos. Ir visi paukščiai buvo prilesinti jų mėsa.

20:1 Ir aš mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, laikantį savo rankoje bedugnės raktą ir didžiulę grandinę.
20:2 Jis pagriebė drakoną - senąją gyvatę, kuri yra Velnias ir Šėtonas, - sukaustė jį tūkstančiui metų
20:3 ir įmetė į bedugnę, užrakino ir iš viršaus užantspaudavo, kad jis neklaidintų tautų iki tol, kol būtų užbaigtas tūkstantis metų. Po to jis bus išlaisvintas trumpam laikui.
20:4 Aš pamačiau sostus ir juose sėdinčiuosius, ir jiems Kristus perdavė teismą. Ir aš pamačiau sielas tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negarbino

NAUJASIS TESTAMENTAS

žvėries, nei jo atvaizdo, ir nesutiko, kad ant jų kaktos ar ant rankos būtų jo įdagas. Jie atgijo ir karaliavo kartu su Kristumi tūkstantį metų.

20:5 Gi kiti mirusieji neatgijo, iki tol, kol būtų užbaigtas tūkstantis metų. Šitas yra pirmasis prisikėlimas.

20:6 Palaimintas ir šventas, kuris turi dalį pirmajame prisikėlime. Šitiems antroji mirtis neturi valdžios. Jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus kartu su juo tūkstantį metų.

20:7 Ir kai būtų užbaigtas tūkstantis metų, Šėtonas bus išlaisvintas iš savo kalėjimo

20:8 ir išeis klaidinti tautų, gyvenančių keturiuose žemės kampuose, Gogo ir Magogo, surinkti jų kovai. Jų skaičius yra toks pat kaip jūros smėlio smilčių.

20:9 Ir jie žygiavo pirmyn per visą žemės platumą ir apsupo ratu šventųjų stovyklą ir mylimąjį miestą, tačiau nužengė ugnis iš dangaus nuo Dievo ir juos surijo.

20:10 O juos klaidinęs Velnias buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, ten kur yra žvėris ir netikrasis pranašas. Jie bus kankinami dieną ir naktį per amžių amžius.

20:11 Ir aš mačiau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį, nuo Kurio veido pabėgo žemė ir dangus, ir nebebuvo palikta jiems vietos.

20:12 Ir mačiau mirusiuosius, mažus ir didelius, stovinčius priešais Dievą. Buvo išvynioti knygų ritiniai. Ir buvo išvyniotas dar vienas knygos ritinys - gyvenimo knygos ritinys. Mirusieji buvo teisiami pagal ritiniuose užrašytus jų darbus.

20:13 Jūra atidavė joje esančius mirusiuosius, o mirtis bei mirusiųjų pasaulis atidavė juose esančius mirusiuosius. Ir kiekvienas buvo teisiamas pagal savo darbus.

20:14 Mirtis ir mirusiųjų pasaulis buvo įmesti į ugnies ežerą. Šita yra antroji mirtis.

20:15 Ir jei kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygos ritinyje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą.

21:1 Ir aš pamačiau naują dangų ir naują žemę. Juk pirmasis dangus ir pirmoji žemė pradingo ir jūros daugiau nebėra.

21:2 Ir aš, Jonas, pamačiau šventąjį miestą - naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaką, papuoštą savo Vyriui.

21:3 Ir išgirdau garsų balsą iš dangaus: „Štai Dievo palapinė tarp žmonių. Jis gyvens kartu su jais, ir jie bus Jo tauta, ir Pats Dievas bus kartu su jais, ir Jis bus jų Dievas.

21:4 Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių ir nebus daugiau mirties, nei gedulo, nei verkimo, nei liūdesio daugiau nebus, nes tai, kas buvo pirmiau - praėjo“.

21:5 Ir Sėdintysis soste tarė: „Tu pažiūrėk, Aš visa darau nauja!“ Ir vėl Jis tarė man: „Rašyk, nes šitie žodžiai yra patikimi ir tikri“.

21:6 Jis man tarė: „Įvyko! Aš Esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga. Trokštančiam Aš duosiu gerti dovanai iš gyvenimo vandens šaltinio.

21:7 Nugalėtojas paveldės viską, ir Aš būsiu jam Dievas, o jis bus Man sūnus.

21:8 Gi bailiams, netikintiems, padarytiems pasibjaurėjimu, žudikams, paleistuviams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris deginamas ugnyje ir sieroje. Tai yra antroji mirtis“.

21:9 Ir prie manęs priėjo vienas iš septynių angelų, laikusių septynias taures, pilnas septynių paskutinių negandų, ir man kalbėjo: „Eik šen, aš tau parodysiu nuotaką, Avinėlio žmoną!“

21:10 Ir jis nunešė mane dvasioje į didelį ir aukštą kalną, ir parodė man didelį miestą, šventąją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo,

21:11 spindinčią Dievo šlove. O jos spindesys kaip brangiausio akmens, lyg jaspio, žėrinčio kaip krištolas.

21:12 Ji apjuosta didele ir aukšta siena su dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio sūnų giminių vardai.

21:13 Rytuose buvo treji vartai, šiaurėje treji vartai, pietuose treji vartai ir vakaruose treji vartai.

21:14 Ir miesto siena pastatyta ant dvylikos pamatų, o ant jų užrašyti dvylikos Avinėlio apaštalų

NAUJASIS TESTAMENTAS

vardai.

21:15 Ir kalbantysis su manimi turėjo matą - auksinę nendrę, kad ja išmatuotų miestą, jo vartus ir jo sieną.

21:16 O miestas yra keturkampio formos: jo ilgis toks pat, kaip ir plotis. Ir jis išmatavo miestą nendre: jo dydis buvo dvylika tūkstančių stadijų. Jo ilgis, plotis ir aukštis vienodi.

21:17 Ir jis išmatavo miesto sieną, ji buvo šimto keturiasdešimt keturių uolekčių aukščio matuojant žmogaus mastu, tai yra angelo.

21:18 Miesto siena buvo pastatyta iš jaspio, o pats miestas iš gryno aukso, kuris panašus į skaidrų stiklą.

21:19 O miesto sienos pamatai buvo papuošti visokiais brangakmeniais: pirmas pamatas buvo jaspio, antras - safyro, trečias - chalcedono, ketvirtas - smaragdo,

21:20 penktas - sardonikso, šeštas - sardžio, septintas - chrizolito, aštuntas - berilio, devintas - topazo, dešimtas - chrizoprado, vienuoliktas - hiacinto, dvyliktas - ametisto.

21:21 Dvylika vartų - dvylika perlų, kiekvieni vartai padaryti iš vieno perlo. O miesto aikštė iš gryno aukso, panašaus į skaidrų stiklą.

21:22 Bet mieste aš nemačiau šventyklos, nes Viešpats, Visavaldis Dievas, ir Avinėlis yra jo šventykla.

21:23 Miestui apšviesti nereikia nei saulės, nei mėnulio, nes jį apšviečia Dievo šlovė, o jo žiburys yra Avinėlis.

21:24 Ir gelbstimųjų tautos vaikščios Jo šviesoje, ir žemės karaliai atneša Jam savo šlovę bei garbę.

21:25 Ir kad Miesto vartai nebūtų niekuomet uždaromi dieną, juk nakties ten nebus.

21:26 Ir Jam karaliai atneš tautų šlovę bei garbę.

21:27 Ir kad niekad neįeitų pas Jį joks suteršiamas, darantis bjaurastį ir melagis, o tik tie, kurie yra įrašyti Avinėlio gyvenimo knygos ritinyje.

22:1 Ir angelas parodė man tyrą gyvybės vandens upę, skaidrią kaip krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto.

22:2 Viduryje miesto aikštės, kuri yra tarp upės atšakų, augo gyvybės medis, duodantis dvylika derlių ir kiekvieną mėnesį vedantis savo vaisių, o medžio lapai skirti tautų išgydymui.

22:3 Ir nebebus daugiau prakeikimo. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, o Jo vergai tarnaus Jam.

22:4 Jie matys Jo veidą, nes vardas Jo ant kaktų jų.

22:5 Ir ten nebebus nakties, jiems nebereikės žiburio, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas juos apšviečia, ir jie karaliaus per amžių amžius.

22:6 Ir jis man tarė: „Šitie žodžiai patikimi ir tikri, nes Viešpats, šventų pranašų Dievas, pasiuntė Savo angelą, kad jis parodytų Savo vergams tai, kas turi įvykti netrukus“.

22:7 „Štai Aš greitai ateinu! Palaimintas, kuris vykdo šios knygos pranašystės žodžius!“

22:8 Ir aš, Jonas, visa tai matau ir girdžiu. O tai išgirdęs ir pamatęs, aš puoliau po kojų angelui, kuris man visa tai rodo, ir norėjau jį pagarbinti.

22:9 Bet jis man sako: „Žiūrėk, kad to nedarytum! Nes aš esu tavo ir tavo brolių pranašų bendradarbis vergas, ir tų, kurie vykdo šito knygos ritinio žodžius. Dievą garbink!“

22:10 Jis sako man: „Kad nelaikytum paslapyje šitos knygos ritinio pranašystės žodžių, nes laikas yra arti.“

22:11 Neteisiai besielgiantis toliau tesielgia neteisiai, susitepantis dar labiau tesusitepa, teisusis tebūnie laikomas dar teisesniu, o šventasis tebūnie dar labiau pašventintas“.

22:12 „Štai Aš greitai ateinu, ir Mano atlygis kartu su Manimi, kad kiekvienam atsilyginčiau pagal tai, koks yra jo darbas.“

22:13 Aš Esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga, Pirmasis ir Paskutinis“.

22:14 „Palaiminti, kurie vykdo Jo įsakymus, kad turėtų teisę į gyvybės medį ir galėtų įeiti pro

NAUJASIS TESTAMENTAS

vartus į miestą.

22:15 Gi lauke yra šunys, burtininkai, paleistuviai, žmogžudžiai, stabmeldžiai ir visi, mylintys bei darantys melą“.

22:16 „Aš, Jėzus, pasiunčiau Savo angelą tai paliudyti jums ir bažnyčioms. Aš esu Dovydo Šaknis ir Palikuonis, spindinti rytinė Žvaigždė!“

22:17 Ir Dvasia, ir nuotaka sako: „Ateik!“ Ir girdintis teatsako: „Ateik!“ Ir trokštantis teateina, ir norintis tesemia gyvybės vandenį dovanai.

22:18 Juk aš liudiju kiekvienam girdinčiam šito knygos ritinio pranašystės žodžius: „Jeigu tik kas nors prie jų ką pridėtų, Dievas jam pridės aprašytas šitame ritinyje negandas.

22:19 Ir jeigu tik kas nors atimtų ką nuo šios pranašystės knygos ritinio žodžių, Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ritinio ir iš šventojo miesto, kurie yra aprašyti šitame knygos ritinyje“.

22:20 Tai sako Tas, Kuris liudija: „Taip, Aš greitai ateinu!“ Amen. Taip, ateik, Viešpatie Jėzau!

22:21 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna kartu su jumis visais! Amen!

Iš graikų kalbos (TEXTUS RECEPTUS STEPHANUS 1550) vertė Virginijus Stravinskas

rimvir@gmail.com

2018.08.08

Londonas